

Giới thiệu Trở Thành Hoàng Phi Hò

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Xuyên Không

Ở thế giới hiện đại nàng là một cô gái mồ côi cha mẹ, nàng lớn lên trong môi trường kiếm đạo. Nàng có đam mê mạnh mẽ và đã trở thành nhà vô địch toàn quốc.

Vào một ngày mưa, nàng cùng sư huynh ra ngoài mua bánh sinh nhật cho sư phụ, nhưng bất ngờ có một chiếc ô tô đâm phải sư huynh nàng đã cứu sư huynh mà bị xuyên qua.

Nàng trở thành một hoàng phi hò của Hoàng Đế Nguyên Quốc - Một hoàng đế vô cùng lãnh khốc vô cảm chưa bao giờ hẳn biết cười cứ tưởng như rằng hẳn không hề có cảm xúc Đêm tân hôn hẳn bước vào nhìn nàng bằng con mắt xám vô cảm "" Ta không hề muốn lấy ngươi, không muốn một chút nào nếu không vì nợ phụ thân ngươi ân tình thì chắc chắn ta sẽ không bao giờ lấy ngươi, quãng thời gian ở trong hậu cung này mà hoàn trách nghiêm của một hoàng phi đi - Nam Cung Nhược Hy, và hãy nhớ rằng đừng bao giờ chết ở đây - chết ở hoàng cung của ta nếu muốn chết hãy về gia phủ của ngươi mà tự kết liễu cuộc đời mình "" Nói xong hẳn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt rồi bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Món quà cầu hôn của sư huynh

Hây da, hây da, hây da. Tiếng của một người con gái phát ra từ võ quán Thiên Hiệp, cô đang cố hết sức với những cú đá xoay vòng trên không một cách điêu luyện trước ánh mắt của bao nhiêu người đang trầm trồ ngưỡng mộ, từng cú đá dứt và nhanh như 1 con gió xoay người chạm nhẹ chân xuống sàn gỗ

Huych "" Xong "" Nhược Hy đưa tay lau mồ hôi trên trán nở nụ cười rạng rỡ với tất cả mọi người

""Oa oa đúng là Hy Hy có khác nha "" Người con gái tóc vàng chăm chồ khen ngợi

""Phải phải đó"" Cả lũ đồng thanh nói

""Sư phụ chỉ có dạy cậu cách đây có 2 tiếng thôi mà sao cậu làm được hay vậy"" Lạc Thiên khoanh tay nói

""Mình quan sát "" Nhược Hy mỉm cười nhát mắt

""Quan sát á"" Hiểu Minh tròn mắt ngạc nhiên

""Phải quan sát từng động tác của sư phụ và phá vỡ được đòn đá đó thì mình mới có thể làm được và học theo"" Nhược Hy ngồi bệt xuống nghỉ

""Từ khi bước chân vào đạo quán này gặp cậu và quan sát nhìn cái cách mà cậu tập đến đây cũng 3 năm rồi cũng biết là cậu có đôi mắt rất giỏi quan sát nhưng mình không nghĩ là Tiểu Hy lại giỏi đến như vậy"" Thi Nhã vươn tay tới ôm choàng lấy cổ của Nhược Hy

""Các cậu cứ nói quá mình không đến mức như vậy đâu mà các cậu ai cũng có thể mà chỉ cần mọi người chịu cố gắng quan sát 1 chút thôi là được mà"" Nhược Hy mỉm cười ngây ngốc

Mọi người cũng hạnh phúc theo bởi hơn ai hết họ hiểu Nhược Hy hơn ai hết luôn luôn nghĩ tới những đồng đội xung quanh mà chưa từng nghĩ đến mình bất kể có bí quyết gì mà sư phụ dạy cho cô đều truyền lại hết cho mọi người học theo mà không lấy một tuyệt chiêu nào làm kỹ thuật của riêng mình, rất tốt bụng mà lại chưa từng yếu đuối kể từ lúc vào đạo quán này cũng đã được 3 năm nhưng chưa bao giờ họ thấy Nhược Hy khóc dù chỉ một lần

""Mọi người đang nghĩ gì vậy"" Nhược Hy khoanh chân hỏi

""Không, không có gì "" Cả lũ xua xua tay cười trừ

""Mọi người đã tập xong chưa vậy"" Ở bên ngoài cửa vọng vào một tiếng nói vô cùng ôn nhu và ấm áp

""A sư huynh Từ Dương "" Thi Nhã cùng tất cả mọi người quay hướng về phía cửa

Bước vào trong võ quán là 1 chàng trai khoảng độ 25 tuổi dáng người và khuôn mặt đều rất hoàn mỹ mái tóc nâu vàng rực lên bởi ánh nắng mặt trời, gương mặt ôn nhu khiến cho người con trai đó càng trở lên ấm áp

""Sư Huynh Từ Dương cả ngày hôm nay anh đã đi đâu vậy"" Nhược Hy lộ đầu ra hỏi

""À hôm nay anh có chuyện cần bàn với 1 số người bạn của anh nên đã về hơi trễ"" Tử Dương đặt 2 túi đồ nặng xuống sàn

""Sur Huynh đó là gì vậy đồ ăn hả "" Lạc Thiên nhìn về phía đồ ăn ánh mắt tràn ngập sự thèm thuồng

""Lạc Thiên cậu suốt ngày chỉ đồ ăn đồ ăn mau lui ra đây sư huynh vừa mới về đấy "" Uyên Lam véo tai Lạc Thiên sang một bên

""Đây là đồ ăn mà anh mua cho mọi người mọi người cứ việc ăn đi nhé"" Tử Dương đẩy hai chiếc túi đầy chưa đầy đồ ăn cho mọi người "" Nghe nói mọi người muốn ăn kimbab của hàn quốc nên tiện thể đi qua anh mua luôn cho mọi người""

Cả lũ sáng mắt hét vang ầm ạo quán "" SƯ HUYNH TỬ DƯƠNG ANH ĐÚNG LÀ SỐ 1 BỌN EM YÊU ANHHHHHHHHHHHHHHHH ""

Tử Dương mỉm cười ôn nhu rồi ra hiệu cho Nhược Hy "" Chúng ta ra ngoài sân được chứ"" Nhược Hy gật đầu cầm lấy chai nước rồi đi theo Tử Dương

Cả hai cùng bước ra phía sân sau của võ quán trời về đêm vì đang là sang đông nên khí trời rất mát mẻ và dễ chịu thoáng thoảng những con gió lạnh, Nhược Hy chạy nhanh tới chiếc xích đu màu trắng, Tử Dương cũng mỉm cười nhẹ nhàng bước theo sau lưng cô

""Sur Huynh Tử Dương anh có thích mùa đông không"" Cô ngước lên nhìn anh

""Có anh rất thích nó, vì chính vào mùa đông của 3 năm trước anh đã gặp em"" Anh đẩy chiếc xích đu

""Phải rồi chúng ta đã gặp nhau ở đây đúng không"" Cô cười đưa ánh mắt về nơi xa xăm trên bầu trời đêm kia

""Anh vẫn nhớ y nguyên ngày anh gặp em một con nhò ngốc nghếch chỉ chăm chú tập chung vào mục tiêu phía trước mà không thèm liếc nhìn anh một cái""

""Sur Huynh anh vẫn còn giận hả"" Nhược Hy khoanh tay cau mày dỗi

""Hahaha sao anh có thể giận em được chứ""

""Sur Huynh cái hộp màu đỏ kia là gì vậy cho em xem được không "" Nhược Hy đã chăm chú nhìn chiếc hộp mà anh đã cất trong túi quần bị lộ ra ngoài, Tử Dương vội vàng cất chiếc hộp vào trong túi "" Không có gì đâu Tiểu Hy"" Anh xua tay cười

""Sur huynh anh thật là đáng nghi đưa đây đưa cho em xem "" Cô dúm mày nhìn anh với ánh mắt thăm dò tra xét

""Không có gì thật mà chúng ta vào trong thôi kéo mọi người chờ lâu rồi lại nghĩ linh tinh đi đi thôi"" Tử Dương đặt hai tay lên vai Nhược Hy rồi đẩy cô đi

""Vậy em vào trước đây nha sư huynh "" Nhược Hy mỉm cười bằng ánh mắt nâu trong vào rồi chạy 1 mạch vào trong

Nhìn theo bóng dáng của Nhược Hy khiến anh càng cảm thấy rằng cô gái này rất mỏng manh yếu ớt cần được che chở anh đã yêu thầm cô suốt 10 năm nay rồi, yêu đôi mắt nâu trong veo tinh khiết của cô, yêu con người mạnh mẽ chưa bao giờ biết gục ngã hay yêu đuối của cô, yêu nụ cười lúc nào cũng có thể cười mặc dù trong lòng không vui càng gần cô khiến anh càng yêu cô không biết rằng trong lòng cô đã có nam nhân nào chưa liệu cô có yêu anh nhiều anh nhiều như anh yêu cô không??

Lấy ra chiếc hộp màu đỏ anh cất giấu trong túi quần, mở ra bên trong là 1 đôi nhẫn bằng vàng đính giữa là những viên kim cương sáng rực, đây là chiếc nhẫn mà anh quyết định sẽ cầu hôn cô trong ngày sinh nhật của sư phụ và muốn sư phụ bằng lòng gả cô cho anh để anh có thể chăm sóc người con gái mạnh mẽ này suốt cả cuộc đời

Nhược Hy!! Liệu em có bằng lòng gả cho tôi không??? Vị sư huynh đã ở bên em 10 năm nay

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sinh nhật của sư phụ

Một buổi sáng mang những con gió lạnh của mùa đông hòa tan vào trong không khí, yên lành và mát mẻ. Nhược Hy đang cầm cùi quét sân trong của Võ Đạo

""Hãy da mát mẻ thật, đây chính là lý do tại sao mình lại thích mùa đông tới vậy"" Cô dừng lại dựng chiếc chổi gần chậu hoa Bách Thảo rồi vươn vai hít thở không khí nở nụ cười tràn ngập sự thoải mái

""Nhược Hy cậu dậy sớm vậy"" Một giọng nói vang lên từ phía đằng sau lưng cô quay lại đảo mắt nhìn "" A Thi Nhã"" Nhược Hy vẫy tay

""Mới sáng sớm mà đã quét sân rồi sao, cây bàng này rụng nhiều lá thật đấy"" Thi Nhã bước đến chỗ Nhược Hy

"Vì sắp sang mùa thu rồi nên chúng sẽ rụng hết lá, tiện thể đây sớm nên mình ra quét sân luôn, cậu ngồi đi Thi Nhã" Nhục Hy ngồi xuống hiền nghị trước đạo quán

"À mọi người chưa đến sao?" Thi Nhã nhìn xung quanh im ắng không một tiếng nói

"Chưa nữa, không biết là mọi người đang làm gì mọi hôm giờ này là tất cả đã đến hết rồi"

"Cây bàng này có vẻ như là nó cũng đã rất nhiều tuổi rồi đây nhĩ Nhục Hy" Thi Nhã ngược mắt lên ngắm nhìn những chiếc lá nâu sạm đang bay xuống

"Sư phụ kể rằng nó đã có từ lúc sư phụ nhận nuôi mình rồi cơ, sư phụ bảo đây là cái cây mà thầy của sư phụ trồng khi sư phụ còn nhỏ cũng, cái cây này nó cũng đã rất nhiều tuổi rồi" Nhục Hy mỉm cười chống hai tay ra đằng sau ngược mắt lên ngắm nhìn cây bàng cứ mỗi mùa lá rụng từ khi cô về đây đã là 22 mùa rồi lý do mà khiến cô lúc nào cũng muốn được đón những mùa lá mới rất đơn giản vì cây bàng này chứa đựng những kỷ ức tuổi thơ của cô vui chơi bên nó, cảm giác nó như là 1 người bạn không thể tách rời được vậy cô luôn mong rằng mình sẽ còn được đếm cho tới khi già sang thế giới bên kia mới toại nguyện

"Nhục Hy, Thi Nhã" Vang từ xa là tiếng của mọi người trong đạo quán đang chạy tới phía cô và Thi Nhã

"Mọi người" Thi Nhã đứng dậy vẫy tay

"Mọi người hôm nay làm gì mà tới muộn vậy"

"Hôm nay là sinh nhật của sư phụ đó cậu không nhớ sao Tiểu Hy" Lạc Thiên chống hai tay thờ dõc

"Á sinh nhật của sư phụ sao" Cô bất ngờ bật dậy

"Này đừng có nói với bọn mình là cậu ĐÃ QUÊN RỒI NHÉ" Về mặt của mọi người ai nấy hằm hằm sát khí sao tiểu Hy lại có thể quên được sinh nhật sư phụ thế nhỉ??

Cô cốc thật mạnh vào đầu mình "" Sao mình có thể quên được chứ?? Sư phụ tha lỗi cho con""

"Thôi thôi không sao vừa nãy bọn mình đã đi đặt tiệc ở 1 nhà hàng lớn mới mở tối này chúng ta cùng sư huynh và sư phụ sẽ đi tới đó để chúc mừng sinh nhật của sư phụ" Hiểu Minh khoác vai Nhục Hy tiện thể cốc vào đầu cô thêm 1 cái nữa

"Vây là các cậu đã đặt sẵn rồi sao nhanh tay hơn cả mình, mình định chốc nữa sẽ đi đặt ai dè bị mọi người hót tay trên mắt rồi" Thi Nhã thở dài với bộ mặt chán nản

"Cậu đã đãi mọi người nhiều lắm rồi Tiểu Thư Huỳnh Thi Nhã giờ sinh nhật sư phụ cậu phải để bọn mình trả chứ đúng không mọi người"

"Phải phải đó lần này sẽ là bọn mình trả" Uyển Lam gật đầu cười

"Và tất nhiên nhiệm vụ đi lấy bánh sẽ là của cậu và sư huynh Từ Dương" Lạc Thiên lên tiếng

"Phải đó hình như là Sư Huynh không có ở đây cậu biết anh ấy đi đâu không Tiểu Hy"

"Mới sáng sớm sư huynh đã gọi điện cho mình anh ấy bảo đi có công chuyện nếu có gì hãy gọi cho anh ấy rồi cúp máy luôn"

"Chắc là sư huynh cũng không quên đâu vậy tối nay cậu hẹn anh ấy ra chỗ lấy bánh rồi hai người đi luôn nhé Nhục Hy "" Thi Nhã nói

"Được thôi vậy thì tối nay mình sẽ gọi"

"Sinh nhật thì để tối sinh nhật giờ chúng ta vào trong được rồi chứ nhất là cậu Nhục Hy cậu phải tập luyện cho cuộc thi toàn quốc lần thứ 3 nhất định phải mang giải về cho bọn mình" Uyển Lam ra lệnh

"Được giờ mình vào trong liền đây "" Nhục Hy cười rồi chạy 1 mạch vào trong

"Càng gần cậu ấy mình lại càng không muốn giao cậu ấy cho bất cứ ai" Uyển Lam nói gió rồi khoanh tay đi vào bên trong

"Lam Lam vừa nói gì vậy" Lạc Thiên ôm vai Hiểu Minh

"Không có gì cả vào trong thôi"

Sau 3 giờ đồng hồ tập luyện mọi người ai cũng mệt rã rời, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, Nhục Hy ngồi đó nhìn mọi người nhưng hình như có một cái gì đó rất lạ khiến cô không thể nghe được thấy tiếng của mọi người nữa, có một thứ gì đó khiến tai cô ù đi, cô lắc đầu "" Chuyện gì vậy""

"Nhục Hy, Nam Cung Nhục Hy cô có nghe ta nói không??"

"Cô là ai?" Nhục Hy mơ màng nhìn xung quanh giọng nói đó phát ra từ đâu vậy

""Ta.... là cô.... cô là ta cô sẽ thay thế vị trí của tôi.. sẽ thay thế vị trí của ta ""

""Cô là ai ""

""Cô.. là tiền kiếp của ta Nam Cung Nhược Hy..... ""

Giọng nói đó dần dần nhỏ lại rồi biến mất vào trong không gian, Nhược Hy giật mình giọng nói cô nghe vừa nãy là giọng nói của 1 cô gái mà giọng nói đó lại rất giống cô, chuyện gì đang xảy ra vậy, cô ta nói cô sẽ thay thế vị trí của cô ta là sao?? Cô ta là tiền kiếp của cô sao??

""Cô gái đó là ai?"" Nhược Hy lẩm bầm

""Cô gái nào cơ"" Thi Nhã bước tới ném cho cô một chai nước lạnh

""Không có gì đâu cảm ơn cậu"" Nhược Hy túm lấy chai nước lạnh trong lòng vẫn bồn chồn

""Nào nào mọi người giờ tập luyện đã kết thúc rồi mọi người hãy về nhà chuẩn bị và chúng ta hẹn tối nay sẽ cho sự phụ một bất ngờ nhé"" Hiểu Minh hô to

""Được được"" Nghe xong mọi người ai nấy đều cầm cặp vurun vai ra về

""Nhược Hy chúng ta về nhà thôi"" Thi Nhã nắm tay Nhược Hy kéo cô dậy

""Ừ về thôi"" Nhược Hy đứng dậy quên đi giọng nói ban nãy mà cô cho rằng mình chỉ nghe lầm mà thôi có lẽ do cô đã quá mệt mỏi rồi..

8.00AM

Phố về đêm khung cảnh rất hoàn mỹ tuyệt đẹp những ánh đèn đủ màu sắc lấp lánh khắp phố, Nhược Hy bước từng bước đến cửa hàng bánh đã lâu rồi cô chưa được dạo phố đêm như vậy "" Đẹp quá"" cô quan sát xung quanh mình ngó nghiêng từng chỗ như một đứa trẻ mới lần đầu được bố mẹ dẫn ra phố chơi vậy

Cửa Hàng Bánh Chocolate White

Ding Ding

""Cảm ơn chú hẹn gặp lại"" Nhược Hy cúi chào chủ tiệm bánh rồi bước ra ngoài

Cô nhìn đồng hồ "" Đã 15"p rồi sư huynh đã tới chưa nhỉ ""

""Nhược Hy à anh ở đây "" Phía đối diện bên đường kia là Từ Dương anh đã đợi sẵn ở đó từ lúc nào

""Sư Huynh à "" Nhược Hy vẫy tay gọi sang phía bên đường kia

""Anh sang với em đây"" Từ Dương nhanh chóng tay sang đường nhưng có lẽ mọi chuyện đến với anh không dễ dàng như vậy, một chiếc ô tô tải lao tới nhanh vun vút tới chỗ anh ánh sáng đèn của ô tô chói lóa khiến anh mất kiểm soát, mọi thứ trước mặt cô bây giờ như đang dừng lại chậm chậm, cảm giác như không gian đang dừng lại "" Không lẽ từ thân lại muốn cướp sư huynh đi khỏi tay cô sao?""

""SƯ HUYNHHHHHHHHHHHHHH ""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Xuyên tới thời đại nguyên quốc

""SƯ HUYNH TỬ DƯƠNG "" Cô bật dậy, thở từng hơi nặng nhọc

Cái cảm giác nặng nhọc khó thở đang đè nặng trong lòng cô, cô chỉ nhớ lúc đó cô vẫn nhớ chiếc xe tải lao nhanh rất nhanh đến chỗ sư huynh cô đã vô thức lao về phía sư huynh rồi trước mắt cô mọi thứ tối sầm lại đầu cô đau tới mức như 1 ngàn chiếc đinh gim vào đầu, lúc đó cô chỉ nhớ tiếng nói của sư huynh gào lên và những tiếng xôn xao khác của mọi người quanh đó

""Nhược Hy, Nhược Hy à ""

""Tỉnh dậy đi em, tỉnh dậy đi Nhược Hy à ""

"Mau gọi cấp cứu mau gọi cấp cứu mau lên, gọi nhanh cho tôi"

Rồi sau đó cô không còn nhớ mọi chuyện như thế nào nữa. Cô định thần ngồi dậy mồ hôi nhễ nhại toát khắp trán "" Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy ""

Nhưng lúc này cô chợt nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, cô đang ở trong một căn phòng xung quanh tràn ngập ánh sắc của màu đỏ ở phía cô cửa sổ và một số các góc tường khác dán lên đó 1 chữ Hi rất là lớn, phía dưới chỗ cửa sổ là 1 bàn trang điểm phấn son bày ngăn nắp và những đồ trang sức nhàn vòng tay tràn ngập rất nhiều phái bên cạnh là 1 giá để chải tóc được nạm bằng vàng rất bắt mắt và tuyệt mỹ, bên phía tay trái là 1 tủ đựng giấy nhưng nó không giống nhưng đôi giấy bình thường mà chúng là những đôi hài thì có vẻ đúng hơn nha. Cô đang ngồi ở trên giường, chiếc ga giường cũng mang màu đỏ hắt tung cái chân bông dây bạch về một bên, ngay cả bộ y phục mang trên người của cô cũng là màu đỏ, ở phía trên trái ga giường là những vết máu nhàn nhạt

"Tay của mình..... "" Bây giờ cô mới để ý đến cổ tay cô được băng xung quanh là chiếc băng trắng thấm đẫm màu đỏ những vết máu nhàn nhạt kia là do cổ tay cô thấm vào ga giường

Cô thầm nghĩ mình đang ở đâu đây, đây là chỗ quái quỷ nào vậy??

Rõ ràng là khi đó cô vẫn nhớ cô đã lao tới về phía sư huynh cô đã bị xe tông và ngay trước mắt không thể cảm nhận được gì nữa đầu óc trống rỗng cô rõ ràng đã chết rồi cơ mà?? Ngay cả những người khỏe mạnh lực lưỡng cũng khó có thể sống sót khỏi tai nạn đó nói gì đến là 1 con nhỏ ốm yếu nhom xương gió thổi cái là bay như cô??

Hay là cô đã chết cô đang ở dưới âm phủ, không phải nơi đây không có giống âm phủ đâu mà giống như triều đại Trung Hoa ngày xưa kia?? Hà.. Không Lẽ??

Sau đó là 1 tiếng hét thất thanh vang trời kêu lên

""Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á ""

"Tiểu thư, tiểu thư cô sao vậy "" Cánh cửa bị bật tung tung theo sau đó là 1 đám nô tỳ và tiểu đồng chạy vào

"Tiểu Thư?? Tội á "" Nhục Hy trở mắt nhìn

"" Cô nói gì lạ vậy tiểu thư, cô có biết là chúng tôi lo cho cô nhiều lắm không??""

""Lo cho tôi á?? Tại Sao??

""Vì lúc đó khi cô nghe lão gia nói rằng cô sẽ phải kết hôn với Hoàng Thượng cô đã rất quyết liệt từ chối hôn ước này, cô đã cãi lớn lại với lão gia rồi giận dữ bỏ về phòng, khi tôi mang trà vào phòng cho cô tôi đã thấy cô nằm bất tỉnh trên giường cổ tay đầy máu thấm đẫm ga giường lúc đó chúng tôi đã rất sợ hãi cứ tưởng rằng cô sẽ gặp nguy hiểm""

1 người nô tỳ lên tiếng về mặt vẫn không nguôi lo lắng

""Chờ chờ đã "" Lúc này tinh thần của Nhục Hy rối loạn lên tâm trí của cô trống rỗng cô không tin vào những gì mình vừa nghe thấy nữa cô lắp bắp nói

""Tôi đang ở đâu thế này ""

""Cô đang ở tại gia mình, Nam Cung Phủ ""

Tên nô tài mắt hí bất chợt lên tiếng "" Cô không sao chứ tiểu thư "" Tiếp sau câu nói của tên nô tài mắt hí là những ánh mắt ngạc nhiên đầy lo lắng của đám người hầu

Mặt Nhục Hy lúc này trắng toát, mặt cắt không còn một giọt máu cô nuốt nước miếng rồi bật ra khỏi giường lao về phía chiếc gương, đây đúng là gương mặt của cô rồi, dáng người nhỏ này cũng đúng là của cô rồi chỉ khác là mái tóc dài chạm hông và bộ y phục màu đỏ chói tâm trí rối loạn lên bởi những lời nói mà đám người đó vừa nói

Cô?? Là Tiểu thư của Nam Cung Phủ?? Cha cô?? Lão gia sao?? Chuyện gì đang xảy ra với cô thế này

""Chả lẽ mình đã xuyên không rồi sao??"" Cô đã xuyên không rồi sao, sao chuyện này có thể xảy ra với cô được chứ, bây giờ cô mới để ý đến lời nói của người con gái mà cô cho rằng mình đã làm tương gia đặc biệt là cô ta có giọng nói vô cùng giống cô, chả lẽ cô lại là tiền kiếp của cô ta sao?? Nếu là như vậy thì rõ ràng cô gái này đã chết còn cô lại bị xuyên không tới đây sao

""Tiểu thư cô..... "" Nữ tỳ kia chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng quát của Nhục Hy xen vào

""TẤT CẢ CÁC NGƯỜI RA HẾT NGOÀI CHO TÔI, NGAY LẬP TỨC""

RẦM

""Tiểu thư, tiểu thư Nhược Hy cô không sao chứ"" Tiếng của đám người hầu hồi thúc vang lên không ngớt bên ngoài

""Tiểu thư à ""

Cô ngồi khuyu xuống gương mặt thất thần đến bay giờ cô vẫn chưa tin là chuyện này lại xảy đến với cô, cô đã bị tai nạn mà không chết mà lại bị xuyên không tới chiều đại khốn kiếp này, nghe thật là vô lý không những vậy cô lại phải kết hôn tới tên hoàng đế gì đó mà mình không hề quen biết

""Nam Cung Nhược Hyyyyyyyyyyy"" Cô bật dậy hùng hổ đi về phía cửa sổ bật tung cánh cửa ra hít một hơi thật sâu

""ĐỒ KHỐN KIẾP CÔ NAM CUNG NHƯỢC HY, SAO CÔ DÁM ĐỂ TÔI XUYỀN KHÔNG TỚI ĐÂY HẢ, TÔI ĐÃ CHẾT RỒI MÀ TẠI SAO KHÔNG CHO TÔI CHẾT MÀ THAY VỊ TRÍ CỦA CÔ LÀM CÁI QUÁI QUỶ GÌ, CÔ ĐƯỢC LẮM CÔ NGHĨ TÔI SẼ THA CHO NHA ĐẦU THÔI NHÀ CÔ SAO HẢ?? ĐƯỢC THÔI CÔ CỨ VIỆC MÀ CHẾT ĐI Ở ĐÂY TÔI SẼ CHIÊM LẤY HẾT TẤT CẢ CHIÊM PHỤ THÂN CÔ RỒI LẤY TÊN HOÀNG ĐẾ ĐÓ CHO CÔ XEM""

Dứt lời cô ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh đó gương mặt lộ ra vẻ đáng thương

""Nói thì hùng hổ lắm nhưng mình sẽ phải bắt đầu từ đâu đây mà phải làm như thế nào mới tốt"" Cô là người của thế giới hiện đại làm sao cô có thể thích ứng với cuộc sống của triều đại này khi mà bên cạnh cô không có ai và cả phụ thân của nha đầu đó cô phải đối mặt với họ thế nào??

Cô tự nhìn gương mặt mình trong gương

""Nha đầu này là tiểu thư của Nam Cung phủ lại đúng là tên của mình ở thế giới hiện đại, cô ta và mình cũng khá giống nhau chỉ cần mình ứng biến tốt là được thôi, không biết là chuyện gì đang xảy ra nhưng nếu đã ở đây rồi thì mình là cô ta Tiểu Thư Nam Cung Nhược Hy ""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cuộc sống mới ở nam cung phủ (1)

Ánh nắng nhẹ trong buổi sáng hôm nay im ắng lạ thường chiếu rọi vào trong căn phòng của Nhược Hy, chiếu vào gương mặt xinh đẹp đang say trong giấc ngủ

Chợt ở ngoài có tiếng gõ cửa vang lên phá tan giấc ngủ yên tĩnh của nàng

""Tiểu thư cô dậy chưa tôi mang trà đến cô cô đây ""

Nhược Hy nhúu mày hai mắt lim dim, mắt nhắm mắt mở bật giật "" Ai đó ""

""Là tôi Mộc Thu, tôi mang trà đến cho tiểu thư uống "" Mộc Lan từ tốn đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào

Nhược Hy ngồi dậy đầu tóc lù xù rồi tung lên cả người mệt mỏi ngày hôm qua sau cú sốc đó mãi gần sáng nàng mới có thể ngủ được ""Cô là Mộc Thu???"

""Dạ phải em là Mộc Thu người hầu của tiểu thư hôm qua sau khi từ quê lên em đã nghe mọi người trong nhà nói là cô đã xảy ra chuyện không hay vừa mới được cứu chữa nên em rất lo lắng cho cô nhưng mọi người lại không cho phép tôi vào phòng cô vì muốn tiểu thư yên tĩnh"" Mộc Thu dứt lời đặt tách trà xuống bàn

""À à đúng rồi, ta không sao đâu ta đã khỏe rồi mà ""

Cô gơ cô tay mình ra cho Mộc Thu xem, máu đã không còn chảy nữa vết thương cũng đã khô lại

""May là tiểu thư không sao, em đã rất lo cho cô cả mọi người trong phủ cũng vậy ""

""À Mộc Nhi này ta có chuyện muốn nói với em ""

""Có chuyện gì sao tiểu thư ""

Mộc thư cầm tách trà đưa cho nàng

""Em cũng biết đó ta vừa tỉnh lại trong vụ việc vừa rồi ta không nhớ được mấy chuyện xảy ra với ta liệu em có thể kể cho ta nghe mọi chuyện về ta được không "" Nàng vừa nói vừa nhìn sắc thái trên gương mặt Mộc Thu mong là em ấy không phát hiện ra chuyện nàng không phải là Nhược Hy kia

""Được chứ, em sẽ kể hết cho cô nghe ""

""Mẫu thân tiểu thư mất khi cô vừa sinh ra, một mình lão gia nuôi nấng cô khôn lớn trưởng thành, Lão Gia là Binh Bộ Thượng Thư ở trong Hoàng Cung là người rất có thể lực trong triều đình chỉ sau Đại Thừa Tướng Tề Minh, lão gia vô cùng liêm minh chính trực nên có rất nhiều người nể trọng lão gia, tính tình rất ôn nhu điềm tĩnh mà lại rất ít nói ""

""Vậy còn chuyện hôn lễ của ta với Hoàng Thượng là sao ta không hiểu gì hết""

""Vị về quê lâu ngày lên em chỉ vừa mới nghe Nhữ Mẫu kể lại, 3 năm nay Hoàng Thượng chưa hề tuyển thêm phi tần vào cung nào từ sau cái chết của Hoàng Hậu Thiên Nhi, mọi người ở đây đều biết sau khi Hoàng Hậu Thiên Nhi chết ngài ấy đã thay đổi từ 1 hoàng đế vô cùng ám áp và dễ chịu đã trở lên vô cảm tàn nhẫn, các vị quan chức đại thần hay ngay cả thái giám hầu hạ cạnh ngài ấy cũng chưa từng thấy ngài ấy cười bao giờ vì quá đau lòng về cái chết của Hoàng Hậu nên ngài ấy quyết định sẽ không thành hôn với bất kỳ nữ nhân nào nữa, nhưng gần đây các đại thần trong triều đình đã thuyết phục được hoàng thượng vì tương lai của Nguyên Quốc xin hoàng thượng hãy tuyển phi tần và có hoàng thái tử nối dõi ngôi vị ban đầu bệ hạ đã nhất quyết từ chối mà còn nổi giận với bọn họ nhưng sau khi suy nghĩ lại thì ngài ấy đã đồng ý còn có một điều rất lạ là ngài ấy không chỉ từ chối tiểu thư lớn của thừa tướng mà còn từ chối rất nhiều tiểu thư khác của các đại thần "" Mộc Thư thở dài

""Vậy tại sao lại là ta nếu ngài ấy đã từ chối tiểu thư của Đại Tướng rồi thì tại sao lại chọn ta làm gì "" Nhữ Hy vẫn vô cùng thắc mắc tại sao nàng lại là người được chọn mà không phải các tiểu thư khác

""Em chưa kể xong mà, lúc đó các đại thần đều ủng hộ các tiểu thư của mình thì lão gia lại im lặng ngài ấy không nói một lời nào, vì ngài ấy không hề có ý định gả tiểu thư vào trong hoàng cung nhưng thật là bất ngờ khi đó Thừa Tướng lại lên tiếng ủng hộ tiểu thư, tất cả mọi người cũng đều bất ngờ vì lão gia lại không lên tiếng vì chức vị Hoàng Phi đâu có phải là chức vị thấp như Thục Phi Hay Quý phi mà ngài ấy lại không lên tiếng ủng hộ tiểu thư ""

""Phụ thân đã không lên tiếng gả ta sao ta lại bị gả thế này ""

""Tại vì Hoàng Thượng đã đồng ý chọn tiểu thư làm Ái Phi của mình, ngài ấy đã đồng ý mà không suy nghĩ gì khiến cả triều đình rối tung hết cả lên ""

""Tại sao hẳn lại chọn ta chứ, con gái của đại thừa tướng không phải là quá được sao?"" Nhữ Hy âm ỉc bật dậy may mắn đúng là chưa bao giờ đến với cô cũng như nha đầu Nhữ Hy này

""Có lẽ 1 phần là tiểu thư là tuyệt sắc giai nhân của Nguyên Quốc này, đã bao nhiêu công tử đến hỏi cưới tiểu thư rồi rất rất nhiều không thể đếm xuể còn chuyện còn lại thì em không biết ""

""Ta là tuyệt sắc giai nhân sao?""

""Không phải chỉ có tiểu thư mà còn có tiểu thư Lạc Dao và tiểu thư Đường Dung hai vị tiểu thư đó là con gái của Hộ Bộ Thượng Thư và Hình Bộ Thượng Thư đó""

""Vậy thì tại sao hẳn lại chọn ta chứ?? Sao lại không phải hai vị tiểu thư kia mà nhất định phải là ta ""

""Cái đó thì em không biết được, giờ tiểu thư nghỉ đi em có việc nhữ mẫu nhờ phải ra ngoài cô nghỉ ngơi đi nhé"" Nói xong Mộc Thư bê khay ẩm trà ra ngoài để lại nàng với bao nhiêu suy nghĩ lạ lùng vì không hiểu những gì đang diễn ra ở đây

Cạch

""Rắc rắc rắc rắc quá mình không hiểu gì cả, không hiểu gì hết "" Nàng giãy nảy lăn qua lăn lại trên giường

Một lúc sau Nhữ Hy cời bỏ y phục cũ xuống, lấy bộ y phục mới mặc vào mái tóc dài óng ả mềm mượt được kết lại trên đầu thay vì cài trâm ngọc nàng lại đính mấy bông hoa ngọc. Nàng mở cửa bước ra ngoài khung cảnh ở gia phủ làm nàng hết sức ngạc nhiên

Đây mà là gia phủ sao đẹp ngang ngửa hoàng cung luôn trước mặt cô là 1 hồ sen lớn và 1 chiếc cầu nhỏ bắc ngang qua đó đường đi làm bằng gạch đá ngọc rất tuyệt mỹ hướng tay phải là vườn uyển nhượng có rất nhiều loài hoa và cây ở đó rất rộng rãi thoáng đãng cạnh đó có 1 hồ cá lớn có những viên gạch nhỏ bước qua hồ

""Ôi trời đẹp quá"" Nhữ Hy thích thú chạy lung tung khắp vườn uyển nhượng, những bông hoa mới chớm nở, cây cối lại vô cùng xanh ngắt, gia phủ rộng đến nỗi có đi tham quan tới sáng mai cũng không hết được

Bất chợt tay áo của nàng bị kéo lại bởi 1 bàn tay nhỏ bé

""Nhữ Hy tỷ tỷ, chị đã khỏi bệnh rồi sao ""

Nàng quay lại, đó là 1 cậu bé chỉ tầm 5,6 tuổi giọng nói lại rất đáng yêu, nàng ngồi xổm xuống ngược mặt lên nói chuyện với cậu bé

""Cậu bé à em là..... ""

""Nhữ Hy tỷ tỷ chị không nhớ em sao em là Tiểu Bảo Bảo đây, ngày nào em cũng chơi với chị nhưng 3, 4 hôm nay Bảo Bảo không thấy chị ra đây nữa mẫu thân còn nói là chị đang bị bệnh không ra chơi với em được ""

Bảo Bảo nói về ánh mắt tội nghiệp mà đáng yêu vô cùng a

"A tiểu bảo đúng không?? Làm sao mà tỷ quên em được chẳng qua là tỷ bị bệnh tỷ phải ở trong phòng dưỡng bệnh không ra đây được giờ tỷ khỏe rồi tỷ có thể chơi mọi lúc với em!" Nhượng hy nhanh trí nói mà thậm chí trong lòng chẳng hề biết cậu bé này là ai nàng đoán chắc cậu bé là con của 1 trong những người hầu trong Nam Cung Phủ này

(Chap này trở đi mình sẽ thay đổi cách gọi nhân vật chính bằng nàng cho phù hợp với thời cổ đại để các bạn đỡ phải thắc mắc các chap trước mình gọi nv nữ bằng cô mà chap này lại gọi bằng nàng)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc sống mới ở nam cung phủ (2)

"Tỷ hứa nhé, tỷ hứa là sẽ không bị bệnh nữa và sẽ luôn chơi cùng với Bảo Bảo suốt ngày luôn vì mẫu thân là nhũ mẫu của gia đình nên rất bận rộn không có thời gian chơi được với em chỉ có tỷ là người rảnh dỗi nhất mới có thể chơi cùng được với em!" Cậu bé mỉm cười hồn nhiên nhìn Nhượng Hy

"Được tỷ hứa với em mà phụ mẫu của em là nhũ mẫu trong phủ này sao!"

"Tỷ nói gì lạ vậy, mẫu thân em là nhũ mẫu đã 1 tay chăm sóc tỷ và lão gia khi tỷ con rất nhỏ a!"

"Vậy sao haha, tỷ biết rồi chiều em một chút thôi Bảo Bảo!"

Nàng mỉm cười đặt tay lên xoa đầu cậu bé mang tên Bảo Bảo đó quả thực là rất thông minh và đáng yêu nha

"Tiểu Thư Nhượng Hy!" Một giọng nói vang lên đằng sau lưng nàng

"A có chuyện gì sao Mộc Thư!" Nàng nói ánh mắt vẫn không rời khỏi Bảo Bảo

"Lão Gia muốn gặp cô, lão gia bảo em đưa cô đến vườn trà phía sau!"

Mộc thư cúi đầu cung kính nói với nàng

"Cha muốn gặp ta sao?!" Sống lưng của cô lạnh toát, linh cảm một điều gì đó không hay, cô đứng dậy xoa đầu Bảo Bảo

"Bây giờ tỷ phải đi gặp Lão Gia khi khác chúng ta sẽ nói chuyện nhé Bảo Bảo!"

"Vâng, tỷ tỷ!"

Nàng bước theo Mộc Thư ngoái đầu lại mỉm cười với Bảo Bảo rồi quay đi với gương mặt trắng bệch, giờ nàng phải đi gặp lão gia cha của nha đầu thói đó nàng phải đối mặt với ông ấy thế nào đây

"Nam Cung Nhượng Hy, không sao, không sao cả rất ổn!" Nàng tự trấn an bản thân mình, tim trong lồng ngực đập nhanh đến nỗi muốn nhảy luôn ra ngoài

"Có chuyện gì sao tiểu thư!"

"Không sao không sao ta rất... ổn mà haha!"

Theo bước chân Mộc Thư nàng bước đến vườn trà phía sau phủ, ở trong phủ đã rất đẹp rồi ở nơi đây còn tuyệt hơn nữa cây cối bạt ngàn xung quanh trước mắt là 1 hồ nước trong veo có thể nhìn thấy hết được phần đáy bên dưới và người đang ngồi ngay cạnh đó chính là Lão Gia

"Thưa Lão Gia, tiểu nhân đã đưa tiểu thư tới!"

"Được rồi người có thể lui, Mộc Thư!"

"Tiểu nhân xin phép!" Nói xong Mộc Thư quay đầu lặng lẽ rời đi về phía hiên chính

Ngài tiến tới phía bàn đựng trà điềm tĩnh ngồi xuống lên tiếng

"Còn không mau tới đây cho ta!"

"Vâng!" Nàng run rẩy bước về phía bàn trà

""Mặc dù biết con không muốn nói về chuyện hôn nhân của con với Hoàng Thượng nhưng ta vẫn phải nói "" Ngài đặt tách trà xuống dừng lại nhìn thẳng vào mắt của nàng

""Bản thân con chính là Tiểu thư duy nhất của Gia Tộc Nam Cung chúng ta, nên việc lựa chọn hôn ước cho con đối với ta mà nói là rất quan trọng vì con không chỉ là nữ nhi duy nhất của ta mà còn là 1 báu vật vô cùng vô giá nên việc lựa chọn để con làm Hoàng Phi là 1 quyết định không phải dễ dàng với ta ""

""Nhưng thưa cha con nghe Mộc Thư nói cha không hề muốn gả con vào trong Hoàng Cung cơ mà sao giờ cha lại.. làm như vậy ""

""Phải rõ ràng ngay từ đầu ta không hề muốn gả con làm Ái Phi của Bệ Hạ, ta cũng nghĩ rằng bệ hạ sẽ không chấp nhận con làm Hoàng Phi vì ngài đã từ chối tiểu thư nhà thừa tướng thì chắc chắn là con cũng sẽ không có cơ hội nhưng thật bất ngờ lúc đó bệ hạ đã lên tiếng rằng ngài ấy sẽ chấp nhận con là Hoàng Phi của mình ""

""Hon thể nữa bệ hạ không hề ham mê sắc nữ, liêm minh chính trực chắc chắn sẽ không làm tổn hại được đến con, chính vì thế mà ta đã quyết định gả con cho người mà không hề lo lắng gì ""

Sau một lúc im lặng nghe những lời mà lão gia nói nàng lên tiếng "" Bây giờ con chỉ muốn biết có phải phụ thân muốn gả con vào hoàng cung là chỉ muốn tốt cho con phải không ""

""Phải, bản thân ta đây cũng đã không còn có đủ sức để chăm lo cho con về sau này được nữa, ta sẽ ngã bệnh bất cứ lúc nào nên gả con vào Hoàng Cung chỉ vì ta muốn tốt cho con Tiểu Hy, nếu con có thể sinh hạ được Hoàng Thái Tử - Dòng máu của bệ hạ thì lúc đó cuộc đời con sẽ bước sang 1 bước ngoặt mới ta cũng không biết rằng bệ hạ sẽ đối xử với nữ nhi của ta ra sao nhưng ta mong con sẽ không trách cứ ta về quyết định ngày hôm nay của ta ""

Nhược Hy nắm chặt hai bàn tay, trong lòng cô vẫn run, vào hoàng cung rồi thì chuyện gì sẽ xảy đến với nàng và nàng sẽ phải đối đầu với những khó khăn thử thách gì, có thật sự rằng sẽ được sống cuộc sống yên bình trong chốn hoàng cung hiểm trở kia

""Nếu con sợ hay không muốn thì ta cũng sẽ không bắt ép con, con nói con không muốn thì ngay lập tức ta sẽ cho người vào cung và tâu lên với bệ hạ con không muốn kết hôn.... "" Lão gia nói chưa dứt lời nàng đã xen vào

""Con sẽ kết hôn với bệ hạ vì cha và vì cả gia tộc này thì hy sinh bản thân cũng không sao vì con muốn cha được vui vẻ và sống yên bình đến hết quãng đường còn lại còn người và hơn nữa bao nhiêu năm nay con chưa từng báo đáp người được chuyện gì thì bây giờ gả vào Hoàng Cung làm Hoàng Phi là báo đáp lớn nhất của con dành cho người con sẽ không làm người thất vọng đâu phụ thân ""

Một lời nói có thể quyết định cả một cuộc đời của nàng lại chính nàng là người thốt ra, mặc dù cưới Hoàng Thượng không phải trách nhiệm của nàng nàng đâu phải hoàn thành nó, nàng đâu có phải Nhược Hy tiểu thư kia nàng có quyền được quyết liệt từ chối hôn lễ này từ bỏ ngôi vị Hoàng Phi thậm chí có thể bỏ đi cũng không sao nhưng lương tâm lại không cho nàng làm vậy, dù thế nào cũng đang ở trong thân xác của nàng ấy, là con của lão gia, là con nhất định phải làm theo lời của phụ mẫu mặc dù không muốn

Nàng ngước mặt lên nhìn cha bằng ánh mắt trĩu mến, từ bé đến lớn sống trong tình yêu thương của sư phụ, sư phụ với nàng mà nói cũng giống như là 1 người cha quan trọng của nàng nhưng tình cảm của ông ấy lớn đến đâu, nàng lại thấy không thể bằng được tình yêu thương con như người cha này

Nhược Hy cô thật ngu ngốc khi đã chết đi bỏ lại sau lưng mình phụ thân luôn yêu thương cô hết mực, ta ganh tỵ với cô đến mức nào, vậy hãy để ta chăm sóc phụ thân cô và sống hết kiếp đời này của cô

""Tiểu Hy, Con sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay chứ ""

Ngài cảm tách trà đưa lên miệng thưởng thức, nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của lão gia, hai tay nắm chặt lại khi nàng đã quyết định một việc gì đó nàng sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận chỉ cần có thể làm cha vui thì chắc chắn nàng sẽ làm mà không hối hận "" Nữ Nhi sẽ không hối hận thưa phụ thân ""

""Thêm một điều nữa Tiểu Hy khi nghe tin con tử tử vì phải cưới bệ hạ, ngài đã rất tức giận vì con đã động chạm tới danh dự của bệ hạ, ta đã phải nói rất nhiều bệ hạ mới có thể nguôi giận, lòng người ngoại nhưng tâm lại không dễ dàng tha cho con đâu Nhược Hy "" Lão gia đặt chén trà xuống gương mặt vẫn điềm tĩnh thản nhiên

"" Bệ.. hạ rất... tức giận sao.. cha ""

""Phải rất tức giận, hôn lễ của con và bệ hạ sẽ được tổ chức vào ngày mốt con hãy chuẩn bị đi giờ ta sẽ vào cung một chuyến con có thể lui về phòng được rồi "" Lão gia đứng dậy rời khỏi phòng trà trong im lặng. Nàng ngồi đó thần thờ hai bàn tay nắm chặt lấy y phục

""Mình đã quyết định rồi thì mình sẽ không hối hận đâu, mình sẽ làm được, trở thành Hoàng Phi đơn giản thôi mà Nhược Hy mảy nhất định sẽ làm được ""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ta trở thành hoàng phi nguyên quốc

Hôm nay là ngày đại lễ lớn nhất đất nước Nguyên Quốc, tất cả mọi người bên ngoài đang rộn ràng đốt pháo đón chào Hoàng Phi mới của đất nước, bên trong Nam Cung Phủ một loạt màu sắc đỏ rực bao phủ, mọi người đều đang rất bận rộn chuẩn bị lễ cưới, Lão gia đang đón tiếp khách nồng nhiệt ở bên ngoài, mọi người đều tò mò về tiểu thư Nam Cung Nhượng Hy, rất nhiều lời đang bàn tán trước phủ và trong phủ cũng có

"Nghe nói Tiểu Thư Nam Cung là 1 mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần khó ai có thể sánh bằng"

Một người đàn ông cầm tách rượu ngồi gần đó lên tiếng

"Tôi cũng có nghe nói vậy, nàng là người con gái mà bất cứ ai cũng muốn có vằm uốn chiếm hữu riêng cho mình"

Một người ngồi cạnh đó cũng gật gù đồng ý

"Có điều kỳ lạ là chưa bao giờ thấy Nam Cung tiểu thư rời khỏi phủ nên tôi vẫn chưa nhìn thấy được mặt của cô ấy"

"Vừa là nữ nhi độc nhất của Binh Bộ Thượng Thư người có thể lực trong triều đình lại vừa là người con gái khuynh nước khuynh thành, Mạo tự thiên tiên, Bệ hạ có phải là quá may mắn không"

"Chính vì nàng ấy quá xinh đẹp như vậy nên mới xứng đáng được làm Ái Phi của Bệ Hạ"

Bên trong căn phòng phía tây những nô tỳ nữ đang chuẩn bị trang sức quần áo, hải cùng vòng ngọc cho người con gái đang ngồi trước gương kéo tấm vải mỏng xuống trước mặt nàng đúng là bách bần nam miêu một vẻ đẹp đẹp tới nỗi khó có thể miêu tả, ánh mắt to tròn trong veo như hồ nước thu thủy mùa thu, làn mi đen dày cong vút, đôi lông mày cong cong hình lá liễu, chiếc mũi cao thanh thoát tạo ra vẻ đẹp quý phái, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào, nhất mạo khuynh thành khó ai có thể sánh nổi

Nàng khoác lên người bộ y phục màu đỏ, các nữ tỳ nhẹ nhàng đeo những chiếc vòng ngọc lên người nàng

"Ôi trời tiểu thư, cô đẹp quá" Những nữ tỳ quanh đó suýt xoa khen ngợi

"Cô là người phạm hay là tiên từ thiên giới xuống vậy, sao có thể đẹp như vậy"

Nhượng Hy nhìn gương mặt mình trong gương tự nhủ với lòng mình là nhất định phải mạnh mẽ cố gắng vượt qua hết mọi chuyện

"Tiểu thư đã đến lúc cô phải vào cung rồi" Mộc Thư tiến tới nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng "Tiểu Thư cô là Hoàng Phi xinh đẹp nhất Nguyên Quốc này"

"Được rồi, ta đi đây" Nàng đứng dậy bước cùng Mộc Thư ra khỏi phòng mọi người đều trở mắt ngạc nhiên vô cùng nhìn nàng, vẻ đẹp thanh thoát khiến bao nam nhân phải say đắm, những tiếng vỗ tay vang lên cùng những tiếng pháo đồ chúc mừng nàng trở thành Hoàng Phi Nguyên Quốc

Nàng run run nắm chặt bàn tay Mộc Thư bước theo cô tới chiếc kiệu hoa lớn màu đỏ

"Mộc Thư"

"Không sao đâu tiểu thư cô đi đi" Mộc Thư mỉm cười thả tay nàng ra

"Em hãy保重 nhé, ta đi đây" Nàng thả tay Mộc Thư ra rồi ngồi ngay ngắn trên chiếc kiệu hoa lớn không quên nhìn lại Gia phủ 1 lần nữa, chắc chắn cô sẽ rất nhớ nơi này - Nam Cung Phủ, Ta đi đây - Ta hứa sẽ có ngày ta sẽ quay trở lại đây

"KHÊNH KIỆU"

Chiếc kiệu nàng ngồi được nâng lên tiến thẳng về phía hoàng cung, trên đường đi tất cả mọi người reo vang rộn ràng hô to khắp đường, nàng hé nhìn mọi thứ xung quanh

"Thì ra đây là Nguyên Quốc sao, nó rộng lớn và to hơn mình tưởng rất nhiều" Chiếc kiệu được khênh đi hết con đường này đến con đường nọ trên đường đi nàng được ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh đẹp của Nguyên Quốc và cuộc sống của những thân dân ở nơi đây vẫn còn nghèo khổ và đói khát

"Sư huynh Tử Dương nếu như anh được ngắm những cảnh vật ở đây chắc chắn anh sẽ rất vui" Nàng dừng lại chợt dừng lại nhắc tới sư huynh cô lại đau lòng có lẽ bây giờ thế giới hiện đại cô đã chết và chắc chắn mọi người sẽ rất đau lòng cả sư huynh cũng vậy, Tử Dương à kiếp này của em lại không thể được ở bên anh đến trọn đời phải ra đi theo định mệnh mà ông trời đã sắp đặt, Tử Dương anh có khỏe không, mọi người cũng vậy tất cả có khỏe không em nhớ mọi người, thật sự rất nhớ

Giot nước mắt của đau thương rơi xuống chạm nhẹ xuống đôi môi nhỏ của nàng, phải rời xa sư huynh mãi mãi đến đây trở thành Ái phi của 1 người mà nàng không hề yêu thương, có nỗi đau nào đau như nỗi đau mà cô đang phải chịu đựng không

"Thưa nương nương chúng ta đã tới Hoàng Cung"

Bên ngoài vang lên tiếng nói của những người khênh kiệu khiến này trở về với hiện tại bây giờ. Nàng kéo nhẹ chiếc rèm ra nhìn thẳng hướng trước mắt phía sau bức tường thành rộng lớn kia là Hoàng Cung sao?? Cô đã từng đọc rất nhiều sách về thời trung hoa cổ đại và được xem rất nhiều những hình ảnh của Hoàng Cung nơi các vua chúa thường ở, nó rộng phải bằng 5 gia phủ Nam Cung ghép lại thật không ngờ cũng có ngày cô được chứng kiến tận mắt mình

Cánh cửa lớn được ở ra trước mặt nàng là rất nhiều cung nữ cung kính cúi chào nàng, chiếc kiệu được hạ xuống, nàng bước xuống trong sự ngạc nhiên, phía xa xa kia có rất nhiều người đang đứng đó nhìn về phía nàng, nàng đoán chắc họ là những quan đại thần trong triều đình, phía trên bậc cao lớn kia là 1 người đàn ông đang đứng đợi nàng vì quá xa lên nàng không thể nhìn thấy rõ mặt người đó

"Hoàng Phi nương nương, đã đến giờ khởi hành nghi lễ xin nương nương hãy đi theo chúng nô tỳ"

Bọn họ cầm lấy tay nàng nhẹ nhàng dẫn nàng về phía xa xa kia, nàng vừa bước đi vừa nhìn ngắm quang cảnh xung quanh trong lòng đang nhảy cẫng lên vì xung quanh hoàng cung này quá rộng mà lại quá đẹp sau này nàng sẽ được vui chơi thoải mái ở đây sao

Bước chân đến chỗ các vị đại thần đứng đó tất cả mọi người phải ồ lên trong sự ngạc nhiên vì chưa giờ thấy có 1 người con gái nào đẹp như vậy, đến cả thừa tướng tể Minh cũng bị sắc đẹp của Nhược Hy làm cho hoa mắt, xung quanh vang lên những tiếng rào rạt bàn tất không ngớt, nàng bước lên trên phía cầu thang dẫn lên trên Điện Thái Hòa tiến về phía của Hoàng Thượng

Bước đến gần, nàng ngược lên nhìn người sắp thành hôn với nàng, người mà cả nước gọi là - Hoàng Thượng, cái gì vậy đây mà là Hoàng Thượng sao, nàng đã từng nghe kể hoàng đế của các triều đại thời xưa dung mạo đều không hề đẹp ngược lại còn rất xấu nhưng người đang ở trước mặt nàng thì lại khác hẳn đẹp đến nỗi nếu mọi người không báo là Bệ Hạ thì chắc chắn nàng sẽ tưởng rằng Nam Thần trong truyện tiểu thuyết ngôn tình đang đứng trước mặt nàng ấy chứ. Mái tóc của hắn mang màu bạch kim trắng ngay cả khi hắn cuốn gọn lên nàng vẫn có thể nhìn thấy rõ, ngũ quan tinh tế thân hình cao lớn rất đẹp a, đặc biệt thứ mà nàng chú ý nhất đó chính là đôi mắt xám lạnh vô cảm hẳn khi hắn nhìn nàng thì mọi thứ hiện lên trong mắt hắn đầy sự chán ghét và khinh bỉ

Nàng vẫn ngược lên nhìn hắn không để ý mọi người trong chiều đang tùm tùm cười ở phía dưới điện vì nhìn nàng và hắn chả khác gì hai cha con, nàng chỉ cao đến ngực hắn mà còn rất bé nhỏ trong khi đó hắn lại cao lớn hơn hắn chỉ cần một vòng tay của hắn cũng đủ để ôm trọn người nàng

Sau 1 tiếng đồng hồ hoàn thành nghi lễ tất cả mọi người trong điện đều ho vang to "" XIN CHÚC MỪNG HOÀNG PHI NƯƠNG NƯƠNG ""

""HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ - HOÀNG PHI VẠN TUỆ"" "" HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ - HOÀNG PHI VẠN VẠN TUỆ""

Mọi người đang ăn mừng phía dưới hắn lặng lẽ rời đi mà không thèm liếc nhìn lấy nàng 1 cái, nàng để ý suốt buổi lễ hắn cứ coi nàng như không khí chả hề đoái hoài dù chỉ một chút

""Thái độ đó là sao chứ??? Dám coi Nhược Hy ta là không khí sao hả ""

Nàng bực tức ngã lưng về phía ghế ngồi uống 1 hớp rượu cho đỡ tức, tên Hoàng thượng xấu xa người cứ đợi đấy!!! Mặc kệ người nghĩ gì về ta dù sao đi nữa ta cũng đã trở thành Hoàng Phi rồi cho dù người không muốn thừa bệ hạ

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đêm tân hôn

Sau khi lễ thành hôn kết thúc hoàng thượng đã biến mất từ bao giờ chỉ còn lại nàng ngơ ngác một mình không biết phải xoay sở ra làm sao trong lúc đang rối ren thì một người phụ nữ theo sau là những nô tỳ bước tới bên cạnh nàng

"" Hoàng Phi nương nương xin hãy đi theo ta ""

""Bà là....."" Nàng giật mình ngược đầu lên nhìn người phụ nữ đứng trước mặt nàng

""Ta là đại tổng quản ở Hậu Cung, sau khi kết thúc hôn lễ ta sẽ đưa người trở về Đại Điện"" Đại tổng quản vẫn cúi đầu cung kính trước nàng

Đại tổng quản sao? Người này có vẻ rất đoan hậu a

""Vân..g"" Nàng chậm rãi đứng dậy trong khi chân nàng đang run hết mức có thể như thể là phạm nhân sắp sửa bị đưa ra xử chém vậy

""Xin hãy theo ta"" Đại tổng quản quay đầu bước đi trước đằng sau là những nữ tỳ hộ tống nàng, từng bước đi của nàng là những nhịp tim đập mạnh run lên vì sợ hãi

Rồi chuyện gì sẽ xảy ra với ta đây? Ta phải làm sao đây? Có ai không cứu ta với, lúc này đây bỗng nhiên nàng lại cảm thấy hối hận vì đã đồng ý nhưng biết làm sao được đây nàng thật sự đã mang tính mạng nàng cho quý rồi có hối hận cũng chẳng được nữa

"Hoàng Phi nương nương đã tới nơi!" Mãi nghĩ lung tung nàng không để ý rằng mình đã tới nơi giọng nói của tổng quản cất lên phá tan suy nghĩ của nàng

"Hà à tới rồi sao!" Nàng ngơ ngác quay về thực tại

Sự ngơ ngác của nàng khiến mấy nô tỳ nữ đằng sau nhoèn miệng cười thầm, chợt dừng lại bởi ánh mắt lạnh băng của đại tổng quản

"Xin người hãy bước vào bên trong!"

Bước vào bên trong sao, bước vào rồi khác gì nàng đã tự làm mọi cho hồ dữ, không không không thể được ta sẽ không vào đâu

Nàng vô thức ôm lấy chặt lấy người của đại tổng quản khiến bà giật mình vội cúi người xuống

"Hoàng Phi người không thể làm vậy!" Đại tổng quản cúi người xuống cố bỏ bàn tay nhỏ bé của nàng ra khỏi vạt áo mình

"Huhuhu đại tổng quản à ta không thể vào được ta không thể!" Nàng kêu gào thảm thiết giữa sảnh chính của đại điện, các binh lính gần đó cũng không thể nhìn được cười người đang kêu gào thảm thiết đó là Hoàng Phi Nương Nương của Nguyên Quốc sao?

Không thể vào được lỗ đầu tên hoàng thượng đó nổi máu dê xồm cướp đi sự trong trắng của ta thì sao ta không phục. Nàng vẫn cứ ôm khư khư lấy chân của tổng quản mặc kệ bà nói gì cũng không thể đứng dậy

"Đại tổng quản chúng ta phải làm sao đây, hoàng thượng sắp trở về Đại Điện rồi!"

Không còn cách nào khác, tổng quản ra lệnh cho các binh lính canh giữ đại điện "" Hoàng Phi giao cho các người!"

Lời của tổng quản vừa dứt các binh lính tiến gần chỗ nàng nhắc bổng nàng lên, trong sự kêu gào muốn kinh thiên động địa của nàng

"ĐẠI TỔNG QUẢN, HÃY CỨU TA, CỨU TA!"

"Các người nhìn chuyện gì, còn không mau đi!"

"Tuân lệnh đại tổng quản!"

Đại tổng quản quay lưng bước đi trong lòng bà lại ẩn lên một suy nghĩ. Đó là nữ nhi nhà Binh Bộ Thương Thư sao, nếu không nhầm thì ta nhớ rằng nữ nhi đó rất hiền thực, đoan trang ấy vậy mà hôm nay lại bất cần đến như vậy, cứ như đó là một người khác.

Sau khi đại tổng quản rời đi, binh lính đã đem nàng trở về phòng tân hôn

"Nương nương chúng thần xin lui!" Nói xong binh lính đóng cửa lại không một tiếng động nhỏ rồi lặng lẽ rời đi

Nàng ngồi đó thần thờ, hồn vía bay tứ phương, chả lẽ cuộc sống tươi đẹp của nàng sẽ kết thúc từ đây, đây có phải cái giá phải trả cho sự đồng ý ngây dại của nàng

Nói mới nhớ Đại Điện này quả thực rất rộng a, nhưng lại chỉ có 1 vài binh lính canh ở bên ngoài đại điện còn bên trong thì lại tĩnh lặng vô cùng a

Phòng của tên Hoàng Đế này vô cùng đẹp a, rộng gấp 10 lần căn phòng của nàng ở Nam Cung Phủ mặc dù với nàng căn phòng đó đã quá rộng rồi tất cả mọi thứ trong căn phòng nàng đều được trang trí màu đỏ phờ phạc rất đẹp, bên cạnh là chiếc giường rộng đủ tới cho 6, 7 người nằm chưa chắc đã hết bên trên được rải những nhũ hoa thoảng thoảng những mùi hương nhàn nhạt

Nàng đặt lưng lên giường của hần, đôi mắt vô thức nhìn mọi thứ xung quanh, hay là nàng bỏ trốn, nếu bỏ trốn lúc hần chưa tới chắc chắn sẽ kịp, hần cũng chẳng thích nàng chắc sẽ không cho quân binh truy sát nàng đâu

Nhưng ý nghĩ đó chợt vụt tắt đi khi nàng nghĩ tới lão gia, bây giờ mà bỏ chốn thì không những nàng gây ra tội lớn với lao gia và Nam Cung Phủ cũng sẽ bị liên lụy

Nàng lác đác dẹp ngay những suy nghĩ đáng sợ đó, mà cũng lạ bây giờ của gần nửa đêm rồi mà hần còn đi đâu còn không trở về đại điện. Hần đã rời đi trong khi hôn lễ còn dang dở, hần thậm chí còn không ngoái nhìn lại nàng một cái mà cũng phải hần không hề thích nàng, một chút cũng không chỉ cần nhìn vào ánh mắt của hần đã lộ rõ sự khinh bỉ chán ghét nàng

Mặc kệ, hần không về chẳng phải sẽ tốt hơn cho nàng hay sao, nàng có thể trải qua một đêm yên bình mà không phải nhìn thấy gương mặt hần, chỉ cần nhìn thấy hần thôi nàng đã lạnh hết xương sống huống chi là phải tân hôn với hần

"Nam Cung Nhượng Hy tội hận cô, vì cô mà bây giờ lão nương ta phải khổ sở thế này đây thật đáng chết!"

"Khốn kiếp chết tiệt, tại sao lại là tôi tôi đã làm gì sai với cô!"

Nàng lẩn bên này lẩn bên nọ chửi rủa thậm tệ "" Nam Cung Nhượng Hy quá cố!" nàng cảm thấy hối hận vì đã sang đường mà không nhìn trước sau chỉ vì muốn sang thật nhanh đến bên vòng tay của Từ Dương mà không nghĩ tới chuyện nàng đã bị xuyên không phải rồi xa người mà nàng yêu quý nhất mà lại

trở thành Hoàng Phi ông trời thật bật công với ta

Ánh mắt nàng mơ hồ nói trong vô thức về một quá khứ đã từng rất hạnh phúc mà bây giờ hạnh phúc đó đã mãi mãi rời xa nàng "" Sur Huynh, sư phụ, mọi người nhớ em chứ""

Đôi mắt nàng mơ màng vừa nhắm nhẹ lại mở ra bởi những bước chân đang bước trong sự yên tĩnh, không một tiếng động, tiếng bước chân đó ngày càng tiến lại gần đến căn phòng tân hôn, nàng bật dậy lùi về phía bên trong góc chiếc giường, những giọt mồ hôi ướt đầm cả chân, nàng bất giác ôm lấy chiếc gối

""Nhược Hy sẽ không sao đâu""

Cánh cửa phòng mở ra bước vào là hần - tên Hoàng Thượng đáng ghét, dáng người cao lớn của hần bước tới bên cạnh chiếc giường ""tân hôn"" của hần và nàng hần nhìn nàng chân chân ánh mắt không hề có chút cảm xúc, ánh mắt của người sẵn mồi đứng trước một con thú chứ không phải là quân phu với nương tử của mình

Nàng mở to mắt ra nhìn hần, nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ đó của hần, một con người đẹp như tranh vẽ tới như vậy lại có thể tồn tại sao, lại còn là Hoàng Đế của Nguyên Quốc, thật không thể tin

""Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng""

""Ngươi là nữ Nhi của Binh Bộ Thượng Thư?"" Hần hỏi không chút cảm xúc gương mặt lãnh đạm nhìn nàng

""Vâng.. chính là tiểu thiếp"" Nàng run run cúi gập đầu xuống trước mặt Hoàng Thượng không dám nhìn lên để đối mặt với hần

""Hoàng Phi, chuyện gì đã khiến này đồng ý thành hôn với ta không phải sau khi nghe tin này đã từ chối quyết liệt lắm sao"" Nhìn bộ dạng của nàng hần nhếch mép, chẳng phải nàng dám cả gan từ chối hôn lễ với hoàng thượng sao, trong khi cả hàng ngàn người muốn còn không thể được

""Là tại thần thiếp không biết suy nghĩ, xin người thứ tội""

""Nam Cung Nhược Hy ta không hề muốn thành hôn với ngươi, đối với ta nó như là một con ác mộng mà ta không hề muốn nghĩ tới, ngươi nên nhớ nếu không vì ngày xưa nợ phụ thân ngươi một ân tình thì ta sẽ không bao giờ thành hôn với ngươi vậy nên quãng thời gian ở trong hậu cung này ngươi nên hoàn thành chắc nhiệm của một "" hoàng phi"" đúng nghĩa đi hãy nhớ rằng nếu ngươi muốn chết thì hãy quay về phủ của ngươi mà chết ở tại đó đừng bao giờ chết trong hoàng cung này của ta""

Nói xong hần nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt rồi rời đi

Những lời nói đó của hần thật nhẫn tâm, vô cảm thật ra nàng cũng đâu hề muốn lấy hần hần chỉ là nghĩ cho lão gia nên nàng mới chấp thuận

""Có phải là vì Hoàng Hậu Thiên Nhi""

Lời nói của nàng khiến bước chân hần dừng lại một lúc rồi cứ thế mà ra khỏi Đại Điện không nói một lời

Nhược Hy mỉm cười sung sướng phụ thân ta nói đúng hần không yêu ta là vì cố nhân đó vậy thì suốt quãng thời gian trong hoàng này ta sẽ được yên ổn rồi

Tên Hoàng Thượng đó vì cha nên mới thành hôn với ta, ngay từ đầu ta đã đoán ra một người vô cảm lãnh đạm như hần sẽ không bao giờ chấp thuận hôn lễ này với ta trong khi hần còn đang rất luyện ái Hoàng Hậu của hần, mặc kệ như thế thì càng tốt ta sẽ không phải lo sợ gì về hần nữa rồi

Hoàng Thượng ta sẽ đối đầu với người đến tận cùng

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hoàng thành cung

""Hoàng Phi nương nương""

""Nương nương người phải dậy thôi""

""Hoàng Phi nương nương""

Nàng thức dậy trong tiếng gọi của những nữ nô tỳ, nàng dúi mắt ngồi dậy gãi đầu gãi tai

""Mấy em à có chuyện gì vậy ta còn đang ngủ mà""

""Nương Nương người không thể ngủ lâu như vậy được trong khi người còn đang ngủ thì bệ hạ đã thiết triều từ lâu rồi a""

Mặc kệ hần chứ, đêm hôm qua sau khi buông mấy lời nói nhảm tâm với nàng rồi ra khỏi đại điện không nói một lời, con người này nàng vẫn không hiểu rốt cuộc hần muốn nghĩ gì hần làm gì khi nhìn vào đôi mắt xám lạnh của hần như nhìn vào hư vô không thể xác định

Nàng đang định nằm xuống ngủ tiếp thì một giọng nói lạnh lẽo xuất hiện sau lưng từ nữ kia

""Nương nương người đã dậy""

""A hahaa... đại tổng quản ta dậy rồi ta dậy rồi""

Nàng bật dậy bước xuống giường nhìn thấy đại tổng quản quả thực không dậy không được

""Hoàng Phi nương nương hãy chuẩn bị y phục, ta sẽ dẫn người đi tham quan Hoàng Cung có thắc mắc gì cứ hỏi ta, sau khi tham quan xong ta sẽ dẫn người trở về Ngự Linh cung nơi ở của người""

""Ta có thể không đi được không Đại Tổng Quản""

Đại Tổng Quản nhìn nàng một hồi lâu rồi lên tiếng ""Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, xin nương nương lượng thứ""

""Ta biết rồi bà lui đi""

""Vậy tiểu nhân xin phép"" Nói xong Đại Tổng quản lui ra bên ngoài

Nàng thở dài nhìn 5 cung nữ lặng lẽ làm theo lời họ, nàng bước xuống bồn tắm trải dài những cánh hoa hồng nhàn nhạt mùi hương, làn da trắng mịn màng được chạm vào không chút tỳ vết, nàng khoác lên người bộ y phục màu hồng nhạt, mái tóc nâu dài mượt được cài trâm ngọc búi vấn lên rất phù hợp với gương mặt xinh đẹp của nàng

""Nương nương người thật xinh đẹp, dung nhan tuyệt sắc""

Nàng cười đáng yêu rồi xách y phục lên chạy ra ngoài ""Tạm biệt các em, ta đi đây""

""Nương nương, người hãy cẩn thận""

Nàng bước ra khỏi đại điện, bước xuống từng bậc thang không phải là đi bình thường mà là chạy xuống bên dưới, nàng xách váy chạy theo từng bậc thang khiến nàng nhớ về ngày còn bé nàng đã từng chơi trò chạy bậc thang biết bao lần mà không cảm thấy chán

""Hoàng Phi nương nương cẩn thận""

Đại tổng quản và các quan thần đứng bên dưới tròn xoe mắt há hốc mồm nhìn nàng, chuyện gì đang xảy ra thế kia là hoàng phi nương nương đang chạy xuống sao

""Đại tổng quản ta tới đây""

Đến bậc cuối cùng nàng vấp chân nhảy xuống chỗ của Đại tổng quản dưới bao con mắt đang tròn xoe ngơ ra nhìn nàng

""Nương nương người đang làm cái gì vậy"" Đại tổng quản giật mình đi tới cạnh nàng, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì bà sẽ phải chịu tội gì với bệ hạ đây thật không dám nghĩ

""Có chuyện gì sao tổng quản""

""Sao người có thể hành động như vậy lỡ bệ hạ mà biết thì ta...""

Nàng xen vào lời nói của tổng quản, mắt híp vào cười nói ""Ta không sao đâu bà không phải lo hồi bé ta chơi trò này suốt mà""

""Thần cung kính hoàng phi nương nương"" 3 vị quan thần tại đó sau khi chứng kiến cảnh nàng nhảy từ trên bậc thang từ Đại Điện xuống cũng không thể tin nổi vào mắt mình đó là ái phi của bệ hạ sao? Thực chẳng hề giống

""Các khanh là.."" Nàng liếc mắt nhìn sang chỗ đại tổng quản cầu cứu sự giúp đỡ. Tổng quản vẫn chưa khỏi sợ hãi sau cú nhảy mạo hiểm vừa rồi của nàng

""Thưa nương nương, bên phải là Hộ Bộ Thượng Thư, bên cạnh ngài ấy là Hình Bộ thượng Thư, còn cuối cùng là Lễ Bộ Thượng Thư các ngài ấy vừa thiết triều cùng hoàng thượng và đang trên đường trở về""

""a các khanh với cha ta.."" Nàng bước tới cạnh bên 3 vị quan thần cúi đầu chào họ

"Nương nương người không cần làm vậy!" Hộ bộ thượng thư ngăn nàng lại

"Nương nương thật khác so với những gì mà ta tưởng tượng, không những trẻ con mà lại còn rất nghịch ngợm y hệt Mộ Dung nữ Nhi của ta!" Hình Bộ thượng thư cúi người trước Nhượng Hy lên tiếng ngài không thể ngăn lại tiếng cười của mình, ái phi của bệ hạ thật đáng yêu a

"Xin các ngài lượng thứ bây giờ ta được mệnh lệnh của Bệ Hạ dẫn Nương Nương đi tham quan khung cảnh quanh Hoàng Cung!"

Đại tổng quản bước tới chỗ 3 vị thượng thư cúi đầu cung kính

"Được, được bọn ta rời đi ngay bây giờ đây!" 3 vị đại nhân cúi xuống hành lễ rồi rời đi ngay tức khắc "Hoàng Phi nương nương, người hãy bảo trọng!"

Nàng khẽ gật đầu nhìn theo bóng họ rồi đi chẳng để ý tới đại tổng quản này giờ đang cố trấn an bản thân, nàng cứ làm những hành động như vậy về sau, chưa biết chừng lúc nào bệ hạ lại bà ra xử chăm lúc nào không hay, nữ nhi nhà Bình Bộ thượng thư thật nghịch ngợm

"Nương nương về sau xin người hãy chú ý đến thể diện 1 chút!"

"Ta biết rồi đại tổng quản, giờ chúng ta đi chứ!" Nàng dứt lời đã chạy đi từ lúc nào, cánh tay vẫy vẫy tới chỗ đại tổng quản. Lần đầu tiên này được chiêm ngưỡng cảnh sắc tuyệt đẹp trong Hoàng Thành này nàng đã từng được chứng kiến chúng trong những bộ phim cổ trang trung hoa thời xưa nhưng đến bây giờ được chứng kiến tận mắt quả là tuyệt vời

"Phía trước mặt người là Thiên Môn Quan, bước lên những bậc thang dài dẫn vào phía bên trong đó là Tam Lục Điện bao gồm Lục Cửu Điện, Thất Cửu Điện và Thái Cửu Điện, Lục Cửu Điện là nơi diễn ra các nghi lễ lớn trong Cung do Lễ Bộ Thượng Thư nắm giữ và quản lý các nghi lễ, Thất Cửu Điện là nơi diễn ra các kỳ thi tuyển quan lại vào hoàng cung cũng như tuyển chọn các thái giám, quan lại đó Lại Bộ Thượng Thư nắm giữ còn cuối cùng là Thái Hòa Điện nơi thiết triều của bệ hạ và các đại thần, thừa tướng và cũng là nơi giữ các chiếu chỉ, thư pháp của bệ hạ!"

"Thật rộng lớn!" Nàng đưa mắt nhìn xung quanh Tam Lục Điện, mặc dù đã được học nhưng nàng toàn ngủ ngon lành trong giờ Sừ nên đối với nàng tất cả mọi thứ đều như chưa bao giờ biết đến

Ra khỏi Thiên Môn Quan, Đại Tổng quản tiếp tục di chuyển chỉ tay về hướng Tây Nam "Bước qua cánh cửa lớn người sẽ tới Hậu Cung, Hậu Cung được chia ra thành 3 cung lớn là Đại Điện nơi ở của Bệ Hạ người đã tới hôm qua, phía bên kia là Ngự Linh Cung là nơi ở của người, chút nữa người sẽ về tại đó nghỉ ngơi..."

Đại Tổng Quản quay lại đã thấy nàng biến mất từ bao giờ, bà nhìn xung quanh không thấy bóng dáng nàng đâu. Chẳng lẽ nàng đã vào... Lành Hoa Cung sao?

Nhượng Hy bước vào bên trong tẩm Cung ngay sát Đại Điện của bệ hạ, khung cảnh bên trong thật thoáng mát nhàn nhạt mùi hương hoa Mộ Dung thì ra ngay bên cạnh đó là cả một hồ sen đẹp tuyệt, nàng đi tới phía tẩm cung nhìn mọi thứ, tẩm cung này đã được khóa chặt kín cửa hình như không có người nào ở bên trong nhưng vẫn được bảo vệ sạch sẽ tưởng như có người sống trong này. Nơi đây là đâu vậy?

"Nương Nương người không thể vào bên trong đó!" Tiếng của Tổng Quản vang lên nàng giật mình quay ra cánh tay dừng lại trước cánh cửa

"Đại Tổng quản tại sao ta..."

"Người không thể vào bên trong hãy theo ta rời khỏi đây trước khi bệ hạ biết chuyện này!"

Dứt lời Đại Tổng Quản kéo tay nàng nhanh chóng ra khỏi Lành Hoa Cung, nếu chân chừ ở lại chả biết sẽ có chuyện gì kinh khủng xảy đến với nàng

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lành hoa cung

Đại tổng quản kéo nàng ra khỏi nơi gọi là Lành Hoa Cung nàng nhanh chân bước theo những bước chân của tổng quản. Nàng cùng đại tổng quản đã ra khỏi Lành Hoa Cung khá xa, bà quay lại nhìn bộ dạng của nàng khá thể thảm khi bị bà lôi đi như vậy

"Xin nương nương tội, thần đáng tội chết!"

Nàng lau mồ hôi, vắn ống tay y phục lên cao thở hổn hển bất chợt nhìn xuống gương mặt của đại tổng quản đang xanh ngắt mặt mày "Đại Tổng... rốt cuộc bên trong đó có cái gì mà bà lại kéo ta đi như thế!"

"Xin người thứ lỗi, thần đã không nói trước với người về nơi ở đó!"

"Đại tổng quản hãy bình tĩnh!" Nàng cố trấn an lại tổng quản, nơi đó là gì mà khiến đại tổng quản sợ đến như vậy khi ta bước vào bên trong hay lẽ nào

nơi đó là cung cấm

""Nơi đó là gì, có chứa bí mật khủng khiếp nào đó ở bên trong sao đại tổng""

Đại tổng quản sau một hồi lâu im lặng, giữ lại tinh thần ánh mắt bà nhìn vào hư vô "" Nơi đó là Lãnh Hoa Cung - Nơi ở của Thiên Nhi Hoàng Hậu""

Nhược Hy đang chinh chu lại y phục chợt dừng lại quay về hướng đại tổng quản thì ra là nơi ở của Hoàng Hậu, thế nào nó lại đẹp tuyệt tới như vậy hồ nước vẫn còn trong veo những cánh mộ dung vẫn nở đều đều xung quanh đó không hề có một chút hoài niệm quá khứ

""Hoàng Hậu Thiên Nhi có lẽ người đã biết về nương nương""

""Phải ta có lẽ kể về cố nhân đó - Người mà Hoàng Thượng vô cùng thương yêu""

""Ngày mà Hoàng Hậu nương nương qua đời tất cả mọi thần dân ở Nguyên Quốc đều đau thương vô hạn, ngày hôm đó trời đổ mưa rất lớn khắp hoàng cung phủ bạch màu khắp nơi, bao nhiêu thần dân nuối tiếc các quan thần thừa tướng cũng đau buồn không nguôi mất đi một mẫu nghi thiên hạ tài sắc vẹn toàn dung mạo của người vô cùng tuyệt sắc luôn dịu dàng điềm đạm với tất cả mọi người trong hoàng cung

"" Người mà đau thương hơn tất cả chính là bệ hạ, hoàng hậu là người mà ngài ấy yêu thương hơn chính mạng sống của người vì nương nương bệ hạ sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ là được để nhìn thấy nương nương vui vẻ ngày Hoàng Hậu mất cũng chính là ngày đầu tiên chúng thần nhìn thấy giọt nước mắt đầu tiên rơi trên gương mặt người có lẽ là vì quá đau thương, bệ hạ không nói 1 lời gương mặt lạnh lẽo không chút cảm xúc

""Lãnh Hoa Cung nơi ở của Hoàng Hậu bệ hạ không đốt đi bất cứ thứ gì liên quan về người, hồ nước Mộ Dung bệ hạ vẫn để đó vẫn cho người chăm sóc, chỉ có một điều căn phòng của nương nương sẽ không bao giờ được mở ra bệ hạ đã khóa kín những kỷ niệm của hai người vào trong đó để chúng mãi mãi không bao giờ mất như lời hứa và trước khi Hoàng Hậu nương nương mất bệ hạ đã nói rằng: Âm dương cách biệt thì họ cũng mãi không bao giờ xa nhau và tình yêu của bệ hạ sẽ mãi dành cho nương nương""

""Thật là một câu chuyện buồn"" Nàng gạt khóe mắt cười nhạt còn điều gì đau khổ hơn khi phải lìa xa người mà mình yêu thương, ngay cả nàng cũng vậy

""Hoàng Hậu Thiên Nhi đó đã gặp tai nạn sao??""

"" Vì thần không dám khẳng định như vậy khi tin dữ được đưa về hoàng cung, bệ hạ đang thiết triều với các đại thần ngài ấy bỏ đi leo lên lưng ngựa phi tới chỗ Hoàng Hậu gặp nạn khi tới nơi tất cả đoàn người đi cùng Hoàng Hậu, ánh mắt đau thương thảm thiết đưa chiếc trâm ngọc vật cuối cùng còn sót lại của hoàng hậu cho bệ hạ, đó là chiếc trâm ngọc khi thành hôn với Hoàng Hậu bệ hạ đã trao nó cho người""

Câu chuyện này hình như nàng đã từng được nghe ở trên lớp rồi, hôm đó giờ lịch sử thầy Doanh Chính có nói về một điều gì đó liên quan đến việc này hãy cố nhớ ra đi Nam Cung Nhược Hy nàng nhắm chặt mắt cố nhớ lại những gì hôm đó thầy dạy

""A nhớ rồi Thời Đại Nguyên Quốc, năm đó.. sau khi dẹp tan giặc binh lâm loạn, người đó từ chiến trường chiến thắng ở về cùng với thanh kiếm dính máu đỏ thẫm của quân thù đôi mắt chìm ung lãnh không chút cảm xúc bước lên lưng ngựa trở về Nguyên Quốc trong sự hân hoan, vui mừng của dân chúng người đó đã lên ngôi vua xưng hiệu Vương Hắc Đế trị vì Nguyên Quốc trong thời gian rất lâu - Mạc Từ Ngôn""

""Hoàng Phi nương nương"" Đại tổng quản nhìn lên phía nàng ánh mắt tròn tròn khi nghe xong những vì nàng vừa nói, Nhược Hy vò đầu bứt tóc rõ ràng khi đó khi nói về Mạc Từ Ngôn thầy có nói về cái chết của Thiên Nhi Hoàng Hậu nhưng tại sao nàng lại không nhớ

""Tại sao người lại biết tên thật của bệ hạ và cả những việc trước khi bệ hạ lên ngôi""

""À là bởi vì.. bởi vì..phụ thân ta có nói cho ta nghe về vấn đề này ahahaa""

""Ta thật không ngờ là người có thể biết rõ mọi chuyện như vậy thật đáng nể""

Nàng đắc trí trước mặt tổng tổng quản nhưng đằng sau thì "" Thầy à xin hãy tha lỗi cho em đã chửi rủa thầy khi thầy bắt em học thuộc bài môn sử"", chỉ tiết quan trọng nhất nàng lại không thể nhớ vì đã ngủ quên khi thầy đang giảng bài hẳn là sau cái chết bất ngờ này của Hoàng Hậu là một bí mật nào đó mà tất cả không hề hay biết

""Nương nương hãy đi tiếp bên này"" Trở lại với nhiệm vụ của mình đại tổng quản đưa nàng đi tham quan những nơi còn lại bỏ lại Lãnh Hoa Cung đằng sau

""Nơi này chính là nơi mà các binh sỹ tập luyện võ kiếm đề... a nương nương"" Đại tổng quản đã sai lầm khi đưa nàng vào nơi này, nàng sáng mắt nhanh chân chạy vào nơi binh sỹ đang tập luyện kiếm

Các quân binh sỹ khi nhìn thấy nàng chạy đến chỗ tập nguyện tất cả dừng lại tay buông kiếm đặt xuống mặt đất hành lễ trước nàng

""Hoàng Phi nương nương vạn tuế""

""Mọi người đứng hết cả lên cho ta, không phải quá cẩn trọng như vậy"" Nàng xách y phục lên, tháo hết châm ngọc và nhũ hoa ra khỏi tóc nân một tay cột tóc lên cao, khẽ cúi người xuống đất nhặt thanh kiếm sắt ánh mắt thách thức nhìn về phía quân binh

""Ai đủ sức ra thì ra đấu với ta""

Các binh sĩ xanh mặt há hốc mồm nhìn lên người đang đứng trước mặt mình - Hoàng Phi nương nương đây sao, hành động của nàng bây giờ chẳng khác nào một người đàn ông "" đứng chất"" lại còn thách đấu với cả binh sỹ, nàng đang nghĩ gì vậy

Đại tổng quản không còn tin vào mắt mình nữa "" Nương nương sao người có thể"" trong lòng bà đang gào lên giận dữ nàng tháo hết những chiếc châm ngọc cao quý cỡi bỏ bộ y phục mà nàng đang khoác lên người không còn là nó nữa rồi, đại tổng quản liền đi đến ngăn nàng lại nhưng người đang đi đến trước mặt nàng còn nguy hiểm hơn những hành động đáng trách của Hoàng Phi

"B...ê... h..ạ"

Người đang đi đến trước mặt đại tổng quản bây giờ đây chính là Hoàng Thượng không sai chính là Bệ Hạ, hân đang trên đường tới cấm vệ quân để gặp tướng quân bàn bạc chuyện giặc ngoài bên giới Nguyên Quốc thì lại gặp cảnh thú vị như thế này đây, ái phi của hân đang cầm thanh kiếm với gương mặt thách thức mọi binh sĩ trong cấm vệ quân của hân

Đường đường là một Hoàng Phi của Nguyên Quốc lại đi thách đấu kiếm võ với binh sĩ đây là một chuyện kinh thiên động địa từ hàng nghìn năm trước chưa từng xảy ra a

"Sao, giờ ai muốn thách đấu với ta đứng dậy ra đây mau lên"" Nàng cầm thanh kiếm chỉ về những binh sĩ đang hạ lễ trước mặt nàng, không ai dám lên tiếng

Người theo dõi câu chuyện thú vị từ nãy tới bây giờ đứng lên và ra khỏi vị trí của mình cánh tay rút ra thanh kiếm sắc nhọn, người đó nhếch môi bước tới cạnh nàng

"" Vi Thần xin mạn phép được đấu kiếm cùng người- Hoàng Phi nương nương""

Tất cả bất ngờ nhìn về hướng người đang bước tới chỗ nàng, không phải chứ sao có thể là người này nhất định phải là người này mà không thể là ai khác sao

""Tướng Quân""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nữ nhi này thật thú vị

""Tướng Quân"" Tất cả ánh mắt của các binh sĩ hướng về người đang cầm thanh kiếm sắc nhọn bước tới ngay cạnh nàng

Tướng Quân sao? Nàng giật mình quay đầu lại hàng lông mày thanh thoát diu lại cố nhìn rõ người đang tới cạnh nàng. Người đó dừng lại, dáng người nam nhân đó rất to lớn, đôi mắt hân lóe lên sự thích thú khi nhìn nàng cùng với thanh kiếm, khỏe mỗi khẽ cười, chiếc mũi cao ngạo, phía dưới cánh tay phải của hân quần quanh cổ tay mảnh vải màu trắng hình như nam nhân đó đang bị thương, tuy bộ y phục hân đang mặc không hề để lộ cơ thể nhưng nàng có thể nhìn rõ cơ thể của hân rất đẹp a, gương mặt của hân nàng phải nói làm sao cho hết đây rằng hân rất đẹp nha, một gương mặt vô cùng hoàn mỹ thế này mà lại là tướng quân sao.

Thật khó có thể tin, thời Đại Nguyên Quốc này sao lại có thể đẹp từ Hoàng Thượng trở xuống tướng quân thế này được chứ, các người muốn Nam Cung Nhục Hy ta phải sống sao đây??

Nhưng nam nhân này nàng cảm thấy như là nàng đã từng được nghe qua ở đâu rồi?

Đôi mắt lãnh khốc nhìn kẻ địch không chút cảm xúc, thanh kiếm sắc mang từng giọt máu của quân thù người đã giết hết 2000 nghìn vạn binh chỉ trong chớp lát, tài mưu trí, thông thạo vị thế địa lý tìm ra nơi ẩn thân của giặc binh tiêu diệt nhanh gọn không để lại dấu vết của mặt thám, nàng nhớ không nhầm thì đó chính là vị tướng quân vĩ đại nhất lịch sử Trung Hoa cánh tay phải đặc lực của Hoàng Đế Mạc Tử Ngôn của triều Đại Nguyên Quốc- Chiêu Phàm

""Người là... tướng quân Chiêu Phàm"" Nàng lùi lại về phía sau, Nam Cung Nhục Hy nàng thật bất cần nàng nghĩ mình đang làm gì thế này, nàng giờ thanh kiếm sắc nhọn về phía Chiêu Phàm tướng quân, trán nàng đổ từng giọt mồ hôi không hề xiết

""Thật vinh dự khi được nương nương biết đến, thần chính là Chiêu Phàm tướng quân""

""Người muốn đánh kiếm với ta?""

""Thần không dám nhưng thần nghĩ cũng nên thử vì nương nương đã ra lệnh cho các quân sĩ của thần nhưng nương nương hãy nhìn xem họ không thể nhận lệnh của người nên hãy để thần nhận lệnh của người, xin nương nương lượng thứ"" Chiêu Phàm đặt thanh kiếm xuống mặt đất hành lễ trước nàng

Trong đầu nàng bây giờ rối ren hết lên cả nàng làm gì có khả năng mà đấu lại được với thanh kiếm của tướng quân nếu có sơ xuất là đi gặp bà cô luôn a,

nàng trấn tĩnh tinh thần đã lơ rồi thì phải liều thôi, liều mà chết thì coi như cuộc sống này nàng phải tiễn biệt nó thôi

"Nương nương chúng ta bắt đầu chứ" Chiêu Phàm lên tiếng, ánh mắt của hắn vốn đã nhìn rõ hết tâm tư của nàng đang nghĩ gì hắn đều cảm nhận được hết nàng đang run vì sợ trước thanh kiếm của hắn, hắn chưa từng gặp nữ nhi nào như nàng đã vậy lại còn với thân phận là một Hoàng Phi. Thật thú vị a

"Đ.ược thôi"

Trận đấu bắt đầu, thật không thể nghĩ Nguyên Quốc này lại có ngày Hoàng Phi nương nương nhất phẩm cao quý lại cầm thanh kiếm đấu lại với Tướng Quân của triều đình, bên ngoài đại tổng quản không ngừng lo sợ nàng sẽ bị thương và rồi hình ảnh của nàng sẽ xuất hiện trong mắt các binh sĩ như thế nào, vốn dĩ tổng quản đã định can nàng lại

Nhưng bệ hạ lại không cho phép bà nhìn sang bệ hạ đang đứng coi trận đấu trong ánh mắt thích thú, đôi môi khẽ nhếch lên ánh mắt tro xám vẫn lãnh đạm như thế không chút cảm xúc, bà không thể hiểu Bệ Hạ người đang nghĩ gì nữa

Nàng cầm chắc thanh kiếm cố di chuyển nó sang hướng dễ dàng hơn nàng cũng cảm nhận được Chiêu Phàm đang rất cố gắng để nhẹ tay với nàng không dùng hết sức vào thanh kiếm, hắn di chuyển rất nhẹ không hề có một chút cảm giác, Chiêu Phàm khẽ cười, kỹ thuật đánh kiếm của nàng không dễ dàng chịu thua Chiêu Phàm, các binh sĩ há hốc mồm quan sát trận đấu

Đại Tổng quản bên ngoài toàn thân cứng đờ bà không thể dịch chuyển được chuyện gì đang xảy ra trước mặt bà vậy, Hoàng Phi nương nương sao có thể...??

Ánh mắt của Mạc Từ Ngôn dõi theo nàng không rời, ái phi của hắn thật thú vị có phải nữ nhi này có phải đã được Binh Bộ Hộ Thượng Thư chỉ dạy không kỹ thuật cầm kiếm của nàng ta không tồi những bước chân di chuyển thoát khỏi lưỡi kiếm của tướng quân cũng rất nhanh Chiêu Phàm ắt muốn trêu đùa nàng ta vì Mạc Từ Ngôn biết chỉ cần một cú vung kiếm của Chiêu Phàm cũng đủ để tiễn biệt Nam Cung Nhượng Hy nàng ta

"Trận giữa vi thần và người kết thúc" Thanh kiếm của Chiêu Phàm đã bị hắn vung đi từ lúc nào nàng dừng lại nhìn hắn quả thực những đường kiếm của hắn nếu dùng sức thật nàng đã chết từ lâu rồi ngay cả khi hắn đã nhân nhượng nàng rất nhiều nhưng nàng vẫn không thể đỡ lại được mũi kiếm đó, nam nhân này rất mạnh ngay cả âm khí của hắn cũng vậy

"Xin nương nương lượng thứ cho vi thần"

"Không sao không sao cả tướng quân ta rất thích những đường kiếm của ngươi"

"Đa tạ nương nương, sau này xin nương nương chỉ giáo thêm vi thần xin phép" Dứt lời Chiêu Phàm quay người bước đi đôi môi hắn khẽ nở nụ cười có lẽ cuộc sống này của hắn vì nàng mà thú vị hơn rồi

"Hoàng.. Phi.. nương nương" Đại tổng quản đứng phía sau nàng nổi giận lôi đình ám khi tọa khách khắp người bà mạnh đến mức muốn thổi bay hết tất cả không trừ một ai

"Ahahaa đại tổng quản à" Nàng bị âm khí của tổng quản làm cho hoảng sợ vẫn cố cúi người xuống nhặt những chiếc trâm ngọc đã bị gỡ ra khỏi mái tóc nàng

"Người có biết lạ bệ hạ đã..."

"Bệ hạ làm sao cơ" Nàng ngó nghiêng nhìn xung quanh không thấy tám hơi hắn đâu cả hắn đã ở đây lúc nào, khoan khoan dừng lại đã nếu hắn đã biết thì... chuyện gì sẽ xảy đến với nàng

"Bệ hạ vừa mới ở đây người đã đi đâu rồi không biết"

"Đại tổng quản.... có thật là bệ hạ đã nhìn thấy ta.. ầy ầy không" Nàng gãi đầu vung tay vung chân diễn tả hành động nàng đã làm một việc động trời lại còn ngay trước mặt hoàng thượng nữa chứ

"Bệ hạ... đã chứng kiến.. hết tất cả từ đầu đến cuối không sót một chút"

Hắn đã nhìn thấy nàng, Mạc Từ Ngôn đã nhìn thấy nàng rồi vốn dĩ nàng không hề nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra, bình thường thì hắn phải ở Đại Điện hay ở nơi nào đó mà thiết triều chứ sao hôm nay lại rảnh đến mức đến cấm vệ quân làm gì cơ chứ? Nam Cung Nhượng Hy ta tàn đời rồi sao?? Không taaa không muốn a

"Nương Nương xin người hãy đi nghỉ" Những nô tỳ nữ coi bỏ bộ y phục nặng nề ra khỏi người nàng được thay bằng bộ y phục màu trắng, nhẹ nhàng gỡ bỏ từng chiếc trâm ngọc, mái tóc dài của nàng được chạy gọn nàng xoa xuống sau lưng

"Được được các em cứ ra ngoài đi ta sẽ ngủ"

"Vậy chúng thần xin lui, nương nương an giấc"

Nàng vất tay lên chán lẩn qua lẩn lại trong đầu chỉ lóe lên một suy nghĩ Mạc Từ Ngôn hắn sẽ không làm gì với nàng đâu? Nàng là ái phi của hắn cơ mà? Tia hy vọng của nàng lại dập tắt chỉ là ái phi lại còn bị thất sủng bị hắn khinh thường căm ghét, mặc kệ chuyện này đến đâu thì đến còn giờ ta phải ngủ đã mọi chuyện hẵng lùi về phía sau

Cánh cửa tửm cung của nàng được mở nhẹ ra, hần bước vào nhìn gương mặt như hóa mỹ quyeen đang say trong giấc mộng, thực nữ nhi này kinh tài nguyệt diễm khiến người ta chỉ cần nhìn thôi cũng đã muốn chiếm hữu nàng ta như một bảo vật đáng quý, có quá đáng không khi hần đã khiến một nữ nhi như vậy phải giam lỏng mình trong cung cấm khi mà hần lại không hề sùng ái nàng

"Tướng quân đã muốn xin ngài hãy đi nghỉ" Một binh sĩ mở cửa bước vào trong trước mặt là Chiêu Phàm, hần chống tay khẽ cười khi nghĩ đến nàng người đầu tiên dám liều mạng đấu kiếm cùng hần

"Ta biết rồi ngươi lui đi"

Người đó giật mình cúi người rồi lui ra ngoài tướng quân của bọn họ vừa đang cười sao anh ta không bị ảo giác đấy chứ, một con người như vậy cũng có ngày anh ta được chứng kiến hần cười sao??

"Thiên Nhi, huynh đã nhìn thấy hình ảnh của muội bên trong nàng ấy, muội có cảm thấy vậy không vô cùng tuyệt mỹ nhưng cũng thật ngang bướng chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn chiếm hữu nàng ấy, không lẽ ngay cả ta cũng vậy sao"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cuộc du ngoạn tới trung nguyên hoa (1)

Buổi sáng trong lành ở trong Hoàng Cung vừa mới bắt đầu tất cả các vị đại thần đã được triệu tập vào hoàng cung từ rất sớm để thiết triều cùng bệ hạ, không khí trong Thái Hòa Điện rất căng thẳng hình như đã có chuyện gì vừa xảy ra vì thế nên bệ hạ mới triệu tập các quan thần vào cung sớm như vậy

Bên trong cung đang bàn tán xôn xao về vấn đề này được truyền đi rất nhanh duy chỉ có một người vẫn không hề hay biết mang bộ mặt chán nản vì một môi vôi không khí trong cung cấm

"Chán quá, chán quá ngày mới cứ thế trôi qua đi còn ta thì vẫn cứ quanh quẩn ở trong cái hoàng cung chết chảm này không làm được một việc gì cả"

"Trong khi ngoài kia thì đang xôn xao về một chuyện nào đó còn ta thì phải chôn chân trong Ngự Linh Cung, công bằng ở đâu với ta"

Nhược Hy ngồi than vãn trách số phận nàng quá bi thảm từ ở thế giới hiện đại cho tới bây giờ vẫn chẳng khác gì nhau, sao ông trời lại bất công với nàng như thế đã xuyên không sao không cho nàng nhập vào một người khác là một kẻ không có địa vị không quyền thế cũng được miễn là được sống tự do thoải mái còn hơn là làm một hoàng phi suốt ngày chỉ biết sống trong hoàng cung đêm từng ngày chờ chết thế này

"Hay là mình trốn đại tổng quản ra khỏi hoàng cung ngao du thiên hạ rồi tìm cách trốn luôn không trở về nữa"

"Nếu mình bỏ trốn Mạc Tử Ngôn sẽ không cho quân sĩ truy sát mình đâu hơn nữa hần ta càng có thể chút đi được gánh nặng là mình, ý kiến không tồi"

"Nương nương người cứ thoải mái mà bỏ trốn nhưng làm sao người có thể thoát khỏi bàn tay bệ hạ khi người nắm rõ từng nơi chốn ở Nguyên Quốc này"

Lời nói của đại tổng quản cắt ngang suy nghĩ của nàng, cứ mỗi lần nàng định làm gì đấy là y rằng đại tổng quản lại xuất hiện

"Bà có thể ngừng xuất hiện sau lưng ta một cách bất thình lình như vậy không đáng sợ chết khiếp đi được"

Nhược Hy chống tay đưa đôi mắt ra xa ngắm nhìn thiên cảnh bên ngoài cửa sổ, không may mắn một chút đến tổng quản dù bây giờ nàng có mở miệng thì tổng quản cũng chẳng cho phép nàng ra ngoài

"Nương nương bệ hạ cho gọi người đến Đại Điện"

Nhược Hy liền quay lại không tin vào những lời Đại tổng quản vừa nói, nàng nuốt nước bọt ngược lên nhìn tổng quản, không phải chứ hần cho gọi làm làm gì không lẽ là vì chuyện hôm qua sao

"Bệ hạ.. cho.. gọi ta sao??"

"Vâng thưa nương nương"

"Đang yên đang lành thì hần... à không bệ hạ cho gọi ta làm gì chứ ta mệt lắm ta.. không thể đến Đại Điện được" Nàng giả ngây khua tay múa chân tìm trong lòng ngực đập không thôi

"Đây là mệnh lệnh nương nương không thể kháng chỉ nếu kháng chỉ..... thì bệ hạ..."

""Được rồi ta đi.. ta đi"" Nàng tuyệt vọng cắt ngang lời nói của đại tổng quản nàng thần thờ bước ra khỏi ngự linh cung đằng sau lưng nàng đại tổng quản khẽ bật cười hân là nữ nhi này đang lo sợ về chuyện ngày hôm qua mà không biết là bệ hạ gọi nàng đến về một chuyện khác

Trên đường đến đại điện nàng suy nghĩ lung tung đủ thứ, nàng sẽ chết như thế nào đây? Hân sẽ treo cổ nàng ư hay xử trảm hay lưu đầy nàng đến một nơi xa xôi nào đó không một bóng người, tội của nàng đâu có nặng như vậy chỉ là.. chỉ là cầm kiếm thôi mà... phải chết oan như vậy sao

""Nam Cung Nhục Hy - mày tàn đời rồi"" Nàng đau khổ ánh mắt nhìn lên hai dòng chữ to trước mặt nàng ""Đại Điện"", nàng run run bước lên từng bậc thang, thôi mặc kệ đi nàng đã chết một lần rồi chết nữa cũng chẳng sao cả, nàng chạy thật nhanh vào bên trong đại điện nhận lệnh ""chết"", lão gia tạm biệt người, một thư tạm biệt em, số phận của ta chỉ đến đây thôi

""Thần.. thần thiếp tới rồi đây bệ hạ"" Nàng thờ mạnh tim đập nhanh không xiết hai bàn tay nhỏ nắm chặt lại liền di chuyển tới cạnh nơi hoàng thượng đang ngồi

""Người tới rồi sao"" Ánh mắt của Mạc Từ Ngôn dừng ở dòng chữ cuối cùng trong bản sớ, hân cuộn lại để bên mặt bàn ánh mắt di chuyển về phía nàng đang quỳ xuống hành lễ trước mặt hân

""Dạ.. vâng.. thiếp đã tới rồi"" Giọng nói của nàng run run chống tay bàn tay xuống dưới mặt đất làm điểm tựa nàng sợ mình không trụ nổi sẽ ngã xuống mà chết trước khi bị hân ban lệnh chết

""Hôm nay ta gọi người đến là vì..... ""

""Bệ hạ... trước khi chết.. thần có vài điều muốn nói với người... dù gì thiếp cũng đường đường là một Hoàng Phi chính phẩm của bệ hạ mặc cho thiếp có phạm tội bị người ban lệnh chết nhưng cũng đừng làm liên lụy đến cha thiếp, ông ấy vốn không có tội mà chỉ có mình thiếp phạm tội nên đừng vì tội của thiếp mà ắt liên lụy đến cha và cả Nam Cung Phủ họ vô tội, thiếp xin nguyện chết trước người và thần dân khắp cả Nguyên Quốc và sau khi thiếp chết bệ hạ có thể làm gì thân xác thiếp là tùy ở người chỉ với một điều kiện đừng làm liên lụy đến cha thiếp và cả gia tộc thiếp.... hãy tha cho cả gia tộc thiếp xem như đó là ân huệ cuối cùng của bệ hạ dành cho thiếp..""

Nàng nhắm chặt mắt cúi người thấp xuống nhất có thể nàng không thể để vì nàng mà lão gia và Mộc Thụ cả Nam cung phủ bị liên lụy không thể được, tên hoàng đế đó muốn nàng chết thì hãy để nàng được chết 1 mình đừng có lôi những người vô tội như lão gia vào

1 giây

2 giây

3 giây

Đại điện im lặng không một tiếng động thứ mà nàng có thể cảm nhận là hơi thở của hân và nàng, nàng ngước lên trên nhìn hân sao hân lại không nói gì?

""Ái phi người đang nói cái gì vậy"" Gương mặt hân không chút biểu cảm đôi mắt xám lạnh vẫn quan sát từng chữ trên bản tấu sớ hân không hiểu nữ nhi ngốc nghếch này đang định nói điều gì

""Hả.. ả.. thiếp đang nói gì sao..?? Bệ hạ không biết thiếp nói gì sao"" Tên hoàng thượng khốn kiếp này hân không hiểu nàng đang nói gì thật hay hân đang cố tình không hiểu để dụ nàng vào bẫy

""Ta đang hỏi chính xác là người đang muốn nói điều gì""

""À.. thần thiếp.. chuyện kiếm.. tướng quân à không không hahaa thiếp không muốn nói điều gì cả"" Nàng cúi gập đầu xuống mặt đất trong lòng vui không thể tả xiết, tên hoàng đế này hân thực không biết chuyện gì hay hân đã tha cho nàng

Mạc Từ Ngôn nhếch môi, đặt bản tấu sớ xuống bàn, không nói một lời nghe nàng giải bày một hồi cũng đủ để hân biết nàng đang định nói tới chuyện gì nhìn hành động run sợ ngốc nghếch của nàng càng khiến hân thấy thú vị nhưng quả thực chuyện nàng làm hôm qua không nên xảy ra lần thứ 2

Nhục Hy thở dài đại tổng quản nói đúng chuyện nàng làm hôm qua không nên có lần thứ 2 xảy ra, Mạc Từ Ngôn vốn là một người tàn nhẫn vô cảm lại dễ dàng tha cho nàng, nàng xúc động nhìn lên Mạc Từ Ngôn tên hoàng đế này giờ nàng mới để ý nha nhìn kỹ cũng rất tuyệt mỹ không có một khuyết mắt nào để nàng có thể chê bai nam nhân đang ngồi trước mặt nàng

""Ái phi ta nghĩ người nhìn đủ rồi đấy, hôm nay ta gọi người đến đây là có một chuyện ta cần người giải quyết cùng ta""

""Điều bệ hạ muốn nói là gì thần thiếp xin tuân theo"" Lần này không vì nể người tha cho Nhục Hy ta một mạng thì đừng hòng ta giúp người Mạc Từ Ngôn

""Cùng ta đi tới Trung Nguyên Quốc một chuyện""

""Bệ nói Trung Nguyên Quốc?? Có phải là nơi ở của những loài hoa đẹp và cực kỳ quý hiếm không?"" Nàng đứng dậy không thể tin vào điều tai mình vừa nghe, được đến Trung Nguyên Quốc nàng không làm mơ chứ

""Vốn dĩ ta không định để người đi theo nhưng vì lời khẩn cầu của Hoàng Đế Diệc Thần hân ta rất muốn được gặp người nên ta mới để người đi theo hãy nhớ đừng có gây phiền hà cho ta""

Nàng bỏ ngoài tai hết tất cả những gì Mạc Tử Ngôn vừa nói, nàng sẽ được tận mắt chứng kiến những loài hoa mà chỉ có Trung Nguyên Quốc có a lại có thể được du ngoạn khắp Trung Nguyên Quốc còn điều gì tuyệt vời hơn nữa

Trung Nguyên Quốc ta tới đây.....!!

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cuộc du ngoạn tới trung nguyên hoa (2)

"Bệ Hạ, nương nương xin hai người hãy cẩn thận"

Những đoàn xe ngựa lớn trải dài từ Thiên Môn Quan hướng về phía cổng vào hoàng cung bên cạnh là những binh sĩ, những nữ nô tỳ đi cùng để bảo vệ bệ hạ và hoàng phi nương nương, Mạc Tử Ngôn từng bước chậm rãi xuống những bậc thang bàn giao lại mọi việc trong triều đình cho thừa tướng và 6 bộ binh đến khi hân trở về, không để ý đến Nhữ Hư đã xuống khỏi Thiên Môn Quan từ bao giờ, nàng thích thú nhìn những đoàn xe ngựa phía bên trên là những chiếc kiệu đồ rất lớn có thể đủ chỗ cho 5 6 người được phủ rèm thật đẹp nha

Nàng đi lại quanh đoàn xe ngựa cho tới khi Mạc Tử Ngôn bước xuống khỏi Thiên Môn quan hân vẫn đang bàn chuyện với các vị quan thần mãi không chịu lên xe ngựa trong khi nàng thì đang rất muốn được trải nghiệm cảm giác ngồi trên xe ngựa nàng chống tay sau lưng bước tới cạnh Mạc Tử Ngôn

"Các vị đại thần à cho ta hỏi các ngài đã để bệ hạ đi được chưa.."

Nàng nói chưa dứt câu đại tổng quản đã kéo nàng ra khỏi chỗ Mạc Tử Ngôn

"Nương nương người không thấy bệ hạ đang bàn chuyện với thừa tướng sao a"

Đại tổng quản thả tay nàng ra nhìn gương mặt chán nản của nàng đang thất vọng khi chuyển đi mãi chưa bắt đầu trong khi nàng đã chuẩn bị sẵn sàng từ rất lâu rồi

"Tổng quản ta chờ rất lâu rồi ta không thể chịu được nữa" Nàng nũng nịu quay về phía Mạc Tử Ngôn hân còn không thèm nhìn nàng lấy một cái coi nàng như không khí hân đang muốn nói chuyện gì mà lâu tới vậy chứ thật không chịu nổi

"Bệ hạ lên kiệu" Một binh sĩ đứng đầu đoàn xe ngựa hô lớn, hai tên quân sĩ mở rèm của chiếc xe ngựa đằng trước Mạc Tử Ngôn lãnh đạm bước lên kiệu an vị tại đó

"Nương nương chúng ta phải đi thôi" Dứt lời đại tổng quản mở chiếc rèm kiệu thứ 2 để nàng bước lên, Nhữ Hư vui vẻ hân hoan bước lên cúi người ngồi an vị bên trong đại tổng quản điềm tĩnh bước vào bên trong cùng nàng

"Oa bên trong thật đẹp a thoải mái quá đi"

"Vị thần xin mạn phép được ngồi cùng người nương nương"

Đại tổng quản đóng kiệu lại, đoàn xe ngựa lớn nhận được mệnh lệnh di chuyển ngay tức khắc theo những con ngựa lớn đang dẫn đường đi về phía Bắc Nguyên Quốc, nàng kéo nhẹ chiếc rèm đồ lên ngó nghiêng nhìn về chiếc xe ngựa đầu tiên bên trong là Mạc Tử Ngôn và Chiêu Phàm đáng lẽ hân phải ngồi cùng nàng chứ nàng đang có rất nhiều điều muốn nói với hân hay là vì Mạc Tử Ngôn không muốn ngồi cạnh nàng nên mới chọn chiếc xe ngựa đầu tiên

"Này đại tổng quản ta có điều muốn hỏi" Nàng kéo nhẹ chiếc rèm lại nhìn thẳng đại tổng quản ôn nhu đang đọc kinh thư ngồi trước mặt, bà dừng lại đặt quyển kinh thư xuống bên cạnh

"Xin người hãy cứ hỏi vì thần"

"Tại sao bệ hạ lại không lên xe ngựa cùng với ta"

"Chuyện này thưa nương nương là vì một phần là bệ hạ luôn muốn được yên tĩnh người không muốn ngồi cạnh hãy đi cùng bất kỳ ai phần còn lại vì muốn thần ở cạnh người sẽ dễ dàng hơn trong nhiều chuyện"

"Là không muốn ngồi cạnh ta" Nàng bực tức giận dữ đã không thích nàng thì vì chuyện gì cũng đừng thành hôn với nàng thật vô tâm Mạc Tử Ngôn đáng chết

"Nương Nương xin người đừng nói vậy"

Đại tổng quản cố giải thích cho nàng hiểu thì dường như nàng không để ý tới nữa, đôi mắt nàng hướng theo đoàn xe ngựa tiến về phía nơi xa được gọi là Trung Nguyên Hoa nơi có những loài hoa quý hiếm nhất Trung Hoa xưa này, vượt qua bao nhiêu chặng đường, qua bao nhiêu ngọn núi cao hiểm trở cuối cùng đoàn xe ngựa của Nguyên Quốc cũng đã tới nơi

Trung Nguyên Hoa hiện lên trước mắt nàng được bao phủ bởi những làn sương dày đặc cảnh vật trở nên mờ nhạt không thể thấy rõ, đoàn xe ngựa tiến vào bên trong thành thần dân nơi đây rộn rã buôn bán trao đổi mọi thứ cho nhau, đặc biệt ở nơi đây họ buôn bán vận chuyển cho những đất nước phía đông là loại dược thần được làm từ những bông hoa quý hiếm, dược thần hoa, tạo ra những hương hoa đặc biệt rất nhiều điều được làm từ Hoa, Nhược Hy mở cửa rèm ngắm nhìn mọi thứ ở Trung Nguyên Hoa thật đẹp a

""Đại tổng quản bà hãy nhìn xem đây là Trung Nguyên Hoa sao, đất nước này thật đẹp vượt ngoài sức tưởng tượng của ta""

Đoàn xe ngựa tiến vào bên trong hoàng cung, tất cả mọi người trong cung đều ra mặt đón tiếp Hoàng Phi và Hoàng Đế của Nguyên Quốc ghé thăm

Đoàn xe ngựa dừng lại, nàng và Mạc Từ Ngôn cùng bước ra khỏi chiếc kiệu trong sự ngạc nhiên của tất cả các vị quan thần và binh sĩ trong đó có cả Hoàng Đế Diệt Thần, Mạc Từ Ngôn gương mặt không chút biểu cảm bước lên phía trên nơi Hoàng Đế Diệt Thần và các quan đại thần đang đứng, sự tuần mỹ lạnh lùng của hắn say mê tất cả, thậm chí phải nói rằng hắn còn đẹp hơn cả những loài hoa đẹp nhất đất nước này

Nàng điềm tĩnh bước sau hắn gương mặt của nàng vô cùng mi thanh mục tú vẻ đẹp của nàng đẹp tới mức khuynh quốc khuynh thành mê hoặc tất cả nam nhân trong hoàng cung, vẻ đẹp tuyệt trần đó của nàng đã vô tình rơi vào ánh mắt của Hoàng Đế Diệt thần, hắn ta nhếch môi thỏa mãn cuối cùng cũng gặp được nàng - người mà hắn mơ ước bấy lâu nay

""Cảm ơn ngài vì đã tới Trung Nguyên Hoa đất nước của ta, bệ hạ"" Hoàng đế Diệt Thần đi tới chỗ Mạc Từ Ngôn mỉm cười thân thiện, hắn cũng không ngờ rằng Mạc Từ Ngôn đã giữ lời hứa với hắn đem ái phi của hắn tới Trung Nguyên Hoa

""Đây là Ái Phi của ta - Nam Cung Nhược Hy""

Cánh tay của nàng bất chợt bị hắn kéo tới cạnh hắn, nàng mỉm cười hành lễ trước Hoàng Đế Diệt Thần

""Thần thiếp là Hoàng Phi của Nguyên Quốc Nam Cung Nhược Hy, thần thiếp rất mừng khi được bệ hạ mời tới Trung Nguyên Quốc và được tiếp đón như vậy thần thiếp rất cảm tạ""

Giọng nói của nàng vẻ đẹp của nàng đã khiến Diệt Thần chỉ có ham muốn được chiếm lấy nàng khi đứng trước người con gái này hắn đã hoàn toàn bị cướp mất đi hồn phách không sao trở lại được

""Không hổ danh là Đế Nhất Mỹ Nhân Nguyên Quốc dung mạo của nàng vô cùng tuyệt mỹ khiến người ta phải say mê ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã từng nghe danh nàng khắp tứ phương không ai là không biết biết đến nàng ta đã rất tò mò muốn gặp nàng xem sao thật không ngờ Hoàng Phi của Nguyên Quốc lại đẹp tới như vậy"" Diệt Thần nhìn chăm chăm vào nàng khiến nàng rất khó chịu không hiểu sao khi nhìn hắn nàng lại không có cảm giác như khi nhìn Mạc Từ Ngôn mặc dù hắn ta cũng rất tuần mỹ

""Đạ ta lời khen của bệ hạ, thần thiếp không dám""

""Nào, bây giờ xin mời bệ hạ cùng ái phi của người trở vào bên trong chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện""

Nàng và Mạc Từ ngôn theo chân của Diệt Thần và các quan đại thần khác tiến vào trong Tây Môn Hoa nàng theo sau lưng Mạc Từ Ngôn ngắm nhìn những dải hoa được trải khắp hoàng cung nhàn nhạt mùi hương thơm ngát, thật nhiều hoa a không sao đếm xuể tất cả đều là những loại hoa quý hiếm mà ở Nguyên Quốc nàng chưa từng được thấy, nàng không để ý rằng 4 con mắt cứ dõi theo nàng suốt từ lúc này tới giờ không rời đi bất kể một giây

"" Xin mời hãy đi tiếp vào bên trong""

Hoàng Đế Diệt Thần cùng các vị đại thần dẫn hắn với nàng vào bên trong một căn phòng lớn nằm bên phải Tây Môn Hoa, trước mặt hai người là một chiếc giường lớn xung quanh là những nữ tỳ đang chăm sóc cẩn thận một người nào đó đã lớn tuổi, người đó đang ngủ nhưng kỳ lạ quá hình như khắp người của người đó có gì rất lạ

""Đây là mẫu hậu của ta, Hoàng Thái Hậu nương nương"" Diệt Thần dừng lại tới cạnh bên người đó gương mặt mang chút buồn thảm

""Đây chính là căn bệnh mà người nói"" Mạc Từ ngôn dừng ánh mắt ở trên cơ thể của Thái Hậu nương nương, người vẫn đang nằm ngủ say giữa những loài hoa nhàn nhàn mùi hương làm người ta cảm thấy thật dễ chịu, thoải mái

""Phải ta đã từng thử và làm rất nhiều cách mời những bậc lương y tài giỏi nhất 4 phương cùng đến Trung Nguyên Hoa tìm cách chữa trị căn bệnh quái ác này cho mẫu hậu ta nhưng thật sự là quá khó, không một ai trong số họ có thể tìm được ra vị thuốc chữa khỏi căn bệnh này cho mẫu hậu ta""

""Đây chính là người được mệnh danh Quốc Y Thần, ông ấy là vị lương y tài giỏi nhất Nguyên Quốc vừa trở về cách đây 3-4 ngày hôm nay ta đích thân dẫn ông ta tới đây, ta nghĩ ông ta sẽ có cách giúp thái hậu nương nương vì ông ta chưa từng làm Mạc Từ Ngôn ta thất vọng bao giờ""

Quốc Y Thần ông ta xin được mạo phạm được chạm vào long thể của Thái Hậu, Mạc Từ Ngôn dõi theo hành động của ông ta, nàng tiến tới gần chỗ thái hậu gần hơn nhìn rõ long thể của thái hậu, căn bệnh này rất quen trong ký ức của nàng nhớ rõ có người đã từng mắc căn bệnh này giống thái hậu. chỉ là nàng không thể nhớ rõ

Sau một lúc im lặng, ông ta đứng dậy khẽ đặt tay thái hậu xuống giường bước tới chỗ Mạc Tử Ngôn và Diệc Thần đang đứng

""Bệ hạ, tuy đã đoán được căn bệnh mà thái hậu đang mắc phải là gì nhưng thần vẫn cần có thời gian để điều chế ra loại thuốc từ những dược liệu quý ở đây xin hãy cho thần thời gian chỉ cần 2 ngày""

""Được không sao chỉ cần người có thể tìm ra được thì 2 ngày ở đây chẳng đáng là gì"" Mạc Tử Ngôn khẽ gật đầu ít ra Quốc Thần Y cũng không để hấn phải thất vọng

""Thái giám công công hãy đưa ngài ấy lui về Bách Tứ Ngạc nghỉ ngơi nếu ngài ấy có cần gì hãy giúp đỡ""

Diệc Thần ra lệnh cho một người đã khá trung tuổi đứng cạnh đó- Thái giám công công đưa ông ấy rời khỏi Tây Môn Hoa

Quốc Thần Y đó có vẻ ông ta đã tìm ra được nguồn gốc của căn bệnh, nàng cũng vậy nhưng lại chẳng thể nhớ nổi loại thuốc có thể chữa trị được nó mà lỡ như có nhớ ra thì liệu ở đây có tồn tại loại thuốc đó không mới là câu trả lời lớn nhất trong đầu nàng, nếu cứ tiếp như vậy e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm cho tính mạng Hoàng Thái Hậu

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cuộc du ngoạn tới trung nguyên hoa (3)

""Vậy là phải làm phiền 2 người thêm 2 ngày nữa rồi""

Hoàng đế Diệc Thần đóng cánh cửa tâm cung của Thái Hậu lại, xem ra hiện giờ long thể của Thái Hậu không có gì nguy hiểm nhưng cứ để lâu như vậy hấn sẽ có chuyện, Nhược Hy theo Mạc Tử Ngôn ra bên ngoài trong đầu nàng đã nhớ ra được loại dược liệu có thể chữa trị được căn bệnh nan y đó của Thái Hậu nhưng nàng lại không thể nhớ được đó là loại hoa gì và chúng ở đâu

""Ái Phi, nàng có chuyện gì sao""

Mãi suy nghĩ nàng không biết Mạc Tử Ngôn đã nhìn theo những hành động kỳ quái của nàng từ lúc ở trong tâm cung của Thái Hậu, nữ nhi ngốc nghếch này nàng ta đang toan tính chuyện gì vậy, thật khó hiểu

""A không.. thần thiếp không có chuyện gì cả bệ hạ yên tâm""

""Bây giờ ta sẽ đưa hai người trở về Lưu Hoa Thiên để nghỉ ngơi tại đó tuy nhiên nếu cảm thấy bất ổn bệ hạ và nương nương hãy nói với ta ta rất sẵn lòng đáp ứng hai người""

Hoàng Đế Diệc Thần mỉm cười quay lại Mạc Tử Ngôn vẫn điềm đạm bước theo hấn còn nàng đang mãi suy nghĩ gì đó không khí giữa hai người thật xa lạ hấn có cảm giác như Mạc Tử Ngôn không hề sủng ái Hoàng Phi của hấn, thái độ của hấn đối với nàng ấy vô cảm quá chăng? Ánh mắt của Diệc Thần hướng về phía nàng trong thâm lặng tại sao Mạc Tử Ngôn lại có được người con gái diễm mỹ tuyệt luân như nàng, càng nhìn nàng hấn càng muốn chiếm lấy nữ nhi này cho riêng mình liệu hấn có tham lam quá không

Hoàng Đế Diệc Thần dừng chân lại trước cổng vào Lưu Hoa Thiên, nơi đây vô cùng tuyệt mỹ khắp xung quanh Lưu Hoa Thiên được gieo trồng vô vàn những loài hoa đẹp, lan tỏa mùi hương bao phủ lấy cả không gian phía trước là một hồ cá lớn, nước trong veo có thể nhìn thấy cả đáy hồ trên mặt hồ được thả xuống những bông hoa mẫu đơn vô vàn hương sắc Lưu Hoa Thiên lúc này đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh không sao tả xiết

""Ta chỉ đưa được bệ hạ và nương nương tới đây phần còn lại Thái giám công công và Mama tổng quản sẽ đưa hai người trở về phòng""

""Vậy thần thiếp và bệ hạ xin lui"" Nàng đứng phía sau Mạc Tử Ngôn đáp lại Hoàng Đế Diệc Thần

""Còn một việc nữa, để đáp lại tấm lòng của hai vị khi đã vì ta mà tới nơi này ta sẽ tổ chức bữa tiệc chào mừng Hoàng Thượng và Hoàng Phi Nguyên Quốc tới Thăm Trung Nguyên Hoa mong hai vị hãy tới tham gia cùng ta""

Nói xong Hoàng Đế Diệc Thần khẽ cúi người rồi rời đi khỏi Lưu Hoa Thiên, Mạc Tử Ngôn không một lời nói cứ thế mà rời đi bước theo Thái giám công công

""Hoàng Phi nương nương xin người hãy đi theo vì thần""

""Mạc Tử Ngôn""

Nàng bức tức dậm chân thật mạnh xuống mặt đất rõ ràng là nàng cùng với hấn tới Trung Nguyên Hoa mà sao cứ như là nàng một thân một mình đi tới đây vậy chứ? Thái độ của hấn lúc nào cũng vậy nói với nàng chưa lúc nào quá 10 ngôn từ dù gì thì nàng cũng đường đường chính chính là ái phi của hấn vậy mà hấn cứ coi ta như không khí a

"Nương nương người không thể tự ý nói tên bệ hạ lên như vậy, xin người bớt giận"

"Nam cung nhược hy cần gì phải quan tâm đến tên hoàng đế vô cảm đó mặc kệ hấn"

Nàng nhanh chân chạy theo mama tổng quản đã đi khá xa, đại tổng quản thở dài cũng vội bước theo

"Vi thần xin lui, nương nương và đại tổng quản hãy nghỉ ngơi"

"Cảm ơn mama tổng quản"

Mama tổng quản mỉm cười hành lễ trước nàng rồi rời đi, Đại tổng quản mở những chiếc tủ đặt y phục của nàng vào trong, nhẹ nhàng đặt những chiếc trâm ngọc và trang sức của nàng trên giá hộp tủ đã được chuẩn bị sẵn, tất cả mọi việc xong xuôi bà bước ra khỏi phòng nàng lui về nơi ở của mình

"Vi thần xin lui, nương nương hãy nghỉ ngơi"

"Được rồi bà lui đi"

Cánh cửa phòng đóng lại nàng bước tới chiếc giường đã được dọn dẹp ngăn nắp không chút bừa bộn nàng ngả lưng xuống chiếc chăn bông ấm áp, ánh mắt hướng vào trong hư vô căn bệnh của Hoàng Thái Hậu đang nắc nhai khi trước sư phụ đã từng nói tới cha của người đã bị căn bệnh nan y này giày vò suốt một khoảng thời gian dài tưởng rằng vô phương cứu chữa nhưng cuối cùng sư phụ đã tìm ra được một loài hoa quý giúp cha của người khỏi bệnh, phải rồi sư phụ nói với nàng rằng đó là một loài hoa quý mọc ở trên ngọn núi nào đấy nhưng tại sao nàng lại không thể nhớ chẳng thể nhớ một chút gì cả

"Đó là loại hoa nào chứ? Nó mọc ở đâu vậy"

"Hình như nó tên là Thiên.. thiên.. liên gì đó"

"Là gì mới được chứ"

Hàng lông mi dài mượt của nàng khẽ nhắm lại thiếp đi vào giấc mộng chuyển đi dài tới Trung Nguyên Hoa đã làm cho nàng quá mệt mỏi rồi thật không muốn nghĩ gì nữa a

"Nương nương xin người hãy tỉnh dậy"

Tiếng gọi của Tổng Quản khiến nàng giật mình tỉnh giấc nàng đã thiếp đi từ bao giờ chính nàng cũng không biết, nàng ngồi dậy đôi mắt lim dim vẫn muốn được ngủ tiếp

"Nương nương à bệ hạ đã tới Vũ Môn Điện rồi người còn định ngủ bao lâu nữa"

"Hả à.. đã tới giờ rồi sao ta thật không để ý"

Nàng bước xuống khỏi giường vội vã mở cửa tủ lấy y phục đi thay "" Đại tổng quản hãy chuẩn bị trâm ngọc và hoa cùng với hài cho ta"

"Vâng xin người hãy nhanh chân"

Dứt lời nàng chạy vào bên trong thay y phục, hơn nửa phút sau nàng bước ra với bộ y phục màu xanh lam vừa vặn với dáng người nhỏ nhắn của nàng để lộ ra làn da khi sương tái tuyết vô cùng tuyết mịn, chiếc hài được nàng xỏ vừa in cùng màu với bộ y phục của nàng, gương mặt tuyệt sắc được cài thêm những chiếc trâm ngọc vàng, nữ nhi này thật khiến đại tổng quản phải nín thở bởi dung mạo bách niên bách ngộ như nàng chẳng có một ngón từ nào có thể tả xiết

"Đại tổng quản chúng ta đi thôi không trễ mất bệ hạ sẽ lại cần nhân ta cho xem"

"Vâng thưa nương nương"

Nàng cùng đại tổng quản di chuyển tới Vũ Môn Điện khiến nàng thật ngạc nhiên khi bước vào bên trong tuy không to và rộng như Thái Hòa Điện ở Nguyên Quốc nhưng xét về mặt đẹp thì một 9 một 10 ngang như nhau không thua kém

"Hoàng Phi Nguyên Quốc giá đáo"

Bên trong Vũ Môn Điện tất cả phải nín thở khi nàng từ ngoài bước vào trong dung mạo của nàng lại một lần nữa mê hoặc tất cả không đôi mắt nào không hướng về nàng bọn họ chưa bao giờ gặp được một người con gái nào nhất mạo khuynh thành đến vậy, Mạc Từ Ngón cúi đầu gương mặt lãnh khốc nhìn về phía nàng

Hoàng Đế Diệc Thần đứng dậy ra khỏi chiếc ghế của mình hấn tiến về phía nàng nở nụ cười ấm áp đưa tay ra trước mặt nàng

"Nàng hãy tới đây"

Nàng gật đầu đưa tay về phía Diệc Thần, hân ním cười cầm chặt lấy tay nàng đưa nàng tới gần cạnh chỗ Mạc Tử Ngôn với hân ngời nàng liếc nhìn sang Mạc Tử Ngôn hân vẫn bình thản nâng ly rượu cận kề môi ánh mắt không chút cảm xúc trong lòng nàng có chút buồn bực hân thật không quan tâm nàng chút nào sao, nàng cố tình nắm lấy tay Hoàng Đế Diệc Thần là để xem hân có chút phản ứng gì không nhưng thật thất vọng hân không để ý tới nàng thậm chí còn không nói 1 câu

Mạc Tử Ngôn, người ghét ta lắm sao???

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiếng đàn sầu thảm

Diệc Thần cầm chén rượu dâng lên cao trước tất cả các quan đại thần trong triều

"Hôm nay Trung Nguyên Hoa được đón Hoàng Thượng cùng Hoàng Phi của mình đến thăm, ta rất cảm tạ ân tình của hai người đã không ngại khó khăn để tới đây thăm đất nước của ta và tìm ra loại thuốc có thể chữa bệnh cho Hoàng Thái Hậu ta thay mặt tất cả thần dân ở đất nước này xin được cảm tạ hai người, nâng chén"

"CHÚNG THẦN THẬT BIẾT ON LÒNG TỐT CỦA BỆ HẠ VÀ HOÀNG PHI, CẢM TẠ ÂN TÌNH CỦA HAI VỊ"

"BỆ HẠ VẠN TUẾ VẠN VẠN TUẾ, NƯƠNG NƯƠNG VẠN TUẾ VẠN VẠN TUẾ"

"Hoàng đế bệnh hạ thật khách sáo" Mạc Tử Ngôn nâng chén rượu uống một hơi hết chén rượu, hân cướp chén rượu của nàng dâng lên trước mặt Diệc Thần

"Thật ngại ái phi của ta nàng ấy không uống được rượu vậy ta thay nàng ấy uống với ngài"

"Được chứ"

Dứt lời hân cùng Diệc Thần nâng một hơi hết chén rượu, nàng nhìn lên Mạc Tử Ngôn với ánh mắt đầy bất ngờ nam nhân này hân vừa mới giúp nàng đó sao, đáp trả lại nàng là cái nhếch môi đầy hứng hờ của hân nàng bực mình quay đi chỗ khác hân không thể để ý tới nàng một chút hay sao hay quan tâm nàng là việc rất khó với hân

Nàng với tay cầm lấy ngón bánh thom ngon trước mặt nàng định ăn cho bổ tức chột hoàng đế Diệc Thần hân ta dí sát mặt nàng nở nụ cười vô cùng dịu dàng

"Nhược Hy ta nghe nói nàng chơi đàn tranh rất hay tiếng đàn của nàng đã lan rộng khắp Trung Hoa này ai ai cũng biết họ nói với ai rằng khi tiếng đàn của nàng cất lên rất nhiều cảm xúc khó có thể tả xiết lúc sầu thảm da diết lúc thì lại dịu dàng say mê người nghe khiến ai nghe xong cũng ngẩn ngơ thương sầu mà rơi lệ không cầm nổi nước mắt"

Nàng tròn xoe mắt nghe những gì mà Hoàng đế Diệc Thần vừa nói không đó không phải là nàng, nàng đâu có biết chơi đàn ngoài võ kiếm ra nàng đâu biết thứ gì khác người biết chơi đàn là Nam Cung Nhược Hy cô nhân không phải nàng mà

"Vậy hôm nay nhân buổi tiệc hoàng cung này nàng có thể vì ta mà chơi đàn chứ"

Mạc Tử Ngôn nghe xong quay về phía nàng và Diệc Thần, hân khẽ cười nhấp chén rượu ngọt hân cũng chưa từng được nghe thấy tiếng đàn của nàng cất lên vì chỉ nghe dân chúng đồn thổi tiếng đàn của nàng rất say đắm lòng người hay nhân đây hân có lẽ cũng muốn thử xem ái phi của hân định mê hoặc người khác như thế nào

"Ái phi, ta nghĩ nàng cũng nên thử một lần xem sao"

Trong lòng nàng bùng cháy lên ngọn lửa tức giận đang yên đang lành không có chuyện gì xảy ra chỉ vì câu nói của tên Diệc Thần mà giờ Mạc Tử Ngôn cũng bắt nàng phải chơi giờ nàng phải làm sao nàng đâu có biết đàn gì đâu, Nam Cung Nhược Hy cứu tôi với

"Bệnh hạ của nàng đã mở lời như vậy rồi nàng không từ chối chứ"

"Vậy thần thiếp.. xin được mạn phép chơi đàn" Nàng nuốt cục tức vào trong cười nhạt đẩy chiếc ghế mình đang ngồi ra bước xuống phía dưới bậc chính trước mặt Mạc Tử Ngôn và Diệc Thần

"Hãy chuẩn bị cho ta đàn tranh" Câu nói của Diệc Thần liền khiến cho cả Vũ Môn Điện lao xao bàn tán không ngớt

"Chúng ta được nghe tiếng đàn tranh của Đế Nhất Mỹ Nhân Nguyên Quốc sao??"

""Đúng là vậy có chết ta cũng không tiếc""

""Nghe nói tiếng đàn của nương nương rất hay nổi tiếng cả Nguyên Quốc không ai là không biết đến""

""Tài đức vẹn toàn thật đáng nể phục không chỉ có dung mạo tuyệt sắc lại còn có tiếng đàn say mê lòng người, một người như vậy thật trăm năm khó có thể gặp""

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống đặt chiếc đàn tranh ngay trước mặt cổ trấn an tinh thần nàng từng nghe bản Túy Hồng Nhan được đánh bằng đàn tranh nghe đi nghe lại nhiều lần ắt sẽ làm được cứ liệu mạng lần này thôi Nam Cung Nhục Hy xin hãy giúp tôi cầu xin cô, tay nàng run run chạm nhẹ vào dây đàn, tiếng đàn được cất lên thật nhẹ nhàng, đôi tay thon dài lướt nhanh trên những phím đàn gảy lên từng nốt nhạc say mê tất cả quan cận thân

Gương mặt thanh thoát xinh đẹp cũng phải buồn theo tiếng đàn vang lên tiếng đàn này lạ quá nó say mê lòng người vô cùng, Mạc Từ Ngôn nhắm mắt lại nghe tiếng đàn của nữ nhân này thật sâu thẳm hần không thể phủ nhận tiếng đàn của nàng đã mê hoặc hần thật rồi

Diệp Thần mỉm cười thỏa mãn rút cuộc nàng định làm hần say mê hoặc hần tới chừng nào mới dừng đây? Cứ như vậy nếu nàng rời khỏi đây hần sẽ không chịu nổi mất như một thứ vô cùng quan trọng không thể biến mất

Nước mắt nàng chợt tuôn xuống gương mặt xinh đẹp nàng vô thức chạm nhẹ lên giọt lệ vừa rơi xuống là nước mắt sao? Sao nàng lại không cảm nhận được gì chỉ cảm thấy nó thật buồn rất buồn

Tiếng đàn dừng lại mọi cảm xúc sâu bi đều biến mất trả lại không gian như trước cho Vũ Môn Điện tất cả các vị đại thần, quan thần không thể nói được 1 lời vì nó quá hay ai nấy đều rơi lệ không thể kìm nổi, nàng đứng dậy trước sự ngạc nhiên của mọi người ""Cảm tạ bệ hạ đã lắng nghe tiếng đàn của thần thiếp""

""Rất hay rất tuyệt vời, ngay cả Diệp Thần ta cũng bị nàng mê hoặc Hoàng Phi ta có lời khen dành cho nàng""

""Thần thiếp không dám""

Nàng nhìn lên Mạc Từ Ngôn ánh mắt của hần đang nhìn vào nàng không rời đi nhưng nàng cảm thấy trong ánh mắt hần có một điều gì đó đã thay đổi

""Mạc Từ Ngôn chả lẽ đã bị tiếng đàn đó mê hoặc"" Nàng lắc đầu đòi nào có chuyện đó người vô cảm xúc như hần thì đó là chuyện bất khả xảy ra nàng không nên hy vọng điều gì ở hần cả, Nhục Hy hãy mày hãy tỉnh lại đi

Bữa tiệc ở Vũ Môn Điện kết thúc trong sự vui vẻ hân hoan của mọi người nàng hôm nay đã chiếm trọn được trái tim của tất cả đại thần cùng với trái tim của một vị hoàng đế rung động, một vị hoàng đế hoàn toàn muốn chiếm lấy nàng nhưng nàng lại không nhận ra sự thay đổi đó, nàng rời khỏi Vũ Môn Điện vô di nàng định cùng đi với Mạc Từ Ngôn nhưng hần đã rời đi trước lại lần nào cũng vậy ngay cả khi lễ thành hôn của hần và nàng còn chưa kết thúc hần đã lạnh lùng rời đi

Nàng tự cười nhạt chính bản thân mình một người vô dụng như nàng bị hần ghét bỏ là điều đương nhiên "" Thôi bỏ đi Nhục Hy sẽ không sao đâu""

""Có thật là nàng không sao chứ, Nhục Hy"" Từ sau lưng nàng xuất hiện một giọng nói không phải Mạc Từ Ngôn nàng liền quay lại tìm kiếm giọng nói đó là Hoàng Đế Diệp Thần

""Bệ hạ là người sao""

Diệp Thần mỉm cười bước tới cạnh nàng thực ra khi nhìn nàng một mình bước ra khỏi Vũ Môn điện mà không có Mạc Từ Ngôn hần có một chút vui vẻ vốn định đi theo quan sát nàng nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của nàng hần không thể làm ngơ được nữa

""Là ta đại tổng quản đâu sau để nàng đi một mình như vậy""

""Tại thần thiếp muốn đi dạo một lát rồi sẽ quay lại tẩm cung nên đã cho tổng quản lui"" Thực ra là vì nàng muốn đi cùng Mạc Từ Ngôn nàng muốn nói chuyện với hần muốn biết về hần vậy mà hần đã bỏ mặc nàng lui về trước nhìn bộ dạng bây giờ thật đáng thương

""Vậy ta đi cùng nàng được chứ""

""Vâng tất nhiên là được rồi bệ hạ""

Diệp thần và nàng cùng bước đi ánh mắt nàng vô thức bước đi không thể suy nghĩ được điều gì, hần liếc nhìn sang nàng rồi quay đi chỗ khác rõ ràng là có chuyện không vui nhìn thấy nàng buồn như vậy hần không thể cầm cự được hần rất muốn ôm lấy nàng muốn nàng nói cho hần biết tại sao lại buồn đến như vậy hần sẽ giúp nàng giải quyết tất cả chỉ cần nàng vui vẻ trở lại thì điều gì hần cũng có thể làm được

""Nàng..!""

""Bệ hạ có điều gì muốn nói với thần thiếp sao "" Nàng ngược lên nhìn Diệp thần gương mặt của hần được ánh trăng sáng vô tình chiếu vào thật tuyệt đẹp

""Tại sao nàng lại thành hôn cùng Mạc Từ Ngôn ta có thể biết không""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lại gần nhưng không thể nắm giữ

"Tại sao nàng lại thành hôn với Mạc Tử Ngôn?"

Ánh mắt nàng dừng lại trên gương mặt hắn một lúc lâu không gian quanh hắn và nàng thật yên ắng chỉ có thể nghe rõ được tiếng gió ban đêm thổi lướt qua tai

"Sao bệ hạ lại hỏi thần thiếp như vậy?"

"Vì sao ư? Chính ta cũng không biết nữa vì tất rất muốn biết hôn lễ của Mạc Tử Ngôn và nàng rốt cuộc là gì?"

Nàng không trả lời hắn chỉ khẽ cười nàng bước tới bậc thềm trước Vũ Môn Điện ngồi xuống hai tay đan vào nhau nhìn lên bầu trời lạnh lẽo kia hắn cũng bước tới ngồi xuống cạnh nàng chờ đợi câu trả lời từ nàng, nàng không trả lời hắn cũng không sao vì hắn không thể làm nger trước khi lạnh lòng của Mạc Tử Ngôn với nàng, nàng đâu xứng bị đối xử như vậy

"Thiếp là người đã được bệ hạ chọn trong lúc người và các vị quan thần trong triều chọn phi tần cho người ban đầu thiếp đã rất ngạc nhiên tại sao bệ hạ lại chọn thần thiếp trong khi người đã từ chối nữ nhi nhà thừa tướng, nữ nhi và các đại thần khác lúc đó cha thần thiếp đã không lên tiếng lựa chọn thiếp nhưng rồi thừa tướng đã ủng hộ thiếp hộ cha lúc đó cha thiếp cũng không ngờ rằng bệ hạ lại chấp thuận dễ dàng như thế"

"Vậy cho nên nàng mới chấp thuận thành hôn??"

"Ban đầu thì không vì thần thiếp rất sợ, sợ cảm giác bị nhốt trong cung cấm và nỗi sợ lớn nhất chính là bệ hạ người không sùng ái thiếp, thiếp sẽ phải sống như thế nào khi bị bệ hạ bỏ mặc phải rời xa phụ thân nhưng cuối cùng vì phụ thân thiếp vẫn chấp thuận dù biết chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra"

"Bệ hạ người biết không ban đầu thần thiếp vô cùng ghét Mạc Tử Ngôn mặc kệ cho ngài ấy có làm gì thiếp cũng sẽ không quan tâm tới cho tới bây giờ cũng vậy vì sẽ có ngày thiếp sẽ rời khỏi hoàng cung đâu ai có thể sống mãi bên cạnh một người không hề yêu mình"

"Có thật nàng sẽ không quan tâm chứ?" Hắn khẽ cười vậy là yên tâm rồi nàng không hề yêu Mạc Tử Ngôn, hẳn liệu có cơ hội được bên cạnh nữ nhân này không?

"Vâng"

Nàng nhắm mắt lại hít thở thật mạnh không muốn nghĩ ngợi về điều gì cả

"Bệ hạ người thật dịu dàng thật âm áp thật ghen tỵ với ai được trở thành Hoàng Hậu của bệ hạ sẽ được người quan tâm được người bên cạnh che chở giá như nữ nhân đó là thần thiếp thì sẽ hạnh phúc biết bao phải không??"

"Nếu như thiếp được sinh ra ở đây, được quen biết người được gả cho người thì tốt quá nhưng số phận đã an bài thiếp phải trở thành Hoàng Phi của Nguyên Quốc thật tàn nhẫn phải không?" Tay của nàng khẽ run lên rồi bất chợt cười nhẹ dù chúng ta có là ai làm gì đi nữa cũng không thể tránh khỏi số phận đã được an bài trước đó ngay cả nàng cũng vậy.

Đúng vậy Hoàng đế Diệc Thần người thật âm áp khi chưa thành hôn với Mạc Tử Ngôn nàng đã từng muốn được thành hôn với một nam nhân như Diệc Thần giờ ước muốn đó đã tan biến thành tro bụi nhưng rồi nàng sẽ quen thôi, có lẽ nàng không biết rằng câu nói vừa rồi của nàng đã khiến hắn rất hạnh phúc

"Vậy sao nàng không trở thành Hoàng Hậu của ta?"

"Haha người thật biết đùa thần thiếp" Nàng bật cười thành tiếng nhìn Diệc Thần nếu như câu nói của Diệc Thần là thật nếu như nàng gặp Diệc Thần trước Mạc Tử Ngôn thì có lẽ nàng chắc chắn sẽ thành hôn với hắn nhưng số kiếp này của nàng đã thuộc về Mạc Tử Ngôn mất rồi dù có muốn cũng chẳng thể trở lại quá khứ được nữa

"Xem đó, nàng vui trở lại rồi kìa"

Nàng dịu dàng cười với hắn thì ra là thấy nàng buồn nên mới đùa nàng để nàng vui hơn hắn thật đáng yêu a

"Cảm ơn người đã dành thời gian cho thiếp, thần thiếp phải tạ ơn bệ hạ thế nào đây?"

Diệc Thần chợt kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đứng dậy, hắn xoa đầu nàng "Chuyện đó để sau ta sẽ nói bây giờ nàng phải trở về tẩm cung của mình rồi, Hoàng Phi"

"Cảm ơn người bệ hạ giờ thần thiếp xin lui, người hãy về nghỉ" Nàng buông tay hấn ra hành lễ rồi rời đi ít ra nhờ có hấn trong lòng nàng đã vui hơn một chút hấn đứng nhìn nàng một lúc rồi rời đi với nụ cười ấm áp, Nam Cung Nhữc Hy nàng là nữ nhân của Diệt Thần ta ta sẽ giành lại nàng từ tay Mạc Từ Ngôn

Nhưng nàng lại không biết rằng phía xa đó có một người đã nhìn thấy nghe thấy hết mọi chuyện của nàng và Diệt Thần về mặt lãnh đạm tràn đầy sự tức giận, ái phi của hấn vừa mới cười rất dịu dàng với một nam nhân khác còn nói ra những điều không nên nói. Nàng coi Mạc Từ Ngôn hấn là gì? Vốn dĩ hấn không định bỏ nàng lại Vũ Môn Điện lúc đó hấn vô tình chạm mặt Quốc Thần Y hỏi ông ta một số việc liên quan đến vị thuốc của thái hậu

Khi quay lại nàng đã đi đâu mất rồi hấn bắt gặp cảnh hấn không muốn thấy, nàng vui vẻ với nam nhân khác ngoài hấn thật khó chịu, rất khó chịu

Hấn dừng lại sao lại cảm thấy khó chịu hấn đâu có yêu nàng? Thật phiền phức hấn quay người rời đi dù thế nào hấn cũng không thể yêu một lần nữa, hấn sợ, sợ rằng một ngày nào đó người hấn yêu lại rời bỏ hấn đi mãi mãi như Thiên Nhi vậy! Mái tóc dài che mắt đi nửa gương mặt đẹp đẽ của hấn "Vì nàng đời kiếp này ta chẳng thể yêu bất cứ nữ nhân nào nữa"

Đã hai ngày trôi qua mọi người đều đang rất lo lắng về bệnh tình của Hoàng Thái Hậu trong Tây Môn hoa bây giờ rất căng thẳng người phải chịu áp lực nhiều nhất là Quốc Thần Y trong hai ngày qua ông ta đã nghiên cứu bào chế ra loại thuốc chữa trị được căn bệnh đó của Thái Hậu nhưng thật rất khó

"Quốc Thần Y người vẫn chưa tìm ra loại thuốc đó sao"

Ông ta lắc đầu với Mạc Từ Ngôn từng giọt mồ hôi trên trán ông ta chảy tuột xuống " Thần tuy đã biết tên căn bệnh này của Thái Hậu và cách chữa trị nó, nhưng loại thuốc mà có thể làm cho căn bệnh này ngừng phát triển lại chẳng thể tìm ra nó"

Hoàng đế Diệt Thần hấn càng thêm lo lắng căn bệnh này càng ngày càng lan rộng ra khắp cơ thể của mẫu thân hấn gương mặt tuấn mỹ càng lộ rõ buồn ưu chả lẽ hấn sẽ phải chịu thua cuộc sao??

"Quốc thần y ta tin tưởng ở người, đừng phụ ta" Vẫn là giọng nói lạnh lẽo ấy nhưng nàng lại cảm thấy rất lo lắng và buồn phiền, hấn mà cũng biết quan tâm tới người khác? Thật không phải

"Thần rất cảm tạ khi bệ hạ đặt niềm tin vào vi thần mà nếu tìm ra được loại thuốc đó thì liệu ở Trung Nguyên Hoa này có tồn tại không đó mới chính là việc mà thần lo nhất"

"Hãy để ta thử tìm cùng ông, Quốc Thần Y" Lời nói của nàng khiến Mạc Từ Ngôn nhủ mảy mảy nữ nhân như nàng thì làm được gì nàng đâu phải thần y nàng sẽ giúp được gì ngoài việc cản trở ông ta

"Nương nương..." Ông ta bất ngờ nhìn về phía nàng, nàng bình tĩnh mở bước đến cạnh quốc thần y nhìn thẳng vào mắt ông ta

"Ta chắc chắn sẽ tìm ra được, ông nói đã tìm ra được cách chữa trị nó rồi đúng không vậy thì tốt bây giờ chúng ta chỉ cần tìm ra nó thôi " Nàng hướng nhìn về phía Mạc Từ Ngôn như thể cầu xin hấn cho nàng được đi tìm lại thuốc đó ở thế giới của nàng, nàng cũng đã từng học rất nhiều về y mà trong đó cũng là những phương thức của thời xa xưa có thể chữa được bệnh khó

"Ái Phi nàng không thể" Mạc Từ Ngôn ngăn cản giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ " Hãy nhớ đây không phải là chuyện của nàng, nàng không thể tham gia"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thiên Sơn Tuyết Liên

"Mạc Từ Ngôn! à.. không bệ hạ hãy để ta tham gia xin người" Nàng cúi đầu xuống đất nén lại cơn tức giận bây giờ tức giận với hấn không phải là tự gây họa cho bản thân nàng mà còn chẳng thể giúp gì được

"Ta nói rồi.. nàng không" Bàn tay của Diệt Thần chạm nhẹ lên vai của hấn, hấn bất chợt quay đầu lại

"Hãy để nàng ấy tham gia đi" Diệt thần cười với hấn, đôi bàn tay của Diệt Thần hấn cảm nhận được sự cầu xin và sợ hãi vì thời gian đã không còn nhiều nữa

Hai hàng lông mày thanh thoát nhú lại trên gương mặt đẹp tuyệt mỹ của hấn, hấn gạt tay của Diệt Thần xuống lãnh đạm nhìn về phía nàng

"Nàng có thể tham gia, ta đồng ý với nàng"

Hai mắt của nàng sáng lên như vừa có được một tia hy vọng, cảm giác vui vẻ của nàng Diệt Thần cũng có thể cảm nhận được, nếu như vừa nãy hấn không đứng ra thuyết phục hấn cho nàng thì có lẽ Mạc Từ Ngôn sẽ không bao giờ đồng ý, hấn làm vậy cũng vì nàng nhưng cũng vì lợi ích của hấn, vì

nàng lại nhiều hơn không hiểu sao từ lúc nào hần lại rất muốn nàng cười, nụ cười của nàng đẹp tựa mặt trời vậy nên ta muốn nàng luôn cười như thế

"Thiếp sẽ không làm bệ hạ thất vọng đâu, cảm ơn ân tình của bệ hạ" Nàng đứng phắt dậy cười vui vẻ rồi cùng quốc y nhanh chóng rời khỏi điện, phải nhanh lên không thì sẽ không kịp nữa

"Nương nương hãy đợi thần với" Quốc y vội vàng cách y phục chạy theo nàng, sau khi bọn họ rời khỏi chíchòn lại Mạc Tử Ngôn và Diệc Thần không gian im lặng bao quanh trong đại điện

Diệc thần cũng không ngờ Mạc Tử Ngôn lại cho phép dễ dàng như vậy, có lẽ là vì tình huynh đệ nhiều năm của hần với Tử Ngôn, hần khẽ cười

"Diệc thần nếu như nàng ấy mà làm sao thì ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm" Hần lạnh lùng nhìn Diệc Thần ánh mắt như thật muốn giết Diệc Thần ngay lập tức

"Đừng lo nếu nàng ấy xảy ra chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm" Diệc thần cầm chén trà trên bàn đưa vào miệng từ từ thưởng thức

Mạc Tử Ngôn đặt chén trà xuống lãnh đạm đứng dậy bước đi mặt chẳng hề có cảm xúc

"Ngươi vẫn như vậy nhì chẳng hề thay đổi vẫn lạnh lùng như thế, ta tự hỏi việc ngươi đồng ý thành hôn với nàng ấy là sao vậy??" Hần đặt chén trà xuống nhoen miệng cười, Tử Ngôn hần ít nhiều cũng đã biết ta có ý với ái phi của hần, hần muốn xem xem một nam nhân tuyệt tình lãnh khốc như hần sẽ làm gì khi biết một nam nhân khác có tình ý với ái phi của hần, chắc là sẽ thú vị vô cùng.

"Đó không phải là chuyện của ngươi" Dứt lời hần rời đi sâu trong thâm tâm hần biết Diệc Thần chú ý tới nữ nhân của hần, Diệc Thần- hần chưa bao giờ cầu xin người khác mà lại vì nàng ấy cầu xin hần, chẳng phải có ý định với nàng sao? Nhưng hần không quan tâm dù là ai đi chăng nữa, thứ hần đã có được thì người khác nhất định không thể có

"Là bất cứ ai cũng được trừ nàng ấy"

Trong lúc đó nàng và quốc y đang cố hết sức để tìm ra loại hoa đó, cả thư phòng trở nên bừa bộn tất cả các loại sách trên kệ tủ đều được lấy xuống để tìm kiếm vậy mà lại chẳng thể có được chút thông tin nào về loài hoa đó

Nàng bất cực cảm quyền sách trên tay, về mặt buồn bã lộ rõ chẳng lẽ nàng phải bỏ cuộc tại đây sao?

Hai hàng lông mi dài cong vút nhắm lại trên gương mặt xinh đẹp của nàng nàng cố nhớ lại những gì mà sư huynh của nàng đã nói nhưng lại chẳng thể nhớ cái đầu heo của nàng thật vô dụng quá vô dụng

"Nương nương người hãy về tẩm cung nghỉ ngơi đi trời cũng đã chuyển chiều tà với lại bệ hạ sẽ không tha cho ta tội chết nếu cứ để người như vậy đâu" Quốc y gấp lại quyển sách trông thấy đáng về bất lực mệt mỏi của nàng vừa lo cho nàng cũng vừa lo cho tính mạng của hần.

"Ngươi định đi sao?" Nàng cắn môi ôm chặt lấy quyển sách trong tay, ngay cả quốc y còn bỏ cuộc thì nói gì tới nàng

"Xin nương nương thứ lỗi thần phải trở về phòng để tìm ra phương pháp của loài hoa đó"

"Được rồi ngươi cứ đi đi ta sẽ ở lại một lúc rồi trở về tẩm cung ngay"

Cánh cửa thư phòng khép lại, nàng trầm tư một lúc lâu rồi đứng dậy lặng lẽ định bước ra ngoài nhưng có một thứ gì đó nàng đã bỏ sót nàng kê dịch tủ sách ra phía bên trong nó có một ngăn đựng sách bí mật, nàng tò mò kéo ra bên trong toàn bụi bần, có một quyển sách lạ được cất kín trong đó, nàng lấy quyển sách đó ra ngồi xuống nền đất.

Quyển sách này rất cũ nó đã được cất trong này nhiều năm rồi mà không ai để ý từng nét chữ ghi chép lại công dụng của nó và hình vẽ rất thực nhưng vì đã quá lâu rồi nên nó không còn rõ ràng nữa.

Trời chuyển đêm Mạc Tử Ngôn đi dạo quanh hoàng cung vì lạ lẫm nên hần chẳng thể ngủ được, phía tây Có một căn phòng vẫn còn ánh nến, hần đi chuyển tới gần căn phòng đó

“Thưa bệ hạ nương nương vẫn còn đang ở trong đó” Thái giám của hần đi tới cạnh hần nói

“Nàng ta làm gì vào đêm khuya thế này”

“Quốc y đã nói với thần là trước khi rời đi hần có nói với nương nương là trở về phòng nhưng người nhất định không chịu vì chưa tìm thấy thuốc giải

“Chúng ta đi thôi” Hần nhếch môi quay lưng rời đi

“Bệ hạ, người không vào khuyên nương nương sao”

“Cứ kệ nàng ta, chúng ta đi” Nữ nhân này nàng ta đã nói thì chắc chắn phải làm được Mạc Tử Ngôn ta sẽ xem nàng sẽ làm được những gì?”

Sau khi hần rời đi thì căn phòng phát ra âm thanh kỳ lạ như thể quá vui sướng cực độ

“Mình tìm ra rồi cuối cùng cũng đã tìm được rồi” Nàng ôm lấy quyển sách “ Thiên sơn tuyết liên đúng rồi chính là nó”

Nàng đứng dậy mở cửa thư phòng định chạy đi để báo cho quốc y biết thì trời đã sáng, điều kỳ lạ là những nô tỳ, nô tài trong cung đều chạy trên tay bụng thứ gì đó, tất cả đều đang trong tình trạng hết sức khẩn cấp

“Bệnh tình của thái hậu đang chuyển biến xấu, mau nhanh lên”

“ Người đầu triệu tập hết tất cả thần y ở ngoài cung vào đây không được bỏ sót bất cứ tên nào, tên nào kháng lệnh lập tức giết cho ta”

Nàng giật mình, vô thức chạy thục mạng tới Tây Môn Điện nàng đã chậm trễ rồi phải nhanh lên

Nàng dốc hết sức lực còn lại của mình chạy thật nhanh tới Tây Môn trên đường tới luôn miệng cầu xin thái hậu được bình an nếu người xảy ra chuyện gì nàng sẽ hối hận mãi, từng giọt mồ hôi rơi trên gương mặt xinh đẹp của nàng, cánh cửa điện được mở ra, thân thể bé nhỏ chạy vào bên trong, nàng cúi người xuống thờ dốc giờ quyển sách ra.

"Ta... tìm. được.. rồi, loài hoa đó.. ta đã thấy.. rồi "

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thiên Sơn Tuyết Liên (2)

Từng hơi thở gấp gấp phả trên gương mặt của nàng, những giọt mồ hôi thấm dần trên trán, nàng chạy về phía quốc y cúi người xuống giờ lên cuốn sách cổ mà nàng đã tìm được

“Quốc Thần Y ta đã tìm thấy rồi loại hoa có thể chữa khỏi bệnh cho thái hậu”

Ông ta ngạc nhiên nhìn nàng rồi chậm rãi cầm cuốn sách cổ lên không tin vào mắt mình “ Thiên Sơn Tuyết Liên”

“Đúng vậy chính là nó đó là loài hoa có thể chữa được bách bệnh, những công dụng và nơi nó tồn tại đều được ghi rõ hết trong cuốn sách đó, nó đã tồn tại từ rất lâu rồi”

“Thiên sơn tuyết liên loại hoa được mệnh danh là “ Bách Thảo Chi Vương” vua của các loại hoa nó có thể chữa trị được tất cả các loại bệnh hiểm gặp, mọc trong các khe đá trên đỉnh núi Thiên Sơn, nơi đây quanh năm lạnh lẽo cực hàn giá rét nhưng nương nương đây là một loài hoa rất quý hiếm khó gặp”

Nàng gật đầu cầm lấy cuốn sách “ Ta biết tuy rằng loài hoa này rất khó gặp thậm chí chúng 5 tới 6 năm mới nở ra một lần nhưng theo ta biết núi thiên sơn này vì thời tiết quá cực hàn nên người dân ở đây chưa hề bước chân tới ngọn núi này, phải không bệ hạ??”

“Đúng như nàng nói dân chúng của ta chưa từng một lần đặt chân tới đó, ngay cả ta cũng chưa từng”

“Bệnh tình của thái hậu đang dần chuyển biến xấu, chúng ta chỉ còn 2 canh giờ nữa để cứu người không thể kéo dài thời gian sẽ tổn hại đến long thể” Quốc Thần Y lên tiếng gương mặt ngập tràn sự lo lắng

“ Người đầu mau triệu tập 200 nghìn binh lính hộ tống Quốc thái Y lên đỉnh núi thiên sơn, bảo vệ an toàn suốt dọc đường kể cả hy sinh mạng sống của mình

“RỒ”

Diệp Thần bước đến cạnh Quốc Thần Y nhẹ nhàng nâng người ông ta đứng dậy

“Sinh mệnh của mẫu hậu ta giao cho người”

Nàng có thể cảm nhận được trong ánh mắt của hần chứa đầy bi ai và sợ hãi đường đường là một vị vua cao quý của một đất nước như Diệp Thần hần mà phải cầu xin sự giúp đỡ của người khác, đó là sự sợ hãi là đau thương khi sắp phải mất đi mẫu thân người hần yêu thương nhất trên đời

“Thần sẽ an toàn trở về thừa bệ hạ” Đôi mắt có tuổi của ông ta nhìn hần chắc nịch sự an toàn trở về vì hần đã tin tưởng một nô tài thấp kém như hần với hần là một vinh hạnh cả đời khó quên.

Ông ta rồi đi trong sự lo lắng tràn ngập Tây Môn Điện bầu không khí vô cùng ngột ngạt, khó thở. Mạc Từ Ngôn đẩy khế cửa điện bước ra ngoài lặng lẽ không tiếng động, nàng chạy theo hần vì muốn để Diệp Thần ở cạnh mẫu thân của hần.

Nàng cứ bước theo hần cũng chẳng biết là hần muốn đi đâu nhưng lúc này cứ ở bên cạnh hần là hơn hết, hần dừng lại nàng cũng bắt chước dừng lại

“Loài hoa đó làm sao người biết?”

“Người thấy ta giỏi không vốn định bỏ cuộc khi không thể tìm thấy chúng nhưng ta cảm thấy có sự kỳ lạ nào đó nên quyết định đi tìm và cuối cùng cũng tìm thấy cuốn sách cổ đó, ta thật thông minh phải không bệ hạ?” Nàng nhìn hấn nở nụ cười rạng rỡ nhất, vốn quay lại trách móc nàng lại vô tình nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt vô cùng phong hoa tuyết đại của nàng, thời khắc đó cảm tưởng rằng tất cả mọi thứ bỗng dừng lại, hấn không phủ nhận nàng rất đẹp bất cứ nam nhân nào nhìn vào gương mặt kiều sa đó cũng muốn chiếm giữ cho riêng mình, hấn không yêu nàng nhưng lại cũng không muốn để nàng cho nam nhân khác giành lấy.

Đối với hấn kiếp này nàng chính là không thể buông bỏ.

Hấn đi tới xoa nhẹ đầu nàng rồi lạnh lùng rời đi, cơn gió mát thổi lướt qua lồng ngực nàng.

Là ai vừa mới xoa đầu nàng, là ai khiến tim nàng đập nhanh không ngừng lại, nàng thoáng chốc đỏ mặt hít thở một hơi thật mạnh.. sẽ không có chuyện nàng yêu hấn đâu phải không??

Mạc Từ Ngôn!!

Quốc thần y trở về trong sự long lắng của tất cả mọi người trong cung, ông ta đã giữ lời hứa với Diệc Thần trở về thật bình an, trên tay cầm đóa hoa đẹp nhất, Tuyết Liên Sơn, bệnh tình của thái hậu đã được cứu chữa nàng cảm thấy bình an vô cùng

“Thưa bệ hạ long thể của thái hậu hiện đang dần hồi phục người đã tỉnh lại và muốn gặp người, xin bệ hạ vào trong”

“Từ Ngôn, Nhược Hy hãy vào bên trong cùng ta, ta muốn cảm ơn đến hai người cùng mẫu hậu ta” Dứt lời Diệc Thần đẩy cửa điện bước vào trong theo sau là hấn và nàng

Người ôn nhu ngồi trên chiếc giường kia chính là Hoàng thái hậu của Trung Nguyên hoa cho dù đã có tuổi nhưng vẫn vô cùng phong vận do tồn, người nở nụ cười thật hiền nhìn về phía nàng và Từ Ngôn

“Hoàng đế Nguyên Quốc không ngại đường xa tới đây để chữa khỏi bệnh cho ta, ân tình này cả đời không trả hết cho bệ hạ”

“Thật không dám thái hậu nương nương, người là thái hậu của một đất nước đã cùng ta kí kết hiệp hòa cùng ta bảo vệ 4 phương tứ hướng việc này là điều ta nên làm để đáp trả”

“Bệ hạ quá lời rồi Trung Nguyên Hoa với Nguyên Quốc cũng chỉ là cận thần dưới trướng thật không đáng dù sao ta cũng cảm tạ người” Thái hậu cúi đầu nhẹ xuống tỏ lòng ân huệ với Mạc Từ Ngôn

“Vị nương nương cao quý kia chắc hẳn là ái phi của bệ hạ” Thái hậu lúc này mới để ý tới nữ nhi đứng bên cạnh hấn

“Thần thiếp là Nam Cung Nhược Hy là Hoàng Phi của Nguyên Quốc, gặp được người là một vinh hạnh của thần thiếp” Nàng cung kính cúi người trước thái hậu

“Hoàng Phi quả thật rất đẹp người đẹp đến mức mà khiến ta phải xao lòng huống chi là nam nhân, người có thể lại đây một chút không”

“Thần thiếp xin nghe” Nàng bước tới cạnh giường ngồi xuống bên thái hậu, người sờ lấy gương mặt của nàng ngắm nhìn một chút, làn da trắng ngọc mềm mại vô cùng đôi môi nhỏ đỏ như chu sa cong cong, nàng ngạc nhiên nhìn thẳng vào mắt thái hậu, người nhẹ nhàng buông lỏng từng tay xuống khỏi mặt nàng

Rời đi chuyển mắt nhìn Diệc Thần, người biết con trai mình nghĩ gì ánh mắt không thôi rời khỏi nữ nhi này, ái tình bất chợt đến không hay con đã yêu nàng ta phải không?? Diệc Nhi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nàng là đóa phù dung đẹp nhất kiếp đời này

Mạc Từ Ngôn lãnh đạm, hấn bước tới chỗ hoàng thái hậu lặng im một lúc rồi nói

“Bệnh tình đã khỏi, long thể của người không còn bất an, Mạc Từ Ngôn ta ngày mai sẽ trở về Nguyên Quốc cùng ái phi”

“Bệ hạ không thể ở lại thêm vài ngày nữa rồi hẵng đi sao?” Thái hậu có chút bất ngờ nhìn hấn đôi tay buông lỏng gương mặt của nàng

“Cảm tạ ân tình của thái hậu nhưng ra phải trở về Nguyên Quốc để bàn việc nước người cũng biết ta vốn là vua không thể bỏ mặc giang sơn của mình lại

mà hưởng thụ tại nơi này được""

Mạc Từ Ngôn nói vậy, thái hậu cũng chẳng thể làm gì chỉ cười nhẹ nhàng coi như trả một phần ân tình cho hấn trong lòng người vẫn muốn giữ nàng lại, muốn để ngắm nhìn đóa hoa này một chút, để nàng ấy đi thật tiếc a.

""Thái hậu, long thể người khỏe rồi thiếp cũng an tâm được phần nào"" Nàng thờ phào nhẹ nhàng nâng đôi bàn tay của thái hậu lên tuy rất thích nơi này nhưng nếu Mạc Từ Ngôn phải quay lại thì dĩ nhiên nàng vẫn phải theo hấn, không thể kháng lệnh hấn mà ở đây được

""Mẫu hậu, xin hãy để bệ hạ và ái phi của ngài ấy được quay về tẩm cung nghỉ ngơi"" Diệc Thần tới cạnh nàng, cử chỉ ấy không biết phải diễn tả thế nào giống như là hấn lo lắng cho nàng, hấn ôn nhu vô cùng hấn đỡ nàng dậy đưa nàng cho Mạc Từ Ngôn

""Vương phi của người, hãy lui về cung nghỉ ngơi""

Mạc Từ Ngôn xoay người rời đi, nàng cũng vội vã chạy theo hấn, nam nhân này thật khiến nàng phát điên a đến cả một lời nói ra với hấn cũng thật khó, đôi mắt đẹp luôn bao bọc một màu lạnh lẽo hấn đứng dừng với tất cả mọi thứ tựa như cả thế gian này với nàng không có gì đáng để lưu luyến

""Mạc Từ Ngôn, ngày mai chúng ta phải trở về Nguyên Quốc thật sao"" Nàng vừa đi theo hấn vừa muốn hỏi lý do sao phải quay về Nguyên Quốc sớm như vậy, hấn đâu có vương bận chuyện gì mà phải trở về vội vã như vậy

""Nàng rất muốn ở đây??""

"" vì nơi đây rất đẹp mà bệ hạ không thấy vậy sao?? có rất nhiều thứ mà ta chưa từng được biết..""

Không phải là một mình nàng muốn ở đây mà nàng muốn hấn ở cạnh cùng nàng, nếu hấn rời đi một mình nàng ở trên đất nơi đất khách quê nhà này sẽ rất khó khăn, nàng vốn không thể ở một mình.

”Nàng thích ở lại đây, ta sẽ cho nàng ở lại còn ta phải trở về Nguyên Quốc, ta là vua của một nước không thể tự tiện rời đi quá lâu” Hấn dừng bước, tiến về phía nàng đôi mắt lạnh lướt qua nàng

Nàng ngược lên đáp tạ lại ánh mắt của hấn, mái tóc dài che mắt đi nửa gương mặt tuyệt mỹ của hấn chỉ lộ ra ánh mắt nhìn nàng đôi mắt của hấn rất đẹp rất cao ngạo lạnh lùng, nhìn vào đôi mắt ấy chẳng thể thấy được hấn nghĩ gì

Nàng cúi mặt xuống, tìm nàng khe dao động, nàng chưa từng gặp nam nhân nào như hấn khiến nàng phải trốn tránh ánh mắt của hấn nó đẹp vô cùng lại chẳng dám nhìn

Hàng lông mày đữu lại khó hiểu vừa rồi khi hấn nói với thái hậu sẽ trở về lại Nguyên Quốc, gương mặt nàng thoáng buồn hấn nhận ra điều đó, nàng đã thích ở lại hấn không ép buộc vì với hấn cũng chẳng quan trọng

“Nàng có chuyện gì sao? Chẳng phải ta đã cho phép nàng được ở lại sao?”

“Không có gì.. đâu ta về phòng trước, bệ hạ hãy lui về nghỉ ngơi ta cáo từ” Dứt lời nàng chạy thật nhanh về tẩm cung, cánh cửa khép lại bao quanh nàng là sự yên tĩnh vô cùng, Mạc Từ Ngôn hấn không hiểu những gì nàng nghĩ, ngốc đồ ngốc, nàng ngã lưng xuống giường không có hấn thì ở lại còn ý nghĩa gì, hàng lông mi tuyệt điểm rủ xuống nhẹ nhàng, gương mặt xinh đẹp bình yên trong giấc ngủ thật không muốn nghĩ a

“Diệc nhi! ngồi xuống cạnh bên ta” Hoàng thái hậu ra lệnh, người điềm tĩnh cần lấy chén trà ngát hương đặt trên bàn đưa cho Diệc Thần

Diệc Thần lặng lẽ ngồi xuống trong ánh mắt có chút gì đó thay đổi nhưng hấn lại không biết mẫu thân của hấn đã nhận ra sự thay đổi đó từ trước, hấn thường thức một hùm đầu tiên của chén trà, rất thơm ngát tỏa hương thơm khắp điện và cũng rất đáng, rất chất

“Rất thơm phải không, loài trà hương từ của đất nước ta mà 4 phương 8 hướng tất cả đều muốn có, muốn được thưởng thức, muốn được ngửi thấy mùi hương thơm vô ngần của nó”

“Nhi thần vẫn không hiểu ý của người, mẫu hậu” Hấn đặt chén trà xuống, sắc mặt có chút thay đổi nhưng vẫn điềm tĩnh

“Con yêu nữ nhân đó, hoàng phi của nguyên quốc” Gương mặt hiền từ nhìn xuyên thấu nội tâm của hấn, khuôn miệng khẽ cười

Hấn giật mình, không trả lời lại mẫu thân hấn, một dòng suy nghĩ chợt lướt qua nội tâm của hấn

Hấn yêu nàng, yêu nàng từ lần đầu tiên hấn trông thấy nàng

Nàng đẹp như một đóa hoa phù dung, tỏa hương thơm ngát dưới ánh mặt trời của Trung Nguyên Hoa, tất cả mọi thứ về nàng chỉ có thể hình dung bách niên nan ngộ, bàn bàn nhập hoa một vẻ đẹp hấn chưa từng được gặp

Hấn muốn có nàng, nhìn thấy nàng trong bất cứ hoàn cảnh nào hấn cũng chỉ muốn được có nàng, ôm lấy nàng vào lòng.

Hấn không can tâm khi Mạc Từ Ngôn có được nàng, hấn khó chịu khi thấy nàng ở cạnh Mạc Từ Ngôn

“Đó có phải là yêu??”

“Yêu một người là sẽ thành thế này bất cứ lúc nào con cũng muốn được nhìn thấy nụ cười của người ấy, không quản lại khó khăn gian nan muốn cho người ấy được hạnh phúc, tuy rằng biết giang sơn là quan trọng nhưng lại vì người ấy mà nguyên mất đi giang sơn để đánh đổi lại kiếp đời được ở cạnh người ấy chỉ cần trong lòng người ấy có mình thì có chịu bao mất mát hy sinh với con cũng chỉ là bình thường không đáng kể”.

“Phải nhi thần yêu nàng ấy, rất yêu” Hắc cười, nụ cười thật chua chát, gương mặt phảng phất đau thương, người hắc yêu là hoàng phi của nguyên quốc có chết cũng chẳng thể mạo phạm

“Vậy tại sao con không giữ nàng ấy ở lại” Hoàng thái hậu cầm lấy đôi tay lớn của hắc, xoa nhẹ nhàng

“Nhi thần không thể, kiếp này e chẳng thể chung đường”

Ban đầu gặp nàng hắc đã từng có ý định cướp lấy nàng khỏi tay Mạc Tử Ngôn nhìn nàng đau buồn hắc không can tâm nhưng lại thấy nàng thật hạnh phúc khi bên Tử Ngôn, ánh mắt của nàng, ánh mắt của Tử Ngôn dành trao cho nhau hắc đã biết mình chẳng thể xen vào được.

Nàng là một đóa phù dung đẹp nhất kiếp này của ta, bông phù dung ấy ta lại chỉ dám ngửi mà không dám lại gần ngắt nó, chỉ sợ khi ngắt nó đi nó sẽ không còn đẹp như ở dưới hồ nữa, nhân duyên kiếp này ắt sẽ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Không thể buông bỏ

Bên ngoài chính điện binh lính của Mạc Tử Ngôn đang chuẩn bị xe ngựa, lương thực cần thiết để trở về Nguyên Quốc theo lời căn dặn của điện hạ, bên trong chính điện, hoàng đế Trung Nguyên Hoa – Diệc Thần cùng các đại thần trong triều cảm tạ hoàng ân của Mạc Tử Ngôn

“Ta rất mừng vì long thể của mẫu hậu đã không còn bất an, tất cả là nhờ hoàng ân của điện hạ, diệc thần ta nợ người một ân huệ cả đời khó lòng trả hết” Diệc Thần khẽ cúi đầu, hai tay chạm lại giờ ra trước mặt Mạc Tử Ngôn

“Ân tình của điện hạ, Tử Ngôn ta xin ghi nhận, hãy bày tỏ lòng trung thành đối với ta bằng cách giúp ta giữ được giang sơn hòa bình, dẹp yên bọn phản quân” Hắc cúi người đáp lại Diệc Thần đây là việc vốn dĩ hắc nên làm Trung Nguyên Hoa là một đất nước yên bình, đã từng rất nhiều lần giúp hắc đánh bại bọn phản loạn giành lại an yên đối với hắc là một thứ đáng quý nên không thể không giúp bọn họ.

“Quân binh của ta đã chuẩn bị tất cả những loại chè, thảo dược và hương dược quý hiếm nhất của Trung Nguyên Hoa để đáp lại ân tình của người thật không đáng là bao, mong điện hạ hãy nhận nó coi như là quà của ta giành cho người”

“Ta đã làm phiền người rồi điện hạ, món quà của người ta xin ghi nhận còn bây giờ ta xin được mạn phép rời đi” Mạc Tử Ngôn lãnh đạm quay người bước ra khỏi chính điện theo sau hắc là Quốc Thần Y

Nhược Hy vẫn chần chừ đứng lại nhìn ngắm phong cảnh nơi đây đối với Nguyên Quốc rộng lớn, người dân tấp nập không kể xiết, thành Yên Vu lúc nào cũng kẻ qua người lại thì Trung Nguyên Hoa này quả thực không bằng một nửa Nguyên Quốc nhưng thứ mà khiến nàng vương vấn nơi đây chính là phong cảnh vô cùng yên bình, không gian quanh chính điện này tràn ngập những mùi hương man mác của các loài hoa đẹp để nhất hòa lại làm một

Nàng có cảm giác bất cứ ai khi đã tới đây rồi ắt chẳng muốn rời đi, vì lưu luyến rời đi quả thật rất luyến tiếc a

“Nhược Hy nàng không mau nhanh chân lên, trăm còn phải đòi nàng tới bao giờ?” Lời nói của hắc lạnh tựa như tảng băng 1000 năm không thể tan lúc nào cũng vô cảm trong lời nói, không quan tâm nàng nghĩ gì thật đáng ghét, nàng thở dài nét đượm buồn vẫn còn đọng lại trên gương mặt, nàng quay người rời đi, bộ y phục hồng tàn bay theo gió tỏa ra mùi hương nhàn nhạt

“Tử Ngôn chờ đã” Diệc Thần bất chợt nắm lấy cánh tay bé nhỏ của nàng lại, không muốn để nàng rời đi, nàng quay đầu lại nhìn hắc ánh mắt đó.... Rất buồn, rất đau như muốn khóc vậy..

“Diệc hạ, có việc gì muốn căn dặn ta hay sao” Hắc nhìn khung cảnh diễn ra trước mặt, hắc thấy ánh mắt của Diệc Thần nhìn Nhược Hy rất đau buồn, trong lòng hắc khẽ dao động

“Điện hạ hãy ra xe ngựa trước ta có chuyện muốn nói với Nhược Hy, ta chỉ cần nàng ấy ở lại một chút thời sau đó sẽ trở lại với điện hạ”

Mạc Tử Ngôn thoáng gật đầu rồi quay người rời đi, để nàng ở lại bên trong với Diệc Thần

“Điện hạ để nương nương ở lại không sao chứ?” Quốc Thần Y quan sát mọi chuyện xong ông ta đã hiểu nhìn lên ánh mắt của điện hạ ông ta cảm nhận được rằng điện hạ đang cảm thấy thế nào người một lòng quan tâm tới nương nương.

“Cứ kệ bọn họ, ta và người ra xe ngựa trước”

“Vâng” Ông ta bước theo hắn, từ lúc trở thành quốc thần y chứng kiến điện hạ trưởng thành, đăng vị ngôi vua của Nguyên Quốc ông ta thấy rằng nam nhân này chính là người mà thiên long đã ban tặng Cho Nguyên Quốc, nam nhân này sinh ra vốn dĩ là trở thành hoàng đế từ sau khi Hoàng Hậu rời xa điện hạ trong ánh mắt người không còn gì đáng quan trọng, bất cứ lúc nào người đưa ra thánh chỉ dù là nhần tâm tàn bạo không một ai có thể thay đổi được quyết định của người, vốn tưởng chẳng còn gì được khắc sâu trong ánh mắt đó nhưng ông đã nhầm, người đã thay đổi rồi điện hạ.

Hắn điềm tĩnh bước vào bên trong xe ngựa, đôi mắt chìm ưng tuyệt đẹp của hắn nhẹ nhàng nhắm lại, tâm tư của hắn luôn được hắn che giấu đi sau lớp bọc lãnh khốc tuyệt tình đó, lần đầu tiên hắn cảm nhận rằng hắn quan tâm tới một người không phải Thiên Nhi, hắn vì nàng mà phá bỏ đi luật lệ trong cung, hắn để nàng ở lại vì hắn biết nàng không muốn trở về quanh quẩn trong cung cấm, con người của nàng vốn không phải ở trong cung mà muốn đi phiêu du khắp thiên hạ.

Luật lệ trong cung không bao giờ cho phép vương phi của hoàng đế được ở lại một đất nước xa lạ khi không có hoàng đế bên cạnh huống gì là Hoàng Đế của trung nguyên hoa còn chưa có thể thiếp, việc này lại càng không thể làm vậy là trái với cung quy sẽ bị xử phạt nghiêm trọng, hắn chưa bao giờ vi phạm cung quy vậy mà vì một người lại phá bỏ đi, nguyện ý bị khiển trách

“Tại sao ta lại phải làm vậy, nàng ta đâu có là gì” Hắn khẽ nhếch môi, ngay cả bản thân hắn còn không biết đây gọi là thứ tình cảm gì, là yêu sao?

Thật nực cười!!

“Nhược Hy, nàng sẽ quay trở lại đây chứ” Hắn cầm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, ánh mắt chứa chan sự đau khổ hắn không hề muốn buông tay vì hắn sợ nàng sẽ rời đi mất, mãi mãi chẳng bao giờ quay lại

“Tất nhiên rồi, ta rất yêu đất nước của điện hạ, ta sẽ quay lại sớm thôi vào một ngày nào đó không xa” Nàng mỉm cười nhìn hắn ánh mắt thật dịu dàng

Liệu nàng có biết? Hắn yêu đôi mắt xanh tràn ngập sự tinh khiết của nàng, nụ cười của nàng rạng rỡ như ánh mặt trời tỏa sáng, cơ thể của nàng, con người của nàng tất cả hắn đều muốn chiếm lấy cho riêng mình nhưng thật chó treu nàng lại là hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc, duyên kiếp này của nàng hắn chẳng thể chung đường

“Điện hạ, người có sao không?” Nàng xua tay ra trước mặt hắn

“Nhược Hy, nàng hãy quay lại với Mạc Từ Ngôn đi, đó là những lời duy nhất ta muốn hỏi nàng, nghe vậy ta rất vui”

“Cáo từ điện hạ, nhược hy ta sẽ quay trở lại đây, ta xin thề với điện hạ” Nàng xách y phục vén gọn lại rồi chạy thật nhanh ra khỏi chính điện

Nếu như ta là người thành hôn với nàng thì nàng sẽ yêu ta như yêu Mạc Từ Ngôn phải không??

Nếu như ta và nàng thành hôn nàng sẽ trọn đời trọn kiếp ở bên ta phải không??

Nếu ở bên Mạc Từ Ngôn nàng cảm thấy hạnh phúc ta sẽ chúc phúc cho nàng và hắn trọn kiếp nàng được ở cạnh nhau vì ta luôn muốn nhìn thấy nàng được hạnh phúc

Ta yêu nàng mãi mãi luôn yêu nàng, đóa hoa phù dung đẹp nhất của ta.

Nàng bước vào trong xe ngựa Mạc Từ Ngôn đang ngồi, nàng chậm rãi tiến vào trong chạm ánh mắt của hắn đang nhìn đối diện nàng

“Ta chỉ muốn ngồi cạnh bệ hạ thôi đại tổng quản đã về Nguyên Quốc trước rồi ta không muốn ở một mình, đừng để ý đến ta” Nàng cúi đầu xuống ánh mắt của hắn thật muốn giết nàng vì đã xâm phạm không gian của riêng hắn, nàng nắm chặt y phục mong hắn không đuổi nàng xuống khỏi xe ngựa

“Tại sao không ở lại đây”

“Bệ hạ mới nói gì vậy ta nghe không rõ” Nàng ngược lên nhìn hắn, hắn vẫn điềm tĩnh cảm cuốn sách, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn từng dòng chữ được ghi chép trong đó

“Ta đã cho nàng ở lại đây vì nàng không muốn quay lại nhưng sao lại không ở mà theo ta về Nguyên Quốc”

“Vì đó hoàn toàn là một nơi xa lạ, ta không thể ở lại mà không có ai ở cạnh dù có thích ta đã là hoàng phi của người không thể tự tiện, đại tổng quản đã bảo ta như vậy”

Trong lòng hắn khẽ cười, xem ra nàng ta coi như biết điều đó là không thể.

“Nàng cảm thấy sao về Diệc Thần, không phải hắn rất ôn nhu sao?” Hắn nhắm mắt lại đặt nhẹ quyển sách xuống

“Tất nhiên rồi, ai mà trở thành hoàng hậu của người thì sẽ rất hạnh phúc rồi đâu có như ta”

“Nàng dám nói ta không ...” Nàng ngã xuống trên lưng hắn thiếp đi vào giấc ngủ cả đêm hôm qua nàng đã thức trắng để suy nghĩ về việc nàng vốn đã định ở lại nhưng.. lại không thể

Hắn liếc nhìn nàng, nữ nhân này ngay cả ngủ cũng thật tuyệt mỹ, hắn vô thức để nàng thiếp đi trong lòng hắn trong đầu chẳng chút suy nghĩ nhìn nàng ngủ

thật yên bình

Có lẽ nàng ta không biết rằng, người đó thật sự quá yêu nàng, nàng ta thật ngốc, ngay cả việc đơn giản như vậy cũng chẳng biết dù có yêu hay vì nàng mà hi sinh cả mệnh sống của hắn, ta cũng chẳng thể để nàng đi mất, nhân duyên kiếp này nàng thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thương Vân Lệnh

“Điện hạ, đoàn xe ngựa của chúng ta đã về đến Nguyên Quốc đang chuẩn bị tiến vào thành Yên Vu” Một binh lính kéo chiếc rèm phủ bên trong xe ngựa Mạc Từ Ngôn đang ngồi

Hắn đặt cuốn sách cổ xuống bên cạnh, đưa mắt ra bên ngoài xe ngựa

“Đã chuyển trời rồi sao, truyền lệnh của ta tiến thẳng vào Thiên Từ Thành”

“Vâng thưa điện hạ”

Đoàn xe ngựa tiếp tục di chuyển vào trong thành, hắn mệt mỏi ngã lưng xuống quãng đường từ Trung Nguyên Hoa về Nguyên Quốc khá dài hắn đã ngồi rất nhiều canh giờ rồi, hắn liếc đôi mắt chìm ưng xuống nữ nhân đang thiếp đi trong lòng hắn, nàng đã ngủ quá lâu rồi, gương mặt tuyệt thế đó vẫn đang rất thỏa mãn chìm vào trong giấc mộng, đôi môi mỏng nhẹ như cánh đào hé mở, hàng lông mi dài vẫn nhắm lại không chút động tĩnh

Hắn chạm tay lên mái tóc của nàng, nhìn nữ nhân nàng ngủ một giấc mộng yên bình hắn không lỡ đánh thức nàng, cứ mặc nàng thiếp đi, hắn di chuyển người thật nhẹ, nàng lay động vòng tay ôm lấy phần bụng của hắn áp mặt vào thiếp đi

“Nàng ta rốt cuộc đã thức mấy canh giờ vậy” Hắn ngồi ám binh bất động, nàng ôm lấy hắn không để hắn có cơ hội di chuyển, trong giấc mộng đẹp nàng mơ thấy rằng nàng đang ôm lấy một thứ gì đó khiến nàng có cảm giác vô cùng an toàn, thật không muốn buông tay ra, đây là thứ gì vậy??

Đoàn xe ngựa hộ tống hắn đã vào trong Thiên Từ Thành, dừng lại ở trước cổng Thiên Môn Thành, đại tổng quản và đại thái giám đi bên cạnh hắn đứng chờ đoàn xe của hắn trở về, hắn bước xuống trên tay đang bế nàng say trong giấc ngủ

“Bệ hạ, người đã trở về” Đại Thái giám cùng các nữ tỳ cúi đầu cung kính trước mặt hắn

“Điện hạ, đường xe vất vả người ắt hẳn đã mệt xin hãy lui về đại điện nghỉ ngơi” Đại tổng quản lúc này mới để ý đến nàng đang ngủ trên tay điện hạ, bà đi tới cạnh điện hạ vội vã đỡ lấy nàng từ tay Mạc Từ Ngôn

“Điện hạ, để nương nương lại cho thần người hãy trở về đại điện tĩnh dưỡng long thể” Đại tổng quản vốn định đỡ nàng khỏi người Mạc Từ Ngôn nhưng nàng nhất quyết không chịu buông ta, vẫn cứ nằm im trong lòng hắn không muốn rời khỏi

“Nương.. nương hãy theo ta” Bà ta dùng hết sức lực của mình để kéo nàng xuống đỡ lấy, nàng bực mình miệng bất chợt nói “Sur phụ, người để con ngủ thêm chút nữa đi, con chưa muốn dậy đâu mà”

“Nương nương” Đại tổng quản lắc đầu thở dài, nương nương người thật bướng bỉnh

“Các người lui về trước hoàng phi nàng sẽ ở cùng trẫm” Mạc Từ Ngôn rời đi trước sự ngạc nhiên của đại tổng quản và các nữ tỳ trong cung, chuyện gì đang xảy ra trước mặt họ, bệ hạ đang bế nương nương về đại điện, nơi mà người từ trước đến nay ngoài tướng quân và đại thái giám chưa từng ai được phép bước vào bên trong, nữ nhân lại càng không thể vì nơi đó từng là nơi ân ái hạnh phúc của người và hoàng hậu thiên nhi, đại thái giám chấn tỉnh lại rồi cũng đi theo hắn về đại điện

“Các người lui hết ra, đêm nay trẫm muốn được nghỉ ngơi” Hắn đặt nàng xuống giường, vốn định rời đi ngâm thảo được nóng bớt mệt mỏi, nàng bất chợt kéo tay hắn lại, hắn ngã xuống giường trong trạng thái vô cùng tức giận nàng ôm hắn, nằm trong lòng ngực hắn, mùi hương này, cơ thể này thật thoải mái

“Nữ nhân ngốc nghếch này, đáng ra không nên bế nàng ta về đây”

“Nương nương, người mau tỉnh dậy, nương nương” Tiếng gọi của đại tổng quản réo rất bên tai nàng, nàng nhúu mày nhăn nhó, ta chưa muốn dậy ta còn muốn ngủ, người đừng làm phiền ta

“Nương nương, người còn định ở trong đại điện của bệ hạ đến bao giờ” Đại tổng quản vừa nói xong, nàng bật dậy, đưa mắt nhìn xung quanh nơi này là đâu vậy “Đại tổng, ta đang ở đâu, sao ta lại ở đây, đây đâu phải Ngự Linh Cung”

“Người đang ở đại điện tẩm cung của bệ hạ, hôm qua vì người đã không theo ta về Ngự Linh Cung nên điện hạ mới bắt đắc dĩ đưa người về đại điện”

Nàng ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì đang diễn qua, nàng chỉ nhớ hôm qua sau khi lên xe ngựa vì quá mệt nên nàng đã thiếp đi và sau đó ... sau đó thì không biết gì nữa, nàng đưa ánh mắt e ngại lên nhìn tổng quản

“Vậy hôm qua, hôm qua hẳn thật sự không làm gì ta chứ”

“Tất nhiên là không rồi nương nương, người vốn hiểu con người của bệ hạ mà, sáng sớm người đã rời đi thiết triều nên bảo thần trông chừng người”

Nàng thờ nhẹ nhõm tên này đúng là quân tử, hẳn không làm gì lúc nàng ngủ đáng khen vô cùng, nàng bước xuống giường thay đổi y phục rồi cùng đại tổng quản rời khỏi đại điện

“Nương nương giờ chúng ta phải trở về tẩm cung của người còn rất nhiều phép tắc trong cung người chưa hiểu rõ, thần cần phải chỉ dạy cho người thật tốt theo căn dặn của điện hạ”

“Ta biết rồi” Ngày nào cũng quanh quẩn trong cung làm mấy việc vô ích, hay vào đó nàng rất muốn đến cấm quân để luyện tập, đã rất nhiều ngày nàng không được chạm vào thanh kiếm rồi, có phải ta đã lịch nhằm kiếp không, ta không phục

Trên đường trở về nàng quan sát xung quanh, tướng quân người mà đã đấu kiếm với nàng ở thế trận mấy hôm trước hình như hẳn đang nói việc gì đó với các đại thần, một lúc sau hẳn và quân binh của mình rời đi, từ cổng thành vào các binh lính đem theo rất nhiều binh khí cung tên và kiếm nàng tò mò hỏi đại tổng quản chuyện gì đang xảy ra

“Đại tổng, trong cung đang diễn ra chuyện gì sao? Ta thấy rất nhiều binh lính trong cấm quân ra vào Thiên Tử Thành mang theo rất nhiều binh khí”

“Thưa nương nương, cứ cách 4 năm trôi qua bệ hạ lại tổ chức đại hội anh hùng để tìm ra anh tài khắp 4 phương sẽ được người điều tới biên giới Nguyên Quốc thay người bảo vệ và chấn an hòa bình

“Đại hội anh hùng sao??” Ánh mắt nàng sáng lên như tìm được một hy vọng sống nào đó, ở thế giới của nàng nàng từng tham gia rất nhiều giải đấu và vô địch bất bại, liệu ở đây nàng có còn cơ hội chứng tỏ?

“Nương nương thần nghe nói các anh tài bất bại 4 phương trở về hội tụ tại Nguyên Quốc tham gia trận đấu và giành giải bất bại nếu họ giành được chiến thắng duy nhất vượt hơn 5000 anh hùng, là người duy nhất bước vào trận đấu cuối cùng họ sẽ được bệ hạ phong Âu Dương Thần lệnh chủ của – Thương Vân lệnh”

Nàng khó hiểu “Thương Vân lệnh là gì vậy??”

“Theo thần được biết “Thương Vân lệnh là một tổ chức sát thủ đứng đầu 4 phương giang sơn nơi đây được chia thành nhiều đất nước lớn là Nguyên Quốc, Trung Nguyên Hoa, Thiên Quốc, Đại Ngụy Quốc, Tây An Quốc, Bắc Thần Quốc nhưng hầu hết đất nước này đều dưới trướng của Nguyên Quốc tất cả những gì xảy ra trên đất nước họ hoàng đế trị vì đều phải báo lại cho điện hạ hết sức chi tiết”

“Các nước đó đều có rất nhiều có chức sát thủ lớn và một số hoạt động ngầm nhiệm vụ của họ là rà soát tất cả những tình hình và bảo vệ những gì họ được phân lệnh nếu có ai cản trở giết bịt miệng bất cứ ai hé lộ thông tin của họ và Thương Vân lệnh là lệnh chủ của tất cả 10 tổ chức sát thủ giang hồ, họ đều phải nghe lời tuân theo những gì giáo chủ Âu Dương Thần căn dặn”

“Vậy là vị trí đó bây giờ đang được bỏ trống sao??” Cơ hội của nàng tới rồi, trở thành Âu Dương Lệnh chủ nàng sẽ không phải sống mãi trong cung nữa nàng muốn được ra ngoài phiêu bạt 4 phương cùng với Thương Vân lệnh, thật hạnh phúc a

“Không hẳn vì nếu người chiến thắng bước vào trận cuối cùng phải chiến đấu cùng với thương vân lệnh chủ thực sự giáo chủ Châu Dương Tử, khi nào giáo chủ nhận phần thua về mình, thì người đó sẽ trở thành lệnh chủ của Thương Vân lệnh, thừa nương nương”

Nàng nắm chặt tay mỉm cười, cơ hội của nàng đây rồi nàng không thể vụt mất nó “Ai là người quyết định sự tham gia của các thí sinh”

“Dạ, đó chính là Tướng quân người đứng đầu cấm quan sẽ tham gia việc xét tuyển thí sinh tham dự, chỉ khi nào cảm bản tấu chứng nhận của tướng quân về việc tham gia đại hội anh hùng thì người đó mới có thể bước vào trận đấu”

Nàng nhếch môi, đôi mắt xanh sáng rực một màu, không thể để lỡ cơ hội ngàn năm mới có một này được, tướng quân tên này lần trước đã quyết đấu nàng biết hẳn không dễ thuyết phục, vì Thương Vân lệnh ta sẽ chiến đấu tới người tới cùng, tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thuyết phục

Trời đã chuyển chiều tà, nàng lên chốn ra khỏi Ngự Linh Cung lúc này đại tổng quản đã lui về Các Thư cùng các nữ tỳ nhân cơ hội này nàng chạy đi tìm tìm đại tướng quân dù trong lòng nàng vẫn biết đề thuyết phục được hấn cho nàng tham gia đại hội anh hùng là không thể nhưng nàng nhất quyết muốn tham gia, nàng phải làm hấn nguyện ý cho nàng bản tấu

Nàng bước tới trước cổng của Cẩm Cung, ánh mắt lãnh đạm nhìn thẳng về phía trước, nàng hùng hổ tiến vào

“Hoàng Phi nương nương giá đáo” Hai tên thị vệ đứng canh gác cổng thấy nàng xuất hiện vội vã cúi người xuống trước mặt nàng

“Ta có chuyện cần gặp đại tướng quân, để cho ta vào”

Hai tên thị vệ nhìn nhau, tướng quân của bọn hấn từ trước muốn gặp ai ắt sẽ tới chỗ người đó, chứ chưa từng thấy ai tới chỗ tướng quân, lại không nói lần này là hoàng phi nương nương cao quý, bọn họ đứng lùi lại để cho nàng tiến vào, vốn không thể đắc tội với người này, trừ phi bọn họ muốn thăng thiên

Nàng tuy bước vào, khí thế cao ngạo nhưng khi vào đến trước mặt đại tướng quân khí thế ấy bỗng dập tắt đi, đại tướng quân nhìn nàng hấn rất ngạc nhiên, nàng đang làm gì ở chỗ của tướng quân như hấn

“Nương nương, người đang làm gì ở đây vậy”

“Ta.. ta có chuyện cần nói với người” Nàng chấn tĩnh lại, hít một hơi thật mạnh, hai bàn tay nắm chặt lại, nói đi nói lại người muốn tham gia đi Nam Cung Nhục Hy, nói đi, nói đi

“Nương nương, xin người hãy lui về Ngự Linh Cung người không thể ở đây nếu bề hạ biết được cả thần và người sẽ khó tránh tội, thần xin phép được đi trước” Hấn khẽ cúi đầu trước nàng, lạnh lùng rời đi

“TA MUỐN ĐƯỢC THAM GIA ĐẠI HỘI ANH HÙNG” Nàng hét lớn kéo chân hấn dừng lại, hấn sững sốt quay đầu lại nhìn nàng vừa rồi hấn không nghe nhầm chứ, một hoàng phi nương nương cao quý lại nói với hấn rằng muốn tham gia đại hội anh hùng giành cho nam nhân

“Thần không dám đắc tội nhưng người có biết người vừa nói gì không”

Nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh đỏ của hấn, nàng biết hấn nghĩ gì, nàng đã đoán đúng với những gì mình nghĩ trước khi tới đây

“Ta nói với người rằng hãy để cho ta được tham gia đại hội..”

“Người không thể, xin hãy lui về Ngự Linh Cung”

“Tướng quân, hãy cho ta được tham gia”

Hấn nhìn nàng ánh mắt đầy sự ngạc nhiên xen lẫn tức giận hấn cầm chặt bảo kiếm trên tay

“Những lời nói vừa rồi của người, nếu bề hạ biết, tội nặng khó tránh”

“Ta biết, ta đã đến đây vốn đã không sợ thứ gì rồi, ta không phải sinh ra để làm một con chim bị nhốt trong lồng mà ta muốn, ta muốn được phiêu du khắp bốn phương cùng với tín ngưỡng của ta”

“Ta muốn trên tay được cầm thanh kiếm giống người, được chiến đấu với đồng đội của mình, nhưng lụa trang sức ắt không thể giành cho ta”

Nàng van xin hấn, đôi mắt đau buồn của nàng nhìn hấn, nàng mong rằng hấn sẽ thay đổi ý định của mình, sống trong cung ư, sống trong sự vô cảm của tên hoàng đế kia ư, nàng phủ nhận nàng có ý với hấn nhưng hấn thì sao một chút hy vọng cũng không để nàng có được, vậy có sao nàng phải tự nhốt mình đời nàng kiếp nàng ở bên hấn

“Người là một hoàng phi nương nương cao quý, không ai có thể xâm phạm tới người, bất cứ ai biết người là hoàng phi của bề hạ, người đứng đầu thiên hạ ai có thể cầm thanh kiếm trên tay mà lao thẳng tới ngọc thể của người, không ai cả”

“Hoàng phi ư? Chức vị này không hề giành cho ta chỉ là thể thân của Thiên Nhi hoàng hậu, người nghĩ là hoàng phi thì sẽ hạnh phúc sao, ta không hề hạnh phúc, khi trong lòng bề hạ luôn có hình bóng của cô nhân đó”

Hấn không nói một lời quay người rời đi mặc nàng đứng lại đó, tiếng bước chân ngày càng xa dần, ánh mắt nàng trầm xuống, đôi tay nhỏ vẫn nắm chặt bộ y phục, nàng ngồi xuống trước cửa cấm quân quyết không rời đi, nàng cúi đầu xuống lúc này giống như lúc này đã cố gắng thuyết phục sự phụ cho phép nàng được tham gia trận đấu chung kết quyết gia đấu với đối thủ mạnh nhất mà nàng từng được nghe danh đã là Viên Chi Mạc

Nghĩ rằng đã thua hấn nhưng tới phút cuối nàng không còn là chính mình sức mạnh đáng ngạc nhiên từ đâu xuất hiện đã giúp nàng đánh bại hấn và trở thành nhà vô địch bất bại, đôi mắt xanh rực của nàng sáng lên nếu hấn cương quyết không cho nàng được tham gia nàng sẽ ở đây, không rời đi đâu cả.

“Tướng quân, hoàng phi nương nương người đã ở bên ngoài cửa vào cấm quân suốt cả đêm hôm qua đã rất nhiều canh giờ trôi qua, thần sợ rằng ngọc thể của người sẽ lâm bệnh”

Cung tên đang được giăng lên để bắn thẳng tới đích bỗng dừng lại, hấn hạ tay xuống vứt cung tên sang bên cạnh, hôm qua sau khi nghe nàng nói như vậy

hắn đã suy nghĩ rất nhiều, anh hùng khắp 4 phương hội tụ nàng làm sao có thể thắng lại bọn họ, hắn không muốn thấy nàng bị thương nên đã ngăn cản, một nữ nhân như nàng chả lẽ coi sinh mạng của mình như cỏ rác sao?

“Người hãy tiến hoàng phi về tẩm cung, bảo rằng ta sẽ không gặp”

“Vâng, tướng quân”

Ở trận đấu hôm trước hắn đã đấu với nàng, nhìn từng động tác xoay chuyển kiếm và cơ thể nhanh chóng thoát khỏi đường kiếm của hắn trong bụng hắn đã rõ nàng không phải một nữ nhân bình thường, ánh mắt đó lúc nhìn hắn kiên quyết đã khiến hắn mềm lòng muốn được cho nàng thực hiện tìn ngưỡng của đời mình

Nhưng lại nghĩ tới thân phận của nàng, nghĩ tới bệ hạ chuyện này lại càng không thể, hắn cho nàng tham gia chả phải đã tiếp tay hại chết nàng hay sao? Thiên Nhi với hắn là quá đủ rồi

“Nương nương, người hãy đợi đã” Tiếng của tên cận vệ xuất hiện càng lúc càng rõ dần, hắn quay đầu lại nhìn nàng đang ở trước mặt hắn, đôi mắt xanh tràn ngập sự tức giận, nàng cầm thanh kiếm chìa thẳng vào mặt hắn trước sự ngạc nhiên của hắn

“Ta phải tham gia, nếu không ta sẽ không trở về Ngự Linh Cung, tướng quân”

Hắn cười lớn, nữ nhân như nàng đang đe dọa hắn sao? Thật buồn cười từ trước chưa từng một ai dám đe dọa hắn, chỉ có nàng, nàng lại dám giờ thanh kiếm ra trước mặt hắn uy hiếp hắn đồng ý cho nàng tham gia

“Được, nàng muốn, ta sẽ cho nàng tham gia”

“Tướng quân ...” Tên cận vệ của hắn giật mình, trong lòng rối loạn tướng quân người biết mình vừa nói cái gì không?? Người đã không còn muốn sống sao

“Thật sao” Nàng mở to mắt, khóe miệng cong nụ cười, gương mặt tuyệt thế của nàng khi cười vô cùng đẹp a, nàng đã thuyết phục được hắn rồi

“Với một điều kiện, tẩm bìa ở trước mặt nàng với cái cung tên này nếu nàng bắn nó vào được tới đích cuối cùng ta sẽ đồng cho nàng tham gia ngược lại ta sẽ chỉ bảo nàng, cách chiến thắng được mọi đối thủ”

Hắn đứng lùi lại nhìn nàng, hắn cười đắc ý chắc chắn hắn biết nàng sẽ không làm được nên mới nói vậy nhưng hắn vẫn để xem nàng thật sự tài giỏi tới đâu

Nàng cảm thấy cung tên giăng lên trước mặt, đôi mắt cười bỗng chốc biến mất thay vào đó là đôi mắt sắc lạnh, ánh mặt trời chiếu thẳng vào đôi mắt nàng nó mang màu xanh sâu thẳm như hồ nước mênh mông không hề thấy đáy đồng thời lạnh giá như băng tuyết, gương mặt nàng không giao động, không nói một lời

Tên được bắn ra phi thẳng tới điểm đích của tẩm bìa, pháp trúng thẳng vào hồng tâm, nàng hạ cung tên xuống, khóe miệng chợt cười nhìn hắn đang đứng hình trong sự ngạc nhiên đối với nàng

“Tướng quân, bây giờ ta có thể tham gia đại hội được rồi chứ”

“Là ai đã huấn luyện nàng??”

“Đó là bí mật của ta, bí mật không thể nói”

Tên cận vệ của hắn không tin vào những gì đôi mắt mình vừa thấy, hắn từ nhỏ đã tham gia vào cấm quân, kiếm thuật võ thuật, tên thuật chưa gì là chưa từng thử qua phải mất nhiều năm mới thành thạo được tất cả vậy mà vị hoàng phi đứng trước mặt hắn, bắn một tên lập tức trúng hồng tâm, thật không thể coi thường

“Được, lời đã định ta sẽ cho nàng tham gia và chỉ cho nàng thấy cách chiến thắng trong đại hội việc này chỉ có hắn ta, nàng và ta mới biết ngoài ra bệ hạ lại là người càng không thể biết, nàng hiểu ý ta chứ, nương nương, tối nay hãy tới phía sau Tây Môn Cung ta sẽ gặp nàng ở tại đó, còn giờ xin cáo từ nương nương”

“Được một lời đã định, ắt sẽ thành công, rồi người sẽ thấy, ta không thể coi thường”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Nghi Ngờ - Niềm Tin và Sức Mạnh

Nàng trở về Ngự Linh Cung trong tâm trạng vô cùng vui vẻ vừa nãy sau khi nghe rằng hần từ chối muốn gặp nàng, nàng đã không suy nghĩ mà bước vào cầm thanh kiếm chìa thẳng vào mặt hần cứ tưởng hần sẽ nổi giận nhưng hần lại đồng ý để cho nàng tham gia đại hội anh hùng, nàng vui vẻ hát suốt đoạn đường về tẩm cung

“Tâm trạng nàng có vẻ rất vui??”

Nàng giật mình quay lại đằng sau, Mạc Từ Ngôn đang điềm tĩnh ngồi trong vườn uyển nhượng, trên tay hần đang cầm chén trà

“Bệ.. hạ, người đã ở đây bao lâu rồi” Nàng từ từ tiến tới gần hần, nàng giật mình nhớ ra cả đêm qua nàng đã không trở về Ngự Linh Cung hay là hần đã biết chuyện rồi, hần sẽ xử trảm nàng mất

“Một lúc đủ để chờ nàng trở về, nói nàng đã ở đâu” Hần đặt chén trà xuống mặt bàn ngọc, đưa ánh mắt giận dữ lên nhìn nàng

“Ta đã ở.. ở “ Nàng ấp úng trả lời, nàng rất sợ khi nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo đó của hần, tay nàng run run bám chặt vào y phục

Hần vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời từ nàng, vốn định qua đây xem rằng nàng đã học được những gì mà đại tổng quản dạy bảo nhưng khi nghe bà ta nói khi bà ta tới nàng đã không có ở trong tẩm cung, hần đã thoáng tức giận, hần biết nàng sẽ không thể bỏ trốn vì khắp Thiên Từ Thành đều trong sự kiểm soát của hần, nàng có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi nên mới lặng lẽ ngồi chờ nàng trở về

“Ta.. chỉ đi dạo xung quanh Thiên Từ Thành thôi”

“Đi từ rất sớm? Nàng đang nói dối ta” Ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng trở nên đáng sợ

“Ta không nói dối bệ hạ, vì đêm qua không thể chợp mắt nên đã thức dậy từ rất sớm, ta đã đi dạo, lời ta nói là thật” Nàng nhìn thẳng vào mắt hần cho dù có chút run sợ nhưng nếu nàng không nhìn hần sẽ phát hiện ra nàng nói dối hần thì kế hoạch trốn ra khỏi cung của nàng chẳng phải đổ xuống sông hết sao?

“Lời nói của nàng là thật”

“Là thật”

Ánh mắt của hần rõ ràng đã dịu xuống không còn cảm giác như vừa rồi nữa, hần đứng dậy đi lướt qua nàng

“Nếu nàng muốn đi dạo hãy đợi những tỷ nữ kia của nàng thức giấc rồi hãy đi, đừng đi một mình”

Là hần đang quan tâm nàng? Nàng quay lại nhìn bóng lưng hần rời đi, dáng vẻ cao ngạo, đầy khí thế của hần khiến nàng chột rung động, việc hần đến đây đã khiến nàng vô cùng bất ngờ

“Lần sau nhất định phải cẩn thận” Nàng thờ nhẹ nhõm thật may là hần đã tin lời của nàng, ánh mắt của hần vừa rồi thật đáng sợ, không cần dùng binh khí hần cũng có thể giết một mạng người bằng đôi mắt đó, nàng rung mình cứ nghĩ tới cảnh hần phát hiện ra nàng nói dối lúc này nàng không bị hần giết thì cũng bị hần đẩy xuống nhà lao mà chết thảm trong đó

“Hoàng Phi nương nương, trời đã khuya xin người hãy đi nghỉ”

“Được rồi ta không sao, người hãy cứ lui về trước, một lúc sau ta sẽ đi nghỉ ngay” Nàng xua tay giục đại tổng quản rời đi, trời đã tối bây giờ có lẽ hần đang đợi nàng ở phía sau Thái Hòa Điện, phải nhanh lên

“Vậy thần xin lui trước, nương nương” Nói xong, đại tổng quản lui ra ngoài cánh cửa tẩm cung của nàng được khép lại, nàng tiến về phía cửa nhìn về phía đại tổng quản đã đi xa, nụ cười thỏa mãn hiện lên trên gương mặt của nàng, nàng cời bỏ bộ y phục cao quý xuống nền đất, thay vào đó là bộ y phục của nam nhân nàng đã lên đại tổng quản trộm nó về khi bà ta không để ý, mái tóc dài được buộc lên cao “ Được rồi, đi thôi”

Nàng chạy ra khỏi Ngự Linh Cung phía trước cổng cung có một số binh lính mà Mạc Từ Ngôn đã ra lệnh canh chừng nàng, phía bên kia có bức tường ngay sau đó là Thái Hòa Điện, nàng thở một hơi thật mạnh rồi nhảy thật nhanh qua bức tường kia

“Tướng quân ta tới rồi”

Hần nhìn nữ nhân xuất hiện ngay trước mắt hần bây giờ, có thể nói là nam nhân và cũng có thể nói là nữ nhân, thật không dám tin vào mắt mình, nàng vốn mạng vẻ đẹp tuyệt sắc giai nhân nên dù là nữ nhân hay nam nhân nàng đều quá tuyệt mỹ, dáng vẻ cao sang quý phái thường ngày của nàng đã bị mất đi thay vào đó là một khí chất cao ngạo của nam nhân

“Bộ y phục đó.. “

Nàng nhìn xuống cơ thể mình “ Bộ y phục này ta đã trộm được lúc đại tổng không để ý, ta không thể mặc những bộ y phục rườm rà kia để luyện võ được nên mới mặc bộ y phục này” Bộ y phục của nam nhân này rất nhẹ nhàng khiến nàng điều khiển cơ thể của mình nhanh hơn so với bộ y phục trong cung

Hần quan sát nàng rồi khẽ cười, nữ nhân này thật đặc biệt nàng không hề giống với những nữ nhân khác mà hần thường gặp

“ Trước đó ta sẽ nói cho nàng biết điều này” Hấn tiến đến chỗ nàng, nàng ngược nhìn hấn, hàng lông mày thanh cao địu lại khó hiểu

“Nàng không được để cho bộ hạ biết chuyện ta đã cho phép nàng tham gia đại hội anh hùng”

“Việc thứ hai, khi nàng tham gia đại hội anh hùng gương mặt nàng tuyệt đối không thể để ai được nhìn thấy”

“Việc thứ 3, khi nào cảm thấy nguy hiểm nàng lập tức phải dừng lại ngay cả khi trận đấu đang được diễn ra, ta vốn không thể ra tay cứu nàng”

Nàng gật đầu điều này nàng tất nhiên biết nếu để lộ mặt Mạc Tử Ngôn chắc chắn sẽ xử nàng tội chết, nàng đường đường là một hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc lại tham gia vào trận chiến dành cho nam nhân điều này là không thể “ Ta biết, ta sẽ nghe người”

“Ta muốn nàng biết, trở thành Âu Dương lệnh chủ là một điều bất khả thi đối với nàng, một nữ nhân như nàng là không thể” Hấn đặt hai tay lên vai nàng, ánh mắt của hấn thoáng lên vẻ lo lắng, dù nàng có thật sự tài giỏi tới cỡ nào thì nàng vẫn là một nữ nhân

“Đại tướng quân, người tin ta chứ cho dù ta biết những điều này là không thể nhưng ta vẫn muốn thử sức xin hãy tin ta” Đôi mắt xanh sáng rực, đầy kiên quyết

Hấn ném cho nàng bảo ngọc kiếm thanh kiếm dành riêng cho nàng, nàng cảm nhận rằng nó rất nhẹ vừa tay nàng cầm nó, tất cả sức mạnh của nàng truyền tới thanh kiếm này

“Đường kiếm của nàng rất tốt nhưng chưa đủ nhanh để đánh bại đối thủ, bây giờ ta sẽ chỉ dạy cho nàng”

Hấn lao tới phía nàng nhanh như chớp, nàng phản ứng lại đưa thanh kiếm của mình chặn đường kiếm của hấn, hấn chớp lấy cơ hội chém bay thanh kiếm nàng đang cầm trên tay, nàng ngồi xuống chưa tin vào mắt mình đường kiếm của hấn quá nhanh quá mạnh nhưng vẫn không chịu thua nàng tiến tới cầm lấy thanh kiếm lao vào hấn

Sau một hồi, cả nàng và hấn đều mệt, gương mặt nàng thấm đẫm mồ hôi, nàng thở mạnh, tất cả những chiêu thức của hấn, hấn cho nàng quan sát được tất cả, nhân cơ hội đánh bay thanh kiếm của hấn trên tay, hấn nhìn nàng ngạc nhiên, nàng cười buông thanh kiếm trên tay xuống

“Cảm ơn người vì những chiêu thức đó”

“Nàng đã thuộc hết những đường kiếm của ta??”

“Dĩ nhiên người nghĩ ta là ai chứ, đường kiếm của người rất nhanh lại rất mạnh, từng đường kiếm người chém lên nó khiến cho ta cảm thấy rất thú vị”

Đã rất nhiều canh giờ trôi qua trời đã chuyển sáng, nàng nhìn hấn cười nụ cười của nàng tựa ánh sáng mặt trời, trong lòng hấn đã rung động dù biết nàng là hoàng phi hấn cả đời không thể lại gần

Hấn khẽ cười đi tới chỗ nàng đặt tay lên mái tóc thơm ngát mùi hoa của nàng, hấn xoa đầu nàng “ Làm tốt lắm, hoàng phi nương nương,” dứt lời hấn bỏ đi đeo kiếm vào bên hông, nàng rất biết ơn hấn những gì hấn chỉ dạy cho nàng đều là những gì mạnh nhất của hấn, nàng biết đại hội anh hùng vốn không hề đơn giản, tay nàng cầm chặt thanh kiếm

“Ta nhất định phải trở thành Âu Dương lệnh chủ của Thương Vân Lệnh”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chấp niệm

Đã 3 ngày trôi qua, từng ấy thời gian nàng dành hết cho việc luyện kiếm, bắn cung tên, đường kiếm của nàng đã tiến bộ khiến hấn không kịp thay đổi đường kiếm của mình, nhìn nàng luyện tập, nhìn nàng cầm chiếc cung tên cố gắng bắn một lúc trúng 3 hồng tâm phải trước hấn hiểu rằng nữ nhân này nàng đã muốn gì nhất định phải đạt được

“Ngày nào nàng cũng tới đây không thấy mệt sao” Hấn đặt thanh kiếm xuống đất tựa lưng vào bức tường

“Không, vì thứ ta muốn có được nhất định ta phải có được nó” 3 mũi tên được phi thẳng tới 3 hồng tâm trước mặt nàng

“Ngày kia sẽ diễn ra đại hội anh hùng, những ngày qua ta đã dạy nàng những gì, nàng đã hiểu hết ngày hôm nay sẽ kết thúc”

Nàng ngồi xuống, lấy ra một tên, đầu tên được làm bằng kim khí sắc nhọn, đôi mắt xanh nhìn thẳng vào nó không rời

“Người nghĩ ta đã đủ khả năng??”

Hắn tiến tới cạnh nàng, đưa ra trước mặt nàng một thứ được quấn trong chiếc vải lụa màu vàng

“Đây là.. “ Nàng ngạc nhiên cầm lấy vật hắn đưa cho, ánh mắt nhìn nó có chút khó hiểu

“Chẳng phải muốn thông qua cuộc đấu nàng cần phải có bản tấu của ta sao, trong đây có tất cả những gì mà những binh lính kiểm tra sẽ cho nàng được tham gia”

“Thật sao, cảm ơn ngươi, tướng quân” Nàng cười rạng rỡ cầm lấy bản tấu cất vào bên trong bộ y phục, nàng nhìn hắn nàng vô cùng biết ơn hắn, vậy là đã 3 ngày dài trôi qua, ngày kia chính thức diễn ra đại hội anh hùng trong lòng nàng vừa sợ cũng vừa vui

Hắn lại xoa đầu nàng, so với ngày đầu tiên cảm giác của hắn đối với nàng đã thay đổi ngày đầu tiên hắn gặp nàng hắn chỉ thấy một nữ nhân như nàng thật cao ngạo không biết tự lượng sức mình một hoàng phi cao quý lại nghiêm nhiên cầm thanh kiếm thách đấu với các binh lính trong quân cấm hãn chưa từng đề bất cứ ai lọt vào trong mắt ngoài thiên nhi ra hắn chưa từng nghĩ sẽ có một nữ nhân khác được hắn để tâm nhưng khi nhìn nàng nỗ lực hết sức mình, nhìn nàng mạnh mẽ không hề yếu đuối như những nữ nhân khác, hắn phải nhận rằng hắn đã thực sự yêu nàng

“Nàng làm vậy không sợ bị hạ sao”

“Thật ra là cũng có nhưng ta đã phi lao rồi nhất định phải theo lao” Nhắc tới Từ Ngôn nàng lại luôn sợ rằng hắn sẽ biết mọi chuyện, nàng nói dối hắn, nàng lừa hắn chôn khỏi Ngự Linh Cung để luyện tập, mọi chuyện đã diễn ra rất thuận lợi nàng sẽ không để hắn phát hiện

“Bệ hạ bây giờ thực sự đã thay đổi sao với 3 năm trước”

Nàng thắc mắc hỏi hắn, nàng muốn biết tại sao từ một vị hoàng đế ôn nhu ấm áp như hắn lại trở nên thế này “Ngươi có thể cho ta biết tại sao bệ hạ lại thay đổi tới vậy không?”

“3 năm trước, bệ hạ rất ôn nhu, điềm đạm người chưa bao giờ nổi giận với bất cứ ai, việc triều chính luôn lắng nghe những gì mà các đại thần nói sau đó người mới đưa ra quyết định cuối cùng và cũng đã từng rất yêu một nữ nhân duy nhất, Thiên Nhi Hoàng Hậu”

“Bệ hạ vì nữ nhân đó mà thay đổi cuối cùng cũng lại chính vì nữ nhân đó mà thay đổi như bây giờ, đó chính là muội muội của ta

Nàng ngạc nhiên, nhìn hắn không tin được vào những gì mình vừa nghe, hắn nhìn lại nàng cười lớn “ Ngạc nhiên lắm phải không”

“Ngươi.. là anh trai của thiên nhi hoàng hậu”

“Phải nếu không có muội ấy chức vị này sẽ không bao giờ dành cho ta”

Bây giờ nàng mới hiểu vì sao khi nhắc đến thiên nhi hoàng hậu gương mặt của tướng quân có chút thay đổi “ Có phải chính ngươi và nàng ấy xuất thân trong gia tộc giàu có ở Nguyên Quốc không”

Nàng trở về Ngự Linh Cung, mọi người trong cung hầu như chưa tỉnh giấc, nàng bước vào bên trong tấm cung cời bỏ bộ y phục nam nhân xuống, nàng khoác lên người bộ y phục cao quý của hoàng phi, ánh mắt đau buồn khi nghĩ về chuyện mà tướng quân hắn kể lại cho nàng nghe rằng Mạc Từ Ngôn đã yêu nữ nhân đó nhiều đến thế nào

“Ta và muội ấy không còn cha mẹ, hai anh em ta sống dựa vào nhau và làm gia nô trong phủ thừa tướng, năm đó muội ấy còn nhỏ lại rất xinh đẹp mặc dù thân phận gia nô hèn mọn nhưng không biết bao nhiêu ánh mắt đổ ý tới muội ấy, muội ấy ngây ngốc, dễ khóc những đứa trẻ đi theo phụ thân tới thăm phủ thừa tướng rất hay bắt nạt muội ấy, chúng ghen tị với vẻ đẹp của muội ấy, lão gia thường hay sai ta ra ngoài nên chẳng thể bảo vệ được muội ấy”

“Khi ta trở về, chỉ thấy muội ấy ngồi khóc ở một góc ngay cả khi khóc muội ấy vẫn rất tuyệt mỹ, ta chỉ bảo rằng chúng chỉ ghen tị với muội thôi vì chúng không xinh đẹp được như muội, sau đó muội ấy cười, 5 năm sau muội ấy trở thành một nữ nhân đẹp nhất Nguyên Quốc những tiểu thư khác hay chửi rủa muội ấy, bắt muội ấy phải trở nên xấu đi khi các công tử cao quý lần lượt tới phủ lão gia xin gả muội ấy”

“Tại sao, nàng ấy lại gặp được bệ hạ”

“Khi theo đại tiểu thư vào cung tham gia lễ nghi trong triều, khi chờ tiểu thư quá lâu muội ấy đã lén đi dạo khắp Thiên Tử Thành rồi đi lạc vào trong Đông Cung nơi thái tử đang ở người đó lại chính là bệ hạ bây giờ họ đã gặp nhau”

“Khi đó muội ấy đã dẫn ta đi gặp bệ hạ, người đã cầu xin ta gả muội ấy cho mình, ta vẫn còn nhớ rất khó bệ hạ đã nói rằng sẽ yêu thương muội ấy suốt kiếp này, người chỉ có mình muội ấy là thê tử, dù cố nhân hoàng đế không chấp nhận nhưng người vẫn lên ngôi mà đưa thiên nhi trở thành mẫu nghi thiên hạ”

“Ta trở thành tướng quân, muội ấy trở thành hoàng hậu muội ấy sống trong sự sung hạnh của bệ hạ, người trong lòng chỉ có mình muội ấy nên quyết định chỉ có duy nhất muội ấy được ở trong hậu cung, không lập thêm bất cứ phi tần nào khác, ta nghĩ ông trời thật sự có mắt đền bù cho muội ấy những tổn thương mà muội ấy phải gánh chịu lúc còn nhỏ”

Hắn cười, nụ cười đau đớn hiện lên trên gương mặt, hắn cầm chặt thanh kiếm trên tay “ Vậy mà muội ấy lại ra đi mãi mãi, nàng biết không lúc đó ta cảm nhận được người đau đớn hơn tất cả chính là bệ hạ chứ không phải ta”

“Yêu một nữ nhân hơn cả sinh mạng cao quý của mình thì chắc chắn là rất đau lòng, ta biết”

Trong tim nàng chợt nhói lên quả thật nàng sẽ chẳng bao giờ có được một vị trí trong lòng hắn, tâm trí của hắn đều giành hết cho vị hoàng hậu cả kiếp đời chẳng thể xóa bỏ. Nàng ngồi dậy ra khỏi Ngự Linh Cung, nàng muốn đi dạo nàng không muốn nghĩ tới nữa, sẽ lại đau mắt

Nàng trông thấy một dáng vẻ cao ngạo, khí chất lạnh lùng tiến vào trong Lãn Hoa Cung, nàng vội vã chạy theo, nàng đứng nấp sau phía cổng Lãn Hoa Cung, ánh mắt buồn dõi theo hắn không rời

Hắn chạm nhẹ tay vào chiếc khóa đã được khóa chặt cánh cửa tấm cung, gương mặt lạnh dăm tuyệt tình đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là gương mặt thê lương, sâu thẳm như đang đứng trước bờ vực sâu

“Nàng đã hứa những gì với trẫm?”

“Nàng thật độc ác, Thiên Nhi nàng đã ở đâu, nàng đã chết chưa đến ngày hôm nay đã hơn 3 năm trôi qua trẫm không thể tìm được tung tích về nàng, nếu nàng còn sống thì hãy quay trở về đây, còn nếu đã chết thì hãy cho ta được nhìn thấy thân xác của nàng, gương mặt của nàng thì lúc đó trẫm sẽ chẳng còn chút nuối tiếc nào nữa”

Nước mắt nàng rơi xuống lăn dài trên gương mặt xinh đẹp, tuyệt mỹ nàng nắm chặt hai tay, quay lưng rời đi

“Nhược Hy, nàng làm gì ở đây” Là giọng nói của hắn, nàng đứng lại không dám đối mặt với hắn

“Ta chỉ đi dạo” Nàng trả lời hắn nhưng không quay đầu lại, nàng sợ hắn trông thấy gương mặt đang khóc của nàng

Hắn không trả lời, hắn biết nàng đã trông thấy được những gì lại không biết được cảm giác của nàng ra sao.

“Cho tới cuối cùng thì chỉ có nàng ấy là người quan trọng nhất với bộ hạ phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gặp gỡ

Mạc Từ Ngôn đã ở bên trong đại điện rất nhiều canh giờ, hắn lướt qua đọc từng bản tấu mà các quan đại thần dâng lên cho hắn xem xét cả những bản tấu công nạp cung nữ, thảo dược và gấm vóc của các nước đế quốc dưới trướng Nguyên Quốc, hắn đặt con dấu có hình con rồng thiêng được khảm bằng ngọc quý xuống, gương mặt hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi hắn tựa lưng vào ghế rồng nghỉ ngơi, hắn từ từ nhắm mắt lại

“Có phải cuối cùng chỉ có nàng ấy là quan trọng với bộ hạ phải không?”

Lời nói của nàng hôm đó hiện lên trong suy nghĩ của hắn, đêm hôm đó hắn đã vô tình mơ thấy Thiên Nhi – hoàng hậu của hắn, hắn đã mơ thấy nàng trở về trong vòng tay hắn, hắn đã thấy nàng vẫn xinh đẹp nàng vẫn an toàn hoàn toàn không có một chút bất an, trên đầu nàng cài chiếc trâm ngọc mà đêm tân hôn hắn đã đích thân cài cho nàng, vẫn là bộ y phục đó khi nàng rời khỏi hắn nàng vẫn mặc vậy mà hắn lại chẳng hề biết nàng sẽ xa hắn mãi mãi.

Nhưng trong phút chốc lại nhìn thấy Nhược Hy, nàng đang đứng ngay cạnh đó nhìn Thiên Nhi với hắn hạnh phúc, lúc đó hắn đã tỉnh dậy một giấc mộng mà ngay cả khi mơ hắn đều không muốn tỉnh dậy nhưng khi nhìn thấy nàng hắn lại cảm thấy có chút vương vấn ngay cả bản thân cũng không hiểu tại sao

“Bộ hạ, là thần” Bên ngoài đại điện vang lên tiếng nói của thái giám

“Vào đi” Hắn cầm bản tấu đang đọc dở đặt xuống bàn, cầm con dấu ấn vào

“Điện hạ, người có thư từ Trung Nguyên Quốc” Thái giám cúi người từ từ tiến đến gần hắn, đặt xuống bàn ngọc 1 phong thư bên ngoài được làm bằng chất liệu giấy quý, nét mực nhàn nhạt tỏa ra mùi hương hoa, hắn di chuyển ánh mắt lạnh cảm lên, nét mực này đích thị là Diệt Thần hãn

Mạc Từ Ngôn mở phong thư ra, ánh mắt có chút ngạc nhiên khi nhìn vào những dòng chữ được viết trong đó, hắn im lặng một lúc rồi đặt phong thư xuống

“Hoàng Phi, nàng ấy có đang ở Ngự Linh Cung?”

Thái giám cung kính khom người nói “Điện hạ vừa nãy thần có gặp đại tổng quản hỏi thăm tình hình của nương nương rồi báo lên cho bộ hạ, tổng quản nói rằng mấy ngày hôm nay người không thường xuyên ở Ngự Linh Cung mà hay ra ngoài đi dạo”

“Nàng ấy đi một mình?”

“Vâng thưa điện hạ, nương nương không cho đại tổng quản đi, hôm qua khi trở về cung người có chút buồn bã, sáng sớm hôm nay đã vội rời khỏi Ngự Linh Cung”

Tâm trí hấn lay động, hôm qua nói xong với hấn nàng liền quay về Ngự Linh Cung, hấn không thể can trong giọng nói có chút buồn, hấn biết nàng đã chứng kiến mọi chuyện và những gì hấn tự nói với bản thân hấn nhưng lại không hiểu được lúc đó nàng nghĩ gì, hấn đứng dậy rời khỏi ghế rồng truyền lệnh

“Chuẩn bị xe ngựa, trăm phải đến Trung Nguyên Quốc một chuyến nữa”

“Vâng thưa điện hạ, thần xin lui”

“Oa, đây chính là thành yên vu của Nguyên Quốc sao??”

Nàng đi giữa đám đông, nhìn phong cảnh trước mắt mình người người qua lại đông không kể xiết, từ ngoài thành còn rất nhiều những đoàn xe ngựa đang tiến vào, hai dãy bên cạnh bán rất nhiều thứ thú vị, phía bên kia đường là những túr quán, các điểm bên trong khách đông đúc còn có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp ra chào đón khách

Bỗng một vật thể nào đó va thẳng vào người nàng, nàng ngã xoài xuống mặt đất, nàng tức giận định mắng chửi tên đó thì trước mặt nàng là hai cô nương nhỏ bé cũng đang ngã xoài xuống

“Xin lỗi công tử, bọn ta vội quá mong công tử không khiển trách”

Nàng đỡ bọn họ đứng dậy, nhẹ nhàng cười “ Hai cô nương không sao chứ”

Bọn họ nhìn nàng ánh mắt họ giống y hệt như những đứa con gái ở thế giới của nàng nhìn Tử Dương, không lẽ nào ...

“Công tử, ngài thật đẹp a”

“Đôi mắt của ngài có màu lạ quá, ngài không sao chứ bọn ta không sao”

“Không sao thì ta đi đây cáo từ hai vị cô nương” Dứt lời nàng cảm bảo kiếm chạy thật xa, nàng dừng lại cạnh một các điểm thờ đóc hai nữ nhân đó thật nguy hiểm, nàng mới sực nhớ ra trên người đang mặc y phục của nam nhân nếu để bọn họ biết được nàng sẽ nữ nhân không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, thật rắc rối. Nàng bình tĩnh lại liếc mắt nhìn sang bên kia đường

“Chết tiệt, hôm nay coi như là ta không may mắn”

“Các vị sư huynh xin thông cảm tại hạ vốn đang đi tìm thuộc hạ nên mới vô tình va vào các vị, thật xin lỗi”

Nam nhân đứng đó vẫn đang xin lỗi bọn côn đồ vì mới vừa va phải chúng, hấn ta ăn mặc rất giản dị không có chút gọi là cao quý nhưng bên hông hấn có đeo bảo ngọc một vật rất quý báu xem ra không phải là một vị côn tử bình thường

“Muốn đi à, chỉ cần vị công tử đây đưa cho ta 5 lượng bạc chúng ta sẽ rời đi”

“Các vị sư huynh ở đây xảy ra việc gì vậy, ta có thể biết không”

Bọn chúng di chuyển ánh mắt xuống nhìn nàng, một nam nhân dáng người nhỏ bé ngược lại hấn còn rất giống nữ nhân

“Không phải việc của người, tiểu tử tránh ra mau” Tên đứng đầu bốp vai nàng đầy sang một bên, nàng nhủ mày rất đau đấy tên khốn

“Ta nghĩ là huynh nên nhẹ nhàng với hấn, hấn chả khác gì bọn nữ nhân kia chúng ta không thèm đôi co”

Nói xong bọn chúng cười lớn, nàng không thể kìm nén sự tức giận đá một phát thật đau vào một trong 4 người bọn chúng rồi kéo vị công tử kia rời khỏi

“Mau bắt lấy chúng, tên nhãi ranh khốn kiếp nhất định phải truy lùng được”

Nàng kéo vị công tử đó vào trong một các điểm tập nập người, nàng thờ đóc quan sát xung quanh nhìn chúng, bọn chúng có vẻ như đã đi nhầm chỗ nàng ngồi xuống nền đất thờ dài

“Vị công tử, tại sao người lại xen vào chuyện này” Hấn đứng quan sát nàng một lúc đôi môi khẽ nhếch cong lên một nụ cười tuyệt đẹp, nàng ngây ngốc nhìn hấn rồi sực nói

“Ta không thích nhìn thấy cảnh bọn chúng bóc lột người khác”

“Đa tạ ơn cứu giúp của công tử, ta vốn đang trên đường đi tìm thuộc hạ vì đã lạc mất hấn ai ngờ lại xui xẻo đụng vào bọn chúng”

“Đây là lần đầu tiên huynh tới Nguyên Quốc sao”

“Phải, đây là lần đầu” Hấn vẫn đứng quan sát “vị công tử” đã vừa cười hấn 1 mạng, thật ra hấn đã tới Nguyên Quốc rất nhiều lần nhưng đều là ngồi xe ngựa, rèm che phủ xuống khiến hấn không thể quan sát được tất cả thành yên vu

Bệ.. hạ..sao người lại..” Tên thuộc hạ của hắn từ dưới lên trên lầu nơi hắn và nàng đang đứng, hắn đưa ánh mắt thoáng chớp nhìn tên thuộc hạ kia như ra lệnh điều gì đó

“A hahaa công tử sao người lại ở đây, thần đã đi tìm người mãi mà không thấy” Thuộc hạ của hắn tiến đến gần nàng với hắn nhìn về phía nàng ánh mắt có chút khó hiểu

“Vị công tử này là ...”

“Ta chỉ là vô tình đi ngang qua cứu giúp huynh ấy thôi, không có gì to tát cả” Nàng đứng bật dậy ánh mắt không nhìn thẳng vào hắn mà quan sát xuống dưới các điểm mọi người đang bàn tán về đại hội anh hùng sắp diễn ra tại Nguyên Quốc

“Vị công tử ...” Hắn chưa nói xong nàng đã vội xen vào

“Ta xin lỗi nhưng bây giờ ta phải đi đây, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cáo từ công tử hẹn ngày gặp lại”

“Từ từ đã, ta có thể biết tên của công tử không”

“Chương Hy, tên ta là Chương Hy, cáo từ hai vị”

Hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nàng vội vã chạy ra khỏi các điểm, hắn thắc mắc tại sao một nữ nhân như nàng lại mặc y phục nam nhân và thanh kiếm trên tay nàng là gì, hắn thực đã để ý đến nữ nhân này, nàng là người đặc biệt nhất mà hắn từng gặp

“Bệ hạ ...”

“Chúng ta đi, ta còn nhiều việc ở Nguyên Quốc nữa lần này chúng ta tới đây là âm thầm đừng làm lộ ra mọi chuyện”

“Vâng, điện hạ”

Nữ nhân ta rất mong sẽ được gặp lại nàng!

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đại hội anh hùng (1)

Nàng chạy ra khỏi tửu quán bên ngoài mọi người đang đổ xô về phía trước nơi diễn ra những trận quyết đấu của những bậc anh hùng trên khắp Nguyên Quốc, phía trước cổng vào những binh lính đang xem xét các bản tấu có đóng dấu của tướng quân, bọn họ cầm rồi tra xét một lượt mới cho pháp thí sinh dự tuyển được vào bên trong

Nàng đứng sang một góc khuất lối từ trong y phục ra một tấm vải che mặt màu đen, thanh kiếm được đặt vào một bên hông nàng cầm chặt trong tay bản tấu có dấu chứng nhận cao ngạo bước về phía cổng thành đấu

“Đây là bản tấu của ta, do chính tướng quân đã đóng dấu xác nhận” Nàng đưa cho một bên binh lính có chức vị cao nhất ở đó bản tấu được bọc trong tấm lụa màu vàng cao quý

Hắn đưa mắt một lượt rồi cho nàng tiến vào bên trong, nàng ngạc nhiên cứ tưởng hắn sẽ làm khó nàng thật không ngờ lại để nàng vào bên trong dễ dàng như vậy

“Đô thống ngũ quân, tại hạ thấy tên đó có vẻ rất kì lạ chúng ta không kiểm tra hắn sao” Tên cận vệ đứng cạnh hắn cầm lấy bản tấu hắn vừa đưa cho ánh mắt khó hiểu nhìn đô đốc ngũ quân

“Không cần, tấm lụa cao quý đó chỉ có ở trong hoàng cung mới có được hơn nữa lại là do chính tay của đại tướng quân viết bản tấu nên mới để hắn đi dễ dàng như vậy”

Đô đốc ngũ quân nhìn theo nàng đã vào trong, tên tiểu tử này chắc hẳn có mối quan hệ với đại tướng quân không thể xem thường hắn.

Bên trong thành phía trên cao kia là nơi hai đối thủ sẽ diễn ra trận đấu quyết liệt với nhau, cũng cùng trên một bậc cao đó lại là những chiếc ghế chiếc hán là giành riêng cho những người kiểm soát và đưa ra kết quả cho trận đấu hai bên thành là người dân khắp 4 phương 8 hướng kéo tới xung quanh vang lên những tiếng cười nói, nàng ngồi xuống bên phía giành cho các thí sinh, khắp người nàng được bao phủ một màu đen kì bí chỉ lộ ra trên gương mặt được che đi là đôi mắt màu xanh vô cùng đẹp đẽ

Nàng cầm chặt thanh kiếm, ánh mắt sắc lạnh hướng về những con người đang bước đến ngồi lên những chiếc ghế cao quý đó, à thấy rồi chính là hắn đại tướng quân hắn lại trở thành giám khảo của trận đấu này

Tướng quân hần đưa mắt lướt qua hàng ngàn người phía bên dưới cuối cùng dừng lại ở một người mặc y phục màu đen che đi gương mặt, hai ánh mắt nhìn nhau nàng có thể cảm nhận được ánh mắt đó nhìn nàng đầy thách thức nàng nhìn lại hần bằng ánh mắt sắc lạnh như tuyết “Nhược Hy ta sẽ làm được”

Nàng đảo mắt một lượt có rất nhiều thí sinh tới đây tham gia, có một số tên nhìn nàng rồi lại chột quay đi, nàng nhắm mắt lại việc khiến nàng sợ không phải là những tên thí sinh đó mà chính là

Lệnh Chủ của Thương Vân Lệnh!

Giáo chủ Âu Dương Thần!

Chính là người đó, nàng bất chợt mở mắt ra quan sát xung quanh nàng, vừa rồi là gì?? Cảm giác có một ai đó nhìn xuyên thấu tâm can nàng khiến nàng lạnh buốt toàn thân thể, cái nhìn này là ai, là ai đã vừa quan sát nàng.

“Lệnh chủ, trận đấu sẽ chính thức bắt đầu”

Người ngồi trên cao vừa quan sát hết tất cả khẽchếch miệng trong bóng tối dường như vừa thấy được điều gì đó thú vị, đôi mắt tím tàn nhẫn đến vô cùng ra lệnh “ Bắt đầu thôi, năm nay là năm khiến ta thú vị nhất”

ĐẠI HỘI ANH HÙNG, CHÍNH THỨC DIỄN RA!!

YÊU CẦU CÁC THÍ SINH SẼ THAM GIA TRẬN ĐẤU KHI ĐƯỢC GỌI TỚI TÊN

Trận đấu đầu tiên xin mời hai thí sinh có tên:

Tư Ngạn Thiếu

Bạch Tiêu Y

Ánh mắt nàng dõi theo hai người bọn họ khi bước vào trận đấu, mặt đối mặt sát khí hùng hừng, tuy nhiên khắp thân thể của Tư Ngạn Thiếu lại tỏa ra một khí chất rất mạnh hần nhìn Bạch Tiêu Y không chút bận tâm, nàng nhướn mày lên nụ cười đó của hần thực đáng sợ, chắc hẳn Bạch Tiêu Y sẽ không có cơ hội.

Âm hiệu vừa dứt Bạch Tiêu Y cầm chắc thanh kiếm tiến thẳng tới phía của Tư Ngạn Thiếu, hần không chút dịch chuyển khi mũi kiếm bay về phía mình, Tiêu Y khẽ cười nhưng nụ cười đó đã biến mất khi thanh kiếm của hần vừa bay tới cũng là lúc Ngạn Thiếu hần không còn ở vị trí đó mà đã đứng ngay đằng sau Tiêu Y, đường kiếm của hần chém giữa ngang lưng của Tiêu Y

Tiêu Y phản ứng mạnh tránh được một đường kiếm của hần nhưng đằng sau lưng bộ y phục đã rách thủng đầm màu máu nhàn nhàn

Suốt trận đấu của Tư Ngạn Thiếu và Bạch Tiêu Y nàng quan sát rất rõ Ngạn Thiếu hần quá mạnh so với Tiêu Y kĩ thuật của Tiêu Y không thể so với hần, hần nhanh và rất mạnh những đường kiếm của hần có thể cho thấy Ngạn Thiếu là một cao thủ thực sự, giờ nàng đã hiểu ra sự cao ngạo trong đôi mắt của hần.

TRẬN ĐẤU KẾT THÚC NGƯỜI THẮNG CUỘC LÀ TƯ NGẠN THIẾU

Khắp người Tiêu Y một vài chỗ đã bị thương trong khi Ngạn Thiếu không hề hần gì, hần khẽ cười rồi bước xuống bên dưới kết quả này hần đã dự đoán trước cũng chẳng có gì bất ngờ, Tiêu Y ôm cánh tay đã bị thương của mình đi xuống dưới hần bắt lực ngồi xuống cạnh nàng, ánh mắt hần rất đau buồn

“Đừng buồn, tên Tư Ngạn Thiếu đó hần thực sự rất mạnh, không chỉ huynh mà ngay cả những đối thủ khác cũng chưa thể thắng hần được”

Giọng nói được phát ra bởi một nam nhân đang ngồi cạnh hần, hần có chút bất ngờ rõ ràng không quen biết mà người này lại an ủi hần

“Ta không sao, ta biết vốn không thể thắng được Ngạn Thiếu”

Nàng đặt bảo kiếm xuống quay sang nhìn hần, đôi mắt xanh đẹp đẽ của nàng đã làm hần ngẩn ngơ quên đi cả vết thương hần đang phải chịu đựng

“Mắt của huynh.. “ Đôi mắt của người này đẹp quá, hần có cảm giác như bản thân bị rơi vào thế giới trong mắt người đó, hần rất muốn chạm vào nó, đôi mắt đẹp như của một nữ nhân.

“Vết thương của huynh không sao chứ” Nàng đưa ra cho Tiêu y một tấm vải màu trắng

“Đa tạ, ta và huynh không quen biết sao lại muốn giúp ta” Tiêu Y đỡ lấy tấm vải trên tay nàng quấn vào vết thương đang rỉ máu

“Không cần phải quen biết, bất kể là ai ta sẽ giúp”

Tiêu Y mỉm cười đứng dậy rời khỏi trận đấu, hần đã khinh xuất xem thường Tư Ngạn Thiếu, thật đáng tiếc.

“Ta sẽ giúp huynh đánh bại được Tư Ngạn Thiếu”

Hắn quay lại người đó đang cười với hắn mặc dù trên mặt đã bị che đi bởi tâm vải màu đen, hắn cười đáp trả lại nàng “ Đa tạ, liệu có thể cho ta được biết tên của huynh”

“Tên của ta là Chương Hy”

Hắn rời đi, nếu có gặp lại người này hắn nhất định sẽ báo đáp người hắn không hề quen biết lại giờ tay ra với hắn lại còn nói giúp hắn đánh bại Ngạn Thiếu, có gặp lại ta nhất định sẽ ra tay cứu huynh bằng bất cứ giá nào.

Rất nhiều trận đấu đã diễn ra số người bị rời khỏi trận đấu cũng khá nhiều, nàng được trông thấy và quan sát hết tất cả những tuyệt chiêu của bọn họ hạ đối thủ không chút nhương tay họ đều là những bậc anh hùng trần danh thiên hạ kĩ thuật tuyệt đỉnh khiến nàng phải khâm phục, ánh nhìn chẳng thể rời khỏi

TRẬN ĐẤU CUỐI CÙNG CỦA VÒNG LOẠI DIỄN RA XIN MỜI HAI ĐỐI THỦ CÓ TÊN

CHƯƠNG HY

NAM BÁCH THẦN

Cuối cùng cũng đã đến lượt nàng, nàng bước lên trên trận đấu, từng bước đi thật nhẹ nhàng, ánh mắt chuyển sang màu lạnh giá, thanh kiếm cầm chặt trong tay, đối diện trước mặt nàng là Nam Bách Thần hắn bị thương một mắt nhưng đôi mắt kia của hắn lại rất trầm mặc có chút thách thức xen lẫn

Chiều Phàm có chút lo lắng hắn không thể ngồi yên, hắn sợ nàng bị thương vì Nam Bách Thần không phải một cao thủ đơn giản, tuy biết không thể bằng Mặc Luân và Tư Ngạn nhưng với nàng vậy là quá sức

Các đường kiếm của hắn vung rất nhanh, nàng nhanh chóng thoát khỏi những đường kiếm của hắn, hắn nhanh chóng túm lấy tay nàng kẻ lưỡi kiếm sắc nhọn vào cổ nàng, nàng xoay người lại bay lên trên không thanh kiếm rơi xuống thẳng gương mặt hắn, hắn chớp thời cơ chém bay thanh kiếm của nàng ra xa

Hắn ngạc nhiên nhìn xung quanh vẫn là thanh kiếm của nàng nằm đó nhưng lại không thấy nàng đây, chột lưỡi kiếm sắc chìa ngang cổ hắn, một tay của hắn bị nàng cầm lại đẩy ngã xuống, ánh mắt trời chiếu thẳng vào đôi mắt của nam nhân đang giờ kiếm trước mặt hắn, rực một màu xanh đáng sợ

Nàng rút kiếm về “ Trận đấu kết thúc”

Cả thành chiến vang to lên tiếng hét rào rào âm ỉ vô cùng

NGƯỜI THẮNG CUỘC TRONG TRẬN ĐẤU NGÀY HÔM NAY LÀ CHƯƠNG HY

Hắn không thể tin, tên đó đã làm cách nào lại nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của hắn nhanh đến thế, chiêu thức này, hắn nhận ra nhìn lên trên cao kia, quả nhiên suy nghĩ của hắn đã đúng tướng quân đang dõi theo tên đã đánh thắng hắn. Đại tướng quân chiêu thức này còn của ai khác ngoài người?

Người đã dạy hắn phải không?

Nếu thật là vậy ta đã thua thật rồi, ta chưa bao giờ, chưa bao giờ thắng được huynh, Chiều Phàm??

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đại hội anh hùng (2)

VÒNG THI ĐẤU ĐẦU TIÊN CHÍNH THỨC KẾT THÚC

TRONG TRẬN ĐẤU THỨ 2 CHỈ CÒN DUY NHẤT 10 ĐỐI THỦ, 10 VỊ ANH HÙNG CÓ CƠ HỘI ĐƯỢC VÀO VÒNG CHUNG KẾT ĐỂ VINH DỰ ĐƯỢC THI ĐẤU CÙNG VỚI GIÁO CHỦ ÂU DƯƠNG THẦN – LỆNH CHỦ UY LỰC CỦA THƯƠNG VÂN LỆNH.

Danh sách 10 đối thủ chính thức được các giám khảo chọn lựa có tên

Tư Ngạn Thiếu

Vô Lăng

Diệp Tử

Viên Từ

Hiên Triệt

Chương Hy

Thẩm Nghiêm

Cố Điền

Bách Mạn

Lý Ưông

Cả thành đấu rộn lên nhiều tiếng hét, tiếng nói kết quả này khiến cho họ hoàn toàn bị thuyết phục bởi 10 nam nhân này đều khiến cho họ không thể rời khỏi mắt, bọn họ đều có riêng những kỹ thuật tuyệt đỉnh những đường kiếm nhanh không đỡ kịp cả 10 bọn họ đều xứng đáng được trở thành Lệnh Chủ mới của Thương Vân Lệnh

“ Mặc dù thấy rằng tất cả đối thủ đều mạnh đều có những sát khí riêng nhưng huynh có cảm thấy kì lạ không riêng Tư Ngạn Thiếu và Chương Hy ta cảm thấy hai người bọn họ hơn những đối thủ kia ở chỗ kỹ thuật đường kiếm” Một nam nhân ngồi quan sát suốt từ trận đấu đầu tiên lên tiếng

“Đúng vậy hai người đó khác biệt hoàn toàn so với những người khác”

“Liệu họ có chính là hai người mạnh nhất ở đại hội này không”

“Tất cả mọi người ở đây không một ai là không biết đến danh tiếng của Tư Ngạn Thiếu hử, năm ngoái hắn ta đã chiến thắng và tiến đến trận thi đấu với giáo chủ và rồi thua một cách thảm hại năm nay hắn đã mạnh hơn rất nhiều, huynh không cảm thấy gì sao sát khí xung quanh người hắn khác hẳn năm ngoái”

“Nói mới nhớ năm ngoái sau khi thua giáo chủ hắn ta đã nói rằng năm nay hắn nhất định phải giành lại chiếc ghế lệnh của của thương vân lệnh từ tay giáo chủ”

“Chương Hy hử cũng không phải là một đối thủ có thể xem thường Nam Bách Thần không phải đã bị hắn hạ nhanh chóng đấy sao”

Nàng đứng một bên nghe rõ hết mọi chuyện hai nam nhân đó vừa nói, nàng phủ nhận tên Tư Ngạn Thiếu đó rất mạnh, nếu vào vòng thi đấu thứ 2 nàng và hắn chắc chắn sẽ trở thành đối thủ của nhau, nàng mãi mãi mê suy nghĩ không để ý có người đang xuất hiện ngay cạnh nàng

Ánh mắt cao ngạo, khí chất lạnh lùng, dáng vẻ vô cùng cao lớn khỏe mỗi cong lên nụ cười lộ rõ vẻ khiêu khích khinh thường người đứng trước mặt hử “ Ngươi là Chương Hy ”

Nàng ngược lên nhìn hử, đôi mắt xanh rực lộ rõ vẻ chán ghét trước sự khiêu khích của hử, nàng khoanh tay mặc dù gương mặt xinh đẹp được che đi bởi tấm vải màu đen nhưng nàng vẫn để lộ ra cho hử thấy vẻ mặt không hề để tâm đến hử

“Xin hỏi, Tư Ngạn Thiếu huynh có điều gì muốn chỉ bảo ta sao”

“Ngươi thật lạnh lùng đấy, ta đơn giản chỉ muốn đến chào hỏi đối thủ của ta thôi” Hử nhìn vào nàng, nhìn đôi mắt xanh đẹp đẽ của nàng hử có chút thích thú tên tiểu tử này hử không muốn bỏ qua, suốt trận đấu của nàng hử đã quan sát nàng từng đường kiếm đến nội công của nàng tất cả đều hoàn hảo.

“Không ngờ Tư Ngạn Thiếu Huynh lại xem ta như một đối thủ thật vinh dự cho Chương Hy ta”

Hử cảm thấy buồn cười bởi tên nam nhân này rõ ràng là chán ghét hử vẫn phải tỏ ra vui mừng, hử biết tiểu tử này vốn chẳng hề để tâm đến hử khi hử bước xuống bên dưới hử đã trông thấy tiểu tử này và Bạch Tiêu Y họ nói chuyện một lúc, tiểu tử này đã đưa cho Tiêu Y một tấm vải hử là có chút bận tâm, vậy nên hử hiểu tại sao tiểu tử nàng lại chán ghét hử

“Đừng tỏ ra rằng ngươi chính là người chiến thắng, trong trận đấu tiếp theo ta sẽ đánh bại ngươi” Nàng đáp trả lại hử bằng ánh mắt lạnh lẽo, hử có chút ngạc nhiên nhìn nàng rồi lại mỉm cười ghé sát vào tai nàng, hơi thở của hử khiến nàng rung mình

“Vậy sao?? Ta rất muốn xem ngươi có thể làm được gì tiểu tử”

Lúc này nàng trông thấy Chiêu Phàm đang di chuyển đến đằng sau cổng thành, nàng đẩy người Tư Ngạn Thiếu ra vội vã chạy theo Chiêu Phàm

“Cáo từ”

Dứt lời nàng chạy thật nhanh khỏi Tư Ngạn Thiếu, không phải Chiêu Phàm hử muốn bỏ nàng lại đấy chứ, không có hử nàng không thể trở về cung, nàng đã chạy khá xa khỏi cổng thành đầu mới bắt kịp được hử cũng là lúc hử dừng lại bên cạnh đoàn xe ngựa

“Tướng.. quân, người định bỏ ta lại sao hả” Nàng tháo tấm vải đen che mặt xuống

“Nhưộc Hy, thật may vì ta đã định cho quân đi tìm nàng” Chiều Phàm quay người lại thấy nàng xuất hiện đằng sau bất ngờ, vốn không tìm thấy nàng nên hẳn đã định cho quân đi tìm nàng, sợ nàng sẽ bị lạc đường

Nàng nhìn hẳn khó hiểu rồi cảm tấm vải bước lên xe ngựa, hẳn mỉm cười theo sau nàng vừa rồi còn rất lo lắng nhưng xem ra đã dư thừa rồi, hẳn ngồi cạnh nàng nhìn nàng, nhìn nữ nhân cao quý trước mặt hẳn ai mà nghĩ rằng một người vừa giả trang nam nhân và chiến thắng Nam Bách Thần lại chính là hoàng phi nương nương của Nguyên Quốc. Đôi lúc hẳn tự hỏi có phải hẳn đã yêu nàng vì chính là nàng mạnh mẽ thế này không??

“Tướng quân, người làm ta sợ đấy không có người ta không thể về cung được đại tổng quân sẽ lại giáo huấn ta mất” Nàng thở dài nghĩ cách đối phó với đại tổng quân khi trở về cung, chỉ nghĩ tới thôi nàng cũng đã thấy sợ rồi

“Là nàng tự ý rời khỏi tấm mắt của ta, ta đã tìm nàng mà không thấy nàng đã ở đâu”

“Ta đã đụng mặt Tư Ngạn Thiệu, hẳn quá cao ngạo ta chỉ muốn đâm chết hẳn cho hẳn không còn vẻ đáng ghét kiêu ngạo đó nữa” Nàng tức tối nghĩ lại thôi cũng thấy thật bức mình

“Hắn vốn là vậy, bởi lẽ hẳn đã được bệ hạ cho hẳn được trấn an một vùng của Nguyên Quốc và Đại Ngụy Quốc nàng không thể xem thường hẳn, bệ hạ cũng rất quý trọng hẳn năm ngoái mặc dù đã thua giáo chủ nhưng bệ hạ vẫn cho hẳn được quyền trấn an một vùng liên kết giữa hai nước, ta biết sự hiểu thắng của hẳn vẫn không thể được an yên trừ khi hẳn phải đánh thắng được giáo chủ”

“Xem ra hẳn ta rất mạnh, đến cả Từ Ngôn cũng phải nể trọng hẳn thì ta biết rồi”

Hắn xoa đầu nàng, nhẹ nhàng cười “Nàng hôm nay đã làm rất tốt”

Nàng nhìn hẳn cười “Đa tạ, đại tướng quân”

Hắn rút tay lại, nếu cứ để nguyên như vậy hẳn sợ không kiềm chế được cảm xúc của bản thân mà ôm lấy nàng mất, đến khi nào hẳn mới đủ can đảm để nói là hẳn yêu nàng, hẳn muốn bảo vệ nàng khỏi những gì gây tổn hại đến với nàng, sẽ không để ai được phép làm hại nàng, Nhưộc Hy ...

Đoàn xe ngựa di chuyển về Thiên Từ Thành, hai binh lính mở cổng cho tướng quân trở về, người khiến nàng lo sợ nhất chính là đại tổng quân cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt, hẳn nhìn thấy nàng lo lắng bởi người đang đứng ở xa kia, hẳn cố kìm giọng lại không để tiếng phát ra ngoài

“Nàng sợ sao”

“Tất nhiên rồi, tướng quân người hãy nghĩ cách giúp ta thoát khỏi đại tổng quân đi”

“Được hãy làm theo cách này của ta” Xe ngựa được dừng lại hẳn bước xuống, đi tới chỗ đại tổng quân

“Tướng quân ngài đã trở về” Đại tổng quân cung kính cúi chào hẳn về mặt mang chút lo lắng

“Người đang lo lắng chuyện gì sao đại tổng quân”

“Dạ vì từ sáng đến giờ thần không thể tìm thấy được hoàng phi nương nương cũng không biết người ở đâu cả, chả lẽ người đã xuất cung” Gương mặt bà ta lúc này càng lo sợ hơn, vì bệ hạ đã căn dặn không được để nàng làm loạn.

“Có lẽ là người đã về Ngự Linh Cung rồi, không tin người cứ thử quay về xem sao”

“Đa tạ tướng quân đã nhắc nhở, vậy thần xin lui” Dứt lời đại tổng quân quay trở về Ngự Linh Cung bộ dạng vô cùng khẩn trương

Hắn chợt cười, chắc bây giờ tiểu yêu tinh nàng đã trở về Ngự Linh Cung rồi, hẳn xoay người bước về Cẩm Quân, 1 ngày nữa trận thi đấu lại tiếp tục diễn ra hẳn lại càng lo cho nàng hơn đối thủ top 10 đều là những người phi phạm cơ hội thắng vốn không nhiều nhưng hẳn lại vô cùng tin tưởng ở nàng, nàng sẽ chiến thắng.

“Nương nương, người có ở bên trong không, hoàng phi nương nương”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ai là nữ nhân quan trọng - Chân tình của hẳn

“Nương nương, người có ở bên trong không là vi thần” Đại tổng quân đứng chờ bên ngoài, trong lòng bà ta mong chờ câu trả lời của nàng phát ra từ bên trong

“Vào đi, đại tổng” Nàng nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống bàn, một tay chống cằm nhìn đại tổng quân ánh mắt nàng như chẳng hề có chuyện gì xảy ra

“Nương nương người đã ở trong Ngự Linh Cung từ lúc nào vừa rồi thần đã tìm người khắp thiên tử thành đều không thấy người” Đại tổng quân thở dài vẻ lo lắng trên gương mặt đã không còn

“Ta vừa trở về Ngự Linh Cung, có chuyện gì xảy ra sao ta thấy người có vẻ rất lo lắng” Nàng điềm tĩnh đối phó với đại tổng quân nếu để bà ta biết hẳn sẽ có chuyện lớn xảy ra, vừa rồi không có tướng quân thì nàng chắc không thể về Ngự Linh Cung được, trong lòng nàng thâm cảm tạ hân.

“Người đã làm cho vi thần rất sợ cứ tưởng rằng người đã tự ý xuất cung hãy ra khỏi cung khi có thần bên cạnh được không nương nương” Bà ta cúi người cung kính trước nàng

“Không được” Lời nói của nàng lạnh lùng đến đáng sợ, bà ta ngược lên nhìn nàng gương mặt tuyệt diệu chẳng hề bận tâm

“Nương nương ... đây là thánh chỉ của bệ hạ, vi thần nhất định phải làm theo”

“Thánh chỉ của bệ hạ” Nàng nhíu mày, không lẽ hân đã biết được chuyện này tự ý rời khỏi cung không thể nào nàng vốn không hề cảm thấy hân có chút để tâm đến nàng từ trước đến bây giờ vẫn như vậy

“Nương nương, sáng sớm hôm nay bệ hạ đã xuất cung đề tới Trung Nguyên Quốc”

“Bệ hạ tới đó để làm gì” Nói nàng mới nhớ nàng và hân chỉ rời khỏi đó chỉ vừa mới đây mà hân lại vội vàng đến đó, hẳn là có chuyện

“Vi thần không rõ về việc này người đã lặng lẽ rời đi mà không nói thêm bất cứ lời gì, trước khi đi bệ hạ có nói với thần rằng nếu để người được an tâm ở lại Trung Nguyên Quốc thì người phải được bình an ở trong cung này”

Lại nữa rồi, tìm nàng đập liên hồi, đôi mắt xanh xinh đẹp khẽ rung động vậy là hân có để tâm đến nàng, hân không muốn nàng gặp nguy hiểm nên mới làm vậy, Mạc Tử Ngôn ý của người là gì

Nàng trầm luân một lúc, nếu đã yêu nàng thì tại sao lại lạnh lùng với nàng lại nhìn nàng bằng đôi mắt không có cảm xúc đó nếu đã đối xử như vậy với nàng còn cho nàng thêm hy vọng làm gì?? Nàng phủ nhận nàng yêu hân, yêu ngay từ lúc nàng tiến cung và gặp mặt hân, còn hân trong lòng vẫn mãi giữ hình bóng của cố nhân đó. Nàng tự cười chính bản thân mình, nàng không nên hy vọng mới đúng

“Có chuyện gì sao, nương nương” Bà ta lúc này mới để ý cứ mỗi lần nhắc đến bệ hạ là nàng lại im lặng như vậy, nét buồn trên gương mặt lại hiện lên, lẽ nào lại chính là yêu diện hạ.

“Đại tổng quân người hãy nghe đây, từ bây giờ cho đến khi bệ hạ trở về ta sẽ đến thư phòng và mỗi sáng và sẽ đi dạo ta vừa tìm được một thú vui cho chính bản thân mình rồi” Nàng khẽ cười cầm cuốn sách lên đảo mắt một lượt từng nét chữ được ghi trong đó

“Còn nữa ta sẽ tự đi một mình, sẽ không có bất kì nữ tì nào đi theo ta cả”

“Thần không ...”

“Người đừng lo, ta sẽ không rời khỏi thiên tử thành đâu đừng lo lắng cho ta ta sẽ trở về Ngự Linh Cung sớm thôi, chẳng lẽ người không biết binh lính của Mạc Tử Ngôn canh giữ công rất khó có thể qua sao, với bản tính của hân sẽ không dễ dàng để ta ra khỏi tầm mắt của hân đâu

Nàng di chuyển ánh mắt nhìn đại tổng quân vẫn là vẻ mặt lo lắng đó, nàng thở dài “Đại tổng người lui đi, ta không sao đâu cho dù có làm bất cứ chuyện gì ta sẽ tuyệt đối không làm liên lụy đến phụ thân của ta và cả gia tộc đâu”

Đại tổng quân khép cánh cửa tấm cung của nàng lại, sau đó rời đi với hàng ngàn những suy nghĩ vẫn còn đọng lại năm đó có nghe kể rằng hoàng phi người đã từng vì cha mà mạo hiểm một số chuyện lặt vặt mà không để cho ông ấy biết về sau này ông biết đã biết được ông ấy kể rất nhiều về nàng một nữ nhi rất có hiếu với phụ thân mình nên hân sẽ không gây ra chuyện gì cả.

Vừa rồi nàng đã quá mạo hiểm khi nói dối đại tổng quân, nàng đặt cuốn sách xuống dựa lưng vào chiếc gối cao tuy nàng đã nói dối nhưng về việc không đề liên lụy đến phụ thân là sự thật tất cả mọi chuyện nàng làm trong im lặng đều là vì nghĩ cho cha nàng, đã quá nhiều ngày nàng đã không gặp ông ấy từ sau cuộc nói chuyện ở trong phủ.

Nàng nhắm mắt lại, bị phụ quân lạnh nhạt vậy mà còn không thể gặp được cha mình, số phận của nàng ở bất cứ đâu cũng vẫn vậy thôi có lịch kiếp cả ngàn năm nữa cũng không thể sống một cuộc sống bình thường như bao người khác

Còn duy nhất một ngày nữa là diễn ra vòng đấu thứ 2 của đại hội anh hùng, nàng nhất định, nhất định phải chiến thắng để được giao đấu với lệnh chủ Âu Dương Thần, nhắc mới nhớ đại tướng quân nhờ hân mà nàng có thể thắng được Nam Bách Thần từng chi tiết hân căn dặn nàng rất cẩn thận

Hân đối xử với nàng rất nhẹ nhàng khác với phút ban đầu hai người chạm mặt nhau, nàng có cảm giác hân giống Từ Dương đến kì lạ đều khiến nàng yên tâm, giả mà nàng có người huynh trưởng như hân như thế nàng sẽ không cô đơn nữa hơn hết chính là nàng cần, cần chân tình của Từ Ngôn nàng cần hân hân đang ở đâu, có đang nhớ nàng hay lại là nhưng nhớ về cố nhân đó

Trung Nguyên Quốc

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, Mạc Tử Ngôn nhấp một hớp trà trời đã chuyển khuya, hôm nay hẳn thực một mối muốn nghỉ ngơi lại có người đến làm phiền hẳn

“Vào đi” Mạc Tử Ngôn nhìn người đối diện trước mặt hẳn, nét tức giận hiện rõ trên gương mặt hẳn

“Chỉ là ta không thể ngủ được muốn đến nói chuyện với huynh một chút” Diệc Thần khẽ cười, biết là hẳn sẽ tức giận mà

“Còn ta thì muốn đi nghỉ, mời điện hạ lui về cho nếu cần thì người có thể đến phòng cung của Bạch Tử ta thấy so với 5 huynh đệ người là thân thiết với hẳn nhất” Mạc Tử Ngôn lạnh lùng, ánh mắt chẳng hề bận tâm đến cạnh cửa sổ nơi ánh trăng chiếu vào sáng rực nhất

“Sao huynh không đem Nhược Hy tới, sợ ta giành lấy mất sao” Diệc Thần nhìn chén trà mãn mê chơi đùa, vẻ mặt có chút thất vọng

“Xem ra vẫn không thể quên được nàng ấy nhỉ, vậy tại sao còn muốn thành hôn với người khác” Hẳn chế giễu Diệc Thần ánh mắt cao ngạo vẫn nhìn về hướng xa xăm

“Nếu ta nói không thể quên được thì người sẽ nhường nàng ấy cho ta chứ, ta sẽ đưa nàng ấy lên làm hoàng hậu của Trung Nguyên Hoa” Diệc thần thích thú quan sát biểu cảm của hẳn, đúng như hẳn suy nghĩ về mặt đó lộ rõ về tức giận, hàng lông mày của hẳn nhíu lại thật đẹp

“Ta chỉ đùa thôi đừng tức giận, người mà ta thành hôn nàng ấy rất hiền thực không hề có mưu mô nhìn thấy nàng ấy yếu ớt, mỏng manh ta tuyệt nhiên là muốn bảo vệ nàng ấy và hơn hết nàng ấy chính là công chúa của Hoa Tộc bọn họ giữ vùng trọng điểm ở biên giới Trung Nguyên Hoa nên ta đã chấp nhận thành hôn” Tuy nói vậy nhưng sâu trong lòng hẳn vẫn mãi còn dành cho nàng, nữ nhân đầu tiên làm hẳn không thể quên, hẳn ngay từ đầu đã không thể quên đi nàng

Vì sao à?? Vì nàng đã lấy đi chân tình của hẳn rồi

“Là người tự mình đa tình, Nhược Hy vốn không hề biết rằng người thích này ấy” Hẳn lãnh đạm ngồi xuống ghế, cầm trên tay chén trà nhắm mắt lại thường thức

“Trả lời câu hỏi của ta, tại sao huynh không đưa nàng ấy đến đây tham dự hôn lễ của ta”

“Nàng ấy rất bận rộn ở hậu cung, ta đã định đưa nàng ấy đi nhưng là nàng ấy tránh mặt ta”

“Ta nghĩ rằng huynh nên để tâm đến nàng ấy dù sao nàng ấy cũng là phi tử của huynh chính cung hoàng phi” Hẳn thâm nghĩ chính ai mới là người đa tình ở đây

Mạc Tử Ngôn không trả lời, hẳn chỉ im lặng, đôi mắt tuyệt đẹp vẫn nhắm lại, đúng hẳn phủ nhận trong lòng hẳn không thể quên đi được thiên nhi vì nàng mãi mãi tồn tại với hẳn

“Ta biết trong lòng huynh vẫn còn Thiên Nhi nhưng huynh vẫn không thể làm tổn thương Nhược Hy” Diệc Thần hẳn hiểu vô cùng hiểu Tử Ngôn năm đó Thiên Nhi mất đi Tử Ngôn đã đau buồn như thế nào nỗi đau nàng vạn kiếp cũng không thể xóa nhòa được

“Vậy còn Nhược Hy thì sao, ai hiểu cho nàng ấy, nỗi đau của huynh nàng ấy rất thấu hiểu nhưng dù có thế nào ta nghĩ huynh nên bớt đau buồn vì cái chết của Thiên Nhi mà hãy quan tâm đến Nhược Hy hiện tại”

Hẳn đứng dậy bước ra phía cửa, quay người lại nhìn thẳng vào đôi mắt của Tử Ngôn “Nhược Hy là nữ nhân mà tất cả mọi nam nhân đều muốn có được ngay cả ta, hoàng đế của Trung Nguyên Quốc, huynh có bao giờ để ý đến chân tình của nàng ấy không, hay chỉ có Thiên Nhi”

Diệc Thần bỏ đi để lại Mạc Tử Ngôn ở đó, hẳn vẫn trầm luân im lặng

“Là ta đã vô tình sao??

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tên thuật

Ngày mai trận đấu thứ 2 sẽ diễn ra, vòng thi đấu này sẽ giúp này được thi đấu cùng với Âu Dương Thần, nàng luẩn quẩn trong tâm cung suy nghĩ lại những kỹ thuật bắn tên mà sư phụ đã bí mật dạy nàng không để cho mọi người biết

“Nhược Hy, con nghe rõ đây muốn bắn thẳng về hồng tâm trúng đích con phải quan sát từ đầu mũi tên quan sát xem nó sẽ hướng về đâu”

“Nhược Hy, cách cầm cung của con phải thật nhẹ nhàng rồi lấy sức kéo căng nó, ánh mắt nhìn thẳng tới hồng tâm rồi cứ thế mà thả tên”

“Tốt lắm, con đã làm được rồi, con làm ta rất ngạc nhiên đấy, sao con có thể học chỉ trong vòng 1 tuần như thế”

“Chỉ là khi bắt đầu con không thể suy nghĩ gì cả tất cả cứ thế mà thay đổi, con chỉ để tâm duy nhất đến một việc là nhất định phải bắt trúng được đến hồng tâm, con đã quan sát sư phụ rất nhiều”

Nàng bước tới cầm cung tên đưa cho sư phụ

“Khi cung tên của sư phụ được đưa lên lúc đó người rất khác như thế trước mắt người chính là kẻ thù mà người phải giết nên ánh mắt của người, kỹ thuật của người đều vô cùng hoàn hảo đó là điều con đã học được ở người”

“Nương nương, nô tì vào được chứ ạ” Là tiếng nói của nữ tì đi cạnh tổng quản kéo nàng ra khỏi những dòng suy nghĩ của quá khứ, nàng giật mình nhìn ra cửa cung

“Có chuyện gì sao”

“Thưa nương nương là phụ thân người đến thăm người” Nữ tì đó vừa dứt lời nàng nhanh chóng đẩy thật mạnh cánh cửa tấm cung ra, đối diện trước mặt nàng là dáng vẻ nghiêm nghị, gương mặt hiền từ, trên đầu tóc đã chuyển màu rõ rệt, nàng mỉm cười thật nhẹ lòng là cha đến thăm nàng.

“Nữ nhi bái kiến phụ thân” Nàng cúi người giơ hai tay ra trước mặt cung kính

“Nương nương, người không cần làm vậy” Lão gia đỡ lấy tay nàng

“Nương nương gì chứ, con vẫn là nữ nhi của người nên người đừng xa cách như vậy” Nàng làm mặt hờn dỗi, đỡ cha ngồi xuống

“Ta rất bận rộn với công việc triều chính nên không thể đến thăm nương nương, xin người thứ tội” Lão gia cười hiền từ, đã lâu ngày ông không gặp lại nữ nhi nghịch ngợm này của mình, nhìn thấy nàng vẫn vui vẻ khiến ông an tâm được phần nào

“Con rất nhớ phụ thân, người vẫn ổn chứ, xin đừng bận rộn quá mức người đã có tuổi rồi”

“Ta không sao, được bề hạ tín nhiệm đã làm vinh dự của ta rồi thật may mắn vì có thể gả nương nương cho bề hạ

Bên ngoài nàng cười gượng gạo, cố tỏ ra mình rất vui vẻ để cho phụ thân bớt an tâm được phần nào còn bên trong thì nàng cảm thấy rất cô đơn nàng thật chỉ muốn quay lại Nam Cung Phủ, chỉ có nơi đó nàng mới được sống với chính con người mình

“Ta biết chuyện của con với bề hạ ra sao, bề hạ đối xử với nương nương thế nào ta đều biết”

“Người biết sao” Nàng ngạc nhiên nhìn lão gia, nếu cha biết nàng bị hấn đối xử lạnh lùng, vô cảm thì cha sẽ để nàng quay lại Nam Cung Phủ chứ chỉ có như vậy giấc mộng được tự do, được phiêu du khắp thiên hạ của nàng mới được thực hiện trọn vẹn.

“Nhược Hy, ta phải nói với nương nương điều này ta đã ở bên cạnh bề hạ rất nhiều năm kể từ khi người đang quang hoàng đế, người trở nên như vậy là không thể quên được hoàng hậu nương nương, ta chắc chắn nương nương đã được nghe mọi người trong cung kể lại, bề hạ không thể quên được hoàng hậu điều đó là mãi mãi, ta muốn nương nương hãy hiểu cho người”

Ông nhìn thẳng vào mắt nàng “Gả nương nương đi ban đầu đó không phải là ý định của ta nhưng bề hạ đã chấp nhận con ta buộc phải gả con đi chính vì ta biết người không thể quên được hoàng hậu nên mới gả con vì ta không muốn con bị giằng buộc bởi sự tranh chấp quyền lợi trong cung hơn nữa bề hạ đã hứa với ta sẽ bảo vệ con khỏi những gì xấu nhất xảy đến với con nên ta rất yên tâm”

“Cha..”

“Con sẽ không sao cả, con đã đến tuổi cập kê để thành hôn với một nam nhân khác, phận làm nữ nhi con không thể suốt đời này cứ ở mãi tron phủ được, con có gương mặt rất tuyệt diệu và đôi mắt lúc nào cũng rạng rỡ xinh đẹp giống mẫu thân con, có rất nhiều những công tử giàu có đến xin gả con nhưng ta đã từ chối vì con muốn như vậy và ta không thể yên tâm khi giao con cho một tên nam nhân xa lạ”

“Vì vậy gả con cho bề hạ là chính là điều ta không hề hối hận, ta biết sẽ có ngày con sẽ xóa bỏ được đi những đau thương mà bề hạ phải chịu, người sẽ sung ái con nên con đừng buồn nhé, Hoàng Phi của ta”

Nàng nuốt nước mắt vào bên trong, lúc này nàng thật sự rất muốn khóc muốn ôm lấy cha nàng như lúc nàng từng ôm sư phụ mà khóc vì mệt mỏi vì tủi thân, nghe cha nói vậy nàng không còn cảm thấy mệt mỏi vì cô độc trong cung nữa ngược lại sẽ vì cha mà sống mà tồn tại

“Cha hãy yên tâm, con không sao cả, xin người hãy trở lại với việc triều chính”

“Vậy ta xin phép nương nương được rồi đi”

Nàng cắn môi nắm chặt tay nhìn theo bóng dáng của phụ thân mình, bất kể lúc nào ông ấy vẫn luôn giữ thái độ bình tĩnh nhất nàng hiểu những gì mà ông nói nhưng có lẽ cả đời này ông ấy sẽ không bao giờ biết rằng hấn thành hôn với nàng chỉ vì nợ ông ấy một ân tình quá lớn, cả đời hấn không thể trả hết

Phụ thân, nếu như người biết bề hạ lấy nữ nhi chỉ vì nợ người thì liệu người có chấp nhận không??

Sẽ không đâu, đúng không phụ thân

“Nương nương, nàng sẵn sàng chưa” Đại tướng quân đưa tay ra kéo nàng lên chiếc kiệu chuẩn bị đưa hấn rời khỏi hoàng cung

Nàng bám lấy tay hấn, đôi mắt xanh tuyệt đẹp sáng rực lên hi vọng chiến thắng

“Chắc chắn rồi”

“Vậy được rồi, khởi hành” Chiếc rèm phủ được buông xuống, đoàn xe ngựa bắt đầu rời khỏi Thiên Tử Thành, hai tên binh lính chạy tới phía cổng thành lớn mở cổng cho đoàn xe của hấn, nàng im lặng ngồi bên trong không nói một lời

“Nhược hy” Giọng nói của hấn vang lên phá tan sự yên tĩnh của nàng, nàng giật mình thoát ra khỏi những vương bận trong đầu nhìn hấn

“Có chuyện gì sao”

“Đây của nàng” Hấn đưa cho nàng một chiếc cung tên bạc rất đẹp, xung quanh nó được bao bọc vỏ bạc, chiếc cung tên hấn đưa nàng rất to nhưng vừa đủ để nàng cầm lên kèm theo nói là những tên thuật đầu tên được làm bằng bằng thép sắc nhọn

“Không phải vào trong trận đấu ta sẽ được một cung tên sao người lại đưa nó cho ta”

“Ta đưa nó nàng vì nó sẽ là vật bảo hộ cho nàng nó sẽ giúp nàng giành chiến thắng, vì đó là cung tên của ta”

“Vậy có được không, xem ra nó rất quan trọng với người”

“Chính vì nó quan trọng với ta nên ta mới đưa nó lại cho nàng nó sẽ giúp nàng thực hiện giấc mộng của nàng” Hấn mỉm cười nhìn người quan trọng trong lòng hấn cảm bảo vật quan trọng của hấn, hấn đưa nó cho nàng vì hấn muốn người hấn yêu được chiếc cung tên này bảo vệ như lúc trước nó từng bảo vệ hấn giống như vậy

“Tại sao người lại có được chiếc cung quý đến vậy” Nàng hỏi hấn trên tay lướt qua từng chi tiết của nó

“Là bệ hạ đã tặng nó cho ta, từ lúc bệ hạ kế vị ngôi vua” Hấn nhắm mắt lại nghĩ về ngày đó, lúc đó bệ hạ đã đưa hấn lên chức vị cao như ngày hôm nay là tất cả những sự cố gắng của hấn, không chỉ hấn mà Thiên Nhi đứng cạnh đó muội ấy cũng rất vui

“Tướng quân, đây sẽ là bảo vật của người chính ta đã sai người làm nó để dành riêng cho người giúp ta bảo vệ giang sơn này, ta mong người sẽ không để ta thất vọng”

“Thật tốt quá, cuối cùng huynh muội chúng ta đã không phải xa nhau, cả đời này huynh sẽ mãi ở cạnh muội chứ, chúng ta, bệ hạ, muội và huynh cả ba sẽ mãi mãi ở bên nhau đến trọn đời”

“Tướng quân người không sao chứ, chúng ta đến nơi rồi” Nàng vén rèm ra quan sát bên ngoài mọi người đang tiến về cổng thành đầu rất đông, nàng vội bước xuống cầm trên tay cầm theo chiếc cung tên mà hấn đã đưa cho nàng

Tấm vải được nàng che lên trên gương mặt xinh đẹp, nàng định bước đi bất chợt có giọng nói vang lên sau lưng nàng

“Nhược Hy, cẩn thận phải giành chiến thắng”

Nàng quay người lại gật đầu, ánh mắt xanh sáng tựa ánh nắng mùa xuân gieo rắc đầy hi vọng

“Nhất định rồi, người đừng lo, tạm biệt ”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trận đấu cuối cùng (1) - liều mạng

Đã đến giờ để bắt đầu vòng loại thứ 2 nhưng dường như mọi thứ không suôn sẻ đúng theo kế hoạch, âm hiệu chưa được vang lên, ban giám khảo chấm điểm trận đấu cũng chưa thấy xuất hiện, mọi người trong thành chiến bắt đầu xôn xao, các đối thủ vẫn bình tĩnh ngồi chờ trận đấu được bắt đầu

Nàng ngồi ngay vị trí trung tâm bên cạnh là Vô Lăng và Hiện Triệt, bọn họ từ lúc bắt đầu ngồi xuống vẫn chưa chịu rời mắt khỏi chiếc cung tên đang cầm trên tay trong khi các đối thủ khác ngau cả nàng cũng mong chờ trận đấu diễn ra nhanh chóng thì bọn họ lại bình thản như thể chẳng có gì lớn xảy ra

Ánh mắt nàng đảo một lượt quanh thành chiến vẫn chưa thấy bóng dáng của bọn họ đâu, ắt đã có chuyện gì xảy ra

“Lệnh chủ, có cần thiết phải gấp gấp tới như vậy không?”

“Lệnh chủ, việc này rất khó khăn cho bọn ta hơn nữa các thí sinh họ vẫn chưa thể chuẩn bị tốt cho trận chiến với người” Nét mặt tướng quân bỗng trở nên căng thẳng bởi những lời mà giáo chủ vừa nói

“Âu Dương Thần, việc này liệu người có thể xem xét lại không?”

“Ta đã nói với các vị rồi là không thể” Âu Dương Thần ngả lưng vào chiếc ghế hán đang ngồi, đôi mắt vẫn nhắm lại thản nhiên trả lời lại bọn họ

“Người không thể tự ý thay đổi quy định của trận đấu nếu không có sự cho phép của bộ hạ” Chiêu Phàm đập tay xuống mặt bàn đối diện mặt hán, đáng ra trận đấu đã bắt đầu từ lâu, tại hán mà bị trì hoãn giờ lại thay đổi quyết định sau khi kết thúc vòng 2 tên thuật sẽ cùng thí sinh chiến thắng vào trận quyết đấu, điều này thật vô lí

“Tại sao lại không thể, trận đấu quyết định chiếc ghế lãnh chủ của thương vân lệnh thân là lệnh chủ như ta sao lại không có quyền thay đổi trận đấu?”

“Cho dù có là lệnh chủ của Thương Vân Lệnh nhưng đại hội anh hùng này là do bộ hạ quyết định nên tất cả phải phụ thuộc và người còn người chỉ là người tham gia vào cuối trận đấu như bộ hạ đã truyền lệnh không có quyền được thay đổi quyết định” Chiêu Phàm tức giận nhìn hán, tên này hán đã quá kiêu ngạo rồi, mặc kệ hán là ai nhưng nếu không có sự cho phép của bộ hạ thì việc này là không thể

“Ta không có quyền quyết định sao, vậy thì không có lệnh bắt đầu trận đấu của ta ai giám bắt đầu trận đấu” Hán mở mắt, đôi mắt màu tím lạnh tràn ngập sự thách thức, hán nhíu môi thái độ vẫn điềm tĩnh đến đáng sợ

“Người...”

“Nếu hán đã quyết thì hãy để cho hán làm” Bên ngoài vang lên một giọng nói quen thuộc khiến tất cả bọn hán phải ngạc nhiên

“Bộ hạ giá lâm” Âu Dương Thần quỳ xuống trước mặt Mạc Từ Ngôn cung kính đưa hai tay ra phía trước mặt

“Bộ hạ” Chiêu Phàm quỳ xuống ngay cạnh Âu Dương Thần

“Các khanh đứng lên” Hán lạnh lùng ra lệnh tiến tới phía cửa sổ căn phòng có thể nhìn toàn bộ trận đấu, bên ngoài có rất nhiều dân chúng đến xem, ánh mắt chìm ung lạnh lẽo dừng lại ở chỗ các đối thủ tham gia trận đấu

“Bộ hạ thần nghe nói người vừa từ Trung Nguyên Quốc trở về đây, sao người lại không ở đại điện nghỉ ngơi lại giá lâm tới chỗ này?” Mạc Từ Ngôn làm hán và Chiêu Phàm vô cùng ngạc nhiên, người từ trước đến giờ chưa từng tới những nơi như vậy, người chiến thắng sẽ được hán viết bản tấu số dâng lên cho bộ hạ hà tất người lại phải tới đây

“Không lẽ các khanh không muốn chào đón ta?” Lời nói của Mạc Từ Ngôn có chút bồn chồn, ánh mắt vẫn nhìn về phía các đối thủ

“Vi thần thật không dám” Âu Dương Thần hán có chút sợ hãi đáp trả lại Mạc Từ Ngôn

Đôi mắt xám vô cảm đã nhìn thấy một người, hàng lông mày của hán nhíu lại, nét mặt bỗng thay đổi, đôi mắt đỏ xanh đỏ Nhìn rất quen thuộc như hán đã từng gặp nam nhân này rồi, là ở đâu, chắc chắn hán đã được trông thấy người này rồi

“Bộ hạ bây giờ chúng thần phải bắt đầu trận đấu không thể rời đi lâu được nữa” Tướng quân cung kính nói, Mạc Từ Ngôn quay người lạnh, ánh mắt lạnh khiến hán sợ hãi, hán vội cúi đầu xuống

“Ta sẽ ở lại đây và quan sát trận đấu này”

Mạc Từ Ngôn làm cho Âu Dương Thần và Chiêu Phàm phải ngạc nhiên hết lần này đến lần khác, hán tiếp lời

“Ta cho khanh quyết định trận đấu này tuy nhiên khanh sẽ là người ngồi cạnh tướng quân quyết định người vào vòng trong trận đấu với khanh cùng tướng quân còn ta sẽ ngồi trên các khanh quan sát trận đấu”

Nói xong Mạc Từ Ngôn rời đi, đáng lẽ hán không hề muốn ở lại chỉ là tiện đường đoàn xe ngựa đi ngang qua cổng thành chiến nên hán đã dừng chân lại và sẽ quay trở về Thiên Từ Thành ngay thế nhưng đôi mắt xanh của nam nhân đó đã khiến hán buộc ở lại vì hán biết chắc người này hán đã gặp gỡ rồi hán muốn biết xem tên tiểu tử đó là ai.

Âm hiệu vang lên, toàn bộ thành chiến không còn một tiếng vang, các đối thủ chuẩn bị tinh thần bước vào trận đấu, nàng cầm chặt chiếc cung tên trên chiến quyết đấu của nàng đã tới

Vòng thi thứ 2 Tên Thuật sẽ được diễn ra ngay bây giờ sau khi âm hiệu thứ 2 được vang lên nhưng trước đó tôi muốn báo cho tất cả các đối thủ sẽ tham gia ở vòng này sau khi trận đấu giữa hai đối thủ kết thúc sẽ chỉ có 1 đối thủ được giáo chủ Âu Dương Thần lựa chọn để tham dự vào trận đấu cuối cùng

Lời nói của tên đó vừa dứt cả 10 đối thủ ngay cả nàng hết sức bất ngờ bởi những gì tên đó nói, chuyện gì đang xảy ra trận đấu quyết định sẽ ở ngay vòng này sao??

Trong khi nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tư Ngạn Thiếu bỗng chợt nói, khóe miệng hần khẽ cong lên

“Cuối cùng cũng gặp lại ngươi, Lệnh Chủ Âu Dương Thần”

Nàng bắt ngờ nhìn lên phía trên kia, dáng vẻ cao lớn vô cùng bí ẩn, đôi mắt của hần mang màu tím chỉ có thể dùng 1 từ rất đẹp để miêu tả con mắt đó của hần, khí chất mạnh mẽ đến đáng sợ, bên phải hông của hần có một thanh kiếm đẹp như chính màu mắt của hần vậy. Vậy ra hần chính là lệnh chủ uy quyền nhất Thương Vân lệnh sao, giáo chủ Âu Dương Thần.

“Có vẻ như trận đấu càng ngày càng thú vị rồi đây” Vô Lăng điềm tĩnh đặt chiếc cung tên hần đang cầm trên tay xuống, nàng quay sang phía hần ngạc nhiên hỏi

“Còn chuyện gì nữa sao”

“Ngươi không thấy sao là bệ hạ đang ngồi phía trên kia để quan sát trận đấu”

Trong giây phút đó cảm giác sợ hãi bao quanh thân thể nàng, nàng run sợ không giám ngược mặt lên nhìn nam nhân đang ngồi ở trên cao kia, nàng bám chặt lấy y phục, tại sao Mạc Tử Ngôn lại ở đây chẳng phải tướng quân nói rằng bao nhiêu năm tổ chức hần không hề tham gia hay sao??

Tại sao chứ??

“Chương Hy, huynh không sao chứ” Hiến Triệt vỗ vai nàng

“A.. ta không sao đa tạ huynh” Nàng giật mình vẫn là cảm giác run sợ đó, nếu không bình tĩnh thì làm sao có thể thắng được trận đấu nàng hơn thế nữa đối thủ của nàng lại là người mạnh nhất ở đây Tư Ngạn Thiếu, nàng chấn tĩnh lại quay sang nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiến Triệt

“Huynh nhìn ta có chỗ nào giống nữ nhân không”

“Huynh, nữ nhân sao” Hần ngạc nhiên chỉ thay thẳng vào người nàng, tên tiểu tử này sao lại hỏi hần câu hỏi như thế chẳng phải chỉ có nam nhân mới được tham gia thôi sao, nữ nhân làm sao có thể, hần lướt nhìn một lượt quanh người nàng

“Ánh mắt đó của huynh là gì” Nàng nhàu mày khó chịu nhìn hần đang quan sát khắp người của nàng

“Nhìn kĩ thì có vẻ khá giống”

“Huynh thấy ta giống ở chỗ nào chứ, hoàn toàn không hề” Tim trong lồng ngực nàng đập nhanh liên hồi, không lẽ hần đã phát hiện ra điều gì rồi chứ

“Đúng là không hề giống nhưng trừ đôi mắt của huynh”

“Mắt của ta “

“Đúng vậy, đôi mắt màu xanh đẹp đến vậy lần đầu tiên ta được nhìn thấy đôi mắt đó chỉ có thể là của nữ nhân, nam nhân làm sao lại có được đôi mắt đẹp như thế” Hần định lại gần chạm vào gương mặt của nàng, nàng nhanh chóng hất tay hần ra phản bác

“Ta là nam nhân, 100% là nam nhân đôi mắt của ta đẹp như vậy bởi lẽ là được hưởng lại từ mẫu thân ta”

“Ta hiểu rồi, nếu huynh mà là nữ nhân ta sẽ yêu huynh mất” Hần quay đi cười lớn, đúng rồi vốn dĩ trông tiểu tử này không hề giống nữ nhân chỉ có đôi mắt đó cứ đẹp như vậy sẽ khiến người khác hiểu nhầm mất

Phía trên cao kia, Âu Dương Thần đang nói gì đối với bệ hạ sau đó thân nhiên bước xuống dưới, Chiêu Phàm hần không thể nguôi ngoai được sự lo lắng cho nàng, nếu như bệ hạ biết được nàng dám cả gan tham gia thì nhất định sẽ trừng phạt nàng rất nặng nề ngay cả hần cũng không ngoại lệ nhưng hần lo cho nàng hơn cả chính sinh mạng của hần, mạng hần có thể mất còn nàng thì không thể, hần không muốn nhìn thấy nàng đau khổ.

Nhược Hy, nàng nói đi ta phải làm sao đây

Ta không thể để hần biết, Nhược Hy ta không phải là người dễ dàng đầu hàng, ta sẽ không.. để hần biết đâu. Ta sẽ không phục, sẽ không vì hần sợ hãi mà bỏ qua tín ngưỡng cao cả của cuộc đời ta đâu.

Đôi mắt xanh xinh đẹp kia, ta rất muốn biết ngươi là ai, nếu để ta biết đó chính là nàng ta sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng, Nam Cung Nhược Hy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trận đấu cuối cùng (2)

Trận thi đấu Tên Thuật chính thức bắt đầu, ở vòng thi đấu thứ 2 các đối thủ sẽ phải dùng cung tên của chính mình để bắn thẳng vào hồng tâm của 6 tấm bia đang được cách nhau một khoảng cách khá xa, tiếp theo sau đó là 7 tấm bia được treo trên cao ngang với tầm mắt của ban giám khảo các đối thủ phải bắn lên cao cho trúng hồng tâm của tấm bia sau khi đã hoàn thành phần thi đấu của mình nếu chiến thắng nghiêng về cả hai đối thủ thì họ sẽ phải tham gia một trận thi đấu nữa do chính Âu Dương giáo chủ đề ra chính là “Hắc tên thuật” hai thí sinh sẽ phải cầm hai mũi tên được làm từ Thương Vân lệnh, đứng đối diện nhau và bắn tên

Và nếu như hắc tên thuật trúng phải người của ai thì kết quả đã rõ ràng

Cả thành chiến lại một lần nữa vang dội lên những lời bàn tán, nằng nhừ này

“Hắc tên thuật nghĩa là sao, Vô Lãng ta không hiểu”

Vô Lãng khoanh tay trước ngực điềm tĩnh trả lời nàng “ Hắc tên thuật chính là vũ khí mạnh nhất có sức sát thương rất cao, chỉ cần bị hắc tên thuật trúng vào người vì vết thương sẽ nặng hơn những vết thương bị mũi tên bình thường trúng vào người, khả năng phục hồi chỉ là 1%”

Nàng nhìn sang những đối thủ bên cạnh họ đều rất thần nhiên, bình tĩnh nàng có cả giác như chuyện vừa rồi đối với họ là không đáng kể, nàng khẽ run sợ bị hắc tên thuật trúng vào người khả năng phục hồi cao nhất chỉ là 1% thôi sao?

Vô Lãng tiếp lời “ Chúng được làm ra từ Thương Vân Lệnh để có thể giết người cao hơn bình thường thì người đứng sau Âu Dương chủ chính là Ninh Phong, cô ta đã nghiên cứu và chế tạo ra loại tên có sức giết người cao như vậy”

Nàng cảm chiếc cung tên của mình lên, xem ra nàng đã quá coi thường Thương Vân Lệnh rồi, họ là những tổ chức sát thủ giết người tàn nhẫn phục vụ mệnh lệnh của Mạc Tử Ngôn, bên trong đó có lẽ còn chứa rất nhiều điều đáng sợ mà nàng không thể tưởng tượng ra được

“Họ thật sự đáng sợ đến như vậy sao”

“Phải, họ chính là những sát thủ chúng ta không thể xem thường vậy nên việc một trong chúng ta trở thành lệnh chủ mới của họ thì việc này sẽ không hề dễ dàng bởi Ninh Phong cô ta sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra với cô ta chỉ có Âu Dương Thần mới chính là lệnh chủ thật sự của Thương Vân Lệnh”

“Ta hiểu ý của huynh”

Trận đấu chính thức bắt đầu, xin mời hai đối thủ sau bước vào trận đấu tên thuật

Chương Hy

Tư Ngạn Thiếu

Nàng đứng dậy, tay phải nắm chặt lấy chiếc cung tên “ Vô Lãng, ta đi đây”

“Chúc huynh may mắn”

Nàng mỉm cười gật đầu, bình tĩnh bước xuống trận đấu từng bước di chuyển của nàng là nghĩ suy nghĩ lên lời trong tâm hiện lên, một bên là Mạc Tử Ngôn hẳn sẽ chú ý đến nàng khả năng nàng sẽ bị hắn phát hiện là rất cao, một bên là Tư Ngạn Thiếu hẳn chính là đối thủ không thể xem thường hẳn quá mạnh, Nhục Hy cố lên, bây giờ nếu mà người sợ hãi người sẽ chính là kẻ thua cuộc

Đối thủ đầu tiên, Tư Ngạn Thiếu, hắn tiến về hướng có những tấm bia vẫn đáng vẻ cao ngạo đó, ánh mắt hắn chẳng hề có chút lay động, hắn gương cung lên nhắm thẳng về phía mục tiêu

Phập, mũi đầu tiên trúng hồng tâm và cứ như thế 6 phát cuối cùng tất cả đều trúng hồng tâm, nàng vẫn chưa thể tin vào mắt mình phát tên cuối cùng ở rất cách xa hẳn trước mắt còn có những tấm bia khác ngăn cản hẳn đã làm thế nào, không lẽ nào

“Nhục Hy, khi trước mặt con là những vật cản khiến con không thể bắn trúng vào mục tiêu cuối cùng thì cách cuối cùng mà con phải thực hiện đó chính là ...”

Hiểu rồi thì ra hẳn đã làm như vậy, thật đáng nể phục Tư Ngạn Thiếu, nàng tiếp tục quan sát hẳn bắn vào những mục tiêu trên cao kia, từ dưới mặt đất đến chỗ những tấm bia cách nhau khá xa, để bốn cơn nung xem người sẽ làm thế nào

Hắn di chuyển không ngừng, các kĩ thuật của hắn vô cùng nhanh, mục tiêu cuối cùng được treo ở trên cổng thành đầu hẳn gương cung tên, mũi tên cuối cùng bay nhanh vút về phía tấm bia

Phập

Hắn nhếch môi buông lỏng cung tên xuống, nàng đứng chôn chân ở đó không thể nào, không thể tin được, nàng liếc nhìn sang hắn, hắn đáp trả lại nàng bằng ánh mắt kiêu ngạo, nàng có thể cảm nhận được tên tiểu tử này đang cố tình khiêu khích nàng

Âu Dương Thần chống tay xuống bàn khẽ cười, xem ra tên Tư Ngạn Thiếu này vẫn quyết định phải đánh bại lại hắn sau trận đấu năm ngoái tiểu tử này đã rất tức giận và không phục hắn năm nay quay trở lại đã mạnh hơn rất nhiều quả nhiên vẫn là muốn đánh bại hắn

Đối thủ thứ 2, Chương Hy, nằng tiến vào trong đứng đối diện những tấm bia kia

Lúc này nét mặt Từ Ngôn thay đổi hoàn toàn, hắn nhìn thẳng vào chiếc cung tên nàng đang cầm trên tay, đôi mắt lạnh lẽo đến buốt da thịt, hắn nhíu mày đó chính là chiếc cung ngày trước hắn đã tận tay trao cho Chiêu Phàm, tại sao tên nam nhân đó lại có được chiếc cung này

“Chiêu Phàm chẳng phải đó là chiếc cung của ngươi sao”

“Hắn chính là người quen của vi thần, việc này vi thần sẽ giải thích với điện hạ sau”

Lời nói của hắn xen chút tức giận “Quan trọng đến vậy sao, ngươi thật to gan tướng quân”

“Vi thần biết tội xin điện hạ lượng thứ, vi thần sẽ xưng tội với người sau”

Mạc Từ Ngôn không trả lời hắn im lặng quan sát tên nam nhân kia, có gan cầm chiếc cung tên của tướng quân thì cho ta xem ngươi tài giỏi đến đâu nếu ngươi dám thua cuộc, ta sẽ xử tội chết cho ngươi

Nàng gương cung ngẩng thẳng về phía mục tiêu, nàng thả tay ra mũi tên lao nhanh về phía hồng tâm

Phập

Ánh mắt sắc lạnh như băng tuyết ngàn năm bắt đầu hiện lên, gương mặt chẳng hề có cảm xúc, phát thứ hai nàng thay đổi kỹ thuật chiếc cung tên được đưa ra sau, mũi tên thứ hai lao ra bay thẳng đến tấm bia thứ 2

Đến tấm bia cuối cùng, nàng xoay người về phía sau mũi tên được bay từ sau lưng này tiến thẳng về mục tiêu

Phập

Nàng vui mừng nắm chặt chiếc cung tên, cả 6 tấm bia đều trúng hồng tâm không sai lệch một chút nào

Tư Ngạn Thiếu kiêu ngạo hắn nghĩ thầm “Đừng vội mừng Chương Hy, để xem đến vòng thứ 2 ngươi có thắng được Ngạn Thiếu ta không, vậy mới xứng đáng làm đối thủ của lão tử ta”

Trong suy nghĩ của Mạc Từ Ngôn hắn đã thay đổi việc mà hắn nghĩ ngờ là nàng từ lúc đầu đã bị dập tắt, kỹ thuật bắn tên tuyệt đỉnh như vậy nhất định không thể nào là nàng ấy còn cả ánh mắt đó nữa nhất không phải là một đại tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, cao quý chỉ được học những việc mà nữ nhân nên làm, kỹ thuật đó của hắn chính là một cung thủ thực sự

Nàng ngược lên quan sát từng vị trí của những tấm bia được đặt trên cao, xem ra nàng phải liều một mạng rồi

Nàng giương chiếc cung lên cao 6 phát đầu tên trúng hồng tâm tuy rằng tấm bia thứ 5 kia có lệch hướng một chút nhưng vẫn được người chấm điểm chấp nhận

Đến tấm bia cuối cùng, nàng học theo chiêu thức mà sư phụ đã dạy lúc trước, nàng xoay người nhảy lên trên cao giương cung lên đưa ra phía sau mũi tên nhanh chóng lao về hồng tâm cuối cùng trong giây phút đó cảm giác rằng mũi tên của nàng đã bị đi lệch mục tiêu, tim nàng đập liên hồi, từng giọt mồ hôi rơi xuống ướt đầm trán

Hãy giúp ta, đừng lệch khỏi mục tiêu

Phập, nàng nhắm mắt lại thật chặt toàn thân thể mềm nhũn chẳng thể suy nghĩ được gì, nàng bất chợt mở mắt ra bởi một giọng nói cất lên

“Vậy là trong trận đấu thứ hai này 2 đối thủ Chương Hy và Tư Ngạn thiếu đều giành được thắng lợi đi tiếp vào trận đấu cuối cùng với Âu Dương chủ”

Cảm giác lúc này của nàng như muốn nổ tung lên vì hạnh phúc, vậy là cuối cùng may mắn đã mỉm cười với nàng, nàng nhìn về phía Chiêu Phàm ánh mắt rạng rỡ vui vẻ

Chiêu Phàm ta làm được rồi

Chiêu Phàm khẽ cười nhưng nàng lại không để ý tới Mạc Từ Ngôn đã trông thấy hành động của hai người, hắn thân nhiên đã nhận ra được điều gì đó từ nàng

“Vậy là cuối cùng vòng thi đấu thứ 2 chính thức kết thúc, có 4 đối thủ đã giành chiến thắng bước tiếp vào vòng thi đấu nguy hiểm “Hắc Tên Thuật”

“Nhưng chỉ có có người đã được giáo chủ chọn ra để thi đấu vòng thi mạo hiểm này”

Âu Dương Thần tiếp lời, hắn tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt tím tuyệt đẹp nhìn thẳng về phía nàng và Tư Ngạn Thiếu hai đối thủ khiến hắn thấy thú vị

nhất trận đấu, kĩ thuật tuyệt đỉnh của bọn họ hẳn đã được trông thấy từ lúc đầu cho tới vòng thi đấu này chính là người mạnh nhất xứng đáng được giao đấu với hắn trong trận đấu giành lại chiếc ghế Lãnh Chủ từ tay hắn” Chương Hy và Tư Ngạn Thiệu, chính là hai người”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trận đấu cuối cùng (3) - bại lộ thân phận

“Bệ hạ, kia chẳng phải là tên tiểu tử đã giúp người từ mấy hôm trước sao” Chiêu Hoa Tên cận vệ đi theo hắn – vị công tử mà nàng đã từng giúp đỡ, tên đó chỉ tay về phía nàng đang đứng cầm cung tên thái độ của hắn vô cùng ngạc nhiên

“Đúng vậy nhỉ?” Hắn mỉm cười, cầm chiếc quạt che đi gương mặt tuần tú của mình, hắn đã ngồi tại đây quan sát nàng từ lúc trận đấu bắt đầu cho tới vòng đấu cuối cùng này, nàng làm hắn bất ngờ hết lần này tới lần khác ban đầu nhìn thấy nàng dưới trận đấu hắn đã rất ngạc nhiên không tin vào những gì mà hắn đang trông thấy, nàng quả thật không thể khinh thường

“Thần thấy tên tiểu tử đó một phần rất giống nữ nhân nhưng lại không nghĩ rằng tên đó lại mạnh tới vậy” Trong lòng Chiêu Hoa ái mộ nàng 1 phần không nhỏ, kĩ thuật mạnh nhất của tên tiểu tử đó là khi hắn cầm cung bắn thẳng vào hồng tâm không chệch một chút nào

“Ai mà lại nghĩ tiểu tử đó lại là nữ nhân chứ” Hắn nói nhỏ, gương mặt tràn đầy sự thú vị có chút chế giễu

Một nữ nhân như nàng lại giám cả gan giả trang nam nhân nếu nàng bỏ tấm vải che trên gương mặt xinh đẹp đó của nàng ra chỉ có lũ ngốc mới thực sự coi nàng là nam nhân, hắn khẽ cười soi hoang, để xem nàng định làm gì.

Nàng đặt cung tên của tướng quân xuống dưới mặt đất, binh lính đưa cho nàng một chiếc cung tên khác kèm theo nó chính là “Hắc Tên Thuật”, nàng cầm nó lên ngắm nhìn quả thực chúng rất khác với những loại tên bình thường, đầu mũi tên là màu đen, dưới thân của mũi tên được khắc 3 dòng chữ “Thương Vân Lệnh”, nàng chạm nhẹ vào đầu mũi tên vật này được làm rất sắc nhọn

Nàng nhìn về phía Tư Ngạn Thiệu đang đứng đối diện với nàng, hai ánh mắt vô tình chạm nhau, nàng bất giác quay đi, nếu như nàng và hắn một trong hai người trúng hắc tên thuật thì cả đôi sẽ thành tàn phế, bị vứt bỏ không còn chút giá trị

Hắn vẫn đứng đó nhìn nàng, tay nàng vẫn đang run lên hắn xoay người bước về phía sau đặt cung tên của mình xuống

Chương Hy khi đã bắt đầu trận đấu này ta buộc phải làm trọng thương người còn không Ngạn Thiệu ta sẽ không thể đạt được giấc mộng của đời mình là được tiêu diệt hắc tên lệnh chủ kiêu ngạo vô tình của Thương Vân Lệnh – Âu Dương Thần

Nàng nắm chặt một bên tay cầm hắc tên thuật, ánh mắt nàng đã thay đổi màu xanh sáng rực tinh khiết đã không còn thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đối thủ không chút tình người

Ánh mắt của nàng ấy đã thay đổi nó giống hệt như lúc nàng ở trong sân tập luyện, một màu xanh lạnh lẽo đến đáng sợ, Chiêu Phàm hẳn đang rất lo lắng cho nàng, lúc này hẳn đang rất sợ hãi, sợ nàng sẽ trở thành phế nhân, sợ nàng sẽ không còn muốn tồn tại nữa, hẳn sợ đôi mắt tuyệt đẹp kia sẽ không còn cười với hắn nữa

Cảm giác hối hận bỗng tràn ngập trong tâm trí hắn, chẳng lẽ hắn đã sai rồi sao? Lẽ ra hắn không nên để nàng tham gia

Mạc Từ Ngôn vẫn không chút động tĩnh hắn vẫn im lặng thản nhiên chờ mọi chuyện diễn ra

“Thật không hổ danh là lệnh chủ tàn nhẫn của Thương Vân Lệnh, hắn làm vậy phải chăng là muốn giết đi một đối thủ”

“Điện hạ ý của người là ...”

“Hắn không để cho hai người mạnh nhất cùng tồn tại, có người sống thì phải có người chết, chiếc ghế lệnh chủ không thể giành cho hai người” Ánh mắt hắn trầm tư, lạnh lùng quan sát từ hành động của nàng

Nữ nhân, việc gì đã khiến nàng liều mạng như vậy

Trận đấu bắt đầu, hai đối thủ xin mời vào vị trí

Vẫn ánh mắt lạnh lùng đó, Tư Ngạn Thiệu xin lỗi người ta nhất định phải thắng, chỉ có vậy ta mới thoát khỏi chiếc lồng giam đó

Ánh mắt cao ngạo đáp trả lại ánh nhìn lạnh lùng, Chương Hy xin lỗi

Hắc tên đầu tiên được bắn ra từ phía Tư Ngạn Thiếu lao nhanh tới chỗ nàng đứng, nàng khẽ nghiêng người ra sau cầm nhanh được mũi tên của hắn, nàng gương cung bắn về hướng hắn, hắn nhanh chóng bay người lên cao hai mũi tên của nàng cắm xuống mặt đất khiến nó nứt toát.

Tư Ngạn Thiếu bắn cùng lúc hai mũi tên về phía nàng, hai mũi tên lao nhanh đến mức nàng không kịp phản ứng, cánh tay của nàng đã thấm máu, bộ y phục đã bị rách lộ ra làn da trắng ngọc, nàng mặc kệ vết thương cầm ba mũi tên bắn về phía hắn, nàng điều chỉnh hướng mũi tên ba phát tên được bắn ra lao ra đúng những chỗ mà hắn định tránh né

Hắc tên của nàng đã làm hắn bị thương phần lưng, hắn nhú mảy chống tay xuống mặt đất, nàng ôm lấy vết thương mở hôi trên chân chảy xuống từng giọt, mặc cho rất đau đớn nhưng nàng vẫn không để lộ ra sơ hở

Tư Ngạn Thiếu từ từ đứng dậy cầm lấy hắc tên bắn thẳng về phía nàng, hắn khẽ đau nhói đằng sau lưng, nàng né người sang một bên chớp thời cơ bay lên nàng gương cung bắn, tên thuật được bắn ra, Tư Ngạn Thiếu hắn quá bất ngờ nên đã để lộ sơ hở

Nàng đáp người xuống mặt đất khẽ cười chế giễu mũi tên của nàng chỉ khiến hắn bị đứt dây cung không hề làm tổn hại đến thân thể của hắn

Hắn cầm chiếc cung tên đã bị đứt dây nhú mảy nhìn nàng đang ôm lấy vết thương

“Tại sao ngươi không giết ta, phải giết ta ngươi mới có thể vào được vòng cuối cùng”

“Ta không muốn giết ngươi, càng là đối thủ càng không thể giết”

“Chỉ vậy thôi”

“Đúng chỉ vậy thôi”

Hắn cười lớn, hắn ngồi xuống mặt đất ném cung tên về một bên, hắn đã thật sự thua tên tiểu tử này rồi, thật sự thua rồi lần đầu tiên hắn thua một người mà không phải Âu Dương Thần

“Tốt lắm, ta thua ngươi rồi”

Nàng tiến tới chỗ hắn ngồi đưa tay ra trước mặt hắn “Đứng lên đi, ngươi cũng rất xứng đáng chẳng qua là ta may mắn thôi, ta đã sợ khi phải đối đầu với ngươi vì ngươi rất mạnh thắng được ngươi chỉ là ăn may”

Tư Ngạn Thiếu nắm lấy tay nàng đứng dậy “Ngươi thắng cuộc”, hắn vỗ vai nàng rồi quay lưng bước đi, nàng nhìn theo dáng vẻ cao ngạo đó tại sao nàng lại cảm thấy hắn buồn bã đến vậy

“Vậy kết quả đã rõ ràng, Chương Hy đã giành chiến thắng mặc dù không ra tay giết Tư Ngạn Thiếu, Chương Hy sẽ bước vào vòng đấu cuối cùng cùng với giáo chủ Âu Dương Thần”

Nàng mỉm cười trong lòng mừng rỡ, cuối cùng cũng đến rồi, giấc mộng của nàng tin ngưỡng của nàng đã ở ngay trước mặt nàng

“Kỹ thuật rất tốt, ngươi đã đánh bại được Tư Ngạn Thiếu, ngươi xứng đáng” Âu Dương Thần bước xuống sân, từng bước đi của hắn là những cái vỗ tay khen ngợi nàng

Nàng quay lại nhìn người đang đi tới cạnh nàng “Giáo chủ Âu Dương”

“Ta rất vui khi được giao đấu với đối thủ mạnh nhất trong đại hội anh hùng Chương Hy ngươi”

“Xin được chỉ bảo, giáo chủ”

“Nếu sau trận đấu nàng ngươi chiến thắng ta sẽ nhường lại chiếc ghế lãnh chủ lại cho ngươi và rút lui trong im lặng” Hắn rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm hướng về nàng

Nàng cầm chặt thanh kiếm, cảm giác sợ hãi đang bao trùm lấy nàng không hiểu sao đứng trước mặt hắn nàng lại cảm thấy rất đáng sợ, sát khí của hắn quá mạnh lấn áp đi hết sinh lực của nàng

“Trận đấu cuối cùng bắt đầu, xin mời hai đối thủ vào vị trí tấn công”

Âm hiệu vang lên, hắn lao tới nàng như một con sói đang vồ lấy mồi của mình, nàng đỡ lấy những đường kiếm của hắn, đáng ghét hắn.. hắn mạnh quá, tay nàng run lên bởi những đường kiếm đó, nàng né ra phía sau cầm thanh kiếm chém vào chỗ hắn để lộ sơ hở, hắn nhếch môi né đường kiếm của nàng

Hắn chém lướt qua nàng, mái tóc dài được buông xuống, nàng sợ hãi quay lại

“Tóc của mình”

Nét mặt của Mạc Từ Ngôn đã dần thay đổi, hắn nhìn nàng đôi mắt chìm ung tuyệt đẹp chuyển sang màu tối tăm đến tàn nhẫn

“Ngươi quên rằng ta đang ở phía sau ngươi sao”

Nàng quay lại, thanh kiếm được chém xuống, nàng bắt chợt né người ra nhanh, tấm vải đen trên gương mặt nàng rơi xuống mặt đất, nàng thẫn thờ nhìn tấm vải đen

Gương mặt xinh đẹp lộ ra cùng với đôi mắt xanh tuyệt mỹ, nàng buông thanh kiếm trên tay xuống, nàng không biết rằng khi tấm vải kia rời khỏi gương mặt nàng thì cũng chính là lúc giấc mộng được trở thành lệnh chủ của Thương Vân Lệnh đã hoàn toàn chấm dứt, chỉ còn sự u tối đáng sợ, tàn nhẫn đang vây quay nàng

Tín ngưỡng của cuộc đời nàng, giấc mộng tự do của cuộc đời này đã bị nam nhân ấy phá hủy, hết toàn bộ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đau đớn bữa vây

“ Là nữ nhân sao ”

“Chương Hy chính là nữ nhân sao”

“Ta không thể tin vào mắt mình được nữa”

“Đẹp quá, nữ nhân đó rất xinh đẹp”

“Người đứng đầu đại hội anh hùng, đánh bại hoàn toàn Tư Ngạn Thiếu chính là nữ nhân??”

Thành Chiến vang lên rầm rộ, những âm thanh la hét ầm ĩ đến chói tai không chỉ con họ mà cả top 10 đối thủ đều phải ngạc nhiên trước những gì diễn ra trước mắt

“Vô Lăng, ta đã đoán đúng mà tên Chương Hy đó chắc chắn là nữ nhân” Hiên Triệt hoảng sợ vỗ vai của Vô Lăng

“Tại sao huynh biết” Vô Lăng hần vẫn bình thản ngồi đó gương mặt một chút thay đổi cũng không có

“Trước lúc đó hần có hỏi ta điều rất kì lạ là hần trông có giống nữ nhân không, lúc đó khi nhìn vào đôi mắt của hần ta đã có suy nghĩ như vậy nhưng hần từ trên xuống dưới không hề giống nữ nhân”

“Những kĩ thuật tuyệt đỉnh đó từ cách nàng ta cầm thanh kiếm lao vào đối thủ ngay cả ta cũng không nghĩ rằng nàng ta là nữ nhân” Tư Ngạn Thiếu khoanh tay tựa lưng vào ghế, hần tự chế giễu mình một nam nhân như hần lại thua hoàn toàn dưới tay một nữ nhân, nỗi nhục nhã này cả đời hần cũng không thể quên

“Cảm giác thế nào khi thua dưới tay nữ nhân” Ánh mắt Vô Lăng nhìn Ngạn Thiếu, hần cảm nhận được tên khốn này đang cố gắng chế giễu hần

“Cảm giác không tồi, nàng ta chính là một chiến binh trời sinh, một nữ nhân không thể xem thường” Hần nhìn gương mặt nàng, gương mặt xinh đẹp đó đang sợ hãi một thứ gì đó, thanh kiếm bị rơi xuống đất, hần không hiểu vì sao nàng lại sợ đến vậy, cho dù có là nữ nhân nhưng nàng ta đã chiến thắng nên dĩ nhiên vẫn được công nhận

Chiêu Hoa hần vô cùng ngạc nhiên, còn vị công tử kia vẫn mỉm cười quan sát những gì xảy đến tiếp theo ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, ngay từ đầu hần đã đoán được nàng sẽ bị bại lộ và đúng như ý muốn của hần khi tấm vải che mặt rơi xuống không còn một ai nghĩ rằng nàng chính là nam nhân

“Bệ hạ, những gì vị thần vừa trông thấy có phải là sự thật không”

“Vậy người thấy đó có đúng là sự thật không” Hần bỏ chiếc quạt đang che đi gương mặt tuấn mỹ xuống

Chiêu Hoa ngồi sụp xuống cạnh hần, nếu không phải chứng kiến những gì đáng lẽ không nên thấy thì hần sẽ chẳng hề tin một nữ nhân lại có những đường kiếm công phu kết hợp với mức độ cung thủ đỉnh cao hoàn toàn là không thể, hần ám ức trong lòng phải công nhận rằng bản thân hần còn thua cả một nữ nhân

“Dừng trận đấu này lại” Là một giọng nói quen thuộc lạnh đến buốt da thịt như hồ băng thiên trượng lạnh lẽo chẳng có một thứ gì có thể sưởi ấm được nó vang lên

“Bệ hạ” Âu Dương Thần quỳ xuống nhận lấy thánh chỉ của hần

“Trận đấu này sẽ không được phép công nhận, chiếc ghế lãnh chủ vẫn là thuộc về người Âu Dương Thần” Gương mặt hần trở nên tối tăm không chút cảm xúc, hần đứng dậy nhìn thẳng về phía nàng

“ Binh lính đâu, áp giải hắn đi theo ta còn ngươi Chiêu Phàm ta sẽ xử tội chết cho ngươi sau” Nói xong Mạc Từ Ngôn rời đi bỏ lại Chiêu Phàm hắn vẫn im lặng ngồi đó nét mặt tối sầm lại không thể nói một lời

Binh lính tiến tới kéo nàng rời khỏi Thành Chiến nàng cứ mặc để chúng lôi đi vì chắc chắn nàng cũng sẽ chết, hắn đã biết rồi dù làm gì đi nữa kết cục vẫn chỉ là chết mà thôi

Âu Dương Thần hắn vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một nữ nhân lại chiến thắng hơn 1000 thí sinh tham dự để vào trận đấu của cùng với hắn, hắn rời khỏi trận đấu bước tới chỗ Chiêu Phàm đang ngồi, hắn đập tay xuống mặt bàn

“Đại tướng quân, chuyện này là sao ngươi giải thích đi”

Chiêu Phàm hắn vẫn im lặng không nói một lời, Âu Dương Thần tức giận nắm lấy y phục hắn nhấc lên, gương mặt tràn đầy sự tức giận

“Ngươi định giả diếc sao, nữ nhân đó chắc chắn là có liên quan đến ngươi chẳng phải nàng ta cầm chiếc cung tên mà bệ hạ ban cho ngươi sao”

Ánh mắt hắn thần thò, bây giờ hắn không thể điều khiển nổi cảm xúc của hắn rằng hắn đang muốn gì và phải làm cách nào để bảo vệ được nàng

“Ngươi đó là Hoàng Phi nương nương”

Âu Dương Thần thả tay khỏi y phục của Chiêu Phàm điều này mới thật sự khiến hắn bất ngờ vô cùng

“Ngươi nói, hoàng phi nương nương”

“Phải chính là nàng ấy”

Hắn đã từng nghe mọi người khắp Nguyên Quốc đồn đại rằng đệ nhất mỹ nhân Nguyên Quốc là tuyệt sắc giai nhân không ai sánh bằng, nhan sắc của nàng đến thần tiên trên trời cũng phải thua một phần, mái tóc dài mềm mượt như mây, đôi mắt xanh của thể trời đẹp vô cùng, người đó là phi tử của bệ hạ, hoàng phi nương nương

Tuy rằng không biết nhưng hắn đã chĩa mũi kiếm vào nương nương, dù có là ai cũng không thể tha thứ, lần này phải vào cung xưng tội với bệ hạ rồi

Mạc Từ Ngôn hung bạo kéo tay này, nàng sợ hãi đi theo hắn gương mặt hắn đã thay đổi bây giờ hắn rất đáng sợ, ánh mắt nhìn nàng vô cùng tàn nhẫn như thể hắn đang nhìn chính kẻ thù của mình, hắn đẩy nàng vào trong tấm cung của nàng, nàng ngã xuống chạm vào vết thương trên cánh tay, nước mắt bỗng rơi xuống vì đau đớn

“Đường đường là một hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc lại còn là phi tử của ta, tại sao nàng dám lớn gan trốn ra khỏi cung để làm chuyện đó”

Nàng run sợ ngồi dậy một tay ôm lấy vết thương, một tay kéo long bào của hắn

“Đây là lỗi của ta là ta đã tự ý làm tất cả mọi chuyện, ta sẽ chịu tội mong bệ hạ tha thứ”

Trong ánh mắt hắn bây giờ nàng thật không khác gì đám cỏ rác ngoài kia, hắn nhếch môi chế giễu

“Muốn trốn thoát khỏi ta sao, muốn rời khỏi Thiên Từ Thành sao, nàng đã quá coi thường ta rồi, Nhượng Hy” Hắn lạnh lùng đẩy nàng ra xa khỏi hắn, nàng nhắm mắt trong đau đớn

“Tại sao nàng dám làm như vậy với ta, ta đã cố tình làm ngơ đi tất cả mọi chuyện để cho nàng tự do đi lại trong cung mà không cấm nàng bất cứ điều gì quá phận để rồi nàng đáp trả lại ta bằng cách trốn ra khỏi cung và lừa gạt ta ư??” Chưa bao giờ nàng thấy hắn tức giận như vậy, nàng run rẩy cầu xin hắn nước mắt từng giọt lăn xuống rơi trên gương mặt xinh đẹp

“Nàng đang cầu xin ta sao, nàng đã quá phận của mình rồi, người mà ta hận nhất cũng chính là người đã lừa dối ta ta sẽ khiến chúng sống không bằng chết đầy đọa chúng vì đã dám lừa dối vua, coi thường vua”

“Nàng nghĩ xem ta nên làm gì với gia tộc của nàng, giết phụ thân nàng hay tru di tam tộc khiến cho gia tộc nàng bị diệt vong mãi mãi”

Nàng đứng dậy bước tới cạnh hắn giáng vào gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ cao ngạo của một vị vua, hắn tối sầm mặt gương mặt bị đỏ một bên có năm mờ cũng không nghĩ rằng sẽ có người dám làm tổn lại tới long thể của bệ hạ

“Đúng vậy ta đã chôn ra khỏi cung, ta đã định chôn thoát khỏi bệ hạ người vừa lòng chưa, tại sao à” Nàng nói với giọng khinh thường hắn, mái tóc dài che phủ đi gương mặt ướt đầm lệ tràn

“Bệ hạ có bao giờ người nghĩ đến cảm giác của ta chưa, người bỏ mặc ta, người coi như ta không hề tồn tại trong hậu cung này mà ngày đêm mong nhớ không quên chấp niệm về hoàng hậu, ta phận làm thê thiếp ta không dám đòi hỏi tình yêu của người nên ta muốn giải thoát ra bên ngoài, ta muốn được tự do” Nàng đâm liên tục vào long thể của hắn mặc cho tay nàng đang rỉ máu ngày càng nhiều

“Ta không muốn sống trong hoàng cung rộng lớn này trong cô độc cả đời thứ ta cần bệ hạ không thể cho ta vậy thì hãy cho ta được rời khỏi cung hãy phế truất ta và hãy để ta tự do, đừng bắt ta phải trông thấy những ngày dài trôi qua là người đều nhớ về cố nhân đó”

Hắn tức giận nắm lấy tay nàng, đập mạnh vào bức tường, nàng ngược lên nhìn hắn đầy sự căm hận xen lẫn những đau thương

“Nàng nghĩ mình là ai mà dám chống đối ta, nàng muốn được tự do sao trừ khi nàng chết đi ta sẽ không bao giờ để nàng có được tự do mà cả đời cả kiếp của nàng phải ở cạnh ta, nàng là của ta ta là vua nàng không có quyền nói không được”

“Trừ khi ta còn sống ta còn là vua của đất nước này nàng muốn trốn đi đâu cũng không được, nàng phải chấp nhận một điều là nàng mãi mãi phải ở trong cung cấm này vĩnh viễn không được bước chân ra ngoài nữa bước”

Nàng im lặng để cho những giọt lệ đau thương chảy xuống gương mặt, phải rồi nàng quên mất một điều hắn là vua hắn muốn thứ gì ắt sẽ có được thứ đấy huống chi là một nữ nhân nhỏ bé như nàng mãi mãi không thể rời xa hắn

Hắn lạnh lùng thả tay nàng ra, mặc nàng ngã xuống trong tuyệt vọng, hắn đã rời khỏi Trung Nguyên Hoa nhanh chóng để trở về Nguyên Quốc chỉ vì nghe thuộc hạ của hắn nói nàng không được vui, nàng muốn hắn trở về vậy mà nàng lại đối xử với hắn không khác gì những người xa lạ, rốt cuộc nàng coi Mạc Tư Ngôn hắn là gì??

Nàng muốn trốn khỏi hắn đến như vậy sao

“Người đâu”

“Có thuộc hạ” Một đàn binh lính chờ sẵn lệnh của hắn ở ngoài tầm cung nàng

“Khi nào có thánh chỉ của trẫm tuyệt đối không cho phép hoàng phi được bước chân ra ngoài nữa bước, ai chống lại thánh chỉ giết không tha”

“Chúng thần tuân lệnh bệ hạ”

“Đây chính là sự trừng phạt dành cho nàng khi nàng dám cả gan lừa dối ta, đến khi nào nàng nhận ra sai lầm thì vĩnh viễn không được ra khỏi Ngự Linh Cung nữa bước”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ân tình cả đời khó trả

Sau khi hắn rời đi một lúc lâu cũng là lúc đại tổng quản bước vào, nàng vẫn ngồi đó nước mắt vẫn cứ tuôn xuống ngay cả vết thương đau đớn trên tay cũng bằng vết thương trong lòng nàng mặc cho cánh tay đang chảy máu càng lúc càng nhiều, đại tổng quản hoảng sợ chạy tới, xé tấm vải trắng cầm máu cho nàng, vội vàng chạy ra khỏi Ngự Linh Cung

“Người đâu cho gọi thái y đến đây”

“Vâng” Tên đó hồi hả chạy đi theo mệnh lệnh của đại tổng quản

Bà đau buồn nhìn nàng đang ngồi gục vào một góc tường khi nghe mọi người trong cung đồn rằng người chiến thắng đại hội anh hùng nổi danh khắp Nguyên Quốc là hoàng phi nương nương có chết đi bà cũng không dám nghĩ tới chuyện đó, khi bà đến cổng Ngự Linh Cung bệ hạ đã bước ra khỏi đó rất giận dữ người không nói một lời y như lúc người truy sát khắp Nguyên Quốc tìm cho ra được kẻ đã khiến hoàng hậu phải bỏ mạng

Trông thấy đáng về đó có lẽ bệ hạ cũng có chân tình với nương nương chẳng qua là nương nương, người không hề nhận ra chuyện đó

“Thái Y người mau vào đây”

Thái Y cúi người đi theo đại tổng quản, ông ta nhẹ nhàng cầm cánh tay nàng nên sát trùng vết thương, vết thương của nàng khá sâu còn chảy ra nhiều máu ông ta. Ông ta lấy ra một ít hành trắng và lá nóng đưa cho tì nữ đi đun nóng lên, thuốc được đưa tới nơi ông ta nghiền nát chúng ta rồi đắp lên vết thương của nàng, nàng nhủ thầm, cắn chặt môi “Đau quá”

“Xin nương nương tha tội” Ông ta xoa thuốc linh dược lên vết thương rồi quấn vải trắng quanh cánh tay nàng

Xong việc ông ta cúi người hành lễ trước nàng rồi bước ra ngoài

“Đại tổng quản đây là linh dược quý trong bài thuốc mới của ta còn đây là lá nóng hãy dùng chúng để làm lành vết thương của nương nương” Ông ta đặt vào tay tổng quản một lọ thuốc ta và vài chiếc lá nóng mùi thuốc

“Đa tạ ông” Ông ta gật đầu liền rời khỏi Ngự Linh Cung quay về Thái Y Viện

Đại tổng quản bước vào bên trong, nàng cảm lấy cánh tay phải đang bị thương tự chế giấu bản thân mình

“Đại tổng quản người có cảm thấy rằng ta rất vô dụng không?”

“Nương nương, người đang nói gì vậy?”

“Chỉ còn một chút nữa thôi mà, chỉ còn một chút nữa là ta được tự do rồi vậy mà cuối cùng lại bị bại lộ thân phận trước Mạc Từ Ngôn”

Nàng nói trong nước mắt, cổ họng lúc này như bị thứ gì đó to lớn chèn ngang qua không sao nuốt trôi được

“Ta đã từng có ý định trốn khỏi Nguyên Quốc này đi một nơi thật xa để không ai biết ta là ai, không ai có thể ép ta làm điều gì mà ta không muốn thậm chí khi nghe phụ thân nói rằng ta phải thành hôn với bệ hạ lúc đó ta đã định từ chối nhưng nhìn vào phụ thân ta nhìn ông ấy bất lực trước uy quyền của hắn nên ta đã quyết định tiến cung, đời kiếp này của ta coi như đã trả đủ cho ông ấy”

“Vậy mà sau khi tiến cung thì sao, đêm tân hôn bị chính phu quân của mình lạnh nhạt cô đơn ngồi trong căn phòng lớn đẹp để đó suốt đêm, ta đã phải rời khỏi gia phủ của mình để đến hậu cung lạnh lẽo này mà hắn lại đối xử với ta còn hạ cấp hơn cả một nữ tỳ”

“Nương nương, bệ hạ không hề như những gì người đã phải ... “

Nàng xen vào giữa lời nói của đại tổng quản, nàng gục đầu xuống mắt nàng sưng đỏ lên, đau quá còn vết thương vào đau hơn vết thương trong lòng

“Người muốn nói là vì hắn phải mang một chấp niệm đau đớn khi mất đi hoàng hậu, còn ta thì sao ta đâu có đắc tội với hắn cũng không làm phiền gì đến hắn, hắn vô tình tàn nhẫn với ta chỉ vì không quên được hoàng hậu”

“Ta đã cầu xin hắn cho ta được tự do chỉ cần hắn cho ta tự do ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa, ta sẽ rời khỏi Nguyên Quốc vĩnh viễn không quay trở lại”

“Người không nghĩ đến phụ thân của mình sao, người là nữ nhi duy nhất của Binh Bộ Thượng Thư ông ấy rất yêu thương nương nương người định để ông ấy lại rồi bỏ chôn sao?”

“Mạc Từ Ngôn hắn ta sẽ không dám làm hại ông ấy đâu hắn đã từng nói với ta hắn nợ phụ thân ta một ân tình cả đời hắn cũng không thể trả hết đó là lý do vì sao hắn chấp nhận thành hôn với ta”

Đại tổng quản cũng không bắt ngờ khi nghe nàng nói như vậy, bà đã sống ở hoàng cung này hơn 40 năm chứng kiến bệ hạ trưởng thành tới lúc người thành vua, bà tiến tới cạnh nàng

“Vậy người có muốn nghe về “ ân tình” của bệ hạ đối với ông ấy không?”

Nàng lau nước mắt ngược lên nhìn đại tổng quản rồi gật đầu

“Năm đó chính là năm mà những ai sống ở Nguyên Quốc sẽ không bao giờ quên, khi đó Thái Thượng hoàng là phụ hoàng của bệ hạ đang mang bệnh trong người sức khỏe của người rất yếu lúc đó Thiên Quốc, Tây An Quốc, Đại Ngụy Quốc, Bắc Thần Quốc, Trung Nguyên Quốc 5 hoàng đế trị vì đầu đá lẫn nhau xảy ra mâu thuẫn trong hoàng tộc họ quyết định dùng binh phản lại hiệp hòa giữa Nguyên Quốc với bọn họ”

“Tại sao họ lại làm vậy?”

“Bởi vì Nguyên Quốc là một đất nước hưng thịnh vô cùng tất cả những gì quan trọng nhất và quý hiếm nhất đều là Nguyên Quốc có được, trong hoàng cung nhiều anh tài, văn võ song toàn và lãnh thổ của Nguyên Quốc rất rộng lớn họ muốn đầu đánh lẫn nhau để giành lấy Nguyên Quốc nhân lúc thái thượng hoàng đang lâm bệnh”

“Khi đó bệ hạ chỉ có 16 tuổi người vẫn đang là đồng cung thái tử khi người xin thái thượng hoàng cho lãnh đạo quân binh đi bảo vệ Nguyên Quốc do người còn quá nhỏ nên thái thượng hoàng đã không cho phép việc khiến thần bất ngờ là Binh Bộ Thượng Thư phụ thân của người đã tới xin cho bệ hạ chỉ huy quân binh ngài ấy sẽ phò tá trợ giúp điện hạ sau nhiều ngày thuyết phục thái thượng hoàng phải chấp nhận cho điện hạ ra trận”

Nàng gật mình 16 tuổi sao?? Mạc Từ Ngôn hắn đã ra trận bảo vệ Nguyên Quốc từ năm hắn 16 tuổi trong khi nàng vẫn chỉ đang nhốt mình suốt ngày trong Thiên Hiệp đạo quán, đại tổng quản tiếp tục nói

“Lượng quân binh của Nguyên Quốc không thể bằng 4 nước đó ghép lại nhưng có đại tướng quân và binh bộ thượng thư, đại tướng quân kiếm võ xuất thần còn phụ thân người chỉ huy nhiều vạn binh tài năng quân sự vô cùng giỏi và sáng suốt nên họ đã đánh thắng 1 nửa của địch”

“Có lẽ người không biết thái tử điện hạ của 4 đất nước phản loạn đó lại là huynh đệ kết giao của bệ hạ, vì có hiệp hòa giữa các nước họ thường tới hoàng cung chơi cùng nhau, họ cùng nhau cưỡi ngựa, cùng làm nhiều chuyện với nhau đó là lý do người đã không cho phép phụ thân nương nương ta tay chém tên phản loạn cầm đầu là Hoàng Đế của Bắc Thần Quốc và đó cũng là sai lầm quá lớn với bệ hạ, khi cha người rút kiếm lại quay đi cũng là lúc hắn đâm một nhát kiếm ngay giữa ngực ông ấy, bệ hạ đã sợ hãi khi ông ấy ngã xuống”

“Người có biết kết quả là gì không nương nương?”

Nàng lắc đầu chờ đợi câu trả lời của đại tổng quản

“Bệ hạ đã giết chết hần và đưa cha người trở lại Hoàng Cung ngày đêm ở cạnh ông ấy, đi tìm khắp Nguyên Quốc vị thái y tai giỏi nhất, cuối cùng Quốc Thần Y ông ấy đã khiến cha của nương nương thoát khỏi cái chết”

“Ta còn nhớ khi đó bệ hạ đã nói với ông ấy rằng”

Binh Bộ Thượng Thư, cả đời này ta nợ người một ân tình lớn mãi mãi không thể quên

Ta đã là vua, người muốn thứ gì ta sẽ cho người thứ đó, chấp nhận điều kiện của người vô điều kiện

Mạc Từ Ngôn ta từ trước đến giờ chưa từng nợ ai chỉ có người, chính là mãi mãi không trả hết

Đại tổng quản cầm tay nâng chạm nhẹ lên vết thương “ Bệ hạ đã hứa với ông ấy là cả đời sẽ bảo vệ người khỏi những tham muốn quyền lực xấu xa cho dù người có yêu nương nương hay không thì người vẫn ở bên cạnh để bảo vệ nương nương đó là lời hứa của bệ hạ

Nàng rút tay lại ánh mắt hé lên sự đau buồn “ Đại tổng quản là ta sai rồi hay sao”

Vì một lời hứa cả đời phải bảo vệ một người có phải đó chính là lý do hần tức giận với nàng đúng không, Mạc Từ Ngôn

“Đại tổng quản vừa rồi đại tướng quân đã bị bệ hạ trừng phạt hiện tướng quân đang bị nhốt trong nhà lao ở cấm quân”

Đại tổng quản quay lại, một ti nữ đứng bên ngoài Ngự Linh Cung hồi hả chạy vào

Nàng kéo tay ti nữ đó lại “ Em nói gì cơ nói lại cho ta nghe”

“Khi.. khi này đại tướng quân đã bị bệ hạ sai quân lính dùng nhiều biện pháp tra tấn tướng quân còn nói rằng sẽ để cho tướng quân thành người tàn phế rồi sẽ lưu đầy người tới biên giới Nguyên Quốc cách xa hàng ngàn dặm”

Nàng nắm chặt tay, liều mạng chạy ra ngoài

“Nương nương trời đã tối người định đi đâu”

“Ta phải đến đại điện cầu xin bệ hạ, ta phải cứu lấy hần không hần sẽ chết mất”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Thấy nàng định chạy ra khỏi Ngự Linh Cung, đám binh lính quỳ xuống chặn đường nàng đi

“Nương nương, người định đi đâu”

“Tránh ra ta phải tới gặp bệ hạ” Nàng tức giận nhìn bọn họ

“Nương nương, chúng thần không thể làm trái thánh chỉ của bệ hạ, mong nương nương lui vào trong”

Nàng rút thanh kiếm đeo bên hông của một tên lính chìa thẳng trước mặt họ, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ lại hiện lên

“Các người quên rằng ai là người đã đứng đầu đại hội anh hùng hay sao, mau tránh ra khi ta còn nhẹ tay với các người”

Bọn họ run sợ, cúi gập người xuống cầu xin sự tha thứ từ nàng, họ bám lấy y phục của nàng

“Xin nương nương thứ tội, chúng thần đáng chết”

Nàng ném thanh kiếm xuống đất ôm cánh tay đang bị thương chạy đến đại điện, vết thương khá sâu khiến nàng đau đớn nàng cắn chặt môi, nếu nàng không gặp hần trong đêm nay ngày mai Chiêu Phàm hần sẽ trở thành người tàn phế, nếu vậy ... nếu vậy nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình đã liên lụy đến hần

Đại điện hiện ra trước mắt nàng chạy tới phía cổng vào đại điện, hai binh lính cầm hai thanh kiếm chặn đường của nàng, họ cúi người xuống hành lễ rồi ngược lên nhìn nàng

“Hoàng phi nương nương bệ hạ có lệnh người không muốn gặp nương nương”

“Xin người hãy quay về Ngự Linh Cung”

“Các người còn không mau tránh ra các người biết mình đang chặn đường của ai không”

Bọn họ nhìn nhau khó xử, quả thực không dám cãi lời hoàng phi nhưng đây là thánh chỉ của điện hạ ai dám cãi giết không tha nên dù có là hoàng phi cũng không thể vào

“Xin nương nương hãy quay về”

Mặc kệ vết thương đang rỉ máu, nàng đẩy hai tên binh lính ra thừa cơ hội lấy đi thanh kiếm của một tên, nàng quay lại phi thẳng mũi kiếm vào người một tên khiến hắn bị ghim chặt vào bức tường không sao thoát ra được, nàng đẩy cửa đại điện ra chạy vào bên trong, vết thương khiến nàng đau nhói nàng ngã xuống, mồ hôi chảy ướt đầm chán, miếng vải trắng quấn quanh tay nàng đã thấm đầy máu

“Mạc Từ Ngôn” Nàng lớn tiếng gọi tên hắn, hắn thân nhiên ngồi trên hoàng bệ đọc tấu sơ của các quan thần dâng lên chẳng mấy may chú ý đến nàng

Nàng có vết người tới cạnh chỗ hắn ngồi, dòng máu đỏ chảy dọc xuống cánh tay nàng đỏ như chu sa, nàng đau đớn gọi tên hắn

“Mạc Từ Ngôn, xin bệ hạ,, xin người”

“Ta nhớ không nhầm là ta không cho phép nàng được bước ra khỏi Ngự Linh Cung nửa bước” Ánh mắt hắn vẫn chú ý đến những dòng chữ được ghi trên bản tấu, gương mặt hắn không chút lay động như thể trước mặt hắn là một tên tội phạm đáng phải chết

“Đại tướng quân, hắn ta không làm gì sai cả tất cả là do một mình ta đã ép hắn ta đã ép hắn phải dạy ta võ công, ép hắn phải dạy ta tên thuật và cũng chính ta đã ép hắn phải ghi tên ta vào trong đại hội anh hùng” Nàng cúi người xuống không dám ngược lên nhìn hắn

“Hắn không làm gì sai sao?? Đừng làm ta buồn cười hắn biết nàng là một hoàng phi cao quý và phi tử của ta, hắn biết nếu để ta tức giận lên mọi chuyện sẽ xảy ra thế nào mà hắn vẫn cố tình cho nàng tham gia chẳng phải là đang chống đối lại ta sao” Hắn đập tay xuống bàn lớn giọng, đôi mắt chim ưng tuyệt đẹp dần chuyển sang màu tối tăm lạnh lẽo

“Là ta đã uy hiếp hắn, ta đã bắt hắn phải cho ta tham gia nếu không ta sẽ không trở về Ngự Linh Cung”

Hắn không trả lời nàng, im lặng mặc cho nàng nói, một người là huynh đệ hắn vô cùng tin tưởng, một người là phi tử của hắn lại đi chống đối lại hắn cùng nhau bày mưu để lừa gạt hắn còn ai trên đời này hắn có thể tin tưởng được nữa

“Ta biết lừa gạt bệ hạ là tội đáng chết là ta đã ép hắn nên hãy chỉ trừng phạt một mình ta, là ta mới đáng tội hắn không có tội” Dòng nước mắt mặn chát lại chảy xuống trên gương mặt xinh đẹp

“Là ta đã sai rồi bệ hạ xin người, hãy tha thứ cho hắn ta sẽ chịu sự trừng phạt của người”

Hắn đứng dậy, điềm tĩnh bước xuống khỏi hoàng bệ đi lướt qua nàng bật chột nàng kéo long bào của hắn lại, hắn bắt giác quay lại nhìn vết thương trên cánh tay nàng đang chảy máu ngang cẳng nhiều, phía dưới là những giọt nước mắt chảy xuống

Tại sao?? Hắn lại thấy nhói trong tim, hắn không muốn thấy nàng khóc bàn tay to lớn của hắn định chạm vào nàng nhưng có điều gì đó khiến hắn rút tay lại, hắn quay đi

“Nàng đi đi, ta muốn được nghỉ ngơi”

“Chẳng lẽ bệ hạ không nghĩ tới tình nghĩa ngày trước của người với tướng quân sao còn cả Thiên Nhi hoàng hậu bệ hạ không nghĩ rằng nàng ấy sẽ đau đớn không khi thấy đại huynh của mình bị như vậy”

Hắn đứng lại mỗi khi có một người nào đó nhắc tới Thiên Nhi hắn đều không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, ánh mắt đó vẫn không chút lay động

“Cho dù hắn có là ai nhưng người chống lại thánh chỉ của ta đều phải chết”

Nàng đứng dậy chạy tới ôm lấy hắn, hắn ngạc nhiên mặc cho nàng ôm lấy hắn

“ Ta sẽ nghe lời của bệ hạ, ta sẽ không ra khỏi Thiên Từ Thành nửa bước nữa, bất kể người muốn gì ta đều nghe”

“Mạc Từ Ngôn ta sẽ nghe lời chàng, ta hứa ta không phạm lại sai lầm này nữa, cả đời này sẽ không rời bỏ chàng cho nên cho nên xin chàng hãy tha tội chết cho tướng quân”

Hắn quay lại nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, chạm lên gương mặt nàng lau đi những giọt nước mắt đau đớn rồi kéo nàng vào lòng hắn, hắn nhắm mắt lại nghe nàng nói cả đời nàng sẽ không rời xa hắn nữa có chút vui vẻ len lỏi trong tim hắn, dù nàng có muốn hay không nàng vẫn không thể rời khỏi hắn

Vì hắn, không cho phép ai có được nàng

“Nghe nàng, ta xóa tội cho hắn”

“Cảm ơn bệ hạ, cảm ơn ... vì đã “ Nàng ngất đi vì vết thương chảy máu quá nhiều, nàng ngã vào lòng hấn trên miệng nhỏ vẫn cười dù có chết ta cũng nguyện cam lòng

“Mau truyền thái y vào đại điện, mau lên”

“Vâng bệ hạ”

Hắn bế nàng đặt lên giường, xé tấm vải trắng che đi ánh sáng quán chặt vào cánh tay nàng ngăn cho máu không chảy

“Nhược Hy, nàng nghe thấy gì không mau tỉnh lại cho ta”

Nàng nhàu mày đau đớn mồ hôi vẫn chảy xuống ướt chán, hơi thở của nàng càng lúc càng nóng lên, khắp thân thể lạnh toát vì mất máu quá nhiều

“Nhược Hy, Nhược Hy mau tỉnh lại”

Nàng mở mắt tỉnh dậy bởi những ánh nắng chiếu vào mặt, nàng ngồi dậy kéo tấm rèm phủ lại khắp phòng tỏa ra mùi hương thơm nhàn nhạt dễ chịu, vết thương đã dần khô lại không còn chảy máu, nàng cứ tưởng đã chết đêm hôm qua rồi, coi như mạng nàng lớn, nàng đảo mắt nhìn xung quanh đây chẳng phải là ở đại điện sao??

“Mình đang làm gì ở đây thế này”

“Đã tỉnh rồi”

Nàng ngạc nhiên nhìn thẳng Mạc Tử Ngôn hấn đang ngồi trước mặt mình, hấn đang mặc trên người bộ y phục màu trắng đơn giản, mái tóc bạch kim dài buông thả xuống che đi một nửa gương mặt, hấn đang tựa lưng vào ghế ngọc trên bàn có một vài bản tấu

Tim nàng đập rộn lên lúc này nhìn hấn tuổi trẻ hơn cả lúc hấn mặc long bào cao quý, thân hình của hấn rất đẹp a, nếu hấn mà ở thế giới của nàng thì nàng chắc chắn một điều rằng nữ nhân theo hấn không đếm xuể vì hấn quá đẹp đi a

Chờ chút, chờ chút đây đâu phải là lúc nàng nghĩ tới mấy chuyện này, nàng nhớ lại xem hôm qua nàng đã làm gì ở đây, a nhớ rồi hôm qua nàng có tới đây cầu xin hấn tha mạng cho tướng quân

“Bệ hạ, hôm qua người.. “

“Ta đã sai binh lính thả Chiêu Phàm ra hiện tại hấn đang ở trong phủ tướng quân dưỡng thương, nàng đừng lo và hãy nhớ tới những gì nàng nói hôm qua, đừng bao giờ lừa gạt ta thêm bất cứ một lần nào nữa nếu để ta biết được những người đã tiếp tay giúp nàng ta sẽ giết không chừa một tên”

Nàng bước xuống giường, đi tới cạnh hấn “ Ta không quên những gì ta đã nói, đa tạ bệ hạ”

“Được rồi nàng đi đi ta còn nhiều việc phải giải quyết” Nàng bất chợt kéo tay hấn lại, chạm nhẹ vào môi hấn, hấn không kịp phản ứng lại nàng đã bỏ chạy ra khỏi đại điện

Hấn khẽ cười thừa lúc hấn không chú ý nàng muốn tấn công hấn sao thật to gan, lúc này hấn nhận ra có một chút gì đó bên trong hấn đã thay đổi, hôm qua hấn tha tội cho Chiêu Phàm là vì hấn không muốn nhìn nàng đau đớn cầu xin nên hấn mới thay đổi ý định một phần cũng chính là vì lời hứa năm xưa với hoàng hậu

Từ Ngôn, chàng sẽ đối xử thật tốt với Phàm huynh chứ??

Mặc kệ cho chuyện gì xảy ra nhưng khi nhớ đến chấp niệm và tình yêu của chúng ta hãy tha thứ cho huynh ấy nhé

Được không, không thì thiếp sẽ rất đau lòng đấy bệ hạ!

Phủ Tướng Quân

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thay đổi vận mệnh

Phủ tướng quân

“Tướng quân có hoàng phi nương nương nương giá đáo đến thăm người”

Hắn ngạc nhiên, nặng nhọc ngồi dậy túm lấy lấy y phục khoác ngoài thân thể hắn tựa lưng vào chiếc gối cao hắn thở từng hơi nhọc nhằn vết thương trên ngựa và lưng hắn vẫn đang nhói đau

“Đề nương nương vào trong”

“Vâng” Binh lính của hắn cúi đầu đi ra ngoài phủ đưa nàng đi vào bên trong, nàng tiến vào bên trong phủ tướng quân thật không thể tin vào mắt mình xung quanh phủ đều tràn ngập sắc lục chính vì có nhiều cây cối nên không khí trong phủ rất trong lành dễ chịu

Nàng đi theo binh lính của hắn đến một căn phòng ở sâu trong phủ, tên binh lính mở cửa ra để cho nàng bước vào rồi lui ra ngoài, cảnh tượng trước mặt nàng là Chiêu Phàm hắn đang điềm tĩnh nhìn nàng quanh thân thể hắc đều mang nhiều vết thương, tám vãi trắng quấn quanh phần ngực và cánh tay hắn, ánh mắt nàng rũ xuống nàng tiến tới cạnh hắn

“Tướng quân ta xin lỗi, thật sự rất xin lỗi ngài” Nàng đưa tay chạm lên ngực hắn nơi vết thương đã thấm đẫm màu đỏ của máu

“Sao nàng lại phải xin lỗi ta” Hắn cầm lấy tay nàng, nàng đang cúi xuống không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn cầm lấy cánh tay đang quấn vãi trắng của nàng hắn nhủ thầm, vết thương của hắn còn không cảm thấy đau đớn bằng khi nhìn thấy nàng bị thương

“Nàng đau lắm đúng không”

Nàng theo phản xạ rút tay lại, giấu đi cánh tay bị thương

“Vết thương của ta làm sao có thể bằng được nỗi đau mà ngài đã phải chịu đựng” Lại nữa rồi, giọt nước mắt của nàng lại rơi xuống nàng nắm chặt tay hắn vì nàng mà chịu sự tra tấn tàn bạo của Từ Ngọn những vết thương này nếu là người bình thường có lẽ sẽ không thể hồi phục được suốt đời sẽ trở thành một phế nhân

Hắn chạm tay lên gương mặt nàng, ngắm nhìn gương mặt mà hắn đã say mê nhìn đôi mắt xanh rực rỡ đầy ý chí của nàng, nàng đã vô tình bước chân vào trong tim hắn khiến hắn nguyện một kiếp chỉ muốn ở bên cạnh nàng mặc cho hắn biết rằng nàng không phải là nữ nhân hắn nên yêu

“Nàng đừng khóc, ta không muốn nhìn thấy nàng khóc Nhược Hy”

“Sau này ta sẽ không làm liên lụy đến ngài nữa, ta đã quyết định ở bên cạnh bệ hạ trọn kiếp sẽ không cố gắng trốn thoát khỏi bệ hạ nữa”

Nàng cười một nụ cười đầy đau khổ, hắn nhíu mày nhìn thẳng vào mắt nàng

“Tại sao nàng lại muốn từ bỏ hi vọng, từ bỏ đi tín ngưỡng cả đời nàng muốn thực hiện”

“Ngươi vì ta mà bị bệ hạ tra tấn đến suýt nữa thì trở thành phế nhân, hôm qua bệ hạ đã rất tức giận ta đã cầu xin bệ hạ tha cho ngài để đáp lại ân tình đó ta đã quyết định ở bên cạnh bệ hạ”

Hắn bóp vai nàng, mặc cho máu chảy ra thấm đẫm tám vãi trắng, gương mặt hắn đã thay đổi trở nên đáng sợ

“Ta không cần nàng giúp ta, nàng vì ta mà đánh đổi đi sự tự do của chính bản thân mình sao, tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy”

Nàng hét lên đẩy tay hắn ra khỏi vai nàng tức giận nhìn hắn

“Nếu ta không làm vậy thì ngài sẽ chết ngài sẽ thành một phế nhân bị vứt bỏ ngài sẽ chẳng còn gì cả”

Hắn cười, hắn tự chế giễu bản thân mình vì hắn mà người hắn yêu phải đánh đổi đi sự tự do của nàng chưa bao giờ hắn nghĩ rằng bản thân mình vô dụng như vậy

“Chiêu Phàm mặc cho ngài có là huynh trưởng của hoàng hậu nhưng đối với ta ngài cũng là huynh trưởng của ta, ngài giúp ta luyện kiếm, bắn cung mà chống đối lại thánh chỉ của bệ hạ, ân tình đó của ngài ta không thể quên được”

Nàng cầm tay hắn lên, xoa dịu đi những vết thương hắn đang phải gánh chịu

“Ngươi nghĩ ta sẽ ngồi yên nhìn ngài trở thành phế nhân sao, Chiêu Phàm”

“Nàng ...”

“Ta nghĩ, hoàng hậu nàng ấy không muốn nhìn thấy ngài trở nên thế này đâu”

Hắn bất giác ôm lấy nàng, vùi đầu vào bàn vai nàng thân thể nàng toát ra mùi hương của đoá phù dung khiến hắn thấy rất dễ chịu, hắn ôm chặt nàng không nói một lời, chỉ một lúc thôi rồi hắn sẽ buông nàng ra

Nàng mỉm cười chạm nhẹ lên đầu hắn “Ngươi sẽ mãi ở bên cạnh ta chứ”

Hắn buông nàng ra, ánh mắt ngưng lại cả thân thể hắn run lên

Chiều Phàm, huynh với muội sẽ mãi ở bên cạnh nhau chứ

Chiều Phàm, huynh đã vì muội quá nhiều rồi lần này muội sẽ bù đắp cho huynh mang đến cho huynh một kiếp được bình an, kiếm cho huynh một tẩu tẩu ở bên cạnh huynh trọn kiếp

Thiên Nhi muội đã từng hỏi ta rằng ta có biết yêu một người là thế nào không, bây giờ ta sẽ trả lời muội

Yêu một người là khi nhìn thấy người ấy vui vẻ tìm ta bất giác đập luân hồi

Yêu một người chính là ta muốn nhìn thấy người ấy được bình an vì người ấy ta có thể đánh đổi cả một tính mạng

Yêu một người là ta muốn được thay người ấy gánh chịu mọi đau đớn về thể xác chỉ để đổi lại là nụ cười của người ấy

Yêu một người là có khó khăn đến đâu cũng chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh che chở cho người ấy mặc cho người ấy không hề hay biết

“Huynh có từng yêu ai không, một người lòng dạ vô tình như huynh thì có thể yêu nữ nhân nào chứ, ta quá hiểu huynh mà”

Thiên Nhi, muội thấy không nàng ấy đang ở đây ngay trước mặt ta, người mà ta cả một đời không thể chạm tới, nữ nhân ta yêu đang ở đây nàng ấy nhìn ta cười ngây ngô, cảm xúc của ta liệu có thể kìm nén đến bao giờ

“Tướng quân người hãy nghỉ ngơi đi, ta sẽ quay lại thăm người sẽ sớm thôi” Nàng định quay đi, bỗng bàn tay to lớn của hắn kéo nàng lại ôm chặt lấy nàng

“Chiều Phàm ...”

Hắn đau đớn nhắm chặt mắt, nàng đừng đi Nhục Hy, nàng đừng quay về bên Mạc Tử Ngôn, hắn rất muốn nói điều đó nhưng có điều gì đó đã ngăn hắn lại, hắn không thể nói dù chỉ nửa lời

“Nhục Hy, ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng” Hơi thở nóng của hắn phả xuống mặt nàng, tại sao nàng lại cảm thấy rằng hắn đang phải chịu một nỗi đau nào đó mà không chịu nói ra, nàng động người, hắn thả tay ra

“Người hứa rồi nhé, tướng quân” Nàng mỉm cười, xoa đầu hắn như hắn đang từng làm với nàng làm như vậy sẽ khiến hắn bình tĩnh hơn, hắn có chút ngạc nhiên, nàng đang làm gì vậy

“Ta đi đây, hãy nghỉ ngơi đi nhé” Cánh cửa từ từ đóng lại nữ nhân đó bước ra ngoài như một cơn gió mùa xuân khiến người ta vô cùng tiếc nuối, hắn đưa tay ra theo bóng hình ấy

“Ta ... yêu nàng”

Hắn nằm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhắm lại, nàng là người hắn cả kiếp này không muốn buông tay không phải lúc này hắn sẽ nói cho nàng, nói rằng hắn không thể buông tay nàng ra, hắn không làm được chỉ cần được ở bên cạnh nàng mọi đau đớn hắn sẽ chịu thay nàng cho dù nàng mãi mãi không thể nào biết được.

“Từ Ngôn, ta về rồi đây” Nàng chạy vào trong đại điện, bóng hình quen thuộc hiện trước mặt nàng, ánh mắt màu tím lạnh lẽo đáng sợ cao ngạo, Lệnh Chủ - Âu Dương Thần, nàng chạy thật nhanh tới chỗ Âu Dương Thần không hề thêm để ý đến người đang ngồi trên cao kia

“Âu Dương Thần ta gặp lại người rồi”

Hắn quỳ xuống trước mặt nàng, dáng vẻ kiêu ngạo khi nãy đã biến mất hắn cung kính đưa hai tay ra trước mặt

“Thần cung kính hoàng phi nương nương”

“Người đứng dậy đi, tại sao hôm nay người lại vào cung”

“Vi thần hôm qua đã khinh xuất không hề biết đó là hoàng phi nương nương nên đã đến đại điện nhận tội trước bệ hạ, nương nương là vi thần không biết người đó là nương nương xin người thứ tội”

Nàng xua tay, cười miễn cưỡng nghĩ thầm là nàng mới là người khinh xuất lớn gan đã vậy còn giả trang nam nhân vào trong trận đấu nên không thể trách hắn

“Chẳng qua khi nghe đến thương vân lệnh ta liền có hứng thú, ta có nghe danh của người và thương vân lệnh” Nàng hí hửng nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thần, hắn toát mồ hôi liếc nhìn lên người đang ngồi trên kia tỏa ra sát khí hùng hực

“Âu Dương Thần, tuy không thể thắng được người nhưng ta có thể đến Thương Vân Lệnh của người được chứ” Ánh mắt nàng nấn nỉ Âu Dương Thần nàng thật muốn tới Thương Vân Lệnh một lần xem sao a, vì nó đã từng là giấc mộng của nàng

“Nàng có biết Thương Vân Lệnh là nơi thế nào không mà đòi đến đó” Hắn lạnh lùng nói, không thêm chú ý đến nàng

“Chính vì ta không biết nên ta mới muốn tới đó một lần” Nàng lườm hắn, tên khốn Mạc Từ Ngôn hắn lúc nào cũng như tảng băng lạnh lẽo nếu như được giết hắn đầu tiên nàng sẽ vứt hắn xuống hồ băng thiên trượng làm bạn với dòng nước lạnh dưới đó cho hắn biết lời nói của hắn cũng giống hết như thế, đồ đáng ghét

“Nương nương Thương Vân Lệnh là nơi không hề dễ dàng đặt chân được tới, người ngoài không thể vào bên trong được nếu bệ hạ cho phép thần xin mạn phép dẫn người tới đó”

“Thật sao, người nói thật chứ”

“Vâng nhưng không phải bây giờ thần hiện có nhiều việc trong vân lệnh cần phải giải quyết thần xin cáo từ, khi nào bệ hạ cho phép người đến đó hãy gửi thư đến cho thần thần sẽ đưa người đến Thương Vân Lệnh”

“Bệ hạ thần xin cáo từ”

Hắn rời đi chỉ còn nàng và hắn ở trong đại điện im lặng đến đáng sợ, hắn điềm tĩnh duyệt những bản tấu sớ, ánh mắt lạnh lùng vẫn dán vào dòng chữ trên đó, nàng định mở miệng nói nhưng bị hắn ngăn lại

“Ngày tới, Nguyên Quốc sẽ có đại tiệc lớn các hoàng đế của Thiên Quốc, Tây An Quốc, Bắc Thần Quốc, Trung Nguyên Quốc, Đại Ngụy Quốc sẽ tới đây, nàng lo mà chuẩn bị tốt phần của mình đi họ sẽ ở lại đây cùng với phi tử của họ đây sẽ là một ngày rất trọng đại nên đừng có ra khỏi tầm mắt của ta nếu nàng muốn xuống nhà lao xin cứ việc”

Nàng vốn không biết rằng, chính cuộc gặp gỡ bất ngờ này đã khiến bao đế vương rơi vào ái tình của nàng, mẫu thuẫn chính trị quốc gia đem nàng ra đánh đổi một quân cờ quan trọng khiến huynh đệ tương tàn, mở màn cho một cuộc chiến đẫm máu

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngự giá nguyên quốc

“Bệ hạ chúng ta đã vào trong thành yên vụ đi một lúc nữa sẽ tới Nguyên Quốc” Cận vệ của Diệc Thần kéo tấm rèm ra thông báo với hắn, hắn ngồi bên trong một điểm tĩnh đọc sách bên cạnh hắn là hoàng hậu của hắn nàng đang thiếp đi vì đường xa mệt mỏi

Hắn khẽ gật đầu ra lệnh cho cận thần kéo tấm rèm xuống, tấm rèm được hạ xuống đúng lúc hoàng hậu của hắn nàng chợt tỉnh giấc nàng mở mắt tựa người vào hắn

“Y Tâm nàng tỉnh rồi”

“Chúng ta đã tới nơi chưa bệ hạ” Nàng nhẹ nhàng nói, lời nói của Y Tâm nhẹ như gió thoảng nữ nhân này vô cùng xinh đẹp khí chất từ từ người nàng toát lên chỉ có thể dùng một từ để miêu tả đó chính là “đức hạnh”, bất cứ hành động nào của nàng đều vô cùng nhẹ nhàng yếu đuối

“Một chút nữa sẽ tới” Hắn mỉm cười bất cứ lúc nào ở bên Y Tâm là y rằng hắn đều thấy nàng thiếp đi trong giấc ngủ bởi thân thể nàng vốn yếu đuối, giọng nói của nàng không giống như những nữ nhân khác nó có thể đưa người khác đi vào giấc mộng đẹp, từ khi có nàng bên cạnh hắn đã có thể an giấc hơn

“Nàng mệt thì tựa vào ta không cần cố gắng” Hắn ôm nàng vào lòng, hắn thích mùi hương trên cơ thể nàng không hiểu sao nó lại say mê lòng người đến vậy, Y Tâm tựa đầu vào lồng ngực hắn nàng khẽ cười

“Thiếp đường đường là Hoàng Hậu của Trung Nguyên Quốc lại bị chàng đối xử như một đứa trẻ, uy nghiêm của thiếp ở đâu”

“Vội ta nàng mãi mãi là một đứa trẻ của riêng ta”

Đoàn xe ngựa của Diệc Thần dừng lại trong Thiên Tử Thành cùng lúc đó xuất hiện 4 đoàn xe ngựa khác tiến vào rồi cũng dừng lại ngay cạnh đó

“Y Tâm chúng ta xuống ta, lại đây ta đỡ nàng” Y Tâm đưa tay có hắn nắm, hắn nhẹ nhàng đưa nàng xuống bên dưới, nàng ngó nghiêng nhìn phong cảnh ở trong Thiên Tử Thành, quả thực hoàng cung ở Trung Nguyên Quốc còn thua xa Thiên Tử Thành của Nguyên Quốc

Xuất hiện trước mặt Diệc Thần và Ly Tâm là 3 nam nhân khí chất cao quý, dáng vẻ cao lớn 3 nam nhân kia đi cạnh họ là ba đại mỹ nhân vô cùng tuyệt sắc còn người cuối cùng kia hắn đi một mình dáng vẻ tối tăm đầy bí ẩn, có cảm giác như họ bước từ trong tranh vẽ ra vậy, Y Tâm ngưng ngừng lùi xuống nấp sau lưng Diệc Thần, hắn khẽ cười cầm tay nàng

“Không sao đó đều là huynh đệ của ta”

“Diệc Thần, người tới rồi” Một nam nhân nhìn thấy bóng dáng Diệc Thần, hân hoan cười tiến đến chỗ Diệc Thần đang đứng

“Bạch Tử”

Tiếp sau Bạch Tử là 3 nam nhân kia đang tiến tới, Diệc Thần cung kính đưa hai tay ra trước mặt 3 bọn họ

“Lâu lắm rồi ta mới gặp lại 3 huynh, long thể vẫn khỏe mạnh chứ”

Một nam nhân anh tuấn mỉm cười trên tay hân đang cầm chiếc quạt đính ngọc quý, hân vui vẻ ôm chầm lấy Diệc Thần

“Ta nhớ người quá, Diệc Thần xin lỗi vì đã không thể đến dự đại hôn của người với chính cung hoàng hậu”

Nam nhân kia hân điểm đạm ôn nhu khác hẳn với hai người lúc nãy quanh người hân toát lên khí chất của một vị vua ấm áp ôn nhu vô cùng

“Ta cũng xin tạ lỗi vì không đến dự được lễ đại hôn của người”

Nam nhân cuối cùng hân lạnh lùng bí ẩn đến đáng sợ, trên người hân đang mặc cũng là bộ long bào màu đen nhưng vô cùng tuyệt đẹp, hân kéo tay Diệc Thần hai người huých thật mạnh vào vai nhau

“Lâu lắm rồi mới gặp lại người, Diệc Thần, cũng xin lỗi vì không tới được lễ đại hôn của người”

Diệc Thần gật đầu, hân khẽ cười “ Không sao, ta biết các huynh còn nhiều việc nên không thể đến dự được nhưng bù lại là những món quà quý giá đó nên ta không trách được các huynh”

“Nữ nhân đứng đằng sau người là chính cung hoàng hậu”

Diệc Thần chợt nhớ ra Y Tâm đang đứng đằng sau hân, hân chạm vào vai nàng giới thiệu cho nàng 4 nam nhân lạ mặt kia

“Y Tâm đây là Bạch Tử là vua của Thiên Quốc”

Bạch Tử mỉm cười, đưa tay ra chào nàng “ Ta là vua của Thiên Quốc, trong đại lễ ta đã không thấy nàng nhưng ắt hẳn nàng chưa nhìn thấy ta”

Y Tâm ngại ngùng cúi đầu hành lễ trước mặt Bạch Tử “ Thần thiếp là hoàng hậu của Nguyên Quốc gặp được bề hạ quả là vinh dự cho thần thiếp”

“Đây là Trương Triệu là vua của Đại Ngụy Quốc”

Trương Triệu ôn nhu mỉm cười thật nhẹ nhàng, hân khiến cho người đứng đối diện trước mặt cảm thấy rất an toàn và yên bình, hân là người đầu tiên gây ấn tượng nhất với Y Tâm

“Còn hai vị đây là Mặc Dương vua của Tây An Quốc và Từ Hiên vua của Bắc Thần Quốc”

“Thật vinh dự cho thần thiếp được gặp bề hạ” Nàng cúi đầu hành lễ rồi nhẹ nhàng ngược lên nhìn bọn họ, nàng bất chợt nhìn sang 4 mỹ nhân đi bên cạnh họ, Y Tâm quan sát họ từ đầu đến chân phải thốt lên kinh ngạc

“Thật xinh đẹp”

Diệc Thần cười lớn trước sự ngốc nghếch của Y Tâm, vẻ mặt của nàng nhìn họ còn hơn cả những tên háo sắc biến thái ngoài kia

“Nàng là hoàng hậu của Trung Nguyên Quốc, xin giới thiệu bốn cung là Kinh Yên hoàng phi của Thiên Quốc, gặp được nàng ta rất vinh dự” Kinh Yên cầm lấy tay Y Tâm nụ cười rạng rỡ hiện lên trên gương mặt tuyệt sắc của nàng

“Ta là Từ Lam, hoàng hậu của Đại Ngụy Quốc, rất vinh dự”

“Còn ta là Mặc Lăng, hoàng hậu của Tây An Quốc, vinh dự được gặp nàng tiểu miêu miêu” Mặc Lăng phi cười vốn dĩ nàng gọi Y Tâm là tiểu miêu miêu là vì ấn tượng đầu tiên của nàng nhìn Y Tâm là nàng ấy nhẹ nhàng và nhỏ bé như một con mèo nhỏ

“Thần thiếp là Y Tâm, thiếp rất vui mừng khi được gặp các nương nương”

Thái giám của Mặc Tử Ngôn xuất hiện phá tan cuộc trò chuyện vui vẻ của các nàng, ông ta dừng lại cúi đầu hành lễ khom người cung kính

“Vị thần là đại thái giám của bề hạ, bề hạ có thánh chỉ sai thần tới đưa các ngài tới đại điện, người đã ngồi chờ sẵn ở đó xin các nương nương và các điện hạ nhanh chân tới đó”

“Được chúng ta sẽ tới ngay” Dứt lời họ đi theo thái giám tới điện điện, ông ta khom lưng cúi người mạn phép đi trước dẫn đường, trên đường đi ngắm nhìn toàn bộ phong cảnh của Thiên Tử Thành ai cũng phải bất ngờ vì nó quá rộng có đi cả ngày mới đi được hết xung quanh Thiên Tử Thành, binh lính canh gác ở mọi nơi nghiêm ngặt từng vị trí, tên tội thần nào dám to gan lên vào trong Thiên Tử Thành thì sẽ chẳng còn cơ hội trở về được nữa

“Đã hơn 3 năm ta chưa gặp Mặc Tử Ngôn, không biết liệu huynh ấy có thay đổi chút nào không” Trương Triệu điểm tỉnh nói quả thực từ sau cái chết

của hoàng hậu thiên nhi hẳn đã hơn 3 năm không quay lại Nguyên Quốc cũng một phần là hẳn có quá nhiều việc trong triều phải giải quyết nên không thể đến thăm Mạc Từ Ngôn

“Không thay đổi gì cả, hẳn vẫn như xưa, con người hẳn có lúc nào là thay đổi” Diệc Thần lắc đầu cứ mỗi lần gặp mặt Mạc Từ Ngôn hẳn luôn có cảm giác như đang bị tròn vùi trong làn nước lạnh lẽo của hồ băng thiên trượng, hẳn đường đường cũng là vua của một nước mà đứng đối diện với một vị “vua” như Mạc Từ Ngôn còn thấy đáng sợ nói chi là những người khác

“Chẳng phải hẳn cũng đã từng là một người như Trương Triệu đó sao” Từ Hiên lạnh lùng nói, trên gương mặt hẳn vẫn chẳng để lộ ra một chút cảm xúc

Cả 5 bọn hẳn đều im lặng, đã hơn 3 năm Từ Hiên vẫn chưa thể quên đi Thiên Nhi, ngày nọ ấy mắt hẳn đã đau đớn thế nào thậm chí đã từng nói hẳn sẽ không bao giờ gặp lại Mạc Từ Ngôn nhưng tình nghĩa huynh đệ vẫn là một tình nghĩa đã hơn 3 năm hẳn cũng nên phải quên đi nỗi đau đó và đối diện với hiện tại cả hẳn cả Từ Ngôn đều đau khổ khi mất đi Thiên Nhi, bọn hẳn thấu hiểu điều đó đau đớn đến thế nào.

Bọn hẳn chuẩn bị tới đại điện, bất chợt Bạch Từ dừng chân lại vì hẳn vô tình nghe được một giọng nói của nữ nhân và quan trọng nhất là hẳn nghe tiếng tiếng của bảo kiếm, hẳn lùi lại ngó vào bên trong

Cảnh tượng trước mắt hẳn hiện ra là một đại mỹ nhân vô cùng tuyệt sắc, sắc đẹp của nàng đã lọt vào mắt hẳn khiến hẳn một phần diện mạo đôi mắt của nữ nhân ấy xanh rực sáng như mặt trời ấm áp, điều mà hẳn thấy thú vị nhất là nàng đang luyện kiếm thuật, từng đường kiếm mạnh mẽ đến đáng sợ, nàng xoay người bay lên trên không rồi chậm nhẹ xuống mặt đất thanh kiếm từ đâu bay lại nàng nhảy lên đỡ lấy thanh kiếm, lau đi những giọt mồ hôi trên gương mặt

Bộ y phục nàng mặc ướt đầm, trước khi luyện kiếm nàng đã thay bộ y phục giản dị lên người, tháo bỏ đi bộ y phục cao quý kia chỉ có như vậy nàng mới tập luyện được

Bạch Từ hẳn ngây người trước dung mạo và đường kiếm của nàng, hẳn vẫn quan sát nàng ngắm nhìn nàng chợt có tiếng của Diệc Thần từ xa vọng lại lời hẳn ra khỏi dòng suy nghĩ

“Bạch Từ, huynh còn không mau nhanh chân lên”

Bạch Từ tiếc nuối rời đi, hẳn khẽ nhếch môi rồi rời ánh mắt khỏi nữ nhân đang ở trước mặt hẳn, hẳn nhất định phải có được nữ nhân này

“Thưa bệ hạ, các đại vương và phi tử của họ đã tới”

“Mời họ vào trong” Mạc Từ Ngôn nhìn sang vị trí bên cạnh hẳn, nàng vẫn chưa chịu xuất hiện, hẳn nén cơn tức giận lại, cho nàng 5 phút để xuất hiện ngay trước mặt ta Nhược Hy, không thì nàng đừng trách ta không có tình người.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vẻ đẹp khuynh thành

“Nương nương” Đại tổng quản vội vã chạy đi tìm nàng, bà đảo mắt tìm kiếm nàng các đế vương và phi tử của họ đã đến đại điện rồi mà bà vẫn chưa tìm thấy nàng, nương nương rốt cuộc người đang ở đâu

“Đại tổng quản người đi tìm ai mà gấp gáp vậy” Nàng bước ra từ vườn uyển nhượng một tay cầm thanh kiếm một tay lau đi những giọt mồ hôi

“Nương nương người có biết hôm nay là ngày gì không” Đại tổng quản dường như bớt sợ hãi khi nhìn thấy nàng

“Ngày gì ư?? Ta chẳng nhớ chút nào cả” Nàng thản nhiên nhìn đại tổng quản, bà ta muốn ám chỉ ngày gì, nó có liên quan đến nàng sao

“Nương nương, chẳng phải mấy ngày trước bệ hạ đã nói với người rằng có các vị đế vương phục tùng dưới trướng của Nguyên Quốc sẽ cùng phi tử của họ tới Nguyên Quốc sao, người không nhớ một chút nào sao”

“Á, chết rồi” Nàng giật mình nhớ ra, mấy hôm trước Mạc Từ Ngôn có nói với nàng sẽ có đại tiệc lớn ở hoàng cung là ngày mà các nước giao hòa với nhau trung thành dưới trướng của Nguyên Quốc

Nàng vút thanh kiếm xuống mặt đất, kéo tay tổng quản rời khỏi vườn uyển nhượng, dáng vẻ vô cùng gấp rút, mấy hôm trước ở đại điện hẳn đã uy hiếp nàng

“Ngày tới, Nguyên Quốc sẽ có đại tiệc lớn các hoàng đế của Thiên Quốc, Tây An Quốc, Bắc Thần Quốc, Trung Nguyên Quốc, Đại Ngụy Quốc sẽ tới đây, nàng lo mà chuẩn bị tốt phần của mình đi họ sẽ ở lại đây cùng với phi tử của họ đây sẽ là một ngày rất trọng đại nên đừng có ra khỏi tầm mắt của ta nếu nàng muốn xuống nhà lao thì cứ việc ta sẽ giúp nàng thực hiện điều đó”

Càng nghĩ tới nàng càng cảm thấy sợ hãi, nếu không đến kịp hẳn sẽ tông nàng xuống nhà lao mất, nàng lắc đầu khóc trong lòng nàng không muốn a, đại tổng quản bị nàng lôi đi bà ta chỉ biết lắc đầu đến cả chuyện quan trọng nhất nàng còn quên được thì nói gì đến những chuyện lớn

“Đại tổng mau lên, giúp ta thay y phục”

“Vâng”

Đại điện

Bọn họ bước vào bên trong đại điện, dáng vẻ cao ngạo, khí chất vẫn như xưa không có gì thay đổi, Mạc Từ Ngôn đang ngồi trên hoàng bệ cao ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống mặc dù hẳn chỉ ngồi im nhưng khí chất của hắn toát lên bá đạo, uy nghiêm của một vị đế vương lấn át tất cả, bọn họ quỳ xuống trước hoàng bệ

“Chúng ta bái kiến bệ hạ” Bọn hắn đưa tay ra trước mặt phần lưng hơi ngả xuống thể hiện sự quý trọng với Mạc Từ Ngôn sau họ là các phi tử

“Chúng thần thiếp bái kiến bệ hạ” Vẻ đẹp anh tuấn của Mạc Từ Ngôn khiến cho bọn họ phải ngạc nhiên bọn họ phải nhận phu quân của bọn họ đã quá tuyệt đẹp nhưng nam nhân ngồi trên cao kia còn anh tuấn tuyệt đẹp hơn rất nhiều như thể là bước từ trong tranh vẽ ra

Thứ khiến Y Tâm và Kinh Yên phải chú ý là đôi mắt chim ưng đẹp đến lạnh lùng như làn nước lạnh của hồ băng thiên trượng trăm năm bách ngộ, mái tóc bạch kim dài đáng vẻ uy nghiêm cao quý, của một vị đế vương bá đạo

Mộc Lăng với Tư Lam thì đã không có chút xa lạ gì với Mạc Từ Ngôn nữa họ đã gặp hắn từ 3 năm trước lúc đó hắn khác hoàn toàn với hắn của hiện tại lúc đó khó mà tin rằng một người anh tuấn tuyệt mỹ như thiên sơn lại trở thành một nam nhân lạnh lùng, vô cảm như bây giờ, bọn họ cũng không thắc mắc tại sao hắn lại trở lên như vậy vì bọn họ biết rõ vết thương ngàn kiếp đó mãi mãi Từ Ngôn sẽ chẳng thể quên được

“Hãy trở về bàn tiệc ta đã chuẩn bị sẵn cho các điện hạ”

Bọn họ mỗi người trở về một bàn tiệc của riêng mình các phi tử ngồi bên cạnh rót rượu cho phu quân

“Nào chúng ta cùng nâng ly” Mạc Từ Ngôn cầm chén rượu màu vàng đẹp đẽ giơ lên, hắn khẽ cười

“Chúng ta kính bệ hạ một ly” Diệc Thần giơ lên trước mặt rồi uống một ngụm hết sạch chén rượu và cứ thế bọn hắn lần lượt uống, bọn hắn vừa uống xong một hơi, Bạch Từ chống tay lên mặt bàn tiệc cầm chén rượu vừa được Kinh Yên rót đầy hắn nhìn vào nó mê mẩn

“Từ Ngôn, ta với điện hạ là bạn thân gia từ lúc nhỏ cũng đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ ta không nhắc lại, liệu bệ hạ có thể có ta lấy đi một nữ nhân trong Thiên Từ Thành không”

Mạc Dương khẽ cười, hắn chế giễu Bạch Từ “Thiên Quốc có hàng ngàn mỹ nhân, tại sao lại muốn có được nữ nhân ở Nguyên Quốc chưa kể đến là Kinh Yên hoàng phi đang ở cạnh ngươi, có hơi quá chút không”

Kinh Yên lộ rõ vẻ mặt không vui nhưng vẫn cười nhạt như chẳng có chuyện gì xảy ra, nàng biết rõ bản tính của Bạch Từ thấy nữ nhân xinh đẹp đều là sẽ chêu hoa gheo nguyệt nên nàng vốn không để tâm chỉ là trong lòng có chút không vui

“Ta đã gặp nàng ấy trên đường đến đại điện, phải nói thể nào nhỉ, nàng ấy rất đẹp một vẻ đẹp mà ta chưa từng được thấy ở bất kì nữ nhân nào khác, ngay từ lần đầu gặp nàng ấy đã khiến ta phải để tâm” Hắn nhấp một hớp rồi nhẹ nhàng đặt chén rượu vàng xuống

“Được thôi, nếu ngươi muốn ta có thể cho ngươi nàng ta không có gì đáng kể, trong thiên từ thành rất nhiều nữ nhân, ngươi thích thì cứ lấy một người” Mạc Từ Ngôn chậm rãi uống chén rượu đang cầm trên tay, gương mặt lạnh lẽo không chút bận tâm

Hắn nhìn sang bên cạnh, chỗ đó vẫn trống trơn nàng vẫn chưa đến, hắn tự hỏi nàng đang ở nơi chốn nào, lần trước hắn đã uy hiếp nàng chẳng lẽ còn không sợ sao??

“Bạch Từ nếu huynh không miêu tả dung nhan của nữ nhân đó thì làm sao Từ Ngôn có thể tìm cho huynh được” Trương Triệu đưa cho Tư Lam một chiếc bánh nhỏ, hắn cười với nàng thật ấm áp, bản tính của Bạch Từ đúng chẳng hề thay đổi vẫn trắng hoa như trước, vậy mà nữ nhân tuyệt diệu như Kinh Yên nàng đã biết mà vẫn chán nhận ở bên

“Nàng ấy sao, nàng ấy có một đôi mắt xanh rất đẹp nó rạng rỡ như ánh mắt trời đẹp đẽ, mái tóc nàng ấy mang màu nâu đặc biệt, thân thể nhỏ bé nhưng chứa đầy sự mạnh mẽ ta có cảm giác như bất kể thứ gì ở xung nàng nàng ấy đều bị nàng ấy thu hút, vẻ đẹp trăm năm xem ra mới gặp được một lần duy nhất trong đời” Bạch Từ hắn cười ngây ngốc nhớ lại cảnh tượng lúc đó hắn trông thấy nàng không biết hắn có đang nằm mơ không

“Bạch Từ, nữ nhân mà huynh kể thật giống hoàng phi của Từ Ngôn” Lời nói của Diệc Thần một phần uy hiếp Bạch Từ, hắn đã nhận ra đó là nàng đôi mắt xanh đẹp tựa làn nước của hồ thu thủy trong vắt nàng luôn rạng ngời như vậy, liệu còn là ai khác

“Không thể nào, nàng ấy mặc trên người bộ y phục không phải cao quý như một hoàng phi, khí chất đó thực chẳng phải”

Bạch Từ vừa dứt lời, cánh cửa đại điện mở ra, Nhược Hy nàng vội vã chạy vào bên trong không thèm chú ý đến rất nhiều con mắt đang nhìn nàng, nàng quỳ xuống trước hoàng bệ, ánh mắt Mạc Từ Ngôn đang nhìn nàng rất tức giận nhưng hắn vẫn không để lộ ra

“Bệ hạ, thần thiếp tới muộn, xin bệ hạ thứ lỗi”

“Nữ nhân, đúng là nàng rồi” Bạch Tử cười lớn hân có cảm giác hân đang bắt được một vận may lớn

“Ái phi, nàng còn không mau tới ngồi cạnh trẫm” Mạc Tử Ngôn bá đạo ra hiệu cho nàng tới cạnh hân, lời nói của Mạc Tử Ngôn khiến Bạch Tử đứng hình, hân không phản ứng được gì, chết lặng tại chỗ

Kính Yên phì cười, bệ hạ chàng đã trêu ghẹo nhầm người rồi, nàng cười đắc ý không còn cảm giác không vui như vừa nãy nữa

Nàng tiến tới cạnh hân định ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh nhưng bị hân kéo vào ngoan ngoãn ngồi trong lòng hân, nàng cố đẩy hân ra nhưng không thể, nàng ghé sát vào tai hân

“Mạc Tử Ngôn, bệ hạ còn không mau bỏ ta ra”

Hân nói như không nói vẫn ánh mắt lạnh lùng lạnh lẽo ấy liếc nhìn nàng

“Ngồi im đó cho ta, nàng đến muộn thì phải chịu phạt”

“Đây là Hoàng Phi của Nguyên Quốc, nàng là phi tử của ta” Cánh tay hân ôm chặt lấy eo nàng, nàng gượng cười cúi nhẹ đầu xuống chào các vị đế vương ngồi phía dưới

“Thần thiếp là Nam Cung Nhượng Hy, Hoàng Phi của Nguyên Quốc gặp được bệ hạ thật là vinh dự cho thần thiếp”

Bạch Tử run run chỉ về phía nàng, gương mặt thất vọng không tin vào những gì mình vừa nghe thấy

“Nàng.. nàng là hoàng phi của Tử Ngôn”

Nàng khó hiểu nhìn Bạch Tử, tên vua ngốc này bị sao vậy, nàng vỗ vào bờ vai rộng lớn của Tử Ngôn

“Hân bị sao vậy”

Mạc Tử Ngôn cầm chén rượu, hân nhếch môi mặc kệ câu hỏi của nàng

“Không phải ta đã nói rồi sao?? Bạch Tử, đôi mắt xanh tuyệt đẹp, vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, bách nan bách ngộ, điểm áp quần phương như lời huynh vừa nói thì chỉ một nữ nhân duy nhất có được đó là Hoàng Phi của Nguyên Quốc, Nam Cung Nhượng Hy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bãi săn (1)

“Bạch Tử, đây phải chăng là nữ nhân mà ngươi muốn có được” Mạc Tử Ngôn buông tay khỏi người nàng, hân nhấc chén rượu vàng lên uống một ngụm

“Tử Ngôn, coi như huynh lợi hại” Bạch Tử buồn bã ngồi xuống bàn rượu, lời nó có chút không vui hân nhấc chén rượu một hơi uống hết sạch, hân đặt mạnh chén rượu xuống bàn, mãi hân mới có thể tìm được một nữ nhân khiến hân si mê như nàng, nàng là nữ nhân đầu tiên hân muốn có được vậy mà lại là phi tử của huynh đệ hân

“Ái phi, nhân tiện đây ta muốn giới thiệu cho nàng biết” Hân chống tay xuống bàn, khẽ cười nhìn nàng đang tức giận, nàng cười gượng đáp trả lại hân trong lòng thì nguyện rửa hân đi chết đi, mới lần gặp đầu tiên hân đã khiến nàng phải khó xử trước mặt họ, nếu không có ai ở đây ta sẽ lập tức giết ngươi, Mạc Tử Ngôn

“Vị đế vương đang ngồi trước đó là Bạch Tử, hân là vua của Thiên Quốc”

Nàng mỉm cười nhìn Bạch Tử khiến hân ngẩn ngơ chén rượu vẫn giữ nguyên trên tay, ánh mắt hân có chút tức giận khi nhìn nàng

“Kia là Trương Triệu, vua của Đại Ngự Quốc”

Nàng ngạc nhiên khi trông thấy Trương Triệu, khí chất bao quanh vị vua này hoàn toàn rất ám áp nàng không hề cảm thấy có dã tâm, hung ác nào trên người hân, ấn tượng của nàng về hân chính là sự ôn nhu ám áp của một vị đế vương, phi tử ở bên cạnh hân nàng rất xinh đẹp hơn nữa trông họ còn rất xứng đôi, Nhượng Hy khẽ cười thật hạnh phúc a

“Tử Hiên, vua của Bắc Thần Quốc” Đôi mắt Tử Hiên nhìn nàng hoàn toàn là sự chán ghét, khinh thường gương mặt hân chẳng hề lay động, nàng cảm nhận được sự lạnh lẽo lẫn khinh ghét khi hân nhìn nàng, tên này hân không ưa nàng sao?

Nàng rùng mình khóc thầm trong lòng, Nhượng Hy ta đã đắc tội gì với hân vậy??"

“Mặc Dương, vua của Tây An Quốc” Hân cảm chén rượu giờ lên, đắc ý nhìn nàng, nàng khẽ cười rồi che mặt đi, tâm trí nàng xáo trộn hết lên chẳng phải hân chính là vị công tử mà nàng cứu thoát khỏi đám côn đồ đó sao

Nàng hé mở mắt ra quan sát hân, ánh mắt đỏ của hân nhìn nàng như muốn nói

Gặp lại rồi, Chương Hy

Nàng bám chặt lấy y phục, mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của nàng mà, còn nữa sao hân lại là vua của Tây An Quốc chứ, khi nàng gặp hân lúc đó hoàn toàn không có binh lính đi theo bên cạnh hân chỉ có duy nhất một cận vệ

Sao có thể??"

“Người còn lại ắt hẳn nàng đã biết, ta không nhắc lại nữa”

Hân đã quan sát nàng rất lâu từ lúc nàng vội vã chạy vào đại điện nhìn thấy nàng cảm xúc của hân chợt quay về, nữ nhân mà hân cả đời không thể nào quên được, nàng vẫn bình an, nàng vẫn xinh đẹp như lúc đó, đôi mắt xanh xinh đẹp của nàng lúc nào cũng tràn đầy hi vọng sống cả sự mạnh mẽ của một nam nhân, được gặp lại nàng hân rất vui lại một lần nữa hân được nhìn thấy nàng, mặc dù cứ ngỡ cả đời khó có thể gặp lại nàng một lần nữa

Nàng cười rạng rỡ, đôi mắt xanh sáng rực lên như tìm được tia sáng hi vọng duy nhất, được nhìn thấy Diệc Thần lòng nàng cảm thấy bình yên đến lạ, hân bất kể lúc nào cũng ôn nhu, âm áp như vậy, nàng ngạc nhiên bên cạnh Diệc Thần là một nữ nhân xa lạ, hơn nữa còn rất tuyệt diệu

“Nữ nhân đang ngồi cạnh bệ hạ là ...” Nàng chỉ tay về phía Y Tâm, Diệc Thần mỉm cười, cầm lấy bàn tay nàng

“Nàng ấy là Y Tâm – chính cung hoàng hậu của Trung Nguyên Quốc”

Nàng cảm lấy chén rượu ngọc, được ti nữ rót sẵn đặt trên bàn mỉm cười đưa chén rượu về phía Y Tâm

“Y Tâm, ta chúc mừng nàng trở thành phi tử của Diệc Thần”

“Ngọc thể của thiếp vốn yếu ớt nên xin được uống cùng nương nương bằng thứ khác” Y Tâm đưa lên trước mặt, uống một hơi hết sạch nàng nhẹ nhàng đặt chén ngọc xuống, nàng bật cười rồi cũng uống hết, hành động lúc này của nàng không khác gì một nam nhân, mọi phi tử khác đều uống ngọc đào châu thì nàng lại uống rượu của nam nhân

“Y Tâm nàng thấy thế nào”

“Nàng ấy, thật sự vô cùng xinh đẹp, thiếp chưa từng gặp bất kì nữ nhân nào xinh đẹp đến vậy”

Khi nàng tiến cung, nàng có nghe mọi người trong cung đồn đại trong lòng bệ hạ đã yêu một nữ nhân, nữ nhân đó lại không phải một người bình thường nàng có sắc đẹp mê hoặc hết mọi thứ, ai nhìn thấy nàng bất kể là lướt qua cũng phải điên đảo không chỉ vậy, tiếng đồn của nàng còn khiến cho mọi người không kìm được tâm tình, nếu đã nghe dù chỉ một lần thì sẽ muốn được nghe mãi

Thì ra nàng chính là phi tử của nam nhân đẹp nhất Thiên Sơn Trùng Quốc, thiên hạ ca ngợi, dân chúng yêu mến Nam Cung Nhượng Hy, hoàng phi Trung Nguyên Quốc

Mặc Từ Ngôn hân im lặng quan sát nàng, ánh mắt lúc nàng và Diệc Thần nhìn nhau, hân có chút khó chịu chỉ muốn kéo nàng lại trong lòng hân, đường đường là một hoàng phi mà lại ngang nhiên dám uống rượu nàng cũng thật to gan

“Ta nghe mọi người trong thiên hạ đồn đại rằng hoàng phi của Nguyên Quốc giả trang nam tham gia đại hội anh hùng và hơn hết nàng chính là người đứng đầu bằng người duy nhất được tham gia trận đấu cuối cùng với Âu Dương Chủ của Thương Vân Lệnh” Ánh mắt Mặc Dương nhìn nàng có chút khiêu khích lẫn sự chế giễu, hân cảm chén rượu lên từ từ thưởng thức dưới những ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người trong đại điện

Mặc Từ Ngôn nhướn mày lên, gương mặt vẫn không để lộ cảm xúc, hân lạnh lẽo nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Mặc Dương, có lẽ hân đã ở trong trận đấu đó nên mới biết được, trước đó Mặc Từ Ngôn hân đã truyền thánh chỉ tới những người ngồi xem trong trận đấu đó

Từ hôm nay không có ai tên là Chương Hy tham gia đại hội anh hùng, người tên Chương Hy đó thực chỉ là một người vô danh không nên nhắc đến hãy xem nó như là một giấc mộng của các ngươi, ai truyền tin ra ngoài lập tức giết chết không tha, Chương Hy hân đã biến mất sau đại hội hôm nay vĩnh viễn không nên nhắc đến.

“Thật sao, Nhượng Hy điều mà Mặc Dương nói là sự thật” Diệc Thần chờ đợi câu trả lời từ nàng, hân không dám tin vào những gì mình vừa nghe

Từ Lam ánh mắt nàng chợt lay động, thật thú vị nàng đã từng gặp một nữ nhân khiến ngay cả một nữ nhân như nàng điên đảo say mê, nữ nhân ấy tựa như loài hoa đào trong rừng rậm ngàn hoa, bất kể ai chạm vào nàng đều có một cảm nhận đó là nàng là loài hoa tuyệt diệu nhất Thiên Sơn Trùng Quốc này, cứ tưởng đó là người duy nhất kiếp này nàng được trông thấy nhưng nữ nhân cao quý đang ngồi trên kia không thua kém gì nữ nhân mà nàng từng gặp kia

Nhưng nữ nhân ấy với Nhượng Hy hoàn toàn khác nhau về tính cách, nữ nhân kia quá dịu dàng còn Nhượng Hy nàng quá mạnh mẽ khí chất bao quanh nàng ấy đều là không thể xem thường

Lại cùng một điểm chung duy nhất chính là phi tử của Mạc Từ Ngôn

“Từ Ngôn, ta nghĩ huynh nên nói thay cho nàng ấy” Từ Hiên vẫn thản nhiên, hần cầm chén rượu lên uống chẳng mấy may quan tâm

Mạc Từ Ngôn quan sát vẻ mặt nàng một lúc, hần chống tay xuống mặt bàn chén rượu cầm trên tay đứng đưa mãi chẳng chịu uống

“Nên để cho ái phi của ta nói thì sẽ tốt hơn, không phải sao Nhượng Hy”

Nàng khẽ cười với lấy chén rượu ngọt, nhìn thẳng vào những con mắt đang quan sát nàng, nụ cười cao ngạo hiện lên trên gương mặt nàng

“Đúng vậy, người đó là ta”

Kinh Yên chợt cười, thật không ngờ nàng cũng có thể tìm được một đối thủ của mình ở đây xem ra chuyến đi tới Nguyên Quốc này không nhàm chán rồi.

“Thần thiếp nghe nói, người đứng đầu đại hội anh hùng ắt hẳn đều thông thạo kiếm thuật và tên thuật”

Nàng đáp trả lại nụ cười bí ẩn của Kinh Yên điềm đạm nói

“Xem ra nàng biết rất rõ”

Bạch Từ cố gắng ngăn cản Kinh Yên lại nhưng lại không thể bởi khi nàng đã muốn một người nào đó nàng nhất định sẽ không bỏ qua, bất kể người đó có là ai

“Bãi săn của Nguyên Quốc, thần thiếp và nương nương sẽ tới đó thi đấu, ai bắn chết được 10 con sói hoang người đó dành chiến thắng, kẻ còn lại chính là kẻ thua cuộc thảm hại”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bãi săn (2)

“Bãi săn của Nguyên Quốc, thần thiếp và nương nương sẽ tới đó thi đấu, ai bắn chết được 10 con sói hoang người đó dành chiến thắng, kẻ còn lại chính là kẻ thua cuộc thảm hại”

“Y Tâm nàng biết mình đang nói gì không” Bạch Từ ngạc nhiên quay sang Kinh Yên, nàng vẫn thản nhiên đối mặt với Nhượng Hy không chút bận tâm đến Bạch Từ

Nhượng Hy khẽ cười, vẻ mặt lộ ra sự thích thú, người đầu tiên dám thách thức nàng khi biết rằng nàng là người đứng đầu bang đại hội anh hùng, đôi mắt xanh rực đáng sợ nhìn Kinh Yên khiến nàng có chút sợ hãi

Ánh mắt đó, thật không đơn giản, ta có thể cảm nhận được quanh nàng ấy là toàn những sát khí lạnh lẽo đến đáng sợ

Mạc Dương cầm chén rượu lên ngắm nhìn, hần liếc nhìn Mạc Từ Ngôn, hần vẫn thản nhiên uống rượu như chẳng có gì xảy ra

Nàng định trả lời Kinh Yên nhưng đột nhiên nhớ ra Mạc Từ Ngôn người hần đang tọa đây sát khí, hần nhìn nàng ánh mắt lạnh lẽo xen lẫn sự cảnh cáo giành cho nàng, ánh mắt của nàng tha thiết cầu xin hần

“Nàng muốn ta cho nàng tham gia” Hần đặt chén rượu xuống quay sang bên cạnh nhìn nàng

Nàng gật đầu, ánh mắt van nài hần, nàng ghé sát vào tai hần khẽ nói

“Nếu chàng không cho ta tham gia chẳng phải là đã chấp nhận thua nàng ta hay sao, vậy uy nghiêm của ta để ở đâu hơn nữa còn khiến chàng phải thua kém họ, không phải chàng muốn được nghe thiên hạ đồn thổi rằng chàng không bằng Bạch Từ sao”

“Nàng nghĩ rằng ta sẽ để chuyện đó vương bận, nàng nghĩ Mạc Từ Ngôn ta là cái giống gì” Hần lãnh đạm nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên

Là nàng muốn hần không bị bại thanh danh hay chính là muốn nàng không chịu thất bại trước Kinh Yên

“Từ Ngôn, ta cầu xin chàng” Nàng nắm chặt y phục, cắn chặt môi nàng biết xin hần quả là không dễ dàng gì, hần bất cứ lúc nào cũng muốn gây khó dễ

cho nàng còn nàng cũng vì một phần đã hứa với hắn nên phải nguyện ý theo những gì hắn nói

“Nàng cầu xin ta, vậy thì lại đây” Hắn kéo nàng lại vào trong lồng ngực săn chắc của hắn, hắn cúi xuống, đôi mắt chim ưng tuyệt đẹp nhìn thẳng vào ánh mắt nàng

Nàng thoáng ngưng ngừng, chết tiệt nam nhân này sao hắn lại có thể đẹp tới vậy, đôi mắt của hắn, tất cả mọi nữ quan trên gương mặt hắn đều khiến nàng điên đảo, nàng quay đi không dám nhìn thẳng vào hắn, hắn nâng cằm nàng lên ghé sát vào môi nàng

“Nếu nàng hôn ta, ta sẽ cho nàng tham gia”

“Mạc Từ Ngôn, chàng ước hiệp người quá đáng” Nàng tức giận định động thủ nhưng bị bàn tay to lớn của hắn giữ lại

“Nàng có hai sự lựa chọn, một là hôn ta hai là không được phép tham gia”

Ngay từ đầu nàng vốn chỉ có một sự lựa chọn đó là hôn hắn, hắn cố tình làm vậy để chêu tức nàng, nàng nhắm mắt lại hai gương mặt tuyệt đẹp sát gần nhau, môi nàng chạm nhẹ vào môi hắn, hắn giữ chặt eo nàng, không cho nàng động dậy

Môi của hắn rất mềm, áp ấm lạ kì thoảng thoảng quanh khoe miệng là mùi của rượu, nàng không thể dứt ra, càng hôn hắn thì càng chìm sâu vào trong miệng hắn

“Hai người nên nhớ là vẫn còn rất nhiều người đang ở đây” Trương Triệu cố tình đặt mạnh ly rượu xuống bàn gây lên tiếng động lớn, hắn nhú mồm hai con người này rõ ràng là không coi bọn hắn ra gì mà, đang ở trước mặt lại có thể thần tiên chạm môi nhau

Bạch Từ hán há miệng nhìn nàng và hắn diễn cảnh tình cảm trước mặt, hắn có chút tức giận, trong lòng nhói lên sự đố kị, hắn quay đi không thèm nhìn Từ Ngôn biết là hắn có chút tình ý với Nhược Hy nên cố tình trêu hắn sao, thật đáng ghét

Diệp Thần hán giả vờ như không nhìn thấy nhưng trong lòng hắn không hề vui vẻ, người hắn yêu nàng đang hôn nam nhân khác trước mặt hắn mặc dù hắn đã có hoàng hậu thế thì đã sao?? Hắn yêu nàng điều đó mãi mãi sẽ chẳng thay đổi, hắn vẫn có quyền được đố kị có quyền được ghen tỵ

Y Tâm lặng lẽ quan sát từng hành động của Diệp Thần, về mặt hắn rõ ràng là đang tức giận vậy mà vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, nàng khẽ cười một nụ cười nhạt đầy đau đớn

Diệp Thần, có phải chàng vẫn yêu nàng ấy đúng không

Từ lúc này ấy xuất hiện không lúc nào chàng không nhìn nàng ấy, thiếp biết trong lòng chàng vẫn còn nàng ấy, mãi mãi không thể quên đi vì nàng ấy trước sau chính là người chàng yêu nhất kiếp mộng đời

Nhưng thiếp có thể biết một chuyện không, là từ khi thiếp ở cạnh chàng trong lòng chàng có lúc nào là dành chỗ cho thiếp không

Nàng đẩy Mạc Từ Ngôn ra ngại ngùng quay đi, phía dưới hoàng bệ đang có bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng khiến nàng chỉ muốn trốn đi một nơi nào đó để không bị bề mặt

“Nương nương vậy bây giờ thần thiếp và nương nương có thể thi đấu rồi chứ” Kinh Yên chờ đợi câu trả lời từ nàng, Bạch Từ càng nhìn nàng ta nhiều bao nhiêu, nàng càng muốn đánh bại nàng ta bấy nhiêu, để nàng có thể cho Bạch Từ biết rằng nàng vốn chỉ thua nàng ta về nhan sắc còn thủ lực nàng ta không thể bằng được nàng

“Được, ta sẵn lòng chấp nhận” Hai ánh mắt đối diện nhau thật đáng sợ, Mạc Dương chột lên tiếng phá tan bầu không khí đáng sợ giữa Kinh Yên và nàng

“Trong trận đấu này không nên thiếu Tư Lam và Mộc Yên” Nàng di chuyển ánh mắt về phía Tư Lam nàng vẫn dịu dàng cầm chén trà ngát hương từ từ thưởng thưởng, Mộc Lăng xem ra nàng cũng chẳng có phản ứng gì chỉ thoáng mỉm cười

“Trương Triệu, đã lâu rồi Tư Lam nàng ấy chưa được động vào cung thuật sẵn đây ta nghĩ người không nên từ chối để nàng ấy tham gia”

“Ta rất sẵn lòng” Tư Lam đặt chén trà xuống mỉm cười đầy thách thức đã hơn 2 năm ở trong hoàng cung nàng chưa được cầm lại cung thuật đây là cơ hội chẳng nên bỏ qua

“Nếu chàng đã mở lời, thiếp không nên từ chối” Mộc Lăng nhìn Mạc Dương, trong lòng vẫn không hiểu hắn đang muốn làm gì

“Nhưng Mộc Lăng Tư Lam hai nàng ấy có vẻ ...” Nhược Hy ái ngại nói, Tư Lam nàng ấy luôn nhẹ nhàng và điềm tĩnh đáng vẻ đó thật không thích hợp, Mộc Lăng cũng vậy hai nàng ấy sao lại có thể

“Nhược Hy, nàng không nên nhìn bề ngoài mà đoán hán một con người, Tư Lam nàng ấy trước khi tiến cung từng là một cung thủ mạnh nhất Đại Ngụy Quốc tham gia rất nhiều trận đấu trong thành đấu cũng có mặt nàng ấy, còn Mộc Lăng cũng vậy nàng ấy đứng đầu Tây An Quốc về kiếm thuật và tên thuật, giờ nàng hiểu rồi chứ” Mạc Dương đáp trả lại nàng

Hai cung thủ xuất sắc nhất 2 giang sơn, Tư Lam và Mộc Lăng ư nhìn hai nàng ấy, nàng không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy

“Người thắng cuộc sẽ được 10 lượng vàng, còn người thua cuộc sẽ phải đưa cho người thắng cuộc 10 lượng vàng tổng cộng là 40 lượng vàng”

“Chấp nhận”

Y Tâm mãi chú ý đến chuyện đang diễn ra trước mặt mà không chú ý đến ánh mắt của Mặc Dương quan sát nàng từ nãy

“Y Tâm, nàng không tham gia sao”

Y Tâm vội xua tay trước mặt “Thần thiếp vốn không biết mấy chuyện này xin bệ hạ thứ tội, thứ thần thiếp biết chỉ là đánh đàn tranh và múa ngoài ra không còn gì nữa”

“Không sao, vậy nàng hãy theo dõi trận đấu nhé, hoàng hậu bé nhỏ” Mặc Dương chau chueo nàng khiến nàng ngượng ngùng nấp sau lưng Diệc Thần

“Từ Ngôn, vậy chúng ta tới trường sẵn để bắt đầu trận đấu chứ”

Từ Ngôn lãnh đạm đứng dậy, hần bá đạo bước xuống hoàng bệ ánh mắt vẫn không chút thay đổi

“Đi thôi”

Bãi sân Nguyên Quốc

Bãi sân được xây dựng ở khá xa thiên tử thành giành riêng cho vua và tướng quân đến để luyện tập, được xây dựng rất đẹp phía bên dưới trường sân là đồi cát trải dài rộng ra xa

Mặc Từ Ngôn và bọn hần ngồi yên vị quan sát trận đấu, bên cạnh có người hậu hạ chu đáo, phía xa kia là những đám sói hung dữ được nhốt trong lồng sắt lớn, binh lính đưa cho nàng cùng bọn họ những chiếc cung tên tuyệt đẹp vốn tên thuật này là của Mặc Từ Ngôn hần thường dùng để luyện tập, bọn họ có rất nhiều mũi tên sắc nhọn được làm bằng kim loại để bắn chết sói hoàng hung dữ

“Ta muốn cho các nàng biết, đám sói hoang này của ta không hề đơn giản như các nàng nghĩ muốn bắt chết cả 10 con thì không chỉ đứng yên một chỗ mà còn phải di chuyển, chúng có thể cắn chết người ngay tức khắc ta chỉ muốn nhắc các nàng đừng quá coi thường chúng”

“Nhất là người kiêu ngạo luôn luôn tự tin rằng mình có thể thắng cuộc như nàng, Nhục Hy”

(Zan quay trở lại rồi đây các thớt xin lỗi vì 2 ngày trước không ra được chap vì Zan bận quá về đến nhà là lại ngủ luôn nên không có thời gian nên hôm nay ra một lúc 2 chap cho các thớt đọc nhé, đọc xong đừng quên để comment cho Zan T.T Zan vẫn luôn đọc cmt của mọi người hằng ngày nên để lại cmt để Zan có động lực viết tiếp truyện nhé. Yêu các thớt lắm nha ^^)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nguy hiểm cận kề

Lời nói lạnh lẽo của hần vang lên có chút khiến cho Tư Lam, Mộc Lăng Kinh Yên đề tâm, nàng nhìn về phía lũ sói hoang đằng xa chúng nhìn về phía con mồi với sự thèm khát đến đáng sợ nàng có thể cảm nhận được nếu như thả chúng ra khỏi chiếc lồng sắt to lớn đó chúng sẽ phi thẳng về phía nàng để giết chết con mồi, nàng cảm thấy chiếc cung tên thế thì đã sao chúng không hề là gì so với sự nguy hiểm khi nàng đối mặt với Tư Ngạn Thiều khi cầm hắc tên thuật trên tay không biết rằng ai sẽ chết, ai sẽ là người chiến thắng với nàng nó còn nguy hiểm hơn vạn lần

“Được, vậy thì chàng hãy chờ xem” Nàng bước xuống dưới trường sân, ánh mắt bỗng chốc lại thay đổi khí thế cao ngạo không chút run sợ

“Nàng ấy, được đấy chứ” Tư Lam cầm theo tên thuật bước theo Nhục Hy cùng xuống bên dưới chợt có một giọng nói ầm ập vang lên đến nhẹ nhàng

“Tư Lam, cẩn thận”

Tư Lam quay đầu lại, Trương Triệu hần đang nhìn nàng, trong ánh mắt đó nàng biết hần đang lo lắng cho nàng, hần sợ nàng bị thương cho dù biết nàng trước đây từng là nữ nhân mạnh nhất Đại Ngụy Quốc về cung thuật nhưng đã nhiều năm này không còn chạm vào tên thuật hần vẫn sợ rằng nàng sẽ bị thương, nàng mỉm cười ra hiệu cho hần bằng ánh mắt

Ta không sao, chàng đừng lo nếu có nguy hiểm ta sẽ tự động rút lui chờ ta nhé

Hần ôn nhu nhìn theo bóng dáng nàng xuống trường sân bên dưới, dù sao cũng nên tin tưởng nàng ấy một chút

“Bạch Tử chàng hãy chờ đó cho thiếp, thiếp sẽ cho chàng thấy” Kinh Yên chỉ thẳng về phía Bạch Tử hần đang điềm tĩnh uống trà, hần ngạc nhiên nhìn

nàng khó hiểu

“Nàng có ý gì”

“Ý của thiếp là sẽ không thua nàng ấy đâu” Nàng tức giận, bộ dạng thản nhiên của hắn như chẳng có chuyện gì xảy ra chẳng lẽ hắn không biết nàng làm vậy là vì hắn sao, đồ ngốc Bạch Từ hắn chẳng biết một chút gì cả

“Vậy sao, vậy thì chúc nàng may mắn” Bạch Từ đặt chén trà ngát hương xuống bên cạnh, hắn cười lớn nhìn Y Tâm nàng vẫn chẳng thay đổi vẫn như xưa chưa bao giờ nàng cúi đầu chịu thua bất cứ ai, vậy thì để hắn xem nàng sẽ làm được gì

Thật ra, người khiến hắn để tâm lại là nàng, Nhược Hy khi nàng ấy bước xuống trường sân, tăng băng Mạc Từ Ngôn hắn chẳng nói với nàng một lời nhưng cái cười bí ẩn của hắn đối với nàng khiến hắn cảm nhận, Từ Ngôn có chút quan tâm đến nàng nhưng nàng lại quay đi, nàng mạnh mẽ giống hết nam nhân ánh mắt khi nàng nhìn lũ sói hoang đó nàng không chút sợ hãi, đôi mắt xanh xinh đẹp của nàng sáng rực lên tia hi vọng chiến thắng

Bạch Từ khẽ cười quan sát bóng dáng nhỏ bé của nàng, Nhược Hy tâm tình của ta đã bị nàng điều khiển mất rồi

Không chỉ Bạch Từ mà còn một nam nhân khác nữa, hắn vẫn chú ý đến nàng, mặc cho có nữ nhân của mình bên cạnh

Nàng lúc này thật chẳng hề để tâm đến những chuyện khác, chuyện khiến nàng bận tâm là phải giết được 10 lũ sói hoang đó, càng nhìn chúng chúng càng nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng thèm khát con mồi, chỉ muốn lao nhanh đến để cắn xé để giết con mồi

Nàng, Mộc Lăng, Kinh Yên, Tư Lam đứng trên 4 vị trí cao đủ 4 hướng để giết sói, âm hiệu vang lên, chiếc lồng sắt lớn được kéo lên, 40 con sói hoang lao ra về phía bọn nàng, một số con khác chúng tản ra để đánh lạc hướng con mồi

Nàng rút 2 mũi tên ra, gương cung về phía hai con sói đầu đàn, nàng thả tay ra hai mũi tên bay tới phía hai con sói bỗng chốc tản ra đâm trúng đầu hai con sói đó, một con chết ngay tức khắc, một con vẫn còn hơi thở nhưng cũng chết ngay sau đó

Bên này Tư Lam cũng vừa bắn chết hai con, ba mũi tên được lao ra nhưng một cái bị lệch hướng khỏi một con sói, nàng nhíu mày cảm chắc cũng tên trước đây nàng vốn thông thạo tên thuật nhưng do đã nhiều năm nàng không chạm vào nó nữa nên có chút sai sót

Kinh Yên nàng điều chỉnh hướng mũi tên, bắn thẳng về phía con sói đang tiến gần đó chỗ nàng

Mộc Lăng đã bắn chết 4 con ngay tức khắc quả nhiên vẫn là cung thủ mạnh nhất Tây An Quốc

Mạc Từ Ngôn vẫn không rời mắt khỏi nàng, hắn chỉ im lặng quan sát từng mũi tên của nàng không nói một lời, hắn phủ nhận cung thủ của nàng vô cùng lợi hại không chỉ vậy ánh mắt đó không giống như nàng lúc bình thường mà nó đã thay đổi hoàn toàn là một con người khác.

Ánh mắt thèm khát của lũ sói càng lúc càng trở nên đáng sợ, chúng không còn tản ra như trước nữa mà tấn công trực diện lao về phía bọn nàng, dải của chúng chảy ra, hai con mắt bạc nổi lên những gân đỏ

Nàng bắn một lúc ba mũi tên trúng ba con đang tiến về phía mình, mồ hôi thấm đẫm gương mặt xinh đẹp, lực bắn quá mạnh khiến tay nàng khẽ run lên

“Không được rồi, sự thèm khát của chúng đã lên đến đỉnh điểm rồi”

Tư Lam với nhanh 3 mũi tên bắn thật nhanh, mũi tên tóa ra chúng 3 con chạy đầu

Kinh Yên thở dồn dập, không được rồi tay nàng run quá lực bắn tên quá nhanh khiến nàng không kịp động thủ

Bất chợt một con sói chạy tới, nó phi thẳng lên cao hướng về phía Tư Lam nhanh chóng đến gần chỗ nàng, Tư Lam đang quay lưng lại với nó để lấy mũi tên, con sói há miệng dải của chúng chảy xuống phi tới chỗ Tư Lam

“Tư Lam, cẩn thận” Trương Triệu sợ hãi đứng dậy, lời nói của hắn khiến Tư Lam quay lại nhưng đã không kịp con sói đã lao đến nàng thật nhanh, nàng nhắm mắt lại cứ tưởng rằng sẽ không còn cơ hội được quay lại với Trương Triệu nữa, giọt lệ chảy xuống trên gương mặt cao quý của nàng

Chẳng lẽ mọi chuyện đã thật sự kết thúc

“Tư Lam”

Mũi tên lao nhanh tới xuyên thẳng qua đầu con sói, nó ngã xuống trước mặt Tư Lam máu chảy thấm đẫm một vùng, Tư Lam từ từ mở mắt ra con sói đã chết trước mặt nàng còn phía đối diện nàng là Nhược Hy nàng thở mạnh, sợ hãi thả cung tên xuống, tay vẫn run sợ

“Nhược Hy” Tư Lam vẫn còn một chút của sợ hãi, Nhược Hy cười với nàng, nàng ngồi xuống lúc đó vừa bắn chết 4 con sói bất chợt quay ra thấy con sói đó lao về phía Tư Lam mặc dù lúc đó có sợ hãi nhưng may mắn có mũi tên duy nhất cầm trên tay nên nàng đã phản ứng kịp bắn chết con sói đó cứu Tư Lam

Phía bên này bọn hắn cũng vừa thoát khỏi sự sợ hãi, Trương Triệu thất thần ngồi tựa xuống ghế ngọc, vừa rồi cứ ngỡ là Tư Lam của hắn sẽ chết, nàng sẽ không trở về bên hắn nữa, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy thật sự sợ hãi một thứ gì đó

“Từ Ngôn, xem ra ta lại nợ Nguyên Quốc một mạng sống rồi”

Mạc Từ Ngôn vừa rồi hẳn có chút lo lắng bởi lẽ ngay từ đầu hẳn đã nhắc bọn nàng phải cẩn thận vì chúng không phải những con sói bình thường, hẳn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Nhược Hy, hẳn tựa lưng vào ghế, ánh mắt đã bớt đi sự lạnh lẽo hẳn nhìn Trương Triệu

“Là người nợ phi tử của ta, nên báo đáp với nàng ấy”

Trương Triệu đan tay vào nhau, hẳn điềm tĩnh ngồi xuống

“Đúng vậy, là ta nợ nàng ấy rồi, Từ Ngôn phi tử của huynh nàng ấy là nữ nhân không thể xem thường”

Ánh mắt Từ Ngôn vẫn dõi theo nàng, chính vì vậy nàng mới xứng đáng được ở cạnh hẳn, xứng đáng với ngôi vị hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc, xứng đáng được hẳn đề tâm

“Nhược Hy nàng ấy thật mạnh mẽ, ta thích, ta thích” Bạch Từ đứng dậy vỗ tay, vẻ mặt rạng rỡ vô cùng hẳn nhìn nữ nhân mạnh mẽ ấy đang mỉm cười, tim trong lồng ngực bỗng đập luân hồi

“Có vẻ như huynh đã thích nhầm người rồi, Bạch Từ quay lại đằng sau xem” Mặc Dương chế giễu Bạch Từ, hẳn thần nhiên cảm chén trà đưa lên miệng, tên ngốc này lúc nào cũng nói năng vô ý chẳng hề tâm đến cảm nhận của người khác

Bạch từ xoay người lại, vẻ mặt lạnh lẽo không cảm xúc, ánh mắt lạnh như hồ băng thiên trọng nhìn hẳn xuyên thấu tâm can, khắp người hẳn như tê liệt, Mạc Từ Ngôn đang nhìn chăm chăm vào Bạch Từ, ánh mắt đáng sợ đó ngay lập tức chỉ muốn giết chết tên ngốc Bạch Từ

“Ta cho phép người được nói lại một lần nữa”

“Không dám, không dám” Bạch Từ sợ hãi quay người đi, hẳn yên vị ngồi xuống không dám quay lại nhìn Mạc Từ Ngôn, thật nguy hiểm a

Thế gian này có thể đùa giỡn với bất kì ai chỉ duy nhất một người mặc cho có 10 mạng sống cũng không thể đùa giỡn với hẳn, Mạc Từ Ngôn chỉ là một câu bông đùa hẳn cũng sẽ thẳng tay diệt trừ người đó

Bạch Từ thờ nhẹ nhõm ngay cả cái mạng cao quý của vua Mạc Từ Ngôn hẳn cũng dám lấy đi nói gì đến những người dân khác nhưng lời nói của hẳn là thật cảm xúc đó đột nhiên dâng lên khi trông thấy nàng bắn chết con sói đó

Dù vậy, tâm tình của ta vẫn chỉ là hướng về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ái tình thế gian

Tư Lam vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc chỉ một chút nữa thôi có lẽ nàng đã không còn cơ hội tồn tại trong thế gian này cũng không còn cơ hội trở về bên Trương Triệu và Châu Nhi của nàng tuy rằng đã từng trải qua nhiều sự dày vò về thể xác cùng thuộc hạ vào sinh ra tử đã rất nhiều lần nhưng lần đầu tiên nàng đã sơ xuất như vậy, nàng cầm chặt tên thuật trong tay tiến đến cạnh chỗ Nhược Hy, nàng ấy cũng sợ hãi không hơn gì nàng

“Tư Lam” Nhược Hy ngược mặt lên, thần sắc của nàng ấy đã tốt hơn chỉ có điều nàng ấy vẫn còn run sợ

“Ta nợ nàng một mạng sống” Tư Lam mỉm cười nàng ngồi xuống bên cạnh Nhược Hy buông tay khỏi tên thuật

“Nàng không nợ gì ta cả có thể cứu nàng thoát khỏi cái chết ta rất vui” Nhược Hy cầm lấy bàn tay trắng ngọc của Tư Lam, đôi tay nàng ấy vẫn còn run bởi vụ việc vừa rồi nhìn nàng ấy, nàng không có được cảm nhận nào khác ngoài sự yếu đuối của một nữ tử bình thường, nàng ấy từng được mệnh danh là cung thủ mạnh nhất Đại Ngụy Quốc nhưng vốn dĩ chỉ là một nữ nhân bình thường nàng không mạnh mẽ như người trong thiên hạ đã đồn thổi

“Mặc cho nàng có nói vậy nhưng Tư Lam ta đã nợ nàng một mạng nhất định sẽ báo đáp cho nàng, nếu lúc đó nàng không cứu ta thì bây giờ ta đã không còn ở lại thế gian này nữa rồi, có lẽ sẽ phải tới Thiên Cửu nợ mạng mất”

“Trận đấu này, ta sẽ rút lui không tham gia nữa”

Nàng ngạc nhiên nhìn Tư Lam, vẻ mặt bỗng trở nên khó hiểu nàng còn nhớ trước khi bắt đầu trận đấu Tư Lam đã nói nhất định không chịu khuất phục vì nàng ấy chưa từng phải cúi đầu nhận thua trước bất kì ai, chẳng lẽ là do vụ việc vừa xảy ra đã khiến nàng ấy không dám đối mặt

Ánh mắt của Tư Lam ngược lên ngắm nhìn mọi cảnh vật xung quanh trường sân rộng lớn, nàng khẽ cười

“Nhược Hy không cần thiết phải ngạc nhiên tới vậy, ta trước đây đã từng rất kiêu ngạo chưa bao giờ chịu khuất phục trước những kẻ địch khác khi đã

chấp nhận đối đầu với ta thì chúng chỉ có hai sự lựa chọn một là tự tay kết liễu cuộc đời chúng hai là chúng sẽ chết dưới thanh kiếm của ta cũng chính vì sự kiêu ngạo đó ta đã gặp rất nhiều rắc rối nhiều đau đớn liên tiếp ập đến với ta”

Tư Lam ngưng lại một lúc rồi tiếp tục nói

“Chính ta đã quá coi thường kẻ địch mà tỷ muội kết nghĩa của ta phải chết dưới thanh kiếm của chúng, phụ thân ta cũng vì tức giận mà nhốt ta trong phòng rất nhiều ngày người nhất định không cho ta chạm vào thanh kiếm nữa, lúc đó thực ta chỉ muốn chết đi ngay cả tỷ muội của ta mà ta còn không bảo vệ được thì ta có tư cách gì mà được chạm vào thanh kiếm lần nữa”

Nàng vẫn im lặng lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Tư Lam có chút nào đó đau buồn hiện lên trên gương mặt xinh đẹp đó, hóa ra nàng ấy cũng có một chấp niệm đau lòng tới vậy vốn dĩ nàng cứ tưởng nàng ấy sinh ra là thiên phú ắt hẳn sẽ rất hạnh phúc mà không phải vậy

“Rất lâu sau đó, phụ thân có nói với ta rằng ta phải tiến cung, người đã thật sự gả ta cho bệ hạ ban đầu ta đã rất sợ hãi một phần là vì nỗi đau đó vẫn còn dằn vặt ta khó sở, ta lúc đó tự chế giễu chính bản thân mình cuối cùng thì kiếp này coi như là bỏ nhưng ta đã lầm ngày ta gặp chàng cũng là lúc ta trở thành Tư Lam của bây giờ”

Nàng chợt cười thì ra bất cứ ai gặp được chân mệnh thiên tử đều trở thành một con người hoàn toàn khác

“Chắc hẳn là rất hạnh phúc đúng không, ta biết”

Tư Lam đứng dậy, hít thở thật mạnh nụ cười dịu dàng đã trở lại trên gương mặt xinh đẹp của nàng, nàng quay lại đưa tay ra trước mặt Nhược Hy kéo nàng đứng dậy

“Khi nàng đã gặp được người trong mộng thì mãi mãi chẳng thể rời bỏ người đó mặc cho nàng có vô vàn chuyện muốn thực hiện ở ngoài kia nhưng lại sẵn sàng vì người đó mà buông bỏ hết nguyện một đời chỉ ở cạnh người ấy đến tận cùng”

Nàng nắm lấy tay của Tư Lam đứng dậy nhìn về phía Mạc Tử Ngôn, hân hạnh lòng đáp trả lại ánh mắt của nàng nhưng trong ánh mắt đó lại hiện lên sự ôn nhu đến dịu dàng của hắn, lồng ngực nàng đập loạn hồi thì ra đó là cảm giác khi ta thật sự tìm được chân mệnh thiên tử của mình

“Ta đã gặp được người trong mộng đó rồi, một người khiến cho ta buông bỏ mọi thứ khiến cho ta phải nguyện ý ở cạnh người đó trọn một kiếp người”

“Người đó phải chăng là Mạc Tử Ngôn bệ hạ” Ánh mắt của nàng khiến Tư Lam chú ý nàng khẽ cười cảm giác đó của nàng ấy giành cho Tử Ngôn cũng giống như lần đầu tiên nàng gặp Trương Triệu, ngay từ lúc đó nàng chợt nhận ra kiếp đời này không thể sống thiếu chàng vì chàng ta nguyện chống đỡ cả thiên địa chỉ mong chàng và châu nhi được bình an

“Tư Lam không sao chứ” Mộc Lăng vội vã chạy tới phía nàng và Tư Lam

“Ta không sao, Mộc Lăng”

Mộc Lăng thở dài, nàng ôm lấy Tư Lam vừa rồi nàng đã rất sợ hãi lúc đó nàng trách bản thân không thể làm gì chỉ biết đứng lại đó nếu như hôm nay Tư Lam có mệnh hệ gì, nàng sẽ ân hận suốt kiếp này

“Ta lo cho muội quá, vừa rồi ta đã rất sợ xin lỗi vì không thể bảo vệ muội”

“Mộc Lăng đừng tự trách mình, ta không trách tỷ chẳng phải Nhược Hy đã cứu ta rồi sao” Tư Lam mỉm cười, nàng vỗ nhẹ vai Mộc Lăng

“Nhược Hy, đa tạ nàng đã cứu Tư Lam ta đã mang ơn nàng rồi” Nàng bị Mộc Lăng ôm chặt bộ y phục của Mộc Lăng làm lộ ra đôi gò đào to đến mức khiến nàng ngẹn thở, nàng vùng vẫy trong vòng tay của Mộc Lăng

“Mộc Lăng tỷ không thả Nhược Hy ra ta sợ nàng ấy sẽ chết mất”

Mộc Lăng khẽ cười thả nàng ra khỏi vòng tay, nàng vừa thoát ra lấy hết sức để thờ quạ thực Mộc Lăng đôi gò đào của nàng ấy thật khủng khiếp nàng suýt nữa là mất mạng rồi

“Phải rồi Kinh Yên nàng ấy đâu rồi” Tư Lam nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Kinh Yên đâu chỉ thấy tên thuật của nàng ấy nằm yên trên mặt đất, mũi tên rơi xuống tỏa khắp nơi

“Nàng ấy trở về với phu quân của mình rồi”

Kinh Yên vừa chứng kiến cảnh tượng con sói hoang đó lao tới Tư Lam nàng vẫn còn tự trách bản thân mình suýt nữa lấy đi mạng sống của Tư Lam, giọt lệ đọng lại trên khóe mắt nàng, thật không dám đối mặt với nàng ấy nếu lúc đó không vì ghen tức với Nhược Hy thì nàng đã không thách đấu để xảy ra chuyện đó một phần cũng là do sai lầm của nàng

“Tư Lam” Từ xa vang lên giọng nói ấm áp quen thuộc như xoa dịu trái tim của nàng, nàng quay đầu lại chạy thật nhanh ôm lấy bóng hình quen thuộc đó, đáng về yếu đuối cần được bảo vệ chỉ bộc lộ ra khi nàng đứng trước mặt Trương Triệu

“Ta xin lỗi Trương Triệu, chỉ một chút nữa là không gặp lại chàng rồi”

“Tur Lam không phải lỗi của nàng, ta không trách nàng, ngoan đừng khóc” Trương Triệu xoa đầu Tur Lam quả thực vừa rồi hắn đã sợ hãi

“Chỉ cần nàng còn sống và bình an đứng trước mặt ta vậy là đủ rồi”

Bất kì nữ nhân nào nghe được những câu nói đó có ai là không cảm thấy thật ấm áp không, có ai không cảm thấy rằng mình không nên khóc không ngay cả nàng chỉ đứng đó lặng lẽ quan sát họ cũng cảm nhận được tình yêu mà Trương Triệu giành cho Tur Lam lớn đến thế nào, những hành động đó thật khiến người khác an tâm

Nàng đã từng có một giấc mộng như vậy nhưng mọi chuyện xảy ra lại hoàn toàn ngược lại, nếu như chỉ là nếu như thôi Từ Ngôn hắn có thể đối xử với nàng giống như Trương Triệu thì thật tốt, nàng quay đi định để lại bọn họ bên cạnh nhau nhưng giọng nói của Trương Triệu đã kéo chân nàng ở lại

“Nhược Hy, bốn vương đã nợ nàng rồi nàng muốn gì bốn vương sẽ báo đáp lại cho nàng”

“Thật không dám Trương Triệu điện hạ chỉ mong sau này nếu có tới Đại Ngự Quốc một chuyến thì mong điện hạ ghé thăm đón ta chu đáo vậy là được” Nàng nói xong liền quay đi, miệng nở nụ cười

Vốn dĩ chẳng có thứ gì khiến nàng thích thú, tất cả mọi thứ trong Nguyên Quốc này nàng đều có được chỉ có một thứ duy nhất là mãi mãi sẽ chẳng có được

“Tur Lam nàng không sao là tốt rồi, chúng ta trở về Thiên Từ Thành để nghỉ ngơi” Mặc Dương bước ra khỏi ghế ngọc, hắn thở dài một tiếng

“Đêm nay ta sẽ tổ chức yến tiệc lớn có tất cả quan cận thần đại tướng trong triều tham gia mong là các người sẽ đến đông đủ” Ánh mắt của Mặc Từ Ngôn di chuyển sang Tur Lam đứng cạnh Trương Triệu

“Tur Lam, vừa rồi đã khiến nàng sợ hãi lắm cho phép nàng được nghỉ ngơi không cần phải đến các nữ tử sẽ chăm sóc cho nàng cẩn thận”

“Thần thiếp cảm tạ ân tình của bệ hạ nhưng thiếp vẫn có thể đến dự chẳng biết bao giờ sẽ có dịp quay lại Nguyên Quốc nên thiếp sẽ tham gia” Tur Lam cung kính cúi đầu trước hắn

“Được rồi, chúng ta nên quay về nghỉ ngơi sớm đi một chút” Bạch Từ dứt lời liền quay đi theo sau là Kinh Yên bước lên ngựa tiến về Thiên Từ Thành

“Nhược Hy” Lời lẽ lạnh lùng không chút lạnh lẽo vang lên sau lưng nàng khiến nàng giật mình quay lại, chờ chút giọng nói này nàng không nhầm chứ là của Mặc Từ Ngôn

“Từ Ngôn, bệ hạ gọi ta” Nàng ngó nghiêng một lúc rồi chỉ tay về phía mình về mặt ngạc nhiên vô cùng

“Vậy nàng nghĩ xem là ta gọi ai” Nàng khẽ cười đứng là giọng nói này rồi nó lại quay trở về như trước lạnh lùng như vậy mới đúng là hắn chứ

Hắn di chuyển đến cạnh nàng, xoa đầu nàng thật nhẹ nhàng

“Hôm nay làm rất tốt”

Nàng chưa kịp phản ứng lại hắn đã rời đi thật nhanh leo lên lưng ngựa để lại nàng vẫn đứng lại đó

Chuyện gì đã vừa xảy ra, hắn xoa đầu nàng, ánh mắt đó nhìn nàng thật ôn nhu như thể là một con người hoàn toàn khác, nàng có nhìn nhầm không??

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giao Đầu Trong Phòng Tắm (1)

Lúc này trong đại điện tất bật, rộn ràng các quan đại thần mỗi người có một bàn rượu riêng trải dài từ dưới hoàng bệ đến cửa vào đại điện bên cạnh mỗi vị là một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt mỹ trên người mặc y phục là lụa, giọng nói êm dịu chiều lòng các đại thần

Các vị đại vương cùng phi tử của họ ngồi cạnh dưới hoàng bệ 1 bậc, bàn rượu đầy áp những món ngon, lạ lẫm chưa từng được thử qua đặc biệt hơn nữa là còn có rượu ngọt được chế từ loại hương được quý hiếm nhất Nguyên Quốc giá của 1 bình rượu là 5 vạn lượng quả thực rất đắt giá được chủ yếu làm ra để phục vụ cho hoàng phi nương nương loại rượu này rất thơm man mát mùi hương tuyệt hảo, chúng được đặt trên bàn tiệc giành riêng cho các phi tử của các vị đế vương thượng thứ

Bên dưới hoàng bệ chính giữa là các nữ nhân đang múa y phục mềm mại tung bay giữa chính điện, mỗi tiếng đàn được cất lên là những cánh đào bay xuống, một số nữ nhân đang nhẹ nhàng dùng đôi tay thon dài cất lên những tiếng đàn tuyệt hảo mê hoặc lòng người

Các nữ tử tất bật ra vào đại điện cứ một lúc là sẽ có những bình rượu ngọc lớn được chuyển vào bên trong đại điện, hoa son nữ tử nhiều vô kể nhưng lại

chẳng hề được động đũa thứ duy nhất khiến họ đề tâm là mỹ nhân và rượu tiệc

Bên trên hoàng bệ, nàng ngồi cạnh Mạc Tử Ngôn hần đang từ từ thưởng thức ly rượu ngọc giành riêng cho hần, gương mặt lạnh lùng nhưng lại vô cùng anh tuấn, mái tóc dài đẹp để che đi gương mặt vốn chẳng chút bận tâm những gì xảy ra bên dưới khí chất bao quanh hần mang màu riêng biệt mà bất kì vị vua nào cũng chẳng thể có được như hần bá đạo khiến bao nữ nhân cuồng si

Những mỹ nữ múa là lướt bên dưới kia cứ một lúc lại di chuyển ánh mắt ngắm nhìn hần, vẻ mặt lộ rõ sự say mê, điên cuồng vì hần, nàng liếc nhìn mấy vị cô nương đó thầm nghĩ nếu hần biết được các người cứ nhìn trộm hần như vậy thì mạng các người sẽ chẳng giữ nổi được đâu mấy cô nương

Nàng tự mình rót rượu, uống một ngụm quả thực rất ngọt man mác vị cay nồng của rượu, nàng bỏ ly rượu ra khỏi miệng trên tay mân mê ngắm nhìn nó

“Cuộc sống xa hoa trong cung thật sung sướng đến cả ly rượu cũng được đánh ngọc quý”

“Nàng là nữ nhân duy nhất của Binh Bộ Thượng Thư từ nhỏ được sống trong nhung lụa, thân phận cao quý ít ai dám đến gần chẳng lẽ lại không sung sướng” Mạc Tử Ngôn hần vẫn cầm chén rượu bình thản nói giọng nói vừa có chút âm áp vừa lạnh lùng đến lạ

“Sống trong nhung lụa cao quý?? Sao ta lại chẳng cảm nhận được một chút cao quý nào cả” Nàng khẽ cười nụ cười chế giễu bản thân hần làm sao có thể biết được thân phận của nàng đến cả việc nàng được lịch kiếp chính bản thân nàng còn chẳng thể tin nổi nói gì đến hần, nàng ngắm nhìn hần nếu như không lịch kiếp trở về quá khứ được tương phùng thì vĩnh viễn cả kiếp này ta vốn chẳng hề biết chàng là ai

“Thật là may mắn đúng không”

“Nàng vừa nói gì” Hần đặt chén rượu xuống, lấy một chút thức ăn bỏ vào miệng điềm đạm thưởng thức

“Ta tự độc thoại, chàng đừng để tâm” Nàng xua tay trước mặt, đưa ánh mắt xuống dưới chính điện chìm dần vào trong mờ ảo bởi những tiếng đàn vô cùng âm tai dịu nhẹ

“Từ Ngôn, bao giờ mới kết thúc yến tiệc ta rất mệt, muốn đi nghỉ” Nàng nói với ánh mắt mơ màng, vẻ mặt lộ ra vẻ mệt mỏi

Hần nhìn sang nàng trầm giọng nói “ Còn rất lâu mới kết thúc yến tiệc, nàng ngoan ngoãn ngồi đó cho ta khi nào kết thúc nàng có thể về Ngự Linh Cung ta không cần”

Bất chợt vết thương trên tay nàng khẽ nhói đau, nàng im lặng nhũn mày chạm vào cánh tay bị thương, lần trước ở đại hội anh hùng vết thương bị trúng bởi hắc tên thuận quả thực rất mạnh đến tận bây giờ vết thương của nàng vẫn chưa đỡ hần chỉ là dịu bớt đi cơn đau nhức trước đó nàng còn tới trường sân dùng tên thuật bắn sói, ắt hẳn do lực cung quá mạnh nên đã khiến vết thương nứt ra

“Có chuyện gì sao” Hần thấy nàng im lặng liền quay ra hỏi han, sắc mặt của nàng không tốt nhợt nhạt hần đi hơn nữa trên gương mặt mờ hời lẽ chẳng chảy xuống, hần định chạm vào nàng nhưng bị cánh tay nhỏ bé chặn lại

“Ta không sao chỉ là có chút không khỏe” Nàng nhanh tay lấy khăn vải mềm dưới y phục che đi vết thương dưới cánh tay, ngược nhìn lên hần khẽ cười

Hần không còn nghi ngờ, hàng lông mày thanh nhẹ giãn ra chợt quay đi, nàng ôm lấy cánh tay ngó nghiêng xung quanh đại điện giờ vết thương đang nhức đau nàng nhất định phải rời khỏi yến tiệc để tới bồn tắm lớn mà Mạc Tử Ngôn hần thường lui tới nghe nói ở đó có thảo dược quý hiếm được tìm khắp Thiên Sơn Trùng Quốc bất cứ ở đâu có linh dược, thảo dược quý hiếm điều phải cống nộp tới cho Nguyên Quốc

“Mình nhất định phải tới đó” Nàng cắn chặt môi, ánh mắt di chuyển nhiều hướng tìm lối thoát ra khỏi đại điện nhưng đâu đâu cũng có binh lính canh giữ nghiêm ngặt nếu không cải trang thì khó lòng mà thoát khỏi

“Từ Ngôn, huynh nên cùng bọn ta chúc rượu mong rằng giao hữu giữa chúng ta sẽ không bị phá hủy” Bạch Tử đưa chén rượu lên trước mặt Từ Ngôn, hần nhũn mày một lát rồi cũng bước xuống dưới cùng với bọn hần chúc rượu ngọc

Cơ hội của nàng tới rồi, nàng chà trộn vào những mỹ nữ đang chuẩn bị rời khỏi đại điện, nàng lấy khăn vải dài trên y phục che đi nửa gương mặt rồi cùng họ ra khỏi đại điện, ra đến bên ngoài nàng chuồn nhanh khỏi sự canh gác của binh lính

“May quá, thoát được rồi” Nàng dừng chân tại nơi nghỉ của hần bước vào bên trong phía sau cánh cửa gỗ kia là bồn tắm lớn, nàng đẩy cánh cửa ra mùi hương dễ chịu theo gió luồn vào bên trong căn phòng lớn xung quanh bồn tắm là những phiến đá ngọc tròn tru, bên dưới bồn tắm lớn phủ đầy trên mặt nước là cánh đào và một số loại linh dược quý thoang thoảng mùi hương phù dung, phía đối diện là màn trúc bay phất phơ trước gió tạo ra một khung cảnh ma mị tuyệt đẹp

Nàng xoay người đóng cánh cửa gỗ lại, bên ngoài không có ai càng khiến nàng yên tâm, nàng cởi bỏ y phục xuống nhẹ nhàng không để cánh tay bị nhức bên trong nàng mặc áo bằng sa màu trắng mỏng lộ nửa ngực trắng nõn không tí vết, nàng tháo trâm ngọc xuống khỏi đầu, buông thả mái tóc dài mềm mượt xuống từng bước xuống dưới bồn tắm, hơi nóng bốc lên khung cảnh trong đây càng thêm mờ ảo, nàng ngâm thân thể trong nước nóng linh dược cơ thể cảm thấy tốt hơn trước đó

Đôi mắt xanh mơ màng chìm vào trong ảo mộng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, làn da trắng mịn như ngọc nhìn thân thể nàng lúc nàng rất yêu mị bất kì nam nhân nào nhìn thấy khiến bản thân không kiềm nén nổi dục vọng chỉ muốn lao tới nữ nhân nàng mà chìm đắm trong hoan lạc

Bất chợt cánh cửa phòng tắm mở ra nhẹ nhàng, nàng chợt tỉnh giấc khỏi cơn mê ảo nàng không liếc nhìn cũng chẳng đứng lên mặc cho biết có người đã

lên vào, hơi nước nóng càng lúc càng mê ảo, trước mặt hần là bóng lưng nhỏ bé của một nữ nhân, nàng không quay lại để hần thấy rõ từ phía sau nhìn xuống chỉ thấy một chiếc gáy tuyệt mỹ trắng nõn nà

Nam nhân đó càng tiến lại gần nàng càng muốn chơi đùa với hần dám lớn gan lên vào phòng tắm đã vậy khi nhìn thấy nàng còn không lui ra nhất quyết tiến vào tên này quả thực là ham mê sắc nữ, vậy thì bọn cô nương sẽ cho ngươi chiêm ngưỡng đủ rồi đánh cho ngươi một trận, tên háo sắc

Nàng cảm nhận được nam nhân đó đang chuẩn bị đưa cánh tay chạm vào vai nàng, nàng cười chế giễu

“Dám lên vào bên trong phòng tắm ta đang ngâm mình, nam nhân ngươi thật lớn gan, thật không coi người khác ra gì mà”

Nam nhân đó không trả lời nàng cánh tay cũng không chạm vào vai nàng, nàng có cảm cảm nhận hần đang cười thỏa mãn ở đằng sau lưng nàng, nàng có chút tức giận nhưng vẫn thản nhiên nói

“Ngươi nhìn vậy đủ chưa”

“Vẫn chưa đủ”

Lời nói lạ lùng quen thuộc đã từng nghe qua, nàng tức giận đến bật cười, nàng khẽ cười nhạt chưa đủ, vậy thì để bọn cung tiễn ngươi một đoạn xuống hoàng tuyền

Nàng túm lấy tay hần từ đằng sau dùng lực bật lên đá vào chân hần, hần né người tránh cú đá của nàng, làn hơi nước quá mật mờ khiến nàng không thể nhìn thấy mặt hần chỉ thấy một mái tóc màu bạch kim, nàng đá vào ngực hần, người né về phía sau, nàng kéo tấm rèm lộn ngược ra sau

Nàng nhú mày nam nhân này vẫn chẳng hề động thủ với nàng cứ mặc cho nàng ra đòn nhưng vẫn không chống trả, nàng bật lên khỏi mặt nước dùng lực đè hần xuống, vừa rồi là hần có ý định muốn chuồn ra ngoài đã nhìn thân thể của nàng còn muốn chón ra ngoài sao?? Hần quá xem thường nàng rồi

Nàng không muốn để cho hần sống sót chạy ra ngoài vì bất cứ ai thấy thân thể của nàng đều phải chết, mỗi chiều nàng đưa ra đều dùng với lực cực mạnh đập trả vào thân thể hần, thân thể vô cùng rắn chắc khiến tay nàng có chút đau nhói, hần liền phản ứng lại hần xoay người lại cầm lấy cánh tay thon dài của nàng cố dùng lực đẩy nàng xuống bồn nước nóng xem ra là muốn cùng nàng đổi mạng sống.

Được thôi, bọn cung sẽ chiều theo ý ngươi nam nhân

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Giao đấu trong phòng tắm (2)

Nàng và nam nhân đó trên người đều không có kiếm những công lực nàng ra đòn với hần không chút đánh lén, bí ối tất cả tuyệt chiêu đó đều là những chiêu mạnh nhất của nàng vì nàng nhất định sẽ giết hần không để cho hần có cơ hội chạy trốn, cả hai đều ra tay vô cùng quyết liệt

Hần cầm lấy cổ tay nàng xoay người nàng ra phía sau, nàng nhếch miệng lạnh lùng, cánh tay phải huých thẳng vào ngực hần, hần né người chỉ thêm một bước nữa là rơi xuống bồn nước nóng, nàng đá chân mình ra sau thoát khỏi vòng tay của hần, túm lấy mảnh tường lấy đà bay thẳng sang bên kia bồn tắm

Nàng thở dốc, lấy hết sức để thở công lực của tên nam nhân này quá mạnh các đòn tấn công của nàng chỉ vừa đủ làm hần hơi gục xuống, hơi nơi ngày càng nhiều che hết đi tầm nhìn của nàng, nàng nhú mày di chuyển ánh mắt tìm hần nhưng lại không thấy, nàng định bước sang bên kia mặt nước bất chợt có một cánh tay giữ tay nàng lại

Nam nhân ngu ngốc là ngươi tự đi tìm đường chết

Tiếng nước bắn lên tung tóe khắp gian bồn, cả hai giao đấu không ngừng nghỉ cả nàng và hần đã khá thấm mệt cũng chẳng nói với nhau một lời, nàng không kêu ca mà ngược lại đánh trả hần càng lúc càng mạnh hơn, nếu bây giờ một trong hai ngưng tấn công thì bên kia sẽ bị trọng thương khá nặng, đòn tấn công ra nhanh, công lực đều vô cùng hoàn hảo

Tay nàng khẽ nhói đau nhưng vẫn cắn miệng chịu đựng nhất định không chịu thua hần, hần lao đến nhanh như bay, mảnh trước bị hất tung bay phát phor trên mặt nước, hần cầm chặt lấy tay nàng ngưng đòn tấn công của nàng lại, nàng nhú mày thì ra hần đã biết nàng đang bị thương ở tay nên mới động thủ, cả hai chân nàng đá mạnh vào đầu gối chân trái của hần, hần hơi buông lỏng tay nàng, nàng định thừa cơ hội buông tay hần ra nhưng hần lấy mảnh trước dài kéo thân thể nàng lại

Nàng tức giận cả thân thể bị cuốn chặt lại bất chợt bị kéo lại lời nàng xuống hồ nước nóng đang ngâm mình

“Á”

Nàng rơi vào bồn nước nóng, nhắm lại một bên mắt vì đau ngó nghiêng nhìn xung quanh không thấy bóng dáng tên nam nhân đó ở đâu

“Tên khốn, người ở đâu ra đây cho ta, hèn hạ”

“Tên khốn đó đang ở trước mặt nàng”

Lời nói của hắn vang lên cũng là lúc làn hơi nước nóng tản ra, nam nhân trước mặt thân thể vô cùng tuyệt mỹ dáng vẻ cao lớn khí chất ngời ngời trên người hắn mặc bộ y phục đơn giản màu trắng nhạt lộ ra trước ngực màu da màu đồng, mái tóc bạch kim chạm sâu xuống trong nước bên trên là những cánh đào phù đầy gương mặt hắn lúc này vô cùng anh tuấn, yêu mị đôi mắt chìm ung như đoạt hồn chúng sinh, yêu mê quý mị trên thế giới này đều bị hắn mê hoặc không cách nào dứt ra

“Mạc Từ Ngôn”

Lời nói tuy bình thản nhưng xen lẫn sự tức giận, thì ra tên háo sắc đó là hắn nàng vốn không thể ngờ

Hắn nhìn nàng qua màn hơi nước mờ ảo, mị hoặc thân thể nàng bé nhỏ thon gầy, cánh tay bé nhỏ không chút thịt, làn da trắng mịn như ngọc vừa rồi chạm vào cánh tay nàng hắn cảm thấy rất mịn màng chỉ muốn chạm vào mãi, chiếc áo bằng sa che đi đôi bồng đào ướt đẫm, mờ nhạt lộ ra nhũ hoa trước ngực, mái tóc dài chạm sâu xuống mặt hồ đôi mắt xanh mơ hồ gương mặt đẹp đến mức khiến nam nhân trước mặt điên cuồng

“Có gì đáng nhìn sao” Nàng nhìn lại thân thể của mình, bất ngờ trước thân thể yếu điệu lúc này như đang mê hoặc nam nhân, nàng ngượng ngùng quay người đi, tấm lưng nhỏ trắng ngọc

Hắn túm lấy tay nàng, không cho nàng rời khỏi tầm mắt của hắn, thân thể được kéo lại gần hắn, đôi gò bồng chạm vào khuôn ngực săn chắc của hắn hắn ngược lên, đôi mắt xanh sáng rực về mặt ngạc nhiên vô cùng, đôi môi mọng đỏ đẹp đến điên người, hắn không thể rời mắt khỏi nàng

Hắn nâng cằm nàng lên chạm vào đôi môi nhỏ của nàng, hôn đến cuồng nhiệt, một lúc sau hắn thả môi nàng ra, hắn nhếch môi khẽ cười mằn mê đôi môi nàng, giữ chặt lấy eo nàng

“Thì ra tên háo sắc lên vào lúc ta ngâm mình là bệ hạ sao”

Nàng thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, công kích hắn mặc cho hắn giữ chặt thân thể môi cười rạn rờ có chút chế giễu, hắn kéo nàng ngồi xuống trước mặt vốn đã vô cùng tuyệt mỹ khi cười lên lại đẹp đến lạ lùng thật chỉ muốn nhìn nàng ta cười mãi, càng lúc hắn càng bị nữ nhân nàng mê hoặc

“Có khí chất, dám lớn tiếng với vua lại còn nói với giọng điệu chế giễu ta, nàng hắn đã không còn muốn sống yên bình”

Lúc này nàng mới giật mình nhớ ra đúng rồi nàng đã bỏ qua lời hắn mà chôn khỏi đại diện đã vậy đây còn là bồn nước nóng của hắn, nàng nín lặng nhìn hắn, hắn cười tà mị chạm vào môi nàng

“Rất muốn trừng phạt nhưng lại không thể”

Nàng gạt tay hắn ra, tim đập loạn hồi có cảm giác như sắp sửa nổ tung, nhìn nam nhân đẹp say lòng người, mê hoặc chúng sinh như hắn, nàng rất muốn chạm vào đôi mắt tuyệt đẹp, chạm vào mặt hắn nhưng vẫn kiềm chế lại

“Vậy thì khỏi trừng phạt đi, ta rất mừng” Nàng nhướn mày nói, về mặt của hắn thật chỉ muốn dùng lực đá thật mạnh vào chân hắn

Hắn cười lớn, xoa đầu nàng dáng vẻ ma mị “Mau đứng dậy đi theo ta”

Dứt lời hắn đứng phắt dậy bước ra khỏi bồn nước nóng, nước chảy dài xuống theo từng bước hắn đi, hắn cởi bỏ bộ y phục ướt đẫm thân thể đẹp tuyệt khiến nàng ngẩn ngơ không sao dứt ra

“Nàng còn định ngồi đó đến bao giờ, mau đứng dậy”

Nàng đứng dậy theo đi theo hắn, hắn tiến tới đưa cho nàng một bộ y phục mỏng manh không cao quý như những bộ y phục thường ngày, nàng ngẩng nhìn một chút rồi cũng đi thay y phục

Nàng bước ra ngoài, mái tóc xõa dài xuống tự nhiên khiến nàng vô cùng thoải mái thoang thoang mùi hương còn sót lại của linh dược, phía trước vẫn lộ ra phần trên trắng nõn không tí vết chỉ có một vết thương chưa lành lặn phần dưới cánh tay phải nhưng vẫn không làm mất đi vẻ ma mị của nàng

Hắn ngồi trên giường thản nhiên nhìn nàng bước ra, ánh mắt có chút suy xét, phần trên hắn không mặc y phục chỉ có phần dưới mặc một chiếc quần màu trắng đơn giản, khí chất vẫn vô cùng bá đạo lạnh lùng, hắn trầm giọng nói

“Tôi đây”

Nàng đưa mắt nhìn chằm chằm hắn tất cả tâm tình đều bị áp chế lại, về mặt đề phòng nam nhân trước mặt, nàng từ từ tiến lại gần hắn

“Ta muốn trở về Ngự Linh Cung”

“Đêm nay nàng phải ở lại với ta, đây là thánh chỉ”

“Ta” Nàng ngập ngừng nhú mồm, ở lại với hắn là sao không phải là muốn ăn thịt nàng chứ

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, mau ngồi xuống đây”

Nàng làm theo lời hắn ngồi xuống giường hắn lúc này ôn nhu hơn thường ngày, ngày trước không thèm chú ý đến nàng, thậm chí nàng ở lại qua đêm lại một ác mộng với hắn, nàng khẽ cười không lẽ nam nhân này đã thay đổi rồi

“Đưa tay đây cho ta”

“Làm gì”

“Mau đưa”

Nàng giật bản mình đưa cánh tay ra cho hắn, hắn vớ lấy một bát thuốc nồng nặc mùi linh dược hắn đắp lên phần tay bị thương của nàng rồi nhẹ nhàng cuốn quanh cánh tay một tấm vải màu trắng

“Chàng biết ta bị thương??”

Hắn đặt bát thuốc xuống bàn tay to lớn rời khỏi cánh tay nàng, thản nhiên nói

“Lúc ở yến tiệc, đã biết”

“Vừa nãy đã biết ta bị thương vậy mà còn làm ta bị thương nặng hơn, Mạc Từ Ngôn”

Hắn liếc nhìn nàng, vẻ mặt hơi khinh thường giọng nói vô cảm trở về như lúc trước, ôn nhu dịu dàng đã biến mất hẳn

“Đã dám tấn công ta bây giờ còn dám trách cứ ta”

“Là chàng đã dám lên vào bên trong, ta không đánh lại sao mà coi được” Nàng tức giận cãi lại, đôi mắt xanh sáng rực lên

“Đây là thiên son cánh cửa riêng ta, nàng lớn gan lên vào chưa có thánh chỉ của ta mà dám to gan xông vào vậy mà còn kiêu ngạo với ta như vậy”

Nàng im lặng ngồi trên giường, không dám cãi lại hắn nữa câu, cảm giác an toàn dâng lên khó tả thay vì là Mạc Từ Ngôn còn hơn là một tên biến thái khác nếu thủ thuật của hắn tốt như vậy thì nàng đã trọng thương trước đó rồi cơ hội thắng là không thể.

“Nằm xuống, ta mệt rồi muốn nghỉ ngơi”

Hắn từ từ nằm xuống giường, phủ tấm chăn lụa che trước ngực, hắn nhắm mắt lại, chết tiệt bình thường hắn đã khiến người ta điên đảo khuất phục vậy mà lúc hắn thiếp đi cũng chẳng chịu buông tha cho người khác ngay cả nam nhân nhìn vào còn phải say mê hướng chỉ là nói tới nữ nhân

“Á” Cánh tay nàng bị hắn kéo xuống, nằm gọn trong vòng tay hắn, đôi mắt chim ưng tuyệt đẹp vẫn nhắm lại một cách mơ hồ

“Mau ngủ đi”

Nàng ngượng ngùng, nàng có rất nhiều điều muốn nói với hắn, muốn để cho hắn biết, hắn hiểu được tâm tình của nàng

“Ta chưa từng dám mơ tới ngày được ngủ cạnh chàng, được ôm chàng ngày đầu tiên ta gặp chàng, lúc đó ta thật sự cảm thấy rất sợ hãi ánh mắt chàng lúc đó nhìn ta vốn chỉ coi như kẻ thù trước mặt, cả đời không đội trời chung”

Nàng ôm lấy hắn, vui đầu vào trong lồng ngực hắn giọt lệ trên khóe mặt chợt rơi xuống, nàng chưa từng dám mơ tới sẽ có ngày hôm nay, hắn đối xử với nàng đã thay đổi không còn lạnh lẽo như trước đây, thật hạnh phúc

“Mạc Từ Ngôn, ta yêu chàng, rất yêu chàng”

“Ta hiểu rồi”

Nếu nàng đã yêu ta, thì đừng một lần nữa chốn khỏi ta vì ta sợ bản thân sẽ không tìm ra nàng được nữa

Cũng giống như ta đã từng mất đi Thiên Nhi, bản thân vô dụng không thể tìm ra nàng ấy, ta sợ lại một lần nữa lại mất đi nàng

Hắn rất muốn nói điều lại nhưng lại không thể, trước đây hắn biết tình cảm của nàng chính vì không thể yêu thêm bất kì ai nên hắn đã từ chối trong im lặng đối xử với nàng xa cách muốn trừng phạt nhưng giờ đây hắn lại không thể nói “không được” hay “ta không thể yêu nàng” vì hắn đã thật sự để tâm tới nàng, càng ở bên nàng hắn càng không muốn mất nàng

Vì sao à?? Có lẽ vì nàng đã ở trong lòng hắn rồi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Chấp niệm vẫn vương

Thế gian này ai cũng biết có một người có dù có hàng trăm mạng sống cũng không thể động tới người đó, dù người có mạnh đến đâu, có sát khí đến đâu người cũng không thể thắng được người đó

Có một người dù có bị hấn mê hoặc, bị hấn đoạt đi hồn phách, bị hấn giam cầm cũng tuyệt đối không thể yêu hấn

Hấn là người duy nhất trên thế gian mà chúng sinh không thể yêu cũng không thể động vào, nếu như đã động vào thì người rút cuộc cũng chỉ có một kết quả chính là đau đớn, vô cùng đau đớn

Nếu như người yêu hấn cái giá người phải trả chính là một kiếp đau đớn khôn nguôi, chẳng thể yêu được bất kì ai

Nếu như người chạm vào hấn cái giá người phải trả chính là không được một lần nữa nhìn thấy đất trời, thiên sơn trùng quốc cứ thế chìm sâu vào trong bóng tối khiến người mãi mãi chẳng thể nhìn thấy một lần nào nữa

Đế Vương Quốc Thần – Mạc Từ Ngôn

Nàng đang đi dạo trong Thiên Từ Thành đã nhiều ngày trôi qua cuối cùng các vị đế vương phải trở về giang sơn của họ, nàng có chút nuối tiếc vì phải từ biệt Tư Lam chẳng biết lúc nào sẽ được gặp lại, mỗi người ở một nơi cả hai đều là phi tử của vua chẳng thể ra bên ngoài từng ấy thời gian đều là ở trong cung, nàng thở dài một tiếng cúi xuống ngắt đi một cành hoa

“Thật đẹp”

Bất chợt đằng xa kia bóng dáng cao lớn, quen thuộc lướt qua tiến thẳng vào trong Lãnh Hoa Cung – tẩm cung của thiên nhi hoàng hậu

“Mạc Từ Ngôn, hấn lại đến đó ư” Nàng đặt cành hoa vừa ngắt xuống mặt đất, vén gợn y phục chạy theo hấn tới Lãnh Hoa Cung, mặc dù nàng biết theo hấn tới đó là một sai lầm, theo hấn tới đó sẽ chỉ khiến bản thân thêm đau khổ nhưng tâm thức mắc vẫn muốn đi theo hấn tới tận cùng

Mọi chuyện diễn ra bên trong tẩm cung lại nằm ngoài suy nghĩ của nàng, nàng bất ngờ nghe được một câu chuyện giữa hấn và người đó, một câu chuyện đau thương về chấp niệm khó quên

Mạc Từ Ngôn bước vào trong Lãnh Hoa Cung, mùi hương hoa phù dung vẫn ngát hương như những ngày thường, ánh mắt hấn từ lạnh lẽo đáng sợ chuyển sang đau thương khó diễn tả, cảm xúc lại ứa về khi hấn tới tẩm cung của nàng

Hấn nhắm mắt lại, cho dù có muốn quên đi nhưng lại chẳng thể hấn vẫn giữ lời hứa năm ấy với nàng, mỗi ngày sẽ đều tới đây thăm nàng, thăm hồ nước phù dung năm ấy nở ngát hương mà hấn ban tặng cho nàng khi nàng trở thành chính cung hoàng hậu của hấn, một giọng nói lãnh đạm không kém sự đau thương chột vang lên, lời hấn ra khỏi suy tư trầm mặc

“Người cũng tới đây sao”

Hấn mở mắt nhìn người đang đứng đối diện trước mặt mình, ánh mắt thân nhiên, chẳng hề bất ngờ với người đó

“Còn người đang làm gì ở đây, Từ Hiên”

Từ Hiên đang để tay sau lưng, hấn nhích miệng bởi câu hỏi của Mạc Từ Ngôn, gương mặt hiện lên chút buồn thảm

“Tất nhiên là đến thăm nàng ấy”

Mạc Từ Ngôn không trả lời, hấn chỉ biết đứng nhìn Từ Hiên, nhìn những hành động của hấn

“Đã qua bao nhiêu năm rồi, đã ba năm rồi kể từ khi nàng ấy mất đi” Nói đến đây, nàng có thể cảm nhận được giọng hấn đang ngập ngừng, nghẹn lại tất cả chỉ bởi một chữ đau thương

Mạc Từ Ngôn nhú mày, hấn nhắm mắt lại dường như cố ngăn cản dòng chảy trong mắt xuống, tay hấn hơi run run, là hấn đang đau đớn sao

Trông thấy cảnh tượng đó nàng khẽ nhói tim trong thâm lặng là lần đầu tiên nàng thấy hấn trong bộ dạng thô thảm đến vậy, chấp niệm đau đớn đó lại một lần nữa quay về xáo trộn tâm can hai nam nhân đó

“Kể từ ngày nàng mất, ta chưa quay lại Nguyên Quốc một lần vốn cứ tưởng rằng nơi này sẽ bị chôn vùi nhưng sự thật lại chẳng như ta nghĩ nó vẫn đẹp, vẫn như trong kí ức của ta 3 năm trước dường như nàng đang còn sống, đang ở trong lãnh hoa cung này”

“Ta đã giữ lời hứa với nàng, sẽ chăm sóc tấm cung của nàng nó vẫn sẽ mãi như lúc này còn tồn tại”

Từ Hiến cười trong đau đớn, hần ngược lên nhìn trời cao ngày này lại qua ngày khác mới đó mà đã hơn ba năm, khung cảnh ngày trước vẫn vậy vẫn tồn tại ở nơi này chỉ có điều người đã chẳng còn ở đây

“Ba năm trước ta nhận được tin nàng mất, ta đã rất hận ngươi, hận ngươi đến thấu xương thịt, hận ngươi không thể bảo vệ nàng ấy, hận ngươi đến cuối cùng cũng không giữ lời hứa với ta sẽ để nàng mãi luôn cười như lúc ta gặp nàng”

Nàng liếc nhìn Mạc Từ Ngôn, hần vẫn im lặng đứng đó chịu trận không phản ứng dù chỉ một chút, bình thường sẽ chẳng ai có thể khiến hần trở nên như thế, bộ dạng của hần lúc này thê lương đến tột cùng, chút lạnh lẽo đã không còn lại trên gương mặt anh tuấn tuyệt mỹ mà chỉ còn ... lại nỗi đau muôn vàn

“Khi đó với ta ngươi chẳng khác nào kẻ thù không đội trời chung khi quay trở về Bắc Thần Quốc ta từng có ý định phá bỏ giao hòa giữa Bắc Thần Quốc và Nguyên Quốc nhưng nghĩ lại việc nàng mất đi hoàn toàn không phải lỗi của ngươi, ngươi cũng đã đi tìm nàng rất nhiều năm tháng vì nghĩ cho nàng vì sợ nàng sẽ buồn dưới hoàng tuyến lạnh lẽo nên ta đã không làm vậy”

Hần quay lại nhìn Mạc Từ Ngôn, nụ cười khinh bỉ xen lẫn sự chế giễu

“Đến cuối cùng ngươi vẫn quyết định lập phi tử”

“Điều đó là bắt buộc vì chúng sinh Nguyên Quốc ta không thể ích kỉ”

“Vậy là ngươi quyết định quên đi nàng mãi mãi” Hần tức giận không phải vì Từ Ngôn quên đi Thiên Nhi mà vì thái độ bình thản của hần không chút dao động, điều khiến hần ngạc nhiên hơn nữa là có một con mèo hoang nhỏ đang nấp sau cánh cửa nghe lén cuộc nói chuyện của hần

“Ta chưa hề quên đi nàng, Từ Hiến ngươi ...”

“Tại sao không lập nàng ta trở thành hoàng hậu mà lại là hoàng phi, ngươi khiến ta thật tò mò là vì chuyện gì đã khiến ngươi quyết định như vậy” Hần châm chọc Mạc Từ Ngôn cho thỏa lòng, một phần cũng vì muốn nghe câu trả lời của Từ Ngôn

“Trong lòng ta từ trước tới nay chỉ có mình Thiên Nhi là hoàng hậu, cả đời cũng không thể quên đi chấp niệm về nàng” Hần lạnh lùng nói, đúng vậy từ trước đến nay vốn là thế

Câu trả lời của hần khiến cả nàng và Từ Hiến ngạc nhiên nhưng cảm xúc lại hoàn toàn khác nhau, một người đau đớn, một người thỏa lòng

Từ Hiến hần biết, Thiên Nhi mất đi là điều cả hần và Từ Ngôn đều không muốn, Từ Ngôn trước nay vẫn luôn yêu Thiên Nhi dù hần có lạnh lùng đến mức nào thì hần vẫn bị chấp niệm đó dày dò, đau đớn nhưng hần lại chẳng thể ngờ ngày hần trả Thiên Nhi lại cho Từ Ngôn cũng là ngày cuối cùng hần gặp lại nàng, nụ cười xinh đẹp ấy đã mãi mãi mất đi

“Ngươi đi đi, ta muốn ở lại với nàng một lúc rồi khởi hành quay về Bắc Thần Quốc” Từ Hiến xoay người đi, hần mỉm cười

“Thượng lộ bình an, cáo từ” Mạc Từ Ngôn dứt lời quay người đi lạnh lùng rời khỏi Lãnh Hoa Cung

“Ta hi vọng sẽ có một ngày không xa được gặp lại ngươi, cáo từ”

Mạc Từ Ngôn rời đi, nàng định đi theo hần nhưng lại bị một giọng nói lạnh lùng kéo chân nàng lại, nàng chấp chững quay đầu về phía trong cung

“Nghe lén xong, định bỏ chạy ư, hoàng phi cao quý” Lời nói sắc lạnh, chế giễu nàng đến run người, nàng tức giận

“Ta chỉ là”

“Mau vào đây” Nàng hít một hơi, ánh mắt hơi do dự bước vào trong theo lệnh của hần

“Ngươi nghe thấy rõ rồi chứ, cả đời của hần chỉ có mình Thiên Nhi thôi, ngươi đừng có vọng tưởng đến bất cứ điều gì”

Ánh mắt trầm luân tối sầm lại, gương mặt thê lương vẫn cười nhẹ nhàng

“Ta biết chứ, biết rất rõ là đằng khác”

Thái độ bình thản làm hần ngạc nhiên vô cùng, sao nữ nhân ngu ngốc này nàng ta vẫn có thể cười được sau khi nghe hần nói vậy

“Cả hai người đều giống nhau cũng cùng yêu một nữ nhân rồi cuối cùng vẫn vì nàng ta mà đau khổ có phải đó là lý do mà bệ hạ không lập chính phi không”

“Vậy thì sao” Hần cao ngạo đáp trả lại hần, lời nói của nàng đâm thẳng vào trong nội tâm của hần, đúng vậy

“Đau khổ làm gì, nữ nhân ngày xưa cũng chẳng thể quay về, bệ hạ có nên phí hoài công sức không, ta nghĩ nàng ấy không muốn thấy bệ hạ như thế” Nàng ngồi xuống chạm nhẹ tay vào ngọn cỏ đang phe phẩy trước gió, ngược lên nhìn hần mỉm cười

“Bệ hạ cứ như vậy thì có nữ nhân nào dám lại gần chứ, sợ muốn chết đi được”

Tất cả bỗng chốc dừng lại bởi câu nói vô tình đó, hấn trợn tròn mắt nhìn nàng, nụ cười đó, lời nói đó giống hệt như nàng Thiên Nhi

Bệ hạ, người đừng có lạnh lùng như thế nữa, bệ hạ cứ như vậy thì có nữ nhân nào dám lại gần chứ, sợ muốn chết đi được

Hình ảnh một nữ nhân đang nhạt nhòa trong thâm tâm hấn, nàng đưa chén trà ra trước mặt hấn, nụ cười của nàng chưa lúc nào lại rạng rỡ đến vậy, nàng cùng hấn đang trêu đùa nhau, cùng nhau thưởng thức trà giữa hồ nước phù dung

Hấn cầm lấy tay nàng ôm nàng vào lòng, hàng lông mày dịu nhẹ trên gương mặt anh tuấn mê hoặc nhất thế gian, nàng cảm nhận cả thân thể run run, vòng tay càng lúc ôm chặt lấy nàng

“Thiên Nhi

Nàng đẩy hấn ra, hét lớn vào mặt hấn “ Bệ hạ, tỉnh lại mau”

Trong phút chốc hấn bừng tỉnh nữ nhân trước mặt đang nhìn hấn về mặt đầy sự lo lắng, hấn ngồi xuống nền đất cầm lấy tay nàng, khẽ nói

“Xin lỗi nàng, Nhục Hy”

“Bệ hạ không sao chứ”

“Ta muốn ở một mình, nàng đi đi” Hấn buông tay nàng ra dường như có chút lưu luyến, nàng ngập ngừng rồi cũng xoay người bước đi tới cửa cung nàng quay đầu nhìn hấn một lúc

Sẽ không sao chứ nếu ở một mình

Vừa rồi cảm giác đó thật khó tả, thật chẳng thể hiểu nổi bản thân nữ nhân đó tuyệt nhiên là giống nàng, Thiên Nhi

Ta phải làm sao??? Cảm giác của ta đã thay đổi trong phút chốc, chẳng qua là vì quá nhớ nàng đúng không??

Kẻ nặng tình vốn luôn đau khổ

Lặng lẽ chờ đợi bóng hình mãi không quay về

Ta tự hỏi

Chàng còn gì để lưu luyến đến đau khổ như vậy

Phải chăng là vì chấp niệm trong lòng chàng quá lớn

Tựa như một rừng đào nghìn dặm cả đời mãi chẳng thể đi đến hết gốc đào cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nàng là thiên hạ của ta

Nàng trở về Ngự Linh Cung, gương mặt của Từ Hiên lúc đó nàng vốn không thể quên đi, là đau đớn, là thương xen lẫn cả sự dằn vặt và bản thân thì ra chàng ấy đối với Thiên Nhi chính là yêu nàng đến vậy, ánh mắt đau đớn của chàng không kém Mạc Từ Ngôn một chút nhưng lại đau đớn hơn vì đã không thể ở cạnh nàng cùng nàng kết duyên, cuối cùng lại phải rời xa nàng mãi mãi

Nàng hiểu cảm giác của hấn, hiểu cảm giác phải rời xa người trọn kiếp vẫn luôn yêu thương, nàng nhắm mắt lại Từ Ngôn được ở cạnh nàng đã nhiều ngày tháng việc nàng mất đi hấn cũng dần nguôi ngoai, chỉ còn vương vấn chấp niệm còn Từ Hiên chàng ấy thì sao?? Vì quá yêu nàng nên chẳng thể lập phi tử, một mình cô độc trong tòa thành rộng lớn lạnh lẽo vô cùng

Nàng tiến vào trong sắc mặt có chút đượm buồn

“Nương nương, người đã về rồi”

Tì nữ hầu hạ nàng thấy nàng trở về liền chạy tới phía nàng, dáng vẻ hấp tấp vội vàng

“Có chuyện gì sao?”

“Dạ, thưa nương nương có một vị khách đặc biệt tới thăm người ạ.”

Nàng khó hiểu nhìn nữ tì đó, là ai tới thăm cung của nàng lại còn là vị khách đặc biệt

“Vị khách đặc biệt ư?”

“Vâng, ngài ấy đã chờ nương nương một lúc lâu rồi đang định trở về thì đúng lúc người về tới nơi” Nữ tì đó mỉm cười gật đầu lia lịa, gương mặt trẻ con vô cùng lại thêm chút thần thái ngốc nghếch, thật là đáng yêu a

“Nhược Hy, nàng về rồi” Lời nói âm áp âm ru lòng người, dáng vẻ cao quý hiện lên trước mặt nàng, đôi mắt màu hồ phách đẹp rạng ngời khi trông thấy nàng, nàng thấy hân hoan như một tiếng chuông ngân vọng khắp nơi, nàng mỉm cười với ánh mắt xanh rờn một màu đẹp tuyệt

“Diệc Thần”

“Xin lỗi vì mấy ngày vừa rồi chàng ở đây ta đã không tới thăm chàng, vì ta còn quá nhiều việc phải giải quyết”

Một nữ tì thận trọng bê trà đến chỗ Diệc Thần và nàng ngồi, nữ tì đó đặt ấm trà nóng xuống nàng ra hiệu cho nữ tì đó lui ra để nàng có chút tâm sự riêng tư với hân, nàng tiện tay nhẹ nhàng rót trà nóng vào chén mũi trà thơm ngát bốc lên vô cùng dễ chịu

Hân khẽ cười nhìn nàng rồi xua tay “Không sao, ta hiểu mà ta không trách nàng”

Nàng đặt ấm trà xuống, chống tay lên mặt bàn đá ngọc gương mặt đối diện với hân

“Chốc nữa là bệ hạ sẽ khởi hành về Trung Nguyên Quốc nhỉ”

Hân gật đầu nhấp một hớp trà nóng, cách hân cầm chén trà đưa vào miệng thật cao quý mang thần thái đúng thực của một vị vua, hân liếc sang trông thấy nàng đang ngẩn ngơ ánh mắt mơ màng như nhìn về một nơi xa nào đó

“Nàng nuôi tiếc sao?”

“Đúng vậy rất nuôi tiếc a” Nàng cười lớn duỗi xoải tay đặt xuống mặt bàn đá ngọc gối đầu lên cánh tay nhìn hân

“Vậy ta có nên ở lại đây thêm vài ngày nữa không?” Hân cúi thấp đầu xuống, ánh mắt dính chặt vào đôi mắt của nàng, đẹp đến nao lòng nhưng cũng thật buồn bã hân có cảm giác nàng đang vương vấn chuyện gì đó nhìn nàng như vậy hân vốn không thể bỏ mặc, hân sắp trở lại Trung Nguyên Quốc rồi cũng chẳng có cơ hội được gặp lại nàng nữa

“Nhược Hy, nàng đang buồn đúng không?”

Nàng không trả lời hân, đôi mắt đỏ hoe chỉ muốn khóc cho thỏa lòng nhưng lại cố kìm nén lại nuốt vào trong, nàng chỉ lắng đầu chuyện của nàng không muốn người khác phải để tâm, nàng muốn mình tự giải quyết không phiền đến Diệc Thần

Hân chạm vào tay nàng, trong lòng ngực chợt nhói đau người con gái hân yêu đang ở trước mặt hân, nàng đang buồn, nàng không vui hân nhất định phải ở cạnh sau đó sẽ về lại Trung Nguyên Quốc

“Đừng giấu ta, nàng muốn biết gì ta sẽ nói cho nàng hết, nàng cần gì ta cũng sẽ cho nàng nàng có ta là có cả thiên hạ ta sẽ không bỏ mặc nàng đâu, Nhược Hy”

Nàng ngược lên nhìn Diệc Thần, hân đang ngồi đối diện nàng âm áp quan tâm nàng, giống như lúc ở yến tiệc về vậy Mạc Tử Ngôn bỏ mặc nàng hân rồi đi trước, một mình nàng cô độc trên đường lui về bất chợt lại gặp Diệc Thần, hân đến bên nàng tựa như tia sáng âm áp khiến nàng không thể mạnh mẽ khi ở cạnh hân

“Diệc Thần, tại sao ta lại không thể cùng chàng kết duyên, tại sao ta lại không thể có được một phu quân âm áp như chàng, tại sao ...”

Nước mắt chợt tuôn trào ra khỏi đôi mắt đỏ hoe cố kìm nén sự đau đớn lại tuôn ra bởi câu nói âm áp của hân

Nàng muốn gì ta đều cho nàng, nàng muốn biết gì ta sẽ nói cho nàng biết, nàng có ta là có được cả thiên hạ

Câu nói này đáng ra phải phu quân của nàng nên nói mới phải vậy mà người nói ra câu nói này lại không ai khác chính là người nàng luôn xem là sư huynh của nàng, nàng cúi đầu xuống không muốn cho hân thấy vẻ mặt yếu đuối của nàng, nàng không khóc, nàng không đau chỉ là tim nàng thật sự mệt mỏi lắm

Hân kéo tay nàng, ôm nàng vào lòng hàng lông mày nhíu lại hân không muốn thấy nàng khóc, hân muốn thấy nàng cười, từng giọt nước mắt chảy xuống là hàng ngàn nỗi niềm đau vào tim hân, nàng run rẩy trong lòng hân không phản kháng lại, cứ mặc cho hân ôm nàng vì lúc nàng đã chẳng thể mạnh mẽ được nữa rồi

“Nương nương ...”

“Không có gì, chúng ta đi thôi” Cảnh tượng đau lòng đập vào mắt Y Tâm nàng khổ sở cười nhạt rồi lặng lẽ rời đi theo sau nàng là Liên Hoa nữ tì duy nhất nàng tin tưởng

“Nương nương người không đợi bệ hạ sao”

“Chàng ấy sẽ ra ngay thôi, mặc kệ họ chúng ta đi”

Khóe mắt của Y Tâm dần dần ướt đầm nàng khẽ lau đi đôi mắt đỏ hoe vì ganh tị vì đau đớn, có rất nhiều điều từ lâu nàng muốn hỏi hần, muốn hần trả lời cho nàng biết

Diệc Thần trong tim chàng thiếp có tồn tại không??

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó thiếp không bất ngờ cũng chẳng trách chàng vì trước khi bước vào trong hậu cung của chàng thiếp đã phải chấp nhận một điều khiến cho thiếp ngàn vạn lần đau đớn là trong tim chàng chỉ có mình Nhượng Hy mọi người nói rất nhiều về chàng, Diệc Thần

Chàng ôn nhu, chàng ấm áp chàng lúc nào cũng quan tâm tới mọi người xung quanh chàng, đúng vậy chàng vốn là vậy, từ ánh mắt đầu tiên khi thiếp gặp chàng, thiếp đã tự dấn lòng nhất định phải kết duyên với chàng, chàng dịu dàng với thiếp đến vô cùng nhưng chàng biết không dù chàng có giấu trong tâm can bao nhiêu thì trong sâu thẳm trái tim chàng chỉ dành cho duy nhất một nữ nhân

Cách chàng ôm thiếp không giống như cách chàng ôm nàng ấy, là không muốn buông tay nàng ấy ra, là không muốn thấy nàng ấy khóc thấy nàng ấy tổn thương, chàng sẵn sàng vì nàng ấy mà đánh đổi tính mạng cao quý của chàng, chàng vì nàng ấy mà cho đi cả thiên hạ của mình cũng nguyện ý như lời thái hậu đã nói

Vậy còn thiếp thì sao, thiếp phải làm sao đây

Dáng người nhỏ bé bỗng run lên cố kìm lại những giọt lệ đau thương

Thà không ở cạnh chàng mà vẫn được chàng bảo vệ như nàng ấy dù có đánh đổi thiếp cũng bằng lòng đánh đổi

“Diệc Thần, chàng nói xem có phải Từ Hiên và cả Từ Ngôn đều vô cùng yêu Thiên Nhi không”

Nàng vẫn ngồi trong lòng hần lắng nghe câu trả lời của hần, nàng thật sự rất muốn nghe

Hần xoa nhẹ đầu nàng thở dài một tiếng, bàn tay vẫn giữ chặt eo nàng hoàn toàn không muốn buông ra

“Họ vốn là huynh đệ thân giao từ lúc nhỏ cả ba chúng ta cũng giống vậy, cùng nhau làm tất cả mọi việc và cùng nhau trưởng thành, ngày hôm đó Từ Ngôn đã nói rằng huynh ấy sẽ lên ngôi và lập hoàng hậu lúc đó bọn ta hoàn toàn không tin vào những gì huynh ấy nói”

“Là nữ nhân nào đã mê hoặc huynh ấy, đó là câu hỏi lớn nhất bọn ta muốn hỏi Từ Ngôn và rồi huynh ấy đưa nữ nhân đó tới trước mặt bọn ta, khi ta bọn ta hoàn toàn bị sắc đẹp tuyệt đỉnh của nàng ấy mê hoặc đúng như lời Bạch Từ nói: Nàng đẹp tựa như những cánh hoa đào trong rừng đào nghìn dặm kia, nàng là đóa hoa đẹp nhất bọn ta từng được chiêm ngưỡng”

“Lúc đó ánh mắt của Từ Hiên nhìn Thiên Nhi hoàn toàn không giống với chúng ta, ta đã biết huynh ấy đã yêu nàng, mọi chuyện cứ thế diễn ra huynh ấy ở cạnh nàng giống như một người bạn mà nàng tin tưởng nhất, cứ im lặng cứ ở cạnh nàng ấy, ta chỉ biết đến thời điểm đó huynh ấy có nói với ta, duyên phận kiếp này chỉ dừng lại ở mức tình thân, nàng ấy đối với ta không có chút tình cảm nam nữ, Từ Ngôn cũng rất yêu nàng, có lẽ duyên phận của ta và nàng đến đây là kết thúc rồi ta sẽ chúc phúc cho họ”

“Một chấp niệm thật đau thương” Nàng đang nhắm mắt mặc cho nước mắt cứ chảy xuống, cả nàng, cả Từ Hiên, cả Từ Ngôn cả ba chúng ta đều đau khổ

“Ngày Từ Hiên quay về lại là nàng Thiên Nhi mãi mất đi, ta vẫn nhớ rõ tang thương năm ấy họ đã coi nhau là kẻ thù không đội trời chung, chỉ nhớ rằng lúc đó mưa rất lớn, Từ Hiên lặng lẽ rời Nguyên Quốc ôm theo bao đau đớn mà rời đi, chấp niệm đó quá đau đớn với huynh ấy nên có ngàn kiếp trôi qua cũng khó lòng quên nổi

Nàng ra khỏi lòng hần, xoay người lại mỉm cười cảm tay hần

“Ta đã từng nói với chàng một điều, chàng còn nhớ chứ”

“Là điều gì”

“Bệ hạ người thật dịu dàng thật ấm áp thật ghen tị với ai được trở thành hoàng hậu của bệ hạ sẽ được người quan tâm được người bên cạnh che trở giá như nữ nhân đó là thần thiếp thì sẽ hạnh phúc biết bao phải không??”

Là lời nói lúc đó, tất nhiên lời nói đó của nàng cả đời nàng hần chẳng thể quên “Ta chưa từng quên”

“Cuối cùng nữ nhân đó lại chính là Y Tâm, Diệc Thần hứa với ta chàng hãy chăm sóc tốt cho nàng ấy nhé đừng để nàng ấy như ta, thật không đáng”

Hắn gượng cười, bắt giắc gật đầu theo ý nàng, nàng cười với hắn một lần nữa rồi buông tay hắn ra

“Cảm ơn, vì đã luôn ở cạnh ta khi ta cảm thấy bản thân thật vô dụng, cảm ơn chàng Diệc Thần”

Hắn chạm nhẹ lên gương mặt nàng, hắn muốn nói với nàng chỉ cần nàng muốn ta ở cạnh thì dù có ở bất cứ đâu ta cũng sẽ đến bên cạnh nàng, chỉ cần nàng đừng khóc Diệc Thần ta có thể vì nàng mà nguyện ý đánh đổi sinh mạng

“Nhược Hy, chúng ta sẽ gặp lại.. cho tới lúc đó nàng nhất định không được khóc, đây là thánh chỉ nghe rõ chưa”

Nàng cười rạng rỡ gật đầu lia lịa, vẫy tay tạm biệt hắn, Diệc Thần xoay người bước đi rời khỏi Ngự Linh Cung

Dù có thế nào ta cũng không thể bỏ rơi nàng được, ta vẫn sẽ ở cạnh Y Tâm để làm đúng trách nhiệm của ta, ta vẫn sẽ yêu thương nàng ấy, sẽ không bỏ mặc nàng ấy nhưng nàng lại khác

Nữ nhân cả đời cả không thể buông bỏ, ta yêu nàng hoàn toàn không bản là một người bạn tâm giao mà là tình yêu

Nàng ... Là cả thiên hạ của ta, ta sẽ quay lại gặp nàng đến lúc đó nàng nhất định không được khóc, nhất định không được nhất là khi ta không ở cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ta muốn tới thương vân lệnh

“Bệ hạ, thượng tướng quân ở biên ải phía Bắc đã tới theo thánh chỉ của bệ hạ”

Thái công công khom người, nhẹ nhàng tiến vào trong xưng lệnh với Mạc Từ Ngôn

Hắn ngồi trên hoàng bệ uy nghi xét duyệt tấu sớ, hắn cầm bản tấu sớ lên lướt qua một lượt rồi hạ xuống, ánh mắt lạnh lùng di chuyển về hướng thái công công đang đứng

“Đề hắn vào”

“Vâng”

Dứt lời, thái công công lùi xuống rồi lui ra ngoài không một tiếng động vang lên, trong đại điện im ắng không có bất kì tiếng động vào cản trở Mạc Từ Ngôn, hắn điềm tĩnh cầm con dấu ấn ngọc ấn xuống bản tấu sớ, đã nhiều ngày kể từ khi các huynh đệ của hắn trở về Sơn Quốc từng ấy thời gian hắn chưa được nhìn thấy nàng, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi ngay lúc này hắn rất muốn nhìn thấy nàng, hắn muốn thấy nụ cười của nàng

Hắn đặt con dấu sang một bên, tựa lưng vào ghế ngọc thờ dài một tiếng sau khi bọn họ rời khỏi Nguyên Quốc hắn có đến gặp nàng nhưng lại bị nàng viện đủ lí do từ chối hắn không muốn gặp từ lúc đó đến bây giờ hắn cũng chưa hề gặp lại

“Khởi bẩm bệ hạ, thần đã tới” Thượng tướng quân quý xuống trước hoàng bệ tôn nghiêm cúi gập người xuống, vẻ mặt lạnh tanh nhìn thẳng lên người đang ngồi trên hoàng bệ

“Thượng tướng quân, chuyện ở biên giới phía bắc trầm đã nghe qua nên mới quyết định triệu khanh vào trong cung” Hắn trầm giọng nói ánh mắt lạnh lùng không thua kém thượng tướng quân

“Thưa điện hạ, hiện tại số binh lính ở ngoài biên giới phía Bắc là 8 vạn quân đang trông coi vừa rồi xảy ra ẩu đả với các tộc bên ngoài phía Bắc không có cách nào giảng hòa nên mới quyết định cho quân ra chiến đấu số quân hiện tại chỉ còn lại 4 vạn quân, các tộc bên ngoài gần phía bắc Nguyên Quốc họ yêu cầu bệ hạ đến biên giới phía bắc một chuyến để đàm phán chuyện này”

Mạc Từ Ngôn nhếch miệng, nụ cười khinh bỉ hiện lên trên gương mặt hắn

“Bọn chúng chẳng là gì so với Nguyên Quốc của ta, dám yêu cầu ta tới biên giới đàm phán có phải chúng đã quá kiêu ngạo rồi không”

“Thần biết việc này nên đã hết lần này tới lần khác từ chối bằng mọi cách giảng hòa nhưng các trưởng tộc ngoại đó họ không chịu nhất quyết muốn tiến vào biên giới Nguyên Quốc”

Hắn bóp chặt bản tấu trên tay tới vỡ nát, ánh mắt lạnh lẽo càng lúc càng trở nên đáng sợ, gương mặt hắn tối sầm lại dám ra điều kiện với Mạc Từ Ngôn hắn ư, đúng là không biết điều nếu muốn chết hắn sẵn sàng triệu tập một nửa quân của Nguyên Quốc, 80 vạn binh tới mà nghiền nát chúng ra thành từng mảnh

Thượng tướng quân cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Mạc Từ Ngôn, quả thực hẳn lúc này rất đáng sợ về mặt đó tựa như muốn giết chết hết tất cả, hẳn nhanh miệng cầu xin Mạc Từ Ngôn

“Bệ hạ, thần biết người đang nghĩ gì nhưng xin hãy tới biên giới phía bắc chúng ta cùng đàm phán với họ một lần, vì nếu bây giờ quyết định ra trận lực lượng quân sĩ bên bọn họ rất đông, tuy rằng thần biết chẳng là gì so với binh sĩ của Nguyên Quốc xin bệ hạ hãy nghĩ lại, đừng đem mạng của binh sĩ ra đánh đổi”

“Muốn ta tới đó đàm phán với chúng, người coi trọng là cái thứ gì từ lúc nào trọng phải hạ mình tới như vậy, chúng không biết phép tắc dám xâm chiếm vào biên giới của Nguyên Quốc còn đòi trọng ra mặt đàm phán, chúng thật kiêu ngạo, tội chết không tha”

Thượng tướng quân cúi người xuống cầu xin hẳn một lần nữa, hẳn biết tính khí của Mạc Từ Ngôn từ trước đến nay chưa từng có một ai dám to gan đặt điều kiện với hẳn ngay cả các vị đế vương khắp Thiên Sơn Trung Quốc còn chưa từng một lần nhưng lần này nếu không ra mặt chúng nhất định sẽ không buông tha cho Nguyên Quốc, hẳn không muốn thấy binh sĩ của hẳn phải hi sinh mạng sống vô ích

“Bệ hạ, xin người hãy suy nghĩ lại một lần nữa”

Hắn ngược mặt lên, Mạc Từ Ngôn không trả lời hẳn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó không trực tiếp nói ra, sát khí quanh người tỏa ra hùng hực sẽ thật không dễ dàng cho hẳn thuyết phục Mạc Từ Ngôn, hẳn vốn cao ngạo lạnh lùng nhưng nếu không ra mặt cầu xin quân binh của hẳn sẽ phải bỏ mạng vô ích

“Thượng tướng quân, chuẩn bị cho ta sau vài canh giờ nữa khởi hành tới biên giới phía Bắc”

Về mặt lạnh tanh đã không còn, hẳn khẽ cười tựa như tìm được một tia sáng hi vọng, bệ hạ đã chấp nhận rồi ư

Mạc Từ Ngôn bước xuống hoàng bệ, về mặt lạnh lùng vẫn giữ nguyên, hẳn đứng lại chỗ Thượng tướng quân đang cúi người, ánh mắt lạnh lẽo xen chút tức giận nhìn hẳn

“Người đã ra mặt cầu xin trọng, trọng nghe nghe người một lần tuyệt đối sẽ không có lần sau, lần sau trọng nhất định sẽ triệu tập quân binh đánh thẳng tới biên giới phía Bắc không nề nang chúng bất kì điều gì nữa”

“Vâng, thần sẽ đi chuẩn bị ngay”

Dứt lời Mạc Từ Ngôn rời đi, mấy ngày nay hẳn thực quá mệt mỏi hẳn rất muốn được an nhàn nghỉ ngơi cùng nàng nhưng lại không thể, cứ việc này nối tiếp việc kia hẳn chẳng có thời gian ở cạnh nàng, không biết lúc này nàng đang làm gì

Bất giác hẳn tìm đến nàng, lúc này thực chỉ muốn ôm lấy nàng vào lòng để vui đi sự mệt mỏi bao quanh hẳn, hẳn dừng chân trước cổng Ngự Linh Cung cảnh tượng tuyệt vời hiện ra trước mắt

Nàng đang lấy hơi để nhảy lên trên phía cột cao, thanh kiếm được tung lên trên không, nàng nhún nàng nhảy lên phía trên cột cao xoay người cầm lấy thanh kiếm, đường kiếm được di chuyển vô cùng bất mất, không chút sai sót nội công cực kì mạnh mẽ

Nàng nhảy lên phía mái nhà bước qua từng bầy tên thuật dân sai người đặt sẵn ở đó, 5 mũi tên thuật lần lượt được bắn ra, nàng né người khỏi tên đầu tiên, mũi tên đó bay qua đâm thẳng vào bức tường, mũi tên thứ hai bay ra nàng lấy bảo kiếm đánh bay chúng lần lượt hai mũi tên bị phản công bay trượt, lao thẳng về phía người đang đứng trước cổng Ngự Linh Cung

“Cẩn thận” Nàng nhảy xuống khỏi mái nhà, lớn giọng nói mũi tên đó đang lao nhanh như bay tới chỗ nam nhân đó

“Mạc Từ Ngôn, chàng còn không mau tránh ra”

Chỉ trong một phút chốc, mũi tên đó được hẳn cầm chặt trong lòng bàn tay, hẳn thân nhiên nhìn nàng tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, nàng tiến về phía hẳn, hẳn khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, mũi tên đó đã ở trong lòng bàn tay hẳn từ bao giờ, trước đó nàng còn nhìn thấy tốc độ nhanh giết người của nó lao đến Mạc Từ Ngôn, vậy mà khi bước xuống nó đã nằm trong tay hẳn

“Mạc Từ Ngôn, chàng có thật là người phạm không”

“Nàng nghĩ ta là ai” Hẳn đi lướt qua nàng, ngồi xuống bàn ngọc gần đó, nhún mày nhìn nàng

“Làm gì có người phạm nào như chàng chứ” Nàng xoay người lại tiến cạnh tới chỗ hẳn ngồi, ánh mắt tò mò nhìn hẳn tựa như muốn nói điều gì đó

“Nàng nhìn gì ta, có gì đang nhìn lắm sao”

“Chàng đến đây có việc gì”

“Là tới thăm nàng”

Nàng không tin vào những gì mình vừa nghe, hẳn tới thăm nàng sao??

“Trước đó ta tới gặp nàng, tại sao lại không muốn gặp ta”

Nàng cúi đầu xuống, từ chối ánh nhìn của hắn im lặng không nói một lời sao nàng có thể nói là nàng không muốn gặp hắn, nàng không muốn gặp người trong lòng chỉ coi nàng là thể thân của Thiên Nhi, lúc đó nàng quả thực rất tổn thương, tổn thương đến ngàn vạn lần nhưng không dám mở miệng nói

Trong lòng ta chỉ có mình Thiên Nhi là hoàng hậu, chấp niệm về nàng cả đời ta vốn không thể quên đi

Ngôn từ đó đối với người mất đi phi tử mình yêu nhất tuy là rất bình thường nhưng đối với người trong lòng yêu hắn lại là một việc hoàn toàn khác, nàng thật sự không muốn gặp hắn trong bộ dạng thể lương đó

“Sao không trả lời ta”

“Vì lúc đó rất mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi”

“Là thật”

Nàng gật đầu, miệng run run sắp mấy trả lời hắn “ Là thật”

Hắn vòng tay ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng ngực hắn không cho nàng phản kháng, hàng lông mày thanh tú nhíu lại thật đẹp để rõ ràng là không vui vậy mà lại cổ tỏ ra là rất vui, nàng tính lừa hắn sao, đã lừa được hắn một lần thì sẽ không có lần sau

“Mạc Từ Ngôn, chàng còn không mau thả ta ra” Nàng giả vờ muốn buông tay hắn ra, hắn cốc mạnh vào đầu nàng, lạnh lùng nói

“Ngồi im đó cho ta”

Nàng tức giận nhìn hắn, một tay ôm lấy phần vừa bị hắn cốc vào, một tay nắm thật chặt đỉnh ra đòn với hắn nhưng lại bị cánh tay phải của hắn bóp chặt lại không cho phản công

Nàng nguyên rủa hắn trong lòng, lúc nào cũng phải dùng vũ lực với nàng, hắn không thể nhẹ nhàng được sao, đồ chết bầm Mạc Từ Ngôn

“Ta rất bận rộn việc triều chính sắp tới ta sẽ đi tới biên giới phía Bắc một chuyến một ngày sau sẽ trở về”

“Lúc nào chàng muốn chàng liền đi khỏi Nguyên Quốc còn ta thì vẫn mãi cứ ở trong tầm cung ngày ngày này qua ngày khác thật nhàm chán”

Hắn khẽ cười nhìn xuống người ngồi trong lòng, ánh mắt nàng nhìn hắn thực chỉ muốn bóp chết hắn, nàng tức giận hận bản thân vì không được tự do, nàng kiêu ngạo khoanh tay trong lòng ngực

“Chàng cứ đi đi, không phải nói với ta”

Hắn ôm chặt lấy nàng, chiếc cầm thanh tú chạm lên đỉnh đầu nàng hắn ngửi thấy mùi ngát hương của toa bạch linh phía sau tóc nàng còn cài một bông hoa trắng muốt, quanh thân thể nàng tỏa ra mùi hương khiến hắn dễ chịu vô cùng, cảm giác mệt mỏi đã bớt dần, việc hắn tới tìm nàng quả thực rất đúng đắn

“Được nếu nàng muốn ta sẽ cho nàng đi ra khỏi Thiên Từ Thành một chuyến, nàng muốn đi đâu”

Nụ cười xảo quyết hiện lên trên gương mặt nàng, đôi mắt xanh sáng rực lên tia hi vọng sống, gương mặt tuyệt diệu nhìn hắn mỉm cười, nàng tựa đầu vào lòng ngực hắn, tìm đập loạn thần thức vô cùng

Cuối cùng ngày này cũng tới, điều này nàng đã muốn làm từ rất lâu rồi từ sau đại hội anh hùng cứ nghĩ rằng hắn sẽ không cho phép nàng ra khỏi Thiên Từ Thành nữa nhưng cuối cùng điều này lại nằm ngoài ý muốn của nàng

Nàng sẽ không để mất đi cơ hội này đâu

“Ta muốn tới Thương Vân Lệnh một chuyến, ta rất muốn tới đó”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Thương Vân Lệnh (1) - Bí Ẩn Năm Xưa

Ánh mắt cương quyết nhìn người đối diện, lời nói chắc nịch không hề có ý muốn thay đổi, nàng nắm chặt tay từ sau khi bị Mạc Từ Ngôn hắn phát hiện ở đại hội anh hùng giấc mơ tự do cùng tín ngưỡng của nàng cũng bị chôn vùi theo bí mật đó, ngày hôm nay có cơ hội nhất định phải tới Thương Vân Lệnh một chuyến, cơ hội này không nên bỏ lỡ

“Tại sao lại muốn tới đó” Về mặt lạnh lùng chợt hiện lên, đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng như thể hắn đã biết câu trả lời từ trước nên cũng không ngạc nhiên nhưng vẫn giả bộ hỏi nàng, hắn muốn biết xem mục đích nàng nhất định phải đến đó là gì

“Nơi đó là tín ngưỡng của cuộc đời ta, từng là giấc mộng tự do của ta”

Hắn có hơi buông thả nàng ra, nhú mảy lại nàng vẫn nhìn hắn chắc cương quyết với câu trả lời của mình, nàng không biết hắn sẽ nói gì tiếp theo nhưng dù có nói gì thì nàng nhất định vẫn muốn tới Thương Vân Lệnh

“Nàng có biết Thương Vân Lệnh là nơi nguy hiểm thế nào không, Nhượng Hy”

“Đương nhiên ta biết” Nàng ra khỏi lòng hắn, ngồi xuống ghế ngọc ngay cạnh hắn, nàng cầm lấy tay hắn, đôi mắt xanh sáng rực lên thật đẹp để về mặt cương quyết mạnh mẽ không có lấy một chút run sợ

“Nàng biết mà vẫn còn muốn tới, chẳng phải là tự chui vào hang cọp sao”

Hắn di chuyển ánh mắt xuống bàn tay nhỏ bé đang cầm lấy tay hắn, mân mê một lúc, hắn thờ dài một tiếng có một hoàng phi nào như nàng không, không muốn được sống yên ổn mà nhất định phải gặp nguy hiểm mới thỏa mãn được lòng nàng

“Từ lúc bắt đầu tham gia đại hội đó để có được cơ hội ngồi vào chiếc ghế lãnh chủ của thương vân lệnh ta đã thật sự không còn biết đến hai từ sợ hãi nữa rồi” Thân thể đó tuy nhỏ bé nhưng lại chứa chứa đầy sự mạnh mẽ của một nam nhân, hắn biết nàng vốn là nha đầu không biết trước sau, gặp nguy hiểm không lần trốn mà cương quyết đối đầu với nó, hắn khẽ cười đó là lí do nàng khiến một người vô cảm như hắn phải để tâm

Nàng ngậy ra đó nụ cười của hắn vừa rồi quả thực rất đẹp a, hắn lúc nào cũng đẹp đến say mê lòng người có khi đến cả nam nhân cũng phải nao lòng bởi vẻ đẹp anh tuấn của hắn, bàn tay hắn to lớn lại rất ấm áp, nàng cầm chặt lấy bàn tay đó nhất quyết không buông ta

Biết rằng bản thân ta sẽ đau khổ

Biết rằng trong tim chàng chỉ có duy nhất cổ nhân đó

Nhưng ta lại yêu chàng, dù có đau đớn vẫn cố chấp yêu chàng

Mạc Từ Ngôn, trong tim chàng liệu có dành cho ta một chút nào không dù có đau đớn nhưng nhất quyết ta vẫn không thể buông chàng ra

Duyên đã ấn định cả đời này chàng phải ở cạnh ta

“Được nếu nàng muốn ta sẽ cho nàng tới Thương Vân Lệnh nhưng nàng có thể chết bất cứ lúc nào, nếu đã quyết định tới đó hắn nàng cũng chẳng sợ phải không” Hắn nhếch môi chế giễu nàng, khí chất bá đạo vẫn tỏa ra thật điềm tĩnh, tuy nói là nàng có thể chết bất cứ lúc nào nhưng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì

“Mạc Từ Ngôn, chàng nghĩ ta không biết kế hoạch của chàng sao” Nụ cười ma mị đáp trả lại hắn, hắn có chút ngạc nhiên tiểu yêu tinh nàng đang biết hắn đang nghĩ gì

“Nàng thử nói xem ta đang nghĩ gì”

“Ta là phi tử của chàng chàng hắn có chút bận tâm nên ta biết dù thế nào chàng cũng sẽ không để ta gặp nguy hiểm đúng chứ”

Hắn mỉm cười thì ra nha đầu này cũng biết là hắn rất để tâm đến nàng để nàng xảy ra chuyện đối với hắn là không có chuyện đó xảy ra, hắn biết hắn đang chơi một bàn cờ mạo hiểm chỉ sợ một chút là có thể mất đi người quan trọng với hắn, cho nàng tới Thương Vân Lệnh một phần là vì nàng lúc nào cũng muốn được tự do tại không muốn ai ép buộc hắn vì muốn nàng vui mà mạo hiểm tất cả một phần cũng là vì sự tin tưởng tuyệt đối của hắn dành cho Âu Dương Thần

Âu Dương Thần dưới 1 người trên cả vạn người, Thiên Sơn Trùng Quốc này không một ai dám đánh bại hắn, hắn đã trấn thủ được nhiều năm, võ công cao cường, công lực thâm hậu giao nàng cho Âu Dương Thần bảo vệ hắn sẽ an tâm hơn cũng chính vì có Âu Dương Thần nên hắn mới cho nàng tới Thương Vân Lệnh

Mạc Từ Ngôn quả là một con người không đơn giản, bất cứ việc gì hắn đưa ra quyết định đều phải được hắn suy nghĩ thấu đáo, hắn chỉ đưa ra quyết định khi trong tay hắn cầm chắc phần thắng, chỉ khi nào hắn cầm chắc phần quan trọng thì lúc đó hắn mới chính là bá chủ thiên hạ thật sự, việc ngồi lên ngai vàng này không hề đơn giản đâu ai biết được hắn đã làm thế nào để khiến cho toàn bộ giang sơn, khải trủng ở Thiên Sơn Trùng Quốc phải nể trọng hắn, coi hắn thật sự chính là vị đế vương mạnh nhất từ trước đến nay

“Nhượng Hy, nàng chỉ được tới đó nửa ngày rồi lập tức phải quay về Thiên Từ Thành ngay, ta muốn khi ta từ biên giới phía bắc trở về người đầu tiên ra đón ra trở về chính là nàng”

Lại nữa rồi, tim nàng lại đập luân hồi, vẻ mặt vui vẻ lộ rõ, nàng ngoan ngoãn gật đầu như thể nàng và hắn chính là phu thê thật sự, nàng mỉm cười nhìn hắn, nhìn nam nhân đã cướp đi trái tim nàng

“Ta sẽ nghe lời chàng, chàng yên tâm nửa ngày sau ta sẽ lập tức trở về Thiên Từ Thành”

“Ngày mai Âu Dương Thần sẽ tới nghênh đón nàng, còn bây giờ ta phải chuẩn bị tới biên giới phía Bắc, hai ngày sau sẽ trở về”

“Vậy chàng đi đi, thượng lộ bình an nhé bệ hạ của ta” Nàng chống tay lên bàn đá, miệng nhỏ cong lên nụ cười xinh đẹp đến nao lòng người, hần trầm mặc nói

Nàng chỉ vừa dứt lời, hần đứng dậy, chống một cánh tay xuống mặt bàn, tay còn lại nâng cằm nàng lên chạm vào miệng nhỏ xinh đẹp một nụ cười thoáng qua chỉ là môi chạm môi nhưng đều là tình yêu của hần dành cho nàng là không thể đếm hết

Hần buông nàng ra miệng khẽ nở nụ cười rồi bất giác quay đi, dáng vẻ cao lớn khí thế đó dần mờ nhạt đi hần đã rời khỏi Ngự Linh Cung lên đường tới biên giới giải quyết việc trọng đại, nàng ngồi lại đó một lúc chạm nhẹ lên miệng có chút tàn hơi của hần còn sót lại, thật ấm áp

Thình thịch, thình thịch, Mạc Từ Ngôn ta lại không thể rời xa chàng nữa rồi

“Bệ hạ người cho gọi vì thần tới”

Đoàn xe ngựa dài đã chờ sẵn hần ở trước Thái Hòa Điện từ lâu, Thượng Tướng Quân lặng lẽ ở theo sau hần, vẻ mặt lạnh tanh trầm mặc, Mạc Từ Ngôn rút từ ống tay hần ra một bức thư đưa cho thái giám, căn dặn cẩn thận

“Chuyển bức thư này của ta tới Lệnh Chủ Âu Dương Thần, nói với hần sau khi đọc xong lập tức thi hành ngay”

“Vâng, thưa bệ hạ”

Mạc Từ Ngôn lạnh lùng bước lên xe ngựa, kèm phủ được thả xuống che đi gương mặt, hần an tọa bên trong, hần nhắm mắt lại ngủ một giấc đường tới biên giới phía bắc rất xa nên sẽ rất mệt mỏi

“Khởi hành” Thượng tướng quân ra lệnh, hần cũng leo lên ngựa đi đằng trước bảo vệ cho an nguy của Mạc Từ Ngôn

Đoàn xe ngựa lập tức rời khỏi thiên tử thành trong chớp nhoáng

Thương Vân Lệnh

Không gian bên trong chỉ toàn là một màu u tối, giáo chủ âu dương thần hần đang xem xét một việc quan trọng nào đó, trên tay hần đang cầm một mũi tên trên đầu tên có dính máu, mùi máu tỏa ra thật ngọt ngào mấy ngày trước hần đã tìm thấy ở trước cổng Thương Vân Lệnh ắt là đã có người bỏ mũi tên này tại đó nhưng hần lại không thể hiểu mũi tên này được gửi tới rốt cuộc là có mục đích gì

“Lệnh chủ, có người trong hoàng cung hần tự xưng là thái giám bên cạnh hầu hạ bệ hạ hần đã gửi cho ngài một bức thư”

Âu Dương Thần nhíu mày, người của hoàng thất sao, lại là người của bệ hạ tới gặp hần có mục đích gì

“Hần có nói gì không”

“Hần chỉ nói bệ hạ bảo với ngài rằng đọc xong bức thư này lập tức thi hành ngay”

“Đưa nó cho ta”

Một nam nhân mặc một bộ y phục màu đen sẫm trên gương mặt bị che kín lại, hai bên hông hần có tới 2 bảo kiếm, hần bước lên đưa ra bức thư của Mạc Từ Ngôn gửi cho Âu Dương Thần

“Người lui ra ngoài”

“Vâng”

Hần điềm tĩnh mở ra xem nội dung bên trong bức thư, ánh mắt ngưng lại vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng, hần không nhìn nhầm chứ, hôm đó chỉ là một câu nói bông đùa mà hóa ra lại trở thành sự thật, dòng chữ cuối cùng mới khiến hần thực sự để tâm

Lúc ta từ nơi đó trở về mà không nhìn thấy nàng được bình yên, nếu nàng có xảy ra chuyện gì thì cái mạng của người sẽ chết theo nàng

Nhất định không được để nàng xảy ra chuyện gì.

Hần tựa lưng vào ghế, ánh mắt mơ hồ chưa lúc nào mạng sống của hần lại bị đem ra để đánh đổi thế này, lần này coi như là đem mạng sống ra để đặt cược vậy

“Thưa điện hạ, sau khi tìm kiếm thu thập tất cả mọi tin tức từ khắp các sát thủ giang hồ, chúng thần có nhận được một tin báo cần phải nói cho người biết ngay” 4 tên sát thủ quỳ xuống, cung kính với người bí ẩn đang ngồi trên cao kia

Hần không lộ mặt, chỉ lộ ra giọng nói lạnh lùng như băng tuyết

“Nói”

“Cái chết của vị nương nương năm đó có liên quan tới Ninh Phong, sát thủ mạnh nhất ở tổ chức sát thủ lớn nhất Thiên Sơn Trùng Quốc, Thương Vân Lệnh

Ảnh mắt người đó càng lúc càng trở nên thật đáng sợ

“Vậy thì tôi bắt ả ta về đây”

“Điện hạ ... chúng thần muốn người biết Thương Vân Lệnh không dễ xâm nhập vào bên trong, tất cả sát thủ trong giang hồ chưa một lần dám đặt chân tới đó chỉ biết là đã đi liền không quay trở lại nơi đó rất đáng sợ, thần e đột nhập vào đó thật không dễ dàng gì” 4 sát thủ nhìn nhau, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng, dù có là đứng đầu một tổ chức sát thủ lớn nhưng đều phải phục tùng thương vân lệnh, sao có thể xâm nhập được vào nơi đó

“Đây là linh bài và bảo kiếm của người trong thương vân lệnh có được hai thứ đó các người có thể ngang nhiên vào bên trong mà không sợ bị phát hiện”

“Nhưng, thần e là việc này khó có thể làm được”

“Đừng phí lời, đây là độc đan linh dược khi trà trộn vào thương vân lệnh các người có thể làm đánh lạc hướng tất cả bọn chúng, thậm chí nếu ai không chịu được chúng sẽ chết ngay tức khắc”

Lời nói lạnh lẽo một lần nữa vang lên “ Mau tới thương vân lệnh bắt Ninh Phong về đây, nhất định phải bắt được ả ta nếu không đưa được ả ta về đây các người sẽ là người chết thay ả ta”

“Vâng, chúng thần lập tức thi hành lệnh”

Ta nhất định sẽ làm rõ tất cả mọi chuyện, cái chết năm đó nhất định là có liên quan tới người, Ninh Phong

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thương vân lệnh (2) - gặp gỡ bất ngờ

Nhược Hy, nàng đang thưởng thức trà vào sáng sớm, ấm trà nóng được đặt trên bàn đá ngọc hoa văn xung quanh vô cùng bắt mắt ngay cạnh đó là một chén trà, đây là loại trà mà đích thân hoàng đế của Trung Nguyên Quốc, Diệp Thần giành riêng cho Nguyên Quốc, đây là loại trà quý hiếm nhất ở Trung Nguyên Quốc và chỉ có nơi đó mới có loại trà này, nó được làm bởi một loài hoa đẹp nhất Thiên Bích Liên quanh năm chỉ nở một lần không có lần thứ hai, nàng nhắm mắt trên tay cầm chén trà mân mê từng chút

Gió xuân dịu thả thổi quanh Ngự Linh Cung thoang thoang mùi hương phù dung, trong lòng nàng bây giờ duy nhất chỉ quan tâm tới một thứ đó là Thương Vân Lệnh, một lát nữa Âu Dương Thần sẽ tới đây theo lệnh và đưa nàng tới nơi trấn danh thiên hạ khiến cho bao sát thủ của Thiên Sơn Trùng Quốc khiếp sợ, chưa từng một ai dám bước tới đó dù chỉ nửa bước, nàng muốn xem bên trong Thương Vân Lệnh thật sự có thứ gì, thứ có thể khiến nơi đó trở thành nơi đứng đầu của các tổ chức sát thủ, gián điệp giang hồ

“Hoàng Phi nương nương” Từ xa vang lên tiếng ôn tồn dịu nhẹ của đại tổng quản, bà ta tiến tới chỗ nàng đang ngồi thưởng thức trà, theo sau là một nam nhân ... không phải là nữ nhân mới đứng

“Đại tổng quản có chuyện gì sao” Đôi mắt xanh sáng rực mở ra thật xinh đẹp, nàng di chuyển ánh mắt tới người đang đứng sau đại tổng quản

“Nương nương đây là Diệp Tử, nàng ấy từ nay sẽ ở bên cạnh hầu hạ nương nương thay cho vị trí của ta” Đại tổng quản lùi về một bên để cho nàng được nhìn thấy rõ nàng ấy, nàng không thể tin vào mắt mình nàng ấy thật quá tuyệt vời

Nàng ngẩn ngơ, ánh mắt chăm chú nhìn người đối diện, nàng có thể cảm nhận sát khí bao quanh nàng ấy rất giống nàng nó không phải là của một nữ nhân bình thường mà là của một sát thủ, đôi mắt tím sắc lạnh nhưng có chút u buồn, trong đôi mắt ấy như thể có chứa một nỗi buồn nào đó không thể đoán được, làn da trắng như ngọc, ngũ quan tinh tế vô cùng xinh đẹp

Trên người nàng ấy đang mặc một bộ y phục màu đen của nam nhân, mái tóc dài được cột lên cao, một dải lụa trắng được nàng ấy thắt chặt vào mái tóc dài, một bên hông có đeo bảo kiếm, khắp thân thể nàng được được che khuất đi không để lộ ra bất cứ thứ gì trừ gương mặt hoa nhạn nguyệt mạo

“Nương nương, thần là Diệp Tử theo thánh chỉ của bệ hạ thần lập tức từ Bách Hoa Môn trở về Nguyên Quốc phò tá bên cạnh người và bảo vệ cho an nguy của người” Diệp Tử quỳ xuống trước mặt nàng, hai tay đưa ra phía trước, dáng vẻ thật trọng cung kính

“Bách Hoa Môn liệu có phải là môn phái nổi danh nhất Thiên Sơn Trùng Quốc không” Nàng ngạc nhiên nhìn Diệp Tử, Diệp Tử chẳng lẽ là đệ tử ở nơi đó

“Vâng thưa nương nương, Bách Hoa Môn là môn phái nổi tiếng bởi lẽ trong đó có rất nhiều những đệ tử ưu tú của Mã Lư, bọn họ có thể biết hết tất cả mọi thứ về kiếm thuật, võ thuật, nội công thâm hậu không thua kém gì các sát thủ trong giang hồ và Diệp Từ là đệ tử mà Mã Lư quý trọng nhất, nàng đứng đầu Bách Hoa Môn, năm nào cũng được đứng đầu bảng vàng Thiên Cơ, một nữ tử không thể xem thường” Đại tổng quản tay nắm y phục cúi đầu cung kính, một hồi lại nhìn sang Diệp Từ

Ngay từ lần đầu tiên bà gặp Diệp Từ đã có cảm giác khác lạ so với những sát thủ khác thường gặp, nàng ấy tuy chỉ là một nữ đệ tử của Bách Hoa Môn không thể so đo với Thương Vân Lệnh nhưng cũng là nữ nhân không thể coi thường khi mấy năm liền đều đứng đầu bảng vàng Thiên Cơ của Nguyên Quốc

Nàng nở nụ cười gian tà, nàng ấy đúng là người nàng cần tìm rồi, vẻ đẹp đến khó tin lại còn lại đệ tử ưu tú của Bách Hoa môn, võ kiếm thuật không thua kém ai, người như vậy mới xứng đáng được ở cạnh nàng, nàng nhất định không để Diệp Từ rời đi

“Xin nương nương yên tâm thần nhất định sẽ bảo hộ người thật an toàn không để người xảy ra bất cứ chuyện gì”

“Người đứng dậy đi”

Diệp Từ từ từ đứng dậy, lúc này mới có cơ hội được nhìn thẳng gương mặt vị nương nương đó, người được gọi với thiên danh là Đệ Nhất Mỹ Nhân của Nguyên Quốc, đoá phù dung xinh đẹp làm vô số nam nhân say đắm, quả thực đúng là vậy vị nương nương này có một đôi mắt rất đẹp, là màu xanh của trời, trong đôi mắt ấy toát lên sự mạnh mẽ của nam nhân, gương mặt nhỏ, khuôn miệng nhỏ nhắn tựa như cánh hoa đào, dáng vẻ của vị đó không phải là dáng vẻ của một hoàng phi cao quý thanh khiết mà là dáng vẻ như sự phụ đã từng nói

Nhỏ bé nhưng mạnh mẽ đủ để lấn áp toàn thiên hạ

Móng mạnh nhưng không thể coi thường

Là dáng vẻ của một chiến binh trời sinh

“Từ nay, ngươi là người của ta Diệp Từ, hoan nghênh ngươi đến với Ngự Linh Cung của ta” Nàng khẽ cười như thể vừa bắt được một vận may hoa đào ngàn năm khó kiếm được

“Vâng”

Sau khi đại tổng quản lui đi, nàng đặt chén trà xuống bàn ngọc, thần nhiên nhìn sang Diệp Từ đang đứng ngay đó, nụ cười lộ ra

“Diệp Từ, một lát nữa ngươi cùng ta tới một nơi”

“Thần không hiểu ý của nương nương”

“Chúng ta sẽ đến một nơi mà tất cả sát thủ, gián điệp của Thiên Sơn Trùng Quốc khi nhắc tới đều phải kinh sợ”

Diệp Từ nhú mày, miệng nhỏ có chút run sợ “ Ý của nương nương là Thương Vân Lệnh”

“Đúng vậy”

Thân thể của Diệp Từ khẽ run lên, nàng không tin vào những điều tai vừa nghe thấy, tới Thương Vân Lệnh sao nơi mà cả đời nàng chưa dám nghĩ tới chưa nói tới là dám đến đó, chúng sinh trong thiên hạ đồn đại rằng nơi đó rất đáng sợ, được dàn binh bố trận cận thận từng góc ngách của Thương Vân chỉ có người trong đó biết được mà thoát khỏi, người ngoài vào trong đó sẽ chết ngay tức khắc thật quá nguy hiểm

Nàng quan sát Diệp Từ nàng ấy có chút run sợ, nàng mỉm cười kéo tay Diệp Từ ngồi xuống ghế ngọc ngay cạnh mình, trấn an tinh thần nàng ấy

“Hai người chúng ta không phải là tới một mình còn có cả giáo chủ Âu Dương Thần, ngài ấy sẽ đưa chúng ta vào trong”

“Nương nương, Âu Dương Thần chẳng là hần ta là một con người vô cùng nguy hiểm sao”

“Sao ngươi lại cho rằng ngài ấy đáng sợ” Nàng buông tay Diệp Từ ra, chống tay xuống bàn đá lắng nghe câu trả lời từ Diệp Từ

“Tuy rằng thần chưa từng được chạm mặt hần ta nhưng sự phụ của thần đã nói rằng hần rất tàn nhẫn, con người hần vô cảm rất đáng sợ bất cứ ai quá phận hần lập tức giết chết không tha, con người chứa nhiều mưu đồ không ai rõ được hần ta nghĩ gì, xin nương nương đừng tới đó” Diệp Từ quỳ xuống cạnh nàng

“Âu Dương Thần hần là người vô cùng dễ gần, Diệp Từ ngươi không nên đánh giá người khác chỉ qua lời kể của người khác, ta nghĩ ngươi nên gặp mặt hần rồi sẽ hiểu ngay tức khắc”

Nàng ngăn Diệp Từ lại, không để cho Diệp Từ nói nhảm đầu này quá dễ tâm rồi “ Diệp Từ mau ra ngoài nghênh đón lệnh chủ, ta đi thay y phục chốc nữa sẽ ra ngay, mau đi”

Diệp Từ thờ dài một tiếng, cúi đầu cung kính rồi xoay người bước đi, hai tay nắm chặt con người tàn bạo như vậy sao có thể dễ gần được, nàng quyết

không phục

Một cảm giác lạnh lướt qua sống lưng nàng, nàng liếc nhìn xung quanh không thấy có thứ gì đáng ngờ chỉ có binh lính canh gác ra vào trong cung

Vừa rồi là ánh mắt của một người đang quan sát nàng, nàng nhắm mắt lại tay bên phải cầm chặt thanh kiếm cảm nhận mọi vị trí bất thường xung quanh, bất chợt có một thanh kiếm màu tím bạc lao đến chỗ Diệp Tử, nàng mở mắt xoay người dùng thanh kiếm của mình chém bay thanh kiếm màu tím bạc đó, thanh kiếm được chém bay ra lao ngược lại, một bàn tay to lớn cầm chặt thanh kiếm, hần nhích môi nhìn nàng một lượt

“Cô nương, đường kiếm khá đầy”

Diệp Tử tức giận cầm thanh kiếm lao đến phía hần, hần vẫn thản nhiên nụ cười gian tà vẫn thản nhiên nhìn nàng lao tới với thanh kiếm trên tay, đường kiếm sắc nhọn vừa lướt qua người hần bất chợt bị chém bay ra xa, cảm thấy xuống mặt đất

Nàng bất chợt động thủ, dùng lực ở cánh tay đánh thật mạnh vào bên hông của hần nhưng hần vẫn thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt thật khinh bỉ, nàng cắn chặt môi, cả người xoay về một hướng dùng lực chân phải đá lên ngực hần

Nàng với hần cùng tách ra xa, nàng thở dốc vừa rồi là hần nhường nàng cố tình đẩy nàng ra

Nội lực công hậu khá đầy, hần cười lớn, sự khinh bỉ trên mắt đã không còn mà chỉ còn lại sự tò mò thích thú vô cùng, nữ nhân trước mặt hần nàng quá mạnh mẽ, nàng ắt hẳn đã từng luyện qua võ thuật và kiếm thuật, ra đòn nhanh khiến đối thủ mất bình tĩnh quên phòng thủ

Hần trầm nghĩ, con mèo hoang nhỏ này ở đâu lại lạc vào trong hoàng cung vậy

“Lên đi, đừng nghĩ nguoi nhường ta một bước là ta sẽ chấp nhận thua nguoi”

“Nguoi nghĩ chỉ một chút võ công đó có thể đánh bại được ta” Hần khoanh tay, giọng nói chế giễu nàng đến cực cùng

“Thật kiêu ngạo, nguoi nghĩ mình là ai, bốn cô nương nhất định không chịu thua nguoi đâu, tên kiêu ngạo” Bộ dạng thản nhiên của hần khiến nàng vô cùng tức giận chỉ muốn lao tới mà xé xác hần ra thành từng mảnh, hần nghĩ mình là ai mà dám coi thường nàng

Một chút võ công ư, đối với hần là vậy còn với nàng đã trải qua nhiều quãng thời gian khổ luyện, bất chấp nguy hiểm luyện võ giao phó đi tính mạng của mình, không quản để trở thành người đứng đầu bảng Thiên Cơ vậy mà lại bị nam nhân này coi thường thật không thể tha thứ

“Âu Dương Thần nguoi đến rồi”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thương vân lệnh (2) - thiên mệnh của âu dương thần

Âu Dương Thần, nguoi đến rồi”

Lời nói của Nhượng Hy từ xa vang lên khiến thanh kiếm trên tay Diệp Tử dừng lại, đầu mũi kiếm chìa thẳng vào hần, ánh mắt hần vẫn không chút lay động bởi khung cảnh này với hần đã quá quen thuộc

“Diệp Tử, nguoi đang làm gì vậy mau bỏ thanh kiếm ra” Nàng khẽ nhủ mảy tiến tới chỗ Diệp Tử đang đứng về mặt có chút không hài lòng

Diệp Tử nhanh chóng rút kiếm lại, lập tức quỳ xuống nhận tội trước Nhượng Hy, nàng cúi mặt xuống cắn chặt môi chết tiệt hình như hần là người quen của nương nương, mới lần đầu vào cung đã khiến nương nương không hài lòng, thật đáng ghét tất cả đều là tại hần nếu hần không phi kiếm tới chỗ nàng thì đâu có xảy ra cơ sự này

“Nương nương, thần có tội xin nguoi lượng thứ vì thần không biết ngài ấy là người thân cận của nương nương”

“Được rồi, đứng lên đi” Nàng thở dài, vừa mới này nàng định giới thiệu Diệp Tử với Âu Dương Thần tiện thể nhờ hần giúp nàng dạy võ công cho nàng ấy vậy mà mới lần đầu gặp đã chán ghét nhau đã vậy Diệp Tử còn to gan chìa mũi kiếm vào mặt hần, hần chắc hần sẽ đề tâm chuyện này

“Diệp Tử, đây là Âu Dương Thần, ngài ấy là Lệnh Chủ của Thương Vân Lệnh”

Lời nói của nàng vừa dứt, Diệp Tử ngạc nhiên nhìn lên hần về mặt xen lẫn sự sợ hãi, ánh mắt hần đáp trả lại nàng rất lạnh lẽo không chút bận tâm một lúc sau cúi gập đầu xuống không dám nhìn lâu, thân thể chợt run lên, hai tay nắm thật chặt

Đôi mắt màu tím lạnh lẽo đến đáng sợ, khi bất cứ ai nhìn thẳng vào nó sẽ có cảm giác bị tê liệt toàn cơ thể không thể cử động, ánh mắt tàn nhẫn có thể giết chết sinh mạng của chúng sinh thật đơn giản, đáng sợ và cao lớn vô cùng sát khí mạnh mẽ lần áp bất cứ ai đứng cạnh, khí chất lạnh lùng đầy bí ẩn, đặc

biệt là gương mặt đẹp đến ngạc nhiên, hân anh tuấn đẹp tựa hoa đào, chúng sinh trong thiên hạ nói rằng hân chưa từng cười với bất kì ai ngoại trừ người duy nhất Ninh Phong, tàn nhẫn nhưng lại quá tuyệt đẹp

Hân tựa như một đóa hoa đào, một đóa hoa đào tàn nhẫn

Đúng rồi sao nàng lại không nhận ra, nhất là khi nhìn vào đôi mắt đó nàng lại không cảm thấy thật sự đáng sợ như người trong thiên hạ nói mà khi nhìn vào nó chỉ thấy nó lạnh lẽo đến cùng cực ngoài ra không còn cảm nhận nào khác

“Lệnh chủ Âu Dương Thần, mong ngài thứ lỗi, thần to gan không biết trước sau mong ngài thứ lỗi” Nàng vẫn cúi người xuống, mỗi ngày đầu tiên cung đã đắc tội giáo chủ rồi nếu không tạ lỗi với hân sau này còn gặp nhiều rắc rối

Hân vẫn điềm tĩnh nhìn nàng, trong thâm tâm suy nghĩ điều gì đó, dù sao khi này cũng là hân đã ra tay trước với nàng ta nên nàng ta mới phản ứng lại hân cũng chẳng bận tâm về mấy chuyện đó, hân đứng tựa lưng vào gốc đào gần đó, trầm giọng nói

“Dù sao cũng là ta ra tay với ngươi trước ta không để tâm, đứng lên”

Nàng theo lệnh hân từ từ đứng lên, ánh mắt hân có chút lay động là nàng ta đang giận dữ hân, gương mặt tuyệt diệu không nhìn hân mà quay đi hướng khác, lúc này hân mới để ý nữ nhân này vô cùng xinh đẹp so với hoàng phi nương nương cũng một chín một mười đã vậy nàng ta còn thông thạo võ công, đường kiếm không thua kém ai, nữ nhân như vậy hân cứ nghĩ rằng ngoài Nhược Hy ra sẽ chẳng còn ai như vậy nữa, xem ra hân là không phải

“Nhìn kĩ mới thấy Âu Dương Thần, Diệp Tử hai người có biết rằng mắt của hai người rất giống nhau không” Nàng giật mình bất ngờ vô cùng vừa rồi vốn không để ý nhưng khi hai người đó nhìn nhau nàng mới phát hiện ra, chúng đều mang màu tím lạnh lẽo quá tuyệt đẹp

Diệp Tử ngược lên nhìn thẳng vào hân, đúng như lời nương nương nói đôi mắt của hân rất giống nàng, đều là màu tím của sự bi thương lạnh lẽo đến tận cùng, nhưng hân lại khác nàng ở chỗ trong đôi mắt đó không hề có cảm xúc còn trong ánh mắt nàng là một sự bi ai, mỗi nỗi đau đớn cả đời nàng không thể quên được

“Thần không cảm thấy giống dù chỉ một chút, chỉ là màu mắt giống thôi không có nghĩa là chúng thật sự giống nhau” Hân thản nhiên nói, đúng vậy chúng không hề giống nhau người như nàng ta sao có thể so sánh với hân, hân lập tức quay sang Nhược Hy đang đứng cạnh hân, cung kính cúi người

“Thần theo thánh chỉ của điện hạ, đến đưa người tới Thương Vân Lệnh người đã sẵn sàng rồi chứ, nương nương”

Diệp Tử tức giận nhìn hân quả nhiên đối với người trong hoàng thất hân vô cùng dễ gần vô cùng ôn nhu dịu dàng còn với những người khác lại coi thường hạ thấp giá trị của họ, nàng nhủ thầm hân rốt cuộc là người thâm hiểm đến mức nào

“Ta đã sẵn sàng rồi, ta sẽ đưa Diệp Tử theo cùng”

“Nương nương, thần mạo phép hỏi người một câu con mèo hoang nhỏ đó, nàng ta là ai, xuất thân từ đâu tại sao lại ở cạnh người” Hân có chút khó hiểu, hầu hết nữ tử bên cạnh nương nương đều là những nữ tử chỉ biết đến việc hầu hạ thân chủ không hề có chuyện biết tới võ thuật, lúc bước tới cửa ngự linh cung hân đã nhìn thấy nàng, đáng vẻ tuy nhỏ nhắn nhưng lại chứa đầy sát khí mạnh mẽ cứ ngỡ là kẻ đột nhập định cho nàng ta một bài học, lại không ngờ đó là người bên cạnh nương nương

“Nàng ấy là đệ tử của môn phái Bách Hoa môn, là nữ đệ tử mà sư phụ Mã Lưu tin tưởng nhất, nhiều năm đứng đầu bảng vàng Thiên Cơ thông thạo võ thuật theo lệnh của bệ hạ tới bảo vệ ta”

“Thì ra là đệ tử của sư phụ Mã Lưu, Diệp Tử” Hân nhếch miệng nhìn sang Diệp Tử nàng đang nhìn hân có chút không vui, từng nghe danh nhiều năm Diệp Tử là một nữ nhân đứng đầu bảng Thiên Cơ, có thể coi là người không thể xem thường ở Nguyên Quốc nàng ta còn là đệ tử của Mã Lưu thì quả không còn nghi ngờ gì

“Ngươi nhìn gì ta”

“Không có gì” Hân quay đi, tiếp lời “Xe ngựa đã đợi ở ngoài Thiên Môn Điện nương nương hãy nhanh chóng tới đó sau đó chúng ta sẽ khởi hành về Thương Vân Lệnh”

“Cảm ơn người, Âu Dương Thần” Nàng mỉm cười nhanh chóng rời đi trước, Diệp Tử người nhặt thanh kiếm trên mặt đất rồi điềm tĩnh bước đi theo sau Nhược Hy

“Xem ra nương nương rất thích những người như ngươi” Giọng nói Âu Dương Thần vang lên từ sau lưng nàng, nàng giật mình né người sang bên cạnh, nàng không trả lời hân chỉ lặng lẽ bước đi

“Ta thật không hiểu tại sao bệ hạ lại chọn ngươi vào để bảo vệ nương nương là vì ngươi mạnh sao, hay chỉ là có chút nhan sắc”

Hân chế giễu nàng, gương mặt lạnh lùng bất chợt vui vẻ khi xem ra chọc ghẹo nữ nhân này hân cảm thấy rất vui, về ngoài lạnh lẽo bị tháo gỡ xuống không còn giống lúc trước

“Ngươi vui lắm à, tên lệnh chủ khốn kiếp ta không nhớ là mình và ngươi lại thân quen đến vậy đâu, tránh xa ta ra, càng xa càng tốt càng lúc ta càng ghét ngươi” Nàng xoay người lại tức giận, định động thủ tấn công vào bộ ngực săn chắc màu đồng của hân, bất chợt hân nắm tay nàng lại, lôi nàng đi theo hân

“Âu Dương Thần người còn không mau thả ta ra” Nàng cố dùng lực buông tay hắn ra nhưng không thể hắn quá mạnh, hắn lôi nàng đi tựa thể một đồ vật, chỉ vì hắn quay đi nên nàng không thể nhìn thấy hắn đang khẽ cười

“Ta cũng không mong rằng một nữ nhân bình thường như người thích ta đâu”

“Tên khốn”

“Nương nương đã để người chờ lâu, bây giờ chúng ta khởi hành” Hắn thô bạo ném Diệp Tử vào trong xe ngựa của hắn, tấm rèm phủ bị tháo xuống, nàng không hiểu tên nam nhân khốn kiếp này định làm gì hắn

“Chỗ của ta không phải ở đây, người định làm cái gì” Nàng túm lấy y phục của hắn mặt tức giận càng lúc càng tuyệt đẹp, nàng dí sát vào mặt hắn, lúc này thật chỉ muốn đâm chết hắn rồi ném hắn ra khỏi xe ngựa

“Không gian riêng của người không thể bị xâm phạm, người phải ngồi đây với ta để cho nương nương được yên tĩnh, nữ nhân ngạo mạn” Hắn lạnh lùng nhìn nàng, nàng chợt run sợ, hắn đẩy nàng sang bên cạnh chỉnh lại y phục, đôi mắt tím khẽ nhắm lại, mặc kệ nàng có làm gì hắn cũng chẳng bận tâm

Xe ngựa đã di chuyển nàng không thể ra ngoài chỉ biết ngồi im chịu trận

Nhìn hắn thân nhiên ngủ tựa chẳng có chuyện gì xảy ra còn nàng cảm thấy vô cùng khó chịu bức bách chỉ muốn lao vào giết hắn

Tên khốn, xem như nhà người lợi hại, lệnh chủ cái quái gì chứ chỉ là một tên kiêu ngạo không coi người khác ra gì thôi

Đoàn xe ngựa đã di chuyển khá lâu, Thiên Tử Thành giờ chỉ còn là khói bụi trong nháy mắt, đoàn xe ngựa dừng lại ở một nơi rất đẹp, xung quanh bao bọc là cây và vô vàn các loài hoa phía đối diện trước mặt là một hang động rất sâu, Thương Vân Lệnh nằm ẩn sau trong hang sâu đó

“Nương nương, chúng ta đã tới nơi người hãy xuống xe” Âu Dương Thần nhanh chóng xuống khỏi xe ngựa của hắn, đưa tay ra đỡ nàng xuống khỏi xe ngựa, Diệp Tử vội vàng nhảy xuống đoạn đường khá xa nên nàng đã ngủ một giấc lúc tỉnh lại hắn đã xuống từ bao giờ

“Ta tự xuống được không sao” Dứt lời nàng nhảy xuống, tay phải chạm xuống mặt đất, nàng đứng lên ngắm nhìn khung cảnh trước mặt là một hang sâu lớn, xung quanh toàn là những cây lớn

“Âu Dương Thần, đây.. là thương vân lệnh sao” Nàng ngạc nhiên nói

“Chưa hẳn là phải, người cứ đi vào trong sẽ thấy được điều bất ngờ”

“Nương nương, người mặc bộ y phục này không sao chứ” Diệp Tử đến cạnh nàng, nàng xua tay mỉm cười bộ y phục này đã quá quen thuộc với nàng rồi và lại mặc y phục của nam nhân sẽ dễ dàng hơn với nàng

“Không sao, mặc như thế này khiến ta cảm thấy dễ chịu hơn”

“Vâng”

“Nương nương chúng ta vào thôi” Âu Dương Thần đi trước dẫn đường cho nàng và Diệp Tử trong hang động nàng rất tò mò chỉ có vài tia sáng le lói được vào trong, nàng không thể ngờ thương vân lệnh lại ở chỗ này một hang động tối tăm ngoài sức tưởng tượng của nàng

Nhưng khi bước chân vào bên trong một khung cảnh đẹp đến vô cùng xuất hiện ra trước mắt nàng, nàng không thể miêu tả ra sao chỉ có thể hình dung một từ là “tuyệt đỉnh”

“Đây là Thương Vân Lệnh sao”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thương vân lệnh (3) - người thay thế

Hiện ra trước mắt nàng và Diệp Tử là một cánh cửa gỗ lớn được làm bằng gỗ tùng đứng trước cánh cửa lớn là hai nam nhân mặc bộ y phục màu đen rất bí ẩn tuy nhiên gương mặt của họ lại bị che đi một nửa, một người đeo bảo kiếm bên hông, người còn lại là đeo ngang lưng cung tên cùng với “hắc tên thuật” chỉ vừa mới nhìn qua thôi đã biết, sau trận đấu “hắc tên thuật” đó nàng thực chẳng thể quên chỉ cần bị mũi tên này bắn vào người thì tên đó hoàn toàn trở thành một phế nhân bị vứt bỏ, thật nguy hiểm

“Lệnh chủ, ngài đã trở về”

“Mau mở cửa” Âu Dương Thần lạnh lùng ra lệnh cho bọn họ, họ cúi người cung kính không hỏi thêm bất kì câu nào nghiễm nhiên mở cửa cho nàng cùng Diệp Từ tiến vào bên trong

Cánh cửa gỗ từng được mở ra, khung cảnh bên trong thật đáng kinh ngạc chính giữa trước mặt là nơi ở của các sát thủ giang hồ nổi danh nhất thiên hạ, bên cạnh là một hồ nước trong vắt đẹp vô cùng, bên cạnh có một ngôi miếu nhỏ, hồ nước đó rất lớn trải dài về phía xa xăm kia

Diệp Từ ngạc nhiên ngăn người bởi ngay cạnh đó là một rừng đào rộng lớn khoảng hàng nghìn dặm, rất nhiều những cánh đào rụng rời chạm xuống mặt đất chỗ đó như thể là mặt đất của đào hoa che kín cả một vùng, một cánh đào nhỏ bay tới chạm lên vai Diệp Từ, nàng quay sang Diệp Từ quả nhiên là bị rừng đào đó mê hoặc, nàng chỉ khẽ cười bộ dạng nàng ấy lúc này quả rất đáng yêu a

Diệp Từ từ lâu nàng đã muốn tìm ra một rừng đào, một rừng đào trải dài đến hàng ngàn dặm, nàng có thể ẩn mình trong rừng đào đó, nằm dưới gốc đào nghiễm nhiên nằm trên cành đào lớn ngủ một giấc mà không sợ sự phụ thuộc trách, giấc mộng tuyệt đẹp nhất của nàng chính là được ở trong rừng đào này mãi mãi cùng chúng trải qua một giấc mộng đẹp

Điều nàng không ngờ tới rừng đào trong giấc mộng của nàng lại chính là ở Thương Vân Lệnh nơi mà cả đời nàng chẳng dám bước chân tới

“Rừng đào này đẹp quá” Diệp Từ bất chợt nói nàng không thể kìm nén cảm xúc của bản thân khi nhìn thấy rừng đào tuyệt đẹp này

“Người thích chúng sao” Âu Dương Thần nhìn bộ dạng ngây ngốc của Diệp Từ, một nữ nhân như nàng ta mà lại để ý đến rừng đào này hẳn thật chẳng dám tin, ban đầu gặp nàng ta ánh mắt tựa như chẳng có chuyện gì đáng là quan trọng với nàng vậy mà lại rung động trước rừng đào của hắn

“Tuyệt nhiên là thích” Diệp Từ mỉm cười gật đầu bất chợt nhận ra bản thân vừa nói điều gì đó rất kì lạ, nàng nhìn sang Nhược Hy và Âu Dương Thần đang nhìn nàng không rời

Nàng ngượng ngùng quay mặt đi, nắm chặt tay chết tiệt nàng vừa làm gì thế này nhưng quả thật không thể giấu nổi sự hạnh phúc khi nàng nhìn thấy rừng đào này vì từ nhỏ đã là giấc mộng tuyệt đẹp cứ ngỡ cả đời chẳng thể tìm ra được

“Chúng là rừng đào duy nhất của Thiên Sơn Trùng Quốc ngoài Thương Vân Lệnh ra thì không nơi nào có được, đây là rừng đào mà ta thích nhất”

“Ta biết, bởi vì đã rất nhiều năm tốn hao sức lực ta đã đi tìm chúng ở Thiên Sơn Trùng Quốc này và kết quả chính là không tồn tại, ta không nghĩ nó lại nằm ở chỗ của ngươi”

Diệp Từ khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lùng lại hiện ra nàng phủ nhận đúng vậy bao nhiêu năm đi tìm kết quả vẫn là không thấy mặc cho sự phụ thuộc nói rừng đào đó ở một nơi mà không một ai tới được hóa ra ý của người là nói tới Thương Vân Lệnh

“Nương nương, trước mặt người là Thương Vân Lệnh xin mời tiến vào trong” Diệp Thần quay đi hẳn chẳng muốn để tâm tới một nữ nhân như Diệp Từ, để tìm một rừng đào nghìn dặm mà trải qua ngàn ấy năm đi tìm thật đúng là ngu ngốc, hẳn chẳng thể hiểu nổi nữ nhân này nàng đang nghĩ gì bộ dạng vừa rồi hạnh phúc đến kì lạ nhưng rồi bất chợt tan biến đi tựa như chẳng có gì khiến nàng ta vui vẻ được

Nhược Hy gật đầu, nàng đi theo Âu Dương Thần vào trong Diệp Từ lộ rõ vẻ mặt tiếc nuối nhưng vẫn đi theo bảo vệ nàng ngay lúc này rừng đào cũng là vô nghĩa nếu an nguy của nương nương không được bảo toàn

Người trong Thương Vân Lệnh hầu hết đều vắng mặt ở đây, họ đi khắp Thiên Sơn Trùng Quốc làm nhiệm vụ mà lệnh chủ giao nên chẳng mấy khi có mặt ở đây nên nơi đây rất yên ắng chỉ có một vài người đi lại trong này cùng với một số tên hay ở bên cạnh hẳn là ở lại quan sát tình hình

Bản thân Âu Dương Thần hẳn không mấy khi ở trong Thương Vân Lệnh nhưng gần đây vì có một thứ khiến hắn không thể rời đi chính là chiếc mũi tên dính máu được gửi tới thương vân lệnh vài hôm trước, con người hẳn trước sau như một hẳn nhất định phải làm rõ việc này rồi mới an tâm rời đi

Nàng đi cùng Âu Dương Thần đã mất nhiều thời gian mà vẫn chưa đi hết toàn bộ Thương Vân Lệnh xem ra nơi này được trang bị rất tốt, bấy ở khắp mọi nơi, mức cảnh giác vô cùng cao người ngoài khó có thể vào được

“Nương nương, người thấy rồi chứ đây chính là Thương Vân Lệnh mà người muốn được chiêm ngưỡng” Âu Dương Thần cung kính nói

Diệp Từ nhíu mày, tên lệnh chủ này quả thực rất thâm hiểm vẫn còn rất nhiều chỗ chưa ghé qua hơn nữa hẳn cũng không có ý định đưa nương nương đi xem ắt hẳn nơi đó là trung tâm của Thương Vân Lệnh nơi nắm giữ những bí mật không thể tiết lộ ra bên ngoài, dù có là hoàng phi nương nương cũng tuyệt đối không thể biết được bí mật của nơi này

Âu Dương Thần liếc nhìn Diệp Từ, nàng ta đang nhìn hắn ánh mắt khinh bỉ đến cực độ, hẳn nhếch miệng hầu như đã đoán được ra thâm tâm nàng đang nghĩ gì, hắn bước tới chỗ Diệp Từ đang đứng dùng lực gõ thật mạnh vào đầu nàng, nụ cười chế giễu hiện ra

“Người làm gì vậy tên khốn” Diệp Từ tức giận trừng mắt với hắn vừa rồi là rất đau, nàng cứ tưởng là mình đã chết rồi, vẻ mặt của hắn đang cười thật ghê tởm, hắn cúi người xuống ghé sát vào tai nàng nói nhỏ

“Đây là hậu quả của việc dám dùng ánh mắt tiện nhân đó nhìn ta, người ắt hẳn ít nhiều đã đoán được ý đồ của ta phải không”

Diệp Từ đẩy hắn ra, nàng cầm chặt thanh kiếm định động thủ với hắn nhưng vì nương nương đang đứng ngay đó khiến nàng chùn bước, nàng rút kiếm trở lại bên hông, nàng hét lên này tới lần khác bị hắn chơi một vỏ đầu thù này nhất định nàng sẽ trả

“Coi như người lợi hại, bỏn cô nương ta phi”

A, vừa rồi là

“Lệnh chủ, Ninh Phong sắp trở về hiện tại nàng ấy đang ở trong Thành Yên Vu chốc nữa sẽ tới nơi”

“Vậy sao” Âu Dương Thần quay đi, Diệp Tử lại gần nàng ánh mắt nhìn hấn vẫn không sao dứt khỏi

“Nương nương, hấn ta thật quá kì lạ phải không”

“Sao ta lại không thấy nhỉ, điều mà ta ngạc nhiên là ngài ấy lại chú tâm đến em đó Diệp Tử, ta nghe mọi người nói rằng Âu Dương Thần ngoài Ninh Phong ra hầu như chẳng nói với ai dù chỉ nửa câu, lời của hấn đều là mệnh lệnh, hấn chưa từng gần gũi nữ nhân cũng không muốn tiếp xúc với họ”
Nhược Hy hiểu qua quả nhiên hai người này có gian tình, điều đáng ngạc nhiên chính là hấn lại để ý tới Diệp Tử một cô nương bé nhỏ như nàng

“Không có chuyện đó đâu nương nương, thần và hấn chẳng qua chỉ là “

“Ninh Phong, nàng ấy “

Bất chợt một luồng khói đen bay tới thật nhanh khiến cả ba đều không thể phản ứng kịp, trước mặt chỉ là một màu đen hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ vật gì trước mặt

“Khói này có độc mau che mặt lại” Âu Dương Thần lớn tiếng nói, Âu Dương Thần hấn không che mặt lại vì bản thân hấn đã quá quen thuộc với loại độc được này, hấn rời xa vị trí mình đang đứng nhanh chóng tìm bóng dáng của Nhược Hy

Nhược Hy che mặt lại, làn khói độc màu đen khiến cho mắt này cay một nhắm vô thức nhắm lại, toàn thân thể bỗng rung mình nàng ho sặc sụa, một mũi rất khó ngửi xộc vào mũi nàng

Đây là thứ gì, một màu đen đến đáng sợ nàng lúc này chỉ cảm thấy toàn thân thể có chút bất ổn dù nàng có che đi nhưng chúng vẫn cứ mãnh liệt xộc thẳng vào mũi nàng

Diệp Tử cắn chặt môi, gào lên “ Nương nương, hoàng phi nương” làn khói quá dày đặc lại còn là loại độc được chí mạng nàng một tay che đi gương mặt một tay dò đường tìm Nhược Hy

Ngay lúc đó trong làn khói dày đặc có bóng dáng của 4 tên nam nhân tuy chỉ là mờ ảo nhưng Diệp Tử vẫn nhận ra được, chúng đang tiến đến chỗ của nương nương, chết tiệt thứ khói độc này chính là do chúng gây ra sao

Bộp Bàn tay nhỏ bé của Diệp Tử bị một người kéo lại lùi về phía đằng sau, hấn bịt lấy miệng này hàng động rất nhẹ nhàng không hề cảm thấy có chút tàn nhẫn

Nhược Hy đang cố tìm cách trốn ra phía bên ngoài, thân thể này càng mềm mại không cảm nhận được mọi thứ xung quanh, nàng giật mình cố nheo mắt nhìn kĩ thứ đang xuất hiện trước mặt là 4 nam nhân chúng cũng mặc y phục màu đen, nàng sợ hãi lùi lại nhưng phía sau lưng nàng là một bức tường đá, dồn đến đường cùng nàng đành phải liều mạng đánh với chúng một trận

Nàng rút thanh kiếm bên hông ra, đường kiếm sắc nhọn đánh bay thanh kiếm của tên đầu tên, đằng sau có một tên giữ lấy tay nàng không cho nàng động thủ, nàng dùng lực ở cánh tay phải huyếch vào bụng hấn, tên đó đau đớn buông lỏng tay nàng ra, nàng thoát khỏi vòng vây của chúng

Keng keng thanh kiếm trên tay Nhược Hy rơi xuống mặt đất, ánh sáng len lỏi phía trên chiếu vào thanh kiếm của Nhược Hy, Diệp Tử lúc này mới thấy rõ toàn bộ tình hình đang diễn ra, Diệp Tử buông tay kẻ đang giữ mình ra giận dữ xoay người lại đá vào ngực hấn rồi tiến tới chỗ tên đang đưa Nhược Hy đi

Nàng đang bị một tên nam nhân bận đồ đen vác trên lưng, trên lưng đã bất tỉnh hoàn toàn, Diệp Tử cố chạy tới nhưng đã không kịp, nàng cầm thanh kiếm của mình phi thẳng tới tên đang vác Nhược Hy trên lưng

Tên đó khựng lại một lúc, hấn quay lại nhìn Diệp Tử, dù hấn đã bịt mắt nhưng ánh mắt đó ngay lúc này chỉ muốn giết nữ nhân đã phi kiếm trúng gần hông hấn, hấn dường như không biết đau đớn là gì, hấn mạnh tay rút thanh kiếm của Diệp Tử, hung hăng vút nó xuống mặt đất rồi cùng đồng bọn trốn thoát khỏi vòng vây

Trong đêm tối chỉ còn lại tiếng phát ra từ thanh kiếm của Diệp Tử rơi xuống đất, vang dần lên một sự tuyệt vọng, bị ai đến cực cùng

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Thương Long Lệnh

Lúc bọn chúng rời đi cũng là khi những làn khói độc đen bao phủ toàn bộ thương vân lệnh theo dấu vết đỏ mà biến mất, hòa vào không gian tan biến một cách lạ thường. Âu Dương Thần hần vẫn chưa thể tin vào những gì mà hần đang chứng kiến, Nhược Hy đã biến mất không để lại dấu vết còn Diệp Từ nàng ta đang ngồi xuống mặt đất, dáng vẻ thất thần, gương mặt xinh đẹp cúi xuống không dám ngẩng đầu lên, lúc này nàng cảm thấy bản thân mình hoàn toàn bất lực, nương nương bị chúng bắt đi trước mắt còn nàng lại chẳng thể làm gì được

“Diệp Từ, tại sao lại là ngươi” Âu Dương Thần tiến đến chỗ Diệp từ trong đầu hần có hàng vạn câu hỏi muốn nàng trả lời rằng tại sao nàng lại là người ở lại mà không phải Nhược Hy, Diệp Từ im lặng nàng không trả lời hần bản thân đau đớn tới nỗi không thể nói được bất cứ lời nào

“Diệp Từ trả lời ta tại sao lại là ngươi, rõ ràng người lúc đó ta bảo vệ là nương nương cơ mà”

Diệp Từ giận dữ, nàng đứng dậy xoay người lại, sắc mặt tối sầm tím lấy y phục hần, nàng cắn chặt môi tới bật máu, cứ thế mà gào thét lên với hần

“Ngươi hỏi ta thì ta phải trả lời như thế nào, ngươi rõ ràng lúc đó đã giữ lại tay ta ta đã cố vùng ra nhưng ngươi vẫn giữ lại đáng ra người bị đưa đi là ta không phải nương nương, ngươi thì biết cái gì”

Về mặt hần vẫn lạnh lùng, thần nhiên nhìn nàng gào lên trong giận dữ hần im lặng mặc cho nàng nói hần vì lúc này bản thân hần cũng chẳng thể làm gì khác được

“Nếu lúc đó ngươi không kéo ta lại thì bọn chúng đâu có cơ hội thoát khỏi Thương Vân Lệnh, chúng cũng không thể đưa nương nương đi”

“Sao hả, Âu Dương Thần ngươi tự nhận bản thân là giáo chủ danh trấn thiên hạ, lệnh chủ của tổ chức sát thủ đứng đầu Thiên Sơn Trùng Quốc sao vậy mà cả hoàng phi nương nương cũng không bảo vệ được, ngươi có tư cách gì trách móc ta”

Tay nàng run lên, giọt lệ mặn chát chảy xuống khỏi khóe mắt đang đỏ ngầu lên vì giận dữ vì bản thân bất lực chưa lúc nào nàng cảm thấy mình vô dụng như vậy

“Ngươi nói xong chưa” Lời nói của hần khiến nàng rung mình, dáng vẻ hần rất đáng sợ nàng có thể cảm nhận được hần đang rất tức giận, nàng buông tay khỏi y phục hần, thân thể bé nhỏ ngồi xuống nền đất lạnh lẽo, nước mắt cứ thế mà rơi xuống

“Một tiện nhân như ngươi dám lớn tiếng với ta, ngươi quả thực đi quá phận rồi Diệp Từ, ngươi tưởng rằng ta sẽ tha thứ cho hành động lỗ mãng này của ngươi sao”

Nụ cười chột hiện nên là nụ cười chế giễu là nụ cười khinh bỉ không phải nàng khinh miệt hần mà đang khinh miệt chính bản thân mình vô dụng, lần đầu nhập cung đã hứa với nương nương sẽ bảo vệ người thật tốt vậy mà người bị đưa đi trước mặt còn nàng thì chẳng thể làm gì, nàng thu gọn người lại cả thân thể run lên, cánh tay phải đã ướt đầm

Nàng phải làm sao đây, nàng sẽ phải đối mặt với bệ hạ thế nào người đã rất tin tưởng nàng sẽ bảo vệ tốt cho nương nương, nàng đã phụ lòng tin của bệ hạ

Nương nương là phi tử bệ hạ sủng ái nhất lại bị bắt đi bởi một nhóm người xa lạ bệ hạ ắt sẽ làm lớn chuyện lên còn nàng nhất định sẽ không sống sót khỏi

“Diệp Từ”

Âu Dương Thần đứng đó quan sát nàng cảm xúc của hần đã thay đổi trong phút chốc, hần im lặng đến gần nàng, đôi tay lớn của hần vòng qua chiếc cổ trắng nõn của nàng ép sát mặt nàng vào ngực hần, Diệp Từ mở to mắt dòng nước mắt vẫn vô thức chảy xuống, nàng cảm nhận được hơi thở nóng của hần mang mùi hương vô cùng đặc biệt, khuôn ngực hần săn chắc rất ấm áp tựa đầu vào ngực hần cảm giác an tâm vô cùng

Nàng không phản ứng cũng không đẩy hần ra, gương mặt hần vẫn lạnh lùng tựa như không có gì to lớn xảy ra, hần vỗ nhẹ vai nàng, thờ dài một tiếng

“Diệp Từ, không phải lỗi của ngươi đừng tự trách mình”

“Không phải lỗi của ta thì là lỗi của ai từ trước đến nay ta luôn sai chưa lúc nào cảm thấy rằng cảm thân đã làm đúng chuyện gì đó, không bảo vệ tốt cho nương nương là lỗi của ta, ta ...”

“Không được khóc, im lặng cho ta” Hần lại một lần nữa cốc mạnh vào đầu nàng, lúc này nàng ngưng khóc hần nàng ngước lên nhìn hần, gương mặt anh tuấn bỗng sáng rực lên thật đẹp, hần không hề run sợ cũng chẳng hề sợ hãi nàng tự hỏi hần lấy đầu ra can đảm để bình thần đến như thế, chẳng lẽ hần không sợ hần sẽ bị bệ hạ trừng phạt sao

“Âu Dương Thần ngươi không có chút sợ hãi gì sao”

“Âu Dương Thần ta từ trước đến nay chưa từng biết đến hai từ ‘sợ hãi’ nếu như bản thân ta cảm thấy sợ hãi thì chiếc ghế lãnh chủ này vốn không giành cho ta, ta trải qua nhiều chuyện còn đáng sợ hơn ngươi tưởng thậm chí cả những lần chết đi sống lại cũng thực chẳng hề run sợ”

Hần đẩy nàng ta, bắt giác đứng dậy đi tới chỗ có một vật lạ nằm trên mặt đất, hần cúi xuống, nhếch miệng thần nhiên hỏi nàng

“Nữ đệ tử ưu tú của Bách Hoa Môn ít nhiều ngươi cũng biết loại khí độc vừa rồi là gì”

Nàng gật đầu nhìn hần “Độc linh đan”

Hắn quay đầu lại, gật đầu phủ nhận “ Đứng chính là độc linh đan, loại độc này ta đã gặp rất nhiều nhưng ít khi cần đến chúng hầu như là không cần đến vì chúng quá nguy hiểm, cơ thể bình thường không chịu được linh khí của nó sẽ chết ngay tức khắc”

“Vậy người biết chúng từ đâu đến không”

Nàng ngồi đó ngẩn người bất giác lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng trở về như ban đầu

“Không biết, vì sư phụ không có nói cho ta xuất xứ của nó”

Hắn đưa ra trước mặt nàng một vật, là một linh bài màu đồng bên trên linh bài đó khắc chữ “ Long Thương”, nàng giật mình ít nhiều cũng đã đoán ra được linh bài này từ đâu mà đến, hắn cười lạnh cùng theo đó là giọng nói trầm đặc đầy ám khí

“Người đoán ra được chứ”

Hắn biết nữ nhân này thông thạo mọi nơi ở Thiên Sơn Trùng Quốc không nơi nào là nàng ta không biết đến, có nàng ta mọi việc mới có thể suôn sẻ

“Lệnh chủ vừa rồi, Liêm Phong và Khiết Dương đã bị trúng độc tam dược hiện đã được đưa đi cứu chữa mọi nơi trong Thương Vân Lệnh một phần là bị chặn các đường bẫy lại, kẻ địch mới có thể lên vào trong, chúng đã thả độc đan dược khắp mọi hướng, một số huynh đệ đã không ra tay kịp nhân lúc đó chúng đã làm trọng thương một vài người” Âu Các quý xuống trước mặt Âu Dương Thần bẩm báo tình hình vừa xảy ra, đáng vẻ hắn vô cùng gấp rút

“Chúng dám đột nhập vào Thương Vân Lệnh chưa hết còn dám sử dụng các loại độc dược đã bị cấm từ lâu, những loại độc dược chúng dùng có sát thương rất lớn, khôn kiếp kẻ làm ra chuyện này chỉ có thể ...”

“Là Thương Long Lệnh” Từ ngoài bước vào là một nữ nhân, nàng ấy có mái tóc rất dài được cột lên cao trên đầu cài 3 chiếc trâm ngọc đẹp mắt, đôi mắt màu bạc sáng rực chỉ có thể hình dung hai từ là xinh đẹp, nàng ấy tuy mặc trên người bộ y phục của nam nhân nhưng không thể giấu được vẻ kiêu sa sắc sảo của một nữ nhân, nàng ấy không cười sắc mặt lạnh băng

“Ninh Phong” Âu Dương Thần chợt lên tiếng, Diệp Tử đứng dậy phui y phục ngược nhìn người được gọi với cái tên Ninh Phong, thì ra nàng ấy chính là nữ nhân nổi danh đó, người quan trọng của Âu Dương Thần, cánh tay phải đặc lực của hắn

Ninh Phong mỉm cười khi trông thấy Âu Dương Thần, không thể nào khi nàng ấy cười lại xinh đẹp tới vậy tựa như một rừng đào trăm năm nở rộ đẹp đến nao lòng, Ninh Phong đến gần hắn kéo lấy cánh tay Âu Dương Thần, nàng ôm lấy hắn, tựa đầu vào ngực hắn, nàng khẽ cười

“Lệnh chủ, ta nhớ người”

Diệp Tử há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mặt bọn họ đang tình tứ với nhau sao, không phải giữa họ chỉ là người trên kẻ dưới hay sao hay chỉ là lớp vỏ nguy trang

Âu Dương Thần đẩy nhẹ Ninh Phong ra, hắn lúc này không có tâm trạng để cười đùa, hàng lông mày hắn chợt nhíu lại thật đẹp Diệp Tử quay đi vừa rồi nàng bị hắn làm bản thân lay động, Ninh Phong buông hắn ra thở dài một tiếng

“Dương Thần ở đây có việc gì liên quan đến Long Thương sao”

Âu Dương Thần gật đầu, nhẹ nhàng đáp trả lời nói của Ninh Phong

“Chúng đã đột nhập vào Thương Vân Lệnh còn bắt hoàng phi đi khỏi nơi này”

Diệp Tử dường như là người không còn quan trọng, nàng đứng ngoài nghe họ nói chuyện quả nhiên lời đồn đó chẳng sai Âu Dương Thần ôn nhu nhẹ nhàng chỉ với một nữ nhân duy nhất, hắn đứng trước Ninh Phong hoàn toàn trở thành một con người khác, trút bỏ đi lớp vỏ lạnh lùng thay vào đó là dáng vẻ dịu dàng vô cùng

“Kính Thương từ trước đến nay hắn rất nể Thương Vân Lệnh chúng ta, chưa từng dám manh động hắn đều rất phục tùng chúng ta tại sao lại xảy ra chuyện này, người của hắn dám kích động đến chúng ta, Dương Thần điều này không thể xảy ra ngài cũng biết mà”

Hắn có chút suy nghĩ, lời nói của Ninh Phong rất đúng Long Thương vốn ôn hòa với chúng ta, phục tùng chúng ta rất nhiều năm, Kính Thương rất nể sợ hắn, hắn khoan tay cả người tựa vào tường vậy tại sao lại có chuyện người của Thương Long đột nhập vào đây

“Chẳng phải Long Thương Lệnh ở Bắc Thần Quốc hay sao, họ là tổ chức sát thủ lớn thứ 2 sau Thương Vân Lệnh ta nghe nói họ rất nể trọng các người vậy mà hôm nay dám to gan ra tay với Thương Vân Lệnh nếu không phải là Kính Thương ra lệnh thì các người nghĩ xem còn ai ngoài hắn dám ra lệnh cho Long Thương”

Cả Ninh Phong và Âu Dương Thần đều giật mình, hắn đưa tấm linh bài đang cầm trong tay ra trước mặt Ninh Phong, quả nhiên ngoài người đó ra thì không còn ai khác có thể làm chuyện này

“Chỉ có một người duy nhất mới có thể làm việc này, để vương hắc thần Từ Hiến, vua của Bắc Thần Quốc”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Bắt nhảm nữ nhân

“Nàng ta là ai” Ninh Phong chỉ tay về phía Diệp Tử về mặt có chút không vui, nàng nhìn sang Âu Dương Thần nàng khó hiểu nàng ta ở đâu ra tại sao lại xuất hiện ở Thương Vân Lệnh, nàng hiểu rõ tính tình hắn, hắn chưa từng để ai dễ dàng đi vào Thương Vân Lệnh ngay cả người thân tín ngay cạnh hắn cũng chỉ được đứng bên ngoài chờ lệnh của hắn, vậy mà nữ nhân này là xuất hiện đường đột ở đây

Nàng rút cuộc đến đây với mục đích gì?

“Nàng ấy là Diệp Tử, người ở bên cạnh bảo vệ nương nương” Hắn trầm giọng trong đầu chỉ nghĩ tới một việc duy nhất hắn phải tới Thương Long một chuyến, không dễ dàng bỏ qua việc này hắn nhất định phải làm rõ

“Duong Thần, hoàng phi nương nương tại sao lại đến đây dù người có là hoàng phi thì nơi này cũng không phải nơi người nên đến” Sắc mặt Ninh Phong bất chợt thay đổi

“Việc nương nương tới đây đã không còn quan trọng, việc quan trọng bây giờ bề hạ sẽ trở về bất cứ lúc nào, người đã cản dận ta phải bảo vệ tốt cho nương nương giờ nương nương bị đưa đi, ta nghĩ mình nên tới đại điện chịu tội” Âu Dương Thần dường như không muốn nhiều lời, hắn cầm chặt trong tay linh bài của Thương Long

“Duong Thần, huynh có biết khi huynh đến đại điện xưng tội với điện hạ huynh sẽ phải chịu đựng hình phạt thế nào không” Ninh Phong chợt quay đi, miệng cắn chặt lại cả thân thể run lên, hàng lông mày nhíu lại nàng đã từng chứng kiến việc bề hạ trừng phạt hắn quả thực rất đau đớn lúc đó cứ tưởng rằng hắn sẽ chết, hắn sẽ bỏ nàng đi mất khi đó nàng không nhớ rõ mình đã khóc trong bao lâu chỉ nhớ khi tỉnh lại hắn đang ngồi trước mặt nàng ôn nhu mỉm cười với nàng, dù hắn có mạnh đến đâu thì hắn cũng chỉ là một con người bình thường không phải thần tiên để có thể chịu đựng hình phạt tàn nhẫn đó

“Ta đã từng phải chịu đựng chứng lễ nào nàng nghĩ ta không thể chịu đựng được nữa” Hắn cười nhạt có đau đớn thế nào hắn cũng chẳng mấy may bận tâm hắn đã không thể bảo vệ được nương nương thì hình phạt đó có đáng là bao

“Huynh không nghĩ cho bản thân huynh thì chí ít cũng nên nghĩ cho ta” Cánh tay phải nhanh chóng gạt đi giọt nước mắt chảy xuống nàng không dám quay lại nhìn hắn, nếu như quay lại thử nàng nhận được chỉ là nụ cười vô hồn của hắn, liệu hắn có bao giờ nghĩ đến nàng sẽ tổn thương thế nào khi hắn gần như là chết đi không

Diệp Tử đứng ngoài cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng thờ dài một tiếng đôi mắt xinh đẹp nhắm nghiền lại không muốn chứng kiến cảnh tượng đó nữa, hai người họ xem ra chính là yêu dáng vẻ lo lắng đến mức bật khóc của Ninh Phong đã làm rõ điều đó, Âu Dương Thần dù có ôn nhu với người khác thì về mặt vẫn lạnh như băng, cũng chưa từng cười với bất cứ ai tuy nhiên chỉ có Ninh Phong là khác đứng trước mặt nàng ấy hắn hóa ôn nhu lạ kì, nụ cười với nàng ấy không hề lạnh lẽo mà là nụ cười quan tâm đến cực cùng

Phải nói thế nào, bản thân nàng trước đây đã từng giống như hai người họ nhưng suy cho cùng tất cả chỉ là do nàng tự ảo tưởng, nàng bị nam nhân đó phản bội, không dám ngước mắt lên nhìn ai, huynh đệ trong môn nhìn nàng bây giờ chỉ còn lại ánh mắt dè bieu khinh ghét, họ mỗi ngày đều muốn nàng đi khỏi Bách Hoa Môn nhưng sự phụ lại bảo vệ nàng giờ trái tim nàng đã nguội lạnh, chân tình? Đối với nàng bây giờ chỉ còn là đau thương

“Ta và ngươi sẽ cùng tới xưng tội với bề hạ” Diệp Tử mở mắt, nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Thần cương quyết một lời

“Ngươi..”

“Ta không cần, đây là việc của ta đừng xen vào”

“Ngươi không cần nhưng ta vẫn phải xen vào việc này suy cho cùng đều là trách nhiệm của ta và ngươi nay nương nương bị đưa đi một phần cũng là do ta bảo vệ người không tốt, ta làm việc này không phải vì ngươi mà là vì bản thân ta” Nàng phản bác lại, lạnh lùng lên tiếng

“Ngươi nghĩ mình đủ khả năng sao, huynh ấy từng chết đi sống lại sau sự trừng phạt đó dù ngươi có là ai nhưng vẫn là nữ nhân đừng quá kiêu ngạo”

Diệp Tử cảm nhận được ánh mắt khinh thường của Ninh Phong, lời nói của nàng ta vừa nghe cũng thấy được sự lo lắng cho an nguy của nàng bên trong đó nhưng với Diệp Tử chỉ là không muốn nàng gần gũi với Âu Dương Thần, nàng chỉ là người xa lạ không nên dính dáng vào hắn

“Thế thì đã sao, Ninh Phong cô là sát thủ nổi danh khắp thiên hạ ai ai cũng biết về nội công ta không thể bằng cô nhưng phải chịu sự đau đớn giày vò phải trải qua những thứ mà một người bình thường chưa từng được trải qua thì cô mãi mãi không thể bằng ta, cô nên nhớ kĩ điều đó” Diệp Tử nhếch miệng, ngả lưng về phía sau đáng vẻ khiêu khích Ninh Phong

“ Ngươi Đừng “ Ninh Phong tức giận một hạ nhân như nàng ta mà dám đem ra so sánh nàng với nàng ta thật ngông cuồng, nếu không dạy cho nàng ta một bài học thì mãi mãi nàng cũng chỉ bị coi thường không ra gì

“Ninh Phong đủ rồi”

Bên trong còn đang lộn xộn suýt chút nữa là xảy ra chuyện lớn, bên ngoài một tên thuộc hạ của Âu Dương Thần chạy vào báo tin, vẻ mặt sợ hãi vô cùng

“Lệnh chủ có chuyện lớn rồi”

Âu Dương Thần thân nhiên đối ngược lại với vẻ mặt lo lắng của tên thuộc hạ dường như hẳn biết có chuyện gì xảy ra vẫn bình thản hỏi lại

“Có chuyện gì, mau nói”

Tên thuộc hạ hít một hơi thật mạnh, cúi đầu xuống nhanh miệng nói

“Bệ hạ đã trở về từ biên giới phía Bắc hiện giờ người đang rất tức giận trong cung vì không thấy hoàng phi nương nương trở về, lệnh chủ bệ hạ truyền thánh chỉ triệu ngài vào cung ngay lập tức”

Âu Dương Thần không hề mở miệng phản bác hay mĩa mai cũng không để lộ ra vẻ mặt sợ sệt hẳn chỉ đứng đó, im lặng một lúc

Diệp Tử tiến tới chỗ Âu Dương Thần, nhướn người lên vỗ vai bờ vai rộng lớn của hắn, nàng khẽ cười “Ta chịu tội cùng ngươi, mau vào cung”

Nói xong Diệp Tử lập tức rời đi theo thánh chỉ của bệ hạ, Âu Dương Thần ung dung đi theo nàng không có chút nghi ngại nào, Ninh Phong nắm lấy tay Âu Dương Thần lắc đầu, nàng cắn chặt môi dường như không để hắn đi, hắn quay người lại buông tay Ninh Phong ra, chạm lên đầu nàng

“Nàng chờ ta, ta sẽ bình an trở về không phải đi theo ta, nàng đi đường xa trở về đã mệt rồi, ta sẽ trở về nhanh thôi”

Nghe vậy Ninh Phong mới bỏ tay hắn ra để hắn đi, giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt tuyệt đẹp nàng nhẹ nhàng nói

“Nhất định phải bình an”

“Nhất định” Vẻ mặt anh tuấn tựa hoa đào hiện lên cười với nàng một lần, nàng cứ có cảm giác như đó là nụ cười ôn nhu cuối cùng giành cho nàng, Ninh Phong chần chừ đứng đó nhìn theo bóng dáng hắn dần khuất xa

Chàng nhất định phải trở về bình an bên cạnh ta, Âu Dương Thần

Chàng nhất định không được xảy ra chuyện gì, ta đợi chàng quay về

Bắc Thần Quốc

“Điện hạ, đám vân long đã chờ về và mang theo nữ nhân mà bệ hạ cần” Thuộc hạ của Từ Hiên quỳ xuống trước hoàng bệ cao lớn báo tin

“Hiện giờ đang ở đâu”

“Dạ, đang ở trong nhà lao cung thất” Tên đó vẫn cung kính nói

Từ Hiên đứng dậy, uy nghiêm bước xuống khỏi hoàng bệ, vẻ mặt lạnh lùng xen lẫn sự đáng sợ, tên thuộc hạ đó đứng cách xa hắn nhưng vẫn có thể cảm nhận sát khí tàn nhẫn của Từ Hiên, hắn không nói một lời lập tức di chuyển đến nhà lao

Cuối cùng cũng có thể gặp được người Ninh Phong, lần này ta nhất định không để ngươi đi dễ dàng

“Mở nhà lao”

“Vâng” Những tên lính canh giữ nhà lao lập tức thi hành lệnh, họ nhanh chóng mở khóa nhà lao giam giữ “Ninh Phong”, cánh cửa gỗ được mở ra Từ Hiên bước vào, khí chất bá đạo, nàng ta vẫn đang bất tỉnh tại đó, hắn trầm giọng ra lệnh “Đưa nàng ta tới trước mặt ta”

“Vâng”

Một tên lính to lớn tại đó cầm một thùng nước lớn tới chỗ nàng đang bất tỉnh, đổ nước xuống, dòng nước lạnh buốt tuôn xối xả vào người nàng, nàng nhúm mày, đôi mắt xanh tuyệt đẹp từ từ mở ra, tất cả trước mặt nàng vẫn đang mơ hồ độc linh đan khiến nàng mệt mỏi, đau đầu nhức không sao tả được

Thấy nàng di chuyển người, Từ Hiên lớn giọng “Ninh Phong, ngươi tỉnh rồi”

Nhược Hy từ từ chống tay ngồi dậy, một tay sờ lên trên chân đang đau đớn, nàng lắc đầu bình tâm lại nhìn rõ mọi thứ xung quanh, vẻ mặt mệt mỏi lộ rõ trong ánh mắt

Nàng ngạc nhiên không thể di chuyển chân tay toàn bộ cơ thể nàng đều bị trói chặt bởi dây thừng lớn, nàng âm ừ không sao nói được chúng đã bịt miệng nàng che đi gần mắt nửa gương mặt, hàng lông mi rũ xuống

Mệt quá, ta thực sự rất mệt, nàng không có điểm tựa thân thể mất thăng bằng lại một lần nữa ngã xuống trên nền đất lạnh, nàng cố mở mắt to lớn để nhìn lũ người đứng trước mặt nàng, ánh mắt dừng lại bởi dáng vẻ quen thuộc nàng hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi

Từ Hiên???

Nhận ra hắc năng đầy dẫy mạnh hơn, hắc chỉ nhếch miệng khinh bỉ hắc dĩ nhiên hiểu bộ dạng thảm hại lúc này của nàng ta bất kì ai trúng độc đan linh đều trở nên yếu ớt dù cho mạnh tới mức nào nhưng bất chợt lại phản ứng kịch liệt tới vậy chứng tỏ nàng ta thân thủ tốt

“Ninh Phong, ngươi có biết vì sao bốn vương lại bắt ngươi tới đây không?”

Nhược Hy không trả lời, lúc này này thực sự không còn sức lực để trả lời hắc nữa, nàng nhắm mắt lại, miệng cắn chặt

Tại sao Từ Hiên lại bắt nàng tới đây lại còn gọi với cái tên Ninh Phong

Nàng muốn nói cho hắc hiểu lại chẳng thể bởi độc linh đan quá mạnh nàng chưa từng biết đến thứ này, thân thể càng lúc càng yếu đi

“Mau nói, cái chết năm đó của hoàng hậu có liên quan tới ngươi đúng không?”

Nàng lập tức ngắt đi, trán nhễ nhại mồ hôi, mắt nhắm nghiền lại hơi thở nóng rực lên

“Bệ hạ nàng ta hắc không quen với độc linh đan lên thân thể ngày càng yếu ớt”

“Không thể, người trong Thương Vân Lệnh nội công cao cường bất kì loại độc nào cũng đều đã thử qua ngay cả thiên hoa liên cực mạnh cũng có thể chịu đựng được, người này hoàn toàn khác xa với Ninh Phong mà người trong thiên hạ đồn thổi, nghe nói nàng ta còn thay lệnh chủ của Thương Vân Lệnh uống đan được độc mà bệ hạ năm đó trừng phạt hắc”

“Lẽ nào chúng ta đã bắt sai người?”

Dáng vẻ của hắc càng lúc càng đáng sợ, đúng vậy trừ khi nàng ta không phải là Ninh Phong nếu đó không phải Ninh Phong thì nàng ta là ai “Lập tức tháo khăn che mặt ra”

“Tuân lệnh”

Tấm vải che mặt được tháo ra, Từ Hiên không tin vào mắt mình, người bất tỉnh nằm đó không phải là Ninh Phong lại chính là nàng

“Nhược Hy”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bảo hộ cho nàng

“Chúng thần tham kiến bệ hạ” Diệp Từ, Âu Dương Thần quỳ trước hoàng bệ, dáng vẻ cung kính đầu cúi gập, nàng vẫn cúi đầu xuống chẳng dám ngược mặt lên đối diện với bệ hạ nhưng Âu Dương Thần thì khác sau khi tạ lễ hắc đã ngẩng lên một cách uy nghiêm đối diện với người đang ngồi trên hoàng bệ kia là bệ hạ

“Âu Dương Thần, ta hỏi khanh Nhược Hy nàng ấy đâu” Mạc Từ Ngôn ngồi trên hoàng bệ, hắc vẫn khoác trên người bộ long bào màu sẫm từ lúc rời khỏi biên giới phía bắc quay về, hắc sau khi nghe đại tổng quản bẩm báo rằng nàng vẫn chưa về, hắc rất tức giận liền ngay lập tức triệu tập Âu Dương Thần vào cung hỏi rõ tình hình

Âu Dương Thần không trả lời, ánh mắt hắc không hề run sợ đáng vẻ vẫn thản nhiên, Diệp Từ liếc nhìn hắc không ai nói một lời, nàng khẽ nhíu mày hắc cứ im lặng như vậy chẳng phải là đang thách thức sự tức giận của bệ hạ sao

“Âu Dương Thần, ta hỏi khanh một lần nữa Nhược Hy đang ở đâu tại sao lại không trở về cung” Lúc này gương mặt anh tuấn của Mạc Từ Ngôn càng tối sầm lại, giọng nói lạnh lẽo gần lên từng chữ với Âu Dương Thần hắc dường như đang cố kìm nén lại cơn tức giận đỉnh điểm của mình

“Là thần đã bảo vệ không tốt nương nương đã để kẻ địch bắt người đi”

“Bị bắt đi, ta cho khanh nói lại một lần nữa” Mạc Từ Ngôn đập mạnh tay xuống bàn ngọc, lớn tiếng ánh mắt hắc đã thay đổi giống như lần đó, Âu Dương Thần nắm chặt tay, trầm giọng đáp lại Mạc Từ Ngôn

“Nương nương đã bị đưa đi là do sơ xuất của thần” Âu Dương Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía bệ hạ

“Ta để Nhược Hy đến Thương Vân Lệnh một phần vì ta đã tin tưởng khanh một phần là vì nàng ấy muốn trước khi tới biên giới phía bắc có căn dặn khanh phải bảo vệ nàng ấy vì Thương Vân Lệnh rất nguy hiểm, khanh chưa từng làm bốn vương thất vọng mà bây giờ khanh đã để phi tử của ta bị đưa

đi mất, khanh nghĩ ta có nên để chức vị lãnh chủ này cho khanh được nghỉ sao”

Âu Dương Thần chuẩn bị trả lời Mạc Từ Ngôn hần bị Diệp Từ chặn lại, nàng cắn môi cúi gập đầu xuống thấp hơn, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai

“Bệ hạ, là do thần bảo vệ nương nương không tốt xin bệ hạ hãy trách phạt”

Mạc Từ Ngôn lúc này mới để ý tới nữ nhân ngồi kế bên Âu Dương Thần, nàng ta bận y phục màu đen, dáng người nhỏ hần nhưng lại tỏa ra đầy sinh khí mạnh mẽ bên hông có đeo một bảo kiếm màu bạc

“Ngươi là ai”

“Bệ hạ, thần là nữ đệ tử của Bách Hoa Môn theo thánh chỉ của người tiền cung để bảo vệ nương nương”

“Ngươi là nữ đệ tử của Mã Lưu trưởng môn Bách Hoa”

“Vâng”

“Ngươi là nữ đệ tử mà hần tin tưởng nhất, người mà hần khẳng định mạnh nhất Bách Hoa Môn mà ngay cả ngươi cũng không thể bảo vệ nàng ấy thì có tư cách gì tự coi mình là người mạnh nhất Bách Hoa Môn”

Mạc Từ Ngôn hừ lạnh một tiếng, hần tức giận ném hai bản tấu xuống trước hoàng bệ, lực ném quá mạnh khiến hai bản tấu làm bằng gỗ tinh vỡ tan tành, Diệp Từ càng lúc càng sợ hãi tim trong lồng ngực đập loạn hồi, nàng từ lâu đã nghe danh Mạc Từ Ngôn rất tàn nhẫn khi hần tức giận lên bất kể là ai trước mặt đều muốn giết chết, hai bản tấu vừa rồi bị hần ném xuống vỡ tan chứng tỏ hần đang rất tức giận

Âu Dương Thần chạm tay vào cánh tay nàng đang run lên vì sợ, cao giọng nói

“Đừng sợ, có ta rồi”

Nàng ngạc nhiên liếc nhìn hần, thấy hần vẫn ngồi yên vẻ mặt lạnh lẽo dường như chẳng có chuyện gì, hần không sợ hãi cũng chẳng bận tâm rằng mình có ra sao hần không muốn vì hần mà khiến người khác bị liên lụy tất cả mọi thứ hần chỉ muốn tự mình làm không liên can đến nàng hần nhất định sẽ bảo vệ nàng

“Tất cả mọi chuyện đều là sai sót của thần, xin bệ hạ hãy ban thánh chỉ trừng phạt thần” Hần một lần nữa cúi người xuống buông tay khỏi cánh tay nàng

“Không phải chỉ ngươi và cả nàng ta đều có tội các ngươi phản bội lòng tin của ta, để Nhược Hy bị bắt đi tất cả các ngươi đều phải xử tội chết”

“Bệ hạ, không liên quan đến nàng ấy, nàng ấy đã cố hết sức bảo vệ nương nương còn thần bất lực không thể làm gì, hãy trừng phạt một mình thần”

“Được, Âu Dương Thần ngươi còn nhớ năm đó chứ” Mạc Từ Ngôn nhếch miệng khinh bỉ hần

Âu Dương Thần không trả lời vẻ mặt lạnh như băng, nàng không thể biết được hần đang nghĩ gì, chỉ nhớ Ninh Phong có nói rằng hình phạt năm đó khiến hần như chết đi sống lại vì nội công lớn mạnh lên hần đã thoát khỏi nguy hiểm năm đó nhưng dù có thoát khỏi được cái chết năm đó thì bây giờ trên người hần sẹo vẫn còn để lại nếu bây giờ tiếp tục hần nhất định không chịu được rồi sẽ chết

“Nếu năm đó Ninh Phong, thân cận của ngươi nàng ta không uống loại độc mạnh ta ban cho ngươi thì ngươi nghĩ mình có thể sống tới bây giờ” Mạc Từ Ngôn hần biết Âu Dương Thần dường như không hề cảm thấy sợ hãi vì hần đã từng ném trái một lần, Âu Dương Thần chưa từng sợ bất cứ ai năm đó khi tra tấn Âu Dương Thần không kêu một lời cũng chẳng oán trách hần tới tận bây giờ Âu Dương Thần cũng không hề sợ hần mà đối với hần chỉ là sự phụ tùng, trung thành với hần

“Sau khi trừng phạt ngươi xong ta sẽ phế truất tước vị của ngươi và đày ngươi tới một nơi thật xa, ở một nơi mà không một ai biết đến ngươi là ai”

Diệp Từ nắm chặt tay hần đã bảo vệ nàng không quan tâm đến mạng sống của mình, lí do gì khiến hần phải làm như vậy, chức vị đó với hần là tín ngưỡng cả cuộc đời, hần cao ngạo hần lạnh lùng là thế đến cả khi đối diện với sự sợ hãi thực sự hần cũng không chút phản ứng

Đừng sợ, có ta rồi ... đừng sợ có ta rồi ... đừng sợ có ta rồi

Lời nói bám lấy tam trí nàng mãi không buông, không được nàng phải bảo vệ hần, nàng nhất định phải cứu hần, nàng đã hứa rồi Đã hứa rồi

“Là độc đan linh dược” Nàng ngẩng đầu lên đối diện chính trực với bệ hạ không hề sợ hãi một chút

“Ngươi đang nói về chuyện gì” Mạc Từ Ngôn ánh mắt âm u đáng sợ vẻ mặt lạnh băng nhìn về phía Diệp Từ

“Diệp Từ ngươi đừng làm loạn” Âu Dương Thần ngăn cản không cho nàng nói, nàng dùng lực đâm thẳng vào ngực hần, hần chỉ khẽ nhíu mày

Nữ nhân này, nàng ta định làm loạn sao

“Ngươi ngồi yên đó, ta đảm bảo ngươi nhất định sẽ không sao cả cứ tin ở ta” Diệp Từ mỉm cười rồi đưa ánh mắt lên trên hoàng bệ, dáng vẻ lạnh lùng

lại xuất hiện, nàng từ từ nói

“Khi đó thần cùng Âu Dương Thần đứng đó đang chuẩn bị đi tiếp thì bất chợt có một luồng khí đen trải dài bao phủ lấy toàn bộ thương vân lệnh, nhân lúc chưa kịp phản ứng thì có 4 nam nhân bận y phục màu đen, bọn chúng bịt mắt khiến thần không thể nhận ra chúng đã lợi dụng sự nguy hiểm của độc đan linh tấn công nương nương và đưa người đi khi đó thần đã làm trọng thương một tên nhưng vì số lượng đông chúng vẫn thoát được”

“Bệ hạ người hẳn cũng biết độc linh đan được là một loài độc cực mạnh chúng có thể giết người ngay tức khắc đã bị cấm sử dụng từ lâu khi hít phải khí độc đó dù nội công có mạnh tới đâu cũng bị ảnh hưởng ít nhiều hơn nữa chúng đã dùng tam độc làm trọng thương người trong thương vân lệnh khiến chúng ta không kịp đề phòng nên đã xảy ra chuyện bất trắc”

“Nói tiếp”

Diệp Từ khẽ cúi đầu “Thần đã tìm ra được người đã bắt nương nương đi, bọn chúng trước khi rời khỏi có đánh rơi một thứ”

Từ Ngôn nhíu mày, trong đầu có chút suy nghĩ hẳn dường như đã bốt tức giận, nữ nhân này một phen đã thuyết phục được hẳn

“Là thứ gì”

Diệp Từ lấy đi thứ Âu Dương Thần giấu sau bộ trường bào màu xanh thẫm của hẳn, nàng giơ lên trước mặt Mạc Từ Ngôn, ánh mắt cương quyết một lời

“Đây là linh bài của Thương Long Lệnh là tổ chức sát thủ đứng ngay sau Thương Vân Lệnh, chúng tổ bọn chúng chính là người của Thương Long”

“Thương Long Lệnh, bọn chúng dám bắt phi tử của ta đi chứng tỏ bọn chúng không coi Mạc Từ Ngôn ta ra gì” Mạc Từ Ngôn cau mày, một lần nữa đập mạnh tay xuống bàn ngọc, tay hẳn run lên vì tức giận

“Xin bệ hạ bốt tức giận, thật ra Kinh Thương chủ nhân của Thương Long Lệnh từ lâu đã rất nể trong Thương Vân Lệnh không dám dă động gì đến chúng ta, Kinh Thương vô cùng kính trọng với thần khi gặp hẳn lần cuối ở Tây Sơn hẳn cung kính một lời không tỏ thái độ khiếm nhã nên vụ việc này hẳn không phải do hẳn gây nên” Âu Dương Thần lên tiếng, sắc mặt đã tốt hơn một chút

“Thương Long Lệnh là tổ chức đứng đầu ở Bắc Thần Quốc nếu không phải hẳn ra tay thì chỉ có duy nhất một người” Càng lúc về mặt Mạc Từ Ngôn càng tức giận, ánh mắt vốn đã lạnh lẽo càng lúc càng lạnh hơn, hẳn chỉ nhếch miệng ngoài người đó ra thì còn ai dám to gan ra lệnh cho tổ chức đó

“Xin bệ hạ hãy trấn tĩnh lại ban đầu thần cũng có suy nghĩ giống người nhưng sau khi suy nghĩ lại thì đã có chút thay đổi thần với Diệp Từ sẽ tới Bắc Thần Quốc một chuyến để làm rõ việc này và cũng sẽ đưa nương nương trở về bên cạnh người”

“Khanh có ý gì” Hẳn trầm giọng hỏi, Âu Dương Thần với hẳn tựa như có thần giao cách cảm mọi suy nghĩ của Âu Dương Thần, hẳn đều biết hẳn biết không nên nóng vội đưa ra kết luận, nhất định phải tìm ra lí do đằng sau

“Trước khi thần nói xin người hãy cho Diệp Từ tới thương vân lệnh chỉ vài ngày trước khi chúng thần lên đường tới Bắc Thần Quốc, sau khi nương nương trở về thần ngay lập tức đưa nàng ấy hồi cung” Hẳn liếc nhìn sang nàng, dĩ nhiên hẳn có thể đoán được về mặt của nàng sẽ ra sao khi nghe hẳn nói câu vừa rồi, bộ dạng ngốc nghếch, miệng mở to, ánh mắt ngừng lại trên gương mặt hẳn

“Tại sao ta lại phải đến Thương Vân Lệnh chứ” Nàng chưa nói hết câu, Mạc Từ Ngôn đã chậm rãi gạt đầu, không chút suy nghĩ Âu Dương Thần muốn nàng ta đến hẳn là hẳn có tính kế riêng của hẳn

“Diệp Từ ở đây đã hết việc của người, người lui đi” Hẳn nhỏ giọng ra lệnh của nàng, nàng cau mày tức giận theo thánh chỉ của bệ hạ nàng chẳng thể làm gì khác đành cúi đầu cung kính rồi bước ra ngoài đại điện

Muốn nàng tới Thương Vân Lệnh ư? Hẳn đang suy nghĩ điều gì, tại sao nàng lại phải tới đó, chỉ nghĩ tới Ninh Phong thôi đã khiến nàng chán nản nàng cứ dính tới hẳn, à ta nhất định sẽ không buông tha cho nàng

Nhược Hy nhíu mày, hai mắt động đậy từ mở ra, mùi hương con khuê phòng thật dễ chịu, thoang thoang phả vào mũi nàng khiến nàng trong cơn mê man lập tức tỉnh lại, nàng chợt nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, căn phòng mông lung chập chờn ánh đèn, cánh cửa gỗ được mở ra gió lùa vào mang mùi hương dễ chịu, tấm màn bên trên giường bay nhẹ trong không trung, ánh đèn xung quanh gợi ra một căn phòng đẹp để mờ ảo đến kì lạ, nàng vẫn còn chút mệt mỏi nên không phản ứng giống như khi nàng mới xuyên không tới nơi này

“Nàng tỉnh rồi”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Thiên duyên kiếp này

Diệp Từ đi tới những bậc thang lớn trên Thái Hòa Điện phía trong là đại điện Âu Dương Thần hấn và bệ hạ đang tính kế đi tới Bắc Thần Quốc đưa nương nương trở về con người hấn vốn thâm hiểm, mưu lược tài tình được bệ hạ tin tưởng tuyệt đối bao nhiêu năm hấn ngồi trên chức vị cao lớn đó thì ắt hấn con người hấn đã trải qua rất nhiều chuyện mà nàng không thể biết

Nàng ngồi xuống bậc thang đầu tiên của Thái Hòa Điện những bậc thang được làm bằng gạch men lát trắng xóa từ đây xuống dưới khoảng 30 bậc thang nữa, nàng thở dài một tiếng đưa mắt nhìn xa xăm, ngồi trên đây mới thấy rõ được hết vẻ đẹp của Thiên Từ Thành gốc đào ngay cạnh Ngự Linh Cung nở rộ một vùng thật đẹp có rất nhiều những cung nữ đang di chuyển mọi nơi theo sau đại tổng quản và các thái giám ngày nào cũng vậy, gió mùa xuân thổi lướt qua không khí thoáng đãng mát mẻ vô cùng

Nàng nhắm mắt lại thường thức cái hơi ẩm của mùa xuân đã bao lâu rồi nàng mới cảm nhận được cái gọi là sự tự do dù ở trong Bách Hoa Môn nhưng ngày nào cũng ở trong động đá, ngày ra khỏi tập luyện tới tối khuya mới chịu trở về cơ thể mệt mỏi rồi vậy mà còn phải chịu đựng những ánh mắt khinh ghét của huynh đệ đồng môn, nàng khẽ cười đứng vậy đó là quả báo mà nàng phải gánh chịu vì sai lầm năm đó, chẳng thể trách họ nếu nàng là họ nàng cũng sẽ hành động giống vậy

“Diệp Từ” Âu Dương Thần hấn đã đứng cạnh nàng từ lúc nào, nàng giật mình quay ngất lại hấn đang nhìn nàng ánh mắt chẳng hề lay động

“Ngươi xong rồi sao” Diệp Từ đứng dậy, phủi sạch y phục

“Về mặt hồi nãy của ngươi khác xa với những gì ta tưởng tượng” Hấn đưa tay ra sau lưng, trầm giọng nói

“Vậy sao, ngươi nên quên nó đi thì tốt hơn”

“Bây giờ ngươi theo ta về Thương Vân Lệnh”

“Đồ đạc của ta vẫn chưa lấy”

“Đồ của ngươi lát nữa người trong Thương Vân sẽ tới lấy còn ngươi đi cùng ta, ta không có thời gian đòi cơ với ngươi, thời gian với ta là vô cùng quan trọng” Nói xong hấn ngay lập tức rời đi, nàng theo hấn bước xuống, nàng nhún mảy, mồi đỏ hồng khẽ mở nhẹ

Con người hấn có thể thay đổi nhanh đến vậy trước đó hấn rất dỗi dằn hấn chạm vào tay nàng giọng nói ấm áp tựa như nàng là người quan trọng với hấn

Nàng hít một hơi thật mạnh, lấy lại dáng vẻ ban đầu dù sao với nàng cũng không còn là quan trọng nữa rồi việc quan trọng với nàng ngay lúc này là phải tìm được nương nương trở về như lời nàng đã hứa với bệ hạ

Nàng và hấn thân tín cũng chẳng phải không có lí do gì để nàng vương bận

“Bệ hạ, những lời mà giáo chủ vừa nói người ắt hẳn rất tin tưởng ngài ấy”

Mạc Từ Ngôn khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh băng, cười nhạt một tiếng

“ Bao nhiêu năm qua hấn là người thế nào có để ta đáng tin không thì quãng thời gian ấy đã chứng minh tất cả, ta luôn tin tưởng hấn bởi vì hấn chưa từng dám phải bội lại ta, Khanh thử nghĩ xem một người cao ngạo tàn nhẫn như hấn bất kể là ai hấn đều không nể mặt, Bạch Từ năm đó một chút nữa là chết dưới tay hấn chiếc ghế lệnh chủ đó do một tay hấn có được, ngay cả thánh chỉ của ta cũng chỉ là một khuôn lệ giúp hấn trở thành người trấn thủ thiên hạ thật sự”

“ Ngươi đang rất lo lắng cho nương nương”

“Nàng ấy chắc hẳn đang ở một nơi an toàn vì ta biết nếu nàng ấy rơi vào tay hấn thì nhất định sẽ được bình yên” Ánh mắt hấn có chút lay động bên ngoài hấn một mực nói vậy nhưng bên trong lo lắng cho nàng rất nhiều

Vốn dĩ hấn đã định tới Bắc Thần Quốc để tìm nàng vì hấn biết nàng đang ở đâu nhưng Âu Dương Thần đã ngăn lại, hấn nói để hấn tự mình đi tìm nàng về để chuộc tội, hấn đã nghe qua kể sách của Âu Dương Thần rất sáng suốt

Bệ hạ xin người hãy ở lại Thiên Từ Thành đây là việc của thần tự mình thần sẽ giải quyết và đưa nương nương về với người, thần không muốn để người ra mặt vì thần biết rõ người đang rất tức giận vì bị người của Bắc Thần Quốc đưa nương nương đi, xin người hãy ở lại trong cung và chờ tin tốt của thần, thần nhất định sẽ đưa nương nương trở về

Nhược Hy, nàng nhất định phải bình an

Nhược Hy dù có tỉnh lại như không tỉnh trước mặt nàng chỉ là mơ hồ, mọi thứ đều không rõ ràng, nàng nhắm chặt mắt lại từ từ mở ra để nhìn rõ mọi thứ, Từ Hiên nhún mảy độc đan linh là thứ độc rất mạnh có thể mất mạng nàng tuy thân thể nhỏ bé mà vẫn chịu đựng thứ độc này chỉ có điều bây giờ nàng đang yếu, hấn không ngờ rằng hấn lại hại nàng bởi chính thứ độc hấn tạo ra

Hấn chỉ có một thắc mắc tại sao nàng lại ở nơi nguy hiểm như thương vân lệnh nếu bây giờ người nằm đây là Ninh Phong hấn nhất định sẽ không tha thứ ngược lại sẽ tra khảo à ta đến khi chịu khai ra cái chết năm đó của Thiên Nhi

“Nàng tỉnh rồi” Thấy Nhược Hy mở mắt, hấn trầm giọng hỏi

“Từ Hiên ...” Nàng không thể ngồi dậy chỉ biết ngược nhìn hắn, ánh mắt vô cùng khó hiểu

“Độc linh đan không phải loại độc đơn giản nó sẽ khiến nàng mệt mỏi một lúc hồi sau sẽ tỉnh” Hắn tựa lưng vào ghế vì chăm sóc nàng cả đêm hôm qua hắn chưa được nghỉ ngơi, đáng về mệt mỏi nhìn nàng

“Tại sao ta lại ở đây hơn nữa lúc đó người đưa ta đi” Nàng chưa kịp nói hết câu, Từ Hiên chen ngang hắn chạm tay lên chán nàng xoa nhẹ

“Việc này không còn quan trọng nữa, bây giờ nàng cần phải nghỉ ngơi”

Nàng gật đầu bắt giác nghe theo lời hắn, linh độc khiến cơ thể rã rời nàng muốn nói cũng không thể

“Ta ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay nên nàng hãy nghỉ ngơi đi” Hắn bình thần xoay người bước ra ngoài, cánh cửa phòng đóng lại, nàng từ từ ngồi dậy, một tay chống xuống giường đưa cả thân thể nhỏ bé ngồi dậy, nàng bước xuống bên dưới tới gần chiếc rèm phủ lớn đang bay lơ lửng trên không trung mạnh tay kéo chúng sang một bên, ánh nắng nhẹ chiếu vào khiến nàng có chút nhức mắt

Từ đây nhìn ra phía ngoài hoang cung cũng thấy thật rộng lớn xung quanh đều là cay cối bao phủ một màu lạnh lẽo đến kì lạ khác hẳn với Thiên Từ Thành nơi đó lúc nào cũng tấp nập người ra kẻ vào, chưa lúc nào là vắng bóng người còn ở nơi này nàng cảm thật chúng thật sự mang màu cô độc, lạnh lẽo

Nàng có chút tò mò liền ra khỏi căn phòng đẹp đẽ này, nàng bước ra ngoài trên người bận y phục mỏng, bộ y phục cũ đã bị vứt bỏ, mái tóc dài trùng xuống, đôi mắt xanh tuyệt đẹp lúc này nàng chẳng khác gì một tiên nữ hạ phàm, nàng bước ra phía bên ngoài trước cổ một hồ lớn có một cây cầu nhỏ phía trên dường như đã cũ, điều đặc biệt là chiếc thuyền nhỏ đủ cho hai người ngồi trôi lênh đênh trên mặt nước

Nàng liền hứng thú tới gần quan sát, trên chiếc thuyền đó có một chiếc tàn nhỏ làm bằng gỗ tùng dù đã cũ nhưng chúng vẫn còn mang mùi thoang thoảng trên mặt bàn là một ấm trà và hai cái chén nhỏ đã thấm bụi bẩn

“Nhược Hy, sao không nghỉ lại ra đây” Từ Hiên trên tay cầm một ly trà, lạnh lùng bước tới

“Chỉ là có chút ngột ngạt ta không quen ở một nơi xa lạ thế này”

“Nàng uống đi” Hắn ngồi xuống một chiếc bàn gỗ gần đó đưa chén trà đối diện mặt mình, ra hiệu cho nàng tới gần hắn, nàng liền tới chỗ hắn ngồi xuống vội cầm chén trà lên

“Đây là ...”

“Là trà sâm, nó sẽ giúp nàng mau khỏe lại uống đi”

Nàng gật đầu uống một hơi hết cạn, nàng đặt chén trà xuống lau miệng như một đứa trẻ, Từ Hiên bật cười vì hành động ngộ nghĩnh của nàng

Nàng há miệng không tin vào mắt mình “ Từ Hiên, bệ hạ vừa cười sao”

Hắn chợt dừng lại liếc mắt nhìn nàng, đáng vẻ cao ngạo đáp trả

“Có gì lạ sao”

Nàng xua tay, cười nhạt đáng vẻ háp tấp “ Không có gì, chẳng qua từ lúc gặp bệ hạ người vốn lạnh như băng ta cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nhìn người cười”

“Cười sao? Ba năm trước ta đã mất cảm giác đó rồi, ta không còn muốn cười nữa vì niềm vui tất cả mọi thứ đều tuột mất khỏi tay ta, chẳng còn thứ gì đáng để ta trân trọng”

“Hình như có liên quan tới chiếc thuyền nhỏ kia phải không” Nàng chỉ tay về phía con thuyền nổi trên mặt hồ

Hắn không trả lời dường như đã phủ nhận với nàng, nàng mỉm cười nhìn hắn

“Nó có lẽ là chấp niệm của bệ hạ với thiên nhi hoàng hậu đúng không”

“Nàng biết”

“Không hẳn vì con thuyền đó người rất trân trọng vẫn để trên mặt hồ, ấm trà ngọc đó vẫn còn chén trà đó vẫn tồn tại, người không hề muốn quên đi hết chấp niệm về nàng ấy”

“Từ Hiên, người nặng tình như bệ hạ bao giờ cũng chính là người đau khổ nhất, người không thể quên đi nàng ấy, cũng không muốn bản thân mình phải quên đi, một người biến mất mãi mãi quên hết đi mối duyên kiếp này một người lạnh lẽo nhớ nhung đến mỗi mồn”

Nàng nhìn thẳng ánh mắt mắt của Từ Hiên, nó tuy lạnh lẽo nhưng lại mang một vẻ cô độc đến đau lòng

“Ta tự hỏi, nàng ấy có từng yêu bệ hạ không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Rừng đào nghìn dặm

"Ta tự hỏi nàng ấy có từng yêu bệ hạ không?"

Thiên Nhi nàng có từng yêu hắn không, là câu hỏi hắn muốn hỏi nàng suốt bao nhiêu năm qua nhưng cuối cùng vẫn không thể nhận được hồi đáp của nàng, hắn yêu nàng, hắn đã từng thề với nàng rằng trời cao chứng giám Từ Hiến hắn một đời một kiếp chỉ yêu một nữ nhân đó chính là nàng, hắn vì nàng sẵn sàng từ bỏ ngôi vị cao quý một ngôi vị mà bất cứ ai trong thiên hạ nàng đều muốn có được để cùng với nàng sống một kiếp đời bình an nhưng đáng tiếc ý trung nhân mà nàng lựa chọn lại chính là hắn, Mạc Từ Ngôn

Hắn chẳng thể nhớ cũng không muốn nhớ chính lúc đó hắn đã đau khổ đến thế nào, lời nàng nói tựa như ngàn mũi kiếm đâm vào tim hắn, dù hắn có nói cho nàng hiểu nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi

Ngày đó hắn gặp nàng, nàng là một nữ nhân xinh đẹp nhất cõi đời này, trong cung hắn cung tần mỹ nữ đều không đếm xuể đều xinh đẹp đều tựa hoa đào khi nhìn thấy nàng tất cả mọi thứ hắn đã muốn buông bỏ từ lần gặp đầu tiên, nếu như mỹ nhân khắp Thiên Sơn Trung Quốc đều là một cánh đào thì nàng lại chính là cánh đào đẹp nhất trong rừng đào nghìn dặm, nàng khi đó đã cười với hắn, hắn dường như muốn bảo vệ nàng suốt kiếp này mặc cho hắn biết nàng lại là người hắn không thể động vào chỉ dám đứng nhìn nàng từ xa

Hắn ở cạnh nàng với thân phận một vị sư huynh không hơn không kém, tất cả mọi chuyện về nàng và Mạc Từ Ngôn hắn đều là lặng lẽ ngồi nghe nàng không hề biết tim hắn đau tận tâm can, có lúc hắn đã không thể chịu đựng được hắn vô tình làm đổ chén trà chỉ biết lặng lẽ quay đi, nàng không hiểu từ trước tới nay vốn không thể hiểu rằng: Trong lòng hắn chỉ có duy nhất mình nàng

Nàng nói muốn được nhìn thấy hắn lập thề, hắn chỉ biết đứng cười

Nàng nói nàng rất muốn nhìn hắn cười, hắn cười cho nàng xem mặc cho hắn đã tự nói với lòng nhất định sẽ không bao giờ được phép cười

Chẳng phải nàng muốn ngắm phù dung sao, được ta đưa nàng đi

Nàng thực rất muốn có một chiếc long bào cao quý màu đen tuyền đem tặng cho Mạc Từ Ngôn, được ta tìm cho nàng

Bất kể thứ gì trên thế gian này nàng muốn, ta đều cho nàng

Thiên Nhi, nàng có ta là có cả thiên hạ nàng muốn gì nàng nói với ta dù có phải đi hàng trăm nghìn dặm ta nhất định sẽ tìm về cho nàng

Cho đến cuối cùng, người nàng chọn mãi chẳng phải là ta

"Bệ hạ!" Nhục Hy nhẹ nhàng lên tiếng, hắn không muốn nói nàng đều biết rằng từ trước chỉ là một mình hắn tự đa tình, hắn tự mình hi sinh cho nàng ấy quá nhiều tới nỗi nàng không cần trả hắn cũng không cho nàng trả

"Nàng thử nghĩ xem, Nhục Hy một người là hoàng hậu của huynh đệ hắn, còn hắn lại là một vị đế vương của giang sơn khác thì làm gì có tư cách nói đến ái tình, vốn dĩ là không thể!" Hắn cười nhạt, hắn cố che đi đau đớn mà hắn đang phải gánh chịu, bao năm qua hắn chẳng thể quên đi nàng, hắn vẫn chờ nàng dù biết chỉ là trong hư vô

"Nàng ấy và bệ hạ dù một người là vua, một người là hoàng hậu thì vẫn chỉ là những chúng sinh trong thiên hạ, đều là người bình thường không phải thần thánh nếu đã yêu thì cả đời không thể buông bỏ, trên thế gian này làm gì có ai quy định nàng ấy là hoàng hậu là chàng không thể yêu!"

Hắn nhìn nàng, gương mặt xinh đẹp không cười chỉ có đôi mắt xanh vẫn sáng rực bảo hộ cho ái tình của hắn, nàng chân chân nhìn hắn không rời ánh mắt, nàng nhìn hắn đau khổ trong lòng nàng xen lẫn tức giận cùng với sự bi ai, đau thương, hắn là vua hắn có giang sơn, hắn nắm trong tay thiên hạ nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một nam nhân bình thường, si tình vì một nữ nhân

"Nàng đang cảm thấy thương hại ta sao, Nhục Hy?"

"Ta không thương hại chàng chỉ là ta hiểu nỗi đau của chàng, ta cảm nhận được, ánh mắt của chàng khi chàng nhìn tấm cung của nàng ấy!"

Hắn quay người đối diện với hồ nước phù dung thơm ngát giống năm đó, hắn thở một hơi thật mạnh, bàn tay to lớn của hắn run lên, nàng nhìn thoáng qua hắn đang gượng cười, tâm can đảo lộn

"Nếu ta được phép quay trở lại quãng thời gian năm đó, ta nhất định sẽ không nói với nàng là ta yêu nàng thay vào đó ta sẽ chúc phúc cho nàng ở cạnh Mạc Từ Ngôn, ta sẽ không ép buộc nàng tất cả mọi thứ ta làm gì nàng đều là tự nguyện ý, ta chấp thuận mất đi giang sơn trong tay nguyện đổi lấy sinh

mạng của nàng, ta muốn được thấy nàng bình an đó là giấc mộng lớn nhất của ta"

Giọt lệ của nàng chảy xuống nơi khóe mắt đang cay, mắt nàng đỏ lên, nhìn hấn cô độc, linh hồn đau khổ vẫy khốn trong tòa thành lạnh lẽo, nàng chân trọng hấn, chân trọng chân tình của hấn vì một nữ nhân nguyện làm mọi thứ, nàng tới bên cạnh hấn, một tay vòng qua cổ hấn, một tay chạm lên tấm lưng săn chắc to lớn của hấn, giọt lệ mặt chất rơi xuống gương mặt thất thần của hấn

Đôi mắt đau thương nhắm lại, về mặt thay đổi, hấn nhủ mảy chạm tay lên đôi tay nhỏ bé của nàng, hấn không nói một lời những chỗ nàng chạm vào bỗng trở nên ấm áp lạ thường

Đã bao lâu rồi, đã bao lâu hấn không cảm nhận được bất kì hơi ấm nào, hấn luôn cô độc, luôn luôn như vậy

"Nhược Hy"

"Đợi một chút rồi sẽ buông chàng ra, chàng chịu khổ nhiều rồi, ta chỉ muốn an ủi chàng, chỉ vậy thôi"

Thương Vân Lệnh

Âu Dương Thần cùng Diệp Từ quay trở lại Thương Vân Lệnh, tâm trạng của cả hai đều thất thường hấn lạnh lùng bước vào trong, ngả người xuống ghé trong đầu đường như đang có chút suy nghĩ, nàng liếc nhìn hấn lờm một cái rồi quay đi, hấn không định cho nàng chỗ ở sao

"Thần Thần không sao chứ, bệ hạ người không ban tội chết cho chàng chứ" Ninh Phong nghe tin hấn trở về liền lập tức chạy ra xem tình hình, về mặt lo lắng của nàng ta khác hấn với bộ mặt lạnh lùng của sát thủ vừa rồi

Nàng há miệng, trợn mắt nhìn nàng ta, bộ dạng khí chất ngời ngời của nàng ta bay đâu mất rồi, vừa rồi khi nàng ta bước vào khí chất đáng sợ, thần thái lạnh lùng, ánh mắt không kiêng sợ bất cứ ai còn bây giờ nàng ta đang mặc bộ y phục mỏng, mái tóc cột lên cao chột thả xuống, trên đầu cài hai chiếc trâm ngọc đều rất xinh đẹp, Ninh Phong có chút không vui nhìn sang phía Diệp Từ, nàng ta dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng

"Sao ngươi lại ở đây"

"Là vì... " Nàng chưa kịp nói hết câu, hấn xen vào giọng nói không mấy bận tâm

"Hai ngày sau, ta sẽ khởi hành tới Bắc Thần Quốc một chuyến cùng Diệp Từ"

"Tại sao lại tới Bắc Thần Quốc" Ninh Phong tới cạnh hấn, ánh mắt khó hiểu

"Hoàng Phi nương nương đang ở đó, ta với nàng ta đều là không bảo vệ tốt cho nương nương nên mới để người bị đưa đi, chuyến đi này coi như là một ân sủng lớn của bệ hạ" Âu Dương Thần cầm trên tay linh bài của hấn, hấn đặt lên bàn một số vật dụng quan trọng với hấn để vào trong một chiếc túi lớn, hấn không để ý trong lòng Ninh Phong thật sự đang tức giận

"Chàng đi cùng nàng ta sao, nàng ta ở đây cũng là vì lí do đó"

"Đúng" Hấn thần nhiên đáp lại nàng

"Còn ta thì sao, ta muốn đi cùng chàng nhiệm vụ của ta là phải ở cạnh chàng"

"Ninh Phong đủ rồi, đừng cư xử như một đứa trẻ nữa, nàng nên nhớ nàng là sát thủ đứng đầu thiên hạ nàng còn rất nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành, thay vì ở cạnh ta chỉ bằng hãy đi tới Liễu Dương để làm nhiệm vụ"

"Thần Thần... "

"Đây, ngày mai nàng hãy xuất phát đi" Hấn đưa cho nàng một bức thư, bức thư đó vừa được hấn đưa ra đã tỏa một mùi hương thơm dịu, giấy của bức thư được làm bằng loại giấy quý thường được những kẻ giàu có trong vùng Liễu Dương sử dụng, Ninh Phong nhìn hấn một lúc, nàng cắn chặt môi lặng lẽ cầm bức thư lên đọc lướt qua

Nhìn sơ qua nét chữ quả không tồi, cuối bức thư là một con dấu, nàng nhướn mày lên quả đúng như suy nghĩ của nàng, thành Liễu Dương còn là kẻ giàu có gửi cho nàng thì chỉ có một mình hấn mà thôi

"Trọng Liêm đã có ý mời nàng, ta nghĩ nàng không nên từ chối"

Ninh Phong khẽ cười, thái độ không hài lòng đó của hấn là hấn đang ghen với Trọng Liêm

Âu Dương Thần có chút bận tâm, Vương Trọng Liêm từ lâu đã có ý tình với Ninh Phong, hấn là một nhân vật quan trọng, thành Liễu Dương không có hấn chẳng khác nào rấn không có đầu, hấn ham mê nữ sắc nhưng cũng rất tài giỏi từ khi gặp Ninh Phong hấn dường như thay đổi, lần này mời nàng ấy đến là vì chuyện gì

"Hai người nói xong chưa, ta cần chỗ ở" Diệp Từ lên tiếng, lời có lộ ra vẻ tức giận

"Ninh Phong, để Diệp Từ ở chung phòng với nàng"

""Ta không muốn""

""Ta cũng không muốn ở cạnh ngươi"" Diệp Từ không thèm liếc nhìn lấy Ninh Phong một cái, giọng điệu lại lạnh như băng

""Vậy ngươi muốn ở đâu chẳng lẽ là muốn ở cạnh nam nhân"" Âu Dương thần chậm rãi nhú mày, hần khê nhếch miệng, trầm giọng nói

""Là rừng đào nghìn dặm của ngươi, ta muốn ở đó""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ai nhớ, ai quên, ái tình này chẳng thể nói rõ

""Tại sao lại muốn ở đó"" Âu Dương Thần khê nhú mày, hần chống tay lên mặt bàn vẻ mặt có chút không hài lòng rừng đào của hần đâu phải ai muốn vào cũng được, ngay cả người trong Thương Vân Lệnh không được sự cho phép của hần cũng chẳng dám bén mảng tới gần rừng đào có lẽ vì hần rất quý trọng rừng đào này coi nó như sinh mạng của hần, một người lạ như nàng muốn vào trong rừng đào của hần hần đương nhiên là có chút không vui

""Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao, ta thích chúng mất bao nhiêu năm ở Thiên Sơn Trùng Quốc này để tìm ra được chúng đâu phải chuyện dễ dàng huống chi là còn đang ở trước mắt ta"" Diệp Từ ánh mắt lạnh như băng, nàng chẳng buồn nhìn vào mắt hần

""Rừng đào của ta đâu phải ai cũng có thể vào được chưa nói đến ngươi, một kẻ lạ mặt mới gặp một hai lần""

""Nếu không ở đó ta có thể ở đâu, Ninh Phong nàng ta đâu có chịu cho ta ở chúng"" Nàng đưa ánh mắt nhìn Ninh Phong đứng ngay cạnh, thái độ dửng dưng của nàng ta khiến nàng thật mệt mỏi

""Thần Thần, ta không thích ở chung với nàng ta một chút cũng không""

Hần thở dài một tiếng, hần im lặng một lúc lâu, gương mặt lạnh băng chăm chú nhìn bức thư đặt trên bàn, một tay chống xuống bàn làm điểm tựa, khí chất bá đạo người trong thiên hạ quả chưa bao giờ nói sai hần đẹp tựa hoa đào trong chính rừng đào nghìn dặm của hần không thua kém bệ hạ một chút nhưng lại vô cùng tàn nhẫn, vẻ mặt anh tú khi không vương bận chuyện gì thật đẹp a, Ninh Phong thoáng đỏ bừng mặt ngắm nhìn hần, nàng xoay người lại nhìn ra phía bên ngoài, thật chẳng buồn để tâm

""Được, nếu ngươi muốn ngươi có thể đến đó""

""Thật sao"" Diệp Từ vui mừng ra mặt, nàng ngạc nhiên hỏi lại hần lần nữa

""Ta chưa từng chê đùa bất cứ ai""

""Âu Dương Thần, cảm ơn ngươi"" Diệp Từ dứt lời lập tức đi ra ngoài, sắc thần vui vẻ mừng rỡ, nụ cười tuyệt đẹp bắt gặp nở trên môi, cuối cùng ngày hôm nay cũng đến, ngày mà nàng muốn bỏ mặc tất cả để ngủ một giấc thật dài trong rừng đào này, nàng một tay cầm hành lý chạy thật nhanh tới vườn đào

Diệp Từ sau khi rời đi, Ninh Phong sững người lại, nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra Âu Dương Thần cho một kẻ lạ mặt vào trong rừng đào của hần sao, có nằm mơ cũng không thể tin

""Sao chàng lại cho ả ta vào rừng đào""

""Nàng có gì vương bận sao"" Hần thần nhiên trả lời, giọng trầm đặc, ánh mắt lạnh băng

Ninh Phong tức giận đập tay xuống bàn, nội công của nàng khiến đồ đạc của hần cùng một lúc rơi xuống nền đất, nàng thuận tay giật lấy bức thư hần đang cầm trên tay, nhìn thẳng vào mắt hần

""Chàng từ trước đến nay chưa từng cho bất cứ ai vào rừng đào của chàng, ngay cả ta muốn vào cũng khó chưa nói tới người trong Thương Vân vậy mà lại cho phép nàng ta vào trong đó""

Ánh mắt hần lay động dường như hần đang tức giận vì thái độ của Ninh Phong, hần tựa lưng vào ghế chậm rãi nhú mày

""Nàng đang muốn ám chỉ điều gì""

""Chẳng lẽ chàng thích nàng ta sao"" Miệng nhỏ của Ninh Phong khê run lên, bàn tay nắm chặt lại, khóe mắt đỏ lên dường như sắp khóc, tâm trí nàng hỗn loạn ngay bây giờ nàng thực rất cần câu trả lời của hần, nàng muốn hần trả lời có phải hần đã có tình ý với nàng ta rồi hay không

Ta bên chàng bao năm như vậy, chẳng có ai hiểu chàng hơn ta, ta biết chàng chưa từng gãi ngứa cả thanh lâu chàng cũng chưa từng bước vào, chưa từng có bất kì nữ nhân nào khiến chàng rung động ngay cả ta cũng chưa từng

"Ninh Phong, ta không hề có ý gì với nàng ta, nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng không muốn nàng ta ở cùng thì nàng ta phải ở đâu, không lẽ là ở cùng nam nhân?" Hân quan sát phản ứng của nàng một lúc lâu mới trả lời, nàng thật sự rất yêu hân hân biết, hân không muốn nàng bao nhiêu năm nguyện ý ở bên hân như vậy nhất quyết không rời đi

Hân nhớ như in năm đó sau khi uống bát độc được đó, nàng đã khóc, nàng không thờ được nhưng vẫn cố gắng gượng nói với hân rằng nàng rất yêu hân, vô cùng yêu hân

Là hân nợ nàng, nợ nàng cả một sinh mạng đời này, kiếp này nhất định phải trả cho nàng, nàng nói nàng muốn hân trả nợ nàng bằng thân thể của hân nhưng....

Thứ tình cảm hân dành cho nàng là gì.... chính hân cũng không thể biết nhưng hân đã định không thể làm tổn thương nàng dù có bất cứ điều gì xảy ra

"Chàng nói thật sao?" Ninh Phong liền thu lại vẻ mặt đau buồn, nụ cười lại hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của nàng

"Đương nhiên là thật rồi!"

"Thần thần!" Ninh Phong ôm chầm lấy hân, tay nàng bám thật chặt vào vai hân, nàng mỉm cười giọt lệ vui mừng vẫn còn đọng lại ở khóe mắt, mùi hương trên người Ninh Phong rất dễ chịu, hân bất giác cười vỗ nhẹ lưng nàng, dù đối với thiên hạ nàng là sát thủ không thể coi thường còn với ta nàng vẫn mãi là một đứa trẻ, một đứa trẻ cần được bảo vệ

"Bệ hạ!" Lư Uy cận thần của Từ Hiên từ ngoài đại điện vào trong bảm báo, hân cúi đầu xuống trước hoàng bệ

"Có chuyện gì, khanh nói đi!" Từ Hiên hân đang duyệt tấu chương, cả đêm hôm qua hân đã không nghỉ ngơi, long thể của hân có chút thay đổi, vẻ mặt hân mệt mỏi hiện rõ lên, ngay cả nhìn Lư Uy hân cũng lười

"Bệ hạ, vị nương nương ở trong Thiên Uy Cung, nương nương muốn người tới Thiên Uy cung ngay ạ!"

"Nàng ấy xảy ra chuyện gì sao?" Hân bất chợt sững sốt, chân mày dính chặt lại ngay lập tức bỏ bản tấu chương đang đọc trên tay xuống dưới bàn ngọc

Lư Uy lắc đầu, vội vã lên tiếng: "Không phải bệ hạ, nương nương chỉ muốn mời người đến Thiên Uy cung người chỉ cần dẫn thần như vậy ngoài ra không nói gì thêm!"

"Khanh lui đi ta sẽ tới chỗ nàng!"

"Vâng!"

Từ Hiên tản bộ tới Thiên Uy cung, hân hít một hơi thật dài chậm rãi thở ra, hân chưa lúc nào long thể lại bất an đến vậy, vốn định nghỉ ngơi một chút, nàng kêu hân tới là có chuyện gì, không lẽ là muốn trở về Nguyên Quốc, nhắc tới đây hân có chút khó chịu, hân không muốn nàng đi

Tại sao ư?? Cảm xúc vô tận của hân đã thay đổi rồi, hôm qua nàng không chút suy nghĩ ôm lấy hân, tâm tình hỗn loạn bỗng bình tâm lại, khiến hân cảm thấy vô cùng ấm áp mà hân tưởng rằng ngoài Thiên Nhi ra sẽ không ai có thể làm được

"Từ Hiên, mau vào đây!" Nhược Hy kéo hân vào trong, để hân ngồi xuống bàn ngọc bên ngoài có một cái mái che lớn, ngay cạnh đó có một cái cây rất lớn, hân ngồi xuống chưa hiểu chuyện gì nàng đặt lên bàn ngọc một bát thuốc mùi không khó ngửi cùng một số món ăn khác nữa điều là món hân rất thích ăn

"Nàng, sao lại..." Hân ngây người hỏi nàng

"Đây là thảo dược y hoa được chuẩn bị cho chàng, ta nghe Lư Uy nói chàng đã ở trong đại điện cả đêm hôm qua cũng chưa ăn uống gì, sẽ rất ảnh hưởng tới long thể, nào uống đi!" Nhược Hy cầm bát thuốc lên đưa ra trước mặt hân, nàng khẽ cười, đôi mắt xanh nhắm lại, hân nhìn nàng cười nụ cười của nàng tựa như ánh mặt trời sáng rực trong tim hân

"Ta..."

"Nếu không uống chàng sẽ lâm bệnh, chàng là vua không thể bị bệnh được!" Nàng múc một thìa trong bát thuốc đưa lên miệng thổi rồi đưa trước miệng hân "Nào uống đi!"

Hân mở miệng để nàng bón thuốc đưa vào miệng, hân nuốt ực một cái, mặc dù đã nuốt rồi nhưng cổ họng hân vẫn còn thứ gì đó mắc nghẹn lại không sao nuốt nổi

"Tiếp nhé!" Nàng chuẩn bị đưa thuốc cho hân, bỗng từ trên gương mặt tuyết trắng lạnh lùng đó rơi xuống một dòng nước rất nóng, nàng sững sốt đặt bát thuốc xuống mặt bàn

"Từ Hiên, có chuyện gì sao?"

Hắn chạm tay lên mặt, vừa rồi hắn cảm thấy rất ấm áp vô cùng ấm áp ngay cả Thiên Nhi cũng chưa từng làm vậy với hắn, nàng là người đầu tiên bón thuốc cho hắn, người đầu tiên mỉm cười với hắn một cách chân thành, hắn có thể cảm nhận được nàng rất chân thành không một chút giả dối, dòng nước này phải chăng chính là hạnh phúc mà hắn cảm nhận được

Hắn đỡ lấy bát thuốc từ tay nàng không chút do dự vào uống một hơi hết sạch, hắn đặt bát thuốc xuống, lau đi khóe miệng còn dính thuốc, nàng cười đưa khăn tay cho hắn

"Đôi lúc ta tự hỏi có phải chàng là vua của một nước không hay chỉ là một đứa trẻ mới trưởng thành"

"Nàng dám" Hắn giả bộ tức giận thực ra trong lòng đang phì cười vì sự ngây ngô của nàng

"Ta không dám" Nàng lè lưỡi, nháy mắt "Mau ăn đi"

Hắn cười với nàng rồi lặng lẽ ăn, nàng trong lòng đã trút bỏ được nặng nề, hắn đã bình tâm hắn đã cười trở lại khác hẳn ngày hôm qua mỗi khi nghe hắn nói về Thiên Nhi nàng đều muốn khóc vì quá đau thương, nàng thương cảm hắn tình cảm hắn dành cho nàng ấy là quá nhiều, chính là cho đi không cần nhận lại suy cho cùng người đau khổ nhất vẫn là hắn, nàng không hỏi cũng không cần biết gì thêm, ngay lúc này chỉ một chút thôi nàng muốn hắn được vui vẻ, nàng muốn quan tâm hắn theo cách một muội muội chăm sóc sư huynh, hoàn toàn không có ý gì khác

Từ Hiên chàng đã vì nàng ấy đủ rồi, bây giờ là lúc chàng cần phải quay lại con người vốn có trước đây của mình

"Nàng đang suy nghĩ gì vậy"

"Không có gì, chỉ là chút vướng bận nhỏ thôi"

Diệp Tử nằm trên cành đào to nhất trong rừng đào, nàng trên tay cầm một bình rượu ngọt lấy từ trong nơi chuẩn bị thức ăn, đôi chân nhỏ khẽ đong đưa thân thể, cánh đào bay trong không trung chưa một giây dừng lại, gió xuân thổi vào trong vườn đào, nàng uống một hơi rồi tự cười ngay lúc này nàng không khác gì một kẻ si tình lặng lẽ ngắm đào để quên hết đi thứ tình kiếp khiến nàng đau khổ không người

Kẻ phản bội, huynh còn nhớ lời hứa năm đó với ta không??

Khi nào chúng ta lớn hơn một chút huynh nhất định sẽ đưa muội đi tìm rừng đào đó, rừng đào nghìn dặm mà muội đã từng coi là cả giấc mộng đẹp để

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lễ hội hoa đăng (1)

Bên trong đại điện bao trùm một không gian tĩnh lặng nghiêm nghị, Từ Hiên cùng các vị quan đại thần thiết triều, mỗi tính kể các đại thần đưa ra hắn đều giải quyết nhanh gọn không muốn phí nhiều lời, việc đại sự quan trọng của Bắc Thần Quốc đều là nhờ có hắn mà suôn sẻ, không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn hắn tính thông địa lý, giỏi về quân sự, các bộ tộc ngoài biên giới nể sợ hắn vô cùng, hắn đã quyết nhất định phải làm theo ý hắn nếu kháng lệnh lập tức giết chết không tha, Thiên Sơn Trùng Quốc này giang sơn của hắn chỉ đứng sau Nguyên Quốc, hắn dưới một người trên cả vạn người. Bắc Thần Quốc vốn không thua kém Nguyên Quốc đều rất trường an, thanh lâu từ điểm, quán xá, điền trang bất cứ thứ gì cũng đều có đủ thậm chí là thừa thãi, dân chúng ở trong thành đông đúc, chỉ trong vài năm đã trở thành giang sơn lớn mạnh dưới bàn tay của hắn mọi thứ đều tuyệt hảo

Nếu như năm xưa phụ hoàng hắn không có mưu đồ phản nghịch đứng lên chống lại thiên hoàng của Nguyên Quốc không bị xử tội phản đồ thì có lẽ bây giờ Bắc Thần Quốc đã là giang sơn lớn mạnh nhất Thiên Sơn Trùng Quốc, có nhiều thương nhân giàu có, chủ đại hạ nhiều vô kể được xem như nơi giao buôn lớn của Thiên Sơn Trùng Quốc ngay cả Nguyên Quốc cũng phải nhường 1 bậc về ngân lượng lớn

"Mọi thứ coi như đã giải quyết xong, các khanh còn gì muốn nói với ta nữa không" Từ Hiên từ tốn cầm bản tấu chương vừa được dâng lên, mắt hắn nhìn lướt qua, xem ra năm nay ngân lượng của Bắc Thần Quốc khá ổn định điều này khiến hắn rất hài lòng

"Bệ hạ, chúng thần muốn mạn phép tâu lên người một chuyện" Lục Thái Tông cúi người không dám ngẩng lên nhìn Từ Hiên vì hắn biết nếu lời này nói ra hắn nhất định bệ hạ sẽ tức giận nhưng vẫn phải nói vì Bắc Thần Quốc

"Khanh nói đi"

"Bệ hạ, đã qua nhiều năm như vậy rồi người nên xem xét lại việc tuyển phi tần vào cung hạ sinh thái tử nối dõi ngôi vị"

Mỗi lần các đại thần trong triều nhắc tới hai chữ "phi tần" hắn đều không kim nổi sự tức giận nhưng cũng vẫn phải suy xét lại, ánh mắt lạnh lẽo của hắn dừng lại ở dòng chữ cuối cùng của tấu chương, hắn đặt xuống bàn rỗng, thái độ lạnh nhạt không mấy để tâm

"Ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì nữa không"

"Bệ hạ, xin hãy lập phi tần!" Lời của Lục Thái Tông vừa dứt các vị đại thần cùng một lượt quỳ xuống trước hoàng đế cầu xin hán, lời của họ mãi không dứt

"Bệ hạ, xin hãy suy nghĩ lại!"

"Bệ hạ hãy nghĩ cho vận mệnh của Nguyên Quốc!"

"Bệ hạ!"

Hán cảm chén trà vừa được chuẩn bị cho hán ném thẳng xuống giữa chính điện, tiếng vỡ vụn vang lên rất đáng sợ, bọn họ liếc nhìn chén trà đã vỡ vụn thành từng mảnh, miếng bỗng im bất, không ai dám hé một lời

Lưu Uy thở dài một tiếng, rồi lạnh lùng nhìn bọn họ năm nào cũng vậy chẳng lẽ bọn họ lại không biết điều vẫn cứ chọc giận bệ hạ

"Bệ hạ chúng thần có tội!"

"Các khanh nghe rõ cho ta!" Bọn họ lần lượt ngẩng mặt lên, nhìn phía trên hoàng đế, Từ Hiên tựa lưng vào ghế, mái tóc dài che đi gương mặt anh tuấn đẹp đến nao lòng, miệng hán khẽ nhếch, ánh mắt vô thường hiện ra, vẻ mặt có chút tức giận

"Ta biết các khanh vì nghĩ cho Bắc Thần Quốc nên mới xin ta lập phi nhưng ta đã từng nói với các khanh một điều, năm nào cũng nhắc lại điều đó cho các khanh, đến hôm nay ta nhắc lại lần cuối cùng cho các khanh ta sẽ lập phi tử nhưng không phải bây giờ, nếu sau này ai còn dám mở miệng nói chuyện này ra một lần nữa với ta, ta sẽ xử tội các khanh!"

"Còn bây giờ, kết thúc buổi triều các khanh lui đi trăm muôn đi nghỉ ngơi!"

5 bộ lục cùng với các đại thần khác lác đầu thở dài chỉ biết đứng dậy hành lễ rồi lập tức lui ra ngoài, không ai dám nói một lời, Lục Thái Tông từ tốn đứng dậy hành lễ

"Bệ hạ, phải chăng trong lòng người vẫn còn hình bóng hoàng hậu của Nguyên Quốc?" Ông ta không hề run sợ đối diện với Từ Hiên, Từ Hiên phản ứng lại chỉ với một cái nhún mày Lục Thái Tông ở cạnh hán từ nhỏ cho tới tận bây giờ hán lên ngôi hoàng đế với hán ông ấy không khác gì phụ thân hán, hán rất nể trọng Lục Thái Tông

"Lục Thái Tông, ông có biết mình đang nói gì không?"

"Đương nhiên là ta biết, ta rất hiểu tính khí của bệ hạ đã qua nhiều năm như vậy ta đã cho qua chuyện này quá nhiều lần nhưng đến hôm nay ta vẫn phải nói cho người biết, nếu người không lập phi sớm muộn gì Bắc Thần Quốc này cũng rơi vào tay phản giặc!"

Từ Hiên không trả lời vì hán biết, hán không phải chưa từng nghĩ đến sẽ có phản giặc lộng hành nhưng hán không đủ dũng khí để lập phi, hán không hiểu cảm giác của hán lúc này là gì

"Bệ hạ, thần xin cáo từ!"

Lưu Uy liếc nhìn sang Từ Hiên, hán đang rất mệt mỏi, ánh mắt như nhìn về phía xa xôi nào đó, hán không phản ứng xung quanh chỉ còn không gian yên ắng, lặng thinh

"Bệ hạ, người có thư từ Nguyên Quốc gửi đến?" Lưu Uy lôi ra trong y phục một bức thư, hán nhẹ nhàng đặt lên bàn

Từ Hiên mở bức thư ra xem nội dung bên trong rồi khẽ cười một tiếng, hán thân nhiên vứt bức thư xuống mặt bàn quả nhiên đúng như hán nghĩ, là tên đó muốn đòi người, hán cũng biết Mạc Từ Ngón sớm muộn cũng phát hiện hán giấu Nhược Hy trong cung nên mới im ắng như vậy, lần này hán không ra mặt mà để cho người khác ra mặt, xem ra là có tính toán cẩn thận

Từ Hiên lập tức đứng dậy rồi đi, nhân tiện quay lại nói với Lưu Uy một câu

"Hôm nay có phải dân chúng trong thành tổ chức lễ hội hoa đăng đúng không?"

"Vâng nhưng sao bệ hạ...." Lưu Uy giật mình, từ trước đến nay bệ hạ không hề quan tâm tới việc này nhưng hôm nay lại hỏi về lễ hội hoa đăng, phải chăng

"Tối nay chúng ta sẽ ra ngoài, người giúp ta chuẩn bị một chút!"

"Vâng, bệ hạ!"

Diệp Tử cùng Âu Dương Thần ngồi trong xe ngựa rất nhiều canh giờ cuối cùng cũng đến cổng thành của Bắc Thần Quốc, vì hán là lệnh chủ lên linh bài của hán có thể đi tới rất nhiều nơi mà không cần phải kiểm tra các thứ, binh lính canh giữ cổng thành lập tức cho hán đi qua, nàng ngồi cùng hán bên trong xe ngựa không khí ngột ngạt, nàng tiện tay kéo rèm cửa sổ ra ngắm nhìn mọi thứ, tuyệt bắt đầu rơi hôm nay là lễ hội hoa đăng lên mọi người trong thành đang giăng đèn kết hoa treo khắp ngã, một số đứa trẻ bên đường đang làm lồng đèn, đèn tượng trưng cho lễ hội hoa đăng ở đây là những bông phù dung nhìn rất bắt mắt

""Âu Dương Thần trời cũng sắp tới và lại còn một đoạn đường khá xa nữa mới tới hoàng cung chỉ bằng tới nay chúng ta thuê trọ rồi đi thả đèn hoa đăng một hôm, sáng hôm sau ta và người vào cung đón nương nương quay về"" Diệp Tử thoáng cười, năm ngoái lễ hội hoa đăng ở Nguyên Quốc nàng vô tình bỏ lỡ mất năm nay nhất định phải tham dự

""Ta với người tới đây là để đưa nương nương trở về, mọi chuyện khác đều không quan trọng"" Hắc thần nhiên nói, dường như con người hắc chẳng hề bận tâm đến mấy lễ hội này

""Người không muốn đi thì ta đi"" Diệp Tử cau mày, hừ một tiếng rồi quay đi nhìn ra phía bên ngoài

""Lệnh chủ, tuyết đã rơi khá nhiều đường vào cung còn xa chỉ bằng nghe lời Diệp Tử cô nương mà ở trọ một đêm hôm sau chúng ta lên đường"" Kiến Dương, cận thần của hắc quan sát tình hình một lúc rồi thông báo cho Âu Dương Thần ngồi bên trong

""Tuyệt haha"" Diệp Tử cười lớn, dùng ánh mắt chế giễu nhìn hắc

Âu Dương Thần ngồi im một chỗ, hồi lâu mới lên tiếng, hắc nhắm mắt lại, giọng trầm đặc

""Được theo ý của người đi""

Nhược Hy đang ngồi bên cạnh hồ nước ngắm nhìn con thuyền nhỏ đang nổi lênh đênh trên mặt hồ, rất nhiều tâm tư ulla về trong tâm trí nàng, cả Từ Hiên và Từ Ngôn đều một lòng yêu nàng ấy đến đau lòng, hắc đối với con thuyền này rất quý trọng hắc dùng cả đời để yêu nàng ấy nhưng người nàng ấy yêu là Từ Ngôn, Từ Ngôn cũng yêu nàng ấy không kém Từ Hiên chỉ có điều một người có được tình yêu một người thì bị ruồng bỏ thứ vận mệnh này thực ra là gì, nàng ngần ngại một lúc trong lòng nhớ tới Mạc Từ Ngôn, hắc giờ này chắc đã từ biên giới phía bắc trở về, không biết hắc đang làm gì có tức giận không

""Nhược Hy, nàng đây rồi"" Từ Hiên bước vào trong, hắc lúc này mới để ý nàng đang ngồi ngắm con thuyền nhỏ trên mặt hồ, nàng đứng dậy chạy về phía hắc ""Bệ hạ ta có chuyện muốn nói với người""

""Cũng đúng lúc ta có chuyện muốn nói với nàng nào ngồi đi""

Nàng gật đầu, ngồi xuống nói "" Từ Hiên, ta đã khỏi bệnh rồi ta nghĩ mình nên trở về Nguyên Quốc""

Từ Hiên chỉ khẽ cười nhạt, hắc biết nàng nhất định sẽ nói chuyện này nhưng trong lòng hắc không vui, hắc lại không muốn nàng rời đi

""Ta biết""

""Vậy, có thể để ta quay về không""

""Mạc Từ Ngôn đã phái người tới Bắc Thần Quốc rồi, ắt hắc giờ này cũng đã tới nơi, ngày mai họ sẽ tới đón nàng quay lại Nguyên Quốc""

""Thật sao"" Nàng ngạc nhiên nhìn hắc, xem ra Mạc Từ Ngôn đã biết nàng ở đây ngay từ đầu

""Nhược Hy"" Cách hắc gọi tên này rất ôn nhu, ấm áp, nàng ngược nhìn hắc, hắc chợt nở một nụ cười đau xót nhưng nàng vẫn không thể hiểu rằng hắc thực sự không muốn để nàng đi, dù hắc biết vậy chính là vô lý

""Nàng có thích lễ hội hoa đăng không""

""Tất nhiên là rất thích, sao chàng lại hỏi như vậy""

""Vậy tới nay, ta sẽ đưa nàng đi xem nhé, đi xem lễ hội hoa đăng đẹp nhất ở Bắc Thần Quốc""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Lễ hội hoa đăng (2)

Tuyết đã bắt đầu rơi, phủ xuống toàn bộ Hắc Thần Thành mang theo gió lạnh của phương nam mát say lòng người, màn đêm dần buông xuống kèm theo những bông tuyết trắng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất dưới ánh đèn mỏng lung mờ ảo khắp hoàng thất, lính canh gác vẫn túc trực bên ngoài, mọi người trong cung đã lui về nơi nghỉ chỉ có một số vẫn còn đi lại trong hoàng cung, trong Hắc Thần Thành im lặng như tờ, trong Thiên Uy Cung các cung nữ đang giúp nàng chuẩn bị y phục và hài mang ra ngoài, nàng khoác bên ngoài một bộ áo lông màu trắng bên trong mặc y phục đơn giản không xuê xòa, mái tóc dài thả xuống gần trên đầu một chiếc trâm ngọc tuy mặc đơn giản nhưng khí chất tuyệt diệu vẫn không thể bị lấn át nổi bật nhất vẫn là đôi mắt xanh hút hồn người khác lúc nào trông cũng thật đẹp

""Nương nương, chúng thần đã chuẩn bị xong một chút nữa bệ hạ sẽ tới đón người"" Nữ tì cài trâm cho nàng nhẹ nhàng nói, giọng nói rất êm tai tựa như

tiếng sáo vang từ xa lại gần

""Cảm ơn em""

""Thật ra đã từ rất lâu rồi nô tì mới được trang điểm cho một người cao quý như nương nương ở trong cung này"" Nữ tì đó cười, chân mày hơi nhướn lên xoay người ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh nàng

"" Phải chăng là vì bệ hạ không chịu lập phi tử"" Nàng mỉm cười đưa chén trà lên miệng, ở đây bất kể lúc nào nữ tì cũng đều bưng một chén trà đặc biệt vào cho nàng theo căn dặn của Từ Hiến, nàng từ từ thưởng thức mùi vị thanh nhàn của trà, thật rất ngon

""Vâng nương nương"" Nữ tì cúi đầu đáp lại, gương mặt vẫn thoáng nét u buồn nàng vốn chẳng hiểu là tại sao, nàng ấy lại trở nên như vậy

""Ta biết em đang nghĩ gì và ta rất hiểu rõ mọi chuyện đã từng xảy ra"" Nàng khẽ cười, xoa đầu nữ tì ấy một cái, đầu hơi cúi, miệng chột nói

""Rồi sẽ có ngày em sẽ được trang điểm, được bên cạnh chăm sóc thể tử của bệ hạ, đừng buồn, ngài ấy đâu thể cứ thế này mãi mãi""

Trong lòng nữ tì có chút vui, vị nương nương trước mặt rất xinh đẹp tựa như tiên nữ hạ phàm, người tựa như hoa đào, bên ngoài tuy nhẹ nhàng nhưng khi chất bên trong lại vô cùng mạnh mẽ, nàng nghe nói người là hoàng phi của Nguyên Quốc vô tình được bệ hạ cứu giúp ở lại Bắc Thần Quốc vài ngày rồi sẽ nhanh chóng khởi hành về Nguyên Quốc, nàng cũng đã vô tình mấy lần chứng kiến bệ hạ bên cạnh người, từ lúc nào một con người đáng sợ, lạnh lùng đến vậy lại có thể trở nên nhẹ nhàng, ôn nhu trước mặt vị nương nương này, nếu họ có thể thành hôn thì quả thực tốt biết bao, tuy biết rằng kết quả vẫn sẽ chỉ như năm xưa, bệ hạ tựa ôm lấy đau khổ mà trong lòng, vết thương ấy đã khắc sâu trong lòng bệ hạ, liệu người có thể yêu một lần nữa không, hay mãi mãi chỉ cô độc trong tòa thành rộng lớn này không có bất kì ai bên cạnh

""Nương nương, bệ hạ đã tới"" Một cung nữ mở cửa đi vào bẩm báo, đầu cúi gập đáng người cung kính

""Được, ta sẽ ra ngay"" Nàng xua tay cho nữ tì đó ra ngoài trước, nàng buông tay khỏi đầu của nữ tì lập tức đứng dậy đi ra ngoài

""Ta đi đây""

""Vâng, nương nương thượng lộ bình an""

Từ Hiến đang ở ngoài Thiên Uy Cung, dáng vẻ cao lớn của hắn thật an tâm để người khác có thể dựa vào, hắn chấp hai tay đằng sau tấm lưng dài, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía xa xăm dường như đang ngắm tuyết rơi, ánh mắt hiện lên chút buồn bã sau đêm nay ngày mai nàng sẽ quay trở về Nguyên Quốc, mối lương duyên của hắn với nàng không giống như hắn và thiên nhi năm xưa, lúc đó chỉ vì hai chữ huynh muội mà có thể giữ muội ấy ở lại lâu hơn một chút để hắn có thể ở bên cạnh nàng nhiều hơn nhưng hắn với nàng thực tại chẳng phải huynh muội cũng chẳng phải bạn bè thân giao hắn có tư cách gì để giữ nàng ở lại

Con gió lạnh miên man thổi, thổi nhẹ vào sâu trong trái tim đang run lên của hắn: Lẽ nào Từ Hiến hắn đã yêu nàng rồi

Hắn nắm chặt tay, ánh mắt đã dần thay đổi, chân mày nhíu lại thật chặt, chẳng lẽ hắn định phản bội lời thề năm xưa sao, năm xưa hắn đã nói gì với Thiên Nhi bản thân vô dụng của hắn đã lỡ lòng quên thật sao

""Từ Hiến"" Từ xa vọng lại là tiếng nói của nàng, nàng bước ra khỏi Thiên Uy Cung, ánh mắt không chút e dè nhìn thẳng vào hắn, hắn mặc trường bào xanh vô cùng đơn giản, cánh tay áo bay nhẹ dưới tuyết thật đẹp, hắn nhìn nàng bất chợt sững người lại, nàng trông rất xinh đẹp, chính hắn còn không thể nhận ra thứ thu hút hắn nhất vẫn chính là đôi mắt xanh của nàng, hắn tự hỏi ông trời đã cho nàng vẻ đẹp rung động thiên hạ lại cho nàng một đôi mắt tuyệt diệu mà bất cứ ai nhìn vào cũng không thể rời khỏi được

Hắn bất chợt xoa đầu nàng, hắn cười, lần này chính là cười ngây ngô hắn dường như không chú ý tới tôn nghiêm của bản thân nữa, vì lúc này tim hắn dao động, nàng rất đáng yêu khiến hắn chỉ muốn giữ nàng lại trong Hắc Thần Thành mãi mãi

""Nhược Hy, chúng ta đi thôi, lễ hoa đăng ở Bắc Thần Quốc rất đẹp nếu không được chứng kiến thì sẽ hối hận cả đời"" Hắn cầm tay nàng, không quan tâm cảm nhận của nàng ra sao, trong tâm hắn chỉ nghĩ mặc kệ nàng nghĩ gì ngay lúc này hắn chỉ muốn cầm tay nàng, muốn làm cho nàng được vui vẻ, muốn được che chở cho nàng

Nhược Hy, có cảm nhận được không?? Nếu không thể thì nàng thật ngốc, rất ngốc

Nàng không kịp phản ứng cứ để cho nắm cầm tay lôi đi, cả hai nhanh chóng rời cung mất trước mặt sau đã vào trong thành, trong thành rất đông đúc vì một năm dài dằng dặc mới có một lần ngày hội hoa đăng nên không thể bỏ lỡ, Lưu Uy đánh đề hắn và nàng đi dạo trong thành còn hắn đứng chờ ở chỗ đã định sẵn, hắn vốn không hề hứng thú với lễ hội này nên đã mượn phép không vào trong thành cùng Từ Hiến

Nàng và hắn mặc y phục đơn giản hơn rất nhiều, vài góc là loại bình thường cũng chẳng thiếu hoa phượng ngọc khắp người từ trên xuống dưới chỉ có phần dưới y phục có hơi nổi bật, mỗi bước đi của hai người đều rất uy nghiêm, đẹp mắt giữa đám đông qua lại nàng thích thú ngắm nhìn xung quanh, đèn hoa được giăng kết khắp ngã hai bên đường sáng rực, bán rất nhiều thứ đèn hoa đăng đủ màu sắc rực rỡ, nàng nhanh chân chạy tới một cửa hàng nhỏ bên đường, vẻ đẹp tuyệt diệu của nàng thu hút mọi ánh nhìn xung quanh, Từ Hiến khẽ nhíu mày, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận, bất chợt có một nam nhân nhìn qua là có thể biết được hắn là một đại công tử giàu có, dưới hông hắn có đeo một miếng ngọc bội lam thứ mà chỉ có đại thiếu chủ giàu có trong thành mới có được

Hắn chuẩn bị tiến tới cạnh nàng thì Từ Hiến đi tới, hắn choàng tay qua cổ nàng che khuất khỏi tầm nhìn của vị công tử đó, hắn trừng mắt nhìn tên đó, vị

công tử cũng hiểu ý của hắn nên đã cúi đầu xin lỗi rồi bỏ đi

Nàng thực chẳng hề chú ý đến mọi thứ xung quanh, ánh mắt nhìn vào chiếc đèn hoa đăng hình thỏ ngọc được chủ tiệm đặt sâu bên trong, hắn lòi ra từ y phục 1 miếng vàng lớn đặt trước mặt chủ quán, hắn chỉ vào chiếc đèn thỏ

""Lấy cái đó""

Chủ quán lấy ra cho hắn rồi nhận lấy miếng vàng có giá trị lớn, nhìn qua đã đủ hiểu lão bối này là một tên rất ham tiền, Từ Hiến đưa cho nàng, cử chỉ ôn nhu vô cùng

""Nàng thích phải không, cho nàng""

Nàng ngạc nhiên đỡ lấy đèn thỏ từ tay hắn thì ra hắn có đề ý tới nàng, từ lúc nhìn vào chiếc đèn đó đã bị thu hút nàng chưa từng được thấy một thứ dễ thương tới vậy, nàng ngược lên ý cười lộ rõ, đôi mắt xanh sáng rực bao bọc lấy không gian xung quanh dường như lúc này chỉ còn một mình nàng với hắn

""Từ Hiến cảm ơn chàng""

Tìm trong lồng ngực hắn đập loạn hồi, cảm giác này hắn chưa từng được trải qua trong đời, nhìn nàng vui vẻ cầm chiếc đèn thỏ trong tay mãn nguyệt, hắn cũng vui không kém gì nàng, nếu có thể hắn muốn khiến nàng cười nhiều hơn nữa, vì chính nụ cười của nàng đã kéo hắn ra khỏi bóng tối mờ mịt mà hắn tưởng rằng suốt kiếp này hắn không thể thoát ra được nữa

""Nhược Hy, đi thôi ta đưa nàng tới một nơi""

""Chúng ta đi đâu""

""Cứ đi theo ta""

Hắn cùng nàng dừng chân tại một ngôi đền lớn, ngay cạnh ngôi đền đó là một hồ nước rộng mênh mông, ở phía trước đền có một giá treo rất lớn nó trải dài vô tận bên cạnh là một cây đại thụ to đã nhiều năm ở đó, mọi người treo linh bài của mình lên trên giá treo đó rồi cúi người trước cây đại thụ to lớn rồi vui vẻ đi chuyển tới phía hồ lớn để thả đèn hoa đăng

""Chúng ta mau tới đó thôi""

""Nhưng ta không có linh bài, chàng có sao""

Hắn mỉm cười, đi chuyển tới phía giá treo lớn, nhướn người lên treo tấm linh bài của mình ở vị trí cao nhất, rồi nắm tay nàng cùng cúi đầu trước cây đại thụ to lớn

""Từ Hiến, chuyện này có ý nghĩa gì sao, ta thấy mọi người ai cũng đều cầu nguyện"" Nàng ngắm nhìn cây đại thụ, hai mắt nheo lại, trong con ngươi sâu thẳm kia lộ ra một điều gì đó rất đau buồn

Phải rồi là cây đại thụ trước cổng quán võ, nhắc tới đây mọi chuyện vui buồn lẫn lộn ùa về cảm xúc lúc này rất giống như lần đầu tiên nàng đứng dưới gốc cây đại thụ của quán võ, cảm giác này mãi mãi không thể quên được chỉ vì quá ấn tượng vì nó thực sự to lớn và đẹp đẽ

""Là để cầu nguyện cho người quan trọng nhất ở họ được bình an và nếu như hai người cùng cầu nguyện dưới gốc đại thụ thì sẽ ở cạnh nhau mãi mãi, nàng biết không""

Thiên Nhi, xin lỗi nàng, cảm giác của ta đã thay đổi rồi... lời thề với trời đất suốt kiếp chỉ yêu một mình nàng ta không thể thực hiện được nữa rồi..

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lễ hội hoa đăng (3)

""Tại sao lại ngại lại đi theo ta, chẳng phải ban đầu đã nói không có hứng thú sao"" Diệp Tử xoay người lại, giận dữ nhìn hắn, nàng vốn dĩ muốn ra ngoài một mình, bản thân tự do ngắm thiên hạ, được tận mắt ngắm nhìn những chiếc đèn lồng đan kết đủ màu sắc treo hai bên vệ đường sau khi thả đèn lồng sau nhất định sẽ ghé vào tửu quán để uống một chén rượu, mấy năm ở Nguyên Quốc mỗi lúc đến ngày hội hoa đăng là y rằng lúc đó sư phụ lại nhờ nàng đến Kinh Thiên Các dọn đồ cho sư phụ Châu Kinh, nàng thực không hiểu lý do mà sư phụ làm vậy, chỉ biết người không muốn để người ra ngoài một mình

""Ta đi theo ngươi, đừng làm ta buồn cười đây là đường của tất cả mọi người đâu phải của riêng ngươi"" Hắn hừ một tiếng, vẻ mặt lạnh băng không mấy dễ tâm, mắt hắn đang đi chuyển khắp các ngã đường trong thành, cũng phải đêm nay quả thực rất đẹp, các sư huynh trong môn đã từng nói nếu như một

đòi người mà chưa từng được tới ngày hội hoa đăng của Nguyên Quốc thì rất đáng tiếc a coi như phung phí một đời, nàng ngẫm lại mới cảm thấy rất đúng

Mọi người trong thành ra vào tấp nập, hai bên đường chủ quán kiếm được vô số tiền lượng, trẻ con chạy xung quanh chỗ rao bán đèn lồng, một số đôi vợ chồng đưa theo con nhỏ cũng vui vẻ không kém, đi bên cạnh là những cô nương xinh đẹp trên tay cũng đang cầm một chiếc đèn lồng đi chuyển tới phía trước gần một ngôi đền để thả chúng

"Mặc kệ người" Diệp Tử không thèm quan tâm đến sự xuất hiện của hắn, nàng chạy tới một chỗ bán đèn lồng ngay đó, nàng nhìn xung quanh không thấy có một chiếc đèn nào hợp nhãn, chỉ có chiếc đèn thỏ đăng kia là rất thích nhưng lại chần chừ không dám mua nó, Âu Dương Thần bước tới hắn không do dự lấy từ trong y phục ra 2 lượng bạc đặt trước mặt người rao bán hắn chỉ tới hai chiếc đèn được treo trên cao kia là một bóng phù dung và hình một con thỏ ngọc có đôi mắt màu đỏ rực, hắn liếc nhìn sang nàng, nàng cũng ngược lên nhìn hắn, ánh mắt khó hiểu kèm theo chút dò xét hắn, hắn đưa chiếc đèn lồng hình thỏ đưa cho nàng

"Có muốn không" Ánh mắt điềm tĩnh chậm rãi đưa nó cho nàng

Nàng ngẩng người ra một lúc, sao hắn lại biết được nàng thích đèn thỏ

Thực ra hắn cũng chẳng hề biết nàng thích thứ gì, chỉ là khi quan sát nàng, đôi mắt xinh đẹp cứ chăm chú nhìn vào chiếc đèn lồng thỏ một lúc rồi suy nghĩ một điều gì đó, nên hắn liền tới mua nó cho nàng nhưng không để lộ liễu, hắn mua cho mình một chiếc đèn lồng dù trong lòng chẳng một chút hứng thú với nó

"Nếu đã mua nó cho ta, ngươi nên có một chút thành ý nào đó mới phải chứ" Nàng thực ra trong lòng rất muốn cười nhưng vẫn cố kìm nén lại về mặt hắn khi đưa đèn lồng cho nàng rất thân nhiên, không chút e dè tựa như là đã quá thân thuộc, lời nói của nàng làm hắn có chút bức mình, hắn xoay người bước về phía trước, trên tay vẫn cầm theo hai chiếc đèn lồng đang sáng

"Nếu ngươi không muốn, tự ta đi thả chúng"

"Từ từ, chờ ta đã" Nàng vội vã chạy theo hắn, tên này thật chẳng biết đùa nàng chỉ muốn chọc ghẹo hắn một chút thôi mà, ai ngờ hắn lập tức rời đi, Âu Dương Thần con người này thật lạnh lùng a

Hắn cùng hắn cùng chân tại ngôi đền, phía trước mặt người người vô kể họ đang treo một tấm linh bài được mua ngay cạnh đó, sau khi treo xong họ đi tới trước cây cổ thụ to lớn cạnh đó cung kính cúi đầu xuống trước cây này, người dân ở Bắc Thần Quốc quan niệm rằng, nếu treo tấm linh bài của mình lên trên giá thần đó thì mọi người trong gia thất sẽ được bình an, sau đó sẽ hành lễ trước cây đại thụ đã nhiều năm nó như một vị thần bảo hộ bình an cho Bắc Thần Quốc, nó có nghĩa rằng mọi người vạn thọ vô cương, cơ thể khỏe mạnh không chút bệnh tật và nghĩa thứ hai của nó cũng chính là hai người cùng cầu nguyện họ sẽ ở cạnh nhau mãi mãi cho tới khi cái chết chia lìa

Nhược Hy nhìn ngẩn, ánh mắt có chút lay động hắn vừa nói rằng nếu cả hai cùng cầu nguyện thì sẽ ở bên nhau mãi mãi, nàng bất chợt lùi về sau một chút, tay nắm chặt lại dường như không muốn tiến lên cạnh hắn, hắn chỉ khẽ cười nhạt, ánh mắt đau thương lộ rõ, hắn thở một tiếng rồi quay lại nhìn nàng, miệng cười lớn

"Chỉ là chọc ghẹo nàng một chút thôi, chỉ là cầu chúc cho chúng ta bình an thôi, nào tiến lên đây" Hắn đưa tay ra, một tay còn lại đang cầm đèn lồng, nàng bám chặt vào phần dưới y phục, ánh mắt e dè lẩn tránh, về mặt khi nãy của Từ Hiến chắc chắn không phải là đùa giỡn, trong lòng nàng hiện lên chút suy nghĩ Từ Hiến từ trước tới giờ vẫn một lòng yêu Thiên Nhi, vì nàng mà làm mọi thứ hi sinh ngay cả chính tình yêu của hắn thì không thể có chuyện hắn rung động với nàng nhưng dù thế nào....

Nàng vẫn đứng đó một lúc, miệng nhỏ chọt nói ""Chúng ta tới bên kia hồ thả đèn lồng thôi, Từ Hiến"

Dứt lời nàng ngay lập tức rời đi tới phía bên kia hồ, Từ Hiến chậm rãi rút tay lại, buông thõng xuống bên dưới y phục, tay nắm chặt lại, hắn buồn bã đi theo nàng, từng bước đi của hắn lúc này rất nặng nề tựa như có hàng nghìn hòn đá buộc chặt vào chân hắn, làm hắn không thể đi

Hắn biết trước kết quả sẽ như vậy nhưng hắn vẫn không thể bỏ đi chút ý tình của mình, hắn vẫn muốn gần lại nàng nhiều hơn, dù nàng có cự tuyệt với hắn cũng chẳng sao cả, miễn là có thể ở cạnh nàng nhất định sẽ can tâm chấp nhận

"Linh bài này cho ngươi coi như trả nợ ngươi về chiếc đèn lồng đó" Nàng chạy tới đưa cho hắn một tấm linh bài màu lam, còn của nàng là màu trắng, hắn không do dự cầm lấy

"Ta cũng cần phải có sao" Hắn nhếch miệng, chân mày nhíu lại, cầm tấm linh bài trong tay chà sát một lượt

"Ý nghĩa của chúng là cầu nguyện cho một người nào đó được bình an và vui vẻ chẳng phải bên cạnh ngươi là Ninh Phong sao ngươi nên cầu nguyện cho nàng ấy sau đó bước lên giá thần đó hai người sẽ được ở cạnh nhau mãi mãi"

"Còn ngươi cũng đã có người trong lòng rồi sao" Nói đến đây hắn không vui, cũng chẳng có chút cảm xúc nào đọng lại trong lòng còn nàng thì nói rằng nên cầu nguyện cho Ninh Phong rồi sẽ ở cạnh nhau mãi mãi chẳng lẽ nàng nghĩ hắn với Ninh Phong là quan hệ đó, thật ngốc nghếch

"Ta không có, ta mua tấm linh bài này là để cầu nguyện cho sư phụ, cầu nguyện rằng người sẽ luôn bình an để che chở cho ta" Nàng áp tấm linh bài trước ngực cảm nhận được tình thương từ tâm truyền tới, cơ hội này không thể bỏ qua vì đã nhiều năm không được sư phụ cho đi xem hội hoa đăng kể từ năm đó, người đã không còn tin tưởng gì nữa

Khi nàng nói nàng không có người trong lòng, tâm trí hắn đã lung lay, trong lòng hắn bất chợt vui vẻ không hiểu lí do gì, hắn đã rất lâu rồi chẳng hề có cảm giác trong lòng bỗng dưng vui vẻ, mọi thứ với hắn tuyệt đối đều là bình thường, ngay cả khi hắn ngồi lên chức giáo của của tổ chức sát thủ đứng đầu Thiên Sơn Trung Quốc, vẻ mặt vẫn lạnh lẽo, miệng không cười cũng không nói bởi vì hắn không muốn phí lời hay cái thứ cảm xúc dư thừa đó

Nữ nhân nhỏ bé này hôm nay lại làm hắn có chút vui, ngay lần đầu gặp nàng, từ phút giây đó hắn đã thay đổi, tuy nhỏ bé nhưng luôn tràn đầy sinh lực, lúc nào cũng mạnh mẽ như một nam nhân, chưa từng cảm thấy buồn bã, cảm xúc biểu lộ chỉ là một cái cười ngây ngô của nàng

Ta thực sự không thể ghét nàng, không thể ghét nàng được

"Bây giờ tới lúc thả đèn rồi, đi theo ta nhanh lên" Nàng bây giờ mới để ý mọi người đang chuẩn bị thả đèn xuống hồ, nàng kéo tay hắn chạy theo nàng, hắn để nàng lôi đi đến gần mặt hồ, hai người dừng lại nàng lấy đèn thả xuống mặt nước, hắn cúi xuống theo nàng thả đèn xuống mặt nước

Mọi người cùng nhau thả đèn, những chiếc đèn lồng sáng được thả trôi dưng vào nhau rồi cũng tách ra di chuyển về phía trước nơi rất xa, chúng cứ trôi theo dòng nước, mọi người ai ấy đều vui vẻ ngồi lại đó ngắm nhìn đèn lồng trôi ra xa

Đêm nay, lễ hội hoa đăng lớn nhất của Bắc Thần Quốc đã đẹp tới vậy, Diệp Tử mỉm cười vậy là ước nguyện của nàng cũng đã hoàn thành, không lãng phí một đời.

"Bệ hạ, chúng thần theo lệnh của đế vương nguyên quốc đến bắc thần quốc đưa hoàng phi nương nương trở về Nguyên Quốc" Âu Dương Thần và Diệp Tử cuối cùng cũng tới được Hắc Thần Thành, hai người cúi trước hoàng bệ, dâng vẻ tôn kính uy nghiêm trước hắn

"Hoàng phi hiện tại nàng ấy đang ở trong Thiên Uy Cung, hãy để nữ nhân bên cạnh ngươi tới đó đưa nàng ấy đi, nữ tử kia sẽ đưa nàng ra đến đó còn ngươi hãy ở lại một chút ta đang có chút chuyện muốn nói với ngươi"

"Vâng, bệ hạ"

Diệp Tử lập tức thi hành mệnh lệnh, một mình nàng bước ra ngoài đại điện đi theo hướng cung nữ kia chỉ dẫn tới Thiên Uy Cung, sau khi Diệp Tử rời khỏi chỉ còn một mình hắn với Từ Hiên, Từ Hiên nhấp chén trà ngát hương, giọng nói lạnh băng

"Ngươi chắc hẳn đã đoán ra ta chính là người đã ra lệnh cho Thương Long tới Thương Vân Lệnh bắt ngươi"

"Thần có thể hỏi bệ hạ một điều được không" Âu Dương Thần vẫn cúi đầu, trầm giọng hỏi

"Nói đi"

"Tại sao bệ hạ lại ra lệnh cho Thương Long làm việc đó, người mà bệ hạ muốn bắt đi là hoàng phi nương nương hay sao, nếu đã muốn bắt nương nương đi sao lại chọn ngày người đến Thương Vân Lệnh để đưa đi"

"Nếu ta đã muốn bắt Nhượng Hy, thì sao lại phải tốn sức ra lệnh cho Thương Long lại còn đột nhập vào Thương Vân để bắt nàng"

"Thần vẫn chưa hiểu ý của người, bệ hạ"

Từ Hiên đặt chén trà xuống, sắc mặt bỗng thay đổi lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm

"Người ta muốn đưa đi ngày hôm đó chính là Ninh Phong, chính là nữ nhân luôn bên cạnh ngươi, để hỏi rõ cái chết 3 năm trước đây nhưng thật không ngờ nó lại nằm ngoài dự đoán của ta người hôm đó lại chính là Nhượng Hy"

"Đã là bí mật ẩn giấu sau cùng vẫn sẽ bị bại lộ, bí mật của nàng ta trong cái đêm 3 năm trước, ngươi chắc hẳn không hề hay biết đúng không, giáo chủ Âu Dương Thần"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Trở về nguyên quốc

"Ninh Phong, nàng ấy có liên quan gì trong chuyện này, xin bệ hạ nói rõ thần vốn không hiểu" Âu Dương Thần dùng ánh mắt khó hiểu kèm theo sự nghi ngờ dành cho hắn, ý của hắn muốn nói là chuyện gì, Ninh Phong đâu có liên quan gì trong chuyện này, hơn nữa hắn nói 3 năm trước cái chết của nàng ấy, chẳng phải là cái chết của hoàng hậu sao

"Ngươi thật sự không biết" Về mặt hắn tỏ ra không chút ngạc nhiên, hắn nhếch miệng, giọng nói có chút chế giễu, con người Ninh Phong vốn rất bí ẩn, nàng ta không phải loại người đơn giản có thể cho người khác dễ dàng biết được bí mật của mình

"Thật sự không biết"

"Người còn nhớ vật ta gửi đến thương vân lệnh cho người chứ, có bắt ngờ không" Hắn đứng dậy, bộ dạng vô cùng đùa cợt hắn chậm rãi bước xuống hoàng bệ, từng bước một rất nhẹ nhàng không phát ra tiếng động tiến về phía Âu Dương Thần

"Vật..." Âu Dương Thần sững sốt, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên nhìn Từ Hiên, thứ đồ mà bệ hạ nói chính là mũi tên dính máu mà hắn nhận được sao, hắn nhủ chặt mày trong lòng hắn hiện ra rất nhiều câu hỏi muốn Từ Hiên trả lời

Hắn gửi mũi tên đó tới Thương Vân Lệnh là có mục đích gì

Tại sao chuyện này lại có liên quan tới Ninh Phong

Cái chết 3 năm trước của hoàng hậu??

Điều hắn muốn nói tới là gì

"Nhận ra rồi sao, đúng chính là chiếc mũi tên đó, chính là cái mũi tên mà 3 năm trước người của ta đã bắn trúng người của cô ta nhưng thật không may lúc đó cô ta đã bỏ trốn khỏi đó và để lại chiếc mũi tên này"

Âu Dương Thần nghe xong hắn có chút phản ứng, ánh mắt lạnh lẽo có chút bận tâm đến chuyện Từ Hiên vừa nói, Từ Hiên trầm giọng tiếp lời

"Ai cũng có một bí mật cần phải cất giữ cẩn thận cho dù có là người thân tín nhất bên cạnh cũng nhất định không thể biết được, người không biết chuyện đó với ta là điều dễ hiểu, bởi vì nếu nói ra thì nó đâu còn là bí mật nữa, phải không"

Từ Hiên cười lạnh, ngay lúc này đây hắn biết chắc chắn Thiên Nhi vẫn còn sống chỉ là nàng đang ở một nơi nào đó rất xa mà hắn không biết, sau cái chết của Thiên Nhi hắn đã ra lệnh cho Thương Long lập tức đi tìm tung tích của nàng vì hắn biết nàng không thể chết dễ dàng tới vậy

Khi đó, người của hắn đã bắn mũi tên trúng vào một người bí ẩn bận y phục màu đen, hắn không thể nhìn thấy rõ vì người đó đã che đi gương mặt chỉ để lộ ra ánh mắt vô cùng tuyệt đẹp, khi tới gần hắn đã bỏ chạy, mũi tên cắm trên vai hắn đã bị hắn rút ra một cách tàn bạo rồi bỏ chạy trong màn đêm không có động tĩnh

Hắn chưa từng nghĩ rằng đó là người của Thương Vân Lệnh, cùng lúc đó người của hắn báo lại rằng đó là Ninh Phong thì hắn đã biết rằng nàng nhất định vẫn còn sống đó là lý do khiến hắn phải tìm bằng được nàng ta để hỏi rõ mọi chuyện, thật không ngờ lại bất nhâm Nhược Hy dù sao cũng được ở cạnh nàng trong quãng thời gian ngắn hắn chẳng có điều gì để nuối tiếc chỉ tiếc rằng, hắn đã rơi vào ái tình của nàng không thể thoát ra được

"Bệ hạ, liệu thần có thể biết chuyện người đang nói là gì được không"

"Người không thể, bởi vì đó là bí mật của nàng ta với ta, nếu người thật sự muốn biết thì chỉ bằng mang mũi tên đó đưa cho nàng ta xem thì nhất định mọi chuyện sẽ rõ, còn ta thì không thể nói cho người biết, một lời cũng không" Sắc mặt Từ Hiên lộ vẻ lãnh đạm, hắn lạnh lùng cười một cái

Âu Dương Thần hắn dường như muốn nói một điều gì đó bất chợt Diệp Tử cùng với Nhược Hy bước vào trong đại điện

"Âu Dương Thần người và nàng ta ra ngoài trước để Nhược Hy ở lại một chút sau đó sẽ ra ngay" Từ Hiên nhíu mày, hắn nhìn Nhược Hy một lúc rồi ra lệnh cho Âu Dương Thần lui ra

"Còn nữa, chuyện hôm nay ta nói với người là bí mật của chúng ta, mong rằng người sẽ giữ kín chúng"

"Thần xin phép được lui" Âu Dương Thần gật đầu, hắn từ từ đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài ánh mắt lộ vẻ suy tư

"Cáo từ bệ hạ, thần xin lui" Diệp Tử đưa hai tay ra trước, nàng khẽ cúi đầu theo sau Âu Dương Thần ra phía bên ngoài

"Bệ hạ" Nhược Hy đi tới chỗ Từ Hiên đang đứng, dáng vẻ của hắn cô độc đến lạ, sắc mặt mang chút tâm tư, đau buồn

"Vốn dĩ muốn nàng ở lại đây thêm vài ngày nhưng xe ra lại không thể nữa rồi" Hắn cười nhạt, trong lòng hắn đang rất rối ren kèm theo chút lưu luyến

"Ta là hoàng phi của một nước, ta không thể ở cạnh bệ hạ lâu được, vốn dĩ đến đây là do hiểu nhầm mà ra nhưng ta rất biết ơn bệ hạ vì ngày hôm qua đã đưa ta tới lễ hội hoa đăng và chăm sóc, ân tình này ta sẽ sớm trả cho bệ hạ"

Hắn lắc đầu, miệng mỉm cười nói " Là ta tự nguyện làm mọi việc, nàng không mang ơn ta cũng chẳng phải trả chi cần sau này khi trùng phùng ta nghiêm nhiên có thể lại gần nàng một chút không phải xa cách nữa"

Nhược Hy không nói gì, tiến gần hắn, ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ vào lưng hắn, giọng nhẹ lại, ngay lúc này nàng chỉ muốn an ủi hắn một phần là ôm lấy hắn, nàng hiểu cảm giác của hắn, luôn luôn cô độc trong tòa thành lạnh lẽo người thân tín bên cạnh cũng chẳng có ai, nàng muốn dù chỉ một lúc cũng có thể cho hắn được cảm giác nàng chính là người thân của hắn

"Sau này gặp lại nhất định sẽ không xa cách, Từ Hiên ta rất muốn làm người nhà của chàng, chàng có thể coi ta là muội muội của chàng một chút cũng được, ta cũng giống như chàng lúc trước nên ta rất hiểu"

Hắn trùng chân lại, muội muội lại là muội muội sao??

Lời nói này của nàng với hấn đầu còn xa lạ, hấn chạm tay lên đầu nàng, xoa nhẹ, nàng giống như một bảo bối cao cao tại thượng không ai có thể tùy ý chạm vào

Muội muội, hai từ này hấn đã từng nghe một lần dù có nghe nữa cũng chẳng sao

Nhược Hy cảm xúc trong lòng lẩn lộn, hấn đã từng chịu nhiều đau khổ nàng không muốn hấn đau khổ nối tiếp đau khổ mà muốn hấn quên đi mối duyên nghiệt ngã đầy hấn và thiên nhi vào tuyệt vọng, chỉ một chút có thể khiến cho hấn vui, vậy là đủ rồi

"Từ Hiên"

"Sao"

Nhược Hy lùi bước lại, xoay người lại bóng lưng đối diện với hấn, nàng mỉm cười ngoài đầu nhìn hấn một chút sau đó sẽ rời đi

"Ta mong chàng có thể quên đi thứ đã khiến chàng đau khổ, ta biết nàng ấy là người chàng yêu thương nhất thế gian này, chàng sẵn sàng làm mọi thứ chỉ để đổi lấy nụ cười của nàng ấy nhưng giờ phút này nàng ấy không còn trên thế gian nàng nữa dù có hối tiếc nàng ấy cũng chẳng thể quay lại, quãng thời gian đó chàng vì nàng ấy nhiều như vậy, nàng ấy ít nhiều cũng đã biết, vậy nên chàng hãy sống một cuộc đời của riêng chàng làm như vậy nàng ấy sẽ vui hơn và chúc phúc cho chàng tìm được thiên mệnh của mình"

"Hãy quên đi, đừng bị lụy nữa, Từ Hiên bảo trọng"

Dứt lời nàng xoay bước đi, lẳng lặng cười những lời trong lòng cuối cùng cũng đã nói hết ra, Từ Ngôn dường như đã quên đi chỉ còn lại vài phần ký ức sót lại còn Từ Hiên, tình sâu nghĩa nặng không thể nguôi ngoai, nàng bước đi không quay đầu lại

Chẳng lẽ nàng không hiểu, chân tình của ta đã hướng về nàng

Nàng sẽ chẳng thể biết, chính là nàng đã đẩy hấn vào hố sâu của ái tình, khiến hấn quay lại thời điểm mà hấn đã bắt đầu yêu Thiên Nhi, quyết định ở bên nàng

"Tại sao nữ nhân mà ta yêu hết lần này tới lần khác lại không thể ở bên ta, ngay cả nàng cũng vậy tại sao nàng lại không hiểu tình cảm của ta, có lẽ ông trời đối với ta thật nghiệt ngã, khiến cả Thiên Nhi và nàng đều không thể ở cạnh ta, mãi mãi"

Hấn đứng lại đó chột cười nhạt, hơi thở phả ra thật mạnh, hấn thấp giọng chế giễu bản thân đến cực cùng

"Âu Dương Thần, Diệp Từ chúng ta về thôi, trở về Nguyên Quốc"

"Vâng"

"Nương nương xin hãy lên nghe"

Nàng gật đầu, leo lên xe ngựa, cuối cùng cũng được gặp lại chàng rồi Mạc Từ Ngôn

Ta rất nhớ chàng...

Cổng thành được mở ra, một đám binh lính đứng vào hai bên cổng thành lùi đường cho xe ngựa tiến vào, Âu Dương Thần để nàng ở trước cổng Thiên Môn, hấn dường như có chuyện gì đó với Diệp Từ nên nàng lên chôn đi trước không làm phiền họ

Nàng bắt gặp đi về đại điện, nơi Mạc Từ Ngôn hấn luôn ở đó, nàng thắc mắc bây giờ hấn đang làm gì, có nhớ nàng không, nàng đã đi lâu như vậy mà không thêm ra đón nàng, nàng dừng chân ở trước cổng đại điện, thái giám ngạc nhiên, cúi người tới chỗ nàng

"Nương nương, người đã trở về"

"Bệ hạ đang ở bên trong đại điện sao" Nàng chỉ tay vào bên trong

"Vâng, đêm qua người không ngủ mà ngồi phê duyệt tấu chương tới gần sáng, vừa rồi thần có đem thuốc tới cho người rồi ra ngay, chắc giờ này người đã đi nghỉ"

"Người lui đi, ta sẽ vào trong"

"Vâng, nương nương"

Nàng đẩy cửa bước vào trong, tấm rèm che trước cửa bay phấp phất trong không trung, phía trước cửa sổ vẫn mở để sáng sáng len lỏi vào trong, phía bên trong là chiếc giường lớn, rèm phủ được là bằng nhung lụa màu hồng tàn phủ kín người đang ngủ bên trong, cơn gió xuân thổi vào trong tấm rèm theo đó mà bay ra, hiện lên một nam nhân đang say giấc, nàng cười ngây ngốc đến gần

Mạc Từ Ngôn hấn đang ngủ, vẻ mặt của hấn ngay cả lúc ngủ cũng vẫn rất tuyệt đẹp, hàng lông mày rậm thường ngày cứ nhíu lại tỏ vẻ lạnh lùng khó chịu lúc ngủ lại giãn ra tựa như không một ai có thể làm phiền tới giấc mộng của hấn, hàng lông mi dài nhắm chặt lại say giấc, ngủ quan tĩnh tế vô cùng

Tìm nàng đập luôn hội, bất giác chỉ muốn chạm vào mặt hắn, nếu như hắn ở giữa thanh thiên bạch nhật mà ngủ như vậy không chừng nhất định sẽ có người đưa hắn đi mất, ngay cả khi ngủ hắn vẫn mê hoặc tất cả nàng chạm tay lên mặt hắn, thật nhẹ nhàng, người đang say giấc nắm chặt tay nàng lại, miệng nở nụ cười yêu m

"Nàng về rồi"

"Ta về rồi đây, Từ Ngôn"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tết nguyên đán - nữ nhân hồi tỉnh

Thấm thoát cũng tới cuối năm, mọi người trong hoàng thất đều bận rộn chuẩn bị cho Tết Nguyên Đán, nàng đi dạo một vòng trong cung, cung nữ, thái giám, tổng quản tới binh lính nhìn thấy nàng vội vã hành lễ rồi lại vội vã rời đi nhanh chóng, nàng nhìn họ một lúc rồi cũng quay người đi tiếp, mọi thứ trong cung dường như đã hoàn toàn thay đổi, đèn được treo khắp nơi chỉ đợi tới buổi đêm là sẽ được chiếu sáng toàn bộ, mới sáng mới mà đã có tuyết rơi tuy không nhiều nhưng cũng đủ cảm thấy lạnh lẽo

Phía xa kia có rất nhiều cung nữ đang khoác trên người một bao túi nhìn qua cũng đủ biết là túi đựng y phục, gương mặt họ ai cũng vui vẻ vừa đi vừa nói chuyện không dứt, gần nàng hơn cũng có một số đang di chuyển về phía cổng thành, nàng có để ý qua họ nói những gì

"Cuối cùng cũng tới cuối năm, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng được về quê chăm nom phụ mẫu"

"Thụ Y tỷ tỷ, tỷ cũng đang trên đường về quê sao"

"Đúng vậy, một năm mới có một lần được trở về quê, không thể bỏ lỡ cơ hội này được"

"Phụ mẫu muội đã già yếu vậy mà một năm muội mới về được một lần"

"Phải rồi, năm nào bệ hạ cũng hạ thánh chỉ cho tất cả mọi người trong cung về quê thăm gia đình rồi lại quay về hoàng cung, nhưng chỉ có vài ngày, thật không đủ"

"Muội còn đòi hỏi bệ hạ đã cho chúng ta về quê là sự ân sủng lớn nhất của người rồi, muội đừng làm loạn, mau đi thôi"

Họ tiến tới gần cổng thành cúi chào binh lính đứng cạnh đó rồi ra khỏi cổng thành, cứ thế từng người lần lượt rời khỏi, nàng ngồi xuống gốc cây gần đó, cứ mỗi lúc lại có một đám cung nữ rời khỏi Thiên Từ Thành chỉ còn lại một số binh lính vẫn còn ra vào hoàng cung

Mỗi một năm Từ Ngôn đều cho họ về quê một lần sao, chỉ ít hắn không phải một tên vua ích kỉ như nàng nghĩ, nàng có một thắc mắc trong lòng là không thấy đại tổng quản và đại thái giám bên cạnh hắn rời cung chẳng lẽ họ không còn người thân nên không về

Chạy lướt qua màn tuyết trắng lạnh buốt, nàng đan hai tay vào nhau lập tức về Ngự Linh Cung, vừa bước vào tới cửa đại tổng quản đang ngồi ngay đó, về mặt thành thoi đang từ từ thưởng thức chén trà nóng hòa cùng tuyết rơi êm ả

"Đại tổng quản, ta thấy mọi người trong cung đều lần lượt về quê hết, chẳng lẽ bà không được phép về sao" Nàng lại lần ngồi cạnh đại tổng quản tiện tay cúi xuống rót chén trà nóng

"Không phải đâu nương nương, đến ngày cuối năm bệ hạ đều cho phép tất cả mọi người rời cung để về quê thăm cha mẹ không những vậy mọi người cũng sẽ được đón tết nguyên đán cùng gia đình, chỉ là rời đi vài ngày rồi sẽ trở lại hoàng cung ngay" Đại tổng quản đặt chén trà xuống, hít thở một hơi thật mạnh rồi đưa tay ra đón những hạt tuyết trắng buốt, miệng bất chợt mỉm cười

"Vậy tại sao bà không trở về quê"

"Ta hơn 50 năm nay đều vì hoàng thất này mà nguyện ý không thành hôn với bất kì nam nhân nào, cho dù mọi người có nói đó là quyết định sai lầm của ta nhưng ta không hề thấy hối hận, nếu được làm lại một lần nữa ta vẫn quyết định sống trong hoàng cung này trọn một kiếp sau đó sẽ không còn thấy hối hận nữa"

"Vậy sao, vậy bà ở một mình trong hoàng cung này không cảm thấy buồn tẻ sao, tất cả cung nữ đều rời đi hết không còn một ai ở lại" Nàng đưa chén trà lên miệng thì ra đại tổng quản chưa từng thành hôn với ai vậy nên bao nhiêu năm qua bà ấy đều phải đón tết nguyên đán một mình, có lẽ điều đó đã quen dần nên một người mạnh mẽ như bà ấy đều là không cảm thấy cô đơn, trống trải

"Ta không ở một mình vì vẫn còn đại thái giám" Đại tổng quản quay sang phía nàng, mỉm cười thật ôn nhu, về mặt không mấy thay đổi

""Đại thái giám sao, ông ấy không về quê sao""

""Đại thái giám cũng như ta nguyện một đời cống hiến cho hoàng cung này không chút bất mãn bao nhiêu năm qua vẫn vậy, hai chúng ta đều ngồi dưới đêm trăng lạnh lẽo cùng nhau uống một ly trà rồi nói những chuyện chúng ta chưa từng nói ra bên ngoài mà cất sâu trong lòng, có một người như ông ấy để trò chuyện, sẽ rất vui""

""Nhưng vẫn còn một người như chính là bệ hạ""

Nhắc tới Từ Ngôn nàng mới chợt nhớ ra đúng rồi còn hần nữa, hần đã lên ngôi nhiều năm ngoài thái giám luôn ở cạnh hần cùng hần đón tết ra thì chẳng còn ai bên cạnh nhưng hơn ba năm trước có lẽ vẫn còn được đón tết mãn nguyện nhất ở bên cạnh Thiên Nhi, nhưng đã hơn 3 năm nay nàng ấy đã không còn một mình hần phải đón tết một mình trong cô độc nếm trải đủ thứ cảm giác gọi là đau thương, nàng từ hỏi hần đã vượt qua sự cô độc đó bằng cách nào

Hần lúc nào cũng lạnh lùng, bất cứ khi nào nhìn thấy hần thì hai từ bá đạo và uy nghiêm luôn hiện lên trên đầu, hần ít khi cười nhưng khi cười lên thì rất đẹp, mọi thứ xung quanh dường như có ánh sáng của mặt trời rất ấm áp, còn lúc tức giận thì lại lạnh lẽo như hồ băng thiên trượng đã đóng băng mấy vạn năm

Nàng nhướn mày lên, hỏi tổng quản "" Vậy bệ hạ khi đó đã ở đâu, người có biết không đại tổng""

""Mỗi lần tết nguyên đán tới là người lại leo lên trên mái ở đại điện ngồi trên đó, ngắm trăng cho tới nửa đêm sau khi pháo hoa kết thúc người sẽ đi nghỉ, hôm sau sẽ ngồi ăn một bữa cơm rất bình thường rồi đi dạo trong cung một lát, một lúc sau sẽ tới thiên thư các cứ như vậy đến hết ngày""

Con người lạnh lùng kiêu ngạo như thế lại có lúc đem bản thân sống một ngày như những dân chúng trong thiên hạ, bỏ đi cái gọi là ngôi vị cao quý để tâm can được yên bình một lúc, năm nay hần sẽ không một mình nữa, nàng nhất định sẽ tạo cho hần một điều bất ngờ, hần chưa từng được biết tới

""Nhược Hy"" Từ ngoài cổng Ngự Linh Cung một giọng nói trầm vang lên mang theo chút lạnh lẽo, Mạc Từ Ngôn tiến vào trong, mái tóc của hần rất dài phủ xuống che đi một nửa gương mặt anh tuấn, tuyệt mỹ vô cùng

""Nương nương, thần xin lui"" Đại tổng quản cười một tiếng rồi nhẹ nhàng rời khỏi Ngự Linh Cung

""Bệ hạ thần xin lui trước"" Hần gật đầu rồi đi lướt qua đại tổng quản đến chỗ nàng, nàng đang uống trà vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, ánh mắt đẹp để ngược lên nhìn những làn tuyết trắng xóa đang rơi xuống phủ đầy Ngự Linh Cung

""Nàng đang có chuyện gì vui sao"" Ánh mắt hần cao ngạo lãnh đạm đến khó tả, hần dường như không để ý đến chuyện phải ở một mình cô độc, cũng chẳng bận tâm hôm nay là ngày gì hay mai sẽ là ngày gì hần lúc nào cũng vậy, thật khiến người khác vừa cảm thương vừa phải khâm phục hần

""Không có gì chỉ là ta rất thích được ngắm tuyết rơi"" Nàng lắc đầu, bất chợt cười

""Ta vừa thiết triều về đây, rất muốn tới đây cùng nàng nên đã kết thúc triều, quan lại trong cung đã xuất cung hết, mọi người cùng trở về thăm gia đình, ta đã nói với phụ thân nàng về việc để nàng trở về cạnh ông ấy vài hôm""

""Phụ thân ta sao, chàng đã nói gì với ông ấy vậy"" Nàng nhìn thẳng mắt hần, nhẹ giọng nói

""Chỉ nói vài lời, ông ấy cũng lập tức đồng ý để nàng trở về phủ, dù sao nàng cũng ở trong cung khá lâu rồi nên trở về phủ vài hôm để phụng dưỡng ông ấy"" Hần nhìn nàng, tết nguyên đán đã tới mọi người ai cũng trở về bên gia đình hần không thể ích kỷ giữ nàng lại với hần trong khi ngoài cung phụ thân nàng vẫn đang đợi, mọi sự cô độc đều tan biến cả chỉ cần nàng thấy vui là được

""Chàng lỡ lòng để ta đi sao"" Nàng ghẹo hần, miệng nở nụ cười xảo trá trên môi nam nhân ngồi cạnh

Hần nghe nàng nói vậy, ngây người ra một lúc rồi trở về bộ dạng lạnh lùng ban đầu

""Vậy nàng không muốn đi"" Hần nhướn mày, lườm nàng một cái

""Đi chứ, ta sẽ xuất cung hồi phủ""

Hần không nói gì chỉ lặng lẽ gật đầu, câu trả lời của nàng nằm trong suy đoán của hần, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, hần chỉ là miễn cưỡng để nàng đi chứ thật sự không hề muốn nàng đi, hần muốn ở cạnh nàng nhiều hơn, dù sao cũng là hần mở lời trước nên sẽ không ngăn cản nàng, hần sẽ để nàng đi chỉ vài ngày rồi sẽ trở lại với hần

Hần xoa đầu nàng, mỉm cười thật ôn nhu, ống tay áo quá dài che khuất đi tầm nhìn của nàng nàng không biết rằng lúc này hần đang cười, cười một cách ôn nhu nhẹ nhàng với nữ nhân hần sủng ái nhất, tất cả những gì hần có thể làm được hần đều làm cho nàng hết đời lại chỉ cần nàng ở cạnh hần vậy là được rồi

""Ta đi rồi chàng đừng có hối hận""

""Nàng đừng làm loạn, hãy chuẩn bị một chút rồi rời cung đi, chúng ta sẽ gặp lại, thượng lộ bình an""

Sau khi hần rời khỏi một lúc sau Mộc Thu theo lệnh của lão gia tới đón nàng hồi phủ, nàng mặc y phục xong xuôi, mở cửa cung nghênh đón Mộc Thu

""Em tới rồi sao""

""Lão gia cho em tới dẫn người hồi phủ""

""Được, trước khi chúng ta đi, em làm giúp ta việc này nhé""

""Vâng, nương nương""

Đêm khuya đường như càng lạnh lẽo hơn, mọi người trong thành yên vụ đốt pháo tung bùng, lũ trẻ con chạy khắp mọi ngõ đường, một số người ra ngoài tản bộ chuẩn bị đón một cái tết thật viên mãn

Nam Cung phủ vẫn rực rỡ ánh đèn, mọi người trong phủ ngồi ăn linh đình, nhũ mẫu ra vào không đếm xuể, nhiều bình rượu lớn cứ một lúc lại được mang vào, xem ra mọi người đang rất vui vẻ đón tết nguyên đán

""Lão gia, nương nương không thể về phủ được người không buông chứ"" Mộc Thu đứng bên cạnh lão gia đang ngồi trước cửa sổ, tay bưng chén trà thảo được nóng đặt xuống trước mặt lão gia

""Nữ nhi của ta đã trưởng thành rồi, nương nương đã thành hôn nên việc ở cạnh phu quân của nó là điều dễ hiểu, ta rất mừng""

""Vâng"" Mộc Thu mỉm cười ngược lên nhìn trăng sáng rực theo những làn tuyết cứ thế lấp đầy hạnh phúc trong gia phủ Nam Cung

Nàng buộc hai sợi dây thừng lớn vào cột rồi lấy đà phi lên trên mái nhà cao kia, khi nàng vừa đáp xuống một cách nhẹ nhàng, nam nhân đáng vẻ khi khách mạnh mẽ đang ngồi ngắm trăng một mình, tựa như có thứ gì đó rất thu hút hẳn

""Năm nào chàng cũng ở một mình như vậy sao"" Nhược Hy từ lúc nào đã ngồi bên cạnh hắn, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, tại sao nàng lại xuất hiện ở đây, và tại sao lại biết được hắn ngồi trên này ngắm trăng

""Ta biết chàng nghĩ gì nhưng đừng nói gì cả, ta làm vậy là tự nguyện ta đã rất nhiều năm được đón tết nguyên đán với phụ thân rồi còn năm nay nhất định phải đón tết cùng chàng"" nàng mỉm cười, một tay ôm lấy hắn, hắn không chút phản ứng vẻ mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi, điều thay đổi là trong tâm tư của hắn đang rất vui vẻ, rất hạnh phúc

""Đừng ngạc nhiên, chỉ vì ta không muốn bỏ chàng một mình thôi, Mạc Tử Ngôn năm mới vui vẻ""

""Nhược Hy, cảm ơn nàng đã ở cạnh ta"" Hắn ôm lấy nàng, cùng lúc tiếng pháo giòn tan bắn lên trên trời, tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng đẹp mắt

Tết nguyên đán đầu tiên được ở cạnh nàng, mong rằng suốt kiếp đời này sẽ được ngắm cùng nàng mãi mãi

""A Dương, vị cô nương đó đã dần tỉnh lại rồi""

Người tên là A Dương vừa nghe thấy vậy lập tức chạy vào bên trong hang sâu, theo tên đó

Nữ nhân đang nằm bên trong kia, mang một vẻ đẹp vô cùng khuynh thành, dung mạo không thể dùng một lời là có thể miêu tả được hết, dáng người nhỏ bé đầy thanh cao, mang khí chất của quý tộc, A Dương tiến gần tới nữ nhân đó, chân tay nàng ta đã động đậy, dường như đã sắp hồi tỉnh, bên cạnh là miếng ngọc bội màu trắng được khắc chữ Thiên - Tử

""Mau báo lại cho Ninh Phong, rằng nữ nhân đó đã sắp hồi tỉnh, hiện thân thể nàng ta chưa nắm rõ được chỉ có nàng ấy mới biết được nữ nhân này, trước khi nàng ta tỉnh mau chóng đi tới Thương Vân lệnh ngay lập tức""

""Rõ, đệ lập tức đi ngay""

Nữ nhân bí ẩn này rốt cuộc là ai? Tại sao đêm hôm đó Ninh Phong lại ra tay cứu giúp nàng ta, phải chăng là có mối quan hệ nào đó mật thiết mà ta không thể biết

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thiên Quốc Trùng Phùng

Ngon gió xuân thổi từ dãy núi cao lớn phía Nam mang theo một chút hơi lạnh, cây đào gần cạnh Ngự Linh Cung nở rộ, gió thổi qua cánh đào nhẹ nhàng cuốn vào gió rồi bay lên không trung tạo ra một cảnh sắc thật tuyệt đẹp, tết nguyên đán đã kết thúc trong phút chốc mọi người quay trở lại hoàng cung tiếp tục với công việc của mình, Tử Ngôn lại bận rộn với việc chính của Nguyên Quốc, hắn gần như ngày nào cũng thiết triều với các quan thần, ban đêm hầu như chỉ nghỉ ngơi một chút là trời đã sáng

Đại tổng quản hôm nay có việc phải xuất cung từ rất sớm, Diệp Từ thì trở về Bách Hoa Môn theo lời căn dặn của sư phụ Mã Lư, Ngự Linh Cung bỗng chốc trở nên trống vắng nhân lúc không có hai người đó ở đây nàng nhất định phải tới bãi săn một chút, dù sao cũng là luyện tập, không thể cứ ở mãi trong cung thế này được

Trong phút chốc nàng đã thay xong bộ y phục của nam nhân, mái tóc dài được cột lên cao nhưng vẫn rất mượt mà, nàng gỡ hết trâm ngọc trên đầu xuống mọi thứ đã xong xuôi, nàng nhanh chóng rời khỏi Thiên Từ Thành một cách tự do tự tại mà không sợ bị ai chú ý tới

Nhược Hy leo lên lưng ngựa bình tĩnh rời khỏi cung, làn gió mát dịu luồn vào trong ống áo, phi mã chạy như bay, trên đường đi tới bãi săn nàng đi qua rất nhiều dân chúng, mọi người đang ra vào tấp nập trong thành, kèm theo cả tiếng rao to lớn của người bán hàng, thành Yên Vu rất náo nhiệt, nàng ngược nhìn xung quanh khỏe miệng khẽ mỉm cười, bỗng chốc đã tới nơi, bãi săn lớn nhất của Nguyên Quốc hiện ra trước mặt nàng, từ xa đến gần đâu đâu cũng toàn là cát bụi

Nàng nhảy xuống ngựa, một tay vẫn cầm dây cương ngựa, đưa mắt nhìn xung quanh, binh lính đứng đó thấy nàng liền lập tức tới hành lễ cung kính vô cùng

""Hoàng phi nương nương, hôm nay người giá đáo đến đây có việc gì sao""

Nàng xua tay, ánh mắt thoáng ý cười khiến tên binh lính đó dường như gần hiểu ra một vài phần

""Không có gì, chỉ là hôm nay muốn tới luyện tập thôi""

""Vâng, nếu vậy xin hãy lên phía bên trên thần lập tức đi chuẩn bị tên và cung thuật cho người""

Nàng gật đầu, tên đó lập tức quay đi bộ dạng vội vã chạy về phía trước, nàng khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hiện lên sự thích thú, khi lần đầu tiên nàng tới nơi này cùng mọi người dường như chỉ cảm thấy rằng nơi này vô cùng nhỏ bé nhưng hôm nay đứng trên phía cao này một mình lại cảm thấy thật to lớn

Những tấm bia được đặt phía xa kia, ngoài ra còn rất nhiều những thứ khác xung quanh, mỗi một hướng được đặt một tấm bia hướng ra phía xa kia tùy vào khả năng của người bắn cung

""Nương nương, cung thuật đã được mang tới"" Hai tên binh lính theo sau hần đặt xuống chiếc bàn gỗ gần ngay đó rồi cúi đầu rồi đi trước

""Được rồi người lui đi, phần còn lại ta sẽ lo liệu""

""Vâng, thần xin lui"" Dứt lời hần liền đi xuống không làm phiền không gian riêng tư của nàng, một mình một bãi săn rộng lớn, đứng trên cao tựa như một vị thần tiên cao cao tại thượng đứng nhìn chúng sinh trong thiên hạ, nàng tự mình cười thầm thích thú, thật vui phải không

Nàng cầm cung thuật tên tay, tay bên phải rút ra một đầu tên sắc nhọn, thoang thoang mùi của kim loại

Cung thuật được giương lên, đầu mũi tên nhọn hoắt bay ra lao tới tấm bia ngay trước mặt một cách tàn bạo

phập đầu mũi tên đâm trúng thẳng đầu tròn giữa tấm bia, kĩ thuật cung thủ của nàng vẫn tuyệt đỉnh như ngày trước không mấy thay đổi, nhớ lại khi đó cùng với Tư Ngạn Thiêu cầm trên tay hắc tên thuật thì thật sự rất sợ hãi đến nỗi cánh tay phải bây giờ nhớ lại vẫn còn run lên, nàng và hần một chín một người không ai yếu thế hơn ai, không ai sợ ai cả hai vẫn liều mạng cầm lấy hắc tên thuật bắn về phía đối thủ không một chút khoan nhượng

Ánh mắt lạnh lùng nhìn những tấm bia phía xa, mỗi khi đứng trước đối thủ hay đứng trước một thứ gì đó được coi là đối thủ của nàng, nàng nghiêm nhiên không thể cười nói trong mắt nàng chỉ có duy nhất hai từ đó là ""tiêu diệt""

Ba mũi tên cùng một lúc bay ra lao đến ba tấm bia cách một một khoảng cách khá xa, đôi tay vẫn chẳng do dự, nàng đưa mắt thản nhiên nhìn ba mũi tên đó trúng vào đích

Chú ba mũi tên khác cùng lúc bay tới phía mũi tên của nàng khiến chúng bị bắn ra đầu mũi tên cắm thẳng xuống mặt cát còn ba mũi tên đó lại trúng hồng tâm

Nụ cười của nàng chợt tắt, nàng ngạc nhiên nhìn xung quanh ba mũi tên đó từ đâu ra là do ai bắn, chính xác là tên nào đã cản mũi tên của nàng, ngăn cản được tên thuật của nàng ắt hẳn thủ thuật vô cùng tuyệt đỉnh

""Nàng dám tự tiện rời khỏi cung sao, càng ngày càng coi ta không ra gì""

Mạc Từ Ngôn bước lên phía trên vừa rồi là hần đứng bên dưới quan sát nàng một lúc rồi mới quyết định ra tay, vẻ mặt hần lúc này rất tức giận, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ lại hiện lên, nàng lùi lại một bước, sắc mặt càng lúc càng khó coi

Sao hần biết nàng tới đây mà có thể tìm ra được nàng, chẳng phải hần đang thiết triều sao

Hần làm cách nào mà...

""Đang nghĩ làm sao mà ta tìm được nàng à"" Hần cầm cung thuật trong tay thản nhiên rút ra một mũi tên

"A không... không!" Nàng gãi đầu, ánh mắt có chút lẩn tránh, hẳn biết nàng đang nghĩ gì sao đôi lúc nàng tự hỏi Mạc Tử Ngôn hẳn rốt cuộc có phải là con người hay không, hẳn bất cứ chuyện gì cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, mọi việc ở thiên sơn trùng quốc không việc gì là hẳn không biết đến, quả là một người chẳng thể xem thường được

"Bức thư trên bàn nàng đọc đi!" Mùi tên được lao ra từ tên thuật của hẳn mạnh hơn người bình thường trong phút chốc bay thẳng tới hồng tâm, tấm bia bị rạn nứt không còn hình thù như lúc đầu

Nàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ, cầm bức thư trên tay lướt qua nhanh chóng những dòng chữ được ghi trên đó

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, đôi mắt xanh sáng rực dường như có niềm vui nho nhỏ sâu trong đôi mắt ấy

"Công chúa của Thiên Quốc thành hôn sao!"

"Ngày mai ta với nàng sẽ phải tới Thiên Quốc một chuyến, hôm đó là đại lễ quan trọng trong cuộc đời muội ấy ta nhất định không thể bỏ lỡ!" Từ Ngôn gật đầu, hẳn đặt cung thuật xuống dưới đất

"Muội ấy?? Chẳng quen vị công chúa đó sao!" Nàng nhìn hẳn khó hiểu, từ muội ấy từ miệng hẳn nói ra lại nhẹ nhàng vô cùng có cảm giác như vị công chúa đó khá quan trọng với hẳn

"Nàng ấy là muội muội của Bạch Từ từ nhỏ đã rất thông minh hiểu chuyện, Bạch Từ lúc còn nhỏ thường xuyên tới Nguyên Quốc chơi cùng ta lúc đó có đem muội ấy theo cùng, muội ấy xinh và lanh lợi tuy chỉ là một công chúa nhưng muội ấy dần trưởng thành càng bộc lộ ra muội ấy tài giỏi giúp cho Bạch Từ khá nhiều vấn đề chính trị của Thiên Quốc, những lần khó khăn đều là muội ấy một tay giải quyết mọi chuyện cho nên ta rất thích tính cách của muội ấy!"

Nghe vậy nàng một phần rất khâm phục nàng ấy, một phần lại thắc mắc tại sao lại thông minh tới vậy, thân là nữ nhi lại còn là một công chúa lại ham hiểu về chính trị các việc mà vua thường hay làm quan trọng hơn nữa là cùng với Bạch Từ bảo vệ cho giang sơn Thiên Quốc, nàng chẳng cần biết nàng ấy có giỏi võ thuật hay kiếm thuật hay không chỉ cần biết một vị công chúa cao quý mà được như vậy đã là rất khâm phục rồi

"Xem ra chàng rất quý trọng nàng ấy, nên mới quyết định tới Thiên Quốc một chuyến sao!"

"Muội ấy đã tìm được người sẽ ở bên cạnh muội ấy cả đời ta nên tới chúc phúc cho một vị công chúa tài giỏi như vậy mới phải, ta chưa từng khâm phục bất cứ nữ nhi nào trong suốt cuộc đời ta, chỉ có muội ấy là duy nhất, rất khiến ta nể phục!" Hẳn không chút do dự mà gật đầu cũng đủ để nàng hiểu một người có thể khiến Mạc Tử Ngôn nể phục thì nhất định người đó không thể dùng một từ là giỏi mà là quá tài giỏi

"Nếu vậy thì ta cũng rất muốn xem vị công chúa này rốt cuộc nàng ấy là người thế nào mà có thể khiến một vị vua băng lãnh cao cao tại thượng như chàng đề tâm đến vậy!" Nàng khẽ nhún vai, đặt bức thư xuống bàn gỗ, thờ dãi một hơi

"Nào giờ về cung thôi, ngày mai còn phải đi xa!" Từ Ngôn cúi người xuống cầm lấy cánh tay nàng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi chỉ là trong ánh mắt hẳn vẫn rất đề tâm đến nàng

Trên đường đi tới Thiên Quốc, cũng vừa hay là mùa xuân nên cây cối khắp nẻo đường tới Thiên Quốc mọc lên rất nhiều, tươi tốt vô cùng, người người qua lại, các thương nhân theo nhau vào trong thành Liêu Dương của Thiên Quốc, cảnh tượng trước mặt thật phồn vinh và trường an

Đoàn xe ngựa chờ hẳn và nàng cứ đi thẳng vào trong thành không phải dừng lại bất cứ lúc nào, Mạc Tử Ngôn đang tựa đầu vào cửa sổ, đôi mắt tuyệt đẹp nhắm nghiền lại chẳng muốn mở ra, gió xuân mát lạnh ở Thiên Quốc thổi vào trong khiến giấc ngủ của hẳn tốt hơn bao giờ hết, nàng nhẹ tay vén rèm cửa ra phía trước là Thiên Quốc chỉ cần đi qua cổng thành một chút là sẽ vào

Vào trong thành mới cảm thấy rằng đất đai lại cực kì rộng lớn, hai bên vệ đường là vô vàn thanh lâu, tửu điểm và các hàng bán rong, mùi thức ăn thoang thoảng ở khắp mọi người, cứ một chỗ lại nghe thấy tiếng của chủ quán, đây là nơi tụ tập đông đúc của bá tánh và thương nhân, mọi thứ đều tráng lệ vô cùng vì nằm ở phía Nam Thiên Sơn nên ở Thiên Quốc có một con đường là con đường nhưng lại quan trọng của các Trung Nguyên Quốc, Nguyên Quốc, Tây An, Đại Ngụy, Bắc Thần hầu hết ở Thiên Quốc là nơi có trữ lượng vải, nhưng lại lớn nhất không một giang sơn nào sánh bằng, tất cả các thương nhân đều phải đi qua đây ít nhất là 5 lần

Đoàn xe ngựa vào trong thành, binh lính cận vệ đều phải đi sát xung quanh để bảo vệ cho nàng và Từ Ngôn vì nơi đây tấp nập người, không biết có những loại người nào an nguy của hoàng phi và bệ hạ vẫn nên được bảo vệ an toàn nhất

"Bệ hạ, bao giờ chúng ta mới vào được trong cung!" Nàng lay người hẳn, hẳn không một chút nhúc nhích mắt vẫn nhắm lại, trầm giọng trả lời

"Một lát nữa, hoàng cung ở Thiên Quốc không giống như ở Nguyên Quốc cách một khoảng khá xa mới vào được trong cung còn ở đây chúng ta chỉ cần đi một lát nữa là sẽ tới!"

"Tên gốc Bạch Từ hẳn cố tình xây dựng hoàng cung gần với thành Liêu Dương hơn để cho thể thỏa mãn thú vui của hẳn, thật đúng là tên không ra gì, ngu ngốc!"

Nàng mãi mê ngắm nhìn mọi cảnh vật xung quanh còn hẳn từ từ chìm vào giấc mộng, không gian bỗng nhiên lặng im không ai nói một lời, có thể nghe được tiếng lộc cộc của ngựa đang chạy vào trong cung, thành Liêu Dương dù đã đi một đoạn khá xa nhưng vẫn có thể thấy được cái đông đúc đó, phía trước mờ ảo hiện ra trước mặt bóng hình của Thất Lưu Thành, rộng lớn và đẹp đẽ vô cùng

Chương 63: Nghiệt duyên tàn nhẫn

Đoàn xe ngựa đã tiến vào trong Thất Lưu Thành đi được một quãng dài bất chợt dừng lại ở nơi mà thái giám đang đứng phía sau là rất nhiều cung nữ, họ dường như theo lệnh của Bạch Tử ra ngoài cổng thành đón tiếp Từ Ngôn và Nhựt Hy, đoàn xe ngựa dừng lại Nhựt Hy vẫn đang thiếp đi trong xe, về mặt lúc ngủ rất tuyệt đẹp, gương mặt mang đầy nét thanh cao đầy khí chất miệng nhỏ khẽ mở nếu có ai đó nhìn vào ắt hẳn sẽ không nỡ đánh thức mà chỉ muốn ngắm nhìn nữ nhân này ngủ mãi

Hắn nghiêng mình về phía cửa sổ nơi nàng đang dựa đầu vào ngủ, hắn khẽ cười mái tóc dài phủ xuống tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp, hắn đưa tay lên chạm vào gương mặt nàng, làn da trắng mịn như ngọc hắn không hề muốn bỏ tay xuống, nàng khẽ nhủ này, đôi mắt dần lay động dường như cảm nhận được ai đó đang quấy phá giấc ngủ của nàng, Từ Ngôn liền dùng tay véo vào má bên phải của nàng, sau đó chỉ im lặng chờ xem phản ứng của nàng

Nàng nhủ này giật mình tỉnh dậy, ngay trước mặt nàng là gương mặt anh tuấn tuyệt đẹp của hắn, không gian bỗng nhiên lặng yên một vài giây môi của nàng và hắn gần chạm vào nhau chỉ thêm một chút nữa là chạm môi rồi, nàng lập tức tránh xa hắn ra mặt đỏ bừng, ánh mắt xanh lần tránh ánh nhìn của hắn tìm trong lồng ngực đập loạn hồi

"Ngại sao, đã chạm rồi sao không làm luôn đi?" Về mặt hắn vô cùng thân nhiên hắn chẳng bất ngờ cũng chẳng ngại ngùng như nàng, vốn dĩ vừa này còn định hôn nàng vậy mà lại bị nàng cự tuyệt

Mạc Từ Ngôn mở cửa kiệu bước xuống, mọi hành động của hắn đầy khí chất bá đạo, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng tay phải của hắn đưa ra về phía nàng

"Xuống đi, ta đỡ nàng"

Nàng khẽ gật đầu, bình tâm lại nàng từ trước đến nay chưa hề bị chuyện gì làm cho ngượng ngùng hơn nữa đối với một nữ nhân như nàng chưa từng biết đến hai từ đó vậy mà lại bị hắn làm cho xấu hổ hơn nữa về mặt của hắn vẫn lạnh như hồ băng không chút phản ứng, nàng đưa tay ra để hắn nắm lại, hai người cùng rời khỏi xe ngựa bước xuống nền đất

"Bệ hạ, nương nương hoan nghênh hai vị đã không ngại đường xa để tới Thiên Quốc tham dự đại lễ thành hôn của công chúa Tư Lăng, thần theo lệnh bệ hạ tới đây để đón hai người tới Đại Điện, mọi người đã tới đầy đủ rồi chỉ còn hai vị thôi!" Thái giám cung kính cúi đầu, từng câu ông ta nói ra đều hết sức thận trọng với hai người đối diện tuyệt đối không dám nhiều lời

Từ Ngôn trầm giọng hỏi "Họ đã tới rồi sao?"

"Vâng thưa bệ hạ, chỉ mới vừa rồi các vị đại vương đã tới cùng với chính cung của họ giờ đã tới đại điện rồi!"

"Nhựt Hy đi thôi, nhớ theo sát ta, Thất Lưu Thành rất rộng lớn lại nhiều cung thất nàng sẽ đi lạc!" Hắn quay sang nàng nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn nàng rất ôn nhu

Nàng khẽ gật đầu, tâm tư có chút vui vẻ, miệng nở nụ cười tuyệt diệu "Ta nhớ rồi!"

Dứt lời hắn và nàng đi theo sau thái giám, nàng đi được một đoạn, ánh mắt sáng rực nhìn mọi cảnh vật xung quanh nàng đã tới hoàng cung ở Bắc Thần Quốc và Trung Nguyên Quốc đều dám khẳng định rằng hai nơi đó không thể bằng nổi thiên tử thành ở Nguyên Quốc nhưng khi vào tới đây nàng nhất định phải xem xét lại, Thất Lưu Thành tuy không rộng lớn như Thiên Tử Thành nhưng lại rất rực rỡ quanh hoàng thất đều trồng những thứ hoa và cây rất quý hiếm, từ xa đã ngửi thấy hương thơm của tất cả loài hoa được quý hòa vào làm một, đã đi qua rất nhiều tầm cung nhưng vẫn chưa đến đại điện

Thất Lưu Thành rất nhiều cung được chia ra làm nhiều chỗ, khắp mọi nơi đâu đâu cũng là nơi ở để tìm ra một chỗ trống thực rất khó

Đi qua nhiều nơi cuối cùng đã tới nơi, thái giám xin lui vào bẩm báo trước, Mạc Từ Ngôn thoáng gật đầu ra lệnh cho hắn, hắn thở dài một tiếng may hoi nhủ lại nơi này quả thực khác xa với Thất Lưu Thành lúc trước khi đó không quá nhiều tầm cung và đường tới đại điện cũng không xa như vậy, thì ra hắn đã cho người xây lại mọi thứ, hoàng cung của hắn đâu đâu cũng tỏa ra mùi hương của hoa, tên ngọc này lúc nào cũng thích làm trò vô bổ, ngu ngốc

Bên trong đại điện, mọi người trò chuyện rất vui vẻ, ai nấy đều cầm trên tay chén rượu, Bạch Tử ngồi ở trên hoàng bệ, hắn một tay cầm chén rượu lắc qua lắc lại dăng về thật bỗng dưng, bên cạnh là Kinh Yên nàng đang thưởng thức trà từ Trung Nguyên Quốc vừa đem tới, xem ra rất ngon vì hợp với hương vị của nàng

"Bệ hạ, Hoàng Phi nương nương và Hoàng Đế của Nguyên Quốc đã tới, hiện họ đang ở bên ngoài đại điện!" Thái giám đứng giữa chính điện hai bên là các vị đế vương, ông ta vừa bẩm báo xong Bạch Tử ngay lập tức buông chén rượu ngọc xuống, về mặt hắn mang đầy thích thú, vừa rồi còn cảm thấy rất nhàm chán nhưng khi thái giám nhắc tới tên nàng hắn lập tức vui vẻ trở lại

Không chỉ có hắn mà Từ Hiện cũng khựng lại hắn bỏ chén rượu xuống, khoe miệng mang đầy ý cười, Diệc Thần từ từ thưởng thức rượu chén rượu lúc

này hẳn uống ngọt hơn bao giờ hết, trong lòng hẳn đang rất vui chỉ là hẳn cố giấu nhem đi không để ai biết, Y Tâm lặng lẽ ngồi cạnh hẳn, về mặt mang chút buồn bã, mỗi lần nhắc tới nàng ấy Diệc Thần vui hơn rất nhiều, nàng không nói chỉ im lặng cầm chén trà nóng trong tay từ từ đưa lên miệng

Từ Ngôn hẳn bước vào trước theo sau là Nhược Hy, nàng mặc y phục màu trắng lộ ra thân thể mảnh mai thuần khiết mái tóc dài được cột cao lên phần mái trước được thả xuống, trên đầu có cài trâm ngọc đính đá rất đẹp, gương mặt tuyệt điểm khiến cho bao nam nhân say mê hiện ra, đôi mắt xanh nhìn thẳng về phía hoàng đế, không chút e ngại

Bạch Tử trông thấy nàng, lòng không kìm được cảm xúc, hẳn đặc ý cười liên chạy xuống dưới hoàng đế lao về phía nàng, nhìn nàng lúc này hẳn chỉ muốn ôm lấy nàng, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng

Khi rời khỏi Nguyên Quốc hẳn có chút tiếc nuối vì không được gặp nàng, trong lòng luôn nghĩ về nàng nghĩ về một nữ nhân có đôi mắt xanh thuần khiết đầy mạnh mẽ khiến hẳn có một chút chiếm hữu riêng trong lòng, lần này nàng tới Thiên Quốc nhất định sẽ ở cạnh nàng thêm một chút

""Nhược Hy, chúng ta gặp lại không nào lại đây để ta ôm nàng""

Mạc Từ Ngôn ngay lập tức đẩy Nhược Hy sang bên cạnh, hẳn thế chỗ cho nàng, Bạch Tử lao vào người hẳn liền ngã xuống nền đất, Từ Ngôn không chút phản ứng di chuyển ánh mắt lạnh lẽo xuống nhìn Bạch Tử như một tên蝼蛄, Nhược Hy khẽ cười rồi liếc nhìn sang hẳn đứng bên cạnh, về mặt hẳn bây giờ đang rất khó chịu, khi này còn đẩy nàng sang một bên rồi thế chỗ cho nàng, liệu có phải hẳn đang ghen không??

""Từ Ngôn, sao lại can ta ta chỉ muốn ôm nàng ấy thôi mà"" Bạch Tử có chút khó chịu nhưng khi nhìn vào ánh mắt Từ Ngôn hẳn liền có chút sợ hãi, ôm hận không thể nói thêm câu gì

""Nàng ấy là người người muốn ôm là được sao, người nghĩ ta cho phép sao, không đòi nào"" Mạc Từ Ngôn đẩy hẳn ra, về mặt lãnh đạm quay sang Nhược Hy định đưa nàng trở về bàn tiệc ngay lúc đó cánh cửa đại điện mở ra bước vào trong là một nữ nhân vô cùng thanh cao, vô cùng thuần khiết, dung nhan tuyệt sắc, thân thể yểu điệu mảnh mai, nàng mặc trên người y phục màu hồng tàn không rườm rà, mái tóc được vấn cao lên nhìn qua có thể thấy rõ ràng là người thông minh, sắc sảo vô cùng nhưng ẩn sâu trong đó lại có một nét ngây thơ, đáng yêu như tiểu bạch thỏ

""Từ Ngôn, huynh đến rồi"" Bóng hình của hẳn hiện lên trong mắt Từ Lăng rất anh tuấn, kể từ ngày hẳn lên ngôi nàng dường như ít khi gặp hẳn nếu như gặp hẳn chỉ dám đến cùng Bạch Tử không dám một mình tới Nguyên Quốc thăm hẳn, ngày trước hẳn rất đẹp tựa như vì sao sáng nhất trên bầu trời đầy sao của nàng, gương mặt anh tuấn đó từ ấy quãng thời gian vẫn không hề thay đổi, càng lúc càng tuyệt đẹp hơn không thể dùng một từ là có thể miêu tả hết được

Hẳn vẫn lạnh lùng, vẫn băng lãnh như trước và quan trọng nhất vẫn chính là người nàng yêu nhất suốt kiếp này, ngày trước nàng gặp hẳn lần đầu tiên, hẳn anh tuấn hẳn vô nhu đến lạ thường hẳn chỉ động tới cạnh nàng khiến cho nàng cười nhiều hơn đó chính là lần đầu tiên nàng rung động trước hẳn, nàng gặp hẳn khi cả hai cùng trưởng thành hẳn vẫn như ngày trước ôn nhu, lại anh tuấn hơn trước bao nhiêu nữ nhân khao khát muốn được ở cạnh hẳn nàng cũng ảo tưởng rằng mình cũng có thể ở cạnh hẳn khi trưởng thành vậy mà khi gặp lại ở bên cạnh hẳn là một nữ nhân khác, nàng ta xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, tính cách nhẹ nhàng như hoa đào, dung mạo đẹp đến mức khiến nàng chỉ muốn cúi đầu chẳng dám ngược lên

Từ Ngôn lại rất yêu nàng ta, hẳn dành cả một đời để kết duyên để được bên cạnh nàng ấy, ngày lúc họ thành hôn, đại lễ lớn khắp thiên sơn trùng quốc,, khi đó nàng không đến dự chỉ dám lặng lẽ chúc phúc cho hẳn nàng biết mình đã thua nữ nhân ấy nên đã không còn lưu luyến với hẳn

Lần tiếp theo gặp lại là lúc nữ nhân hẳn từng ái nhất rồi bỏ hẳn, rời khỏi thế gian này mà chìm vào hư ảo vĩnh viễn không quay đầu lại, hẳn vô tình ôn nhu hóa lạnh lùng con người đã thay đổi trở nên tuyệt tình tàn nhẫn nàng gặp lại vì vẫn còn lưu luyến khi biết hẳn lại cô độc một mình trên thế gian này nhưng sau đó hẳn không hề để tâm đến nàng, nàng mang thất vọng trở về Thiên Quốc, hóa ra hẳn từ trước chỉ coi nàng là muội muội ngoài ra không tồn tại tình cảm, nam nữ bên trong

Hẳn nói hẳn sẽ không yêu bất cứ một ai nữa, cũng sẽ không thành hôn với ai nguyện một kiếp chỉ có một mình Thiên Nhi là hoàng hậu, vậy mà hẳn khiến nàng một lần nữa phải nghe tin, hẳn sắp có đại hôn liệu hẳn có từng nghĩ tới nàng sẽ đau như thế nào không?? Nếu đây là ý trời định ta sẽ không làm khác thêm một lần nào nữa

Từ Lam lao tới ôm lấy hẳn, trong lòng thầm ý cười, sắc mặt bỗng chốc trở nên vui vẻ

""Cảm ơn huynh đã giữ lời hứa""

Nàng đứng đó quan sát cảnh tượng trước mặt, về mặt có chút không vui, nàng ta khi ôm lấy Từ Ngôn thực rất vui vẻ quả đúng như lời đại tổng quản nói

Công chúa Từ Lăng từ nhỏ đã rất thích bề hạ, nàng ấy mỗi ngày đều đòi huynh trưởng tới Nguyên Quốc là chỉ để được nhìn thấy bề hạ, qua bao nhiêu năm vẫn vô cùng thích, mối duyên tình đó của nàng ấy hẳn tới lúc này vẫn chưa dứt, thực ra nàng ấy kết hôn có lẽ chỉ là vì giang sơn Thiên Quốc, trong lòng vẫn còn nghĩ tới bề hạ nhưng bề hạ chưa từng yêu nàng ấy, tình cảm nam nữ không hề có nên người đừng lo, bề hạ chỉ gần gũi với một nữ nhân duy nhất đó là nương nương ngoài ra không còn ai khác

Từ Lăng thoáng nhìn qua nữ nhân bên cạnh Từ Ngôn, miệng thoáng ý cười, trong lòng luôn vương bận một điều

Dù nàng ta có là ai, có xinh đẹp đến đâu trong lòng huynh ấy chỉ có mình vị hoàng hậu đó tuyệt đối không ai có thể thay thế vị nương nương đó, nếu như ta đã không thể ở cạnh huynh ấy trọn kiếp thì cho dù người có là hoàng phi, đường đường chính chính ở cạnh huynh ấy thì mãi mãi vẫn chỉ là cái bóng đằng sau lưng nàng ấy, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Nam nhân trong lòng nàng

Mạc Từ Ngôn buông Tur Lãng ra, khẽ cười nhẹ với nàng

""Là ngày quan trọng nhất của muội sao ta có thể không đến""

Tim của nàng lúc này đập loạn hồi dường như không thể kìm nén được cảm giác đối với hắn, hắn chưa từng tức giận với nàng thậm chí ngay cả khi nàng ở Nguyên Quốc không để hắn yên một ngày hắn vẫn mỉm cười với nàng, hắn không cười cũng rất đẹp nhưng khi hắn đã cười lên tất cả mọi thứ đều đẹp tựa hoa đào, không một ai muốn rời khỏi ánh nhìn đó, nụ cười đó của hắn, tay nàng run run lên rất muốn ôm hắn nhưng lại không thể vì nàng bây giờ trước mặt hắn chỉ với một tư cách duy nhất lại chính là muội muội của hắn

Nhược Hy lạnh lùng nhìn Tur Lãng, vẻ mặt đang rất ngượng ngùng trước hắn, hành động của nàng ta dường như muốn ôm lấy hắn, nàng tức giận đến bên cạnh hắn lập tức kéo tay hắn ra ôm lấy cánh tay phải của hắn, khẽ cười nhạt ánh mắt băng lãnh nhìn cô ta giấu đi cảm xúc bên trong của nàng

""Công chúa Tur Lãng, Từ Ngôn và ta đã cắt công đường xa tới đây, chàng ấy cũng đã mệt mỏi rồi không phiền công chúa đưa chúng ta tới bàn tiệc được chứ"" Về mặt nàng lộ rõ ý đang ghen với Tur Lãng, nàng một tay bám chặt lấy hắn không buông, hắn có chút ngạc nhiên, chân mày nhướn lên sau đó lại mỉm cười mặc cho nàng làm loạn

Từ Hiên ngồi bàn tiệc cạnh chỗ nàng, vẻ mặt tỏ ra lãnh đạm sắc mặt không vui lộ rõ nhìn cảnh tượng trước mặt hắn không nói một câu, chỉ im lặng rót rượu đầy chén rồi uống cạn một hơi một lúc sau lại di chuyển ánh mắt về hướng nàng, hắn không thể rời mắt khỏi nàng được cho dù nàng có làm hắn tổn thương khiến hắn phải chịu đựng nhìn cảnh nàng thân mật với một nam nhân khác ở trước mặt hắn

Thì rốt cuộc ta vẫn chẳng thể buông bỏ nàng được

Tur Lãng ngăn người, hai người dùng ánh mắt tức giận nhìn nhau một hồi, nàng ta giận đến tím mặt còn nàng thì cười hả hê vẻ mặt lạnh lùng cảnh cáo nàng ta một bước

""Tur Lãng muội nên về bàn tiệc, ta cũng phải ngồi xuống đứng mãi như vậy rất thất lễ"" Hắn chưa để cho Tur Lãng đáp lại liền nắm tay nàng trở về bàn tiệc, cái nắm tay của hắn chặt vô cùng như thể nếu bỏ nàng ra thì sẽ có người đến đưa nàng đi mất, đưa nàng đi khỏi hắn

Vừa rời ánh mắt của Từ Hiên nhìn nàng đến điên dại cũng đủ để hắn hiểu, hắn đã thích nàng nhưng hắn nhất định không cho phép, hắn sẽ không để chuyện đó lại lặp lại một lần nữa, ngày trước khi hắn biết Từ Hiên có ý tình với Thiên Nhi lúc đó đã quá muộn hắn rất muốn ngăn cả tình yêu này lại ngăn cản nàng đến gần Từ Hiên thêm một bước nữa nhưng nàng ấy vốn dĩ không hề biết tình cảm của Từ Hiên

Hắn đã để cho mọi chuyện đi quá xa khi đó Từ Hiên đã đưa Thiên Nhi đến một nơi thật xa ở Thiên Sơn Trung Quốc, hắn đã đi tìm nàng, bất kể ngày đêm đều vì nàng mà tìm kiếm nhưng cuối cùng vẫn thất bại, mọi thứ đều đổ vỡ huynh đệ dường như tương tàn không ai nhìn mặt ai nhưng hắn vẫn đưa Thiên Nhi trở về sau đó đã từ biệt vĩnh viễn không quay đầu lại nhưng tình ý vẫn chưa hề dứt chỉ là hắn với nàng mãi mãi không thể ở cạnh nhau

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã khác hắn không muốn một lần nữa mất đi nàng, càng không muốn nàng ở cạnh Từ Hiên thêm một chút nào nữa, là ai cũng được nhưng nàng thì tuyệt đối không thể

Nhược Hy ngồi xuống cạnh hắn, hắn thân nhiên ngồi xuống vẻ mặt lãnh đạm ngược nhìn xung quanh, Tur Lãng ôm giận mà trở về bàn tiệc, nàng ta cắn môi, ánh mắt sắc lạnh nhìn Nhược Hy sau đó cũng ngồi xuống nhập tiệc

Bạch Từ quan sát một hồi lâu như thể được xem kịch, hắn rót đầy chén rượu giờ lên, miệng cười đầy ẩn ý

""Hôm nay ta mời các huynh tới đây là vì đại lễ của Tur Lãng, muội ấy sắp được gả đi đến phủ tướng quân vậy nên chúng ta cùng chúc mừng muội ấy, muội muội của chúng ta cuối cùng đã thành phu nhân tướng quân rồi""

""Chúc mừng công chúa"" Mọi người cùng đồng loạt giơ chén lên sau đó nhấp cạn một hơi

Mạc Từ Ngôn đặt chén rượu xuống nhìn sang nàng, nàng vừa uống xong chén rượu đầu, sắc mặt hồng thay đổi rượu mà Bạch Từ chuẩn bị không giống như ở Nguyên Quốc uống cả mười chén mười chén đều chưa say nhưng khi này uống chén rượu đó một ngụm đầu đã cảm thấy không tốt

Hắn cầm lấy chén ngọc trên tay nàng để trước mặt dùng ấm trà thảo dược nóng rót vào chén, mùi hương của nó tỏa ra thật dễ chịu có một chút khiến nàng tỉnh táo, hắn đưa cho nàng, ánh mắt lạnh lùng lộ chút tức giận, tiểu yêu tinh rượu ở Thiên Quốc đầu có giống như ở Nguyên Quốc cho nàng uống thoải mái trăm chén cũng không say vì rượu đó là được làm riêng cho nàng thưởng thức, hắn đã cẩn thận rất cẩn thận cũng may có bình trà thảo dược ở đây không thì chẳng biết là chuyện gì sẽ xảy ra

Nàng nhanh chóng đỡ lấy chén trà từ tay hắn, vội vã đưa thẳng vào miệng, chén trà nóng khiến bên trong miệng nàng chọt rát lên đầu lưỡi tê lại, nàng nhắm mắt đặt chén trà xuống

"Nàng là đồ ngọc à" Hấn chống tay nghiêng về một bên nhìn nàng, ánh mắt hiện lên chút thâm tình bộ dạng khi này của nàng rất ngọc ắt hẳn giờ này miệng nàng ta đang rất nóng, hấn nở nụ cười chế giễu

Nàng nhàu mày, vẻ mặt tức giận nói "" Ngốc mặc ta, chỉ là trong người thấy không tốt nên mới làm vậy""

"Nàng thấy sao rồi"

"Đồ hôn rồi, cảm ơn chàng" Nhược Hy cười đáp, đắm nhẹ vào ngực hấn, nói ngắn gọn một lời "" Phu quân"

Từ Ngôn gật đầu, di chuyển ánh mắt về hướng khác tuy hấn không cười một lời cũng không đáp nhưng vẻ mặt lãnh đạm đó của hấn rõ ràng là đang cười, trong lòng nàng cảm thấy rất ấm áp hấn mặc cho luôn lạnh lùng với nàng, nói với nàng câu trước câu sau cũng chỉ là một từ không chút cảm xúc bên trong nhưng nàng vẫn luôn hiểu nơi nào có nàng hấn nhất định sẽ đứng đằng sau bảo hộ cho nàng, nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì, hấn vẫn luôn để tâm đến nàng chỉ là nàng không hề biết

Khi nàng ở Bắc Thần Quốc hấn không ra mặt vì hấn biết nàng đang được an toàn, Từ Hiên nhất định sẽ không làm hại đến nàng, dù với hấn tình cảm đó có ra sao thì với nàng nguyên một kiếp chỉ cần một người như hấn ngoài ra không còn ai khác

"Ngày mai sẽ là ngày đại hôn của Thiên Quốc, Từ Lăng hãy lui về nghỉ sớm, ngày mai muội sẽ rất bận rộn" Bạch Từ cao giọng nói, chén rượu hấn vẫn đang cầm trên tay

"Muội muốn nói chuyện với các huynh thêm chút nữa đã hơn 3 năm muội chưa được gặp tất cả mọi người, muội cũng không có thời gian để ghé thăm mọi người nên để muội ở lại chút nữa, lát muội sẽ về"

"Muội nói muốn nói chuyện với chúng ta nhưng thật ra người mà muội muốn nói chuyện nhất là Từ Ngôn phải không" Bạch Từ cười lớn khiến cho mọi người dưới hoàng bệ cũng rộ lên, Mặc Từ Ngôn hấn không cười cũng chẳng bận tâm hấn chỉ có một người duy nhất đang ngồi trước mặt, vẻ mặt đầy tức giận

"Từ Lăng, muội có chuyện gì muốn nói với Từ Ngôn sao nói với ta này, ta sẽ nói lại với huynh ấy" Mặc Dương chọc ghẹo Từ Lăng, Từ Lăng ngượng ngùng miệng khẽ cười không đáp lại Mặc Dương

Mọi người nói chuyện qua lại vui vẻ, Trương Triệu vẫn chỉ để tâm đến Từ Lam hai người dường như không mấy quan tâm đến chuyện mọi người nói

Từ Hiên suốt buổi tiệc chẳng nói lời nào, vì trong lòng hấn vốn rất tức giận chỉ sợ nếu mở miệng sẽ lại nói lời không hay hấn chỉ nhìn nàng, việc mà hấn bận tâm duy nhất chính là nàng vậy mà nàng không thèm nhìn lấy hấn một lần, coi hấn như người xa lạ

Nàng đã từng nói khi gặp lại nhất định sẽ không xa cách nhưng... giờ đây mọi thứ bỗng chốc rất xa cách đến mức hấn không thể với được tới nàng

"Từ Lăng muội không để ý rằng Từ Ngôn không hề để ý đến lời muội nói sao, trong mắt huynh ấy đã có người quan trọng nhất rồi" Bạch Từ quan sát hấn và nàng một lúc mới lên tiếng nói

"Huynh.. "" Từ Lam hừ lạnh một tiếng, tay đập xuống bàn phát ra một tiếng rất mạnh, vẻ mặt không vui nhìn đối diện Từ Ngôn, quả nhiên đúng là vậy huynh ấy không hề để tâm dù chỉ một chút

Sau khi yến tiệc kết thúc, Trương Triệu cùng Từ Lam đi theo cung nữ trong cung đưa họ về nơi nghỉ ngơi, Mặc Dương đưa Mặc Lăng đi ngắm phong cảnh trong thất lưu thành vì nàng rất thích chúng, Từ Ngôn bị Bạch Từ giữ lại trong đại điện vì có chuyện cần bàn bạc với hấn nên một mình nàng rời đi trước

Nghe nói trong Thất Lưu Thành có một hồ nước rất đẹp, bên cạnh lại có nhiều loài hoa quý hiếm trồng xung quanh, nàng đi dạo trong thành tiện thể đi tìm hồ nước đó nhưng lại không biết rằng có một nam nhân đang đi ngay sau nàng, đáng về bí ẩn không muốn để cho nàng biết

Gió lạnh thổi qua, trăm hoa đua nở phủ rất nhiều màu sắc bên cạnh hồ, phía dưới hồ có rất nhiều cá đang lượn lờ ngoe nguẩy đuôi khung cảnh hiện ra trước mắt vừa thanh bình lại vừa tuyệt đẹp, bên cạnh hồ là có một chỗ nghỉ bên trên có mái che bằng gỗ, đường đi vào bên trong được lát bằng gạch trắng xóa loang loáng từng bước, nàng tiến vào trong chạm lên từng hòn gạch dẫn vào trong mái nghỉ, nàng mỉm cười thờ dài một tiếng, trời xuân không khí trong lành lại vô cùng dễ chịu bên cạnh là một cảnh xuân tuyệt vời

Nàng an vị ngồi xuống, đưa mắt ra xa ngắm nhìn hồ cá đẹp, bay theo trong gió thoảng mùi hoa mầu đơn đỏ rực một góc, nền trời xanh thăm ánh nắng mặt trời chiếu xuống mặt hồ lấp lánh đến lóa mắt đã xê chiều nhưng vẫn thật rực rỡ

Bất chợt có một tiếng nói vang lên, phá tan không gian tĩnh lặng của nàng

"Nhược Hy, ta ngồi cùng nàng được chứ"

Nàng quay người lại vẻ mặt ngạc nhiên nói "" Từ Hiên sao huynh lại ở đây???"

"Là ta đi theo nàng vốn không an tâm để nàng một mình" Hấn đáp lại nàng, nụ cười ôn nhu nhưng sâu trong đó lại có chút đau thương khó tả

"Huynh vào đi cùng ta ngắm cảnh, hồ nước này rất đẹp a" Nàng gật đầu ánh mắt nhìn hấn long lanh sáng tựa sao trời

""Nàng quả nhiên rất thích phong cảnh đẹp""

Nàng khẽ cười rồi gạt đầu, ánh mắt lại hướng sang chỗ khác ngắm nhìn hồ cá yên lặng

""Nhược Hy, ta có điều rất muốn hỏi nàng, muốn nàng cho ta biết điều đó""

Nhược Hy khựng lại, ánh mắt đối diện với ánh nhìn của hắn, vẻ mặt khó hiểu, chân mày nàng nhướn lên lập tức hỏi hắn

""Huynh muốn hỏi ta chuyện gì, cứ nói ta sẽ trả lời huynh""

""Liệu trong lòng nàng, ta có tồn tại dù chỉ một chút không""

Nhược Hy nàng coi ta là gì ta có được phép biết điều đó không?? Trong mắt nàng ta là ai, có chút quan trọng nào đối với nàng không hay chỉ là một người khiến muội thương hại đến đau lòng mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đào hoa lạnh lẽo

Nhược Hy nhất thời có hơi ngạc nhiên, chân mày thanh tú khẽ nhíu lại nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng không đáp trả câu hỏi của hắn vì bản thân nàng cũng không biết rằng mình nên làm gì

""Sao không trả lời ta"" Sắc mặt hắn có chút khó hiểu, trong lòng rất muốn nghe nàng trả lời cho hắn biết chuyện đó

""Từ Hiên sao huynh lại hỏi như vậy"" Nàng cười một tiếng đáp lại, ánh mắt lại không hề có ý trốn tránh hắn vì trong lòng nàng biết câu trả lời là gì

Từ Hiên lắc đầu, hần thờ dài một tiếng, đáng vẻ ôn nhu lạ thường

""Chỉ là muốn biết thôi nếu nàng không muốn trả lời ta không ép nàng""

""Huynh đối với ta chính là người mà ta trân trọng nhất""

Hắn chỉ cười nhạt đáp ""Người nàng trân trọng nhất là ý gì, có phải là vì chuyện của ta đối với Thiên Nhi""

Nàng gạt đầu, hai mắt mở to một lời liền nói với hắn

""Huynh vì nàng ấy mà có thể đánh đổi mọi thứ huynh có, nàng ấy đối với huynh là cả một kiếp người nguyện làm tất cả chỉ vì muốn ở bên cạnh muội ấy, khi huynh nhìn vào Lãnh Hoa Cung, ánh mắt đau khổ tâm can dầy vò trong lòng dường như mọi thứ bị đảo lộn, một người băng lãnh như huynh sao có thể khóc dễ dàng như vậy vì một nữ nhân, đó là câu hỏi mà ta luôn muốn hỏi huynh nhưng sau đó lại biết rằng huynh vì nàng ấy mà đánh đổi mạng sống ta hiểu nàng ấy với huynh quan trọng ra sao""

Từ Hiên không đáp lại, ánh mắt hắn nhìn về phía xa phảng phất đau thương, không rõ trong tâm can đang vương bận chuyện gì

""Ta trân trọng huynh, ta trân trọng tình cảm của huynh đó tuyệt đối không phải thứ tình cảm ti hèn khi huynh yêu nàng ấy chỉ vì nàng ấy là phi tử của Từ Ngôn, huynh vì nàng ấy hi sinh nhiều đến như vậy, nàng ấy có hiểu không, nàng ấy có biết không nhưng huynh đã từng nói cho dù nàng ấy có không biết thì huynh vẫn muốn ở cạnh nàng ấy mãi mãi để rồi thứ huynh nhận lại là gì Từ Hiên""

""Thứ tình cảm bị chối bỏ, muội ấy đã mãi mãi rời xa huynh cho đến giây phút cuối cùng đó huynh vẫn nói nếu được phép làm lại mọi thứ từ đầu huynh nhất định vẫn sẽ yêu nàng ấy chỉ có điều sẽ mãi mãi không để nàng ấy biết mọi thứ huynh làm và nhất định sẽ không để nàng ấy biết... huynh yêu nàng ấy nhiều đến mức nào"" Miệng nàng cắn chặt lại, ánh mắt long lanh chỉ cần nhắm lại là nước mắt có thể tuôn trào ra không ngừng, nàng tự hỏi tại sao hắn lại si tình đến thế, hắn lại vì một nữ nhân như nàng ấy mà nguyện làm mọi điều như thế

Miệng hắn khẽ cười, bộ dạng rất thản nhiên khi nghe những điều nàng vừa bộc bạch cho dù đó là điều hắn đã từng nói cho dù tâm can có lay động nhưng ái tình lại không thể như trước, hắn không cảm thấy đau đớn khi một ai đó nhắc đến Thiên Nhi, cũng tuyệt nhiên mà không vì nàng mà rơi nước mắt nữa, hắn cốc vào đầu nàng một cái, mày nhíu lại giả bộ bức bối

""Nhược Hy, đó là mối duyên của lúc trước bây giờ có nói lại thì cũng đâu thể làm gì được nữa nên nàng hãy quên đi đừng nghĩ ngợi nữa""

Bộ dạng của hắn khiến nàng sững lại ngược lên nhìn hắn, hắn đang cười ẩn sau trong nụ cười đó không còn một chút vương vương của mối duyên ngày trước, hắn dường như đã quên đi tất cả, nàng một phần vui mừng vì hắn đã không còn đau khổ, một phần lại có một câu hỏi lớn trong lòng lẽ nào Từ Hiên hắn đã có người trong lòng

"Từ Hiên ta muốn hỏi huynh một chuyện"

Từ Hiên chậm rãi nhú mảy gật đầu một cái

"Huynh có phải trong lòng đã yêu người khác"

Nói đến đây, hấn bất chợt cười lớn khiến nàng có chút bất ngờ, hấn ngả lưng ra phía sau, liếc nhìn sang nàng ngồi bên cạnh, ánh mắt mơ hồ, người khác nhìn vào không thể biết là hấn đang nghĩ điều gì tất cả chỉ là mông lung mờ ảo

" Là thật"

"Đúng vậy, trong lòng ta đang ngự trị một nữ nhân" Từ Hiên ngồi thẳng dậy, dáng vẻ cười đùa không còn như vừa nãy Nhược Hy biết rằng hấn đang rất nghiêm túc, thẳng thắn đáp lại nàng trước mặt nàng không phải là một Từ Hiên còn vẩn vương đau khổ với người trước đó mà khi nhắc đến nàng chỉ có hai từ đau thương nhưng Từ Hiên trước mặt nàng là một quân tử như thể đang đối diện với người trong lòng hấn, hấn không ngạc nhiên cũng chẳng bất ngờ với câu hỏi của nàng vì hấn biết nàng nhất định sẽ biết rằng hấn đang để ý đến nữ nhân khác

"Huynh đang trêu đùa ta" Ánh mắt ngờ vực nhìn hấn hoàn toàn không có chút tin tưởng

Vì nàng biết rằng tình cảm của hấn dành cho Thiên Nhi không thể một sớm một chiều là thay đổi nhanh đến vậy, hấn yêu nàng ấy như vậy sao có thể trong lòng đã có nữ nhân khác nhanh như vậy, nàng biết mình đang suy nghĩ những điều rất vô lý, một mặt muốn hấn quên đi thiên nhi một mặt lại không muốn tin rằng hấn đã yêu nữ nhân khác

"Ta biết nàng đang nghĩ gì, ta hiểu nhưng vì sao ta lại đem lòng yêu nữ nhân ấy thì ta không thể nói cho nàng biết được chỉ muốn cho nàng biết rằng nữ nhân ấy rất đẹp, rất thông minh nàng ấy có ánh mắt tựa sao trời, là vì sao sáng vô tình rơi xuống giấc mộng tâm tởi của ta kiếp này"

Nàng nhú mảy, ánh mắt mơ hồ tựa như đang tìm tòi ý nghĩ của hấn

"Nhược Hy. nam nhân trong lòng nàng, người mà nàng yêu nhất người đó có phải là Mạc Từ Ngôn không"

Hấn một mặt hỏi nàng, dáng vẻ vẫn điềm tĩnh không dao động nhưng bên trong lại hoảng sợ, tâm can hấn lên lời sự đau đớn vì hấn biết câu trả lời nhưng nhất định vẫn không tin vào sự thật đó, lại muốn chính miệng nàng nói ra

"Nam nhân trong lòng ta chính là chàng ấy, Mạc Từ Ngôn" Nàng mỉm cười nhìn hấn đứng vậy nam nhân duy nhất trong lòng nàng chính là hấn, nam nhân nàng không thể buông bỏ cũng chính là hấn, tình cảm dành cho hấn càng lúc càng to lớn đến mức nàng không thể kiểm soát được

Câu trả lời đâm sâu vào trong tim hấn theo gió lạnh thổi vào nơi sâu thẳm nhất cũng nhất là nơi khiến hấn đau đớn nhất, hấn nắm chặt tay lại, ánh mắt băng lãnh quay đi chỗ khác hấn lúc này không muốn đối diện với nàng, hấn chỉ biết cười nhạt hỏi nàng

"Nàng yêu hấn nhiều như vậy còn đối với hấn thì sao, ta tự hỏi hấn có yêu nàng không, hấn có cảm giác như nàng đối với hấn không"

"Từ Hiên, chàng cũng biết đúng không, trong lòng Từ Ngôn từ trước đến nay chỉ có duy nhất một hình bóng chàng hiểu đúng không"

"Nàng vẫn muốn ở cạnh hấn, nàng can tâm tình nguyện sống dưới cái bóng của Thiên Nhi"

"Ta không rõ mọi chuyện và ta cũng không muốn làm cái bóng của ai, ta vẫn là ta ta vẫn sẽ không rời đi ta sẽ vẫn ở bên cạnh Từ Ngôn, Thiên Nhi đã không còn Từ Ngôn rồi cũng sẽ khác thôi, chàng ấy sẽ quên tất cả mọi chuyện như huynh vậy huynh có thể quên đi mọi việc chỉ vì trong lòng huynh đã có bóng hình của nữ nhân khác và ta cũng vậy sẽ có một ngày ta sẽ thay thế được vị trí của nàng ấy, mãi mãi"

Nữ nhân trong lòng ta chính là nàng, chẳng lẽ nàng không hiểu điều đó

Ta có thể dễ dàng quên đi thiên nhi cũng vì nàng mà ta làm được như vậy

Nàng nói ta hãy quên đi đừng vì chuyện của lúc trước mà dày vò bản thân mình, giờ ta đã quên được mọi chuyện nhưng lại tiếp diễn thêm một đau khổ nữa

Tại sao ta lại yêu nàng, tại sao ta lại vẫn cứ ảo tưởng rằng với nàng ta có chút quan trọng trong lòng nàng

Nhìn nàng như vậy ta chỉ muốn cướp nàng đi khỏi hấn mãi mãi, nếu như nếu như có một ngày Thiên Nhi nàng ấy vẫn còn sống và bình an trở về thì lúc đó nàng phải làm sao, nàng sẽ như thế nào

Nhược Hy!

Bầu trời đêm ở Thiên Quốc đầy sao, sáng lấp lánh cả một vùng trời, ánh trăng trên cao tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ êm ả, chiếu xuống hồ nước lớn, xuyên qua cửa sổ căn phòng của Mạc Từ Ngôn, căn phòng lặng yên như tờ bên ngoài nghe rõ tiếng gió thổi ào ạt qua tai, hấn đang ngồi trên bàn đọc tấu chương, kinh thư cả ngày hôm nay hấn không mấy mệt mỏi nên ban đêm vẫn có thể tỉnh táo là nhờ trà cúc ly hương của Bạch Từ mang đến cho hấn, hấn mặc bộ y phục màu trắng nhã nhặn, tóc dài được thả xuống, ánh mắt chậm rãi vẫn lướt qua từng dòng chữ trên kinh thư

Hắn không muốn quay rồi giấc ngủ của nàng nên mới chọn một phòng riêng để ở và hắn thích sự yên lặng vào ban đêm, hắn cùng với Bạch Tử giải quyết khá nhiều chuyện nên chỉ gặp nàng lúc ở yến tiệc và sau đó thì không gặp lại nữa, nàng giờ này chắc đã ngủ từ lâu, hắn tựa lưng vào chiếc ghế rồng, thờ dài một tiếng, chân mày chợt giãn ra, mỗi lần hắn định nhắm mắt lại thì ánh mắt của Từ Hiến lúc hắn nhìn Nhược Hy hắn không thể chớp mắt

Ánh mắt đó hắn đã quá đỗi quen thuộc cũng giống như ánh mắt khi nhìn Thiên Nhi... nhưng

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ làm hắn bừng tỉnh, hắn ngồi dậy, vẻ mặt không mấy hài lòng nhìn về phía cửa, giọng nói trầm lại

""Là ai""

""Từ Ngôn, là muội"" Thì ra là Từ Lăng, hắn nghe vậy không chút suy nghĩ đi về phía cửa, cánh cửa được mở ra Từ Lăng đứng trước mặt hắn, nàng đang mỉm cười một tay để đằng sau y phục

Hắn như cơn mây trôi "" Khuya rồi sao muội còn chưa ngủ, lại đến tìm ta""

""Muội muốn nói chuyện với huynh một lúc, ngày mai là đại lễ của muội rồi sau đó sẽ chẳng thể gặp lại huynh được nữa"" Từ Lăng năn nỉ hắn, ánh mắt đầm lệ như đang cầu xin sự đồng ý từ hắn

Bộ dạng nàng bây giờ hắn còn có thể làm gì khác, nếu không đồng ý nàng sẽ chẳng chịu buông tha cho hắn

""Ta đi với muội""

""Vậy đi thôi""

Từ Lăng kéo tay hắn đi tản bộ khắp Thất Lư Thành, hắn lặng lẽ bước theo nàng không nói một lời, Từ Lăng vui vẻ mỉm cười, một lúc lại ra hiệu cho hắn nhanh chân lên, bỗng nhiên nàng dừng lại, lập tức xoay người về phía hắn cũng đang đứng lại đó

""Từ Ngôn ta nói cho huynh biết một chuyện nhé""

Hắn không đáp lại chỉ gật đầu

"" Có một nàng công chúa từ nhỏ vô tình đến một đất nước xa lạ chơi rồi nàng ấy bắt chợt phải lòng một vị thái tử nhỏ đưa tay về phía nàng ấy và nói với nàng ấy rằng "" đừng sợ, ta ở cạnh muội"" ngay sau đó vì vị thái tử ấy công chúa ngày nào cũng bắt huynh trưởng của nàng ấy đưa nàng nhất sang đất nước đó chơi bắt kể ngày đêm chỉ vì muốn nhìn thấy vị thái tử ấy và rồi từng ấy thời gian dài đằng đẳng trời qua cả hai đều dần trưởng thành công chỉ có một điều vẫn như trước chính là nàng chúa đó vẫn yêu nam nhân đó nhưng người đó lại không phải là một thái tử nữa mà lại là hoàng đế của một nước nhưng rồi đến khi nàng công chúa đó quyết định nói cho nam nhân đó biết mình yêu hắn nhưng người đó lại tay trong tay với một nữ nhân khác không phải nàng""

""Trải qua rất nhiều chuyện, nàng công chúa đó vẫn cố chấp yêu hắn dù với hắn cô công chúa nhỏ chỉ là một muội muội không hơn không kém và cho đến ngày hôm nay khi đứng trước vị hoàng đế đó với tư cách là một công chúa nàng ấy nhất định vẫn sẽ nói rằng: Mạc Từ Ngôn, muội yêu huynh, rất yêu huynh""

""Mạc Từ Ngôn, bao nhiêu năm qua huynh có từng yêu muội không""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ta chấp nhận buông bỏ nghiệp duyên kiếp này

""Mạc Từ Ngôn, huynh có từng yêu muội không""

Hắn không đáp lại nàng, hắn vẫn đứng đó vẫn không rời đi, hắn biết hắn biết rất rõ việc nàng thích hắn từ nhiều năm trước nhưng hắn vẫn không nói, hắn vẫn thản nhiên như chẳng hề hay biết mặc cho nàng có đến cạnh, có quan tâm tới hắn hắn không gạt nàng ra đơn giản vì hắn rất quý trọng nàng hắn không muốn nàng bị tổn thương thay vì bộc bạch với nàng hắn lại chọn cách im lặng, không hé một lời, ánh mắt khi nàng nhìn hắn tựa như ánh mắt của một nữ tử dành cho người mình yêu trong lòng cả cách nàng gọi hắn là "huynh" không giống như cách nàng gọi Bạch Tử, một lời thâm tình đến đau lòng hắn vẫn làm ngơ tất cả chỉ vì hắn vô cùng yêu thương nàng

Mọi chuyện trên dưới thiên địa, hắn đều biết đều nắm rõ trong lòng bàn tay, hắn không nói chỉ vì hắn muốn như vậy nhưng khi hắn đã lên tiếng thì mọi chuyện sẽ chấm dứt mãi mãi dưới con mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc ấy

Hắn xoa đầu nàng, bàn tay của hắn thật ấm áp nhưng tại sao nàng lại khóc, nàng khóc vì điều gì??

Có phải chính là sự đau thương khi hẳn biết nàng yêu hẳn nhưng vẫn tỏ ra vô tình

Hay là sự dầy vò trong đau khổ cho đến cuối cùng nàng mãi mãi không thể ở cạnh hẳn đến trọn đời

Nàng cúi đầu không để hẳn thấy nàng đang khóc, miệng nhỏ cắn chặt đến mức bật máu, trong miệng nhàn nhạt mùi tanh của máu, nhưng nàng vẫn không thấy đau bằng sự cự tuyệt tàn nhẫn của hẳn, giọt lệ rơi từ trên gương mặt cao quý xuống nền đất lạnh lẽo

""Huynh biết tình cảm của muội đúng không""

""Ta biết""

Tư Lăng ngược mặt lên, nhàu mày lại cố nén cảm xúc của mình lại, nàng đầm liên tục vào ngực hẳn, vừa nói vừa gào lên trong tuyệt vọng, hai mắt đỏ ngầu đau đớn

""Huynh biết tại sao lại hết lần này đến lần khác cự tuyệt muội, bao nhiêu năm qua muội đã thích huynh như vậy chẳng lẽ với huynh đó không là gì hết sao, huynh nói đi tại sao huynh lại làm thế, phải chăng là vì..... huynh không hề thích muội đúng không""

""Tư Lăng, muội biết tại sao một người như ta lại quý trọng muội đến vậy không"" Hẳn trầm giọng nói hai

tay cầm lấy cổ tay nàng buông thõng xuống dưới

Tư Lăng lắc đầu, nước mắt vẫn cứ tuôn trào lúc này trong lòng nàng rất đau cũng rất mệt mỏi, sợ rằng ngày mai khi đại lễ bắt đầu nàng không đủ dũng cảm để đối diện với Mặc Hiên, sợ rằng khi nhìn xuống phía dưới sẽ thấy hình bóng của hẳn mà chạy tới nói rằng muội không muốn thành hôn nữa....

""Muội là một nữ nhân rất thông minh, rất ngoan cố và kiên cường nhất từ trước đến nay, muội trong người luôn luôn có kế tính để chống đỡ cho giang sơn Thiên Quốc, những điều muội chưa hoàn thành muội nhất định sẽ không từ bỏ, muội có hai mặt, một mặt khi muội nhìn kẻ thù tuyệt tình không chút tình người, mạnh mẽ đến mức khiến chúng phải khiếp sợ một tay muội bảo vệ cho Thiên Quốc, mặt còn lại chính là bây giờ khi mà muội đang khóc trước mặt ta""

""Tư Lăng, ta rất quý trọng muội, và đặc biệt muốn nhìn thấy muội cười""

Tư Lăng lau nước mắt, cố cắn chặt răng ngược lên nhìn thẳng vào mắt hẳn, ánh mắt nhìn nàng thực rất ôn nhu và dịu dàng, khóe miệng nàng giật giật, tâm trí bỗng dao động

""Sự yêu thương của ta đối với muội không phải là tình cảm nam nữ mà là một vị sư huynh đối với muội muội của mình, muội hiểu không Tư Lăng""

Câu hỏi của nàng cuối cùng hẳn đã trả lời, hẳn chưa từng yêu nàng một chút cũng không những năm qua là tự nàng đa tình, cố chấp yêu hẳn nhưng bản thân lại không cảm thấy hối hận ngược lại chính là cảm thấy tốt hơn vì câu hỏi bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng nhận được hồi đáp

Hẳn yêu, hẳn rõ ràng nếu đã là không yêu thì nhất định đó là không yêu, vì nàng biết vốn dĩ trong lòng hẳn chỉ có một người, hình bóng đó mãi mãi không thể xóa nhòa trong hồi ức của hẳn

""Muội biết, thậm chí huynh là người thế nào, huynh thích gì huynh ghét gì muội đều biết"" Tư Lăng mỉm cười, một tay gạt đi dòng lệ nói

""Vậy thì sau này hãy dành điều đó cho phu quân của muội, hai người sẽ một đời một kiếp được ở cạnh nhau mãi mãi"" Về mặt hẳn đầy ý cười, trịnh trọng chúc phúc cho nàng

""Tư Ngón, huynh biết không cho đến tận lúc này muội vẫn rất yêu huynh, trong lòng muội chưa từng coi huynh là huynh và sau này sẽ mãi là như vậy, nếu được quay lại lúc trước muội vẫn sẽ yêu huynh muội ước rằng muội chính là người huynh yêu mà không phải là Thiên Nhi, lúc đó muội đã tự hỏi muội là người tới cạnh huynh trước tại sao người đó lại là Thiên Nhi""

""Tư Ngón cho đến bây giờ trong lòng huynh nàng ấy vẫn là quan trọng nhất phải không""

Hẳn lạnh lùng xoay người lại, ánh trăng sáng rực chiếu rọi vào đôi mắt tuyệt diễm của hẳn, hẳn lặng im một lúc mới đáp lại nàng

""Quả thực nàng ấy trong lòng ta đâu đó vẫn còn chút hiện diện, vẫn còn tồn tại sâu trong tim ta, bao nhiêu năm nàng ấy ở cạnh ta, hi sinh mọi thứ vì ta, sẵn sàng vì ta mà từ bỏ mạng sống một cách vô ích nguyện đổi một kiếp trần gian hạnh phúc cho ta sao có thể dễ dàng nói quên nàng ấy là quên được nhưng ta phủ nhận trong lòng ta bao lâu nay đã có hình bóng của nữ nhân khác"" Hẳn bật bạch, sâu trong ánh mắt hẳn là một điều vô hình không thể giải đáp nổi

""Nữ nhân khác, Nhược Hy??""

Hẳn quay đầu lại, khẽ gạt đầu đáp "" Chính là nàng ấy""

""Huynh có thể yêu nàng ta nhanh đến như vậy, huynh có thể quên đi Thiên Nhi và chấp nhận nàng ta ở cạnh, huynh đã quên đi những lời huynh nói rồi sao""

"Tu Lăng, mọi chuyện đã là của lúc trước hãy để nó qua đi đừng nhắc lại, Thiên Nhi giờ đã không còn nàng ấy đối với ta là cả một chấp niệm và muộn cũng vậy những gì muộn nói ngày hôm nay ta nhất định sẽ khắc sâu trong lòng, nguyện một đời mong muộn được hạnh phúc"

Nói xong hắn liền quay lưng rời đi, bóng lưng to lớn của hắn dần dần rời xa nàng, nàng cắn răng nói to

"Mạc Từ Ngôn, ngày mai sau khi ta đi huynh mới được quay lại Nguyên Quốc, huynh đã biết chưa"

Hắn đứng lại, hít một hơi thật dài dưới ánh trăng lạnh hai người cùng quay bước đi, nghiệt duyên đã không cho nàng ở cạnh hắn nhưng ít ra lại cho nàng có thể nói với hắn một lời cuối cùng để hắn biết rằng ở nơi cửu trần này vẫn còn có một nữ nhân yêu hắn đến hi sinh bản thân mình đến vậy

Hạt tuyết đầu tiên rơi xuống chạm vào tay nàng rồi cũng tan biến mất vào không trung

Từ Ngôn tạm biệt, nếu như được gặp lại ở kiếp sau vào nơi hồng trần muộn nhất định sẽ đi tìm huynh và sẽ lại yêu huynh một lần nữa

Ba kiếp luân hồi, di luân đã định người đó chính là huynh, mãi mãi không đổi

Nhược Hy ngồi bên cửa sổ, tuyết đã rơi trong phút chốc đã phủ đầy Thất Lư Thành dù đã khuya nhưng xa xa mờ ảo vẫn còn sáng đèn, tâm tình bỗng chốc thay đổi, dưới tuyết phong cảnh trầm lắng, không gian mờ ảo, nàng chợt nhìn thấy phía trên cao cạnh chiếc tủ lớn có một chiếc đàn tranh, nhìn qua thấy rất mới, chưa dính bụi bẩn dường như mới chỉ được đặt tại đó mới đây

Nàng cầm chiếc đàn tranh ngồi xuống cạnh đầu giường, dùng miếng vải trắng lau đi vết bụi còn dính trên dây đàn, vừa chạm vào dây đàn, nó kêu lên một tiếng nghe thật êm tai vô cùng, nàng chuẩn bị cất lên tiếng đàn đầu tiên bên ngoài có tiếng gõ cửa rất lớn

"Là ai"

"Nàng vẫn còn thức sao, là ta" Lời nói thật ấm áp kèm theo sự ôn nhu nàng chỉ vừa nghe qua đã biết là Diệc Thần

"Chàng vào đi"

Theo sau lời nói của nàng là tiếng đẩy cửa phòng ra, hắn bước vào, nàng đang ngồi phía trên giường về mặt ngạc nhiên nhìn hắn, đàn tranh vẫn nằm trên đùi nàng không có ý định cất nó đi

"Nàng không ngủ sao, gần nửa đêm rồi sao còn thức" Hắn tới bên chiếc cửa sổ đang mở ra, gió lạnh theo đó mà lùa vào hắn ngồi lên đó, mỉm cười nhìn nàng

"Lạ chỗ, ta không quen nên mới không ngủ được sao chàng lại đến đây"

"Là có chuyện muốn nói với nàng một chút rồi sẽ rời đi ngay" Hắn di chuyển mắt đến chiếc đàn tranh đang nằm gọn trong lòng nàng, bất giác nói

"Nàng đang định đàn sao"

"Phải vừa hay có người đã để nó ở sẵn trong phòng nên ta lấy ra đàn thử" Nàng mỉm cười nhìn hắn

"Vậy nàng có thể đàn cho ta một khúc không"

"Được, đó là khúc nào?? ta sẽ đàn cho chàng"

"Khúc ly biệt" Hắn trầm giọng, khúc nhạc mà hắn nói ra nàng cảm nhận được giống với tâm tư thực tại của hắn, nàng ngạc nhiên hỏi

"Sao chàng lại muốn nghe khúc đàn đó"

"Nàng cứ đàn đi, rồi sau đó nàng sẽ hiểu" Hắn nhắm mắt lại tựa lưng vào cửa sổ, bên ngoài tuyết đang rơi ngày càng nhiều, bên trong gian phòng nhỏ cất lên khúc ly biệt, tiếng đàn vang xa khắp Thất Lư Thành

Khúc nhạc này càng nghe càng cảm thấy đau lòng, không rõ là tại sao chỉ hiểu được ngày mai người trước mặt sẽ rời xa, sẽ không còn ở lại đây nữa

Tiếng lòng chạm sâu vào tâm can rồi dừng lại, vang vọng đâu đây vẫn còn đau thương đó, nước mắt nàng trực rơi, chạm xuống dây đàn, từng giọt buồn miên man đến sâu thẳm

"Diệc Thần, khúc nhạc đau lòng đến vậy tại sao lại muốn nghe"

"Vì đây là khúc nhạc nói lên tâm tình của ta đối với nàng, nàng nghe không hiểu được sao, vì sau ngày mai ta sẽ buông bỏ tình cảm của ta đối với nàng"

"Thực ra đó không phải là điều dễ dàng đối với ta nhưng nàng biết không Diệc Thần từ trước đến nay chưa từng vì một nữ nhân mà đau khổ đến vậy"

"Ai cũng có một chấp niệm, mà nguyện vọng của ta chính là được bảo vệ nàng, sau đó mới đến bản thân ta thiên hạ ta không cần thứ ta cần duy nhất lại chính là nàng, mặc dù sau hôm nay có thể buông bỏ tình cảm với nàng, rồi đi mà không quay đầu lại nhưng nàng nhất định phải tin rằng ta thật lòng rất yêu nàng"

(Lời tâm sự của Zan: Ngày hôm qua thì Zan cuối cùng đã xong đoạn kết của bộ truyện này, từ giờ sẽ úp dần từng chap cho đến chương cuối cùng, không biết là Nhược Hy sẽ ở cạnh ai và kết của truyện SE hay HE thì vẫn còn là ẩn số đến chương cuối các bạn sẽ biết thôi, bộ truyện này là một bộ ngược tâm nữ chính vô cùng nhưng Zan lại thích viết vô cùng hôm trước có một bạn thót có inbox với Zan là khéo bả cho kết SE thì hay lắm đây thì Zan có bảo là có thể lắm chứ k ai biết trước điều gì cả ^^ hi bi kịch chính sắp đến và cũng gần đến chương cuối của bộ truyện hãy theo dõi nhé vì sẽ không phụ lòng chờ đợi của các bạn đâu, hãy cmt ủng hộ truyện cho Zan nhé, yêu các thót)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hẹn ở tại kiếp sau

""Ai cũng có một chấp niệm, mà nguyện vọng của ta chính là được bảo vệ nàng, sau đó mới đến bản thân ta thiên hạ ta không cần thứ ta cần duy nhất lại chính là nàng, mặc dù sau hôm nay có thể buông bỏ tình cảm với nàng, rồi đi mà không quay đầu lại nhưng nàng nhất định phải tin rằng ta thật lòng rất yêu nàng""

Lòng nàng rối bời, khe cúi đầu xuống không dám đối diện hắn, nàng hiểu điều đó nhưng lại không tin vào nó bởi suy nghĩ trong lòng nàng rất đơn giản rằng hắn nhất định chỉ coi nàng là một muội muội hoàn toàn không có thâm tình nào khác, hắn nhìn nàng miệng vẫn cười hắn không hề muốn gây khó dễ cho nàng nhưng hôm nay hắn nhất định phải nói rõ cho nàng biết về tình cảm của hắn, bởi sau ngày hôm nay hắn sẽ hoàn toàn buông bỏ ái tình này, thứ mà hắn chưa từng muốn buông xuôi chỉ vì muốn ở cạnh nàng

""Ta trước kia vốn là người kiêu ngạo tự phụ, bản thân ta không bao giờ tin vào hai chữ duyên mệnh, sống từng ấy năm vẫn chưa từng động chạm tới nữ nhân, thậm chí còn không muốn lại gần chỉ vì ta không thích bọn họ suốt ngày chỉ muốn quanh quẩn ở cạnh ta như một sủng vật nhưng từ khi ta gặp nàng mọi thứ về hai chữ duyên mệnh ta đã hoàn toàn tin tưởng""

""Chính là ngày hôm đó gặp nàng, khi nàng bước ra khỏi xe ngựa ánh nắng mặt trời ở Trung Nguyên Quốc có rực rỡ đến đâu cũng không bằng ánh mắt nàng, ta chưa từng gặp một nữ nhân tuyệt diệu như nàng, dung nhan quả thực dùng một lời khó có thể miêu tả được hết, khi nàng đến gần ta chính là lúc đó ta đã nhận ra nàng đã ở trong lòng, không ai có thể thay thế""

""Lần đầu tiên ta có cảm giác thật sự muốn bảo vệ một người là như thế nào, ta muốn ở cạnh nàng đem cho nàng thật nhiều đồ ăn ngon, ta sẽ đưa nàng đi tới những nơi mà nàng thích, chúng ta sẽ cùng đi phiêu bạt khắp nơi chỉ cần nàng muốn ta nhất định sẽ chiều theo ý nàng, tình cảm đối với người mình thích thật ra lại kì lạ đến thế, có cảm giác giống như nàng sẽ gặp nguy hiểm nếu ta không ở cạnh nàng, sợ nàng sẽ đi lung tung rồi sẽ lạc mất nàng, với một nam nhân khi gặp được nữ nhân trong lòng hóa ra lại muốn ở cạnh người đó đến vậy đến mức có thể mất đi giang sơn nhưng nhất định không thể mất đi người đó""

""Nhược Hy, ngay lúc đó ta đã nhận ra nàng là thứ duy nhất mà ta không thể đánh đổi, trên thế gian này nàng là duy nhất""

Nước mắt mặn đắng rơi xuống lăn dài trên gương mặt của nàng, nàng thần thờ ngồi đó nghe hắn bộc bạch, nghe mọi thứ hắn đối với nàng, trong lòng nàng nhói lên một sự đau thương, trong lòng nàng hắn đối với nàng là người quan trọng nhất tựa như người thân yêu quý của nàng, nàng không thể đánh mất, đôi tay nhỏ bé run rẩy, miệng không thốt ra được một lời nào chỉ biết nín lặng nhìn hắn

Đến lúc này nàng đã hiểu thì ra trên thế gian này lại có một người yêu thương nàng đến vậy, còn hơn cả bản thân hắn

Trên thế gian này nàng là duy nhất đầu còn lời nói nào rõ ràng đến vậy nữa, là hắn yêu nàng, một đời một kiếp chỉ yêu một mình nàng

""Diệp Thần... ""

Hắn đến cạnh nàng, ôm lấy nàng, nước mắt của nàng thật ảm áp rơi xuống ướt một phần áo của hắn, nàng đau khổ trong lòng hắn, tâm trí rối loạn, lúc này trong tim chỉ còn một cảm giác nặng nề, bị thương

""Ta từng nghĩ có lẽ trong cõi trần thế này, Từ Hiên hắn chính là người si tình nhất hắn yêu Thiên Nhi đến điên dại hắn chỉ vì quá yêu nàng ấy nên đã đưa nàng ấy đến một nơi xa đem cất nàng ấy đi không muốn cho nàng ấy quay về bên Từ Ngôn để rồi khi Thiên Nhi mất đi hắn trở nên tuyệt tình, cô độc bên cạnh không một phi tử, sống một kiếp đau thương ta nghĩ bản thân ta nhất định sẽ không giống như hắn, sẽ không vì một nữ nhân mà trở nên điên cuồng như vậy, vậy mà bản thân ta lại si tình giống như hắn, người si tình giống như một vở kịch đau thương mãi mãi hồi kết vẫn chỉ là một bi kịch không ai muốn nhắc đến""

Nhược Hy run rẩy cổ nén tiếng khóc ôm chặt lấy hắn ""Diệp Thần, huynh nói đi ta phải làm sao, ta hoàn toàn không muốn làm tổn thương huynh, thật sự không muốn""

Hắn chạm tay lên mặt nàng, ánh mắt ôn nhu dịu nhẹ nhưng trong đó là cả một thế gian sụp đổ, cho dù có bị nghiền nát thân xác hắn vẫn không thấy đau như lúc này, khi phải chấp nhận buông bỏ tình cảm với nàng

""Ta tự làm tự chịu không phải lỗi của nàng khi nghe nàng nói nàng yêu Từ Ngôn, đời này của nàng chỉ có một mình hắn, Từ Ngôn hắn biết ta yêu nàng

nhưng hắn không nói ra ta đã tự nhủ rằng nếu như hắn biết ta yêu nàng thì có lẽ sẽ giữ nàng chặt hơn, quả nhiên là vậy hắn không muốn nam nhân nào chạm vào nàng, càng không muốn thấy nàng ở cạnh ai như vậy đã đủ để khiến ta buông bỏ tình cảm này với nàng"

Ánh mắt đau thương đủ nói lên tâm trạng của nàng, nước mắt chảy xuống ngày càng nhiều, hắn cười khổ lau đi nước mắt cho nàng

"Nhuộc Hy ta buông bỏ tình cảm với nàng không có nghĩa là sẽ không còn yêu nàng nữa, trên thế gian này nàng là duy nhất trong lòng ta, chỉ cần một lúc nào đó nàng thấy mệt nhọc không còn muốn bước tiếp thì hãy nhìn lại sau lưng nàng vẫn còn ta đứng đó, ở phía sau bảo vệ nàng mãi mãi sẽ không để nàng một mình"

Hắn chạm vào môi nàng, nụ hôn nhẹ nhàng thoáng qua như cơn gió của mùa hạ, rất ấm áp nhưng lại rất đau thương, hắn muốn nói vì nàng hắn sẽ làm tất cả, nàng là thiên hạ của hắn, là ánh sáng ấm áp của hắn hắn chạm lên dòng nước mắt mặt chất, nụ cười như muốn nói, nàng đừng khóc, nàng đừng khóc

Một cái ôm cuối cùng, từ mai là sẽ không còn gặp lại nàng nữa có lẽ là sẽ rất lâu

Một năm, hai năm, thậm chí là 10 năm cũng khó có thể gặp lại

Nàng khóc đến run người, cảm giác hắn từ từ buông nàng ra giống như nàng đang mất đi thứ gì đó quan trọng, nàng ngước lên nhìn hắn gương mặt tuyệt thế đau nhói, lộ rõ ra lên ngòi

"Nếu như một ngày hắn dám buông bỏ nàng ta nhất định sẽ không tha thứ cho hắn ngược lại nàng hãy tới Trung Nguyên Quốc, ta vẫn luôn chờ nàng quay lại, tình cảm dành cho nàng nguyện một kiếp sẽ không thay đổi"

"Nhuộc Hy, tạm biệt"

Ta đã từng có một giấc mộng đẹp đẽ, trong ngày đại hôn của ta có nàng đứng bên cạnh cùng nhau cao bá thiên địa cùng nhau sống một kiếp phàm trần hạnh phúc

Nhưng khi ta tỉnh dậy giấc mộng đó cũng không còn nữa, mãi mãi tan biến vào trong hư vô

Hẹn nàng ở kiếp sau, nơi cả hai đều không vướng bận bất cứ điều gì cứ thế ở bên nhau, chỉ cần nàng đứng đó ta nhất định sẽ tìm ra nàng, dù cho có mất bao nhiêu năm đi nữa, người ta muốn ở cạnh chỉ có nàng

Nhuộc Hy, nhất định không được quên ta, nhất định không được

Cánh cửa phòng đóng lại, đầu óc nàng trống rỗng, bây giờ thứ tồn tại duy nhất chỉ là nước mắt

Nếu ngày từ lúc đầu, nàng gặp hắn đầu tiên thì nhất định người nàng chọn sẽ là hắn

Bất kể có chuyện gì xảy ra nàng cũng không bận tâm mà chọn hắn

Đáng tiếc, tình cảm của nàng lại dành cho Từ Ngôn, vốn dĩ không thể thay đổi, tình cảm của con người là thứ duy nhất không thể ép buộc

Nàng không thể đáp trả lại hắn nhưng chỉ ít hắn cũng đã yêu nàng thật sự không chút giả dối

Diệp Thần kiếp này ta nợ chàng, hẹn có duyên kiếp sau sẽ dùng một đời để trả lại tình cảm cho chàng

Đại lễ thành hôn của Từ Lăng cuối cùng đã tới, nàng dậy sớm hơn bình thường lặng lẽ tản trong Thất Lư Thành, Thất Lư Thành rất rộng lớn lên nàng không tìm thấy hắn nên đành một mình đi dạo, tuyết đã tan thành nước trên nền đất một vài chỗ vẫn chút dấu tích của trận tuyết dày đặc ngày hôm qua, nàng đi qua một đoạn cầu bắc ngang qua một hồ nước nhỏ chảy về phía xa, mọi nơi đều mang sắc đỏ rất rực rỡ, không khí rộn ràng khác hẳn ngày thường

"Thật tình cờ, chúng lại lại chạm mặt nhau" Nàng quay lại phía sau, là Từ Lăng nàng ta vừa lúc đi tới lại chạm mặt nàng, lòng ghen tỵ nổi lên ngày càng nhiều, một phần nhớ lại chuyện hôm qua, nàng ta bước gần lại nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng

Nàng cười nhạt đáp lại "' Công chúa Từ Lăng, nàng phải chăng là muốn nói với ta một điều gì đó"

"Ngươi thì có gì tốt đẹp hơn ta, dung mạo sao, ta phù nhận ngươi thật sự rất xinh đẹp, rất tuyệt sắc nhưng tài hoa, thao lược chính trị ngươi lại không bằng ta dù chỉ một chút, tại sao Từ Ngôn lại chọn ngươi"

"Công chúa, nàng đang ghen tỵ với ta sao, thật nhàm chán"

"Ngươi nói cái gì" Từ Lăng tức giận chỉ tay vào mặt nàng, nàng thản nhiên nhìn Từ Lăng, ánh mắt có một chút khinh thường, không thèm nhìn thẳng nàng ta, ánh nhìn rời đi chỗ khác

"Khi nghe Từ Ngôn kể về nàng, ta vốn dĩ tưởng rằng ngươi trông rất trưởng thành, dung mạo sẽ rất xinh đẹp có thể sẽ là người khiến ta nể phục nhưng nàng trước mặt ta thật khiến cho ta thất vọng" Nàng hừ lạnh nhếch môi

"Chỉ vì bản thân ngươi nghĩ rằng Từ Ngôn huynh ấy thật sự yêu ngươi nên mới lên mặt với ta sao, ta thật sự muốn nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ đó của ngươi

khi Thiên Nhi quay về đây""

Nàng ta liếc nhìn nàng một cái, lời nói khinh thường lộ rõ rồi thân nhiên tiếp lời

""Thiên nhi, nàng ấy nhất định sẽ không chết dễ dàng như vậy rồi một ngày nào đó sẽ quay về bên huynh ấy, đến lúc đấy liệu ngươi còn nghĩ rằng huynh ấy sẽ yêu ngươi như bây giờ sao, khi Thiên Nhi quay trở về mọi thứ sẽ kết thúc, vốn dĩ trong lòng huynh ấy ngươi chỉ là cái bóng của Thiên Nhi không hơn không kém dù bây giờ ngươi có được huynh ấy, được ân sủng của huynh ấy nhưng ngươi hãy chờ xem không lâu nữa đâu, nàng ấy sẽ quay lại lấy lại mọi thứ ngươi đang có, từng thứ, từng thứ một""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nỗi đau muôn trùng

Trước khi thành hôn với hắn có nghe nhiều người kể lại về cái chết bí ẩn của Thiên Nhi, nàng một phần vẫn tin nàng ta chưa chết nhưng một phần lại cho rằng nàng ấy vốn dĩ đã chết từ 3 năm trước, nếu như còn sống tại sao không quay về tìm hắn, để hắn chờ đợi ba năm mỏi mòn rồi mới quyết định thành hôn với nàng

Thiên Nhi nàng ta rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, dung mạo ra sao, tài giỏi đến cỡ nào chỉ nghe kể rằng trong rừng đào nghìn dặm cảnh đào đẹp nhất mới có thể tương xứng với nàng ấy, dung mạo khuynh thành nàng dù có tuyệt điểm đến đâu thì khi đứng trước nàng ta cũng phải thua một phần không những vậy giọng nói còn trong như ngọc, ôn nhu đến dịu dàng đâu phải như nàng, hở ra một chút là cầm kiếm trên tay và hơn hết nàng ta có được tình yêu, sự ân sủng của nam nhân đẹp nhất Nguyên Quốc này cũng chính là người đứng đầu thiên hạ, Mạc Từ Ngôn

Nàng ta khiến cho bao đế vương say trong mộng tình nhưng trong lòng nàng ta duy nhất chỉ có mình hắn những kẻ còn lại đều không đáng để nàng ta bận tâm, hắn yêu nàng đối với hắn nàng là sinh mệnh của hắn người duy nhất xứng đáng ở cạnh hắn chỉ có nàng ta, nàng không biết tình cảm của họ ra sao nhưng chỉ biết rằng đó mãi mãi chỉ là quá khứ hắn không muốn nhắc lại

Hắn và nàng đã ở bên cạnh nhau từng ấy quãng thời gian, hắn cũng đã dần quên nàng ấy đi chỉ vì muốn ở cạnh nàng, nàng không trách hắn vì nàng biết hắn yêu Thiên Nhi đến nhường nào, không thể dùng một lời nói đơn thuần mà có thể dễ dàng quên đi, như vậy là tàn nhẫn

Mỗi khi có ai đó nhắc đến tên nàng ấy, hắn không cười cũng không đau buồn hắn giấu hết tâm tư trong lòng tự nhốt mình trong đại điện cả đêm, hôm sau vẫn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhiều lúc đã rất muốn được khóc, tâm can rối ren, nàng một mối đau thương rất muốn hỏi hắn rằng rốt cuộc trong lòng chàng người quan trọng nhất là ta hay là thiên nhi nhưng lại giấu đi, một lời cũng không nói với hắn

Nếu như Thiên Nhi thật sự còn sống thì sao, nàng ấy quay về thì sao??

Trong lòng ích kỉ tổn thương chỉ muốn nói lên một từ 'đừng'

Vì lúc đó rất sợ, trong lòng hắn chỉ tồn tại duy nhất một hình bóng đó là nàng ấy

"Quay về thì sao, mà không quay về thì sao công chúa nàng nghĩ ta bận tâm đến điều này sao" Nàng dừng dừng trả lời, cười như không cười ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn nàng ta

"Thiên hạ ai cũng biết, Từ Ngôn thành hôn với ngươi chỉ vì giang sơn Nguyên Quốc ngoài ra không còn bất cứ điều gì khác bởi trong lòng huynh ấy vị hoàng hậu duy nhất đó là Thiên Nhi, thiên hạ luôn bàn tán đến ngươi vì dung mạo của ngươi nhưng lại thấy ngươi đáng thương vô cùng"

"Bởi vì sao ngươi biết không, họ thương hại ngươi vì sống trong sự vô cảm của huynh ấy, huynh ấy từ đầu đến cuối chỉ coi ngươi là thể xác của người huynh ấy yêu, thử nghĩ xem nếu một ngày Thiên Nhi trở lại thì chuyện gì sẽ xảy đến với ngươi"

"Sẽ bị phế truất hay chính là nhìn bọn họ ân ân ái ái một kiếp không rồi"

Nàng ta mĩa mai nàng, từng lời nói lạnh lùng xuyên qua tim nàng chạm vào nơi đau nhất, nàng im lặng không lên tiếng, cố kìm nén sự tổn thương, bị phản

Nàng ta nói không sai, từ đầu đến cuối không hề sai, ai nói là nàng không biết, nàng biết chứ còn ai trên thế gian này hiểu rõ điều đó hơn nàng nữa nhưng tại sao lại không thể buông bỏ hắn, dù biết như vậy tại sao vẫn cứ yêu hắn đến rồi tự bán thân đa tình, đau khổ một mình

"Công chúa Từ Lăng, thay vì ở đây dọa nạt người khác tại sao lại không quay về chuẩn bị cho đại lễ"

Mọi người đều quay đầu lại nhìn người đang bước đến gần Nhục Hy, duy chỉ có nàng là không để tâm

Từ Lam đến gần Nhục Hy, về mặt nhìn Từ Lăng có chút tức giận, nụ cười khinh thường lộ ra

Từ Lăng trừng người lại nhìn Từ Lam sau đó lên tiếng

"Người đang làm gì ở đây?"

"Người? Từ Lăng công chúa có phải nàng đã quá xem thường chúng ta rồi không, nàng chỉ là một công chúa nhỏ bé mà lại dám to tiếng trước mặt hoàng hậu và hoàng phi, nàng nghĩ vị trí của bản thân là ở đâu?" Từ Lam lạnh lùng nhìn Từ Lăng, chân mày nhíu lại càng lúc càng tức giận

"Người... ta không thèm nói, Triệt Dương đi thôi!" Dứt lời nàng ta giận dữ quay đi, dáng vẻ bức bối cứ thế mà rời đi khỏi tầm mắt của hai người

Nhược Hy vẫn đứng đó, nàng không lên tiếng chỉ ngược lên nhìn Từ Lam rồi mỉm cười, khẽ gật đầu tựa như nói cảm ơn nàng Từ Lam

"Nhược Hy, nàng đừng để tâm nàng ta chỉ có chút ganh ghét với nàng vì nàng là phi tử của Từ Ngôn thôi!"

"Ta biết, ta không sao nàng đừng lo chỉ là có chút đau lòng thôi!" Nàng xua tay, ánh mắt nhìn về phía xa

"Nhược Hy, đừng vì chuyện đó mà để bản thân dao động!" Từ Lam chạm lên vai nàng, một phần muốn an ủi nàng một chút

"Ta tự hỏi có phải Từ Ngôn chỉ coi là là vật thể thân của Thiên Nhi, đến cả người khác cũng xem thường ta, một số ít thì tội nghiệp ta cho rằng bản thân ta thật sự rất đáng thương vì sống dưới cái bóng của nàng ấy, Từ Lam nàng nói xem ta phải làm sao mới được, ta không phải là thể thân của nàng ta, nàng ta là ai chứ, tại sao cứ hết lần này đến lần khác khiến ta phải đau khổ?"

Nàng nói trong tuyệt vọng, nước mắt cứ thế mà rơi xuống không ngừng, nàng cắn chặt môi, khẽ run người

Tình yêu hồng trần rốt cuộc là thứ gì mà khiến con người ta hết lần này đến lần khác phải chịu sự dày vò đau khổ

Nàng không biết tình cảm của hần, cũng không biết trong lòng hần nàng có vị trí nào nhưng nàng đã yêu hần dù bất luận thế nào cũng vẫn là yêu, không thể rời bỏ

"Nàng rốt cuộc đau khổ đến cỡ nào mà vẫn có thể cười!"

"Đâu phải nỗi đau nào cũng có thể trưng lên mặt cho dù không nói ra thì trong lòng cũng nhức nhối không kém một phần!"

"Nhược Hy, ta biết rõ Từ Ngôn đã rất nhiều năm nếu không yêu nàng thì hần nhất định sẽ không động chạm tới nàng, nếu đã coi nàng là thể thân của Thiên Nhi chắc chắn sẽ không dùng thái độ lạnh nhạt đó với nàng ngược lại mọi thứ sẽ hoàn toàn khác!"

"Từ trước đến nay ta vẫn không thể hiểu nổi Từ Ngôn cũng không biết gì về chàng cho dù có nói là yêu chàng sâu đậm nhưng chàng thích gì ta cũng chẳng hề biết, vậy đó có phải gọi là tình yêu?"

"Chỉ cần nàng tin, đó chính là yêu!"

Từ công Thất Lư Thành vào trong vô số xe ngựa đang dần tiến vào, Thất Lư Thành nao nhiệt tung bừng, khắp nơi đều là sắc đỏ rực rỡ, các cung nữ bận rộn đi lại chuẩn bị mọi thứ để đại hôn diễn ra tốt đẹp, Từ Lăng ngồi trước gương hôm nay nàng rất xinh đẹp, các cung nữ vây quanh không ngừng lời khen ngợi nhưng chỉ có điều nàng không cười, ánh mắt đau buồn lộ rõ rất nhiều năm trước đã từng có giấc mộng giống ngày hôm nay được mặc y phục đỏ, khăn che đầu phủ xuống người đứng bên cạnh nàng sẽ là Từ Ngôn, hần cùng nàng thành hôn, hôm nay sẽ là ngày nàng vui vẻ nhất cuộc đời

Nhưng đã là giấc mộng thì mãi mãi vẫn sẽ là giấc mộng chỉ có thể mơ đến nhưng không thể chạm vào, sau ngày hôm nay mọi thứ sẽ chấm dứt, nàng đứng dậy bước ra khỏi cung theo sau là cung nữ của nàng đi bên cạnh

Bên ngoài có kiệu hoa chờ sẵn, nàng nhắm mắt lại rồi bước lên trong lòng dường như muốn khóc, binh lính khỏi kiệu đưa nàng tới chính điện mọi người đều đang chờ nàng tại đó, tay bám chặt lấy y phục tâm can buông thả, nếu ông trời nhất định không muốn làm khác thì nàng sẽ chấp nhận điều đó mãi mãi

Nàng bước xuống kiệu, mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng có cả Từ Ngôn, hần đang cười ánh mắt dịu dàng muốn nói Từ Lăng muội trưởng thành rồi, nàng đến bên hần, miệng nhỏ khẽ nói

"Từ Ngôn huynh có thể làm cho muội nốt một việc cuối cùng được không?"

Hần gật đầu nói " Là việc gì?"

"Nắm tay muội đến cạnh phu quân đó là chấp niệm cuối cùng muội muốn huynh làm cho muội, như vậy sẽ không còn gì hối tiếc nữa!"

Hần cầm tay Từ Lăng, từng bước, từng bước đưa nàng lên trên bậc cao nơi phu quân nàng đang chờ sẵn, đưa nàng đến nơi hần từ từ buông tay nàng ra, xoay người đi lướt qua nàng, giọng trầm đặc vang vọng bên tai nàng một câu, mà có lẽ cả đời này nàng sẽ chẳng quên được

"Từ Lăng, muội phải hạnh phúc, biết chưa?"

Tạm biệt, nếu có một ai đó bất ngờ hỏi muội rằng chấp niệm sâu sắc nhất trong đời muội khiến muội không thể quên đi là gì muội nhất định sẽ đáp lại là được gặp huynh, yêu huynh và ở bên huynh

Từ biệt lần này chẳng biết bao giờ sẽ gặp lại, ta mong nếu có duyên sẽ được gặp lại huynh một lần nữa

Từ Ngôn, tạm biệt

Đại hôn của Từ Lăng kết thúc trong phút chốc, nàng lên kiệu hoa từ biệt tất cả theo tướng quân về phủ mọi người đang chuẩn bị rời khỏi Nguyên Quốc, Bạch Từ muốn mọi người ở lại vài ngày nhưng tất cả đều từ chối rồi cũng lẳng lặng rời đi không nói một lời, xe ngựa đỗ lại trước cổng Thất Lưu Thành, Bạch Từ ra tiễn hân và nàng rời đi

"Từ Ngôn, Nhược Hy nàng ấy đâu" Bạch Từ suốt từ lúc hôn lễ của Từ Lam kết thúc đều là không thấy nàng đâu, ánh mắt nhìn Từ Ngôn có chút khó hiểu

"Nàng ấy đang ở bên trong xe ngựa" Ngay cả hân cũng bị nàng tránh mặt, sau hôn lễ nàng không nói một lời với hân mà lên xe ngựa trước, chẳng bận tâm hân đã lên hay chưa

Bạch Từ mở cửa sổ bên trong xe ngựa, trước mặt hân là nàng đang mỉm cười gương mặt tuyệt điểm lộ ra khiến hân xao lòng

"Cảm ơn bệ hạ đã tới tiễn ta, xin lỗi vì không thể ở lại lâu hơn"

"Không sao, trăm nhất định sẽ tới Nguyên Quốc thăm nàng một lần nữa" Bạch Từ ôn nhu nói, hân rất muốn được chạm vào gương mặt nàng nhưng cố kìm chế lại

"Ta sẽ đợi bệ hạ tới những ngày ở Thiên Quốc thật sự rất vui, cảm ơn bệ hạ"

"Nhược Hy, thượng lộ bình an, tạm biệt"

Nàng khẽ gật đầu, hân định đưa tay vào trong nắm lấy tay nàng bất chợt cửa sổ xe ngựa đóng lại, Mạc Từ Ngôn nhủ thầm nói "Điện hạ, nói chuyện xong rồi chứ giờ chúng ta đi đây, Bạch Từ bảo trọng"

"Thượng lộ bình an"

Đoàn xe ngựa rời đi, Từ Ngôn ngồi bên trong quan sát sắc mặt nàng, nàng nhắm mắt lại dường như không muốn nói chuyện với hân, nàng tựa đầu vào cửa sổ, làn gió mát dịu nhẹ theo khe cửa thổi vào trong

"Nhược Hy"

1, 2 lần nàng không đáp lại hân, chính hân cũng không hiểu tại sao nàng lại trở nên như vậy, không muốn nhìn thấy hân lại còn bỏ qua lời hân nói

"Nhược Hy"

"Đừng gọi tên ta, ta chỉ là không muốn nói chuyện với chàng, đừng làm phiền ta, đừng nói thêm bất cứ câu nào nữa những lời chàng nói ta đều không muốn nghe, thật sự không hề muốn nghe dù chỉ một chút"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đoạn niệm trong lòng chàng

Những lời chàng nói ta đều không muốn nghe, một chút cũng không

Lời nói của nàng hân có thể cảm nhận được nàng đang rất tức giận nhưng rốt cuộc nàng tức giận về chuyện gì

Trước đó còn rất vui vẻ vậy mà sau một đêm không thấy nàng tâm thế nàng đã thay đổi, suốt cả buổi đại lễ nàng không nhìn hân lấy một lần cũng chẳng cần quan tâm hân đang làm gì, ánh mắt lạnh lẽo như hồ băng lạnh, miệng không cười chỉ lộ rõ sâu trong ánh mắt đó là một sự đau buồn không thể nói

Hân nhìn nàng, nữ nhân tuyệt điểm đang nhắm mắt lại hưởng gió xuân của trời len lỏi vào bên trong nghe ngựa, chân mày của nàng vẫn nhíu lại, vẻ mặt ngay cả lúc ngủ vẫn thật lạnh lùng, hân thở dài một tiếng dùng tay chạm lên gương mặt nàng nhưng lại bị hất ra rất tàn nhẫn

"Đừng chạm vào ta" Ánh mắt lạnh lùng vẫn nhắm nghiền lại nhưng sâu thẳm bên trong vẫn có thể cảm nhận được

"Nhược Hy, nàng còn định dùng thái độ đó với ta tới bao giờ từ lúc ta và nàng lên xe ngựa nàng không nói với ta một lời lại còn nói không muốn nghe ta nói bất cứ điều gì, nói đi nàng định như thế đến bao giờ" Từ Ngôn sầm mặt, hân quay ngoắt đi lạnh lùng nói, bộ dạng cực kì tức giận

"Ta dùng thái độ đó với bệ hạ, ta nào dám, bệ hạ đường đường là một thiên quân ta chỉ là một nữ nhân bé nhỏ thì có tư cách gì nói chuyện đó với

người"" Nàng mở mắt ra lập tức nhướng mày giọng nói có chút khinh thường hẳn sau đó nở nụ cười nhạt

Trong lòng nàng tâm can đảo lộn, phải nói thế nào đau khổ, bị phản, bị xem thường từ lúc nào lại trở nên như vậy, hẳn từ trước vốn đâu có quan tâm tới nàng, một chút cũng chẳng hề bận tâm tới

Lời nói của Tư Lăng rất đúng nó khiến nàng để tâm cho dù nàng có nói rằng nàng thực chẳng hề để tâm nàng ngay từ đầu chỉ là thể diện của Thiên Nhi, hẳn chưa từng yêu nàng, cũng chưa từng đối với nàng như là một phi tử thật sự của hắn, ngay cả cách hắn đối với nàng không giống như cách Trương Triệu đối với Tư Lam mà là cách của một vị vua đối với một nữ nhân tầm thường không chút thương xót

Huynh ấy lấy người chỉ vì giang sơn Nguyên Quốc, đúng vậy hẳn từng nói với nàng là hắn thành thân với nàng chỉ vì nợ phụ thân nàng một mạng sống nên mới chấp nhận, nàng là người hiểu rõ điều đó hơn ai hết nhưng nàng không muốn bị hắn xem như là một kẻ thế thân cho Thiên Nhi

Nàng tự hỏi rốt cuộc bản thân tự đa tình đến bao giờ, hẳn không thể yêu nàng mãi mãi cũng không thể yêu nàng, đối với hắn nếu được đánh đổi giang sơn để đem Thiên Nhi quay lại hẳn nhất định sẽ mang đi đánh đổi nhưng sẽ không vì nàng mà đánh đổi toàn bộ giang sơn

Nàng hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc nàng đang tự chế giễu bản thân hay đang chế giễu nam nhân ở trước mặt

Thì ra cho đến cuối cùng trong lòng hắn mãi mãi vẫn không thể yêu nàng

Xe ngựa di chuyển về Nguyên Quốc tiến vào Thiên Tử Thành dừng lại ở Thiên Môn Cung, thái giám đang đứng đó chờ sẵn cùng với các cung nữ phía sau, xe ngựa dừng lại, nàng lập tức mở cửa xe bước xuống nàng cứ thế rời đi không nói một lời, nàng hít một hơi thật mạnh cười như không cười, gió xuân mát lạnh thổi lướt qua nàng trước mặt nàng là một gốc đào bên dưới là những cánh đào đã rụng, nàng bước đến cạnh gốc đào cúi xuống nhặt lên một cánh đào, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng chán nản ngồi xuống cạnh gốc đào toàn thân đang chìm trong băng giá lạnh lẽo khẽ run lên

Một mình cô độc trong hoàng cung lạnh lẽo không chút ấm áp, nàng chợt nhớ tới phụ thân và một thư, nàng cúi người xuống, ánh mắt đau buồn lộ ra ngay lúc này nàng thực rất muốn quay về Nam Cung Phủ với phụ thân, nếu có thể trở về nàng sẽ được làm mọi thứ nàng muốn, quan trọng nhất là nàng sẽ được tự do sẽ được đi phiêu bạt khắp thiên hạ đối với nàng còn tốt hơn là phải chạm mặt hắn, nàng thật sự không muốn

""Nhược Hy""

Nàng giật mình nhưng không ngước mặt lên, ánh mắt chuyển sang màu lạnh lẽo nàng đứng dậy định rời đi

""Nàng đứng lại đó cho ta"" Hắn kéo tay nàng lại, bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ tay nàng, nàng nhủ thầm, vẻ mặt giận dữ như muốn nói buông ta ra, hẳn nhướng mày dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, hắn cắn chặt môi nói

""Có chuyện gì mau nói cho ta biết""

""Nói cho chàng biết, nói cho chàng rồi liệu chàng có thể yêu ta không, Mạc Tử Ngôn"" Mặt nàng tối sầm lại, nàng cúi mày xuống, giọt lệ lạnh buốt chảy xuống, cảm xúc không thể kìm nén, nàng muốn hắn trả lời nàng dù chỉ một câu thôi rằng từng ấy quãng thời gian nàng ở cạnh hắn, hẳn có từng yêu nàng không

Hắn ngạc nhiên, buông tay nàng ra, hắn nhìn nàng khóc tim đau như bị ai đó bóp chặt

""Ta vẫn còn nhớ ta của khi trước lúc mà lần đầu tiên ta bước chân vào thiên tử thành với một thân phận cao quý là hoàng phi của chàng, khi đó ta tự nói với lòng mình rằng nhất định ta sẽ không yêu chàng, sẽ mãi mãi không yêu chàng và chàng cũng nhất định không được yêu ta, để rồi khi chàng tìm được người trong lòng chàng ta nhất định sẽ công danh chính thuận rồi khỏi chàng mà không sợ bất cứ lời đồn nào trong thiên hạ, lúc đó ta đã hạnh phúc biết bao khi nghĩ về một ngày bản thân sẽ được tự do, được thực hiện tin ngưỡng của đời mình, phiêu bạt khắp thiên hạ""

""Nhưng cuối cùng giấc mộng của ta cũng đã đổ vỡ khi thấy chàng vui ta bất chợt cũng vui theo mặc cho niềm vui đó không phải là của riêng ta, khi chàng buồn tìm ta như bị ai đó bóp chặt, nỗi đau đó của ta liệu chàng có hiểu không, Mạc Tử Ngôn ta dần dần không muốn rời xa chàng nữa cho dù chàng có đối với ta thế nào đi chăng nữa thì trong lòng ta cũng chỉ có mình chàng""

Nàng nhìn hắn, nụ cười lạnh lẽo hòa cùng giọt lệ trong lòng nàng

Hắn vẫn đứng đó, vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng như vậy nhưng thứ nàng không thể cảm nhận được là tận sâu trong con người lạnh lẽo của hắn là một nỗi đau, chính là sự bị ai trong lòng hắn

Hắn muốn tới cạnh nàng muốn chạm vào nàng, muốn nói với nàng rằng nàng đã hiểu nhầm hắn, nàng đã sai rồi

Nhưng nàng không để hắn nói một mình ôm đau khổ, ánh mắt càng lúc càng đem lòng hận đối với người trước mặt

Hắn nắm chặt tay, mày kiếm nhướng cao, trên lông mi Nhược Hy đọng lại một lớp sương mỏng dày đặc, con mắt màu xanh ngày càng nhạt nhòa

""Chẳng lẽ chàng không hiểu là ta yêu chàng, thật sự rất yêu chàng mặc cho ai cũng nói trong lòng chàng chỉ có một mình Thiên Nhi, trong lòng chàng chỉ yêu duy nhất một nữ nhân là nàng ấy ban đầu ta không sao nhưng dần dần ta cảm thấy tâm can đảo lộn, cảm giác ghen tỵ khiến ta trở thành một nữ nhân ích kỷ, ta không muốn ai nhắc về Thiên Nhi trước mặt chàng, càng không muốn chàng vì Thiên Nhi mà phải chịu đau khổ đến vậy""

Nước mắt càng lúc càng rơi nhiều, nàng khóc đến run người, bất lực nói

""Ta không thể chịu được khi lúc nào trong lòng chàng cũng chỉ mang hình bóng của nàng ấy, lãnh hoa cung chàng vẫn để đó ngày nào cũng lui tới đó, tự bản thân nói chuyện một mình, ta chưa từng thấy chàng khóc, cũng chưa từng thấy chàng cười một cách dịu dàng nhưng khi đứng trước tấm cung của nàng ấy bao nhiêu cảm xúc chàng đều bộc lộ, duy chỉ có cười là mãi chẳng thể thấy""

""Mạc Từ Ngôn, chàng nói đi có phải ngay từ đầu chàng chỉ coi ta là thể thân của nàng ấy có đúng không""

Hắn có chút dao động bởi câu nói của nàng, vẻ mặt vẫn lạnh tanh, hắn không đáp lại bởi hắn biết nếu bây giờ đáp lại thì mọi chuyện sẽ càng lúc càng trở nên rắc rối hơn

Ánh mắt nàng càng lúc càng khinh thường hắn, nàng nhếch miệng quả nhiên là vậy, hắn nhất định không chịu nói không chịu đối diện với nàng xem ra chính là sự thật

""Thì ra từ trước đến nay chỉ là ta tự vọng tưởng mà thôi, Mạc Từ Ngôn có phải trong tim chàng chỉ có mình nàng ấy mãi mãi không thể chứa thêm ai khác""

""Nhược Hy, nàng nghe ta nói.... ""

""Mạc Từ Ngôn, đủ rồi chàng không cần nói thêm bất cứ lời nào nữa"" Nàng quay người đi, nghe hắn nói ư nàng có tư cách gì để nghe hắn nói về tình cảm của hắn, nếu đã không yêu nhất định sẽ là không yêu nàng vậy thì tại sao nàng phải nghe

""Trong thế gian này ta chưa từng ghen tỵ với bất kì ai nhưng duy chỉ có một người, ngàn vạn kiếp đồ kị ghen tuông với nàng ấy cho dù nàng ấy sống chết không hay, biệt tích ba năm nhưng nàng ấy vẫn có được trái tim của chàng, tình yêu của chàng và cả con người của chàng, nàng ấy có được chàng là người hạnh phúc nhất thế gian, còn ta từ nhỏ sống trong nhung lụa nhưng lại là kẻ bất hạnh nhất thiên hạ""

Tim Từ Ngôn như bị dao cắt, hắn đứng vô hồn nhìn nàng, không giải thích cũng chẳng biện minh rằng ngay lúc này trong lòng hắn chỉ có một hình bóng tồn tại duy nhất đó chính là nàng

Hắn gọi về mọi thứ, tài năng vô thường đứng đầu thiên hạ nhưng trước mặt nàng lại không gọi biện minh cho bản thân, trở thành một người bất lực đến tàn nhẫn

Cảm giác trong quá khứ bất chợt quay về, lòng buốt lạnh, ánh mắt vô hồn mông lung chứng kiến người quan trọng nhất rời xa hắn

Chấp niệm đó thì sao? Ta chỉ cần nàng

Nàng run người, bóng lưng thấp bé gập xuống như thể đang phải chịu một trận cực hình đau đớn khủng khiếp, miệng nàng cười khòe miệng bật máu, chảy xuống dưới cằm

""Mạc Từ Ngôn, nhìn chàng đau khổ đến như vậy ta vừa mong Thiên Nhi quay trở về lại vừa mong nàng ấy mãi mãi không bao giờ quay lại....""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nước mắt của đế vương

Sau ngày hôm đó, nàng không còn xuất hiện trước mặt hắn dù chỉ một lần, hắn biết nàng cố tình trốn tránh hắn cả đêm hôm đó hắn không ngủ được tự bản thân đau khổ uống hết bình rượu này tới bình rượu kia cho tới sáng vẫn không thể ngủ được, tâm can hắn lúc đó như sắp đổ, lúc đó khi nàng rời đi đem theo ánh mắt lạnh lùng cứ thế rời đi không quay đầu lại, hắn khi đó chỉ biết đứng chôn chân lại nhìn bóng lưng nàng rời đi tựa như năm xưa khi hắn chứng kiến người hắn yêu nhất rời bỏ hắn mà bản thân vô dụng chẳng thể làm gì được

Hắn một tay cầm bình rượu, lưng tựa vào ghế rồng, bộ dạng tàn tạ đến mức không ai có thể nhận ra người đó chính là Mạc Từ Ngôn, một vị đế vương tàn nhẫn, lạnh lùng như trong thiên hạ đồn thổi, ánh mắt tuyệt đẹp của hắn mờ mịt, hắn nhếch miệng cười nhạt về mặt đau khổ đến đau lòng

Khi đó hắn không biện minh cho bản thân cũng bởi vì Thiên Nhi trong lòng hắn nàng không chỉ là một nữ nhân hắn yêu thương nhất, sủng ái nhất mà còn là mạng sống của hắn với nàng là một đoạn chấp niệm mà cả đời hắn khó có thể buông bỏ, ánh mắt của nàng, nụ cười của nàng, vẻ đẹp tựa hoa đào của nàng chưa từng mờ nhạt trong kí ức của hắn, hắn chưa từng yêu một nữ nhân nào sâu đậm đến vậy, phản nghịch tấn công hắn lạnh lùng coi điều đó chỉ là một thứ không đáng để bận tâm đến nhưng lại chẳng ngờ rằng nàng lại chính là người thay thế mạng sống cho hắn

Bọn chúng biết nàng đối với hắn là thế nào vậy mà một vị hoàng hậu cao quý lại từ chối chết dưới thanh kiếm của chúng, nàng nguyện ý nhảy xuống vực sâu để đổi lại mạng sống cho hắn, khi hắn đến mọi thứ đều trở nên đau buồn, bi thảm hắn không dám tin vào sự thật nhưng chiếc trâm vàng đó lại bắt hắn phải tin vào điều đó, nàng đến với hắn tựa như cánh hoa đào mỏng nhẹ vô tình rơi xuống tay hắn, không nhớ rằng mình đã đau khổ đến mức nào chỉ nhớ mọi thứ đối với hắn không còn ý nghĩa gì nữa, hắn trở nên giống như bây giờ cũng vì nàng, chỉ vì một câu nói mà cả đời hắn cũng không thể quên được

"Mạc Từ Ngôn, nếu như sau nàng thiếp không còn ở cạnh chàng nữa thì chàng nhất định không được quên thiếp, nhất định vẫn sẽ yêu thiếp có đúng không?"

Hắn vẫn nhớ nụ cười đó của nàng, nàng vốn dĩ đã rất xinh đẹp nhưng khi cười lên còn sáng rực hơn cả ánh mặt trời nhưng đó cũng chính là nụ cười cuối cùng nàng dành cho hắn

Ngày hôm đó trời mưa rất lớn, thiên tử thành phủ một màu đau thương tàn nhẫn, hắn như người mất hồn ngồi trước lãnh hoa cung, trầm vàng cầm trên tay hắn đặt trước tâm cung của nàng, hắn cúi người xuống giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống khỏi ánh mắt lạnh lẽo ấy, hắn nói

Âm dương cách biệt thì sao?? Nàng đi rồi thì sao? Tình yêu của ta, linh hồn của ta đều là dành cho nàng, cả kiếp này ta chỉ có mình nàng, ta chỉ cần một mình nàng

Thiên Nhi, ta yêu nàng....

Nhưng rồi nữ nhân khác lại xuất hiện trong cuộc đời hắn, nàng cho hắn cảm giác mà trước đây hắn chưa từng có, nàng khác với Thiên Nhi rất nhiều nàng không sợ trời không sợ đất luôn khiến cho hắn tức giận nhưng vẫn chẳng thể ghét bỏ nàng được, nàng rất mạnh mẽ, rất kiên cường nàng giống như đôi mắt xanh thuần khiết của nàng rất tuyệt điểm ban đầu còn vô cùng ghét nàng, chỉ vì muốn chối bỏ nàng mà đối xử với nàng tàn nhẫn hết lần này tới lần khác khiến nàng tổn thương nhưng nàng vẫn không rời xa đã vậy còn dám chỉ thẳng vào mặt hắn ánh mắt đanh xen tức giận lẫn bi phần mà nói

"Ta nhất định sẽ làm cho người yêu ta, điên cuồng vì ta mãi mãi không rời bỏ ta được"

Nàng đã làm được rồi, nàng đã khiến hắn yêu nàng rồi nhưng tại sao lại quay lưng với hắn cho rằng hắn chỉ coi nàng là thể thân của thiên nhi, hắn chưa từng coi nàng là thiên nhi một chút cũng không

Nàng hỏi hắn, có phải hắn chỉ coi nàng là thể thân của Thiên Nhi là hắn chưa từng yêu nàng hắn lúc đó không biện minh cũng bởi vì hắn đã phản bội lại lời hứa với Thiên Nhi, đã chót yêu nàng tâm can đảo lộn nhìn nàng khóc hắn bất chợt thấy hình bóng của Thiên Nhi đứng cạnh hắn giữ chặt lấy tay áo hắn nói hắn đừng đi, đừng đến gần nàng ấy, hắn đã rất đau khổ khi hắn nhận ra cũng là lúc nàng rời đi mang theo ánh mắt căm hận hắn

Hắn ném bình rượu ra xa, đổ xuống nền đất lạnh, lòng hắn quặn thắt, chân mày nhíu lại cảm giác dù có phải chịu bao nhiêu đau đớn, cực hình cũng không bằng lòng hắn lúc này, nặng nề, vô cùng khổ sở...

"Nhược Hy, nàng nói đi ta phải làm sao, phải làm sao bây giờ"

Ánh mắt vô hồn của Nhược Hy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời hôm nay rất đẹp sao sáng rực cả một bầu trời đêm, gió xuân thổi vào trong phòng nàng, nàng nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra, nàng cười khô gạt nước mắt, tay nàng run lên lúc này nàng rất nhớ hắn, nàng muốn tới cạnh hắn, muốn nói với hắn nàng đã quá đau khổ rồi, nàng không thể chịu thêm được nữa nhưng lại chẳng thể

"Nương nương, người cảm thấy trong người sao rồi?" Đại tổng quản mở cửa bước vào trong, bà thở dài một tiếng đau lòng nhìn nàng

"Ta không sao, chỉ là cảm thấy không được khỏe ta sẽ ra ngoài đi dạo một lúc"

Đại tổng quản đến gần, ngăn bước chân nàng, bà ngồi xuống cầm lấy hai tay nàng

"Nương nương, mấy ngày hôm nay bệ hạ có đến gặp người, người đều không ra gặp bệ hạ phải chăng đã có chuyện gì xảy ra?"

Nàng rút tay lại, từ từ đứng dậy "" Đừng lo, đại tổng quản ta ra ngoài đi dạo một lúc"

"Mấy hôm nay thái giám có kể lại, bệ hạ đã uống rất nhiều rượu bộ dạng của người rất đau lòng, nương nương thân nghĩ người nên đến đại điện một lúc, bệ hạ tâm tình không tốt chỉ có người mới rủ bỏ được tất cả"

Nàng xoay người lại cười lạnh "" Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa rồi"

Dứt lời nàng bước đi, mặc cho nỗi đau không thể trung ra mặt nhưng trong lòng lại nhức nhối không kém một phân, nàng vừa muốn gặp hắn lại vừa muốn hắn đừng xuất hiện trước mặt nàng, hồ phù dung ngát hương thơm từ xa đã gửi thấy đến gần mùi càng thêm nồng nặc, hồ phù dung ở đây lớn hơn ở trong lãnh hoa cung nước trong vắt có thể nhìn được đáy hồ

Nàng hít một hơi thật mạnh tâm tình đã ổn hơn một chút, nàng bước lên cầu tựa lưng cạnh đó, ngược mặt nhìn trăng, ánh trăng dịu nhẹ chiếu sáng mọi nơi, bất chợt dưới hồ có tiếng động lạ vang lên, nước bắn tung tóe khắp mọi nơi, nàng vô tình trượt tay ngã thẳng xuống hồ

Nàng sợ hãi nổi lên, bộ y phục mỏng ướt đầm, tóc này chạm xuống tận đáy hồ, nàng ngạc nhiên nhìn xuống bên dưới hồ phù dung này không sâu như nàng nghĩ, lúc này nàng mới để ý trước mặt nàng một nam nhân anh tuấn vô cùng đang nhìn nàng bằng con ngươi lạnh lẽo, miệng hắn khẽ mở, mái tóc ướt đầm từng giọt nước chảy xuống gương mặt mát, chính là hắn Mạc Từ Ngôn hắn rất đẹp dường như hồ nước phù dung này càng khiến hắn trở nên anh tuấn hơn

Nàng ngạc nhiên hỏi hắn "" Mạc Từ.. Ngôn chàng đang làm cái quái gì ở đây vậy?"

Tiếng động vừa nảy thì ra là của hắn chẳng phải là hắn ngồi đây từ trước sao, sao hắn lại ở dưới hồ

Hắn vuốt nhẹ mái tóc, bộ y phục ướt đầm, lộ ra khuôn ngực săn chắc của hắn, nàng phủ nhận hắn rất đẹp a

""Nàng không thấy sao, ta đang nghỉ ngơi""

""Nghỉ ngơi, dưới hồ phù dung này"" Nàng khó hiểu nhìn hắn

""Mỗi khi tâm trạng không tốt, nước hồ phù dung sẽ khiến ta cảm thấy tốt hơn, hồ nước này rất sạch không như nàng nghĩ""

Hắn thân nhiên đáp lại nàng như chẳng có chuyện gì xảy ra, nàng chợt nhớ ra bản thân vẫn còn đang rất giận hắn, nàng đứng dậy quay người đi

Nếu như nhìn chàng thêm, ta sợ bản thân sẽ lại rung động mất

""Vậy thì cáo từ, bệ hạ cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa, bây giờ ta phải đi... ""

Nàng chưa nói hết lời, cánh tay đã bị hắn kéo lại ngã xuống dưới đáy hồ, nàng bật dậy ho sặc sụa tức giận nói

""Muốn giết chết ta sao tên khốn này""

Hắn ôm chặt lấy nàng, kéo nàng vào trong lòng, một tay giữ đầu nàng không để nàng rời đi, hắn nhíu mày mắt nhắm lại khổ sở

""Nàng đừng đi, ta không muốn để nàng rời đi ""

Nàng cảm nhận được cả người hắn đang run lên, nàng lo sợ định ôm lấy hắn nhưng lại dừng lại, nắm chặt tay đẩy hắn ra hết lớn

""Mạc Từ Ngôn, nếu chàng đã không yêu ta tại sao cứ hết lần này tới lần khác khiến ta vọng tưởng rằng nữ nhân mà chàng yêu chính là ta""

Hắn cười khổ "" Ta phải làm sao, phải làm sao để nàng tin người ta yêu chính là nàng""

Trong phút chốc mọi thứ như dừng lại, tim nàng đập luân hồi hắn đau khổ, hắn mệt mỏi nhìn nàng bàn tay lớn kia vẫn giữ chặt cổ tay nàng, nàng quay đi cổ không phủ nhận mọi chuyện

""Yêu ta?? Chàng yêu ta chỉ vì chàng coi ta là Thiên Nhi đúng không, chàng nghĩ ta ngu ngốc không rõ mọi chuyện sao, chàng định lừa gạt ta đến bao giờ""

Nước mắt của hắn, lần đầu tiên chảy xuống vì nàng, vì nữ nhân trước mặt hắn, người mà hắn yêu thương nhất, giọt nước mắt lạnh lẽo ấy rơi xuống mặt hồ

""Ta chưa từng coi nàng là thể thân của Thiên Nhi.. một chút.... cũng chưa từng""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ánh mắt sáng tựa sao trời

""Ta chưa từng coi nàng là thể thân của nàng ấy, một chút chưa từng""

Trong lúc ấy nàng duy nhất chỉ nghe được tiếng *tích* đến lắng người nàng tự hỏi đó là nước mưa hay chính là giọt lệ của hắn chảy xuống, chạm nhẹ lên mặt hồ, nàng nhìn hắn chân mày nhíu lại, trong lòng đau đớn bộ dạng của hắn lúc này rất thê lương, rất đau khổ, rất tàn nhẫn người ở trước mặt nàng đây có phải là Mạc Từ Ngôn mà nàng từng biết không?

Hắn là một nam nhân rất lãnh đạm, tuyệt tình con người hắn tựa như hồ băng thiên trọng có cảm giác như dù có trải qua một vài năm hay mấy trăm thiên kiếp cũng đều không thể thấy hắn cười càng không thể thấy hắn khóc dù chỉ là một giọt nước mắt, ánh mắt tuyệt diệu lạnh lẽo nhìn mọi thứ trên thế gian này như trong mắt không hề có thứ gì đáng quan trọng với hắn, nàng cứ ngỡ rằng cả đời này sẽ chẳng thể thấy hắn khóc vì nàng vì nàng trong lòng hắn chẳng có chút giá trị nào nhưng ngày hôm nay trước mặt nàng, giọt lệ đầu tiên vì nàng cuối cùng cũng đã rơi xuống

Đôi mắt hắn đẹp tựa sao trời ngay cả lúc hắn khóc cũng vẫn lạnh lẽo như thường, gương mặt anh tuấn vẫn không lay động chỉ có thể nhận ra bởi chân mày của hắn nhíu lên nhíu lại trong lòng hắn khổ sở, dần vật, từng ấy thời gian lần đầu tiên hắn có cảm giác khổ sở đến vậy, nữ nhân hắn yêu trước mặt có chối bỏ tình cảm của hắn dành cho nàng, nàng hận hắn, nàng ghét hắn cũng bởi vì nàng nghĩ hắn nhất định chỉ coi nàng là thể thân

Nàng biết hắn yêu Thiên Nhi, biết rằng chấp niệm về nàng ấy hắn chẳng thể quên vậy nên coi nàng là thể thân của Thiên Nhi vì chưa quên được Thiên Nhi điều đó hắn hiểu, hắn không trách nàng nhưng chẳng lẽ nàng nghĩ hắn không thể phân biệt được đâu chỉ là chấp niệm và đâu chính là tình yêu thật sự hắn dành cho nàng chính vì đoạn niệm ấy khiến hắn đau khổ trong bao nhiêu năm nhưng cũng vì nàng mà mọi sự dần vật đó đã chấm dứt

Trái tim hần vì tình yêu của nàng mà đã phản bội lại lời hứa với thiên nhĩ, hoang mang, khổ sở, đau đớn rồi đến ảm áp lạ lùng, ban đầu hần một mực phui bỏ đi tình cảm nàng dành cho hần vì hần chẳng thể yêu nàng cũng không muốn nàng bị tổn thương nhưng rồi thì sao? Hần lại yêu nàng, trái tim hần đã dành trọn cho nàng nhiều đến mức xóa bỏ đi lời hứa với nữ nhân hần cho rằng cả đời này sẽ chẳng ai có thể thay thế được vị trí của nàng trong tim hần

Chẳng lẽ nàng không hiểu, tại sao bao nhiêu lỗi lầm nàng gây ra hần đều bỏ qua cho nàng, dù nàng có làm nhiều điều trái với cung quy, chống đối lại hần, tự ý rời khỏi thiên tử thành mà hần chưa một lần trách phạt, đó đều là vì hần yêu nàng

Ngay cả việc Diệc Thần với Từ Hiên yêu nàng, hần đều biết chỉ là không muốn nói ra, hần biết thứ tình cảm Diệc Thần dành cho nàng còn lớn hơn cả hần, những việc mà Diệc Thần làm đều muốn tốt cho nàng, muốn nàng được bình an, đêm hôm đó hần nhớ rõ Diệc Thần đã từng nói với hần

""Mạc Từ Ngón, nữ nhân ta yêu từ đầu đến cuối chỉ có mình Nhược Hy, ngoài ra không còn ai khác nhưng nàng ấy đối với ta lại không có một chút tình cảm nam nữ, ta hiểu điều đó lại vẫn muốn ở bên nàng bảo hộ cho nàng, không để nàng phải chịu tủi nhục nhưng hôm nay ta đã quyết sẽ buông bỏ tình cảm với nàng đối với ta đó chính là quyết định đau khổ nhất""

""Ta chưa từng muốn chiếm đoạt bất cứ điều gì vì nhưng lại muốn chiếm đoạt nàng khỏi tay huynh, điều ta sợ nhất chính là nước mắt của nàng ấy, hết lần này tới lần khác đều thấy nàng vì huynh mà khóc ngay lúc đó chỉ muốn bắt nàng đi một nơi thật xa để huynh không thể tìm thấy nàng ấy nhưng rồi sao đến cuối cùng người nàng chọn vẫn là huynh, hình như ta đã sai? không phải cho đến cuối cùng mà là ngay lúc đầu nàng vốn dĩ đã chọn huynh""

""Tình cảm ta dành cho nàng nhiều đến vậy, huynh chưa chắc đã bằng ta, ta không rõ tình cảm của huynh dành cho nàng là thế nào nhưng có một điều huynh hãy nhớ kỹ ta buông bỏ nàng không phải vì đã hết yêu nàng mà là vì muốn nàng được hạnh phúc, nếu như nàng khóc thêm một lần nữa vì huynh thì ta nhất định đem Trung Nguyên Quốc ra trước bàn cờ giao tranh với huynh bất cứ giá nào cũng sẽ dành lấy nàng, dù có mất đi Trung Nguyên Quốc cũng phải có được nàng""

Lời nói của Diệc Thần lạnh như băng lướt qua tai hần, cùng lúc đó gió lạnh thổi qua, tuyết dày đặc bao phủ mọi lời nói, đóng lại thành băng khiến hần để tâm trong lòng không sao quên được

""Nếu huynh từ bỏ cơ hội có được tình yêu của nàng, Diệc Thần ta nhất định sẽ cướp lại từ tay huynh""

""Mãi mãi""

""Nàng khác với nàng ấy, rất khác nàng là một nữ nhân mạnh mẽ kiên cường, nàng không mỏng manh không mềm yếu nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác được bảo vệ, ở cạnh nàng rất khó chịu cũng rất phiền phức chỉ muốn tránh xa nàng ra để được yên tĩnh, nhưng đã tránh xa rồi mà nàng vẫn lại gần ta từ một người vô cùng ghét nàng lại biến thành một người vô cùng yêu nàng, vô cùng muốn bảo vệ nàng mang cho nàng cảm giác được bình an suốt kiếp""

Hần cầm lấy tay nàng, miệng khẽ cười, ánh mắt vẫn cao ngạo như vậy

Nàng ngạc nhiên nhìn hần, là hần đang bọc bạch sao

""Nhược Hy nàng biết đúng không biết trong quá khứ ta đã từng yêu một nữ nhân rất sâu đậm ta từng nói với nàng ta nhất định sẽ không buông bỏ nàng ấy dù nàng ấy còn sống hay đã chết nhưng rồi ở cạnh nàng trải qua nhiều chuyện ta lại nhận ra đã là chấp niệm thì nên để nó vùi sâu trong lòng mãi mãi không nên lục lại đã hơn 3 năm nàng ấy không quay lại nhất định là đã chết, ta không phui bỏ đi thứ tình cảm đó ta trân trọng nó cất sâu trong lòng, ta sẽ không quên đó là thứ cuối cùng ta làm cho nàng ấy sau từng ấy năm""

""Bây giờ ta đã thành thân với nàng, ta phải có trách nhiệm với nàng chính là ở cạnh nàng, chăm sóc cho nàng đến suốt đời""

Nàng nhất thời sững người ta, không nói được lời nào, cổ họng nghẹn lại, nước mắt cứ thế tuôn rơi, nàng vội cúi xuống tránh ánh mắt của hần

""Chàng yêu ta, chàng bảo ta phải tin chàng như thế nào, Mạc Từ Ngón""

""Ta đã suy nghĩ rất nhiều, về tình cảm của ta dành cho nàng thực ra là thế nào lòng ta như dòng nước, rất nhiều điều không thể phân rõ, một khi muốn làm rõ lại càng hoang mang lo sợ, một khi trong lòng đã có chấp niệm thì giống như càng gỡ càng rối ren, ta đã thề với nàng ấy sao có thể phản bội lại nàng ấy mà yêu nàng nhưng bao nhiêu thứ ta hi sinh vì nàng ấy, 3 năm qua đã vì lời hứa ấy mà phải trả giá rất nhiều lại chẳng thể bỏ rơi nàng, ta không thể vì thứ gọi là sự hi sinh cao thượng ấy mà đánh mất đi người quan trọng trước mặt"" Hần ôm chặt lấy nàng, nhắm mắt lại

Nàng cảm nhận được hần đang rất thật lòng, lòng nàng lay động, vui mừng lộ rõ ra mặt nhưng vẫn im lặng không nói một lời, một tay bám chặt vào y phục của hần, miệng khẽ cười

""Đời này ta đã vì đoạn niệm cũ mà trả giá nhiều thứ, làm tổn thương nàng, làm tổn thương ta hại bản thân suýt chút nữa đã đánh mất nàng, bây giờ đã buông bỏ được chấp niệm đó, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng thêm một lần nữa""

Hần buông tay ra, thân nhiên cầm lấy tay nàng, khoe miệng chứa ý cười, chạm tay lên đầu nàng đem cho nàng một chút cảm giác ảm áp

Nàng nhìn hần, ý đồ tình quái chợt len lỏi trong đầu nàng, nàng hơi chau nàng nhìn thẳng vào mắt hần từ tốn nói: "" Ta đã từng có ý định thế này với một người, dù sao hần cũng không yêu hà có gì ta phải tự ép buộc bản thân đời đời bên cạnh hần mà hần lại chẳng chút để tâm đến ta, ta đã từng định chạy trốn bỏ mặc hết tất cả nhưng ở bên cạnh hần từng ấy thời gian như vậy lại không nổi, ta không muốn thấy hần đau khổ, muốn hần mãi quên đi người trong tim, muốn trong tim hần chỉ có hình bóng của ta""

Hắn nhìn nàng, chân mày giãn ra, miệng cười ôn nhu, bộ dạng thích thú vô cùng, hắn trầm giọng nói

""Vì sao lại không buông bỏ hắn""

Ánh mắt nàng nhìn hắn long lanh, sáng ngời như sao nàng thở dài một tiếng, lườm hắn một cái

""Đều là vì bản thân ta không buông tay hắn ra được""

Trong lòng dâng lên chút cảm giác động lòng, hắn nâng cằm nàng lên, đôi mắt đẹp để nhìn thẳng vào nàng cảm giác rất mong lung, mờ ảo "" Vậy thì sau này nàng nhất định không được buông nữa, ta sẽ chuộc tội với nàng""

Một tia sáng chợt lóe qua mắt nàng, nàng tức giận lớn tiếng với hắn sau đó lại ngầy ngốc cười "" Nếu sau này chàng dám đối xử với ta như vậy, ta nhất định sẽ bỏ rơi chàng, sẽ không tha thứ cho chàng đâu ngược lại sẽ hận chàng đến suốt đời""

Hắn cười lớn, bất chợt hôn nàng, một tay giữ lấy eo nàng không để nàng thoát ra cảm giác tìm lại được thứ quan trọng sau khi đã tưởng như là đã đánh mất thật sự vô cùng hạnh phúc

Ta sẽ bù đắp lại cho nàng mọi tổn thương mà nàng đã gánh chịu, hắn nhìn người trong lòng, ánh mắt lộ vẻ thâm trầm đến cực độ, hắn vuốt lấy một bên tay của nàng, ôm lấy nàng, đời này sẽ mãi không buông

Bên trong đại điện

Binh Bộ Thượng Thư tay khẽ run lên cầm tấu chương mà Từ Ngôn vừa đưa cho ông, lướt qua dòng chữ được ghi trên đó, đôi mắt già cỗi mờ to không dám tin vào những gì mắt mình vừa được trông thấy

""Chiếu sắp phong hoàng hậu???"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đêm động phòng

Đại điện

Bên trong đại điện im lặng không một tiếng động vang lên, văn võ bá quan đều nhìn nhau, nhiều con mắt tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, các bộ thượng thư đứng về một bên không ai nói một lời, ngoài mặt nghiêm ngặt nhưng bên trong cũng muốn biết tình hình, Mạc Từ Ngôn ngồi trên hoàng bệ, vẻ mặt lạnh băng hắn đang cầm con dấu ấn rồng, ấn lên bản tấu chương được đặt trước mặt hắn

Hôm nay bọn họ bị gọi nhập cung bất ngờ, mọi người đều nhanh chóng vào cung theo lệnh của Từ Ngôn mọi khi hắn đều không thiết triều vào hôm nay vì vốn dĩ hôm nay bọn họ đều không phải nhập cung chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra mà bọn họ không biết

Hắn ấn dấu xong liền ngược mặt lên, ánh mắt lạnh lẽo tuyệt đẹp di chuyển sang trung thư tính đứng khom người bên cạnh, hắn khẽ gật đầu ra lệnh cho ông ta đưa tấu chương xuống trước hoàng bệ, ông ta cúi người nhẹ nhàng di chuyển xuống bên dưới chính điện, ánh mắt nheo lại nhìn từng dòng chữ bên trong tấu chương, cao giọng đọc to

"Hôm nay trăm triệu tập các khanh tới đây là vì muốn thông báo một chuyện rất hệ trọng liên quan đến vận mệnh của trăm của Nguyên Quốc này, phi tử của trăm hoàng phi Nam Cung Nhượng Hy sẽ được sắc phong trở thành chính cung hoàng hậu, chính thức trở thành chủ nhân của hậu cung"

Trung thư tính vừa dứt lời, cả đại điện trở nên ồn ào, bàn tán xôn xao, Mạc Từ Ngôn vẫn thản nhiên nhìn bọn họ, hắn tựa lưng vào ghế tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, Binh Bộ Thượng Thư sững sờ vẫn chưa tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, các đại quan ngạc nhiên vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng

Sắc phong hoàng hậu cho nữ nhi nhà Binh Bộ Thượng Thư, chuyện này sao có thể xảy ra??

Từ một hoàng phi bé nhỏ chỉ trong từng ấy thời gian đã được ngồi lên ngôi vị hoàng hậu cao quý chẳng phải đó là ngôi vị mà bất cứ ai đều không thể ngồi vào hay sao, thậm chí dù nàng ta có được ân sủng của hắn nhưng không chỉ vì thế mà dễ dàng ngồi vào vị trí chủ nhân hậu cung

Trong thiên hạ ai cũng biết trong lòng hắn vị hoàng hậu duy nhất chỉ là mình Thiên Nhi hoàng hậu ngoài ra không còn ai khác, hắn đối với ai cũng tuyệt tình không chút cảm xúc bọn họ đã từng dâng tấu chương lên hắn về việc sắc phong hoàng hậu thay vị trí của nhân của hậu cung hắn không chỉ tức giận mà đại quan văn võ còn suy nghĩ chút nữa bị phế chức từ đó đến giờ bọn họ không mở miệng dù chỉ một lần

Hắn từng nói " Ngôi vị hoàng hậu chỉ dành cho một người duy nhất đó là Thiên Nhi, nữ nhân mà ta yêu nhất chỉ có nàng ấy mới xứng đáng được trở thành hoàng hậu, chủ nhân của hậu cung, nếu sau này các khanh còn dám to gan dâng tấu chương lên trăm về việc này một lần nữa thì đừng trách trăm

tuyệt tình với các khanh"

Hắn khi đó rất tức giận trong mắt hắn chỉ có hai từ chết chóc, bọn họ có cảm giác như nếu như chỉ cần lỡ lời thì lập tức sẽ không giữ được tính mạng, ánh mắt lạnh lẽo màu bạc chuyển sang màu tối sẫm, vẻ mặt băng lãnh biến đổi, sát khí tỏa ra quanh người hắn rất đáng sợ, dưới chính điện im bất rồi từ từ rời khỏi cung từ đó đến nay đã gần ba năm, cuối cùng hắn cũng đồng ý lập phi tử, đưa nàng ta lên ngôi vị hoàng phi bọn họ cũng có thể hiểu là hắn đã rất nhẹ bộ với nàng ta nhưng hôm nay tấu chương sắc phong hoàng hậu cuối cùng đã có hắn đã có quyết định đưa nàng ta trở thành chính cung hoàng hậu của giang sơn Nguyên Quốc này

Đó là điều mãi mãi không thể ngờ đến

"Bệ hạ người quyết định sắc phong hoàng hậu cho hoàng phi nương nương sao, chuyện này..." Thừa tướng chậm rãi nhún mày, trầm giọng nói

"Khanh có điều gì muốn nói sao" Mạc Tử Ngôn sắc mặt lạnh như băng, hắn gật đầu nói

"Bệ hạ tại sao người lại có quyết định này, chúng thần có thể biết được không" Binh Bộ Thượng Thư có chút run sợ nhưng vẫn cương quyết hỏi rõ mọi chuyện

"Nàng đã ở cạnh ta từng ấy thời gian không thể gọi là ngắn, làm cho ta nhiều điều và vì trẫm mà bản thân nàng đã phải trải qua nhiều chuyện, Binh Bộ Thượng Thư ta rất yêu nữ nhi của người, càng muốn vì nàng mà làm nhiều chuyện, ta muốn bảo vệ nàng cùng nàng sống bình an đến hết kiếp này, tình cảm của bản thân ta đến hôm nay đã rõ vì muốn nàng được danh ngôn chính thuận ở bên ta nên ta sẽ đưa nàng trở thành hoàng hậu của Nguyên Quốc, ta sẽ không lập thêm phi tần trong hậu cung chỉ có mình nàng" Hắn cao giọng nói, ánh mắt trầm tư mông lung, ai nhìn vào cũng không thể biết hắn đang nghĩ gì

Cả đêm hôm qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều về việc này, việc đưa nàng lên thành chính cung hoàng hậu là việc hắn chưa bao giờ nghĩ tới, hậu cung đã bỏ trống nhiều năm không có chủ nhân mới, chắc chắn mọi chuyện sẽ càng xảy ra nghiêm trọng hơn nếu hắn không lập hoàng hậu vì chuyện này có liên quan rất lớn tới vận mệnh của Nguyên Quốc, hắn nói với nàng hắn nhất định sẽ cho nàng thấy nàng thật sự quan trọng với hắn thế nào, hắn rất yêu nàng, trong tim lại chẳng có bất kỳ một ai khác ngoài nàng nên hắn đã quyết định sắc phong nàng trở thành hoàng hậu, mãi mãi ở cạnh hắn

"Không lập thêm phi tần, bệ hạ chuyện này không thể được" Các đại thần đồng loạt quỳ xuống dưới chính điện, lớn giọng nói

"không thể được, vậy các khanh nói cho ta nghe xem tại sao lại không thể được"

"Bệ hạ, việc đưa hoàng phi nương nương trở thành hoàng hậu là điều dễ hiểu vì chúng thần biết bệ hạ rất yêu nương nương nhưng không chỉ vì vậy mà không lập thêm phi tần chưa nói đến hoàng phi nương nương lại chưa có tin tốt dù đã ở cạnh người rất nhiều thời gian như vậy, bệ hạ chuyện này không thể được"

"Bệ hạ, lâu nay hoàng phi nương nương chưa hề mang long thai, chưa hạ sinh được thái tử để nối dõi nếu cứ như vậy Nguyên Quốc sẽ sụp đổ, giang sơn này sẽ diệt vong, bệ hạ có ân sủng nương nương như thế nào nhưng nếu người không thể mang long thai thì nhất định một điều rằng bệ hạ sẽ phải lập thêm phi tần"

"Bệ hạ nếu người đã quyết định không lập thêm phi tần thì hoàng phi nương nương nhất định người phải mang long thai của bệ hạ, hạ sinh được thái tử khi đó sẽ không còn gì đáng để lo ngại nữa rồi"

"Vậy chính là các khanh muốn nàng ấy nhất định phải mang long thai" Hắn thông thả tựa lưng vào ghế, thần nhiên nói, ánh mắt có chút lay động

Mang long thai? Quả thực hắn chưa từng nghĩ tới việc đó, hắn đêm tân hôn không hề động chạm tới nàng thêm nữa hắn với nàng ít khi ở cạnh, đều là mỗi người một phòng, một chút động chạm cũng không có

"Nếu như nương nương có thể hạ sinh thái tử, chúng thần sẽ rất vui mừng đối với chuyện này sẽ không còn bàn cãi được nữa"

"Bệ hạ chỉ bằng hôm nay là ngày tốt, bệ hạ và nương nương hãy động phòng, chỉ cần có kết quả tốt liền hạ sinh được thái tử rồi"

"Được đêm nay ta sẽ động phòng cùng nàng, vừa ý các khanh rồi chứ" Hắn trầm giọng, vẻ ngượng ngùng thoáng qua trên gương mặt lãnh đạm

"Bệ hạ vạn tuế" Bọn họ có chút vui vẻ liền tung hô rồi lần lượt lui ra ngoài chỉ còn Binh Bộ Thượng Thư vẫn đứng lại, ngược nhìn lên hắn ngồi trên hoàng bệ, hai ánh mắt nhìn nhau một lượt rồi nói

"Bệ hạ, tại sao người lại quyết định như vậy, đây chẳng phải là việc rất hệ trọng hay sao"

"Ta rất yêu nàng ấy, muốn đem cho nàng ấy một trọn một kiếp bình an hạnh phúc, ta rất biết ơn ngày đó bản thân ta đã chọn nàng ấy, nữ nhi của người bởi vì ta nợ người rất nhiều, cả đời cũng không thể trả hết nên người giao phó nàng cho ta, ta nhất định sẽ khiến nàng được hạnh phúc"

Trời đã chuyển đêm, nàng cất thanh kiếm vào một góc, lặng lẽ ngắm nhìn sao trời, gió lạnh thổi vào qua cửa sổ tâm tình của nàng rất thoải mái, trải qua nhiều chuyện Mạc Tử Ngôn đã thay đổi, hắn có vẻ ôn nhu hơn trước nhưng vẻ mặt lạnh băng lại nhìn nàng không chút thay đổi, hôm nay nàng rất mệt nên đã định đi ngủ sớm, nàng bước chân xuống giường bất chợt cửa phòng bị đẩy ra bước vào là đại tổng quản, vẻ mặt nghiêm nghị thường ngày không còn thay vào đó lại rất vui vẻ, miệng bà khẽ cười

"Nương nương, đêm nay người không cần ngủ trong ngự linh cung mà sẽ ngủ tại nơi khác"

"Nói khác, đại tổng quản người hôm nay sao vậy, vui vẻ hơn mọi ngày rất nhiều" Nàng ngạc nhiên nhìn đại tổng quản, vẻ mặt ngần ngại như chưa hề biết chuyện gì

"Đó không phải chuyện quan trọng nữa đâu nương nương, người hãy chuẩn bị một chút rồi hãy theo thần tới một nơi rất đặc biệt"

Nhược Hy ngăn người ra không biết chuyện gì sẽ xảy đến với nàng, mặc cho tổng quản kéo đi, trên đường đi nàng nhiều lần hỏi tổng quản nhưng bà ta lại không trả lời chỉ khẽ cười rồi quay người bước đi, nàng nhíu mày, thờ dãi một tiếng đi một lúc đã tới nơi đại tổng quản dừng lại, nàng cũng dừng theo trước mặt nàng chẳng phải là....

"Đây là..."

"Nương nương chúng ta đã tới nơi, xin người hãy vào bên trong"

"Đây chẳng phải là đại điện sao, sao chúng ta lại tới đây, đại tổng quản." Nàng chưa dứt lời, quay người lại đã không thấy bóng dáng của tổng quản, nàng có chút lo lắng rồi cũng bước vào, y phục màu hồng tằm nhẹ nhàng bay trong gió tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, nàng đẩy cửa bước vào, Mạc Từ Ngôn ngồi trên giường từ bao giờ, hần tựa lưng vào đầu giường nghiêng người nhìn nàng, trên người bạn y phục trắng như tuyết, thần thái tươi tỉnh, vẻ mặt băng lãnh thường ngày giờ có thêm một chút ấm áp

"Chàng nhìn ta như vậy là sao" Nàng đi đến nhíu mày nhìn hần, trong lòng đảo lộn luân hồi không biết rằng một chút nữa chuyện gì sẽ xảy ra

"Ta đang chờ nàng tới" Hần khẽ cười, ánh mắt tuyệt đẹp khiến tim nàng run lên, hơi thở ấm áp bao quanh nàng, nàng bất chợt đỏ mặt hỏi hần

"Đại tổng quản nói rằng hôm nay ta không cần phải ở Ngự Linh Cung mà tới nơi khác, không hề biết rằng đó là đại điện, có chuyện gì chẳng" Nàng không dám nhìn vào mắt hần, bất chợt đổi chủ đề

"Là muốn nàng ngủ cùng ta" Dứt lời hần kéo nàng gần lại, chậm rãi áp sát mặt nàng, ánh mắt thăm thẳm như đầm sâu, che giấu mọi gợn sóng bên trong, hần trầm giọng, mùi hương của hần rất dễ chịu khiến cho người khác có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều

"Chàng.. chàng muốn làm gì..." Nàng đỏ mặt tới tận mang tai, rụt rè ngẩng lên nhìn hần rồi nhỏ giọng nói

Hần ôm lấy nàng ngã xuống giường, tóc tột đáng kinh ngạc của hần khiến nàng không kịp trở tay, nàng ở dưới thân hần, gương mặt không dám đối diện, hần kéo tấm chăn lụa phủ kín đầu hai người, hần giữ lấy tay nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn, nụ hôn vô cùng lạnh băng, nàng đỏ bừng mặt hơi thở nóng hổi cùng lúc phả xuống mặt nàng, hần ôm lấy eo nàng, rồi khẽ cúi xuống, chậm rãi nói

Đôi mắt tuyệt diệu mơ hồ xen lẫn chút băng lãnh nhìn đôi mắt xanh sáng rực của nàng đang ngại ngùng đáp lại hần

"Nhược Hy, nàng thành thân với ta nhé"

(Lời tâm sự của Zan: Thật ra là Zan rất ngại viết cảnh H ngại vô cùng luôn nên đắn đo mãi mới quyết định miêu tả một chút, Zan sẽ không miêu tả rõ ràng mà chỉ lướt qua như gió vì bản thân không hay viết H nên xin cáo một chút, ai muốn xem cảnh nhẹ thì chờ chương sau nhé ^^ cuối cùng cũng chuẩn bị tới bị kịch chính rồi nên các bạn cứ hưởng thụ hạnh phúc của đôi trẻ đi nhé trước khi bị ngược thân toàn tâm hí hí, hãy cmt và đề cử truyện cho Zan nhé các thót, yêu các thót nhiều có điều gì hãy cứ cmt)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đêm của 3 năm về trước

Mạc Từ Ngôn đột nhiên nói vậy khiến nàng sững người, nhất thời không biết nói sao toàn thân căng thẳng cứng đờ, thành hôn với hần là điều nàng chưa từng dám nghĩ tới tuy đã ở cạnh hần nhiều thời gian nhưng hần chưa từng động vào nàng cũng chưa từng có ý muốn thành thân với nàng, hần ngủ cạnh nàng chỉ có một lần khi đó cũng nhất thời chỉ là ôm, nàng không dám tin vào tai mình mở to mắt nhìn hần

Hần cúi người, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng, trong ánh mắt băng lãnh ngập tràn ý cười

""Có gì khiến nàng ngạc nhiên sao""

Cả người nàng vẫn bị hần giữ lại không thể động đậy, nàng nhíu mày tỏ vẻ không hiểu một lúc sau mặt đỏ bừng, miệng khẽ mở chăm chú nhìn hần

""Ý của chàng là gì, Mạc Từ Ngôn""

""Ta đã từng nói với nàng ta nhất định sẽ khiến nàng tin tưởng ta, nhất định sẽ cho nàng được bình an hạnh phúc, nàng sẽ không còn phải đau khổ dằn vặt như lúc trước nữa, khi đó ta chưa dứt đoạn niệm hồng trần khiến nàng đau khổ, ta bỏ mặc nàng tựa như chưa hề vương bận chuyện gì nhưng ta hứa với

nàng nhất định sẽ khiến nàng hạnh phúc, ta sẽ ở bên nàng cùng nàng trải qua nốt đoạn duyên kiếp còn lại""

Hắn chạm tay lên mặt nàng, cúi người xuống hôn đôi mắt tuyệt đẹp của nàng sau đó khẽ cười

Ánh nến trong phòng có sáng rực đến đâu cũng không thể bằng ánh sáng của nàng, vẻ mặt anh tuấn kiêu ngạo ở trước mặt nàng mỉm cười với nàng, từng hành động cũng rất nhẹ nhàng, rất trân trọng nàng, đôi mắt lạnh lẽo luôn nhìn nàng với cảm xúc xa cách nay lại ôn nhu, dịu dàng đến khó tả

""Nhược Hy, ta yêu nàng""

Hắn vừa dứt lời, cảm giác trong tim bỗng nhiên bùng nổ, tim trong lồng ngực đập luân hồi, toàn thân mềm nhũn tựa như vừa rơi xuống vùng bùn sâu không thể nổi lên được, nàng ngạc nhiên nhìn hắn cảm giác này không thể diễn tả được rất hạnh phúc nhưng trong đó là có cảm giác không vui, nàng khựng lại hắn yêu nàng? Từ lúc nào có phải là lúc nàng khóc trước mặt hắn, bọc bạch với hắn rằng nàng rất yêu hắn có phải chỉ là vì lúc đó mới khiến hắn cảm động, nhất thời nói rằng hắn yêu nàng, hắn muốn ở bên cạnh nàng

Trong lòng nàng thực ra đang rất rối ren, lời nói của Từ Lăng vẫn luôn quanh quẩn trong tâm can của nàng

Sẽ có một ngày Thiên Nhi, nàng ấy sẽ quay trở về bên cạnh Từ Ngôn nàng ấy sẽ đoạt lại tất cả những thứ mà người có được, liệu đến lúc đó người nghĩ rằng Từ Ngôn còn yêu người nữa sao?

Làm sao huynh ấy có thể quên đi được, nữ nhân mà huynh ấy đã yêu hơn cả tính mạng cao quý của mình

Đúng vậy, làm sao có thể dễ dàng quên đi, nhắc đến đây tim nàng chột đau nhói, hắn đang ở trước mặt nàng nhưng nàng lại nghĩ tới viễn cảnh một ngày Thiên nhi trở về, hắn sẽ không còn ở cạnh nàng nữa, nếu như thật sự là như vậy thì nàng sẽ phải đối mặt với hắn như thế nào

Mọi thứ liệu có phải sẽ càng lúc càng trở nên xa cách đúng không??

""Chàng yêu ta từ bao giờ, Mạc Từ Ngôn có phải chính là lúc đó là vì ta nói ta yêu chàng hay là vì khóc trước mặt chàng một cách vô dụng khiến cho chàng cảm thấy thương hại ta"" Nàng cắn chặt môi, ánh mắt đau thương chột hiện ra

Hắn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, giọng nói ấm áp phả vào tai nàng, khiến nàng sững người, đôi mắt xanh càng lúc càng mở to hơn

""Đã từ rất lâu rồi, Nhược Hy lúc ta yêu nàng cũng chính là lúc nàng nói rằng nàng muốn ở lại Trung Nguyên Hoa khi đó ngoài mặt nói rằng ta cho nàng ở lại nhưng bên trong lại không muốn nàng ở lại dù chỉ một chút ta tự hỏi nếu như nàng chấp nhận ở lại thì ta phải làm sao nàng đã khiến ta bất ngờ, nàng không ở lại nàng theo ta quay lại Nguyên Quốc lúc đó ta đã yêu nàng nhưng lại cố chối bỏ thứ tình cảm đó, ta không dám đối mặt cũng không dám yêu nàng bởi vì ta không thể quên được đoạn niệm năm đó""

""Ồ cạnh nàng dù có trốn tránh đi chăng nữa cuối cùng ta vẫn là kẻ thua cuộc, ta thua rồi hoàn toàn thua rồi ta không thể chối bỏ nó được nữa, ta không thể nói với nàng rằng ta không hề yêu nàng, ta không muốn mất nàng, không muốn bất cứ ai ngoài ta có được tình yêu của nàng, nàng có hiểu không""

Hắn cười khổ, nụ cười thật chua xót cuối cùng cả hai đều là người chịu đau khổ, không ai hơn ai nàng hơn hắn ở chỗ nàng không có bất cứ một chấp niệm nào khiến nàng vẫn vương, đau khổ hắn thua nàng ở chỗ hắn có một đoạn niệm đau đớn cả đời không thể quên đi

Nàng siết lấy tay hắn, mỉm cười một tay chạm lên ánh mắt tuyệt đẹp khiến nàng say mê ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, gương mặt anh tuấn này đã phải chịu bao nhiêu đau khổ nàng không thể biết nhưng nàng muốn bù đắp cho hắn

""Mạc Từ Ngôn, ta yêu chàng, một lòng rất yêu chàng""

Nàng chỉ biết sau câu nói đó, liền nhắm mắt lại, ánh nến mập mờ dường như cũng tắt đi không gian yên lặng đến có thể nghe được thấy âm thanh của gió, cả hai thân thể quấn vào nhau, thân thể nàng rất mềm mại, toàn thân thấm đẫm mồ hôi, thậm chí ngay sau đó liền ngất đi trong vô thức chẳng hề biết chuyện gì đang diễn ra

Trong lúc mơ màng chỉ duy nhất nghe được một câu nói khiến nàng vui mừng không xuể, bàn tay to lớn ôm lấy eo nàng, ánh mắt mờ ảo, khóe mi vẫn còn đọng lại nước mắt

""Nhược Hy, ta yêu nàng""

Thương Văn Lệnh

Ninh Phong trở về sau nhiều ngày ở thành Liễu Dương, ngay lúc này nàng rất nhớ Âu Dương Thần dù thân thể có rất mệt mỏi, đôi mắt sắc lạnh như mơ hồ không rõ mọi chuyện, cảm giác mệt mỏi chỉ muốn được nghỉ ngơi, ngủ một giấc dài sau từng ấy đêm nàng không hề được chợp mắt một lần, nàng bước vào trong gió lạnh ở bên trong đưa vào khiến thần thái nàng dễ chịu hơn một chút, nàng hít một hơi thật mạnh tiến vào nơi ở của Âu Dương Thần, hắn đang ở bên trong bộ dạng thần nhiên tựa lưng vào ghế, ánh mắt lạnh lẽo di chuyển về phía nàng đang từ từ bước vào

""Thần thần, ta về rồi đây"" Nàng đặt thanh kiếm lên bàn, ngồi xuống ngay cạnh hắn vẫn là mùi hương quen thuộc của hắn mê hoặc nàng, nàng chưa kịp chạm vào tay hắn, hắn đột nhiên đứng dậy, nàng ngăn người nhìn hắn có cảm giác như hắn với nàng hiện giờ đang rất xa cách

""Ninh Phong, đứng lúc ta đang chờ nàng trở về để có chuyện muốn hỏi nàng"" Hắn quay người đi, trên tay đang cầm một vật được bọc bên ngoài là vải trắng

""Là chuyện gì"" Nàng nhú mày khó hiểu

""3 năm trước vào đêm hôm đó sau khi nhận lệnh của ta tới Long Châu để làm nhiệm vụ khi đó nàng cùng thuộc hạ trên đường tới đó có phải đã đi qua chân núi Phong Lam đúng không""

""Chân núi Phong Lam, đúng vậy ta có đi qua đó, Thần Thần ý của huynh là sao""

""Nàng vẫn không nhớ chuyện gì đã xảy ra lúc đó sao""

""Lúc đó có xảy ra rất nhiều chuyện, ta không thể nhớ, từ lúc đó đến bây giờ đã hơn 3 năm tại sao lại hỏi ta chuyện đó, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra sao""

""Đúng vậy, nàng thật sự cho rằng mình không nhớ chuyện gì sao"" Hắn xoay người lại, ánh mắt băng lãnh khiến Ninh Phong có chút sợ hãi, nàng cảm thấy không hiểu chuyện hắn đang nói là gì, nàng giật mình, ngược lên nhìn hắn cả thân thể run run không dám cử động

""Chuyện đó.... ta ""

""Nàng nhớ lại rồi sao, chân núi phong lam năm đó là nơi mà Thiên Nhi hoàng hậu đã chết, vào lúc đó nàng tình cờ cũng có mặt ở đó đúng không Ninh Phong"" Hắn tức giận, trong mắt lóe lên một ánh lửa, hắn ném vật đang cầm ra trước mặt nàng, tấm vải trắng rơi ra trước mặt Ninh Phong là một mũi tên, là mũi tên năm đó bọn chúng đã bắn vào người nàng khiến nàng cả đời này mang một vết sẹo không thể xóa bỏ

""Mũi tên này quen thuộc chứ""

Nàng mở to mắt nhìn chằm chằm vào mũi tên trên bàn, cả thân thể run lại, giọng nói nhẹ nhàng phát ra đầy run sợ

""Chuyện này... làm sao mà huynh biết được""

""Ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi chuyện là thế nào có liên quan gì đến nàng mau nói cho ta biết""

""Đêm hôm đó ta đã bị truy đuổi bởi một đám người ẩn danh, chúng bận y phục màu đen ta không thể nhìn thấy rõ linh bài của chúng bởi khi đó trong lúc có trốn thoát ta đã bị trúng tên, lúc đó còn không sao nghĩ rằng có thể chạy thoát được nhưng bắt đầu cảm thấy toàn thân tê liệt, mệt mỏi không nhìn thấy rõ được mọi thứ"" Ninh Phong cảm mũi tên trên tay, lạnh đạm nói ""Đầu mũi tên này có chứa độc tố, ta đã rút ra ném xuống đất rồi cố chạy thoát may mắn lại gặp Khiết Dương nên đã bỏ chạy được""

""Đám người hôm đó truy đuổi nàng là người của Thương Long Lệnh, bọn chúng được lệnh của hoàng đế bắt thần quốc đi mọi nơi để tìm ra tung tích của Thiên Nhi hoàng hậu nhưng đã gặp nàng""

Hắn tới gần nàng, đặt hai tay lên vai nàng, mày kiếm nhíu lên, trầm giọng nói

""Ninh Phong, nàng đang làm gì khi đó, tại sao lại bị bọn chúng truy đuổi""

Ninh Phong nhắm mắt lại, nàng không nói một lời hơi thở nặng nề bất chợt phát ra, đêm của 3 năm trước bỗng nhiên hiện ra, nàng đã gặp một người mà nàng mãi mãi không thể ngờ đến

""Thiếu chủ hiện giờ chúng ta đang gần tới chân núi Phong Lam, từ đây về Thương Vân là rất xa ta nghĩ chúng ta nên ở lại nghỉ ngơi rồi sáng mai hãy rời đi"" Khiết Dương đuổi theo Ninh Phong, giọng nói dường như đã rất mệt mỏi hai người đã đi nhiều canh giờ mà chưa được nghỉ ngơi

""Không còn cách nào khác, các người đi quan sát tình hình một chút rồi quay về báo lại cho ta, chân núi Phong Lam hiểm trở nhiều thú dữ, ban đêm nhiều kẻ đột kích không thể lường trước được""

""Vâng""

Ninh Phong tựa lưng vào gốc cây, ngược lên nhìn sao trời, đêm này quả thực rất nhiều sao, trời êm ả hôm nay đã đi tới nhiều nơi nàng chưa được nghỉ ngơi dù chỉ một chút, nàng vừa đặt bảo kiếm xuống đất, Khiết Dương liền vội vã quay về báo lại tình hình

""Thiếu chủ, ở phía chân núi kia phát hiện một nữ nhân đang bất tỉnh ở đó, toàn thân ướt sũng trên người bận y phục rất cao quý, nàng ta bị thương nặng ở đầu nhưng vẫn còn hơi thở chúng ta nên qua đó xem sao""

Ninh Phong khẽ gật đầu, nàng đứng dậy chạy một mạch về phía trước bảo kiếm vẫn cầm trên tay, ở chân núi Phong Lam rất hiểm trở tại sao lại có thi thể của nữ nhân, nơi này dường như ít người lui tới quả thật rất đáng ngờ

Nàng tới nơi đám thuộc hạ đang di chuyển nữ nhân đó về phía nàng, thân thể ướt đẫm nhưng trên người lại bận y phục của cao quý, ngọc bảo của hoàng hậu, mái tóc dài che đi gương mặt nữ nhân ấy, Ninh Phong lại gần, nàng cúi xuống vén nhẹ tóc nữ nhân đó ra

Nàng bắt chợt thấy người, tay run run thả tóc nữ nhân ấy xuống, ngay lập tức dò tìm nhịp thở của nàng ta, lòi ra trong y phục một lọ thuốc nhỏ màu xanh, nàng đưa lên miệng nữ nhân đó cho nàng ta uống một giọt, thân thể đột nhiên hồng hào trở lại, nàng thở dài ngồi xuống nền đất, Khiết Dương lại gần, không dám tin vào mắt hắn, hắn lùi lại tay chỉ về phía nữ nhân nằm trên mặt đất

""Đây chẳng phải là Thiên Nhi Hoàng Hậu hay sao""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: 3 năm biệt tích - người đó vẫn còn sống

"Thiếu chủ, tại sao lại..." Khiết Dương chỉ tay về phía nữ nhân nằm bất tỉnh trên mặt đất toàn thân thể nàng ta ướt đẫm, vẻ mặt cả kinh không hiểu chuyện gì đang diễn ra

Ninh Phong không trả lời, nàng nhìn nữ nhân đó một lúc lâu trong lòng đầy nghi ngờ xen lẫn chút lo lắng tại sao hoàng hậu lại ở nơi này không những vậy thân thể còn ướt đẫm ngọc bào vẫn được khoác cần trọng trên người trên trán có một vết thương rất nặng, hơi thể cũng yếu ớt nếu như vừa rồi không uống ngọc linh dược thì chắc hẳn đã không trụ lại được đến bây giờ

Ninh Phong ngược lên nhìn phía trên núi Phong Lam, nàng nhíu mày quan sát tình hình nhìn qua vết thương có thể thấy được hoàng hậu đã ngã từ trên đó xuống đây nhưng tại sao lại không chết một người lực lưỡng khỏe mạnh đến đâu thì nếu có ngã từ trên đó xuống chân núi thì sẽ chết không toàn thây không nói đến một nữ nhân nhỏ bé như nương nương có thể sống sót được

""Thiếu chủ nhìn qua cũng có thể biết được nương nương đã rơi từ trên đó xuống gần khe chân núi nhưng ta thắc mắc một điều tại sao lại không chết lúc ta phát hiện ra nương nương thì người vẫn còn hơi thể không quá mạnh nhưng cũng đủ để người thoát khỏi cái chết"" Khiết Dương nhìn qua một lượt rồi xoa cằm nói

""Có lẽ là do thứ kia"" Ninh Phong chỉ tay về phía cành cây lớn được mọc ra từ khe núi Phong Lam, nàng dường như đã hiểu ra mọi chuyện là do cành cây đó đã cứu sống nương nương có lẽ khi nương nương rơi xuống thì đã vướng mắc vào cành cây đó nên mới chạm mạnh đầu xuống gần khe núi đã bất tỉnh ở đó, nàng đưa tay chạm vào vết thương Thiên Nhi nhíu mày tỏ vẻ đau đớn nhưng vẫn không mở mắt

Vết thương trên đầu nương nương quả thực rất mạnh tuy đã giữ lại được mạng sống nhưng lại không thể tỉnh lại

""Thiếu chủ, giờ chúng ta phải làm sao có nên đưa nương nương quay về Nguyên Quốc hay không"" Khiết Dương chợt nói đưa ánh mắt đầy vẻ lo lắng nhìn Ninh Phong

""Không được, chúng ta chưa thể đưa nương nương về Nguyên Quốc được cách có khoảng 1 dặm là nơi ở của tín đệ của ta, hẳn và ta quen biết từ nhỏ hơn nữa còn rất giỏi về y thuật đưa nương nương tới đó rồi tính sau"" Ninh Phong trầm giọng, vẻ mặt lạnh băng dường như đang suy nghĩ điều gì đó nàng đứng dậy ra lệnh cho thuộc hạ đưa nương nương về nơi an toàn

""Trời đã tối khuya rất nguy hiểm nếu còn ở lại các người đi theo ta tới chỗ hẳn, mọi chuyện về sau sẽ tìm hiểu rõ ràng"" Ninh Phong vừa nói hết câu từ xa vô vàn mũi tên bay tới chỗ nàng, đầu mũi tên sắc nhọn bay nhanh tỏa ra mọi hướng nhưng vẫn chỉ nhắm vào mục tiêu là thuộc hạ của nàng và nàng

""Nguy hiểm, tản ra"" Ninh Phong hét lớn cùng thuộc hạ tản ra, đầu mũi tên bay tới cắm thẳng xuống mặt đất, Ninh Phong ngay lập tức lấy khăn đen che mặt nàng nhíu mày, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía bọn chúng

Đám người bận y phục màu đen từ trong bóng đêm bước ra bọn chúng có 7 người, 3 tên cầm tên 4 tên còn lại cầm bảo kiếm chúng nhảy xuống lưng ngựa đưa đầu mũi kiếm về phía nàng, tên thủ lĩnh của chúng trầm giọng nói

""Các người là ai""

Ninh Phong nhếch miệng, nàng quay lại ra hiệu cho Khiết Dương cùng thuộc hạ đưa Thiên Nhi tới chỗ an toàn trước, Khiết Dương lập tức gạt đầu một màn sương đen bao phủ khắp nơi, bọn chúng có chút choáng váng, tên thủ lĩnh nhảy xuống ngựa gào lên một cách đáng sợ

""Không để chúng chạy thoát bắt lấy chúng""

Màn sương đen dần dần biến mất, một trong 7 tên bọn chúng nhìn thấy Khiết Dương đang chạy về phía trước liền đuổi theo bắt chợt thanh kiếm của Ninh Phong lao tới đâm trọng thương tên đó, hẳn gục người xuống đau đớn nhìn Ninh Phong bằng ánh mắt giận dữ, Ninh Phong lạnh lùng rút kiếm ra khỏi bả vai hắn, hẳn gào lên rồi ngã gục xuống mặt đất nàng nhíu mày nhìn thanh kiếm nhuộm máu về mặt có chút không hài lòng

Một tên lao tới nàng từ phía sau, nàng xoay người chặn đường kiếm của hắn dùng nội công đá hắn ngược về phía sau được thời cơ đánh bay kiếm của hắn, hẳn gục xuống trên tay chảy xuống dòng máu đỏ như chu sa đường kiếm của nàng quả thực rất sắc nhọn chỉ lướt qua cũng đủ để đối thủ bị thương

Mồ hôi chảy nhễ nhại xuống mặt, nàng vốn định trốn thoát khỏi vòng vây của bọn chúng bắt chợt một mũi tên lao tới trúng vai nàng, nàng quỳ xuống cạnh gốc cây gần đó, hẳn nhếch miệng trong ánh mắt hẳn bây giờ ngay lập tức chỉ muốn giết chết nàng

Chết tiệt, mũi tên này có độc, chất độc dần lan nhanh thấm vào thân thể của nàng, mắt nàng bắt đầu mờ đi không nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh, nàng

cắn chặt môi đến bật máu mạnh tay rút mũi tên ra khỏi người tức giận ném chúng sang một bên, thân thể càng lúc càng yếu ớt

Bọn chúng lại gần phía nàng, nàng trong mơ hồ lại nghe thấy tiếng của Khiết Dương đang gọi nàng, hẳn lớn giọng gọi nàng rất nhiều, sau đó nàng chỉ nghe được tiếng của đường kiếm, hẳn lập tức đưa nàng đi cứu nàng thoát khỏi bọn chúng, hẳn công nàng trên lưng chạy một mạch về phía trước

""Thiếu chủ cố lên, chúng ta sắp tới nơi rồi""

Mọi thứ dần dần trở nên vô thức, nàng nhắm mắt lại vết thương rỉ máu rất nhiều thấm đẫm toàn bộ y phục của Khiết Dương, hơi thở càng lúc càng yếu

Ta đã chết rồi sao

Thật sự đã chết rồi sao

Ninh Phong mở mắt nàng mệt mỏi nhìn xung quanh nàng vẫn còn sống sao

A Dương bê thuốc vào trong phòng thấy nàng tỉnh dậy về mặt mừng rỡ nói

""A Ninh cuối cùng cũng đã tỉnh rồi""

Khiết Dương cùng lúc đó cũng chạy vào xem tình hình của nàng, nàng từ từ ngồi dậy vết thương hôm qua vẫn còn khiến nàng đau nhói mất đi hết sức lực, vết thương đã được rửa sạch đỡ hơn rất nhiều, nàng khẽ cười

""Khiết Dương, cảm ơn người""

Khiết Dương xua tay rồi thở dài một tiếng hẳn dường như cũng rất lo lắng cho nàng

""May là thiếu chủ không sao, làm ta sợ chết khiếp đi được""

""Hoàng hậu đang ở đâu"" Ninh Phong sức nhớ ra lớn tiếng hỏi

""Nương nương đang ở phòng bên cạnh""

Nàng lập tức xuống giường, chỉnh lại y phục rồi chạy như bay sang phòng bên cạnh nàng mở cửa ra Dao Phong ngồi cạnh đó rửa vết thương cho Thiên Nhi

""A Ninh tỉnh rồi sao""

Nàng bước vào trong nhìn Thiên Nhi qua một lượt rồi nói

""Sức khỏe của người đó thế nào rồi, không có gì đáng lo ngại chứ""

""Không hẳn, vết thương trên đầu khá nặng tuy không ảnh hưởng đến mạng sống của nàng ấy nhưng sẽ khiến nàng ấy bất tỉnh rất lâu""

""Bất tỉnh lâu vậy đến khi nào mới tỉnh lại""

""Khoảng 3 năm"" Hẳn thở dài một tiếng chậm rãi nói

""3 năm"" Ninh Phong sững người nhìn Dao Phong tiếp tục nói "" Thật sự là trọng thương nặng như vậy sao""

""Đúng vậy, ta chưa gặp bất cứ ai sau khi bị trọng thương nghiêm trọng đến vậy có thể sống sót được việc nàng ấy còn sống quả thực không thể tin được"" Hẳn đáp chần cho Thiên Nhi tiện tay đặt bát thuốc xuống bàn

Nếu bây giờ đưa Thiên Nhi quay lại Nguyên Quốc mọi chuyện sẽ rất rắc rối nàng có nên để nàng ấy ở lại để Dao Phong chăm sóc tuy huynh ấy không nổi danh nhưng cũng là một trong những tài y giỏi nhất nàng từng biết

""Ninh Phong, nàng ấy là ai, nàng gặp nàng ấy ở đâu khi nàng ấy được đưa đến đây trên người nhìn qua có vẻ như mặc ngọc bào cao quý không những vậy dung nhan còn rất tuyệt diệu liệu có phải... ""

""Không phải như huynh nghĩ đâu, ta tình cờ thấy nàng ấy ở dưới chân núi Phong Lam thấy trọng thương như vậy không nỡ bỏ mặc liền đưa nàng ấy đến đây nhờ huynh cứ giúp không ngờ trên đường tới gặp kẻ địch nên đã bị trọng thương""

""Vậy sao? Nếu như lời nàng nói chắc hẳn là một tiểu thư cao quý nào đó lỡ chân ngã xuống núi""

""Dao Phong ta có thể nhờ huynh một chuyện được không"" Nàng khẩn cầu, ánh mắt nhìn hẳn có chút năn nỉ cầu xin

Hắn ngạc nhiên, nữ nhân ngồi trước mặt hẳn có phải A Ninh hẳn từng quen biết không nàng chưa từng cầu xin ai bất cứ thứ gì vậy mà hôm nay lại cầu xin hẳn, hẳn có chút ngần ngại

""Nàng nói đi""

""Tạm thời hãy để nàng ấy ở đây trong thời gian 3 năm trong thời gian đó ta sẽ thường xuyên tới đây thăm nàng ấy, nàng ấy bây giờ không rõ tung tích thiết nghĩ nên để nàng ấy cho huynh chăm sóc ta mới có thể an tâm""

Thấy hần không trả lời nàng nói tiếp

""Huynh hãy vì ta mà chăm sóc nữ nhân này khi nào nàng ấy tỉnh lại lập tức tới Thương Vân Lệnh báo ngay cho ta lúc đó ta sẽ đưa nàng ấy đi sẽ không làm phiền huynh nữa, Dao Phong được chứ""

""Thiếu chủ tại sao người lại nói dối Dao Phong lại còn để hoàng hậu ở lại không sợ sẽ có chuyện gì không may xảy ra sao"" Khiết Dương hần vẫn không hiểu mọi chuyện, tại sao nàng lại có quyết định mạo hiểm như thế

""Theo lời của Ôn Doãn báo lại hiện tại bộ hạ đang đi tìm hoàng hậu khắp Thiên Sơn Trùng Quốc, nếu như lúc này chúng ta ra mặt e rằng cả hai chúng ta sẽ chẳng thể giữ nổi được tính mạng không thể Nguyên Quốc mà cả tứ quốc đều đi tìm hoàng hậu lệnh phát phong sẽ được chuyển đi bất cứ ai tìm thấy hoàng hậu không chỉ bị liên lụy còn có thể bị giết hơn nữa người không thể quay về trong bộ dạng đó nên trong ba năm đó người và cả đám thuộc hạ hãy xem như hoàng hậu đã chết rồi sau ba năm nếu có thể tỉnh lại chính tay ta sẽ đưa người quay về Nguyên Quốc, khi đó tính mạng của chúng ta sẽ được an toàn""

""Vậy người có cho giáo chủ biết chuyện đó không""

""Không, đây là bí mật của chúng ta không thể để cho lệnh chủ biết cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên ba năm sau ta sẽ tới đón nương nương bằng bất cứ giá nào sẽ đưa người quay về bên cạnh bộ hạ""

""Ninh Phong, mọi chuyện rốt cuộc là thế nào nàng có liên quan gì đến cái chết của hoàng hậu, mau nói cho ta biết"" Ánh mắt Âu Dương Thần càng lúc càng lạnh lẽo hần rất muốn nghe rằng nàng không hề liên quan đến việc này

Ninh Phong sầm mặt, lạnh giọng nói đối với người này nàng không thể che giấu nổi hần, ánh mắt như nhìn thấy tâm can của nàng, mọi chuyện nàng đều làm hoàn hảo nhưng đứng trước hần lại trở nên rối ren đảo lộn hết mọi thứ

""Hoàng hậu Thiên Nhi, người vẫn còn sống""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thiên nhi trở về

""Nàng nói gì, mau nói lại cho ta nghe"" Âu Dương Thần đặt hai tay lên vai nàng, đôi mắt sắc lạnh mở to hần không dám tin vào những gì Ninh Phong nàng vừa nói

Hoàng hậu còn sống, làm sao chuyện đó có thể xảy ra

Núi Lam Phong là ngọn núi vô cùng nguy hiểm rất cao nằm ở phía Tây Đông Yên Thành nếu rơi xuống đó chỉ có mất mạng chứ không thể giữ nổi mạng sống cho dù người đó có là ai có là thần thánh cũng không thể sống sót nổi, năm đó nương nương vì lũ nghịch tặc muốn uy hiếp bộ hạ mà đã hại người rơi xuống núi Lam Phong khi đó binh lính bao gồm cả hần và Thương Vân Lệnh cũng đã đi tìm nhưng lại không thể tìm ra người, hần cùng binh lính rất nhiều ngày ở đó để tìm kiếm người dù chỉ là một hi vọng nhỏ nhất

Ninh Phong thờ dài, nàng buông tay Âu Dương Thần xuống ánh mắt có chút đau buồn xen lẫn cảm giác khó tả trong đôi mắt lạnh lùng ấy nghĩ gì người nhìn người thực chẳng rõ nàng ta đang suy nghĩ điều gì

"" Thần Thần, năm đó ta đã đến trước huynh một bước khi cùng với huynh đệ đi ngang qua chân núi Phong Lam có dừng chân lại nghỉ ngơi một chút người của ta đã tìm thấy nương nương, may mắn rằng thứ cứu giúp người lại chính là một cành cây được mọc ra từ khe núi tuy rằng không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng vết thương trên đầu đã khiến người bất tỉnh ngủ một giấc dài sẽ rất lâu có thể tỉnh lại""

""Mọi chuyện sau đó là như thế nào"" Chân mày hần giãn ra, vẻ mặt băng lãnh dần trở lại hần không cảm thấy ngạc nhiên như trước, mọi chuyện khiến hần hoàn toàn tin tưởng nhưng việc khiến hần cảm thấy ngạc nhiên chính là năm đó khi hần trở về nàng không nói với hần nửa lời, vẻ mặt vẫn thản nhiên trước mọi chuyện

Nàng chưa từng giấu hần bất cứ điều gì, nàng là người mà hần tin tưởng nhất thế gian này nhưng lại giấu hần một việc hệ trọng đến vậy, hần vẫn là có chút không vui

""Sau đó ta đã bị một đám người bịt mặt tấn công, chúng rất đông ta chỉ có một mình trước đó Khiết Dương đã đem nương nương chạy thoát khỏi đó một mình ta ngăn cản chúng khi đó đã rất liều mạng lao vào giết chúng, lưỡi kiếm lúc đó đã nhuộm máu tanh, ta dường như không còn sức lực để đấu lại

lại còn chúng phải tên độc của chúng toàn thân thể mệt mỏi không còn sức lực nhưng lúc đó Khiết Dương lại quay về cứu ta nếu không bây giờ ta đã không cơ hội được ở cạnh chàng" Ninh Phong cười nhạt, nâng chạm tay lên vết sẹo 3 năm trước đến tận bây giờ cứ mỗi khi trời lạnh nó lại rất đau, dày vỏ cơ thể nặng

Âu Dương Thần tới cạnh nàng rút thanh kiếm bên hông chém rách phần áo bên vai phải của nàng, nàng giật mình quay lại, sau tấm vải đen đó là một làn da trắng ngọc mượt mà vô cùng nhưng bên cạnh đó là một vết sẹo lớn rất đáng sợ, trong ánh mắt hấn lay động hấn nhủu mảy

Trên người nàng rớt cuộc đã có bao nhiêu vết sẹo, làn da trắng ngọc lại thêm một vết thương không thể xóa nhòa trên vai nàng dù sao cũng là nữ nhân nàng không phải nam nhân sao lại có thể chịu đựng tốt đến vậy

Hấn không hiểu, hoàn toàn không thể hiểu được con người nàng

Hấn chạm tay vào vết sẹo của nàng "" Ta nói với nàng những gì chẳng lẽ nàng quên rồi sao, Ninh Phong bất cứ chuyện gì cũng phải nói cho ta không được giấu ta nàng không làm được thì ta sẽ thay nàng làm chuyện đó chỉ cần nàng muốn ta nhất định sẽ làm cho nàng, nàng đã ở cạnh ta bao nhiêu năm như vậy chẳng lẽ lại không hiểu tính khí của ta""

""Không phải ta không muốn nói cho chàng chỉ sợ khi nói cho chàng chàng nhất định sẽ đi tìm nương nương hơn nữa ta không thể đưa nương nương về Nguyên Quốc trong bộ dạng đó vết thương rất lớn chỉ bằng cứ để người ở một nơi nào đó tĩnh dưỡng sau đó khi nương nương tỉnh dậy ta nhất định sẽ đưa người về bên bệ hạ hơn nữa năm đó người của Thương Long truy đuổi ta nhất định Từ Hiên bệ hạ đã biết chuyện này""

Hấn gật đầu trầm giọng nói "" Người đó ít nhiều đã biết hoàng hậu còn sống""

""Âu Dương Thần nay đã tới 3 năm thời hạn nhất định là nương nương đã hồi tỉnh chỉ bằng chúng ta đến nơi đó một chút xem tình hình của người"" Ninh Phong ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần đang suy nghĩ chuyện gì đó

""Nàng nói đúng, bây giờ ta cùng nàng tới đó một chuyện chuyện này nhất định không thể trì hoãn được lâu""

Nàng mỉm cười gật đầu nhân lúc hấn quay đi tay nàng nắm chặt bảo kiếm trên tay, miệng khẽ run hỏi hấn

""Vừa nãy chàng có nói chỉ cần ta nói với chàng chàng nhất định sẽ làm việc đó cho ta đúng không""

Hấn quay lại bất giác gật đầu nhưng không trả lời, ánh mắt tuyệt đẹp nhìn nàng khiến nàng ngượng ngùng đỏ mặt chậm rãi nói ra từng câu chữ

""Vậy chàng có thể... trở thành.. phu quân của ta.. được không""

Bất chợt cánh cửa gỗ từng lớn bật mở ra từ bên ngoài chạy vào là hai dáng người quen thuộc là Dao Phong và A Dương, bộ dạng vô cùng gấp gáp, hơi thở gấp gáp phả ra dường như đã xảy ra chuyện gì đó rất quan trọng

""Dao Phong, A Dương hai người... tới đây có chuyện gì vậy, hai người ở đây thì hoàng hậu nương nương.""

"" A Ninh không ổn rồi vị nương nương muội giao cho ta năm đó nàng ta đã hồi tỉnh và biến mất rồi khi đó ta đi pha thảo dược cho nàng ấy thì quay ra nàng ấy đã biến mất""

Đại Điện

Nhược Hy bước vào trong đại điện đáng về mệt mỏi cả đêm hôm qua cùng hấn trải qua mọi chuyện bây giờ thân thể đau nhức chỉ muốn nghỉ ngơi ở Ngự Linh Cung nhưng hấn lại gọi nàng tới đại điện chính, là muốn hành hạ nàng đây mà, nàng nắm chặt tay ánh mắt ngập tràn vẻ giận dữ, nàng đi chuyển vào trong từng bước đi đều rất đau nhói nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh

Trước mặt nàng là các vị đại thần trong triều đang đứng hai bên dưới hoàng bệ, cha nàng đứng cạnh đó miệng nở ý cười với nàng, nhiều con mắt quay lại nhìn nàng trông họ không có vẻ gì ngạc nhiên

Mạc Từ Ngôn ngồi trên hoàng bệ hấn đang cầm tấu chương đọc lướt qua một lượt thấy nàng đến liền nở nụ cười ôn nhu, trầm giọng nói

""Nhược Hy, nàng tới rồi sao""

Nàng mờ to mắt nhìn xung quanh hấn đang thiết triều tại sao lại gọi nàng đến hơn nữa những người này đều có hành động rất lạ tựa như đang che giấu chuyện gì đó

""Bệ hạ có chuyện gì mà cho gọi thiếp đến gấp như vậy"" Nàng kìm nén giọng nhẹ nhàng nói cử chỉ tựa như một vị hoàng phi hiền thực cao quý

""Nhược Hy, nàng mau lên đây ngồi cạnh ta""

""Vâng"" Nàng cúi người rồi bước lên thật nhẹ nhàng, cảm giác đau khổ nhói lên khiến nàng nhủu mảy cúi đầu bước lên

""Mau ngồi xuống""

Nàng theo lời hấn ngồi xuống, hấn cầm lấy tay nàng mỉm cười đầy ý sau đó liền quay xuống hoàng bệ

"Ngày hôm qua ta đã cùng hoàng phi nương nương động phòng chắc chắn sẽ có tin vui của hoàng thất vậy bây giờ có thể tuyên bố thánh chỉ của ta được rồi!"

Các đại thần cúi đầu vâng lệnh duy chỉ có nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng vẫn bình tĩnh ngồi quan sát mọi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo

Trung Thư Tể khom người bước xuống dưới chính điện người theo sau dâng lên bản tấu chương đã được hấn đóng dấu, một bản tấu màu vàng uy quyền những lời được viết ra trong đó chính là thánh chỉ mà vua ban ra

"Sau đêm động phòng ngày hôm qua cùng với những điều mà trẫm cùng phi tử của mình đang trải qua nay sắc phong cho nàng trở thành chính cung hoàng hậu - chủ nhân của hậu cung đường đường chính chính trở bên bên trẫm!"

"Hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Các vị đại thần sau khi thánh chỉ được đọc xong đồng loạt hô to, nàng không tin vào tai mình ngạc nhiên nhìn sang hấn mắt nàng một lúc mờ to hơn trước, miệng nàng khẽ run tay nắm chặt tay hấn không buông

"Có phải ta đã nghe nhầm không, Từ Ngôn!"

"Ta đã từng nói sẽ khiến cho nàng thấy ta một lòng yêu nàng bằng việc đưa nàng trở thành hoàng hậu đường đường chính chính ở cạnh ta hơn nữa sau này nàng sẽ sinh thái tử nối dõi ngôi vị ta sẽ cùng nàng trải qua hết một kiếp đời bình an hạnh phúc, thế gian này nguyện cùng một người sống hết kiếp này!"

"Từ Ngôn!" Nàng che miệng lại giọt lệ hạnh phúc rơi xuống từ đôi mắt xinh đẹp đang rất hạnh phúc rất mãn nguyện, cuối cùng nàng cũng hoàn thành tâm nguyện là được ở cạnh hấn được hấn yêu đến hết kiếp đời này

"Nhược Hy, nàng chấp thuận chứ!" Hấn cầm tay nàng lên hôn nhẹ vào tay nàng, hấn lúc này đang rất hạnh phúc cả nàng cũng vậy

Từ Ngôn chúng ta nhất định sẽ ở cạnh nhau chứ chỉ có hai chúng ta, ta và chàng

Hạnh phúc ở trong cõi hồng trần này là gì, là một thứ có thể đến rất nhanh mang cho ta cảm giác khoái lạc và hạnh phúc nhưng cũng là thứ đến rất chậm mang cho ta đau bi thương và đau đớn đến tận cùng

Một binh lính canh gác cổng thành vội vã chạy vào trong đại điện, cánh cửa đại điện mở ra rất mạnh, Mạc Từ Ngôn buông tay nàng ra trong phút đó nàng cảm nhận được rằng hạnh phúc đang dần dần biến mất rồi khỏi nàng ngay từ giây phút đó

"Bệ hạ có chuyện lớn rồi!" Tên binh lính cúi gập người xuống, giọng khẽ run run

"To gan nguoi có biết đây là đâu không!" Hấn tức giận đập tay xuống mặt bàn

"Bệ hạ xin người hãy thứ tội cho thần nhưng có việc người nhất định phải biết bên ngoài cổng thành có một nữ tử bận đồ đen nàng ta che kín mặt tự xưng danh là Thiên Nhi Hoàng Hậu đòi gặp bệ hạ!"

Tim nàng đập một tiếng rất mạnh, cảm giác dường như khó chịu từng hơi thở nặng nề phát ra

Hấn tức giận quát lớn "" To gan, đem con tiện tì đó vào đây chính tay ta sẽ giết chết ả!"

Một bóng hình nữ nhân bước vào dung mạo nàng đẹp tựa thiên nhiên, một vẻ đẹp tuyệt diệu trăm năm khó gặp khắp người toả ra mùi hương êm dịu, nàng bận y phục màu đen bước vào, ánh mắt đẹp phảng phất chút bi sầu, giây phút đó tất cả dừng lại không gian sau lưng nàng dường như mất đi chỉ tồn tại bước chân nàng đang tiến đến

Tất cả dừng lại... hình bóng tuyệt đẹp ấy, nữ nhân mang đôi mắt ngọc thủy năm ấy hiện lên trước mặt hấn dường như có một khoảng lặng đáng sợ bao quanh nơi này hiện hữu lên tất cả mọi thứ về nàng

Nàng mỉm cười, dáng người toát lên vẻ cao quý đến khó tả, giọng nói thanh dịu chọt vang lên luôn vào sâu trong kí ức đau buồn của hấn

"Từ Ngôn, ta về với chàng rồi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nữ nhân duy nhất

Thiên Nhi...

Nàng là người mà Mạc Tử Ngôn hận nhất thế gian này cũng chính là vết thương mà cả đời hắn không thể xóa bỏ

Hắn yêu nàng chính là rất yêu nàng nhiều đến mức bản thân hắn không thể biết rằng không có nàng hắn sẽ ra sao, hắn sẽ như thế nào

Nàng ở bên hắn cho nàng sự ủng hộ tốt nhất thế gian này khắp Thiên Sơn Trùng Quốc mỹ nhân nhiều vô kể vô vàn lần muốn ở cạnh hắn nhưng hắn lại vì nàng mà không cho phép bản thân được yêu bất kỳ một ai ngoại trừ nàng

Nàng đã từng nói với hắn "" Tại sao chàng không lập phi tử, thiếp bắt tài chẳng thể cho chàng một đứa con để nối dõi ngôi vị, Mạc Tử Ngôn thiếp xin chàng hãy lập phi tử""

Lời nói của nàng bên ngoài tuy cứng cỏi mạnh mẽ nhưng hắn có thể cảm nhận được sâu bên trong nàng rất đau lòng, rất ích kỉ rất bị phần đều chính là không muốn hắn lập thêm phi tử nào ngoại trừ nàng

Hắn và nàng đã ở cạnh nhau nhiều năm nhưng lại chẳng có tin tốt rất nhiều lần khi thiết triều các quan văn võ ban đầu dâng tấu chương xin hắn lập thêm phi tử, hắn rất đau lòng rất mệt mỏi và hắn biết nàng cũng vậy trong lòng đau hơn hắn không kém là bao

Nhưng hắn lại vì nàng mà quyết định không lập thêm phi tử bởi lẽ trong lòng hắn chỉ có một thứ duy nhất tồn tại chính là nàng, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện để có thể được ở cạnh nàng

Phụ vương hắn ngăn cấm nhất định không cho hắn được thành thân với nàng, vương triều tồn tại rất nhiều năm lớn mạnh đều có các phi tử mang dòng máu cao quý thiên phượng không một ai có thể sánh bằng chỉ có những nữ tử đó mới đủ tư cách trở thành hoàng hậu hắn trước giờ đều nghe theo phụ vương bất kể là việc gì nhưng lại vì nàng mà bỏ qua lời nói của phụ vương hắn, hắn vẫn quyết định ở cạnh nàng cho tới khi phụ thân mất đi cũng là lúc hắn lên ngôi lập tức ban chiếu chỉ đưa nàng trở thành Hoàng Hậu

Nàng mang một vẻ đẹp trầm khó gặp được một lần câu hồn đoạt phách bất cứ ai nhìn vào cũng không thể rời mắt nàng tuy mang thân phận hạ nhân hèn mọn nhưng lại có khí chất thanh cao của quý tộc, dáng vẻ thanh khiết như băng ngọc không một nữ nhân nào có được, nàng được mệnh danh là đóa hoa đẹp nhất Thiên Sơn Trùng Quốc mọi nam nhân khắp nơi đều mong muốn một lần được nhìn thấy nàng, tướng mạo khuynh thành ôn nhuận nhu thuận được thần dân yêu quý

Năm đó hắn gặp nàng cũng là lúc hắn vừa đi chinh chiến trở về Nguyên Quốc với danh phận cao quý là đông cung thái tử, bách tích ngại ca khắp nơi trong hoàng thất mở yến tiệc lớn tất cả mọi bá quan cùng đến đông đúc hơn nữa còn có các vị đại tiểu thư cao quý nhiều môn tộc lâu đời cũng muốn vào hoàng cung chỉ vì muốn được nhìn thấy hắn

Mọi nghi lễ xong xuôi hắn liền trở về Đông Cung không nói một lời, hắn ngồi trước tấm cung hương khí trời thanh dịu nhớ lại những ngày tháng ở nơi xa trường thật sự rất khó khăn với hắn khi ra trận hắn không biết hắn đã giết chết bao nhiêu kẻ địch chỉ biết rằng khi hắn nhìn vào thanh kiếm cầm trên tay đã run lên thấm đẫm một màu đỏ như chu sa, từng giọt máu cứ thế rơi xuống nền đất lạnh nhiều binh sĩ của Nguyên Quốc đã chết trên sa trường hắn tự nhủ với bản thân nhất định sẽ chiến thắng trở về không để cho cái chết của họ trở nên vô nghĩa

Cuối cùng trời không phụ hắn, hắn giành chiến thắng trở về Nguyên Quốc các đế vương từng có âm mưu phản quân liền lui về hối lỗi cống nạp cho Nguyên Quốc không biết bao nhiêu là vàng, bạc và nhung lụa

Chỉ có điều có một người vì hắn mà phải trả giá quá lớn đã nhiều ngày trôi qua bệnh tình đã thuyên giảm bớt nhưng để lại trong lòng hắn một vết thương lớn... khiến hắn vô cùng, vô cùng hối hận nhất định sẽ trả lại cho người đó một mạng mà hắn nợ ông ấy... nhất định sẽ trả lại

Bất chợt vang lên một giọng ca vô cùng êm dịu khi tiếng hát đó cất lên lòng hắn như được thanh dịu, tâm cảm thấy bình an vô cùng, hắn đứng dậy đi tới nơi phát ra tiếng hát hắn ngược nhìn lên ngọn cây phía trên có một nữ tử đang ngồi trên đó nàng ta mặc y phục rất giản dị có thể nhận ra đó chỉ là một thường dân nhưng thứ khiến hắn nao lòng hoàn toàn say đắm chính là dung mạo của nàng, đôi mắt mang màu ngọc thủy sáng tựa như sao trời, lông mày vô cùng thanh tú dáng vẻ cao quý đẹp đến khó tả

Nàng giật mình nhìn xuống nam nhân ở phía dưới đang ngược nhìn nàng, đôi mắt chim ưng vô cùng anh tuấn khiến nàng trượt tay ngã xuống, nàng nhắm mắt lại không dám hét một lời, nàng nằm im trên người nam nhân đó không dám động đậy, Mạc Tử Ngôn trầm giọng nói

""Nàng định ở trên người ta đến bao giờ""

Dứt lời nàng ngay lập tức đứng dậy, dùng ánh mắt ái ngại nhìn hắn, hắn quả nhiên là có chút khó chịu chân mày cau lại, hắn từ từ đứng dậy phui bụi trên y phục

Thiên Nhi nhìn hắn trên người hắn mặc tôn bào khí chất toát ra khỏi người hắn thật khiến người khác phải run sợ, vẻ mặt vô cùng anh tuấn ngũ quan tuyệt đẹp chỉ có đôi mắt của hắn là khác biệt trong ánh mắt đó không hề có ý cười một chút cũng không

Dáng vẻ ngốc nghếch của nàng khiến hắn khẽ nhếch môi

""Nữ nhân nàng đang làm gì ở đây, có biết đây là đâu không""

Nàng lắc đầu hồi lâu di chuyển ánh mắt về phía tấm cung trước mặt trên đó ghi 1 dòng chữ lớn khiến nàng run sợ cúi gập người xuống tạ lỗi

"Thái tử điện hạ, tiểu nữ có tội xin người trách phạt hôm nay là lần đầu tiên tiểu nữ vào trong cung với tiểu thư nên không biết xin người thứ tội"

"Đi cùng tiểu thư? Nàng là gia nô của phủ nào?" Hấn di chuyển ánh mắt một lượt xem ra nàng ta không hề nói dối

Nàng run sợ người vẫn cúi sát đất nhẹ giọng nói "" Tiểu nữ là gia nô của phủ thừa tướng hôm nay cùng đại tiểu thư và thừa tướng dự yến tiệc vì tâm tình buồn chán nên mới đi dạo quanh hoàng cung chờ đợi người và tiểu thư""

"Gia nô của phủ thừa tướng sao, nàng có biết khi nàng đã bước chân vào đông cung của ta tức là nàng đã phạm tội gì không?"

Hấn tiến đến gần nàng, nàng cảm nàng lên ánh mắt tuyệt diệu sợ hãi nhắm lại cả thân thể đông cứng không thể di chuyển, hấn phì cười, ánh mắt băng lãnh ngắm nhìn nàng rất ôn nhu dịu dàng

"Mở mắt ra!" Hấn ra lệnh cho nàng mở mắt ra, nàng hít thở một hơi rồi từ từ mở mắt, con ngươi màu ngọc thủy long lạnh sáng rực như sao trời

"Nàng tên là gì?"

"Tiểu nữ là Thiên Nhi"

"Nàng đã thành thân chưa, cha mẹ còn sống không còn huynh muội nào không?"

Nàng ngẩn người một lúc rồi trả lời hấn

"Tiểu nữ chưa thành thân bên cạnh có một vị huynh trưởng, tiểu nữ và huynh từ nhỏ dựa vào nhau mà sống cha mẹ cũng không còn"

Hấn mỉm cười thì ra là vẫn chưa thành thân lại còn là gia nô của phủ thừa tướng, dung mạo này là một hạ nhân thì có phải là rất đáng tiếc hay không

Lời nói thanh khiết như ngọc, nàng thật sự rất xinh đẹp hấn không biết rằng ngay lúc đó mối duyên của hấn và nàng lập tức nối liền với nhau từ lần gặp đó tất cả mọi thứ đã thay đổi, hấn và nàng thành thân mọi thứ đối với hấn đều rất mãn nguyện đều rất hạnh phúc nhưng mối duyên hạnh phúc lại chấm dứt nàng vĩnh viễn rời xa hấn mãi mãi không quay đầu lại

"Bệ hạ, hoàng hậu nương nương đã gặp nạn trên đường đi qua núi Phong Lam trở về Nguyên Quốc nương nương đã bị lũ phản giặc chặn kín đường đi của xe ngựa uy hiếp nên.. nên..."

Mọi thứ đều đổ vỡ trong giây phút đó, hấn gầm lên quát lớn "" Khốn kiếp, chuyện gì đã xảy ra?"

"Bệ hạ ở trên núi Phong Lam xin người hãy nhanh chân tới đó!"

Hấn khi đó lập tức lên ngựa chạy thẳng tới núi Phong Lam hấn đã cầu nguyện cho nàng được bình an không biết bao nhiêu lần, hấn không cần gì cả chỉ cần ngay lúc này nàng nhất định phải được bình an sau đó dù có chuyện gì xảy ra đi nữa hấn đều không quan tâm.. tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi

Khi hấn đến nơi số người còn sống là rất ít, binh lính dường như chết hết chỉ còn vài cung nữ cả đại tổng quản đang đứng tại đó tay bà ta đầy máu đưa lên hấn một chiếc trâm vàng rất đẹp chính là chiếc trâm ngọc mà khi thành hôn với nàng chính hấn đã tự tay cài lên cho nàng

"Bệ hạ... xin người hãy tha lỗi cho chúng thần.. ""

"Bệ hạ..""

Tất cả mọi thứ sụp đổ trước mắt hấn một cách tàn nhẫn

Năm đó đại sảnh biến thành linh đường, khắp Nguyên Quốc phủ màu tang tóc đau thương. Bên trong hoàng cung toàn bộ biến thành màu trắng ảm đạm, khắp nơi đều ai thấy tiếng khóc bi thương tuyệt vọng

Nam tử cao lớn ngồi bên cạnh linh cữu bóng lưng lộ ra vẻ tiêu tụy cô đơn, linh cữu màu trắng nhưng bên trong lại trống rỗng không có thi thể hấn không biết thi thể của nàng đang ở đâu thậm chí hấn tự dần vật đến cả khi nàng chết đi hấn cũng không thể cho nàng một cái chết thanh thản nhất, mọi người đều nhìn hấn bằng ánh mắt đau thương không kìm nổi nước mắt, hấn ngồi đó không cười cũng chẳng khóc về mặt lạnh băng nhìn linh cữu, hấn trầm giọng ra lệnh lời nói đã không còn sức lực như trước

"Các người lui hết ra đi!"

"Vâng!" Đám hạ nhân cùng một lúc lui ra ngoài

Hấn lúi từ trong y phục ra một chiếc trâm ngọc đặt lên trên linh cữu, linh bài được khắc tên nàng vẫn sáng lên bởi những ánh nến bi thương đau đớn, một dòng nước mắt chảy xuống mặt hấn trong lòng hấn đang rất nặng nề, đau khổ, trống trải nỗi đau của hấn dù có chém ra hàng nghìn mảnh cũng không thể đau bằng

Ánh mắt tiêu tụy đầy mệt mỏi đã 3 ngày 3 đêm hấn không ngủ chỉ ngồi trước linh cữu nàng hấn không thể tin đây là sự thật, thân xác nàng không có, hấn ít nhiều vẫn luôn mong nàng vẫn còn sống sót

Hấn rũ mắt đứng dậy, dù nàng có chết đi hay vẫn còn sống sót ở một nơi nào đó hấn vẫn luôn mong nàng có một kiếp được hạnh phúc

Thiên Nhi, nàng ắt hấn không muốn thấy ta như vậy đúng không

Hấn chạm tay lên linh cữu

"Thiên Nhi ta rất nhớ nàng, ta muốn được ôm nàng vào lòng như trước đây ta đã từng làm"

"Nàng ở nơi đó rất lạnh lẽo đúng không, nàng có vui không nàng nhất định phải vui, phải sống một kiếp khác hạnh phúc hơn bớt đau khổ hơn"

"Thiên nhi ta đã từng nói với nàng ta rất yêu nàng nguyện một đời này ta chỉ có mình nàng dù nàng có chết đi âm dương cách biệt ta vẫn luôn yêu nàng, ta vẫn luôn chờ nàng, Thiên Nhi.. nàng đi rồi nhất định nàng phải hạnh phúc, phải thanh thân... nàng rõ chưa"

"Đây là lệnh..là mệnh lệnh cuối cùng của ta dành cho nàng.. nàng không được phép kháng lệnh.. không được phép"

Nàng là vết thương trong lòng hấn, rỉ máu đau thương quá nhiều khiến hấn mãi mãi không thể xóa đi hình bóng nàng

Phải chăng là vì hấn đã yêu nàng quá nhiều hơn cả mạng sống cao quý đến vô tận của hấn

"Thiên Nhi.. có thật là nàng không.. chính là nàng phải không"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bi ai đến cực cùng

"Từ Ngôn" Giọng nói của nàng vẫn thanh thiết, trong trẻo như xưa ngay cả cách nàng gọi hấn hấn cũng chưa từng quên đi

Từ Ngôn, Từ Ngôn

Chàng xem thiếp có gì cho chàng, Mạc Từ Ngôn...!

Nàng mỉm cười nhìn hấn nụ cười chứa đầy sự bi ai đau khổ khi nàng nhìn thấy nữ nhân đứng bên cạnh hấn, nàng ta vô cùng tuyệt diệu so với nàng chẳng hơn là bao đôi mắt màu ngọc thủy năm đó lại hiện lên trước mặt hấn, nữ nhân hấn yêu thương nhất, nữ nhân mà hấn dành hết sự sùng ái tốt nhất thế gian này cho nàng nàng đang ở trước mặt hấn ánh mắt đau thương nhìn hấn, tìm hấn lại khẽ đau nhói

Có phải đây chính là giấc mộng mà hấn luôn mơ tới không, sau khi nàng mất đi hấn đêm nào cũng dần vật trong đau khổ một giấc ngủ yên bình cũng chưa từng được nếm trải trong giấc mộng ấy hấn luôn mơ tới nàng nhìn nàng vẫn bình an với nụ cười trên môi cũng là lúc hấn tỉnh giấc, hấn chưa bao giờ muốn mình tỉnh lại chỉ mong dù là trong giấc mộng có thể được nhìn thấy nàng bình an, mỗi khi hấn tỉnh dậy là từng ấy dòng nước mắt đau khổ rơi xuống tìm hấn như bị ai bóp nghẹn

Nỗi thống khổ, bi ai này có ai hiểu được cho hấn

Nhược Hy nhủ mảy, cúi mặt xuống tìm nàng đau thắt lại dường như sắp khóc nhưng vẫn cố ngăn cho giọt lệ chảy xuống thì ra người ở dưới chính điện kia chính là hoàng hậu Thiên Nhi mà mọi người vẫn thường hay nhắc tới, nàng ấy rất xinh đẹp dung mạo tựa thiên nhiên, giọng nói vô cùng thanh dịu êm ả hơn nữa khí chất bao quanh nàng ấy cao quý vô cùng tựa như bản thân sinh ra để trở thành hoàng hậu

Khoảng khắc cứ ngỡ hàng vạn năm này cuối cùng cũng tới, Thiên Nhi đã trở về theo đúng như lời nói của Tư Lăng, nàng ngược nhìn lên Từ Ngôn ánh mắt hấn từ đầu đến cuối chỉ nhìn về hướng Thiên Nhi ngoài ra không còn cảm giác nào khác

Nàng run người, miệng cắn chặt đến mức bật máu chỉ hôm qua thôi nàng và hấn đang rất hạnh phúc vậy mà giờ đây trước mặt hấn nữ nhân hấn yêu thương nhất cuối cùng cũng đã trở về, nàng bám chặt lấy y phục

Không, không thể được chuyện này không thể xảy ra sao lại có thể xảy ra được. Đến lúc này nàng vẫn chưa thể tin mặc cho cổ nhân đó đã hiện hữu ngay trước mặt

Mạc Từ Ngôn lạnh người, lòng hấn ngay lúc này chỉ muốn tới gần cạnh nàng ôm chặt lấy nàng để hấn biết rằng hấn không mơ đây không phải là giấc mộng mà là hiện thực, hấn rời khỏi ghế rồng ánh mắt hướng về phía Thiên Nhi

Nhưng lại có một bàn tay nhỏ giữ hán lại thật chặt dường như không muốn để hán rời đi, hán giật mình nhìn xuống Nhược Hy nàng đang ghi chặt lấy tay hán, nàng ngược mặt lên từng giọt lệ chảy dài xuống nàng lắc đầu tựa như muốn nói

Từ ngôn, chàng đừng đi đừng tới gần nàng ấy

Nếu chàng tới gần nàng ấy rồi, ta sẽ phải làm sao

Tay hán run run, mặt tối sầm lại ánh mắt dần chuyển sang màu lạnh băng không chút cảm xúc, nữ nhân hiện tại trong lòng hán không muốn hán đi, hán lại không hề muốn làm tổn thương nàng hán đã nói rồi mà hán nhất định sẽ bảo vệ cho nàng đem cho nàng một kiếp đời bình an nhưng số phận nghiệt ngã trêu đùa hán ngay khi hán đã quên được Thiên Nhi muốn toàn tâm toàn ý ở bên cạnh nàng bảo hộ cho nàng thì Thiên nhi lại quay trở về

Thiên Nhi nàng vì hán mà phải trả giá cả mạng sống bao nhiêu năm qua hán sống vô hồn chỉ chờ đến lúc này nàng vẫn còn sống nàng bình an trở về cạnh hán nhưng còn Nhược Hy thì sao....

Nữ nhân mà đem qua hán nói rằng hán sẽ ở cạnh nàng, hán định nuốt lời sao định phản bội lại lời nói của mình sao

Thiên Nhi yếu ớt gọi hán, giọng nói của nàng ngày một nhỏ đi không còn nghe rõ tiếng nữa, trời đất trước mặt nàng dần dần chìm vào bóng đêm, thân thể mảnh mai ngã quỵ xuống dưới chính điện nàng đưa tay về phía hán "" Từ Ngôn... ""

Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy, tại sao bên cạnh chàng lại có nữ nhân khác, Từ Ngôn

Người chàng yêu là thiếp chính là thiếp cơ mà... tại sao nàng ta lại lấy mất đi vị trí của thiếp

Mạc Từ Ngôn, chẳng lẽ chàng đã quên những gì chàng hứa với thiếp năm đó, chàng nói trong lòng chàng chỉ có mình thiếp, chỉ mình thiếp cơ mà..

Đôi mắt chìm ung sững sờ nhìn nàng đang ngất đi dưới chính điện, hán hất tay Nhược Hy ra một cách tàn bạo hán lao nhanh xuống hoàng bệ tiến về phía chính điện, hán đang rất hoảng sợ bản thân đang rất sợ hãi, các vị đại quan xôn xao tất cả đều hướng về phía hán, từng ấy ánh mắt đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra tất cả đều tới quá nhanh khiến họ không kịp phản ứng

""Người đâu, mau truyền thái y đến Lãnh Hoa Cung cho ta"" Hán bế Thiên Nhi vào trong lòng, hét lớn với binh lính bên ngoài, chân mày hán nhíu lại lập tức bế nàng rời khỏi đại điện theo sau rất nhiều cung nữ

Đại điện từ lúc hán đi chìm vào khoảng không vô hạn các vị đại thần lập tức rời khỏi đại điện chỉ còn nàng ngồi đó thần thờ nhìn bản tấu chương sắc phong hoàng hậu trên bàn ngọc, nàng bất giác bật cười nụ cười đau thấu đến tận tim gan từng giọt lệ mặn chát chảy xuống khóe mi ướt đẫm bản tấu chương

Vừa rồi hán hất tay nàng ra rất tàn nhẫn hán không hề để tâm tới nàng, không biết rằng nàng đã đau đến mức nào trong mắt hán từ đầu đến cuối chỉ có mình Thiên Nhi khi nàng ấy ngất hán lao tới nàng ấy rất nhanh tựa như sẽ thật sự mất đi nàng ấy, nàng cảm nhận được hán ôm nàng ấy vào lòng rất dịu dàng trong lòng ngập tràn sự lo lắng

Vậy thì ngươi cứ chờ xem, xem rằng khi hoàng hậu Thiên nhi trở về liệu huynh ấy có còn ở bên ngươi nữa không, có còn xem ngươi là người mà huynh ấy yêu nhất hay không

Nam Cung Nhược Hy, ngươi phải nhớ một điều trong lòng Từ Ngôn chỉ có duy nhất một nữ nhân đó là Thiên Nhi

Cho dù hiện tại huynh ấy có xem trọng ngươi đến mức nào thì khi Thiên Nhi quay về tất cả sẽ quay về như lúc ban đầu... mà ngươi gặp huynh ấy

Nàng đứng dậy rời khỏi đại điện chạy tới Lãnh Hoa Cung nơi mà hán đã đưa Thiên Nhi tới đó, nàng cắn chặt môi, nàng không thể mất hán tuyệt đối không thể mất hán

Nàng tự hỏi nàng có chấp như vậy để làm gì? Đến đó sẽ chỉ càng làm bản thân thêm đau nhưng vẫn mạnh miệng phủ nhận rằng, nàng cần hán, nàng yêu hán.. cho nên nàng thật sự không thể để mất hán

Bắc Thần Quốc

Lưu Uy vội vàng mở cửa đại điện nhanh chân chạy và trong bữa báo, Từ Hiến đang từ từ thưởng thức trà mùi vị thanh dịu cho nó lan tỏa khắp đại điện khiến hán tỉnh táo hơn một chút

""Bệ hạ, có chuyện rồi"" Lưu Uy cúi người xuống nghiêm nghị nói

""Có chuyện gì mau nói""

""Đúng như lời bệ hạ nói hoàng hậu Thiên Nhi đã trở về Nguyên Quốc hiện tại trong Thiên Tử Thành đang bàn tán rất nhiều về chuyện này""

Chén trà hán chuẩn bị đưa lên miệng ngay lập tức ngưng lại, hán có chút sững người lại đặt chén trà xuống mặt bàn "" Có thật không""

""Doãn Hiến người mà bệ hạ đã ra lệnh cho hán vào trong Thiên Tử Thành để bảo vệ và quan sát mọi tình hình của hoàng phi nương nương đã báo lại cho thần, hán nói hiện giờ hoàng hậu nương nương đã ở trong cung rất nhiều thái y giỏi của Nguyên Quốc đều được truyền vào trong cung chữa bệnh

cho người""

Cảm giác lo lắng bao quanh hẳn mọi chuyện đúng như suy đoán của hẳn người lúc này hẳn để tâm đến lại chính là nàng hoàn toàn không phải là Thiên Nhi

""Vậy Nhượng Hy thì sao, nàng ấy sao rồi""

Lưu Uy có chút ngạc nhiên rồi bấm báo tiếp ""Hiện giờ thần chưa rõ được tình hình của hoàng phi nương nương thưa bệ hạ""

Hắn hất tung chén trà, gương mặt tối sầm lại đẩy về tức giận

""Mau truyền cho hẳn lệnh của ta nàng có xảy ra chuyện gì nhất định phải quay về bẩm báo lại cho ta nếu như nàng có chuyện gì xảy ra ta sẽ lấy mạng của hai người ném cho chó ăn""

""Vâng, thần đi ngay"" Lưu Uy sợ hãi lập tức rời đi

Cánh cửa đại điện đóng lại, hẳn lạnh lùng nhìn chén trà vỡ dưới nền đất, cảm giác trong lòng hẳn đang rất lo lắng cho nàng, tim chợt nhói đau, hẳn nhíu mày nhắm mắt lại

Nhượng Hy nàng sao rồi, mọi chuyện ở đó có tốt không xin lỗi vì ngay lúc này ta không thể ở cạnh nàng được

Chờ ta ta nhất định sẽ tới tìm nàng, những kẻ khiến nàng phải chịu sự đau khổ ta sẽ không tha thứ cho bọn chúng, nếu nàng có chuyện gì xảy ra ta sẽ lập tức đưa nàng trở về Bắc Thần Quốc

Đừng khóc, ta không muốn nhìn thấy nàng khóc.... Nhượng Hy nàng chờ ta sau khi giải quyết mọi chuyện ở Bắc Thần Quốc xong ta sẽ tới Nguyên Quốc tìm nàng

Mạc Từ Ngôn nếu nàng vì người mà khóc đừng trách Từ Hiện ta không có tình người, dù có phải phản lại hiệp ước giữa hai nước ta cũng sẽ cướp nàng khỏi tay người

Lãnh Hoa Cung

""Mau để ta vào trong""

""Hoàng Phi nương nương bệ hạ đã có lệnh không để cho người vào trong xin người hãy quay về Ngự Linh Cung"" Đám binh lính trước cửa ngăn nàng lại không để nàng có cơ hội vào trong

""Các người thả ta ra, ta nhất định phải vào trong"" Nàng dùng sức đẩy đám binh lính ra nhưng vẫn bị chặn lại, nàng uất ức nhìn bọn chúng rồi quay người đi nàng thở dài một tiếng ánh mắt đau thương nhìn vào bên trong

Bọn họ đang làm gì bên trong nàng không thể biết, hẳn có ôm nàng ấy không, có nằm cạnh nàng ấy không nghĩ tới đây tìm nàng khẽ nhói, cảm giác đau buốt đến lạnh người toàn thân không thể di chuyển được

""Nhượng Hy""

Từ xa vang lên âm thanh rất quen thuộc, một giọng nói ấm áp bao phủ lấy người nàng, dáng vẻ thân thuộc hiện ra trước mặt, hẳn khẽ mỉm cười bước tới trước mặt nàng đã bao lâu rồi nàng không được nhìn thấy hẳn từ khi nàng đến thăm hẳn trong phủ rồi từ đó đến nay hẳn biệt tích nay lại xuất hiện trước mặt nàng

Phải chăng là vì muối muối của hẳn đã trở về

""Chiều Phàm tướng quân""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Cảm giác của ta

Lãnh Hoa Cung - nơi mà năm xưa khi còn là hoàng hậu nàng đã ở đó, lãnh hoa cung rất khác biệt với những tẩm cung khác trong Thiên Từ Thành bởi lẽ duy chỉ có nơi này mới có thể thấy được ánh sáng của mặt trăng rõ nhất, mùa đông đều không cảm thấy lạnh lẽo mùa hạ thì lại được hưởng gió trời êm dịu thoáng thoải ngay trước mặt tất cả chính là vì hẳn muốn cho nàng đều tốt nhất thế gian, loài hoa mà nàng trân trọng nhất là phù dung mỗi khi nàng cảm thấy không khỏe chỉ cần ngửi thấy hương hoa của phù dung bệnh tình lập tức thuyên giảm chính vì thế nên hồ phù dung lớn này mới được hẳn xây dựng trong cung của nàng

Lãnh hoa cung nằm đó vì sự ra đi đột ngột của nàng tằm cung được khóa chặt nhưng tất cả mọi thứ của nàng hẳn vẫn để đó kể cả những thứ nhỏ nhất hẳn đều giữ lại chỉ vì hẳn không muốn quên đi những gì về nàng cứ ngỡ Lãnh Hoa Cung này dù cho có hàng năm, vạn năm nữa trôi qua thì nó sẽ mãi mãi không được mở ra thêm một lần nào nữa

Nhưng nay nàng đã trở về thời khắc hẳn đưa nàng qua lại Lãnh Hoa Cung mọi thứ như được sống lại tất cả dường như trở về giây phút đó, giây phút mà nàng ở trong Lãnh Hoa Cung như chưa từng rời đi

Mạc Từ Ngộn ngồi cạnh giường của nàng, ánh mắt lạnh lùng dõi theo hành động của Quốc Thần Y một lúc sau lại nhìn sang nàng, nàng đã gầy đi rất nhiều thân sắc không mấy tươi tỉnh hẳn tự hỏi bao nhiêu năm qua nàng đã ở đâu, lưu lạc nơi chốn nào mà hẳn chẳng thể tìm thấy cho dù đã lục tung cả Thiên Sơn Trùng Quốc vậy mà khi trở về trên trán nàng còn lưu lại một vết sẹo tuy không ảnh hưởng tới dung mạo của nàng nhưng vẫn khiến hẳn đề tâm

Sau một hồi lâu chữa trị, Quốc Thần Y kéo lại tấm chăn lụa cho Thiên Nhi, đồ đạc được sắp xếp gọn lại chuẩn bị rời cung, hẳn trầm giọng hỏi

"Bệnh tình của nàng ấy sao rồi, có ảnh hưởng gì đến tính mạng không?"

Quốc Thần Y ngồi xuống chiếc ghế đối diện hẳn, ông thở dài một tiếng từ tốn trả lời hẳn

"Đến bây giờ thần vẫn chưa thể bình tâm lại về việc hoàng hậu nương nương người đang còn sống và ở tr trước mặt thần tuy nhiên việc người còn sống thì nhờ có một chút dấu vết thần có thể đoán được tình hình của nương nương, bệ hạ người nhìn thấy vết sẹo trên trán nương nương chứ?"

Hắn không nói gì chỉ khẽ gật đầu, ông ta tiếp lời

"Vết sẹo đó đã liền lại sau một tai nạn rất lớn, đầu của nương nương đã va vào thứ gì đó rất cứng khiến người không thể ý thức được nên mới ngất đi có lẽ có máu đã chảy quá nhiều khiến cơ thể mất máu không thể trụ lại được lâu, bệ hạ theo thần thấy dường như đã có người ra tay cứu giúp nương nương nên người mới có thể sống sót được nếu không thì bây giờ có lẽ đã không còn trên thế gian này!"

"Không lẽ là do năm đó rơi từ trên núi Phong Lam xuống nên mới trở nên như vậy?" Hẳn thần nhiên nói việc này nằm trong suy nghĩ của hẳn nàng sống sót và trở về được chắc hẳn đã có người cứu giúp nàng đối với hẳn không có gì đáng ngạc nhiên

"Nếu rơi xuống chân núi Phong Lam thì dù cho có bao nhiêu mạng hay có ai kịp thời cứu giúp thì nương nương cũng không thể sống sót nỗi thừa bệ hạ, phải chăng là do khi người rơi xuống đã có vật nào đó cản người lại, bệ hạ nhìn xem vết thương cũng không quá lớn nhưng lại để lại sẹo liền như vậy ắt hẳn là rơi vào trong khe núi!"

Hắn nhìn sang nàng, ánh mắt ôn nhu hơn một chút chân mày hẳn giãn ra bây giờ với hẳn việc gì cũng không quan trọng nữa nàng còn sống và trở về đã là ân huệ lớn nhất đối với hẳn hẳn không biết cao nhân nào đã cứu giúp nàng chỉ cần hẳn biết được liên trọng thưởng người đó 5 vạn lượng vàng đủ cho hẳn sống một kiếp an nhàn

"Bệ hạ vẫn còn một chuyện nữa thần cần bẩm báo!"

Hắn gật đầu, cao giọng nói "" Ngươi nói đi!"

"Vì di chứng của vết thương đó nên mỗi khi nương nương nhất thời chịu kích động sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của người bằng việc người sẽ ngất đi trong đau đớn vậy nên xin người hãy tránh cho nương nương phải chịu kích động, thảo dược và linh dược thần sẽ căn dặn thái y viện chuẩn bị cho nương nương còn bây giờ thần xin lui!" Ông ta dứt lời cúi đầu hành lễ rồi ra khỏi Lãnh Hoa Cung

Hắn chạm lên gương mặt nàng, nàng vẫn tuyệt điểm như năm xưa không hề thay đổi dù chỉ một chút, mắt nàng nhắm nghiền lại trong cơn đau chân mày khẽ nhíu lại, hẳn hôn lên vết sẹo trên trán của nàng rồi khẽ xoa đầu nàng, hẳn còn rất nhiều điều muốn hỏi nàng khi nàng tỉnh dậy, hẳn thật sự muốn biết ba năm qua nàng đã ở đâu

Ánh mắt khi hẳn nhìn nữ nhân trước mặt lại trở nên ôn nhu dịu dàng đến vô cùng nhìn nàng ngủ ngon giấc hẳn không muốn đánh thức nàng dậy, hẳn đi tới phía cửa sổ chiếc rèm vàng năm đó vẫn chưa đổi màu vẫn mang màu vàng sáng rực cả một không gian hẳn đặt phía trên đầu giường liền nói nhỏ

"Nàng đã trở về rồi, chiếc rèm này ta nên đưa lại cho nàng Thiên Nhi khi nàng tỉnh dậy nhất định phải cài nó lên đầu!"

Hắn bất chợt nhíu mày, cảm giác này không giống như xưa hẳn không còn quá lo lắng cho nàng cũng không thể ở cạnh nàng như ngày trước hẳn đã từng

Tại sao lại như vậy, tim hẳn dường như đã có một thứ cảm giác khác lạ có phải vì là hẳn đã nợ nàng quá nhiều hay không?? Nhưng hẳn lại không thể phụ nàng được

Thiên Nhi..

"Chiêm Phàm!" Nàng ngạc nhiên nhìn Chiêm Phàm đang đi tới trước mặt, hẳn nhìn thấy nàng giống như khi hẳn nhìn thấy được ánh sáng của mặt trời cảm giác thật sự rất ấm áp và thuần khiết bao nhiêu chuyện khiến hẳn mệt mỏi nơi biên ải dường như quên hết sạch

"Nhược Hy, lâu rồi mới gặp lại còn nhớ ta không hay đã quên rồi?" Hẳn cười nói giọng xen lẫn chút trách móc nàng

"Chiêm Phàm đã nhiều ngày không chạm mặt từ sau khi ta đến phủ của ngươi, từng ấy thời gian ngươi đã ở đâu?"

"Sau khi vết thương hồi phục ta liền tới biên giới phía Nam chắn giữ biên ải đã nhiều năm không tới đó nay Nguyên Quốc lại yên bình ta nên lui về bên đó trông coi tình hình sau đó sẽ lại quay về Nguyên Quốc không ngờ ngay khi trở về thuộc hạ liền bẩm báo rằng muối muối của ta vẫn còn sống" Về vui mừng lộ rõ trên gương mặt

Nàng thoáng gạt đầu, vẻ đau buồn lại hiện lên mặt "" Nàng ấy đang ở trong Lãnh Hoa Cung cùng với Từ Ngôn người nên vào đi""

Hắn thấy nàng không vui vẻ rặng rờ trên gương mặt vừa rồi đã biến mất hắn thuận miệng hỏi

"Nhược Hy, nàng có sao không?"

Nhược Hy lắc đầu, lạnh giọng nói "" Không có gì""

Vừa lúc đó Mạc Từ Ngôn đẩy cửa cung bước ra, Chiêu Phàm và nàng cùng hướng mắt về phía hắn, hắn thấy Chiêu Phàm liền đi về phía hắn thời hạn hắn ở biên giới phía Nam đã hết nay Chiêu Phàm trở về càng khiến hắn yên tâm hơn

"Bệ hạ" Chiêu Phàm cúi người xuống đưa tay ra trước mặt cung kính nói

"Khanh đã về rồi như vậy càng tốt ta có thể dễ dàng giao Thiên Nhi lại cho khanh nàng ấy đang ở trong tâm cung, khanh mau vào cùng nàng ấy" Sắc mặt hắn lạnh băng, cao giọng nói

"Vậy thần xin phép vào bên trong" Chiêu Phàm vâng lệnh, ánh mắt khẽ nhìn sang nàng một chút rồi đi qua cả hai người, đợi cho tới khi Thiên Nhi tỉnh lại hắn sẽ đến tìm nàng trước mặt là không thể

Chiêu Phàm vừa rời đi, hắn bất chợt hỏi nàng "" Nhược Hy, nàng đang làm gì ở đây""

Ánh mắt lạnh lẽo như băng của hắn khiến nàng hít không thông cơ thể trở nên nặng nề, nụ cười hôm qua của hắn dường như đã biến mất trước mặt nàng, nàng run người nói

"Ta muốn đến xem tình hình của nàng ấy"

Hắn lạnh nhạt nói, nụ cười vô hồn đến thấu xương đâm thẳng vào tim nàng

"Nhược Hy nàng quay về đi, để cho nàng ấy nghỉ ngơi"

Nàng quay về đi.. nàng quay về đi, lời nói lạnh lẽo này của hắn dành cho nàng có phải rất tàn nhẫn không, chẳng lẽ không mất hắn hiện tại nàng không hề có chút quan trọng nào sao, nàng cắn chặt môi nàng đã theo hắn đến tận đây không biết bên trong hai người họ đã làm gì bây giờ trong đây mất hắn đã không còn hình bóng của nàng nữa, hắn muốn đuổi nàng quay về ngự linh cung để hắn với nàng ta ở cạnh nhau sao

"Chàng bảo ta quay về để chàng ở cạnh chăm sóc nàng ấy sao?"

Hắn không đáp lại nàng, thân nhiên rời đi lướt qua khỏi nàng một cách tàn nhẫn, nàng bất giác chạy theo hắn chính nàng cũng không thể hiểu bản thân nàng đang muốn điều gì, cứ chạy theo hắn một cách vô hồn dù biết kết quả sẽ ra sao đau đớn đến chừng nào

Trong tâm trí hắn cũng chao đảo ngã nghiêng, lòng rối tung không thể hiểu rõ mọi chuyện hắn vốn dĩ không trả lời nàng vì hắn không có cách nào đối diện với nàng càng không thể nói cho nàng biết hắn đang muốn làm gì, hắn đối với Thiên Nhi bây giờ là nợ nàng cả một mạng sống không thể rời bỏ nàng lại đối với nàng là người quan trọng nhất hắn không muốn để mất

Cả hai đều không thể vứt bỏ được dù chỉ là một người

"Mạc Từ Ngôn, chàng đứng lại cho ta" Nàng cuối cùng cũng đuổi kịp hắn, miệng thở hổn hển hắn dừng đứng nhìn nàng không nói một lời, nàng kéo lấy tay áo hắn nói

"Tại sao lại không trả lời ta, chàng coi ta là gì?"

Hắn không đáp lại không gian quanh hắn và nàng đều trở nên im lặng có thể nghe rõ được tiếng của gió thổi lướt qua hai người

"Mạc Từ Ngôn chàng còn không mau trả lời ta nếu chàng không trả lời đừng trách ta không nương tay với chàng" Nàng đâm mạnh vào bụng hắn, hắn khẽ nhíu mày lại một tay giữ lấy nàng

"Nhược Hy, nàng định làm loạn sao?"

"Mạc Từ Ngôn, từ lúc Thiên Nhi trở về trong mắt chàng chỉ có duy nhất nàng ấy chàng đem ta bỏ ngoài mắt xem như ta chưa từng tồn tại bên cạnh chàng, chàng hất tay ta ra để đến bên nàng ấy rồi bây giờ điều ta muốn chàng trả lời chàng cũng không trả lời, chàng bảo ta phải làm sao cứ thế tránh mặt chàng để cho chàng ở cạnh Thiên Nhi tựa như chúng ta chẳng là gì cả phải không?"

Miệng nàng khẽ run lên, giọng nói càng lúc càng nhỏ lại tay nàng tuột khỏi ống áo hắn, gương mặt tối sầm lại nước mắt đan xen nỗi đau một lúc tuôn trào xuống

""Ta không thể làm được, nhất định không thể làm được""

(Lời tâm sự của Zan: Các thót yêu dấu mình đã đọc hết cmt của các bạn rất nhiều bạn muốn mình một ngày ra hai chương nhanh hết sức có thể nhưng một ngày mình chỉ ra được 1 chap duy nhất là quá giới hạn của mình vì bản thân mình đang phải học rất nhiều nên việc ra hai chap là điều không thể nên mong các bạn thông cảm cho mình, mình sẽ cố gắng 1 ngày ra 1 chap cho các bạn đọc vì ban đầu mình chỉ lên ý tưởng chứ chưa hề viết ra vì vừa viết vừa nghĩ tốn rất nhiều thời gian nên các bạn thông cảm giúp mình nhé, mấy chap này mình sẽ ngược nữ chính rất nhiều vì sự trở về của thiên nhi khiến tất cả đảo lộn màn ngược tâm nữ chính sẽ bắt đầu để rồi xem cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra bị kịch nào sẽ tới và từ ngôn sẽ chọn ai các bạn hãy tiếp tục theo dõi truyện cho mình nhé ^^)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nàng Ấy Khác Muội

"Mạc Từ Ngôn, tại sao lại không trả lời ta?" Nàng túm lấy ống tay áo hấn lắc người hấn thật mạnh, tim nàng đau nhói lúc này nàng rất muốn nghe câu trả lời của hấn muốn hấn trả lời nàng rằng thật ra trong lòng hấn từ trước đến nay có nàng ngự trị trong đó không??

Hấn buông tay nàng ra, thái độ lạnh nhạt vô cùng ánh mắt lạnh lẽo nàng không biết hấn thật ra đang suy nghĩ điều gì

"Nhược Hy, Thiên Nhi đối với ta chính là không thể bỏ nàng ấy đối với ta là người quan trọng nhất thế gian không dễ gì trong chốc lát có thể nói bỏ là bỏ được"

Lòng Nhược Hy bỗng siết lại, nàng đưa tay về bám chặt lấy y phục tâm can như bị cào xé đau nhói đến cực cùng thì ra bao nhiêu lâu nay chính là nàng vọng tưởng rằng hấn thật sự yêu nàng thế gian này chỉ cần duy nhất một mình nàng hóa ra chỉ là tạm thời thay thế vị trí của Thiên Nhi, nàng nhếch miệng cười nhạt sự lạnh lùng vô cảm của hấn hay chính là cười nhạt bản thân thời gian qua chỉ vọng tưởng những thứ không thuộc về mình

"Người quan trọng nhất thế gian, nếu nàng ấy là người quan trọng nhất thế gian thì chàng coi ta là gì ta coi ta là ai?" Nàng hét lên trong tuyệt vọng, cổ họng cứng lại đau rất ánh mắt tràn đầy oán hận đỏ ngầu một màu bi thương

Hấn không trả lời đưa mắt ra chỗ khác cố tránh đi ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối đều chau mày, ánh mắt đã đóng băng lại trong mắt hấn giờ chỉ còn lại sự đau thương bao bọc, hấn biết nàng đang khóc, nàng đang rất phần uất nhưng hấn lại không thể nói hấn biết nàng đang ghen nàng đang muốn hấn nói cho nàng biết nàng ở vị trí nào trong lòng hấn nếu hấn nói ra nhất định sẽ khiến nàng tổn thương, Thiên Nhi là nữ nhân duy nhất hấn không thể bỏ, hấn không thể ép bản thân mình trả lời nàng

"Không là gì cả phải không, Mạc Từ Ngôn?" Nàng cười lạnh

"Nàng đừng ép ta?" Hấn thờ dài, hấn không thể đối mặt với nàng ngay lúc này cầu xin nàng đừng ép hấn phải trả lời

Hấn thực ra không biết bản thân hấn đang tàn nhẫn với nàng hay chính nàng đang tàn nhẫn với hấn

Nàng đừng ép ta, nàng nào có ép hấn nàng không ép hấn bất cứ điều gì cả thứ nàng muốn ở hấn bây giờ chính là câu trả lời của hấn để nàng biết được trong lòng hấn nàng đang ở đâu có chút nào tồn tại trong tim hấn không hay chỉ có Thiên Nhi là mãi mãi không thể quên được

Mạc Từ Ngôn ánh lên vẻ đau thương nhìn nàng ""Nhược Hy nàng mau về ngự linh cung bây giờ ta cần về nghỉ ngơi""

Ánh mắt nàng lộ lên vẻ tàn nhẫn không chút cảm xúc nhìn đối diện hấn ""Câu trả lời của chàng là đây đúng không, mau nói""

"Đúng vậy đó là câu trả lời của ta người ta cần nhất bây giờ chính là Thiên Nhi"

"Được?" Nàng cười lạnh, nụ cười thật vô hồn tựa như đó không phải là nàng nữa, đôi mắt xanh đã chuyển sang màu sẫm đặc, ánh sáng thuần khiết kia theo câu trả lời của hấn theo đó mà tan biến, nàng cúi đầu xuống quay người rồi đi không nói một lời, đủ rồi vậy là quá đủ rồi

Không còn câu trả lời nào rõ ràng hơn thế nữa, hấn chưa từng yêu nàng cũng chưa từng xem trọng nàng đúng bởi vì ngay từ đầu nàng chỉ là thể thân của nàng ấy không hơn không kém, Tư Lăng đã từng cảnh cáo nàng nhưng nàng vẫn chưa từng tin vào lời nói của nàng ta nhưng giờ đây nàng được chứng kiến hấn vì Thiên Nhi mà trở thành người khác ánh mắt ôn nhu từ đầu đến cuối chỉ có mình nàng ấy

Tư Lăng, ta thua rồi hoàn toàn thua rồi cứ ngỡ rằng bản thân ta đã là quan trọng những từng ấy thời gian ở cạnh ta không bằng phút chốc khi nàng ấy trở về tất cả đã tan biến rồi, ánh mắt của hấn nhìn ta khi đó chẳng khác nào như lần đầu gặp gỡ mọi thứ dường như đã trở về như ngày đó, ngày đầu tiên mà ta bước chân vào hoàng cung này..

Mạc Từ Ngôn, chàng quả thực rất tàn nhẫn,, vô cùng tàn nhẫn..

Chiều Phàm bước chân vào trong tấm cung của Thiên Nhi, nàng vẫn đang yên giấc trên giường về mặt thuần khiết tuyệt điểm năm đó vẫn không hề thay đổi chỉ có điều tóc nàng đã mọc dài hơn, thân thể một lúc một gầy yếu, xơ xác nhưng vẫn giữ được nét thanh cao của một vị hoàng hậu, hân thờ dài một tiếng như chút hết đi được nhiều một môi, đau thương trong lòng năm đó khi nàng chết hẳn không đêm nào không mơ thấy nàng, nụ cười của nàng cả giọng nói dịu nhẹ êm ru khi nghe vào cũng cảm thấy ấm lòng đến khó tả

Huỳnh mau lại đây, xem muội có gì cho huỳnh là một bảo kiếm mong rằng sau này huỳnh sẽ trân trọng nó như trân trọng muội vậy

Huỳnh có thích không hay để muội tìm kiếm một thứ khác giúp huỳnh vui lên nhìn huỳnh như vậy thật khiến người khác đau lòng

Hắn đặt thanh kiếm lên mặt bàn, trăm ngọc năm xưa của nàng vẫn sáng rực tỏa ra một luồng sáng cao quý những viên ngọc phía dưới khe ngực đưa trong gió, hắn đưa tay chạm lên mặt nàng vuốt ve thật nhẹ nhàng muội muội của hắn rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ sở mà hắn không biết, trong 3 năm qua đã ở đâu hắn cũng chẳng hề biết, gương mặt nàng vẫn chẳng thay đổi ngay cả lúc ngủ cũng khiến người khác phải say mê từ nhỏ đã là bông hoa nhỏ tuyệt điểm say mê bao người lên lại càng xinh đẹp hơn nữa, hắn bắt gặp ánh mắt mỉm cười

"Cảm ơn vì cuối cùng muội vẫn còn sống và ở ngay trước mặt huỳnh, cảm ơn muội"

Thiên Nhi nhủ thầm, đôi mắt xinh đẹp từ từ mở ra trước mặt nàng là một nam nhân đang nhìn nàng với nụ cười trên môi tuy nhiên nàng lại không thể thấy rõ, nàng lấy tay xoa đầu nhắm mắt lại mở ra một lần nữa trước mặt nàng là Chiều Phàm người thân quan trọng nhất của nàng, nàng tựa lưng vào đầu giường, mỉm cười nói

"Đã bao lâu rồi chúng ta mới gặp lại nhau"

"Cũng đã rất lâu rồi, muội muội bé nhỏ của ta" Chiều Phàm đứng dậy ôm chặt lấy nàng, nàng đưa tay ôm ngang eo hắn áp mặt vào thân thể thật ấm áp cảm giác sau bao nhiêu năm tìm lại được người thân quả thực rất hạnh phúc, hắn buông nàng ra ngồi xuống đối diện nàng tay xoa đầu nàng nói

"Muội vẫn không hề thay đổi dung mạo vẫn khuynh thành tuyệt điểm khiến người ta không thể rời mắt khỏi muội được"

"Chiều Phàm, huỳnh có nhớ muội không muội rất nhớ huỳnh"

"Thiên Nhi bao nhiêu năm qua muội đã ở đâu, làm gì sau vụ tai nạn năm đó muội biệt tích ba năm không rõ tung tích, bệ hạ đã tìm muội trong điên loạn dù đã lục tung cả Thiên Sơn Trùng Quốc cũng chẳng thể tung tích của muội"

Nàng lắc đầu nói "" Muội không biết, muội chẳng thể nhớ được gì năm đó khi rơi xuống núi Phong Lam muội cảm thấy rất đau đớn thân thể dường như nhào vào một thứ gì đó rồi ngã xuống từ lúc đó ngất lịm đi trước mặt toàn là một màu đen u tối muội không thể tỉnh lại được hơn nữa trên trán còn rất đau có cảm giác ướt át vô cùng có lẽ là do muội đã mất quá nhiều máu nên không thể tỉnh lại"

"Rồi sau đó chuyện gì đã xảy ra" Chiều Phàm ngạc nhiên nhìn nàng, nàng rơi xuống núi Phong Lam nhưng mà lại không chết chỉ bị thương quá nặng nên mới ngất đi lâu như vậy cho dù là nam tử hân khỏe mạnh đến đâu thì khi rơi xuống cũng bị mất mạng nói gì đến nàng thân thể từ bé vốn đã yếu ớt lại còn vẫn sống sót trở về, nếu hắn đoán không sai thì nàng chính là đã có người cứu mạng

"Muội chỉ biết khi đó ngất đi liền ngủ một giấc rất dài, vô thức không thể tỉnh dậy, khi tỉnh dậy xung quanh là một căn phòng nhỏ khắp phòng đều là mùi thuốc, mùi hương được tỏa ra rất dễ chịu, muội cảm thấy đầu rất đau nhức nhưng vẫn cố gượng dậy đi xung quanh xem có ai không nhưng đều không có ai họ đã bỏ đi đâu hết chỉ còn một mình muội liền viết thư để lại rồi rời khỏi đó quay trở về Nguyên Quốc với miếng ngọc bội này" Nàng lôi ra trong y phục một miếng ngọc bội màu trắng, bất giác cười rồi chạm nhẹ lên mặt chữ được khắc trên đó Thiên - Tử

"Ta rất biết ơn vì muội vẫn còn sống, Thiên Nhi khi muội mất đi ta đã trách bản thân rất nhiều đáng ra khi đó ta nên đi cùng muội, ta nên bảo vệ muội vậy mà lại không thể.. ta chỉ có muội là người thân duy nhất trên đời này còn sót lại.. muội nhất định không được bỏ ta đi thêm một lần nữa"

"Muội không chết muội đang ở trước mặt huỳnh đây Chiều Phàm, muội sẽ không đi đâu nữa Tử Ngôn và huỳnh là hai nam nhân duy nhất trên thế gian mà muội yêu thương, muội không muốn xa Tử Ngôn nữa hơn 3 năm đã là quá đủ, muội rất nhớ Tử Ngôn nhớ chấp niệm xưa của hai bọn muội" Nàng áp miếng ngọc bội vào trước ngực, miếng ngọc bội này rất quan trọng với nàng là minh chứng cho tình yêu của hắn dành cho nàng chỉ cần khi nào miếng ngọc bội này vẫn còn thì hắn và nàng vẫn là phu thê mãi mãi không rời

"Người quan trọng nhất không phải huỳnh mà bây giờ chính là Tử Ngôn đúng không" Hắn cau mày trách nàng, miệng khẽ cười một tiếng

"Chiều Phàm, nữ nhân ở bên cạnh Tử Ngôn là ai" Nói đến đây sắc mặt Thiên Nhi lộ ra vẻ ganh ghét, tức giận, chân mày nàng nhíu chặt lại

"Nàng ấy là Nam Cung Nhược Hy là nữ nhi duy nhất của Binh Bộ Thượng Thư, khi muội mất đi các vị đại thần trong triều dâng rất nhiều tấu chương lên bệ hạ xin người lập phi nhưng bệ hạ đã rất nhiều lần từ chối cho đến ngày hôm đó khi mọi người đang trong đại diện bàn về việc tuyển chọn phi tần cho bệ hạ người đã từ chối nhiều các tiểu thư khuê các cao quý để chọn nữ nhân của Binh Bộ Thượng Thư khiến tất cả đều rất bất ngờ rồi sau đó nàng ấy trở thành hoàng phi của Nguyên Quốc"

"Nam Cung Nhược Hy sao? Chẳng phải là bông phù dung tuyệt điểm khuynh thành mà thiên hạ đồn thổi sao"

Chiều Phàm gật đầu "" Đúng vậy là nàng ấy"

Thiên Nhi nhíu mày, nàng khẽ cười khinh thường "" Binh Bộ Thượng Thư năm xưa đã từng cứu mạng sống của Tử Ngôn noi chiến trận khiến chàng ấy mang ơn ông ta cả đời nên việc Tử Ngôn thành hôn với nàng ta chỉ là vì ân tình quá lớn mà Tử Ngôn muốn trả cho ông ta hơn nữa nàng ta chẳng là gì

so với muội!"

Chiều Phàm không trả lời, đáy mắt lộ lên vẻ không vui, nụ cười chợt tắt lịm đi

"Muội không trách việc làm của Tử Ngôn hơn 3 năm đó huynh ấy thành hôn với một nữ nhân cao quý khác mang dòng máu thiên phượng dù huynh ấy có tự nguyện chấp thuận hay không thì các vị đại thần đó cũng sẽ dùng mọi biện pháp bắt buộc Tử Ngôn lập phi nhưng nay muội đã trở về trong lòng Tử Ngôn muội tin không ai có thể thay thế được muội kể cả nàng ta dù có ở cạnh nàng ta bao nhiêu năm đi nữa thì Tử Ngôn vẫn yêu muội, dung mạo kì thực xinh đẹp thế thì đã sao? Rốt cuộc vẫn chỉ là một con rối không hơn không kém mà thôi!"

Ánh mắt Thiên Nhi mang đầy vẻ tuyệt tình, chế nhạo nàng ta nàng không biết trước kia hai người họ đã có gì với nhau, nàng ta và Tử Ngôn trải qua bao nhiêu chuyện đề ở cạnh nhau nàng không cần biết chỉ cần bây giờ nàng quay lại cạnh Tử Ngôn thì nàng nhất định sẽ là duy nhất giữa nàng và hắn đã có một đoạn chấp niệm khiến hắn cả đời không thể quên được hình bóng của nàng

Nam nhân mà nàng yêu tuyệt đối nàng sẽ không thể để mất cho dù kẻ đó là ai đi chăng nữa cũng không được phép mãi mãi không được phép

"Nàng ấy khác muội rất nhiều, Thiên Nhi đối với nàng ấy muội thực ra chẳng là gì cả tuyệt đối không nên so đo như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Duyên kiếp hồng trần

"Thiên Nhi, Nhược Hy khác với muội đối với nàng ấy muội thực chẳng là gì tốt nhất không nên so đo như vậy!"

Câu nói của Chiều Phàm khiến Thiên Nhi nhất thời sững người, nàng mở to mắt nhìn hấn trước mặt nàng có phải là huynh trưởng mà của nàng mà nàng từng biết không, hấn - một người huynh luôn luôn cưng chiều nàng bất kể nàng nói gì dù đúng hay sai hấn cũng đều nghe theo với hấn nàng luôn là duy nhất hoàn hảo nhất trong lòng hấn nàng chính là muội muội tốt nhất không ai có thể thay thế nhưng khi nàng nhắc đến Nhược Hy trong ánh mắt của hấn mọi thứ đã dần thay đổi, vẻ mặt lộ rõ không vui phải chăng là hấn đang tức giận vì nàng đã kể xấu nàng ta

"Chiều Phàm huynh nói vậy là ý gì!" Thiên Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, tay nắm chặt lại

"Muội muội của ta rất dịu dàng ôn nhu chưa từng biết kể xấu người khác thậm chí cũng chưa từng thấy muội tức giận với ai, vậy mà khi muội trở về sau bao năm biệt tích tâm tình đã thay đổi!"

"Thiên Nhi, ánh sáng thuần khiết trong mắt muội huynh đã không còn thấy được chúng nữa!"

Thiên Nhi tức giận nói "Muội đã thay đổi, muội đã thay đổi điều gì huynh nói đi muội vẫn là muội của năm đó, huynh nói muội thay đổi vậy thì huynh thử nghĩ mà xem một nữ nhân sau 3 năm biệt tích nay trở về nơi ngày trước đã từng sống một cuộc sống viên mãn hạnh phúc thì phải chứng kiến cảnh tượng người nàng ta yêu nhất bên cạnh một nữ nhân khác nếu huynh là muội thì huynh sẽ hiểu cảm giác đó như thế nào!"

Chiều Phàm nhìn Thiên Nhi bằng ánh mắt bi thương, lòng siết lại là Thiên Nhi đã thay đổi hay chính hấn mới là người thay đổi

Ngày trước bất kể nàng làm gì hấn cũng đều cho là đúng là không hề sai cho dù có thuận miệng kể xấu ai hấn cũng đều chính là không bận tâm

Nhưng khi nghe nàng kể xấu về Nhược Hy hấn vô cùng tức giận trong lòng rất không vui

Tình yêu hấn dành cho Nhược Hy trong giây phút này còn lớn hơn cả tình thương hấn dành cho Thiên Nhi hấn không muốn ai kể xấu nàng đem nàng thành người xấu trong mắt hấn cho dù có là muội muội mà hấn yêu thương nhất cũng không được phép

"Chiều Phàm chẳng lẽ.. người huynh ấy chính là nàng ta!" Thiên nhi ngập ngừng nói, ánh mắt của hấn đã lộ rõ tất cả không lẽ nào chính là như vậy

Chiều Phàm không trả lời hấn quay người ra sau hướng về phía cửa sổ, ánh sáng thanh dịu của mặt trời len lỏi vào trong căn phòng ngọt ngào không một tiếng động, nàng hít một hơi thật mạnh từ từ nói cố kìm nén sự tức giận trong lòng nàng

"Huynh mau trả lời muội, có phải huynh thật sự đem nàng ta bỏ vào trong mắt rồi không!"

"Huynh trước giờ vốn không hiểu tình yêu phàm trần là thứ gì mà khiến người ta cả đời đi tìm kiếm nó vì nó mà trả giá hi sinh mọi điều không sợ chuyện gì tiếp theo sẽ xảy đến với mình chỉ cần người đó vẫn ở bên cạnh thì thế gian mọi vật sâu khổ cũng không bằng một kiếp tìm được ý trung nhân, nếu ngày đó bệ hạ không vì muội mà làm mọi điều kể cả kháng lệnh của thái thượng hoàng vẫn cố chấp yêu muội đưa muội lên làm hoàng hậu trong quãng thời gian đó bệ hạ đã phải chịu đựng những gì huynh không hề biết chỉ có bệ hạ biết thì huynh sẽ mãi mãi không chấp thuận việc muội gả cho bệ hạ!"

"Muội từ nhỏ đã yếu ớt mỏng manh như hoa đào chỉ vì muội có dung mạo rất tuyệt diệu nên muội ngày nào cũng bị bọn họ ức hiếp huynh sợ nếu gả muội vào trong cung cho dù muội có đứng đầu hậu cung nhưng bản tính vốn dịu dàng, nhân hậu thì sẽ bị lũ phi tần miệng rắn độc ức hiếp không chịu

được mà nghĩ quần nhưng rồi bệ hạ có nói với huynh rằng người sẽ không lập phi tần người sẽ chỉ có mình muội là người duy nhất trong kiếp này được bệ hạ yêu thương rồi huynh nhận ra tình cảm mà bệ hạ dành cho muội năm đó cũng giống như tình cảm hiện tại mà huynh dành cho Nhược Hy, muội biết không?"

"Từ khi nàng ấy xuất hiện trong cuộc đời huynh mọi thứ bỗng chốc đã đảo lộn, nhìn thấy nàng ấy khóc huynh rất muốn ôm nàng ấy vào lòng muốn đánh cho kẻ đã làm nàng ấy khóc một trận, trong lòng đau khi nhìn thấy nàng ấy buồn nàng ấy khi cười lên rất đẹp ánh sáng mặt trời ngoài kia có sáng đến đâu cũng không bằng ánh sáng trong mắt nàng ấy muốn vì nàng ấy mà làm tất cả cho dù việc đó có sai hay chính là đúng cũng đều không quan trọng nữa rồi!"

Thiên Nhi khẽ cười nhạt, ý cười của nàng tàn nhẫn vô cùng nàng ta đã cướp đi nam nhân mà nàng yêu thương nhất nay lại muốn cướp luôn cả người thân nhất của nàng đi... nàng không cho phép tuyệt đối không cho phép

"Huynh yêu nàng ta vậy thì đã sao? Chiêu Phàm huynh nên hiểu rõ nàng ra là người mà cả đời này dù có muốn hay không huynh cũng không thể yêu được!"

Hắn trầm giọng, ánh mắt từ từ nhắm lại ""Huynh biết!"

"Huynh biết vậy thì tại sao?" Nàng chưa dứt lời hắn bắt chợt xen vào

"Vì huynh yêu nàng ấy, Thiên Nhi chẳng lẽ muội không thấy hoàn cảnh này rất giống như 3 năm về trước sao năm đó khi thái thượng hoàng ngăn cản bệ hạ vẫn quyết định ở cạnh muội và bây giờ huynh cũng vậy cho dù nàng ấy có là hoàng phi thì đã sao việc huynh yêu nàng ấy sẽ không bao giờ thay đổi!"

"Nàng ta còn quan trọng hơn cả muội sao?" Thiên Nhi dùng ánh mắt âm u nhìn Chiêu Phàm hắn chỉ nhìn thoáng qua cũng biết nàng đã tức giận

Hắn không nói một lời lập tức đứng dậy, quay đầu lại nói từng chữ ""Thiên Nhi muội nghỉ ngơi đi bây giờ huynh có việc quan trọng phải làm, huynh sẽ đến thăm muội sau!"

"Muội nhất định.. nhất định sẽ khiến nàng ta phải rời khỏi hoàng cung này mãi mãi không bao giờ quay lại!" Lời nói đáng sợ của Thiên Nhi khiến hắn quay đầu lại trong đáy mắt nàng đã đóng băng chỉ còn lại một màu đen u tối nụ cười trên môi vô cùng độc ác tựa như người ngồi đó không phải là nàng nữa vậy

"Những người muội yêu thương nhất đều bị nàng ta từng bước cướp lấy ngay cả huynh cũng đã thay đổi huynh không còn là huynh của ngày trước nữa, Chiêu Phàm huynh càng muốn bảo vệ nàng ta thì ta càng muốn hủy hoại nàng ta!"

Chiêu Phàm nhướng mày lên, đôi mắt tàn nhẫn một lần nữa lại hiện ra hắn dùng thái độ băng lãnh đáp trả lại nàng

"Nếu như muội có hành động gì khiến Nhược Hy phải chịu tổn thương thì cho dù có là muội muội mà ta yêu thương nhất thế gian này ta nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho muội, Thiên Nhi hãy nhớ lấy!"

Ánh mắt Thiên Nhi chứa đựng sự bi thương bỗng chốc như chú chim nhỏ bị bỏ rơi, bị tất cả phản bội người vừa rồi thật sự chính là vị sư huynh yêu thương nàng hết mực đó sao, tại sao lại xa lạ đến vậy chút cảm giác ấm áp cũng không còn, thậm chí hắn còn đe dọa nàng không được làm hại đến Nhược Hy

Nàng nắm chặt lấy tấm chăn lụa, vẻ mặt lạnh lùng lần ắt tất cả ""Nam Cung Nhược Hy, ta sẽ đường đường chính chính một tay tiễn ngươi rời khỏi hoàng cung này!"

"Bệ hạ có người của Thương Vân Lệnh đến tìm người!"

Mạc Từ Ngôn tựa lưng vào ghế, ra lệnh cho thái giám đưa họ vào trong ""Cho họ vào!"

"Vâng!"

Ánh mắt đau thương, nụ cười lạnh lẽo đến vô hồn của Nhược Hy hiện ra trước mặt hắn khiến tim hắn khẽ nhói đau, vết nứt trong lòng hắn ngày càng lớn hắn khi đó không có cách nào ngăn nàng lại, hắn đã tàn nhẫn với nàng thì có tư cách gì ngăn nàng lại

Tại sao ông trời lại chêu đùa hắn như vậy đến khi bản thân hắn muốn hết lòng yêu nàng toàn tâm toàn ý muốn ở cạnh chăm sóc cho nàng thì Thiên Nhi lại trở về

"Bệ hạ!" Lời nói của Âu Dương Thần vang lên kéo hắn ra khỏi tâm can đau lòng, hắn mở mắt từ từ nhìn xuống hoàng bệ cao giọng nói

"Âu Dương Thần, Ninh Phong hai người đến đây có việc gì cần bẩm báo sao?" Hắn liếc nhìn sang Ninh Phong đang ngồi cạnh hắn cũng đã hơn 2 năm hắn chưa gặp lại nàng ta kể từ lúc nàng ta uống bát thuốc độc năm đó xem ra nàng vẫn như trước chẳng hề thay đổi vẫn là ánh nhìn lạnh lùng không sợ hãi bất cứ thứ gì

"Bệ hạ, hoàng hậu nương nương người đã trở về cung rồi hay sao?" Âu Dương Thần từ tốn nói một phần vẫn là quan sát xem thái độ của hắn

Từ Ngôn khẽ nhướng mày, hắn gật đầu về mặt có chút ngạc nhiên ""Đúng vậy, các người biết sao truyền tin nhanh đến vậy rồi à!"

Âu Dương Thần dường như định nói gì đó nhưng lại bị Ninh Phong ngăn lại, nàng lắc đầu ánh mắt ra hiệu cho hắn không được nói

"Bệ hạ sức khỏe hiện giờ của nương nương sao rồi, chúng thần có thể biết được không?"

"Hiện tại không có gì đáng lo ngại, vết thương đã bình phục nàng đang nghỉ ngơi tại Lành Hoa Cung các người không cần lo lắng"

Đấy mắt Ninh Phong mang chút ý cười tựa như đã trút bỏ được vô vàn khó khăn, nghe bệ hạ nói vậy nàng chính là vẫn yên tâm hơn cuối cùng nương nương cũng được bình an

"Thiên Nhi đã 3 năm biệt tích ta đã cho người đi tìm kiếm nàng 3 năm trong vô vọng nhưng vẫn không thể tìm thấy tung tích của nàng, 3 năm qua nàng ở đâu ta không hề hay biết nay lại trở về bình an trước mặt ta có phải là do cao nhân tốt bụng nào đó đã cứu giúp, liệu hai người có thể giúp ta tìm ra hân khi tìm được ta nhất định sẽ trọng thưởng hân 5 vạn lượng đủ để hân sống cả một kiếp đời" Hân chậm rãi nói, về mặt nhu hòa mang chút mệt mỏi

"Bệ hạ, không cần mất công đi tìm hân chắc hân là vị cao nhân tài cao mới cứu giúp được mạng sống của nương nương nay nương nương tỉnh lại hân chắc hân đã rời khỏi chỗ đó và tới nơi khác quy ẩn bệ hạ thiên hạ nhiều cao nhân vô kể sao chúng ta có thể tìm được ra người đó dễ dàng chưa nói tới hân mặt mũi ra sao chúng ta còn không biết" Ninh Phong cau mày nói

"Được rồi, Ninh Phong Âu Dương Thần hai người lui đi ta cần nghỉ ngơi một chút"

"Vâng, chúng thần xin lui" Ninh Phong nói xong liền theo Âu Dương Thần ra ngoài, nàng vừa bước đi vừa hít thở thật mạnh, miệng khẽ cười nhạt

"Ninh Phong, tại sao nàng không nói với bệ hạ chuyện nàng đã cứu nương nương không thấy bất công sao" Hân có chút không vui, kéo tay nàng lại hỏi

"Nương nương dù sao cũng đã trở về cung an toàn 3 năm qua ta giấu đi tung tích của người chỉ vì không muốn để cho bệ hạ biết chàng nghĩ xem nếu bệ hạ biết ta giấu nương nương đi trong 3 năm đó dù ta có cứu sống người thì vẫn là tức giận mọi chuyện cũng đã qua rồi, nương nương đã bình an trở về trong lòng ta đã nhẹ nhõm hơn, Thần Thần chàng đừng lo" Nàng đưa tay ra đằng sau lưng, ngược mặt lên ngắm nhìn thiên cảnh "Hôm nay đi uống rượu, ta đãi chàng mau đi thôi"

Được lợi hay không được lợi điều ta muốn bây giờ là được bình an bên cạnh chàng là đủ rồi, danh lợi cao sang phú quý. Ninh Phong ta không cần

"Bệ hạ, hoàng hậu nương nương đã tỉnh lại, nương nương muốn gặp người xin bệ hạ hãy tới Lành Hoa Cung một chuyến"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Một kiếp người u mê

Sau khi thái giám bẩm báo nàng đã hồi tỉnh hân lập tức di chuyển đến Lành Hoa Cung trên đường tới đó hân bắt chợt dừng chân lại ở Ngự Linh Cung trời cũng đã chuyển khuya mọi thứ trở nên yên tĩnh đến lạ thường, hân đưa mắt nhìn vào trong tâm cung của nàng ánh nến vẫn sáng rực khắp phòng nhưng bóng dáng nàng lại không thấy đâu, nghĩ đến chuyện sáng nay hân không có cách nào dám gặp nàng hân lúc này đang rất mệt mỏi rất đau khổ hân rất muốn nhìn thấy nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng thôi mọi thứ đều không còn tồn tại nữa nhưng tiếc rằng câu trả lời tàn nhẫn của hân đối với nàng chính là vết thương mãi mãi không thể xóa bỏ

Hân bước đi bóng lưng cao lớn đầy vẻ đau khổ, cô đơn thật ra nàng từ đầu đến cuối vẫn luôn luôn nhìn hân ánh mắt nàng nhất quyết không rời khỏi hân dù cho hân đã đi xa, khuất tầm mắt của nàng, giọt lệ mặn chát chảy xuống trên gương mặt xinh đẹp, tìm trong ngực khẽ nhói đau ngay lúc này rất muốn gần cạnh hân nhưng lại không thể nàng biết hân đang trên đường tới Lành Hoa Cung, nàng biết hân đang tới tìm Thiên Nhi

Vậy thì tại sao lại nhìn vào tâm cung của nàng với ánh mắt đau khổ như vậy, chẳng phải khi hân biết Thiên Nhi trở về trong lòng hân rất vui sao, chẳng phải hân rất muốn nàng ấy quay về sao

Lời nói tàn nhẫn của hân sáng nay khi một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim nàng cho dù trước mặt hân có tàn nhẫn với nàng bao nhiêu thì sâu trong lòng nàng vẫn muốn hân nói với nàng đó chỉ là dối trá

Càng nghĩ tới hân bản thân nàng lại thấy đau lòng hơn ai hết, cảm giác không thể thở nổi từng nổi đau cứ dần vọt trong lòng, nàng tự hỏi rốt cuộc bản thân là gì đối với hân

Mạc Từ Ngôn, chàng bảo ta phải làm sao? Rồi xa chàng hay cứ tiếp tục nhìn chàng ân ái ở bên nàng ấy một cách tàn nhẫn

Hân mở cửa phòng bước vào, Thiên Nhi đang ngồi cạnh cửa sổ trên tay nàng đang mân mê miếng ngọc bội màu trắng ngọc thấy hân bước vào nàng nghiêng người mỉm cười với hân

"Mạc Từ Ngôn, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau rồi"

Hân lặng lẽ nhìn nàng trên tay cũng đang cầm miếng ngọc bội màu trắng, ánh mắt sâu thẳm như hồ thu thủy nhìn xuyên thấu mọi vật mọi vui buồn hợp

tan vỡ như chuyện của kiếp trước bao nhiêu chấp niệm cùng một lúc ùa về trong tâm can hần, người ngồi trước mặt ngỡ như có trải qua hàng vạn năm nữa cũng không thể gặp lại nay lại trùng phùng cảm giác vui buồn lẫn lộn khó tả

Cánh môi nhỏ run rẩy mím chặt lại sau cùng lại cong lên một đường cong rực rỡ ý cười chưa đến mà trên gương mặt chảy xuống hàng lệ mặn chát thấm đẫm gương mặt tang thương xen lẫn vui mừng của nàng đã bao lâu rồi nàng không được gặp hần, hần vẫn như năm đó chỉ có khác mà đáng về ngày càng anh tuấn hơn lúc trước rất nhiều điều khiến nàng say mê không có cách nào vứt bỏ được

Hần chính là người khi đã không yêu thì sẽ không thể biết hần dịu dàng ôn nhu đến mức nào khi đã yêu rồi thì chính là không thể bỏ được, nàng đứng dậy chạy tới bên cạnh hần ôm chặt lấy hần, tựa đầu vào ngực hần tìm kiếm mùi hương trên cơ thể của hần mùi hương đó vẫn luôn hiện diện trên người hần vẫn không thay đổi chỉ vì mùi hương này khiến bản thân nàng như điên dại ở cạnh hần đến giờ phút này vẫn chưa thể quên đi dù chỉ một chút

Hần xoa đầu nàng thật dịu dàng thật ấm áp, nước mắt của nàng rơi xuống thấm trên y phục hần cánh tay nhỏ bé giữ chặt lấy thân thể hần không chịu buông ra

""Thiên Nhi, đừng trẻ con như vậy mau bỏ ta ra""

""Ta trẻ con cũng bởi vì ta quá yêu chàng Mạc Tử Ngôn, hơn 3 năm qua không được ở cạnh chàng cảm nhận hơi ấm của chàng, ta thật sự rất đau lòng"" Nàng ngước lên nhìn hần nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, giọng nói có phần trách móc hần

""Thiên Nhi, nàng mau ngồi xuống ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng đừng vội""

Nàng ngoan ngoãn nghe theo lời hần ngồi xuống cạnh hần, hần lôi ra trong y phục một tấm vải trắng lau đi nước mắt cho nàng ánh mắt hần nhìn nàng tuy rất dịu dàng nhưng sâu trong đáy mắt hần nàng cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo bao quanh hần, nàng cảm lấy cổ tay hần nhìn thẳng vào đôi mắt xám tuyệt điểm đó quả nhiên đúng là vậy

""Từ Ngôn... ""

""Thiên Nhi, bao nhiêu năm qua nàng đã ở đâu"" Hần bất chợt lên tiếng, một tay nắm lấy bàn tay nàng

Nàng im lặng hồi lâu rồi trả lời hần "" Ta không biết, Từ Ngôn chỉ nhớ rằng năm đó khi rơi xuống chân núi Lam Phong đầu bị thương rất nặng đến mức không thể tỉnh lại ta cảm nhận được mọi thứ xung quanh đang hiện diện nhưng lại không có cách nào tỉnh lại, trước mắt toàn là một màu đen u tối dường như không thấy ánh sáng xuất hiện cho tới khi ta tỉnh dậy, mọi thứ trong căn phòng đều rất chín chu khắp phòng tỏa ra mùi hương của linh dược rất dễ chịu ta có thể đoán được đó là căn nhà của một vị lang y nào đó đã có lòng tốt cứu giúp ta""

""Mọi chuyện sau đó xảy ra thế nào""

""Ta đã đi tìm khắp nhà nhưng lại không thấy bóng dáng của bất kì người nào cả liền viết một bức thư để lại cho họ rồi rời khỏi đó quay trở về Nguyên Quốc gặp lại chàng""

Hần không tỏ ra ngạc nhiên cũng không hỏi nàng thêm một lời nào khác chỉ khẽ ậm ừ một tiếng, nàng cảm thấy tay hần giọng nói nhẹ nhàng êm ru như thổi qua lòng hần

""Từ Ngôn, chàng sao vậy không được khỏe sao""

Hần lắc đầu, miệng khẽ cười để nàng an tâm "" Nàng đừng lo ta không sao""

""Bao năm qua không có ta bên cạnh chàng sống ra sao""

Nhớ lại những ngày tháng đó quả thực đối với hần là những ngày sống trong đau khổ dằn vặt ngay cả khi trăm ngọc của nàng được dâng lên trước mắt hần cũng chưa dám tin đó là sự thật, lao đầu như điên dại đi tìm nàng bỏ mặc Nguyên Quốc với hần lúc đó cho dù có phải đánh đổi đi Nguyên Quốc để tìm được nàng hần cũng sẵn sàng đánh đổi hết mọi thứ

""Thiên Nhi, ngày ta nhận được tin nàng mất Nguyên Quốc hôm đó mưa rất lớn, trời âm u tối tăm đến đâu cũng không bằng tim trong lồng ngực ta đang điên lên vì nàng, hoàng thất biến thành một màu bi thương u uất đau buồn mọi thần dân trong Nguyên Quốc vì nàng mà khóc từng bước đi, lúc đó ta lại rất muốn hỏi nàng tại sao lại làm như vậy tại sao lại bỏ ta đi, bọn họ nói nàng ra đi là để cho ta có được một kiếp hồng trần hạnh phúc nhưng nàng đâu biết được... nàng đi.. linh hồn của ta.. tình yêu của ta cũng đi theo nàng"" Nước mắt rơi trên mặt hần mang nét bi bi thương đến vô hạn

Nàng không cảm cự được mà ôm lấy hần vào trong lòng, nước mắt nàng bỗng nhiên cũng rơi theo hần cả hai im lặng một lúc lâu không ai nói gì hần cứ mặc cho nàng ôm vì hần lúc này mệt mỏi quá rồi hần không muốn phải cố gắng thêm nữa, hần trước giờ rất giỏi việc che giấu hết đi những cảm xúc bi thương để không ai phát hiện ra là hần đang đau

Chỉ hôm nay thôi, hần không muốn phải tiếp tục thêm nữa

""Tên đó nói với ta hoặc là mạng sống của chàng hoặc là mạng sống của ta nếu ta chết đi chàng sẽ được bình an Nguyên Quốc sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa, Từ Ngôn điều mà ta muốn nhìn thấy nhất chính là nụ cười của chàng và ánh mắt ôn nhu dịu dàng của chàng, chàng thử nghĩ xem có nữ nhân nào trên thế gian này là không muốn được nhìn thấy người nàng ta yêu được an yên""

""Nếu không có nàng, mọi thứ đối với ta tất cả sẽ chỉ còn là vô nghĩa nếu không có nàng.... Mạc Tử Ngôn ta sẽ chết, sẽ không còn là chính ta nữa, Thiên

Nhi nàng hiểu không?"

Thiên Nhi chạm vào môi hắn, một nụ hôn chứa đầy tình yêu của nàng dành cho hắn, hắn không phản ứng ánh mắt như nhìn vào hư vô, hắn lạnh lùng đẩy nàng ra hít thở một hơi thật mạnh

"Thiên Nhi đủ rồi, nàng mau đi nghỉ đi"

Nàng kéo lấy tay hắn, thuận miệng nói "'Chàng ở lại với ta, ta còn nhiều chuyện muốn nói với chàng, rất nhiều'"

Từ Ngón chạm lên mặt Thiên Nhi giọng trầm lại dứt khoát nói

"Ta hôm nay rất mệt muốn được đi nghỉ ngơi, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt ngày mai ta sẽ đưa nàng đi dạo"

Nghe hắn nói vậy, nàng từ từ buông tay hắn cho dù bản thân không đành lòng hắn trước giờ khi nghe nàng nói vậy đều là ở cạnh nàng cả đêm

Nụ hôn vừa rồi hắn không đáp trả

Cái ôm cũng rất vội vã tựa như hắn không hề muốn ôm nàng

Trong ánh mắt đó nhìn nàng càng lúc càng trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết

Hắn nói đi là ngay lập tức bước đi không quay đầu lại dù chỉ một lần

Mặc Từ Ngón.. chàng đã thay đổi rồi sao

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Diệp Tử trở về

Sáng sớm Nhượng Hy đã di chuyển tới hồ phù dung lớn trong Thiên Tử Thành, sen trong hồ hầu như đã rụng hơn bởi vì thời tiết chuyển mùa có chút hơi gió lạnh ở phương Nam bắt chợt thổi đến trên mặt nước chỉ còn cánh không thi thoảng có một vài chú chim nhỏ lướt qua trên mặt hồ tạo ra một số gợn sóng nhẹ tuy phù dung đã rụng hơn nhưng khung cảnh vẫn không chút thay đổi vẫn thâm tình như trước, gió thổi là lướt những bông hoa mọc gần đó rụng rơi phủ trắng bên bờ, cá dưới hồ thi thoảng lại ngoi lên mặt nước thời tiết hôm nay rất đẹp, nền trời trong trẻo ánh mặt trời dần le lói chiếu xuống mặt hồ

Nàng cảm bảo kiếm trên tay tới gần khoảng trống cạnh hồ, hít thở một hơi thật mạnh sâu trong đáy mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, thể lương vô cùng cả đêm hôm qua nàng không chợp mắt nổi bao nhiêu chuyện cứ liên tiếp ập tới nam nhân nàng yêu nhất quay lưng lại với nàng, người nàng lo sợ nhất cũng đã trở về đêm hôm qua nàng không biết giữa hai người đó có xảy ra chuyện gì hay không? Chỉ biết rằng nàng không thấy hắn trở về tìm trong lòng ngực lại nhói đau, nàng nhắm mắt lại trấn tĩnh bản thân

"Nam Cung Nhượng Hy không sao cả mọi chuyện vẫn ổn"

Nàng khẽ cười nhạt rút kiếm ra, những lúc này chỉ có luyện kiếm mới có thể giúp nàng bình tâm lại quên hết mọi chuyện đau khổ trên thế gian nhớ lại ngày trước khi có chuyện gì không vui nàng đều nhốt mình trong võ đạo 4 đến 5 ngày liền đều không ăn uống gì đến khi người gầy rạc đi không còn sức sống khi tỉnh lại mọi người trách móc thậm chí sư huynh còn rất tức giận.. nhưng nếu nàng không làm vậy thì sao có thể quên đi những đau khổ mà nàng đang phải chịu đựng

Từng đường kiếm sắc nhọn chém vào trong không trung dưới ánh nắng mặt trời gương mặt nàng sáng rực lên đôi mắt xanh vẫn đẹp tuyệt diệu không đổi, nàng xoay người bay lên đá lấy thanh kiếm trúng thẳng tới bức tường phía xa kia, nàng chạm chân xuống mặt đất, từng hơi thở nóng hôi phả ra mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt nàng, bất ngờ từ xa vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng của thanh kiếm vừa được rút ra

Nàng quay người lại về mặt ánh lên chút bất ngờ "'Diệp Tử'"

Diệp Tử tới cạnh nàng trên tay cũng đang cầm một thanh kiếm cúi người xuống hành lễ trước nàng

"Nương nương, thần trở về rồi"

Nàng mỉm cười đã bao lâu rồi nàng không được nhìn thấy Diệp Tử kể từ sau vụ việc của Thương Vân Lệnh nàng ấy bắt chợt rời khỏi Thiên Tử Thành quay về Bách Hoa Môn rất gấp không kịp nói với nàng một lời nay nàng ấy quay lại trong lòng nàng cảm giác thoải mái hơn một chút dường như bao mệt mỏi của hôm qua cũng theo đó mà tan biến, ánh mắt của Diệp Tử lúc nào cũng luôn băng lãnh người ngoài nhìn vào chẳng thể biết nàng ấy đang nghĩ gì cách nàng ấy hành xử đều giống như nam nhân trên người một chút nữ nhân cũng không có hơn nữa bản thân lại là người mạnh nhất Bách Hoa Môn

Nhiều lúc nàng tự hỏi liệu nàng ấy đã từng vương tình yêu hồng trần bao giờ chưa, nàng ấy lúc nào cũng mạnh mẽ, vẻ mặt lãnh đạm đặc biệt là đôi mắt

của nàng ấy rất đẹp nhưng cũng rất tàn nhẫn

Tựa như một người chưa tình biết tình thế đau khổ là gì

""Diệp Từ, người quay về rồi sao""

Diệp Từ nhướn mày lên, ánh mắt nhìn thẳng nàng dáng vẻ của nương nương rất mệt mỏi người đã gầy đi rất nhiều hơn nữa trong nụ cười đó xen lẫn sự đau thương vô hạn, chẳng lẽ người đã gặp chuyện gì khi nàng trở về Bách Hoa Môn

""Nương nương, người có chuyện gì sao nhìn người rất mệt mỏi""

""Người nhận ra sao"" Nhượng Hy khẽ cười trong lòng thoải mái hơn một chút đỡ lấy thanh kiếm từ tay Diệp Từ

Diệp Từ gật đầu "" Vâng, liệu người có thể nói cho thần biết không""

Nhượng Hy ngồi xuống chiếc ghế ngọc gần đó, nàng tựa lưng vào ghế ánh mắt nhìn về phía hồ phù dung nhẹ nhàng nói

""Người đã từng yêu chưa, Diệp Từ""

Diệp Từ thoáng sững sờ như không hiểu lời nàng nói ngây ngốc hỏi lại "" Nương nương người vừa nói gì vậy""

""Người đã từng yêu một nam nhân nào đó đến mức hơn cả mạng sống của mình chưa""

Diệp Từ im lặng như tờ không đáp lại câu hỏi của nàng, câu hỏi của Nhượng Hy đã đâm thẳng vào tim nàng, một trái tim đã dường như đã đóng băng lại mãi mãi không có cảm xúc, ánh mắt nàng lay động dường như không muốn trả lời, nàng cúi mặt xuống tay cầm chặt thanh kiếm

Nhượng Hy thấy bộ dạng của Diệp Từ không hiểu sao đột nhiên lại bật cười ngây ngốc

""Vậy là chưa từng rồi, nếu đã chưa từng thì sao có thể hiểu được cảm giác này""

""Có một người mà cả đời ta nghĩ bản thân ta không nên yêu không thể dính vào người đó bởi vì ta ở cạnh hắn chỉ vì cha ta và cả gia phủ ta hoàn toàn không nghĩ cho bản thân, ta nghĩ bản thân dù có chịu đựng một chút thì có sao dù sao hắn cũng không có hứng với ta cả đời này cũng vậy, khi đó chỉ nghĩ sau này nếu ta và hắn có hòa ly ta cũng không cảm thấy phải hối hận bởi vì ta đã vì phụ thân mà nhốt bản thân trong cái lồng chim đó nhiều năm dài nay được tự do ta sẽ được làm điều mình thích, ta rất muốn được đi phiêu du khắp thiên hạ đi tìm những điều khiến ta cảm thấy thú vị""

""Nhưng rồi bản thân lại vì hắn mà si mê nguyện từ bỏ tất cả chỉ vì muốn ở cạnh hắn, từng ấy thời gian trôi qua ta đã quen với cuộc sống có hắn ở cạnh ta đã từng nghĩ nếu trong thế gian này không có hắn thì ta sẽ phải làm sao, đến bây giờ ta đã có được câu trả lời chính là không thể sống được ta hoàn toàn thua rồi, ta thua vì ta yêu hắn, ta thua vì để bản thân rơi vào trong ái tình đó dù biết trong lòng hắn cũng chẳng hề có ta, mọi thứ đều nguyện trao cho hắn để rồi đến khi người hắn yêu nhất thế gian này trở về cũng là lúc ta nhận ra bản thân hoàn toàn vô dụng rồi""

Nhượng Hy cười như không cười, nàng thất thần nhìn vào hư vô trong phút chốc bản thân muốn rời khỏi nơi này để có thể thoát khỏi số phận bị thương của nàng

Diệp Từ vẫn đứng đó lẳng lặng nhìn Nhượng Hy tâm can đảo lộn thì ra bất kể ai khi yêu vào rồi đều trở nên như vậy nhất là khi bản thân lại đi yêu một người không nên yêu thì càng đau khổ hơn nhìn Nhượng Hy lúc này thực rất giống nàng của nhiều năm về trước khi bản thân chót si mê một người cứ ngỡ nàng và hắn sẽ mãi mãi được ở cạnh nhau vậy mà hắn đã phải bội nàng, phản bội tín ngưỡng của nàng, hắn tuyệt tình đẩy nàng xuống hồ băng vạn năm lạnh lẽo chính hồ băng đó đã đóng băng trái tim của nàng phá vỡ đi từng ấy chấp niệm của nàng dành cho hắn

Năm đó khi tỉnh lại rồi nhìn xung quanh mọi ánh mắt của sư đồ đồng môn nhìn nàng bằng thái độ nhạo nhẽo khinh thường đó cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân nên chết đi, không nên sống cổ họng đau rất hận đã biệt tích mọi tung tích về hắn cũng theo gió mà cuốn đi, sau đó rất nhiều thời gian nàng mới có thể trở lại như lúc trước, sư phụ đã từng nói với nàng

Thế gian vạn vật sầu khổ

Chia ly từ biệt một kiếp người u mê

Diệp Từ con không nên luyến tiếc một người như hắn, con phải sống vì bản thân nhất định phải sống vì bản thân chỉ khi con trở nên mạnh mẽ con sẽ quên hết mọi chuyện, sẽ quên hết

Nàng quỳ xuống trước mặt Nhượng Hy, nụ cười đầu tiên hiện lên trên miệng nàng

""Nương nương, thần không biết phải khuyên người như thế nào nhưng thần muốn nói với người một điều người nhất định phải sống vì bản thân, tình ái thế gian đau khổ bị thương là chuyện thường sống một kiếp trần gian bình thân mới chính là khó""

""Thần sẽ ở cạnh người giúp người vượt qua mọi chuyện""

Đáy mắt Nhượng Hy đầy ý cười, nàng nắm lấy bàn tay của Diệp Từ ánh mắt sáng rực như sao trời chợt hiện lên, nàng cười nhạt "" Diệp Từ, cảm ơn người""

Diệp Từ nắm tay nàng đưa nàng đứng dậy, nghiêng đầu nói "" Nương nương, chúng ta có thể luyện kiếm chứ thần sẽ giúp người chi khi trở nên mạnh nhất người sẽ quên hết mọi chuyện""

""Được""

Trong không trung hai nữ nhân cùng nhau bay lên xoay người đưa đầu kiếm về hướng đối phương ánh mắt nhìn không khoan nhượng, Diệp Từ quả nhiên là vẫn nhường nàng một chút, cả hai đường kiếm nhanh như gió không ai chịu thua, trận đấu chỉ dừng lại khi một giọng nói êm dịu vang lên

""Ồ đây có vẻ rất vui""

Nhược Hy cùng Diệp Từ quay lại nhìn, Từ Ngôn và Thiên Nhi đã đứng ở đó từ bao giờ, Nhược Hy thoáng chấn động rồi miệng tắt đi nụ cười chỉ vừa mới hé lên, gương mặt lúc này nhìn rất đáng sợ, Diệp Từ mở to mắt nhìn nữ nhân tuyệt diệu đứng cạnh bệ hạ đột nhiên quý xuống hành lễ dù trong lòng không biết nàng ta là ai vốn định ngược lên hỏi nàng thì nàng đã rời khỏi từ lúc nào

"" Ta nghe nói thân thể của hoàng hậu nương nương không tốt chỉ vừa mới tỉnh lại vậy mà đã đủ sức để đi lại"" Nhược Hy dứt kiếm vào trong vỏ sau đó thần nhiên nói

""Bổn cung cũng muốn đến thăm nàng, dù sao bổn cung cũng là chủ nhân của hậu cung vẫn là nên đi thăm phi tần của Từ Ngôn"" Lời nói giễu cợt của Thiên Nhi lộ rõ, nàng ta cười như không khinh ghét nàng ra mặt "" Phải không, Từ Ngôn""

Từ Ngôn từ đầu đến cuối chỉ nhìn nàng, ánh mắt không một lúc nào rời khỏi, hắn không trả lời cũng chẳng đáp lại

"" Hôn nữa hôm qua hai chúng ta đều không cảm thấy khỏe nên sáng nay định đi dạo không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng này""

Nhược Hy bình tâm quan sát hành động của Thiên Nhi, thật đáng buồn cười nàng ta có phải là đã coi thường nàng quá không? Nghĩ nàng dễ bắt nạt sao? Thật mạo mạn, nàng không liếc nhìn Từ Ngôn lấy một cái

Cả hai chúng ta đều không khỏe? Nàng nhếch miệng quả nhiên hai người đó hôm qua đã ở cạnh nhau dù trong lòng rất đau khi nghe nàng ta nói vậy một khoảng không trong tâm trí bỗng nhiên đồ rầm xuống khóe mắt đã đỏ ửng nhưng vẫn cố kìm lại, nàng cười lớn

""Thật không dám, hoàng hậu nương nương thân phận của ta nhỏ bé chỉ đơn giản là muốn sống bình an ngày này qua ngày qua trong cung người không nên bận tâm tới một người như ta hơn nữa ta cũng chẳng vui về gì khi gặp nương nương chi bằng người đừng nên thường xuyên tới đây tìm ta, ta không dám chắc bản thân sẽ hành xử với nương nương như thế nào đâu""

""Ta dù sao cũng đường đường là hoàng phi của Nguyên Quốc này xét về ngôi vị cũng chẳng kém người là bao người hiểu ý của ta chứ, Thiên Nhi Hoàng Hậu""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tình yêu của chàng dành cho ai

Thiên Nhi đứng người trước câu nói của Nhược Hy, lời nói vô cùng chế giễu nàng hoàn toàn không có chút kính nể, ánh mắt lạnh lùng của nàng ta nhìn nàng tựa như kẻ thù đang đứng trước mặt

Nàng ta nói địa thế hơn nàng không đáng là bao, thật nực cười sao nàng ta lại dám so đo với nàng như vậy nàng dù sao cũng là chính cung hoàng hậu chủ nhân cao quý ở hậu cung, nàng ta chỉ là một hoàng phi nhỏ bé dưới quyền của nàng chẳng lẽ một thiên phượng cao quý như nàng ta từ trước đến nay chưa học phép tắc trong cung sao?

Thiên Nhi khẽ cười, nụ cười mang đầy sự tức giận bên trong nhẹ nhàng nói

"" Nhược Hy, nàng dù sao cũng là một hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc, bổn cung thân là hoàng hậu chủ nhân hậu cung giữa hai chúng ta có một khoảng cách rất lớn nàng nói như vậy chẳng phải là đang coi thường bổn cung sao""

Nhược Hy đầu vẫn tựa lưng vào ghế, cười nhạt chế giễu không thèm liếc nhìn nàng ta một cái

""Vậy sao, ta thật không biết rằng mình đang coi thường nương nương ta vốn chỉ muốn nương nương biết rằng con người ta nếu ai không dă động tới ta ta nhất định sẽ không liên can đến người đó và nếu như đã muốn dă động tới Nhược Hy ta thì đừng trách ta không tôn trọng người đó""

Thái độ ngạo mạn, coi thường Thiên Nhi của nàng khiến Từ Ngôn có chút tức giận nhưng hắn lại không nói một lời, ánh mắt vẫn nhìn về hướng nàng hắn có cảm giác như nữ nhân ngồi đó không phải là nàng vậy nụ cười khinh bi lộ rõ tận mặt, trong đáy mắt nàng dường như không hề có hắn đang đứng đó có cảm giác nào đó trong ngực tê tái, nhói đau từ khi nào cả nàng và hắn đều trở nên xa lạ như vậy

Thiên Nhi càng lúc càng trở nên tức giận, nàng nhìn sang Từ Ngôn đứng bên cạnh nàng, hần từ đầu đến cuối không nói một lời, rõ ràng nàng đang bị nàng ta coi thường dùng lời lẽ chế giễu nàng chẳng lẽ hần không biết sao hay là bởi vì hần không muốn làm nàng ta tổn thương nên mới không ra mặt, ánh mắt hần đang nhìn về hướng nàng ta không rời khỏi, nàng bám tay vào ống áo của Từ Ngôn khiến hần giật mình quay lại

""Từ Ngôn, thiếp là chính cung hoàng hậu, nàng ta chỉ là một nữ nhân nhỏ bé vậy mà dám coi thường thiếp chàng phải làm rõ cho thiếp""

Hần nhướn mày lên thân thể chần chừ đứng lại tựa như đang đợi một thứ gì đó đến, một người lãnh đạm kiêu ngạo như hần cũng có ngày khi đứng trước hai nữ nhân quan trọng nhất với hần lại chẳng thể nói một lời

""Từ Ngôn"" Khóe mắt Thiên Nhi đỏ ửng, nước mắt dần trào ra thực ra nàng đau lòng không phải vì không cãi nổi ả tiện ti đó mà trong mắt hần bây giờ không có nàng trong mắt chỉ toàn là hình bóng của nàng ta coi nàng như chưa từng tồn tại, lòng nàng siết chặt lại nàng tự hỏi trong lòng hần nàng là gì, nàng đối với hần là gì

Hơn ba năm qua nàng biệt tích hần ở đây đã có bao nhiêu chấp niệm với nàng ta, hai người đã có với nhau những gì nàng không thể biết

Hần nói hần yêu nàng, rất yêu nàng vậy cái tình yêu đó của hần là gì

Là trong lòng thật sự yêu nàng hay chỉ còn lại là trách nhiệm mà hần phải dành cả đời để chăm sóc cho nàng

Ánh mắt hần nhìn nàng đã thay đổi, thật sự đã thay đổi rồi

Lòng Từ Ngôn thoáng chấn động, hần kéo Thiên Nhi gần lại lau nước mắt cho nàng sau đó liền quay về hướng nàng lãnh đạm nói

""Nhược Hy, đủ rồi nàng đừng có làm loạn""

Nhược Hy cười nhạt, khinh thường nhướn mày, thân nhiên hỏi lại

""Ta nghĩ bệ hạ nên đưa hoàng hậu của người trở về cung trước khi ta nói thêm những lời làm tổn thương đến nàng ấy? Cả hai người tốt nhất đừng nên đến đây một lần nữa ta sẽ cảm thấy không vui rất không vui""

Câu nói như một mũi tên sắc bén đâm thẳng vào tim Từ Ngôn, gió lạnh bất chợt thổi qua khoảng không cảm giác đau đớn bất ngờ thổi đến

Nàng chính là người nói ra câu này nhưng chính bản thân nàng là người đau nhất, tổn thương nhất chẳng phải hần đã nói rồi sao hần từ trước đến nay trong lòng chỉ có Thiên Nhi không hề có hình bóng của nàng ở trong đó, ngày hôm đó hần đã nói với nàng Thiên Nhi là người quan trọng nhất mà hần không thể vứt bỏ chỉ bằng cử đề họ hạnh phúc như vậy mà ở cạnh nhau còn nàng nàng sẽ rời khỏi Thiên Từ Thành mãi mãi rời xa hần

Cách hần kéo Thiên Nhi lại gần thật dịu dàng, hần chưa từng đối xử với nàng dịu dàng như vậy một chút cũng chưa từng

Nhìn hai người họ ân ái ái trước mặt nàng, nàng không thể chịu được nên mới nói như vậy thật ra trong lòng lại không hề muốn như vậy

Cứ ngỡ cả đời sẽ được ở cạnh hần, cùng hần trải qua một kiếp phàm trần thật hạnh phúc nhưng tất cả đã dập tắt rồi, cả hai giờ đây ở trước mặt nhau tựa như xa cách hàng nghìn dặm không thể gần lại được nữa

Hần đã chọn Thiên Nhi, nàng tôn trọng hần nàng sẽ tác thành cho hai người được ở cạnh nhau vĩnh viễn không rời

""Từ Ngôn, chúng ta đi thôi thiếp mệt rồi chàng hay đưa thiếp về cung"" Thiên Nhi yếu ớt nói, cầm lấy bàn tay to lớn của hần chờ hần đưa nàng đi, hần nhắm mắt lại lập tức quay lưng đi dù trong lòng như đang vỡ ra thành từng mảnh, hần trầm giọng nói

""Thiên Nhi, chúng ta đi thôi""

Thiên Nhi mỉm cười gât đầu, tâm thái đã tốt hơn một chút cầm tay hần cả hai cùng rời đi, Nhược Hy ngồi đó bất chợt lên tiếng, đôi mắt tuyệt diệu từ từ nhắm lại thường thức gió lạnh của phương Nam thổi tới, gió có lạnh đến đâu cũng không lạnh bằng lòng nàng, trái tim đang dần dần chìm xuống hồ băng lạnh giá trở nên vô cảm xúc, mãi mãi xa cách không thể nào quay trở lại được nữa

""Ta sẽ không gặp bệ hạ nữa, bệ hạ cũng đừng tìm ta giữa bệ hạ và ta đã thật sự có một khoảng cách quá lớn rồi""

Hần đứng lại, đau đớn tê dại như nhấn chìm tâm trí, gương mặt hần tối sầm lại trong mắt hần tràn đầy sự tuyệt vọng bị ai nộ cười vô hồn chợt hiện lên

Tại sao nàng có thể tuyệt tình với hần như vậy, nàng nói hần không nên đến gặp nàng nữa

Nếu không gặp lại nàng nữa hần sẽ phải sống như thế nào, ở trong cùng một khoảng trời mà không thể gặp được nhau còn cảm giác nào đau đớn hơn như thế nữa

Hần rất muốn quay lại, hần muốn ôm nàng vào lòng hần muốn nói cho nàng biết cảm giác của hần nhưng hình ảnh Thiên Nhi lại hiện lên trong tâm trí, nữ nhân ở cạnh hần đây nàng rất yếu đuối nàng rất cần hần ở cạnh, nếu không có hần thì nàng sẽ phải sống thế nào

Là hần nợ nàng, món nợ này hần phải dùng cả đời để trả lại cho nàng, hần không thể vứt bỏ nàng càng không thể làm nàng tổn thương

Là hán đã hứa đòi đòi kiếp kiếp sẽ ở cạnh nàng, chỉ cần nàng còn sống hán vẫn sẽ yêu nàng hán vẫn sẽ dành tất cả để bảo vệ nàng, hán đã hứa rồi hán không thể phản bội nàng được chỉ vì lời hứa năm đó đã trói buộc hán ở cạnh nàng, kiếp này của hán vĩnh viễn không thể xóa bỏ được lời hứa năm đó

Hán không thể.. mãi mãi không thể

Nhược Hy nuốt xuống giọt nước mắt đau thương khi mở mắt ra những ngày tháng đó bất ngờ ủa đến, những năm tháng mà hán và nàng ở cạnh nhau dù không rõ vị trí trong lòng của cả hai những quãng thời gian đó rất vui vẻ khiến nàng không thể quên đi và cả ngày hôm đó khi cả hai cùng nhau động phòng đã hứa với nàng những gì hán đã tàn nhẫn quên đi tất cả, chỉ còn lại mảng kí ức đau thương còn sót lại

Nhược Hy, ta sẽ bảo vệ nàng

Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc, ta sẽ ở bên cạnh nàng cùng nàng sống nốt đoạn duyên kiếp còn lại

Nhược Hy, ta yêu nàng

Mạc Từ Ngôn là chàng đã ép ta, chính chàng là người đã ép ta trở nên tuyệt tình như vậy

Những năm tháng cùng chàng trải qua bao gian khổ, hạnh phúc cuối cùng đã kết thúc rồi

Diệp Từ đứng đó lẳng lặng nhìn Nhược Hy, nàng không dám nói một lời dường như đã hiểu ra mọi chuyện vừa xảy ra trước mắt

Nương nương, có phải người đang rất đau khổ không ta có thể làm gì để giúp cho người

Diệp Từ nàng có thể hiểu được Nhược Hy là một nữ nhân mà ai cũng có thể xem thường, nàng luôn mạnh mẽ khí chất bao quanh chẳng khác nào một nam nhân thực thụ cho dù đáy mắt đã đỏ hoa nhưng cương quyết vẫn không rơi một giọt nước mắt

Có phải khi một người trong lòng đã tràn ngập sự tuyệt vọng đau khổ liền trở nên lãnh đạm tuyệt tình hơn trước không?

""Diệp Từ, chúng ta đi thôi trở về cung""

""Nương nương, nếu người muốn khóc thì cứ khóc thán sẽ ở bên cạnh người xin nương nương đừng chịu đựng một mình""

""Nếu như có một ngày ta rời khỏi Thiên Từ Thành, người sẽ đi cùng ta chứ""

Nụ cười của Nhược Hy khiến Diệp Từ giật mình, Nhược Hy thở một hơi thật mạnh ngược lên nhìn bầu trời xanh rộng lớn, bí ẩn kia, đôi mắt xanh sáng rực như vì sao tinh tú trên bầu trời đêm

""Nơi này đã thật sự không còn dành cho ta nữa rồi""

Từ Ngôn đưa Thiên Nhi quay về Lãnh Hoa Cung, sắc mặt vẫn không tốt hơn một chút chân mày hán nhíu lại tâm can đau đớn cổ dòn nén vào sâu trong lòng, hán trầm giọng nói

""Thiên Nhi, nàng nghỉ ngơi đi ta phải quay về đại điện""

Thiên Nhi có chút lo lắng liền kéo tay hán lại ngược lên nhìn hán đáp lại

""Từ Ngôn, chàng có chuyện gì không vui sao ở lại cùng ta ta sẽ giúp chàng thoải mái hơn""

Từ Ngôn lắc đầu, hán cười nhạt xoa đầu nàng ""Thiên Nhi, ta không sao nàng nghỉ ngơi cho tốt đi ta sẽ lại đến thăm nàng sau""

Nàng vẫn cố chấp không buông tay hán ra, nàng cắn chặt môi lóp sưng mọng đọng lại trên mi mắt

""Từ lúc thiếp quay trở về đã mấy đêm chàng không chịu ở cạnh thiếp lấy một lần, trước kia không cần thiếp bảo chàng cũng tự nguyện ở lại cùng thiếp vậy mà giờ đây cho dù thiếp có cầu xin chàng ở lại chàng cũng dứt khoát rời đi, Mạc Từ Ngôn trong lòng chàng có còn thiếp hiện hữu trong đó nữa không""

Hán thoáng một cái trấn an nàng lại ""Thiên Nhi, nàng đừng trẻ con như vậy mau đi nghỉ đi""

Nàng đứng dậy, dùng lực vung tay hán ra lệ ở khóe mắt không chịu nổi tuôn xuống thành từng dòng mặt chất, nàng hét lớn với hán ""Thiếp không thể chịu được nữa rồi, khi thiếp ở cạnh chàng chàng từ đầu đến cuối chỉ nhìn về phía nàng ta hoàn toàn không để ý đến thiếp, nàng ta nạt lộ thiếp chàng cũng không nói một lời, có phải vì chàng sợ nàng ta sẽ tổn thương không vậy chàng có nghĩ tới cảm giác của thiếp không""

""Mặc dù chàng ở cạnh thiếp nhưng trong lòng chàng lại không hề có hình bóng của thiếp, chàng đã yêu nàng ta rồi có đúng không""

""Thiên Nhi.. nàng"" Mạc Từ Ngôn không chịu được mà gầm lên, giữ chặt lấy tay nàng

""Vậy thiếp hỏi chàng, thiếp với nàng ta ai quan trọng hơn hiện giờ trong lòng chàng đang có hình bóng của ai, là thiếp hay chính là Nam Cung Nhược

Hy""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cường ép số phận

Thiên Nhi khựng người lại thân thể nàng run lên, ánh mắt đỏ sao có thể tuyệt tình đến vậy nàng không thể biết sâu trong ánh mắt lạnh lẽo đó đang chứa đựng điều gì, có nghĩ đến nàng không có sợ rằng nàng sẽ khóc không nàng đã ở cạnh hắn bao nhiêu năm như vậy đến tận giờ này vẫn chẳng thể hiểu nổi hắn ánh mắt ngọc thủy đỏ ửng lên

""Nàng ta và ta ai quan trọng với chàng, mau nói cho ta biết""

Hắn không nói một lời đỡ nàng ngồi xuống giường, một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng một tay xoa đầu nàng thật ôn nhu, dịu dàng

Hắn cười chua xót, tại sao cả hai người đều một mực bắt hắn phải đưa ra lựa chọn đối với hắn lựa chọn này còn khó khăn hơn gấp vạn lần khi một mình hắn chống lại bọn phản quân bảo vệ Nguyên Quốc

Trong cuộc đời hắn hai chữ "khó khăn" chính là chưa từng được nếm trải qua đối với hắn bất cứ việc gì cũng dễ dàng, ngay cả việc hắn phải một mình chống lại 5 đế quốc phản quân trên tay chỉ có một thứ vũ khí duy nhất đó là một thanh kiếm vậy mà việc đó cũng chẳng khiến hắn vương bận tới

Hắn không thể nói cho nàng biết một điều chính là người trong tim hắn bây giờ là ai, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng thể tự đưa ra cho mình một lời hồi đáp chính xác làm sao có thể nói cho nàng biết

Nàng và Nhượng Hy đều là hai người khác nhau, tính khí cũng khác nhau

Nàng là một nữ nhân rất dịu dàng, ôn nhu tính khí của nàng thanh khiết tựa như ngọc giọng nói của nàng rất dễ nghe bất cứ ai chỉ cần nghe vào một lần đều muốn nghe thêm lần thứ hai, nàng mang phong thái cao quý tựa như nàng chính là sinh ra để làm hoàng hậu cả cuộc đời của nàng chỉ gắn liền với hai chữ "cung thất", nàng đồng ý ở cạnh hắn nguyện một kiếp sống bình an cạnh hắn, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một nữ nhân nào khác ngoài nàng có thể bước vào trái tim hắn nhưng.. hắn đã sai

Nhượng Hy hoàn toàn khác nàng, một nữ nhân bất cứ lúc nào cũng có thể cầm thanh kiếm trên tay và đe dọa người khác, nàng ấy vốn mang thân phận thiên kim đại tiểu thư của đại thần lớn trong cung cứ tưởng rằng nàng ấy cũng như nàng nhưng dường như không phải cuộc đời của nàng ấy sinh ra không phải là để sống như chim bị nhốt trong lồng, nàng ấy đã từng nói nàng ấy muốn được tự do, nàng ấy muốn được phiêu bạt thiên hạ cùng các huynh đệ do vậy nàng ấy mới giấu việc mình lên ra khỏi cung cải trang nam để tham gia vào đại hội anh hùng để thực hiện tín ngưỡng của nàng ấy,thoát khỏi chốn hoàng cung nhàm chán tự do phiêu bạt cùng Thương Vân Lệnh

Nhưng hắn lại không cho phép điều đó những người càng muốn rời bỏ hắn hắn sẽ làm mọi cách để ràng buộc người đó ở lại, vĩnh viễn không thể thoát khỏi hắn chính vì vậy hắn mới trở nên ích kỉ, hẹp hòi càng lúc càng không muốn để mất nàng cho đến cuối cùng khi hắn nhận ra hắn rất yêu nàng thì Thiên Nhi lại trở về

Thiên Nhi là đoạn niệm hắn trân trọng nhất, hắn yêu thương nhất hắn nợ nàng một sinh mệnh nên hắn không thể rời bỏ nàng, nếu rời bỏ nàng hắn còn mặt mũi nào nhìn nàng, nhìn thiên hạ mà làm vương được nữa

Còn Nhượng Hy, nàng chính là người hắn yêu nhất chính vì vậy hắn cũng không thể rời bỏ nàng

Liệu có ai thấu hiểu cho một nam nhân như hắn, hoàng đế thì sao? Hoàng đế cũng có cảm xúc cũng muốn được bảo vệ nữ nhân của mình đến cuối đời như những nam nhân bình thường khác ngoài kia

Nhưng tại sao lại khó như vậy?

""Thiên Nhi, nàng tin ta không""

""Tin chàng? Chàng bảo ta phải tin chàng như thế nào"" Thiên Nhi đẩy hắn ra, nước mắt vẫn rơi là chỗ

""Nàng đã ở cạnh ta bao nhiêu năm như vậy đến giờ còn nói không tin ta""

""Đồ điên, chàng cứ như vậy sao ta có thể tin chàng được"" Nàng gạt đi nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, chân mày nhíu lại lườm hắn một cái, hắn cười nhạt một tiếng nói tiếp

""Vậy ta hỏi nàng, trước khi thành hôn với nàng ta đã nói những gì với nàng nàng còn nhớ chứ Thiên Nhi""

Thiên Nhi sững người, làm sao mà nàng có thể quên được đó chính là những lời khiến nàng hạnh phúc nhất chính vì những lời nói đó nàng mới quyết định

thành hôn với hắn, ánh mắt hắn khi đó rất chân tình rất đáng để tin tưởng, một giây nàng cũng chưa từng quên đi dù chỉ một câu nàng

""Ta sẽ không rời bỏ nàng, nàng dù cho có gặp bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ cùng nàng đối mặt với nó""

""Năm đó là nàng vì ta mà cận kề cái chết, giây phút đó ta đã hứa rằng chỉ cần nàng còn sống sót và quay về ta nhất định sẽ chăm sóc nàng, ta nhất định sẽ ở bên cạnh để trả ơn cho nàng là ta thật lòng không muốn bỏ mặc nàng, ta không muốn để nàng một mình chịu đựng với nỗi đau""

""Từ Ngôn, chàng không gạt ta chứ người trong lòng chàng đến giờ phút này vẫn là ta vẫn chính là ta đúng chứ"" Thiên Nhi vẫn chưa tin, buộc miệng hỏi lại trong lòng nàng đã vui hơn một chút chỉ cần không phải là nàng ta thì nhất định nàng sẽ vui trở lại

Về anh tuấn thoáng hiện lên trên gương mặt hắn thế nhưng hiện tại bao trùm lên trên gương mặt anh tuấn đó chính là vẻ nặng nề cực độ, tâm như tro tàn, tâm can đảo lộn không rõ phương hướng, hắn trầm giọng nói mang theo chút cười gượng gạo, một môi vô cùng

""Nếu khi đó ta vẫn coi Nhược Hy là quan trọng vậy tại sao lại nắm tay nàng rời khỏi mà không chạy tới phía nàng ấy bỏ mặc nàng đứng cạnh đó""

""Thiên Nhi, ta không thể rời bỏ nàng, mãi mãi không thể ta còn nợ nàng nợ nàng rất nhiều ta nhất định sẽ trả hết cho nàng""

Thiên Nhi ôm chặt lấy hắn, vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng tột độ không buông hắn ra miệng nàng cong lên một nụ cười mỹ mãn, cuối cùng nàng cũng tìm được câu trả lời từ hắn

Mạc Từ Ngôn không thể rời bỏ nàng, đúng vậy bao nhiêu năm nàng ở cạnh hắn đoạn chấp niệm đó sao có thể nói quên là quên đi được, nàng không yêu lắm người nam nhân mà nàng chọn ngay từ đầu chưa hề là sai nếu như nàng không tin tưởng hắn không hề coi hắn là người quan trọng nhất với nàng thì ngay từ giây phút đó nàng đã chọn Từ Hiên

Tình cảm của Từ Hiên dành cho nàng không thua kém Từ Ngôn dù chỉ một chút, nàng biết tình cảm của Từ Hiên nhưng chỉ coi đó như là một tình cảm huynh muội đơn thuần giữa hai người, nếu nàng nói ra cả hai sẽ không còn như trước nữa khi Từ Hiên nói với nàng một lòng rất yêu nàng, hắn rất cần nàng cầu xin nàng đừng quay về bên Từ Ngôn nhưng nàng lại dứt khoát điều đó với hắn nàng biết nàng càng im lặng thì sẽ khiến cho hắn càng vọng tưởng càng ôm hi vọng là nàng sẽ yêu hắn nhưng tình cảm chỉ có một cũng như nam nhân duy nhất trong lòng nàng cũng chỉ có một chính là Mạc Từ Ngôn

Cứ tưởng rằng hắn sẽ ép nàng, tàn nhẫn ép nàng quên đi mọi điều về Từ Ngôn đường đường chính chính ở cạnh hắn nhưng hắn đã không làm vậy hắn khi đó chỉ mỉm cười chua chát và nói một câu duy nhất cả đời này nàng không thể quên được

""Thiên Nhi mau đứng lên, ta đưa nàng quay về cạnh Từ Ngôn tác thành cho hai người một kiếp không rời xa""

Từ bỏ một người yêu ta hơn chàng để ở cạnh chàng, Mạc Từ Ngôn ta mong rằng bản thân ta sẽ không phải hối hận vì lựa chọn năm đó

""Từ Ngôn, chàng sẽ ở cạnh khi ta ngủ chứ""

""Được, nàng mau ngủ đi khi nào nàng ngủ rồi ta mới an tâm rồi đi"" Hắn gạt đầu, đỡ nàng nằm xuống vỗ lấy chiếc chăn lụa đắp lên người nàng

""Từ Ngôn, cảm ơn chàng""

Dứt lời nàng liền chìm sâu vào giấc mộng bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hắn thật chặt không để hắn rời đi mất, hắn lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu sau khi nàng ngủ rồi hắn liền đứng dậy rời đi, nhẹ nhàng khép cánh cửa tấm cung lại

Thở dài một tiếng đến đau lòng, hắn tựa lưng vào cánh cửa từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống trời chuyển thành màu u tối đáng sợ, sét đánh vang trên trời nhưng vẫn không thể làm lay động được ánh mắt vô hồn của hắn, hắn ngước lên ngắm từng giọt mưa đang rơi xuống mặt hồ nước phù dung hắn nhếch miệng cười nhạt

""Ông trời đang khóc thay nỗi lòng của một người như ta sao""

Nhược Hy đã ngủ suốt cả một đêm không tỉnh, khi tỉnh lại đầu óc choáng váng không rõ nguyên nhân nàng tựa lưng vào đầu giường hít thở thật mạnh nhưng dường như cơn đau chẳng thể giảm bớt, Diệp Từ từ bên ngoài mang thức ăn vào cho nàng khi nhìn thấy thức ăn bày trên mặt bàn nàng liền xoa tay ra lệnh cho Diệp Từ dọn đi

""Nương nương, người không muốn ăn sao""

""Không hiểu sao khi nhìn thấy những thứ đồ ăn này ta đều rất buồn nôn thật sự không muốn ăn chúng dù chỉ một chút""

Cả ngày hôm qua nàng cũng không thể ăn được gì trong bụng cứ cồn cào lên, một môi khó chịu

""Nương nương, người thấy không khỏe sao hay để thần cho gọi thái y""

Nàng lắc đầu ôm bụng ngăn cho cơ thể không buồn nôn nữa nàng không hiểu rõ bệnh tình của bản thân? Thật đáng trách rồi cuộc trong bụng đang có thứ gì mà cứ liên tục quấy nhiễu nàng không tha

Bất ngờ từ ngoài cửa cung bật ra mạnh mẽ bước vào là Thiên Nhi và những cung nữ của nàng ta, Diệp Từ cau mày tức giận nhưng không để lộ ra Nhược Hy neoh nhìn lên nữ nhân đang ở trước mặt

""Thiên Nhi hoàng hậu, nàng tới đây có việc gì""

Thiên Nhi đảo mắt nhìn quanh căn phòng một lần rồi lắc đầu nói, dáng vẻ yếu điệu ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó "" Chẳng qua là muốn tới tẩm cung của người xem xét tình hình tiện thể cũng muốn nói cho người một chuyện""

Nhược Hy cố gắng ngồi dậy, miệng cười nhạt đầu óc trống rỗng quay cuồng

""Có việc gì xin nương nương ngày mai hãy quay lại bây giờ ta không được khỏe xin nương nương về cho""

Thiên Nhi nhìn bộ dạng thảm hại của nàng, cao giọng nói, chân mày thanh tú khẽ nhướn lên

""Người cũng đừng mong mình có một vị trí nào đó trong lòng Mạc Tử Ngôn, cho dù người có là thiên phượng mang dòng máu cao quý nhưng cũng chẳng thể so đo được với ta, hôm qua hai người chúng ta tâm tình cả một buổi, Nam Cung Nhược Hy mọi chuyện đã kết thúc rồi giữa người và Tử Ngôn đã thật sự chấm dứt đến cả tình cảm luyện ái cũng chẳng còn... ""

Nàng cau mày nhiều hơn trong lòng đang rất đau đớn nhưng không thể nói ra, đôi môi hoa anh đào cắn mạnh vào nhau đến mức dòng máu đỏ trong veo đã chảy xuống hòa quện vào miệng nàng, trong đầu có một chân động lớn nàng nhắm mắt lại, đầu nàng chao đảo không ngừng đến khi không chịu được nữa, nàng cúi xuống phía dưới chân giường nôn thốc nôn tháo

""Oẹ.. ọe""

Diệp Tử trợn to mắt, giật mình quát lớn "" Nương nương""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Mang thai

Diệp Tử hét lớn sau đó liền vội vã chạy ra ngoài ra lệnh cho cung nữ đi gọi thái y

""Người đâu, mau tới thái y viện đưa thái y tới đây mau lên"" Lời nói vội vàng xen lẫn chút tức giận của Diệp Tử khiến các cung nữ vô cùng sợ hãi liền chạy đi gọi thái y ngay

""Vâng""

Toàn thân thể Nhược Hy rất mệt mỏi tựa như không còn chút sức sống nào, nàng nôn thốc nôn tháo cổ họng đắng ngắt lại còn đau rất hơn nữa cả ngày hôm qua nàng chưa ăn thứ gì vào bụng hễ Diệp Tử bê đồ ăn tới lại chính là không thể nuốt nổi bụng nàng như sôi sục lên có cảm giác như thứ gì đó đang khuấy đảo bên trong nàng không yên, nàng mệt mỏi dựa lưng vào đầu giường cơn đau dường như đã bớt đi

Thiên Nhi hơi sững người nhìn chăm chăm vào Nhược Hy đang mệt mỏi nằm trên giường, gương mặt xanh xao không còn sức sống nếu chỉ là một người đau ốm bình thường nàng chắc chắn sẽ không bận tâm tới những hành động của nàng ta khiến nàng một mực nghi ngờ nàng ta đang mang long thai, trong tâm can Thiên Nhi có một chút nào đó rất sợ hãi tay nàng run lên, miệng nàng cắn chặt lại

Không thể có chuyện đó, nàng ta sao có thể có thai được là do ta quá đa nghi rồi

Nhược Hy dần dần vô thức chìm sâu vào trong giấc mộng, trước mặt là một màu u tối đáng sợ cơ thể nàng làm sao thể này, chính nàng còn không thể hiểu trước kia nàng chưa từng bị bệnh cơ thể lúc nào cũng khỏe mạnh đến nỗi ai cũng phải nể phục vài phần đến hôm nay mới có thể cảm nhận được rằng bị bệnh mệt mỏi đến mức nào, cổ họng đau rát, khuôn miệng vẫn còn lưu sót lại một chút máu tươi tanh nồng vốn dĩ hôm nay nàng định rời khỏi thiên tử thành để về lại gia phủ của nàng, ở nơi đây chỉ có gia phủ của nàng mới có thể khiến nàng bình an nhất có thể gặp được tiểu bảo bảo, nhũ mẫu, một thư và còn cả cha nàng còn điều gì có thể khiến nàng hạnh phúc hơn như thế

Nàng không muốn ở đây, không hề muốn ở lại đây nơi này từ khi nào đối với nàng đã trở nên rất lạnh lẽo rất cô độc ngoài Diệp Tử ra nàng chẳng còn một ai bên cạnh, đến cả người nàng yêu thương nhất cũng chẳng thể gặp mặt ngày trước mỗi sáng tỉnh dậy đều là chạy đi tìm hân cho dù hân có lạnh lùng như thế nào thì cũng vẫn không xa cách như hiện tại, khi đó không rõ vị trí của cả hai trong lòng nhau nhưng nàng đã từng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian

Vì có thể ở cùng người anh tuấn nhất thế gian như hân, vì có thể cùng hân giao du tới mọi nơi, mỗi ngày đều được ở cạnh nhau bình bình an an không chút vướng bận

Bây giờ mọi thứ đối với nàng thật tàn nhẫn, thật bi thương đau xót nàng cả hân đã mãi mãi cách xa dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể trở lại như ngày trước, trong lòng hân người hân yêu thương nhất trở về họ lại một lần nữa ở cạnh nhau còn nàng... nàng thì sao.. thật chẳng dám nghĩ tới

Làm gì có ai có thể chấp nhận ở bên cạnh một nữ nhân như nàng, không ai cả

Diệp Tử mở cửa chạy vào bên trong lo lắng nhìn Nhược Hy đang nằm trên giường, người đã ngủ rồi có lẽ do cơ thể quá mệt mỏi, cơ thể ngày càng trở nên gầy yếu sau đó liền quay sang Thiên Nhi đang đứng bên cạnh nàng cúi người xuống, lời nói cung kính nhưng lại lạnh lẽo vô cùng

"Hoàng hậu nương nương, hiện tại hoàng phi nương nương không được khỏe xin người hôm khác hãy tới, có lỗi với nương nương rồi"

Thiên Nhi liếc nhìn sang Diệp Tử, vẻ mặt băng lãnh không chút cảm xúc liền quay đi rời khỏi Ngự Linh Cung trong chốc lát, Diệp Tử thở dài một tiếng liền đi tới cạnh Nhược Hy nếu mọi chuyện cứ tiếp tục xảy ra như vậy e rằng sau này hoàng cung này sẽ gặp rất nhiều sóng gió, đau thương

Bệ hạ rốt cuộc đang toan tính điều gì nàng chẳng thể biết

Thiên Nhi tản bộ về Lãnh Hoa Cung, trong lòng chất chứa rất nhiều suy nghĩ cảm xúc vô hồn nghĩ tới cảnh lúc nàng ta đang nôn thốc nôn tháo một tay ôm lấy bụng đáng vẻ đầy mệt mỏi, nàng không thể không nghĩ tới chuyện nàng ta đang mang thai, nàng bám chặt lấy y phục dường như sắp khóc tới nơi

Bao năm qua nàng cùng hân ái không rời, đêm nào cũng luôn ở cạnh nhau sáng ra hân cũng đều không rời đi khi nàng tỉnh dậy vậy mà từng ấy năm lại không có chút tin vui, trong bụng nàng vẫn trống rỗng không có chút hiện diện nào của một đại công chúa hay một hoàng thái tử

Nếu nàng ta thực sự mang thai thì sao? Từ Ngôn hân sẽ rời bỏ nàng để tới cạnh nàng ta sao, không được nàng không cho phép, không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra

"Nương nương, chỉ nhìn vậy không đủ để khẳng định rằng hoàng phi đang mang thai"

Giọng nói nhẹ nhàng của Lạc Kinh vang lên khiến nàng sực tỉnh, nàng bất chợt quay lại nhìn Lạc Kinh bằng ánh mắt đầy đau thương, Lạc Kinh quan sát từ này tới tận bây giờ nương nương dường như đang cảm thấy rất đau khổ nàng rất thấu hiểu được điều đó bao năm qua người không hề mang được long thai của bệ hạ cho dù bọn họ đã ở cạnh nhau không rời nay nhìn thấy hoàng phi trong tình trạng như vậy nhất định không thể tránh khỏi lo lắng, sợ hãi

"Vậy sao? Chẳng lẽ người không thấy rõ hành động của nàng ta"

"Nương nương, xin người hãy bình tĩnh chờ người của thái y viện rời khỏi Ngự Linh Cung thần sẽ ngay lập tức đưa ông ta tới cho người hỏi chuyện còn bây giờ xin đừng lo lắng mọi chuyện chẳng ai có thể biết trước được" Lạc Kinh điềm tĩnh nói, phong thái thoắt chút lạnh lùng đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ bí ẩn khôn cùng

Thiên Nhi bốt lo lắng hơn một chút, nàng khẽ gật đầu, đôi mắt màu ngọc thủy từ lúc nào đã trở nên đáng sợ, nàng nhếch miệng cười nhạt có vẻ như nàng đã quá đa nghi rồi, nàng bước vào trong Lãnh Hoa Cung Mặc Từ Ngôn đã ngồi ở đó từ bao giờ, hân đang ngồi trên bàn ngọc cạnh hồ phù dung làn gió mát lạnh của Phương Nam thổi lướt qua khiến hân vô cùng dễ chịu, hân nhấp hớp trà thơm trong lòng vẫn nặng nhọc bị ai đến khó tả

Nhìn hân lúc này thực chẳng hề giống một vị vua của một giang sơn to lớn nhất Thiên Sơn Trùng Quốc hân trước đây đều có thể làm mọi chuyện theo ý muốn của hân, hân thích gì hân muốn gì đều có được điều đó nhưng hiện tại thứ hân muốn hân lại không đủ dũng khí để có được thứ hân không muốn cứ liên tiếp ập vào hân cho dù hân không muốn nhưng bản thân lại vẫn phải chấp nhận điều đó, mọi thứ đều vì hân mà trở nên rối tung tựa như một cuộn len khiến hân làm cách nào cũng chẳng thể gỡ cuộn len đó ra được

"Từ Ngôn" Thiên Nhi nhìn thấy hân miệng liền nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt sáng như sao trên trời

Hân đặt chén trà xuống, vẻ mặt có chút ngạc nhiên trầm giọng hỏi "Nàng đã ở đâu vậy, thân thể còn chưa được khỏe sao lại đi lung tung như vậy"

"Chỉ là ta rất muốn đi dạo" Nàng tới gần hân bất chợt ôm chầm lấy hân khiến hân vô cùng ngạc nhiên, miệng cười nhạt nhưng vẫn rất ôn nhu

"Thiên Nhi nàng sao vậy"

"Từ Ngôn, thiếp rất yêu chàng một lòng rất yêu chàng chàng cũng vậy phải không"

Từ Ngôn im lặng một lúc rồi vô thức gật đầu, hàng động của hân khiến nàng kì thực yên tâm hơn rất nhiều nàng mỉm cười khuyhnh thành ôm chặt lấy hân không buông luôn miệng nói "Nhất định phải ở cạnh thiếp, nhất định phải ở cạnh thiếp chàng biết chưa, Mặc Từ Ngôn"

Hân còn đến nơi này chứng tỏ hân còn rất yêu nàng, hân vẫn rất quan tâm đến nàng, vậy thì sao nàng có thể có suy nghĩ rằng hân sẽ vứt bỏ nàng để tới cạnh Nhược Hy, Thiên Nhi người thật là nguốc

Thái Y cầm lấy cánh tay nhỏ của Nhược Hy đưa lên trên một chiếc bàn nhỏ bắt mạch cho nàng, một lúc sau mắt ông ta mở to vẻ mặt đầy những ngạc nhiên không thể đếm xuể, Nhược Hy lo lắng nhìn thái y sau đó liền nói

"Ta có bệnh tình gì sao" Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào mắt ông ta rất nhiều câu hỏi đang còn thắc mắc muốn ông ta trả lời

"Thái y, sức khỏe của nương nương sao rồi"

Ông ta vẫn điềm tĩnh cất những vật dụng của mình vào trong một chiếc hộp gỗ nhỏ sau đó khuôn miệng già nua bất ngờ cười lên một tiếng, lời nói vô cùng cung kính

"Chúc mừng nương nương, người đã mang long thai của bệ hạ"

"Người nói sao, long thai" Diệp Từ vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt tím lạnh ngày càng mở to hơn giống như không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy

"Vâng, thần có thể thấy nhịp tim của long thai rất mạnh mẽ, tuy chỉ vừa mới mang thai nhưng thần có thể biết được đó là một hoàng thái tử, có lẽ giai đoạn về sau nương nương sẽ rất vất vả vì long thai này không giống như những long thai bình thường khác khi thần bắt mạch cho người thần cảm nhận được tim của thái tử đập rất mạnh lẽ nó giống như có thể lấn áp được tất cả, xin chúc mừng nương nương đã có được thiên tử - hoàng thái tử của bệ hạ" Ông ta vui mừng nói sự vui mừng đó lan sang cả Diệp Từ đang đứng ngay cạnh đó, nàng cười hạnh phúc nhìn nương nương

"Nương nương chúc mừng người"

Tâm trạng Nhượng Hy lúc này rất khó tả, vui mừng cũng có và cả đau thương cũng cả nàng lạnh nhạt dùng tấm chăn lụa lau đi đôi môi đang rỉ máu rồi ngược lên mỉm cười với Diệp Từ nhưng nụ cười này có gì đó bất ổn nụ cười không còn trong sáng thuần khiết nữa, nó không hề vui mừng dù chỉ một chút, nụ cười chất đầy nỗi buồn, bi ai

Diệp Từ liền tắt nụ cười trên môi, vẻ mặt lạnh lùng quay trở lại chân mày nàng nhíu chặt vào, ánh mắt tựa như muốn hỏi Nhượng Hy

Nương nương, người làm sao vậy

Tại sao lại không vui, tại sao lại trở nên buồn như vậy

Chẳng lẽ mang thai khiến người không vui, sao có thể? Hơn nữa long thai lại là một hoàng thái tử người nối dõi hoàng thất

"Nương nương, thần xin phép được đi bẩm báo với bệ hạ về chuyện này.. xin người hãy nghỉ ngơi"

Nàng ngẩn người, ánh mắt đang lảo đảo ở phía khuôn viên bên ngoài những giọt những mắt nhẹ nhàng chảy xuống mu bàn tay, nước mắt tựa như những giọt sương long lanh rơi xuống cánh hoa diễm lệ đang dần dần lụi tàn trong phút chốc ánh mắt trở nên lạnh lùng, lạnh lùng đến thấu xương hai người đang ở trước mặt, nàng trầm giọng nói, nàng cười khổ nước mắt vẫn không ngừng tuôn xuống thấm ướt tấm chăn lụa

"Đừng nói lại với bệ hạ chuyện ta có thai, thái y ta không muốn bệ hạ biết được chuyện đó mãi mãi không bao giờ biết được"

"Chuyện ngày hôm nay người hãy coi như chưa từng được chứng kiến, hãy lui về thái y viện và giữ im lặng ta sẽ nhận mọi trách nhiệm, đừng lo lắng người sẽ không sao đâu"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chân tình của từ hiền

Câu trả lời của Nhượng Hy khiến thái y và Diệp Từ không khỏi sững sờ, sắc mặt ông ta bỗng trở nên kinh ngạc hơn không dám tin vào tai mình ngay cả Diệp Từ cũng không thể hiểu nổi

Nàng rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại biến bản thân trở thành người vô tình như thế này

Chẳng lẽ là do ngày hôm đó đã khiến nàng quay lưng hoàn toàn thay đổi thành một người khác

Chỉ vì bệ hạ đưa hoàng hậu đi trước mặt người

Nhưng dù sao người cũng đã mang cốt nhục của bệ hạ hơn nữa lại còn chính là hoàng thái tử người trị vì Nguyên Quốc sau này, người không thể làm như vậy

Thái y cúi người xuống, giọng nói trầm đặc liền trở nên luống cuống

"Nương nương việc này, vì thần không thể không nói cho bệ hạ biết người đang mang trong mình thái tử chủ nhân tương lai của Nguyên Quốc sau này nếu như thần không bẩm báo lại e rằng sẽ không thể giữ được tính mạng"

"Thái Y" Lời nói của Nhượng Hy trở nên rất đáng sợ, nàng gần giọng nói thân thể dường như có chút mệt mỏi

"Nương nương..." Thái Y trông thấy vẻ mặt băng lãnh xen lẫn tức giận của nàng vội cúi người xuống nên đất không nói lên lời

"Người nghe rõ đây, thái y việc này không được bẩm báo lại cho bệ hạ cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa người nhất định cũng không được nói hãy giữ kín việc ta đang mang thai và lui về thái y viện như chưa biết chuyện gì đang xảy ra mọi việc ta sẽ chịu trách nhiệm thay người, đừng lo lắng người sẽ

không chết được đâu"" Nhượng Hy cố gắng ngồi dậy, cánh tay nhỏ chống xuống giường làm điểm tựa tấm chăn lụa ấm áp phủ kín bụng nàng

""Vâng, thần nhất định sẽ không nói với bề hạ bây giờ nương nương xin hãy nghỉ ngơi thần xin phép được lui về thái y viện"" Thái Y thờ dài một tiếng, cúi người hành lễ trên nền đất lạnh rồi thu dọn đồ đạc lui về thái y viện

Chắc hẳn ông ta cũng biết nàng có lí do nào đó không muốn nói cho bề hạ nhưng chuyện ấy cũng chẳng thể giấu được bao lâu bởi sau này bụng nàng sẽ to đến lúc đó có giấu cũng chẳng được nữa

Thái Y vừa rời khỏi, Diệp Tử liền tới cạnh Nhượng Hy về mặt không mấy hài lòng hiện ra, Nhượng Hy cười nhạt nói ""Diệp Tử, người sao vậy đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó""

""Nương nương, tại sao người lại không muốn nói cho bề hạ biết người đang mang thai hoàng thái tử""

""Nếu ta nói ra thì được gì, nếu ta nói ra mọi chuyện có tốt hơn chút nào không Diệp Tử"" Nhượng Hy lãnh đạm nói nàng tựa lưng vào đầu giường, đứng vậy nói ra rồi thì có ích gì mọi chuyện vẫn mãi mãi chẳng thể thay đổi vậy thì tại sao nàng lại phải nói cho hắn biết chuyện này, hẳn đều không xứng đáng

""Nương nương, xin người đừng ích kỉ như vậy nếu người nói ra mọi chuyện sẽ được giải quyết cả người cả bề hạ sẽ không còn xa cách như bây giờ nữa"" Diệp Tử cau mày, cúi người xuống đáp trả

""Không còn xa cách? Người nghĩ ta cần sự thương hại từ hắn sao, chỉ vì đứa con này mà lôi kéo hắn trở về bên ta sao người nghĩ ta là loại người đó sao"" Nhượng Hy quát lớn, ánh mắt sẫm lại bao phần nộ bao đau đớn tủi nhục lần lượt hiện về trong tâm trí nàng

Nếu hắn đã không yêu nàng thì mãi mãi chính là không yêu nàng vậy thì sao nàng phải dùng cách hèn hạ này để lôi kéo hắn về cạnh nàng

Chắc chắn khi nàng nói rằng nàng đang mang trong mình cốt nhục của hắn thì nhất định hắn sẽ tới cạnh nàng ngày nào cũng sẽ tới làm phiền nàng, hỏi thăm nàng sẽ sai người ngày nào cũng đem đồ ăn thật ngon tới cho nàng nhưng đó không phải là hắn đang quan tâm nàng mà là đang quan tâm tới hài nhi trong bụng nàng, hắn có nói một vạn lần hắn yêu nàng hắn cần nàng thì nàng cũng không cần, mọi lời nói của hắn đối với nàng lúc này đều đóng băng hết cả rồi

Rồi Thiên Nhi nàng ta sẽ nghĩ sao? Dùng cách bỉ ổi để bắt hắn rời xa nàng ta khi họ đang ân ái bên cạnh nhau không rời, nàng cười nhạt bất kì ai cũng có thể thương hại nàng nhưng nàng ta thì không nhất định không được phép

Cả nàng và Từ Ngạn đã đi quá xa rồi, từ ngày hôm đó hắn không đến nàng cũng không còn chạy đi tìm hắn nữa, nàng chấp nhận để hắn ở cạnh Thiên Nhi còn nàng lui về phía sau không còn liên quan đến họ nữa, nàng rất phần vất rất mệt mỏi nhưng có tư cách gì để ghen ngược lại với Thiên Nhi, nàng ấy là người đến trước người được từ ngạn đã từng thề hứa một vạn năm bên cạnh mãi mãi sẽ không rời

Nàng không động chạm tới Thiên Nhi không có nghĩa nàng ta được phép coi thường nàng, nàng chạm tay lên bụng mình, về mặt đau xót lại hiện lên

Tiểu bảo bảo, ta rất có lỗi với con xin lỗi, rất xin lỗi con

""Nương nương"" Diệp Tử trong lòng quặn thắt nhìn từng giọt nước mắt rơi xuống gương mặt của Nhượng Hy, một con người lúc nào cũng vui vẻ như vậy từ bao giờ đã biến thành người đau khổ nhất thế gian như vậy, nàng cắn môi không thể nói bất cứ một lời nào nữa

""Diệp Tử, người lui đi ta muốn được nghỉ ngơi chỉ hôm nay thôi đừng làm phiền ta"" Nhượng Hy nằm xuống giường, chùi tấm chăn lụa qua người một tay ôm lấy phần bụng của mình im lìm nằm trong tấm chăn

""Vâng"" Diệp Tử lùi bước ra phía bên ngoài, từ từ đóng cửa phòng lại nhìn nương nương như vậy càng khiến nàng mệt mỏi bất cứ ai khi đã yêu vào rồi thì chẳng thể dứt ra được hơn nữa lại khiến bản thân mình càng lúc càng trở nên đau khổ mệt mỏi

Duyên kiếp hồng trần là thứ gì mà có thể khiến người ta lao đầu vào rồi lại trở nên đau khổ như vậy

Nếu đã không yêu thì sẽ không biết cảm giác đó ra sao nhưng đã yêu vào rồi thì nhất định không thể buông tay

Nỗi đau của năm đó khiến cả đời nàng mãi mãi không thể quên được bây giờ nhắc lại lòng vẫn còn rất đau, tê tái không nguôi, nàng đã tự hứa với bản thân nhất định sẽ không được phép yêu bất kì một ai nữa, nếu như bản thân lại lỡ sa vào mối duyên kiếp hồng trần thì cánh tay này sẽ phải mang một vết sẹo rất lớn

Thứ đáng sợ nhất trên thế gian này là gì? Chính là lòng dạ của nam nhân ngày hôm qua có thể hứa sẽ mãi mãi bên cạnh một nữ nhân gieo rắc cho nàng cho vọng tưởng rồi hôm sau bỗng dưng biệt tăm nuốt lại lời hứa một vạn năm nên duyên vợ chồng

Thái y đang trên đường trở về thái y viện bất chợt có hai cung nữ xuất hiện lời ông ta đi về phía Lãnh Hoa Cung, tấm cung được mở ra hai người đó đẩy ông ta xuống trước mặt Thiên Nhi, nàng ta cao ngạo ngồi trên chiếc ghế ngọc trên tay đang lựa trái cây, trên bàn có vô số chiếc mâm vàng được nạm ngọc bên trong rất cao quý bên cạnh có 4 cung nữ đang đưa trái cây cho nàng ta lựa chọn

""Nương nương, thần đã đưa ông ta tới""

Thái Y cúi người xuống, đáng vẻ run run lo sợ chuyện xấu sẽ xảy ra với mình, luôn miệng nói

""Hoàng hậu nương nương""

Ánh mắt Thiên Nhi vẫn nhìn vào chiếc trâm ngọc đang cầm trên tay chẳng buồn liếc ông ta lấy một lần, nhẹ giọng hỏi ""Ngươi có biết tại sao ta lại đưa ngươi tới đây không""

Tay ông ta run lên, đầu vẫn cúi xuống không dám ngước lên "" Thần thật sự không biết""

Thiên Nhi nhếch miệng đặt chiếc trâm ngọc xuống, hai tay thon dài để đan xen nhau, giọng điệu lạnh nhạt khinh thường ra mặt

""Bốn cung nghe nói ngươi vừa từ Ngự Linh Cung chữa bệnh cho Hoàng Phi về, nàng ta vốn là người trong hậu cung lại là người mà bốn cung phải dạy dỗ tận tình phép tắc trong cung nay thân thể lại mang bệnh bốn cung không thể không biết đó là bệnh gì, mau nói cho ta nghe xem nàng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì""

""Hoàng Phi nương nương chỉ mang trong người một chút bệnh tình nhỏ không đáng lo ngại, xin nương nương yên tâm""

Thiên Nhi nhướn mày lên, bất chợt cười lớn vẻ mặt càng lúc càng trở nên đáng sợ, nàng hỏi lại ông ta một lần nữa "" Mau nói trước khi ta còn nhẹ tay với ngươi, thái y""

""Nương nương, thần chỉ đang nói sự thật""

Thiên Nhi hét lớn, đôi mắt ngọc thủy dần dần đổi màu "" Ngươi không nói thì đừng trách bốn cung tiễn ngươi xuống hoàng tuyền một đoạn""

Lưỡi kiếm sắc nhọn kề trên cổ ông ta, ông ta càng lúc càng sợ hãi mồ hôi chảy đầm đìa ướt đầm khuôn mặt đã có tuổi, thanh kiếm một lúc một sát cổ mắt ông ta nhắm lại khẩn trương nói

""Nương nương, thần sẽ nói cho ngươi""

""Tốt"" Thiên Nhi mỉm cười, ra lệnh cho hai cung nữ bên cạnh cất kiếm nàng nhìn thẳng vào mắt ông ta chờ đợi câu trả lời, tốt nhất câu trả lời nên khiến nàng cảm thấy vui vẻ

""Hoàng phi nương nương... thật sự đã mang long thai""

Thiên Nhi tròn to mắt, thân thể cứng nhắc dần dần trở nên vô hồn gần từng chữ nói "" Mang thai? là công chúa hay thái tử mau nói""

""Nương nương chính là thái tử"" Lời nói của Thiên Nhi khiến ông ta trở nên khiếp sợ

Thiên Nhi sững người, tư thế ngồi không còn cao ngạo như trước cả người lập tức rơi xuống nền đất lạnh băng, 4 cung nữ bên cạnh sợ hãi nâng đỡ nàng dậy, lời nói của thái y khiến mọi thứ trước mặt nàng như sụp đổ, bản thân dần dần chìm trong sợ hãi, nàng ôm đầu lên tục nói rồi hét lớn lên

""Không thể nào, nàng ta không thể mang thai thái tử được, không được""

Bi kịch một lần nữa ập tới trước mặt nàng, nàng ta đã mang thai hơn nửa đứa trẻ đó lại chính là thái tử người nối dõi hoàng thất sau này, không thể được nếu Từ Ngôn biết thì chuyện gì sẽ xảy ra

Cả Từ Ngôn cả ngôi vị hoàng hậu của nàng cả hai sẽ không còn nữa, con người hiện lên từng nhánh màu đỏ rất đáng sợ, đôi mắt ngọc thủy trong veo dần dần biến thành đục ngầu tựa như quý dữ

""Nam Cung Nhượng Hy, ngươi... ""

""Hoàng hậu nương nương..""

Bên ngoài tấm cung vang lên tiếng gọi thật êm dịu của một cung nữ khiến Nhượng Hy chợt tỉnh giấc, nàng nhúu mày, cả thân thể ngồi dậy xem ra cơ thể nàng vẫn còn rất mệt mỏi

""Diệp Từ sao, ngươi vào đi""

Bên ngoài bước vào là một cung nữ mặc bộ y phục giản dị trên đầu cài một chiếc trâm bằng gỗ, trên tay nàng ta đang cầm một bát thuốc có mùi vị rất thơm lan tỏa khắp căn phòng nhỏ của nàng, nàng ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì cung nữ này đã lên tiếng

""Hoàng phi nương nương, xin đừng ngạc nhiên thần chỉ là mang thuốc đến cho người

Nhượng Hy cười nhẹ nhàng "" Diệp Từ sai ngươi tới sao""

Cung nữ đó nhắc đầu đặt bát thuốc xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh Nhượng Hy, giọng êm dịu như ru

""Thần là Bạch Liên, thần không phải là người trong Nguyên Quốc thần là người của Bắc Thần Quốc, thần đã được một người gửi gắm vào hoàng cung này để chăm sóc cho nương nương thật tốt, đề phòng chuyện bất chắc xảy ra với với người""

"Người của Bắc Thần Quốc là ai đã sai người tới đây"

"Đến mức này thần không giấu người nữa là Từ Hiên điện hạ đã cử cung nữ tới chăm sóc thăm lạng cho người, mấy hôm hôm nay có tin báo của thần gửi về Bắc Thần Quốc về việc người bị bệnh bệ hạ đã rất lo lắng nói rằng cung nữ hãy mang lọ thuốc này tới cho nương nương uống vài ngày sau bệnh tình sẽ khỏi, đây là loại thuốc tốt nhất của Bắc Thần Quốc mà bệ hạ đã tự mình đi tìm cho nương nương"

"Là.. Từ Hiên sao..."

"Người muốn thần chuyển lời tới nương nương hiện tại ở Bắc Thần Quốc người đang rất bận rộn việc triều chính nên không thể đến thăm người chừng nào mọi việc êm xuôi điện hạ sẽ nhất định tới Nguyên Quốc thăm người, chỉ mong người khỏe lại và mỉm cười được như trước, điện hạ biết nương nương tâm tình không ổn nên muốn người vui vẻ hơn một chút còn một việc nữa nương nương"

"Điện hạ rất nhớ người"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chưa một lần nghĩ cho chàng

Những lời nói của thái y khiến Thiên Nhi càng lúc càng kinh hãi, nàng lắc đầu nước mắt dần dần tuôn xuống

"Không thể nào, nàng ta không thể có thai.. nàng ta nhất định không thể có thai"

Lạc Kinh có chút hoảng sợ liền ra lệnh cho các cung nữ còn lại cùng thái y ra ngoài để nàng được yên tĩnh một mình, bọn họ gật đầu rồi nhẹ nhàng lui ra phía bên ngoài không gian im lặng chỉ còn nàng và Kinh Yên đang ngồi lại nàng nhẹ nhàng ôm lấy Thiên Nhi giúp nàng bình tâm giọng điệu không chút vội vã hoảng hốt mà điềm đạm đến đáng sợ

"Nương nương, xin người hãy bình tĩnh"

Thiên Nhi hét lên một tiếng, đề tức giận ngập trời trong lòng xuống "" Người nói ta phải bình tĩnh, Lạc Kinh người nghĩ bốn cung nên bình tĩnh như thế nào ta bao nhiêu năm ân ái cùng chàng không rời cũng không thể bằng nàng ta sau một đêm liền mang long thai trong bụng không những vậy đứa trẻ trong bụng nàng ta lại là thái tử người nói dối hoàng thất, nếu Từ Ngôn biết được thì sao, nếu như chàng biết Nhượng Hy đang mang thai đứa trẻ của chàng thì chàng sẽ làm gì, người nói đi"

Kinh Yên vẫn một mực ôm lấy nàng, lúc này tâm tình của Thiên Nhi đang rất hoảng loạn nàng tốt nhất không nên nói gì đợi sau khi người bình tĩnh nàng sẽ cùng người giải quyết việc này, việc này đơn giản là sẽ có cách nương nương vốn không hề biết người quan trọng với bệ hạ như thế nào nên trong lúc sợ mất bệ hạ nên mới hoảng sợ như vậy, xem ra tâm tình của người sau từng ấy năm vẫn chưa thay đổi dù chỉ một chút

Thiên Nhi bám lấy tay Lạc Kinh cắn chặt môi nói "" Tại sao ông trời lại đối xử bất công với ta như vậy ta có được tình yêu của chàng lại có cả được ngôi vị hoàng hậu cao quý chủ nhân của hậu cung vậy mà lại lấy đi thiên chức của ta chẳng thể cho ta một đứa con lúc này chàng còn ở bên ta vì chàng chưa biết Nam Cung Nhượng Hy mang thai nếu như nàng ta đi nói cho chàng biết thì mọi chuyện sau đó sẽ như thế nào"

"Chàng nhất định sẽ không còn muốn tới gặp ta nữa, cũng sẽ không đến Lãng Hoa Cung ngắm phù dung cùng ta, chàng cả ngày sẽ chỉ quanh quẩn ở bên nàng ta sủng ái nàng ta, chăm sóc cho nàng ta rồi ngôi vị hoàng hậu này sẽ nằm trong lòng bàn tay nàng ta, ta không thể.. ta không thể để mất Từ Ngôn được"

Lạc Kinh vỗ vai Thiên Nhi tựa như muốn truyền cho nàng một chút sức mạnh sau đó liền nhìn thẳng vào mắt Thiên Nhi, chậm rãi nói "" Người đã bình tĩnh chưa, nếu bình tĩnh rồi thì người hãy nghe những điều mà tiểu nữ nói sau đây, người chắc chắn sẽ không đánh mất bệ hạ khỏi lòng bàn tay đâu"

Bàn tay Thiên Nhi run rẩy, nàng ngược mặt lên nhìn Lạc Kinh nói một cách vô thức "" Người có cách gì sao"

Lạc Kinh gật đầu cung kính, nàng đưa Thiên Nhi trở về giường Thiên Nhi ngồi xuống gương ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Lạc Kinh khóe mắt vẫn còn đọng lại một chút nước mắt, Lạc Kinh sắc mặt vẫn không thay đổi điềm tĩnh trả lời nàng

"Nương nương không phải là không có cách, người thử nghĩ xem bệ hạ đối với người là như thế nào người đối với bệ hạ là cả một duyên kiếp không thể dễ dàng phá vỡ đi, bệ hạ rất yêu người bao nhiêu năm người biệt tính vậy mà khi người trở về liền tới bên cạnh người bỏ mặc hoàng phi nương nương chứng tỏ tình cảm của bệ hạ đối với nương nương đó chính là không sâu đậm thậm chí có thể lướt qua bởi vì bệ hạ yêu người, bệ hạ không thể bỏ rơi người tiểu nữ rất hiểu tâm trạng của nương nương nhưng có một điều tiểu nữ mong nương nương hãy luôn ghi nhớ chính là bệ hạ sẽ không thể rời bỏ người được"

"Thật sự... là như vậy sao" Nàng sững người nói

"Với tính khí của Nhượng Hy nương nương, tiểu nữ chắc chắn nương nương vẫn chưa hề nói với bệ hạ nên người hãy yên tâm rằng chuyện bệ hạ biết sẽ

không thể xảy ra"" Về mặt Lạc Kinh vẫn không hề thay đổi nàng ấy không cười dù chỉ một chút xem ra không phải là đang đùa giỡn với nàng

Thiên Nhi nhất thời chưa tin thuận miệng hỏi lại "" Tại sao ngươi lại biết chuyện đó, có phải ngươi luôn để ý tới nàng ta""

""Nương nương chả lẽ người không để ý tới về mặt của Nhược Hy nương nương khi bệ hạ đưa người đi trước mặt hoàng phi, về mặt lạnh băng như hàn băng vạn năm không thay đổi, nụ cười chua chát đến đau lòng trước lúc đó còn nói nhất định sẽ không gặp lại bệ hạ một lần nữa, vậy người xem xem có phải tiểu nữ có đoán đúng phần nào không""

Thiên Nhi thờ dãi một tiếng chỉ nói vậy không có lí nào mà nàng ta sẽ không tới gặp Từ Ngôn

""Lạc Kinh, chỉ vài lí do đó không thể chắc chắn rằng nàng ta sẽ không tới gặp Từ Ngôn""

""Nếu như người không tin tiểu nữ chỉ bằng tối nay hãy tới phòng của bệ hạ xem sao?""

""Tới phòng bệ hạ? Để làm gì"" Thiên Nhi nhất thời ngạc nhiên sau đó khóe miệng dần cong lên một nụ cười đáng sợ, chân mày cao ngạo nhướn lên, Lạc Kinh hiểu ra được ý nàng trong ánh mắt có chút ý cười tiếp tục nói

""Nếu như người đã hiểu ý của tiểu nữ thì...""

Thiên Nhi ngắt lời Lạc Kinh, nàng cầm chiếc trâm ngọc rơi xuống dưới đất nhẹ nhàng cầm lên, về mặt kiêu ngạo nhìn chiếc trâm đưa đi đây lại tựa như đang đùa giỡn với nó

""Lạc Kinh, đêm nay vẫn còn rất nhiều điều bất ngờ mà bản cung muốn dành tặng cho nàng ta khiến nàng ta mãi mãi biến mất khỏi hoàng cung này""

""Nương nương, điện hạ rất nhớ người"" Lời nói của Bạch Liên vừa dứt bao nhiêu cảm xúc ủa về trong lòng nàng, vui mừng cũng có, buồn cũng có và bi thương cũng có từ lúc nàng rời khỏi Bắc Thần Quốc đã rất nhiều ngày tháng khi Bạch Liên nhắc tới Từ Hiến lại khiến nàng nhớ tới về mặt lúc đó của hấn chính là không đành lòng để nàng đi, ánh mắt tuy lạnh lẽo sâu thẳm nhưng bên trong lại rất đau buồn trông trái chân mày kiếm nhú lại trong giây lát rồi lại giãn ra hấn đi tới nở nụ cười với nàng rồi tiễn nàng quay trở về Nguyên Quốc

Nhược Hy, nàng tỉnh rồi

Nhược Hy, tối nay ở Bắc Thần Quốc có lễ hội hoa đăng rất đẹp nàng đã từng được trông thấy mọi người thả chúng chưa, chắc là rồi phải không nhưng lễ hội hoa đăng ở đây lại khác so với Nguyên Quốc tối nay ta sẽ đưa nàng đi xem, tâm tình của nàng sẽ tốt hơn thôi

Còn cả nụ cười của hấn khiến nàng không thể hiểu nổi khi nàng nói nàng không thể ở lại Bắc Thần Quốc, hấn vẫn mỉm cười khuyh thành đáng tiếc nàng chỉ có thể cảm nhận được rằng đó không phải là một nụ cười vui vẻ, thật sự không hề vui vẻ

Là ta tự nguyện làm mọi việc, nàng không mang ơn ta cũng chẳng phải trả chi cần sau này khi trùng phùng ta nghiêm nhiên có thể lại gần nàng một chút không phải xa cách nữa

Còn cả khi nàng trùng phùng hấn ở tại Thiên Quốc chỉ duy nhất ngày hôm đó hấn hỏi nàng: Nam nhân trong lòng nàng, người đó là ai

Chỉ biết sau khi trả lời hấn ngày hôm đó hôm sau đã không còn gặp lại nữa hấn đã trở về Bắc Thần Quốc từ bao giờ không từ biệt nàng dù chỉ một lời cứ ngỡ mọi chuyện giữa hấn với nàng cũng chỉ đến đó nàng tự cho rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại hấn nữa nhưng... hấn vẫn chưa từng rời mắt khỏi nàng, thậm chí còn tự mình đi tìm loại thuốc tốt nhất cho nàng có phải là nàng lại nợ hấn thêm một lần nữa không vốn dĩ đã là quá nhiều rồi

Điện hạ rất nhớ người, điện hạ rất nhớ người chính là ý gì? Từ Hiến, chàng mau trả lời ta

Câu nói đó của chàng là như thế nào, ta thật sự chẳng thể hiểu

""Nương nương, người mau uống thuốc đi""

Nhược Hy khóc đến run người cầm bát thuốc lên kề vào miệng, khóe mắt đỏ hoe nhòe nước rồi uống một ngụm cho đến hết, nàng đặt bát thuốc xuống thuốc có đắng đến đâu cũng không đáng để nàng bận tâm đến nỗi đau trong lòng nàng còn đắng hơn mấy lần thứ thuốc đó

""Nương nương, người sao vậy"" Bạch Liên thấy nàng khóc liền vội vã hỏi

Nàng lắc đầu cắn chặt môi "" Không có gì, ta không sao""

Từ Hiến, tại sao lại tốt với ta đến vậy

Đừng như vậy nữa, ta chỉ sợ bản thân không thể đáp lại chàng như cách mà chàng dành cho ta

""Nương nương, người đừng khóc bệ hạ sẽ không vui đâu còn bây giờ tiểu nữ xin cáo lui hôm khác tiểu nữ sẽ lại tới thăm người đến lúc đó người nhất định phải bình phục, bệ hạ chắc chắn sẽ rất vui""

Nàng gật đầu "" Bạch Liên, người lui đi""

""Vâng""

Nhược Hy bước ra ngoài Ngự Linh Cung tới gần hồ nước bên trong tẩm cung của nàng, nàng ngồi xuống ghế ngọc hít thở gió trời phương Bắc thổi đến, nền trời xanh thẳm không gian êm dịu thoáng đãng nàng không còn cảm thấy mệt mỏi như vừa rồi nữa phải chăng là nhờ bát thuốc mà Từ Hiên đã chuẩn bị cho nàng bắt chợt từ phía ngoài cửa cung nàng có thể cảm nhận được Mạc Tử Ngôn đang đứng ở ngoài đó, nàng vẫn không bận tâm nhìn đi hướng khác, giọng nói lạnh băng phát ra khiến hắn có chút giật mình

""Bệ hạ người đang làm gì ở tẩm cung của ta""

Hắn nghe nàng nói vậy liền bước vào không chút suy nghĩ hắn rất muốn tới bên cạnh nàng nhưng lại sợ nàng không vui nên đành bước chậm lại

""Nghe nói nàng không khỏe sao không đi nghỉ ngơi""

Nàng quỳ xuống đôi môi màu đỏ son mờ ra, ánh mắt của nàng không nhìn hắn, trong veo như hồ nước mùa thu đang mơ hồ cúi xuống mặt đất

""Nhược Hy, nàng đứng dậy đi"" Hắn định đưa tay đỡ nàng dậy, nàng hất mạnh tay hắn ra một cách mạnh bạo từ từ đứng dậy ngồi lên chiếc ghế ngọc, lãnh đạm đáp trả

""Ta còn đang rất mệt mong bệ hạ đừng làm phiền ta""

""Nhược Hy, nàng vẫn còn giận ta sao?"" Hắn nhíu mày, trầm giọng nói

""Ta nào dám, thân thể vốn không tốt ta xin lui về nghỉ ngơi không thể tiến bệ hạ được, xin cáo từ""

Nói xong nàng cung kính rời khỏi đó nếu chỉ nhìn hắn thêm một giây nữa thôi nàng nhất định sẽ khóc mất, nàng không muốn đối mặt với hắn những tổn thương nàng phải chịu chính là do hắn gây nên vĩnh viễn không thể bù đắp được, hắn đã chọn Thiên Nhi nàng với hắn đã không còn can hệ nữa, tất cả đều là do hắn lựa chọn

Những lời nói ấy như hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua tim hắn, lời nói đó không chút cảm xúc nàng thậm chí còn không nhìn lấy hắn một lần tựa như hai người xa lạ vừa chạm mặt đã vội rời đi, sao nàng lại có thể tàn nhẫn như thế? Đến một chút cơ hội để hắn gần nàng nàng cũng nhất định không cho phép, nàng rốt cuộc muốn hắn phải làm sao

Trời chuyển khuya, mọi người dần dần lui về thiên các nghỉ ngơi bên ngoài lập lò những ánh sáng của nến và tiếng bước chân đi lại của binh lính chuyển ca, nàng ngồi yên tĩnh trong lòng vốn định đi ngủ nhưng bên ngoài bước vào là cung nữ sáng nay đi cùng với Thiên Nhi nàng ta cung kính bước vào nhẹ nhàng nói

""Hoàng Phi nương nương, bệ hạ cho gọi người tới đại điện có việc không""

Nàng nhíu mày, không khỏi nghi ngờ ""Trời đã khuya bệ hạ còn cho gọi ta làm gì""

Lạc Kinh lắc đầu ""Tiểu nữ không biết chỉ tới đây theo lệnh của người, xin người hãy mau đi cùng tiểu nữ""

Cung nữ của Thiên Nhi tại sao lại tới đây tìm nàng còn nói tới theo lệnh của bệ hạ, nàng dường như vẫn nghi ngờ nhưng vẫn đi cùng cung nữ đó, nàng chỉnh lại y phục một chút rồi rời đi của Lạc Kinh nàng ta đưa nàng tới đại điện rồi biến mất lúc nào không hay

Nhược Hy bước vào trong đại điện vẫn còn sáng đèn, nàng tò mò ngạc nhiên tới gần hơn một chút

Cảnh tượng bên trong đại điện hiện ra từ ô cửa sổ những gì trong đó đều hiện hữu ra trước mắt nàng

Nàng cắn chặt môi, hốc mắt bị gió thổi qua làm cho khô khốc không còn cảm giác, nàng siết chặt nắm tay móng tay bấm vào lòng bàn tay đau ứa máu, máu nàng chảy xuống khỏi lòng bàn tay rơi xuống nền đất lạnh lẽo nhưng nàng lại không cảm thấy đau bằng cảnh tượng trước mặt kia

Mạc Tử Ngôn, tại sao chàng lại dám đối xử với ta như vậy?

Câu trả lời của chàng, ta đã thấy rồi, đã thấy quá rõ ràng rồi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tính kế của Thiên Nhi

Bao năm qua ở cạnh chàng ta đã được những gì, Mạc Tử Ngôn

Chính là sự đáp trả lạnh lùng của chàng hay chính là những ngày tháng hạnh phúc bên chàng

Từng ấy thời gian ta nghĩ rằng bản thân đối với chàng một chút nào đó cũng được gọi là quan trọng nhưng giờ đây lại không phải thực ra đối với chàng ta một chút giá trị cũng không có

Vậy Mạc Từ Ngôn ta muốn hỏi chàng một điều, nếu đã không yêu ta tại sao chàng lại ghen khi Diệc Thần lại gần ta, tại sao khi Từ Hiên nhìn ta chàng một chút cũng không thích, chàng cần ta nói ta không được đến gần Diệc Thần, chàng nói là ai cũng được nhưng nàng thì không chính là chàng không thể đưa ta cho bất kì một ai khác khi đó ta cứ vọng tưởng rằng chàng đã yêu ta cho dù bản thân luôn biết một điều là Thiên Nhi trong lòng chàng mãi mãi không ai có thể thay thế được

Nỗi đau của chàng, trái tim của chàng vì nàng ấy mà bị tổn thương nặng nề cho dù có làm cách nào cũng chẳng thể liền lại như lúc trước, ta hiểu điều đó ta vẫn ở cạnh chàng mặc cho chàng có đối xử với ta như thế nào ta cũng chẳng thể rời bỏ chàng, nhìn thấy chàng vì nàng ấy mà đau khổ còn ta thì lại vì chàng mà đau đớn cả hai người chúng ta đều không vui về gì ta vì chàng mà đã làm tất cả mọi thứ nhưng đổi lại chính là nụ cười lãnh đạm của chàng, không một chút cảm xúc hiện hữu

Ta đã từng nói, nhìn chàng như vậy ta vừa muốn Thiên Nhi quay trở lại vừa muốn nàng ấy mãi mãi không trở lại đúng vậy chỉ cần nàng ấy quay về chàng nhất định sẽ trở lại là chàng của năm đó ôn nhu, dịu dàng như hoa nhưng lại không muốn mất chàng ta đã từng có một nỗi sợ rất lớn trong lòng rằng

Nếu Thiên Nhi trở về thì ta phải làm sao? Sẽ đau đớn, sẽ tổn thương biết bao nhiêu, cảm xúc trong lòng vụn vỡ không thể liền lại như trước

Khi nàng ấy quay về, ta chưa một lúc nào được vui vẻ còn phải nhìn chàng ở cạnh nàng ấy chìm đắm trong không gian riêng của hai người, lúc đó ta chỉ dám cười nhạt một tiếng nói rằng

Thôi bỏ đi, trả lại chàng cho nàng ấy vậy vì vốn dĩ chàng chưa từng yêu ta vậy thì tại sao ta lại phải giữ chàng ở cạnh khi nữ nhân chàng yêu thương nhất thế gian cuối cùng cũng đã quay về, mọi chuyện lại không đơn giản như ta nghĩ hiện giờ ta đang mang trong mình giọt máu của chàng ta không thể nhẫn tâm bỏ đi đứa con này lại chẳng có cách nào gặp mặt chàng bởi vì ta không muốn gặp chàng vì khi đó sẽ không biết phải đối diện với chàng như thế nào

Nhược Hy cười nhạt máu trong lòng bàn tay đang chảy xuống nền đất lạnh nhưng nàng không cảm thấy đau thứ khiến nàng tổn thương nhất chính là hai người đó đã bắt nàng phải chứng kiến cảnh họ ân ái, bên trong ánh đèn mờ mờ lung lung kia qua chiếc cửa sổ lớn của đại điện hai thân thể đang lỏa thể họ đang lẫn lộn trên chiếc giường lớn mà ngày trước chính ở tại nơi đó hắn đã từng nói rằng

Hắn yêu nàng, hắn nhất định sẽ ở cạnh nàng bảo vệ cho nàng một kiếp đời bình an

Tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy? Vạn tiền xuyên tim cũng không thể đau bằng những gì nàng đang phải chứng kiến

Tám rèm bay phất phơ trên không trung, ánh mắt của Thiên Nhi di chuyển sang người đang đứng phía sau cửa sổ kia một nụ cười nhợt nhạt khinh bỉ nàng đến tận cùng, ánh mắt mờ mịt chìm đắm trong hoan lạc trêu tức nàng rồi di chuyển đi nơi khác, rèm phủ kín họ ở bên trong mọi chuyện trước mắt kết thúc, hiện thực tàn khốc ở ngay trước mắt nàng cười nhạt thì ra là do nàng ta gọi nàng tới đây để khiến nàng chứng kiến cảnh tượng này

Đáng người mạnh mẽ chợt quay đi không muốn nhìn thêm bất cứ một giây phút nào nữa, chính tay hắn đã đập vỡ hết những chấp niệm ngày trước của hai người trong lòng Nhược Hy vỡ tan thành ngàn mảnh vụn tựa như khối ngọc bị ném vỡ nát làm cách nào cũng không thể trở về hình dáng ban đầu

Nàng không thể khóc, hai hốc mắt khô khốc muốn khóc mà cũng không khóc nổi có phải là do trong lòng đang quá đau, đau tới nỗi chẳng thể khóc nổi, đáng ra nàng nên rời đi sớm hơn, đáng ra nàng nên biết vị trí của nàng là ở đâu

Trong đầu nàng luôn hiện hữu lên những gì mà Diệc Thần ngày trước đã nói với nàng

Thế gian này ai quy định nếu nàng yêu một người thì người đó cũng phải yêu lại nàng, tình yêu đôi lúc mang cho nàng rất nhiều hạnh phúc khiến nàng tưởng rằng thế gian này sẽ chẳng có một thứ nào khác tốt hơn như vậy nhưng cũng lại mang cho nàng cảm giác bị thương đau đớn mà cả đời nàng cũng không thể quên được, nếu hắn đã không yêu nàng thì mãi mãi chính là không yêu nàng dù nàng có làm cách nào thì cũng sẽ vô ích thôi

Vô ích thôi, vô ích thôi ta hiểu rồi.. đáng ra nên hiểu ngay từ đầu mới phải

Từ Ngôn lim dim mắt, ngũ quan thanh tú ngay cả lúc hắn ngủ vẫn anh tuấn vô cùng hắn từ từ ngồi dậy y phục trên người hắn đã biến mất từ lúc nào, đầu óc hắn choáng váng không thể nhìn rõ mọi vật đêm qua hắn đã uống rất nhiều rượu tới nỗi bản thân chìm đắm vào ảo mộng lúc nào không biết, hắn còn nhớ khi đó Nhược Hy nàng tới cạnh hắn, nàng mặc bộ y phục đó rất đẹp nụ cười xinh đẹp như hoa đào mỉm cười với hắn cảm giác của hắn trong lòng thật tốt biết bao, hắn uống nhiều rượu như vậy cũng là vì nàng hắn nhìn xuống dưới nền đất bộ y phục đó như hắn thấy hôm qua rơi là lướt xuống nền đất, trăm ngọc được đặt trên bàn nhìn xuống phía dưới có một nữ nhân đang nằm trong chăn lụa thân thể vùi sâu vào trong chăn hắn không thể thấy rõ mặt

Hắn từng người kéo tấm chăn lụa ra, Thiên Nhi nàng đang nằm dưới tấm chăn lụa trên người đều không mặc gì nhìn qua hắn cũng biết đêm hôm qua hai người đã làm gì ở đây, hắn thả tấm chăn xuống cũng là lúc nàng tỉnh dậy, nàng một tay ôm lấy hắn, hắn chẳng thể làm gì khác ngoài xoa nhẹ đầu nàng, tâm trạng lúc này đảo lộn không rõ vui buồn

""Thật là, mãi gần sáng chàng mới để cho ta ngủ một giấc muốn chết đi được"" Lời nói của Thiên Nhi có vài phần trách móc hắn, cả thân thể như rã rời ra rất mệt mỏi

""Xin lỗi nàng"" Nhìn thoáng qua nàng thấy hắn đang mỉm cười sau đó liền nở nụ cười thỏa mãn, tà mị như kẻ tính của nàng đêm qua đã khiến cho ta ta chứng kiến được cảnh tượng hắn ân ái cùng nàng sau đó hai người đã trải qua một đêm kích tình

"Thiên Nhi giờ ta phải thiết triều ta sẽ gọi Lạc Kinh đưa nàng quay về lãnh hoa cung sau đó sẽ tới thăm nàng, hôm qua thực sự xin lỗi nàng khiến nàng mệt mỏi rồi!"

Từ Ngôn khoác tạm bộ y phục mỏng bước xuống giường, thật ra khi nhìn thấy nàng nằm trên giường hẳn lại không cảm thấy vui bản thân lại có chút nghi ngờ hôm qua rõ ràng chính bản thân hắn đã nhìn thấy Nhược Hy nàng ở cạnh hắn khi mở mắt thức dậy người đó lại là Thiên Nhi, chuyện hôm qua vẫn khiến hắn rất đau lòng mọi chuyện cùng một lúc ập đến Nhược Hy cứ dần dần rời xa hắn còn Thiên Nhi hẳn lại không thể rời bỏ....

Một lúc sau Lạc Kinh tới thay y phục cho Thiên Nhi, gương mặt nàng ta lộ rõ sự vui mừng thay cho chủ nhân của nàng ta, nàng ta cung kính hỏi Thiên Nhi

"Đêm qua nương nương và bệ hạ sao rồi ạ!"

Thiên Nhi mỉm cười khoác y phục lên người, ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc gương nhỏ trước mặt rồi chạm tay lên dấu vết ở trên cổ "" Tất nhiên chính là rất vui về""

"Chuyện hôm qua của người đã ổn Nhược Hy nương nương cũng đã nhìn thấy người và bệ hạ ân ái vậy tiếp theo người sẽ định làm gì"

Thiên Nhi ngồi xuống ghế ngọc, y phục đã được sửa soạn chỉnh tề nàng cầm chiếc trâm ngọc năm đó hắn tặng cho nàng nhẹ nhàng cài lên đầu gương mặt xinh đẹp như hoa đào bỗng chốc lại hiện hữu trước gương

"Theo người, bốn cung có nên hạ sinh cho bệ hạ một hoàng thái tử không"

Lạc Kinh có chút kinh hãi ngẩng đầu nhìn Thiên Nhi sau đó chậm rãi nói "" Chẳng lẽ người định.... ""

"Bốn cung không phải là người khi đã dành được phần thắng thì sẽ dễ dàng nhường lại cho người khác, đã khiến nàng ta phải biến mất khỏi hoàng cung nhất định phải cho nàng ta thấy thứ nàng ta có thì bốn cung cũng sẽ có được"

Lạc Kinh dường như hiểu được kế tính của Thiên Nhi nhưng lại không dám trả lời vì việc này đối với nương nương mà nói thật sự rất mạo hiểm đến tính mạng

"Mau tới thái y viện gọi vị thái y có tên Cửu Châu tới đây cho bốn cung truyền lời của ta tới ông ta rằng bốn cung thật sự đang rất cần ông ta"

"Vâng, tiểu nữ sẽ đi ngay!"

Nhược Hy hôm qua sau khi đi cùng Lạc Kinh trở về liền ở liền trong phòng không ra, Diệp Từ lo lắng đi lại bên ngoài không dám vào trong sợ làm phiền tới nàng, một lúc sau Nhược Hy bước ra trên tay có cầm tấu chương mà khi này có cần dặn Diệp Từ mang tới, Diệp Từ thấy nàng bước ra nhanh chóng lao vào hỏi

"Nương nương, người định đi đâu hơn nữa bản tấu chương đó vì sao người lại cần đến"

Nhược Hy sắc mặt như băng, trong ánh mắt mờ đục không rõ suy nghĩ sau đó liền nói

"Diệp Từ, người ở lại đây chờ ta khi nào xong chuyện ta sẽ trở về sau đó chúng ta sẽ có chuyện khác để làm"

Vẻ mặt tuyệt diệu như hàn băng hiện lên khiến Diệp Từ có cảm giác không lạnh lẽo "" Thần không thể đi cùng người sao""

"Người ở lại đừng đi theo ta ta sẽ về, đừng lo"

Cắt lời Nhược Hy liền rời đi, nàng trên đường tới đại điện cùng lúc các quan thần thiết triều xong nàng lấy lại tinh thần mỉm cười đi thẳng tới nơi phụ thân nàng đang đi chuyển tới, lão gia thấy nàng ngạc nhiên vô cùng liền hỏi

"Nương nương, người đi đâu thế này là đến gặp bệ hạ sao"

Nàng khẽ cười, vẻ mặt không có chút đau buồn hiện ra chính là để khiến phụ thân yên tâm hơn phần nào

"Phụ thân, xin người hãy về Nam Cung phủ đợi nữ nhi, nữ nhi nhất định sẽ trở về cạnh người, sẽ không đi đâu nữa"

Nàng không đợi phụ thân trả lời liền đi lướt qua kìm nén cảm xúc dâng trào trong lòng, còn một việc nàng nhất định phải làm sau đó sẽ quay về cạnh phụ thân

Nàng bước vào trong đại điện, vẻ mặt lãnh đạm hiện ra ánh mắt nhìn hắn ngồi trên cao kia tựa như hai kẻ xa lạ chỉ vừa mới gặp mặt

"Nhược Hy, nàng tới đây có việc gì sao" Mạc Từ Ngôn nhìn thấy nàng trong lòng bất giác vui vẻ, chân mày nhướn lên định nói tiếp thì bị nàng ngắt lại, nàng nhìn về phía thái giám đang đứng cạnh hắn cao ngạo ra lệnh

"Thái giám, giúp ta mang tấu chương này lên cho bệ hạ"

Thái giám khẽ gạt đầu vâng lệnh cúi người cung kính bước xuống hoàng bệ tiến về chỗ Nhượng Hy, nàng không chút suy nghĩ đưa bản tấu chương vào tay thái giám rồi đi chuyển mắt lên nhìn Mạc Tử Ngôn hấn không hiểu nàng đang định làm gì cho tới khi bản tấu chương được đưa ra trước mặt hấn, từng dòng chữ trên đó như một con địa chấn lớn trong lòng hấn, hấn sững người lại ánh mắt tức giận nhìn xuống nàng

"Phế truất ngôi vị? Nhượng Hy nàng muốn rời khỏi hoàng cung sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Vạn kiếp không dung tha

Sắc mặt Mạc Tử Ngôn trầm xuống, đáy mắt màu xám lạnh tối sẫm lại, lạnh giọng vang lên

"Nhượng Hy ý của nàng là gì, nàng muốn rời khỏi cung sao?"

Đôi mắt lạnh băng u tối hiện lên trước mặt Nhượng Hy tựa như không phải của chính nàng như ngày trước nữa, khi đó đôi mắt màu xanh tuyệt diệu đó lúc nào cũng sáng lên vẻ rạng ngời thuần khiết đôi mắt nàng sở dĩ đẹp vì nó không chỉ sáng rực rỡ như ánh mặt trời của Nguyên Quốc mà còn là một đôi mắt biết cười khiến bất cứ ai nhìn vào đều không thể rời đi nhưng người đang đứng trước mặt hấn bây giờ mang đôi mắt hoàn toàn xa lạ nhìn hấn không chút cảm xúc

"Đúng vậy, ta muốn rời khỏi hoàng cung trở về Nam Cung Phủ"

Trong lòng Mạc Tử Ngôn dường như vừa xảy ra một cơn địa chấn lớn, sắc mặt trở nên cực kì khó coi, hai tay nắm thật chặt, ánh mắt mờ to giống như không thể tin những gì mình vừa nghe hấn ngập ngừng hỏi lại

"Quay về Nam Cung Phủ?"

"Đúng vậy, đây là bản tấu chương mà ta đã viết hôm qua hôm nay muốn tâu lên bệ hạ xin người hãy xem xét cho ta rồi đưa ra quyết định"

Ánh mắt hấn tối lại từng chữ lạnh như băng, hấn gằn giọng nói

"Nàng nghĩ bản thân nàng là ai nàng đang ở nơi nào, hoàng thất này là nơi mà nàng muốn đi là có thể dễ dàng đi được sao?"

"Không thể dễ dàng đi được? Chẳng phải trong đó ta có điều muốn bệ hạ làm cho ta sao đó là phế truất ngôi vị của ta, ngôi vị hoàng phi này ngay từ đầu đã không nên tồn tại ở trong hậu cung, bệ hạ hãy coi như từng ấy thời gian ta ở bên bệ hạ mà cho ta con đường sống cuối cùng là được rời khỏi cung quay về Nam Cung Phủ"

Hấn tức giận đập tay xuống bàn, một tay ném bản tấu chương của nàng xuống dưới chính điện, trong đáy mắt như có lửa, lạnh lùng nói

"Nàng xem ta là trò đùa của nàng sao, nàng có nghĩ đến việc nếu như ta phế truất nàng mọi thần dân sẽ nhìn vào ta là một quân vương như thế nào không, nàng nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra đúng như ý của nàng muốn sao?"

Nội tâm hấn như rối bời rất nhiều câu hỏi hiện ra trong lòng hấn, nàng muốn rời khỏi hoàng cung sao hay chính là muốn rời khỏi hấn, tại sao nàng lại làm như vậy nàng muốn rời xa hấn đến mức bị dâng tấu chương xin phế truất ngôi vị sao, chẳng lẽ nàng không biết nếu như phế truất nàng sẽ có bao nhiêu chuyện không tốt xảy ra với nàng với một hoàng phi bị phế truất sao có thể ngẩng nhiên quay lại gia phủ của mình một cách dễ dàng như vậy

Nhượng Hy nắm chặt tay mình, cảm phần nhìn hấn lạnh lùng đáp trả

"Thì ra chính là bệ hạ lo cho quyền uy của mình sẽ bị dân chúng coi thường sao? Xin hãy yên tâm tự ta sẽ đi nói với phụ thân các quan đại thần trong triều là bản thân ta muốn rời khỏi ngôi vị này bệ hạ không hề liên quan đến việc này sau đó người có thể danh chính ngôn thuận mà nói với dân chúng rằng đó là quyết định của ta, là ta muốn được như vậy còn bệ hạ chỉ đáp lại yêu cầu đó thôi"

"Nhượng Hy, tại sao nàng lại làm như vậy, tại sao lại muốn rời bỏ hoàng cung này?"

"Chẳng phải ta đã nói ngay từ đầu rồi sao, ngôi vị hoàng phi này ngay từ đầu đã không nên có, Mạc Tử Ngôn ngay từ đầu chàng đã không muốn thành thân với ta bởi vì trong lòng chàng chưa hề quên được Thiên Nhi chàng chấp nhận thành thân bởi vì ngày trước chàng nợ phụ thân của ta một món nợ quá lớn khiến chàng không thể trả hết và cũng chính vì sức ép của các vị đại thần cho nên buộc chàng phải chấp nhận thành thân từng ấy thời gian ở cạnh chàng, chàng đã chăm sóc tốt cho ta, chàng không nạt lộ ta cũng không trách cứ ta về những việc mà ta đã làm sai như vậy là quá đủ rồi, Mạc Tử Ngôn món nợ mà chàng nợ phụ thân ta chàng đã trả hết rồi"

Mạc Tử Ngôn trong lòng đau như dao cắt, hấn định nói điều gì đó nhưng lại thôi

"Phụ thân ta chưa bao giờ trách cứ chàng về việc làm sai lầm năm đó của chàng, ông ấy cũng chưa từng dám nghĩ rằng chàng nợ ông ấy, ông ấy cũng

không hề biết lí do chàng đồng ý thành thân với ta là chỉ vì chàng nợ ông ấy ân tình chỉ là do trong lòng chàng vẫn luôn mang nỗi đau đó trên người, chàng luôn tự dặn lòng phải trả nợ cho ông ấy giờ chàng đã trả xong rồi, Mạc Từ Ngôn" Nhược Hy ngước lên nhìn hắn không cười cũng không khóc sắc mặt vẫn lạnh băng nhưng trong thâm tâm lại đỏ ửng đau đớn vô cùng

Hắn phủ nhận việc hắn thành thân với nàng là vì ngày trước hắn nợ phụ thân nàng một mạng sống nhưng từng ấy thời gian ở cạnh nàng, hắn đã dần quên đi việc đó hắn ở cạnh nàng giống như một vị phu quân thật sự đối với thê tử của mình nàng làm sai, hắn tha thứ cho nàng, nàng vì phạm cung quy hắn cũng xem như không biết gì, nàng hết lần này đến lần khác muốn bỏ trốn khỏi hoàng cung hắn cũng không một lời trách cứ đó là vì hắn yêu nàng, hắn không muốn ra tay với nàng

Hắn ép nàng làm theo những gì hắn muốn chỉ vì hắn không muốn để mất nàng. Vậy mà nàng chỉ coi những hành động đó là vì hắn đang trả nợ cho phụ thân nàng sao

"Nhược Hy, đó chỉ là chuyện của ngày trước chẳng lẽ nàng không hiểu những hành động đó ta làm là bởi vì nàng"

Lòng nàng thoáng chân động, nàng sững người ra vài giây sau đó bật cười thật lớn, nụ cười đầy chế giễu khinh bỉ

"Vì ta, chàng rút cuộc là vì ta chuyện gì Mạc Từ Ngôn đừng khiến ta buồn cười"

Lời lẽ của nàng càng lúc càng làm hắn tức giận, hắn quát lớn " Nhược Hy"

"Mạc Từ Ngôn, khi ta hỏi chàng Mạc Từ Ngôn chàng có từng yêu ta không, dù chỉ một chút cũng đã từng gọi là yêu ta không chàng đã trả lời như thế nào chàng nhớ không ta chưa từng yêu nàng, lúc đó chàng không hề biết cảm giác của ta lúc đó như một chú chim nhỏ bị bỏ rơi, ánh mắt đau thương nhìn về hướng chàng nhưng chàng không hề bận tâm tới"

Từng dòng kí ức được ghép lại trong kí ức của hắn, ngày hôm đó nàng đã níu tay hắn cầu xin hắn một câu trả lời rõ ràng khi đó chỉ vì hắn đang rối bời, trong lòng không định đoạt được cảm xúc của chính mình bản thân hắn khi đó rất mệt mỏi nên mới nói ra lời lẽ đó? Nhưng hắn không hề biết nàng đã bị tổn thương đến như vậy, hắn chau mi tâm lúc này hắn không thể nói được một lời, không thể biện minh cho bản thân hắn được

"Chàng luôn mong sẽ có ngày Thiên Nhi nàng ấy sẽ bình an quay trở về bên chàng mong ước đó của chàng ông trời đã thực hiện cho chàng nàng ấy đã trở về theo mong ước của chàng hai người sẽ ở cạnh nhau như ngày trước sẽ không ai có thể tách rời hai người nữa còn ta đã đến lúc ta phải rời đi rồi, bệ hạ"

" Thiên Nhi trở về thì sao thì nàng sẽ được rời khỏi cung sao, nếu không có thánh chỉ của ta thì cả đời này kiếp này dù cho nàng có nằm mơ thì nàng cũng sẽ mãi mãi không thể rời khỏi hoàng cung dù chỉ nửa bước"

Nhược Hy lùi một bước, cả người sững lại sau đó hiểu ra thì lập tức bật cười đến run người cười đến trào cả nước mắt, từng giọt lệ chảy xuống gương mặt nàng, nàng cắn chặt môi kìm nén sự uất ức, bi phẫn trong lòng " Hóa ra người như bệ hạ lại có thể ích kỉ đến như vậy"

Hắn thấy nàng khóc trong lòng đau không thua kém một phân, từ khi nào cả hai người đã trở nên xa lạ như vậy, hắn thấp giọng chậm rãi hỏi nàng " Nhược Hy, nàng có từng yêu ta không"

Nhược Hy ngoại trừ cười lạnh không thể phản ứng bất cứ điều gì khác, nàng có từng yêu hắn không, tại sao lại hỏi câu hỏi đó với một người si tình như nàng, nàng ngước lên khước mắt chảy xuống giọt lệ nàng đã yêu hắn bằng cả trái tim đến cả linh hồn cả thể xác cũng tự nguyện dâng cho hắn không một lời phản bác, nếu nàng không yêu hắn tại sao lại phải ép buộc mình rời khỏi hoàng cung, rời xa người nàng yêu nhất đó cũng chỉ vì nàng không muốn bản thân càng lúc càng bị lụy khi nhìn hắn ân ái với một nữ nhân khác

Nếu không yêu hắn thì cứ mặc kệ hắn ở cạnh ai còn nàng cứ sống một kiếp thanh thoi an nhàn trong cung không một lời rèm pha khiến trách hắn

Nếu không yêu hắn.....

Mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, nàng nói yêu hắn thì còn có ích gì nữa nàng đã phải chịu tổn thương chính hắn đã thẳng tay đập nát mọi chấp niệm cả hai đã từng có với nhau vậy thì nàng thừa nhận mình yêu hắn để làm gì? Để hắn thương hại nàng sao

Lời nói lạnh như hàn băng cất lên, trong đáy mắt nàng đã không còn hình bóng của hắn nữa rồi

"Ta chưa từng yêu chàng, một chút cũng chưa từng"

Hắn thất thần ngã xuống ghế rồng, vẻ mặt lộ ra sự thất vọng tràn trề, đáy mắt một nỗi thê lương ai oán cuối cùng nàng cũng nói ra câu đó " Nhược Hy, nàng thật sự rất tàn nhẫn, rất tàn nhẫn"

Nàng cảm phần quát lớn khiến thái giám đứng cạnh đó cũng phải khiếp sợ vài phần, con người hắn những tia đó đáng sợ nước mắt cứ thế chảy dài xuống gương mặt

"Mạc Từ Ngôn, là chàng ép ta, chính chàng đã ép ta trở nên tàn nhẫn như vậy"

"Nhược Hy, nàng lui đi mau rời khỏi đại điện trước khi bản thân ta làm tổn thương đến nàng" Đáy mắt hắn tối lại, thật lâu không tan, ánh mắt khó đoán, lạnh giọng quát

"Ta sẽ rời khỏi đây khi nào có được thánh chỉ rời khỏi cung" Nàng lạnh lùng đáp

"Nàng không được phép rời khỏi hoàng cung, trừ khi nào ta không còn là vua của nước này nữa đến khi đó nàng có thể nghỉ ngơi mà rời khỏi nếu như nàng còn ép ta thì đừng trách ta xuống tay tàn nhẫn với nàng dù nàng có là người mà ta yêu ta cũng sẽ không tha thứ cho nàng đâu, Nam Cung Nhượng Hy"

"Đời này kiếp này của ta sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho chàng, Mạc Tử Ngôn chừng nào ta còn sống trên thế gian này thì vẫn sẽ còn có một người hận chàng, vạn kiếp không dung tha"

Nàng uất ức rời đi, đau đớn mà rời khỏi đại điện, bóng lưng nhỏ bé vừa rời khỏi cũng là lúc giọt lệ cay nồng rơi xuống long bào của hắn, không có một từ nào có thể diễn tả được tâm trạng lúc này của hắn sự đau đớn, tàn nhẫn chìm vào trong khoảng không của đại điện, chẳng lẽ mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc thật sao?

(Lời tâm sự của Zan: Có lẽ vài chap sau của tôi sẽ trở nên hay hơn rất nhiều các thớt ạ sorry tôi không muốn tua nhanh vì sẽ không hay và diễn biến tâm trạng nvat sẽ không nổi bật nên tôi phải tua từ từ, sự tổn thương này của NH sẽ không dừng lại ở đây còn một cú chốt nữa Zan sẽ thay đổi hoàn toàn số phận của các nvat, kết ra sao cũng chẳng thể biết vẫn mong các bạn đón xem tiếp và ủng hộ cho tôi nhé ^^ hiii, yêu các thớt nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Long thai giả mạo (1)

Đã rất nhiều ngày trôi qua, nàng không chịu ăn bất cứ thứ gì mà Diệp Tử mang đến, ánh mắt đau thương thất thần ngồi gần phía cửa sổ, gió của phương Bắc thổi qua khiến nàng dễ chịu hơn rất nhiều đôi mắt xanh đẹp đẽ giờ đã trở thành màu đỏ hoa khê mắt khô khốc nóng ran nhắm cũng không thể mà mở cũng không xong cảm giác vô cùng đau rất không thể tả nổi, nàng mặc trên người bộ y phục đơn giản trên đầu không cài bất cứ chiếc trâm ngọc nào những chiếc trâm ngày trước trong tâm cung của nàng, nàng ra lệnh cho Diệp Tử mang số trâm đó trả lại cho Mạc Tử Ngôn từ ngọc bào cao quý đến vòng ngọc đeo trên người tất cả mọi thứ đều bị nàng khước từ, vẻ mặt thất thần tựa như một phé nhân vừa mới trải qua cuộc đày đoạ thân xác rồi bị nhốt vào lãnh cung lạnh lẽo trống vắng đến tàn nhẫn

Diệp Tử trên tay đang cầm một bát thuốc cùng với đồ ăn tối cho nàng nhưng lại chần chừ không dám vào nhìn Nhượng Hy như vậy khiến bản thân nàng còn đau hơn gấp bội, đêm qua mãi tới gần sáng nướng nướng mới có thể an giấc, người vui đùa vào tầm chăn lụa ấm áp mà nàng mang tới vậy mà đã thức giấc sớm như vậy người đã không chịu ăn thân thể gầy đi rất nhiều người vốn yếu nay trên người lại chẳng còn một chút thịt nào bộ y phục mỏng nhìn qua cũng cảm thấy rất rộng, sau ngày hôm đó nướng nướng trở về không nói một lời chỉ có nước mắt là bất chợt tuôn dài không ngừng

"Nướng nướng" Diệp Tử lấy hết dũng khí để mở cửa ra đem thức ăn vào cho nàng

Nhượng Hy không nhìn Diệp Tử lấy một cái lạnh lùng ra lệnh, vẻ mặt lạnh như hàn băng

"Bê ra ngoài, ta không muốn ăn"

"Nướng nướng, đã rất nhiều ngày người đã không ăn uống gì đến cả thuốc thái y căn dặn chuẩn bị cho người, người cũng không uống dù chỉ một thìa, người định hành hạ bản thân của mình đến bao giờ nướng nướng"

Mặt nàng lạnh đi hồi lâu không nói một điều gì

"Nướng nướng, nếu người không nghĩ tới bản thân thì hãy nên nghĩ cho thái tử ở trong bụng người thần biết mấy ngày nay bụng người rất đau vậy nên xin người hãy uống bát thuốc này vào để bình phục lại nếu không thì cả người và thái tử cũng không thể giữ được tính mạng" Diệp Tử đặt bát thuốc xuống khăn trương nói

"Diệp Tử, ta phải làm sao đây.. đứa trẻ này đáng lẽ ra không nên có mặt trên đời này.. tại sao nó lại có mặt trên đời này, ta không xứng đáng được trở thành mẫu thân của nó" Nàng nhủ mảy nước mắt lại tiếp tục chảy xuống, nàng lúc này thật sự rất đau đớn đã rất nhiều đêm bụng nàng rất đau bởi lẽ là vì đứa con này dấu biết vậy nhưng nàng lại không thể bỏ đứa bé này đi dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể, nếu có chết nhất định cũng sẽ sinh đứa bé này ra

Diệp Tử tới gần Nhượng Hy ôm lấy nàng vào trong lòng, một tay gạt đi nước mắt chảy dài trên gương mặt Nhượng Hy nàng ngược nhìn về mặt đó gương mặt của Nhượng Hy quả thật vô cùng diễm lệ, nàng rất xinh đẹp dung nhan lại tuyệt diệu không ai sánh bằng, trước kia hay ngay cả bây giờ vẫn là bông phù dung đẹp nhất Nguyên Quốc, đôi mắt xanh mướt cho đã đỏ hoe nhưng vẫn sáng rực lên một màu ông trời quả nhiên không cho bất cứ ai trọn vẹn một thứ gì đã cho nàng một dung mạo trời phú nhưng lại cướp đi của nàng cái gọi là hạnh phúc viên mãn khiến nàng chìm trong đau khổ làm cách nào cũng không thể thoát nổi

"Nướng nướng, xin hãy vì thái tử mà ăn hết chỗ thức ăn này rồi hãy uống bát thuốc mà thần chuẩn bị cho người chỉ có như thế người mới có thể sống sót rời khỏi cung"

""Diệp Từ "" Nàng ngạc nhiên ánh mắt nhìn Diệp Từ rất khó hiểu

""Tuy ngay bây giờ nương nương không thể rời khỏi cung nhưng thần hứa với người một chuyện khi thần thể người đã khỏe hơn thần nhất định sẽ đưa người rời khỏi hoàng cung trở về Nam Cung Phủ"" Diệp Từ cố an ủi Nhược Hy, chỉ có cách này mới khiến Nhược Hy an tâm được

Nhược Hy gạt nước mắt, thoáng gật đầu nàng nhìn bát thuốc đặt trên bàn tay run run cầm bát thuốc thần thái đã tốt hơn một chút, nàng uống một ngụm thuốc rất đắng khiến nàng nhắm chặt mắt lại lấy một hơi uống hết, Diệp Từ thấy Nhược Hy như vậy an tâm được phần nào nàng đứng dậy nhìn ra phía cửa sổ bất chợt thấy bóng dáng quen thuộc đứng bên ngoài, dáng vẻ ôn nhu hòa nhã vô cùng đó hình như là một vị đại quan nào đó trong cung nhưng tại sao lại tới đây

""Nương nương, vị đại quan bên ngoài kia người có quen không sao người đó lại tới đây phải chăng là muốn gặp người""

Nhược Hy đặt bát thuốc xuống, bất giác mỉm cười khiến Diệp Từ có chút sững người

""Đó là phụ thân của ta""

""Thật sao nương nương""

Nhược Hy gạt đầu mi mắt khẽ rũ xuống, nụ cười chợt tắt trên môi hiện tại ngay bây giờ nàng không muốn phụ thân nhìn thấy nàng trong tình trạng này, thật ra nàng rất muốn được gặp phụ thân chỉ sợ khi gặp lại nước mắt sẽ tự nhiên chảy xuống trong lòng lại bức bối đau lòng, nếu vậy sẽ chỉ khiến phụ thân càng thêm lo lắng

""Diệp Từ, người ra ngoài nói với phụ thân ta rằng hôm nay sức khỏe của ta không tốt muốn được nghỉ ngơi hôm khác người hãy đến thăm ta""

""Vâng, thưa nương nương""

""Bệ hạ, bên ngoài đại điện có người của thái y viện tới bẩm xưng danh là Cửu Châu, muốn bẩm báo với bệ hạ một chuyện""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Long thai giả mạo (2)

""Nương nương, tại sao người lại không muốn gặp phụ thân phải chăng là vì điều gì"" Diệp Từ bước vào trong đóng nhẹ cánh cửa phòng, vẻ mặt có chút lo lắng rõ ràng khi này khi nương nương nhìn thấy phụ thân của người rõ ràng gương mặt lộ rõ ra sự vui mừng, ánh mắt khi người nhìn ông ấy cũng rất trân tình, giờ lại nói không muốn gặp khiến nàng có chút khó hiểu

""Diệp Từ, người nhìn ta xem trên người không còn chút thịt cơ thể lại xanh xao ốm yếu không còn như lúc trước, người xem đôi mắt của ta chính đôi mắt ngày trước phụ thân rất thích chúng lúc nào cũng sáng rực một màu xanh thuần khiết nhưng bây giờ thì sao chúng đã không còn thuần khiết như trước nước luôn đỏ thẫm một màu đau thương với dáng vẻ này sao ta có thể gặp lại ông ấy được"" Nhược Hy cười nhạt, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn những thứ xa xăm ngoài kia, nếu như nàng có thể rời khỏi đây mà được tự do đi về những nơi chốn ấy có phải là sẽ rất vui không?

Diệp Từ thở dài, nàng tựa lưng vào cánh cửa miệng bất chợt nói

""Người dường như rất lo lắng cho phụ thân của người, tại sao vậy nương nương""

""Ta không muốn ông ấy lo lắng cho ta, phụ thân đã rất bận rộn với công việc triều chính ta biết người chưa lúc nào được nghỉ ngơi nếu bây giờ gặp phụ thân có phải ta lại một lần nữa khiến ông ấy vương bận không, ta có thể tự lo được cho mình""

Diệp Từ từ trước đến nay chưa từng nề phục bất cứ ai bất kể là nam nhân hay nữ nhân dù có tài giỏi đến đâu, nội công thâm hậu hay võ công không ai sánh bằng nhưng trong mắt nàng lại chẳng chút nào xem trọng nàng đã từng gặp rất nhiều người, nhiều con người có tính khí khác nhau nhưng một nữ nhân như Nhược Hy thì chưa từng gặp bao giờ có lẽ Nhược Hy là nữ nhân đầu tiên cũng chính là nữ nhân cuối cùng khiến nàng phải nề phục nàng ấy, dáng vẻ kiêu sa tuyệt diệu của nàng ấy khác hoàn toàn với tính cách bên trong

Ai có thể ngờ được một nữ nhân nhỏ bé, tưởng như không chút sức lực như vậy mà bên trong lại có tính cách mạnh mẽ, nội công cao cường áp đảo cả nam nhân, trong ánh mắt đó lúc nào cũng sáng rực lên một tia hi vọng mạnh mẽ chiến thắng mọi đối thủ ngay cả khi mang trong mình một nỗi đau bi thương đến đau lòng mà nàng ấy cũng không kêu than một lời, có ai như nàng khi đang mang trong mình một vết thương lớn tới vậy mà còn đi lo lắng cho người khác

Diệp Từ nhìn nàng, nàng vốn chưa bao giờ hiểu được Nhược Hy đang suy nghĩ điều gì tất cả chỉ là một ẩn số

""Nương nương, người không sao chứ""

Nhược Hy thở dài một tiếng, nàng quay sang nhìn Diệp Từ khuôn miệng khê cười

""Diệp Từ, chúng ta sẽ sớm rời khỏi nơi này thôi ta không sao cả đừng lo lắng""

Nàng quay đi, nước mắt lại bắt chợt rơi xuống chạm vào cánh tay nhỏ bé, ngay lúc này nàng chỉ muốn được rời khỏi nơi này đi một nơi thật xa, tới một nơi mà không một ai có thể tìm ra nàng được nữa

Ngay cả cho Mạc Từ Ngôn hẳn có giữ nàng lại thì cũng không thể thay đổi được mọi chuyện

Chuyện giữa hắn với nàng đã đi quá xa, xa tới nỗi dù cho có làm gì đi nữa cũng mãi mãi chẳng thể quay lại được như ngày trước trong lòng nàng bây giờ đối với hắn bây giờ chỉ còn lại hận thù hoàn toàn không còn cảm giác gì khác

Đại điện

Thái giám cung kính bước vào trong đại điện đi chuyển tới phía dưới hoàng bệ, Mạc Từ Ngôn đang ngồi trên hoàng bệ tâm trạng hẳn lúc này không vui dù chỉ một chút, hắn nhíu mày cảm con dấu ấn ngọc xét duyệt tấu chương đã nhiều đêm hắn không ngủ bên cạnh lúc nào cũng có một bình rượu được để sẵn tại đó, thái giám cúi người xuống, cung kính bẩm báo

""Bệ hạ, người của thái y viện muốn vào trong bẩm báo với bệ hạ một chuyện hẳn xưng danh là Cửu Châu muốn gặp bệ hạ""

Mạc Từ Ngôn nghe thấy hai chữ ""Cửu Châu"" một bên tay cầm con dấu ngọc đặt xuống bàn ngọc, hắn ngược mặt lên, trầm giọng nói trong ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi

""Hắn muốn bẩm báo về việc gì""

""Bệ hạ, là chuyện của Thiên Nhi hoàng hậu""

""Thiên Nhi?""

""Vâng""

""Cho hắn vào trong"" Mạc Từ Ngôn dứt lời hắn tựa lưng vào ghế rồng, ánh mắt như đang mong chờ điều gì đó, Cửu Châu năm đó hẳn là thái y chữa bệnh cho Thiên Nhi chính miệng Cửu Châu cũng đã nói với hắn một chuyện động trời chính là Thiên Nhi không thể mang thai, cho dù có ân ái bao nhiêu lần đi nữa cuối cùng vẫn chẳng có kết quả, cũng từ năm đó hắn không còn gặp lại Cửu Châu nay hắn lại đến đại điện bẩm báo, rốt cuộc là gì chuyện gì

Cửu Châu theo lệnh của Từ Ngôn bước vào trong, từng bước đi là từng ấy sợ run sợ trong lòng hắn hẳn biết việc mình chuẩn bị làm tiếp theo sẽ lấy đi tính mạng của hắn nhưng hắn buộc phải làm dù sao bản thân cũng đã không còn con đường sống, hắn vừa nhìn thấy Từ Ngôn liền quỳ xuống giữa chính điện mồ hôi trên mặt bắt đầu tuôn xuống, hắn áp úng nói

""Bệ hạ, hôm nay thần muốn tới bẩm báo với người một.. chuyện ""

Ánh mắt lạnh băng của hắn không chút lay động, thần nhiên nói

""Người tới là vì chuyện gì""

Hắn không dám mở miệng nói, mắt nhắm chặt lại trong đầu lại hiện lên những câu nói của Thiên Nhi

Cửu Châu đã lâu ngày không gặp lại, năm xưa chính người là người đã nói với bệ hạ rằng bỗ cung không thể mang thai thì giờ đây chính miệng người sẽ phải nói với bệ hạ một điều rằng

Người có thể nghe được nhịp tim của thái tử trong người của bỗ cung

Bỗ cung biết việc này là rất mạo hiểm nó có thể lấy đi tính mạng của người nhưng nếu người chịu nói với bệ hạ điều đó bỗ cung sẽ cứu giúp người 1 mạng

Những lời bỗ cung nói sau đây từng điều một người phải nghe cho kỹ, nếu có sai sót dù chỉ một chút bỗ cung sẽ tiễn người xuống hoàng tuyền một đoạn mãi mãi không bao giờ trở lại

""Mau nói, là chuyện gì"" Lời nói của Từ Ngôn khiến hắn giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, hắn cúi người xuống trả lời

""Bệ hạ vừa rời người của Lãnh Hoa Cung cho gọi thần tới khám bệnh cho hoàng hậu nương nương khi khám bệnh cho người, thần có thể cảm nhận được nhịp tim của long thai trong thân thể của nương nương""

Mạc Từ Ngôn kinh ngạc, hắn không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe Thiên Nhi có thai sao? Làm sao chuyện đó có thể xảy ra

""Cửu Châu, người có biết mình đang nói gì không chẳng phải mấy năm trước người có nói với ta rằng Thiên Nhi không thể có thai được hay sao vậy mà bây giờ còn dám mở miệng nói rằng ấy có thai người nghĩ ta sẽ tin lời của nhà người sao""

Cửu Châu cúi người, mặt tái mét sợ tới nỗi không dám thở mạnh

""Bệ hạ.. thần không dám thần ngay từ đầu vốn không thể tin chuyện này nhưng khi thần bắt mạch cho nương nương lại có thể nghe được nhịp tim của long thai do người chỉ vừa mới mang long thai nên không nghe rõ hơn nữa còn rất yếu bệ hạ thần muốn hỏi người một chuyện có phải từ khi nương nương quay trở về người và nương nương đã ân ái cùng nhau không""

Nghe tới đây, ánh mắt hắn có chút lay động nhớ lại ngày hôm đó khi hắn tỉnh dậy chỉ thấy trên người không mặc y phục bên dưới nền đất cả y phục của hắn và nàng rơi là tả khi đó chỉ nhớ rõ nàng nằm bên cạnh hắn đáng vẻ mệt mỏi nhìn qua là biết đêm qua đã trải qua một trận kịch liệt nhưng điều khiến hắn không sao hiểu nổi chính là chỉ vì đêm hôm đó mà khiến nàng có thai, vậy thì bao nhiêu năm qua là gì

Hơn nữa chính miệng Cửu Châu còn nói nàng không thể mang thai được không rõ nguyên do

Mạc Từ Ngôn càng lúc càng trở nên đáng sợ khiến cho Cửu Châu hoảng loạn hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện to gan nói dối bệ hạ nếu như bệ hạ biết được thì hậu quả khó mà lường trước được thậm chí còn có thể chu di tam tộc nhưng hắn đã có gan nói ra thì nhất định phải tiếp tục che giấu

""Bệ hạ, có lẽ là do khi nương nương quay trở về thân thể người cũng theo đó mà thay đổi nương nương có nói rằng người rất mệt mỏi thậm chí đã mấy ngày nay không thể ăn uống được gì trong bụng lại đau dường như có thứ gì đó đang khuấy đảo bên trong, nếu bệ hạ không tin thì bây giờ người có thể theo thần tới Lĩnh Hoa Cung xem xét tình hình lúc này của nương nương""

""Được, ta đi theo người""

Thật ra trong lòng hắn lúc này rất nhiều tâm trạng khác nhau hắn ngạc nhiên vô cùng nhưng cũng vui mừng khôn xiết nhớ tới ngày đó khi nghe tin nàng không thể mang thai hắn dường như là rất đau khổ, hắn không dám tin những lời nói đó ngay cả việc đối mặt với nàng hắn cũng chẳng dám, hắn sợ nàng phải chịu tổn thương, hắn sợ nàng sẽ suy nghĩ linh tính mà rời bỏ hắn bởi vì hắn hiểu rõ khi nàng đang ngồi trên ngôi vị cao quý này nàng luôn muốn được sinh thái tử nối dõi hoàng thất nhưng ông trời lại không cho phép nàng làm điều đó nhưng nếu điều này chính là sự thật thì sẽ ra sao

Hắn dừng chân lại ở phía bên ngoài không dám bước vào tay hắn run run chạm lên cánh cửa nhưng rồi lại buông ra, vẻ mặt không rõ vui buồn ánh mắt tựa như mong chờ điều gì đó, Cửu Châu đẩy cửa ra cho hắn bước vào trong trước mặt là Thiên Nhi nàng đang rất mệt mỏi nằm trên giường bên cạnh là các cung nữ đang chăm sóc nàng khi nhìn thấy hắn ánh mắt nàng mơ hồ, miệng bất chợt mỉm cười đưa tay về phía hắn, giọng nói êm dịu vang lên

""Từ Ngôn... ""

Hắn bất giác mỉm cười, ánh mắt ngập tràn sự hạnh phúc chưa từng có khiến Cửu Châu và các cung nữ khác ngạc nhiên vô cùng, bệ hạ đang cười sao? Người đang vui mừng sao nụ cười đó rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi tất cả đều chưa từng được nhìn thấy

""Từ Ngôn, tiếp mang thai rồi đứa bé là con của chàng chính là thái tử nối dõi hoàng thất này""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Long thai giả mạo (3)

Tiết trời hôm nay rất đẹp, thoáng đảng trong trẻo vô cùng phù dung lại bắt đầu nở mùi hương bay đến tẩm cung của nàng bao giờ cũng vậy chỉ cần được ngửi thấy mùi hương của phù dung thân thể lại lập tức trở nên bình thường nàng không còn chán ăn như mấy ngày trước mỗi ngày luôn có một bát thuốc để trước tẩm cung của nàng, mùi hương rất dễ chịu khiến nàng nhớ tới hôm đó thật ra nàng biết Bạch Liên vẫn thường xuyên mang thuốc tới cho nàng hơn nữa lần này còn lưu lại một bức thư bên trong chữ viết cũng rất đẹp thoang thoảng mùi hương quen thuộc, nàng bước ra bên ngoài ngồi xuống chiếc ghế ngọc gần đó mở bức thư ra đọc

Nàng biết chính là hắn, ngay cả khi nàng không mở ra nàng cũng có thể đoán được đó chính là hắn cho dù ở cách xa nàng hàng nghìn dặm nhưng chưa lúc nào hắn quên đi nàng, bỏ mặc nàng càng nghĩ tới hắn tâm can càng thêm mệt mỏi đau đớn, nàng vô cùng biết ơn hắn rất muốn được gặp hắn để nói những lời từ sâu trong lòng nàng nhưng cũng lại muốn hắn đừng quan tâm nàng như vậy

Nếu như nàng chẳng thể đáp lại được tình cảm của hắn thì những việc mà hắn làm cho nàng còn có ích gì

Bạch Liên nói với ta rằng thân thể của nàng không được khỏe, ta đã thử đi tìm rất nhiều loại thuốc ở Bắc Thần Quốc về cho nàng, nàng có uống thử thuốc đó không thân thể nàng đã đỡ hơn chưa

Ta thật sự rất hận, ta hận không thể đưa nàng tới đây, tới gần ngay cạnh ta nếu nàng ở đây thì sẽ tốt biết bao, ta có thể chăm sóc cho nàng ta sẽ đưa nàng đi mọi nơi nàng muốn, nàng muốn thứ gì ta sẽ tìm về cho nàng thứ đó

Nhược Hy nếu ta không phải là vua thì có lẽ giờ này đã ở bên cạnh nàng, có thể làm mọi việc ta muốn nhưng lại không thể ta chỉ có thể nhờ Bạch Liên chăm sóc cho nàng, ta hứa với nàng ta sẽ tới Nguyên Quốc thăm nàng sẽ không để nàng một mình nữa có phải nàng đã khóc rất nhiều không ngoan đừng khóc nàng phải tin rằng ta luôn ở cạnh nàng, ta không bao giờ rời xa nàng

Nàng phải mau khỏi bệnh, mệnh lệnh của ta chính là nàng phải khỏi bệnh nếu không ta sẽ đưa nàng rời khỏi Nguyên Quốc mãi mãi không quay lại nữa

Nhược Hy.. ta rất nhớ nàng, nàng biết không

Nàng nắm chặt bức thư, cả thân thể run lên đến mức bật khóc, cổ họng nàng tắc nghẽn đến mức không thông nàng đã nợ Từ Hiên rất nhiều mọi chuyện không sao có thể diễn tả hết nhưng những lần đó hẳn chỉ duy nhất nói với nàng một câu chính là nàng không nợ hẳn, những việc hẳn làm đều là tự nguyện

Nàng đã từng hỏi thứ hẳn muốn là gì

Hắn đáp mọi thứ ta làm chỉ duy nhất muốn đổi lại là nụ cười của nàng

Nàng tự hỏi bản thân đã làm gì để báo đáp lại cho hẳn, mỗi khi gặp hẳn nàng đều muốn né tránh ánh mắt của hẳn nàng đều không muốn chạm vào, ngay cả khi nàng cự tuyệt hẳn cũng không nói một lời lập tức rời đi, tình cảm của nàng mọi thứ của nàng đều dành hết cho Mạc Từ Ngôn đời này nàng không thể yêu thêm bất kì một ai khác ngoài hẳn nhưng trong lòng hẳn từ trước đến nay lại chưa từng có nàng

Phải chăng là ông trời đang muốn đánh cược với nàng

Nàng yêu Mạc Từ Ngôn nhiều vô kể nhưng cũng hận hẳn rất nhiều

"Nương nương" Giọng Diệp Từ vang lên từ đằng xa, nàng nhanh tay lau đi nước mắt giấu bức thư vào trong y phục sau đó liền quay lại

Diệp Từ chỉ vừa mới đặt ấm trà nóng xuống mùi hương thơm dễ chịu liền xộc lên mũi nàng, nàng nhanh tay rót trà ra chén chỉ để thưởng thức mùi vị của chúng, nàng ngước lên nhìn Diệp Từ tuy nàng ấy bình thân như không có chuyện gì nhưng sâu bên trong ánh mắt đó lại hiện ra một thứ đáng ngờ, Nhược Hy cảm chén trà lên đưa vào miệng, thân nhiên nói

"Diệp Từ phải chăng là người muốn nói điều gì với ta sao"

"Thần.. không có.. nương nương" Diệp Từ giật mình nói

"Ánh mắt của người đã nói lên tất cả người có giấu diếm ta cũng vô ích chi bằng mau nói ra có phải sẽ dễ chịu hơn không" Nhược Hy khẽ cười, bộ dạng nàng ta lúng túng như vậy đúng là đã có chuyện xảy ra nhưng có sao lại phải giấu nàng

"Nương nương... thần " Diệp Từ vốn không định nói ra điều này nhưng dường như Nhược Hy đã biết tất cả nàng không phải là nương nương nhưng lại rất cảm phần, rất uất ức nếu là nương nương thì người sẽ thế nào

"Có chuyện gì mau nói đi"

"Hoàng hậu nương nương đã mang long thai rồi thưa nương nương tin này đã lan rộng ra khắp Thiên Tử Thành các cung nữ trong hoàng cung đều nói về chuyện này thế nên thần..."

Nhược Hy dừng lại tách trà lạnh ngắt được đặt xuống bàn, miệng nàng bất giác cười nhưng lại là nụ cười chua xót "Vậy sao, chắc hẳn bệ hạ đã biết rồi"

Diệp Từ im lặng không nói một lời, Nhược Hy mân mê chén trà nguội lạnh trong lòng đồ vỡ đau nhói, nàng ta có thai là điều nàng không hề ngạc nhiên đêm đó hai người họ đã ân ái ngay trước mặt nàng khiến nàng không sao quên được tim nàng nhức nhối có chút gì đó trong lòng càng lúc càng vỡ vụn ra

"Bệ hạ đã biết rồi nương nương"

Nàng cười nhạt nén cơn đau trước ngực giờ thì nàng đã hiểu đau thấu tâm can là như thế nào rồi, chắc hẳn giờ này hẳn đang ở cạnh nàng ta hai người đang rất hạnh phúc với tin vui đó hẳn nhất định đang rất hạnh phúc nghĩ tới cảnh đó tim nàng như trống gõ vừa khó thở lại bị xé rách đến chết

Nàng chạm tay lên bụng mình, vậy thì hẳn đã không cần tới đứa trẻ này nữa rồi, càng tốt vậy thì mọi thứ không còn gì để khiến nàng vướng bận nữa rồi, trước đây nàng từng lo sợ về đứa trẻ của nàng nàng sợ nàng không nói cho hẳn biết hẳn sẽ oán trách nàng dù sao đó cũng là con của hẳn với nàng nàng đau thể tàn nhẫn như vậy nhưng giờ không nói thì cũng chẳng sao nữa

Đứa trẻ của Thiên Nhi sinh ra nhất định sẽ trở thành hoàng thái tử nối dõi hoàng thất, còn tiểu bảo bảo của nàng sẽ không được một ai biết đến, nhất định sẽ không ai biết được sự tồn tại của nó

Nàng cảm chén trà đổ xuống nền đất, Diệp Từ kinh ngạc nhìn hành động của nàng nàng thân nhiên đặt chén trà xuống " Người nhìn xem nước đã đổ đi rồi làm cách nào cũng không thể lấy lại được nữa cũng giống như ta vậy, một mình ta sẽ chăm sóc tốt cho bảo bảo mà không cần ai cả"

Nương nương, thần xin người đừng như vậy nhìn người như vậy người đau lòng nhất không ai hết chính là thần

Diệp Từ rất muốn nói với nàng những lời đó nhưng lại không sao mở miệng được nụ cười thuần khiết như ngày trước đã không còn xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp đó nữa đổi lại chính là nụ cười bi thương đau xót nàng chưa từng được thấy

"Bệ hạ, người đang ở đâu" Thiên Nhi ngồi trước gương sửa soạn y phục mấy ngày nay phải ở trong cung không được ra ngoài khiến người nàng rất bức bối, trong lòng cũng luôn lo sợ Mạc Từ Ngôn sẽ biết được mọi chuyện nàng đang che giấu vậy nên nàng không thể rời khỏi cung, Lạc Kinh cung kính trả

lời nàng

"Nương nương bệ hạ có nói rằng mấy ngày nay người ở trong cung cơ thể sẽ rất bức bối khó chịu vậy nên bệ hạ muốn người đi dạo quanh Thiên Từ Thành sau đó người sẽ tự mình đi tìm nương nương hiện tại người đang thiết triều nên không thể đi chung cùng nương nương được"

"Vậy chúng ta đi thôi, Lạc Kinh" Thiên nhi mỉm cười đứng dậy bước ra khỏi Lân Hoa Cung

Tiết trời hôm nay rất đẹp rất đáng để nàng đi tản bộ, nàng đi dạo một vòng quanh Thiên Từ Thành vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, tâm trạng nàng lúc này đang rất hạnh phúc, nàng đi chuyển tới đầu thành Thiên Môn bất chợt nhìn thấy Nhượng Hy đang ngồi tại đó, nàng khẽ nhếch miệng chế giễu liền tới chỗ Nhượng Hy đang ngồi, cao giọng nói

"Sao lại ngồi ở đó nơi này có nhiều bậc thang rất nguy hiểm, nàng ngồi đó không sợ sẽ bị ngã xuống sao"

Nhượng Hy không thèm nhìn lấy Thiên Nhi một cách, nàng cười nhạt trong lời nói tràn ngập sự khinh thường

"Điều này ta nghĩ phải nói với nương nương mới phải, người đang mang trong mình hoàng thái tử lại chỉ vừa mới mang thai lại tới đây không sợ bản thân không thể giữ nổi đứa trẻ đó sao"

"Người dám..." Thiên Nhi tức giận quát lớn, Nhượng Hy từ từ đứng dậy phui sạch y phục liền nói

"Ta nghĩ nương nương nên trở về cung trước khi mọi chuyện không tốt xảy ra"

Gương mặt Thiên Nhi lạnh tanh, nàng đi tới chạm vào vai Nhượng Hy khinh thường mà đáp trả

"Nhượng Hy người có biết bộ dạng lúc này của người thật sự rất đáng thương không, đứa trẻ trong bụng người bây giờ sẽ chẳng còn là gì cả ngay bây giờ người có chạy đi nói với Từ Ngôn thì cũng đã quá muộn rồi, đứa trẻ trong bụng ta bây giờ đối với Từ Ngôn mới là quan trọng nhất"

Bên dưới Thiên Môn, Chiêu Phàm đứng lúc đi ngang qua hần ngược lên phía trên nhìn thấy Nhượng Hy trong lòng lại vui không sao tả nổi nhưng bên cạnh là Thiên Nhi hai người đó dường như đang nói điều gì đó hần vốn định tới Ngự Linh Cung thăm nàng nhưng không ngờ lại gặp nàng ở đây

Bất chợt Mạc Từ Ngôn đi gần đó hần chuẩn bị tới gần chỗ nàng và Nhượng Hy ánh mắt dường như không để ý điều gì, thái giám đi bên cạnh hần đã chiếm lấy sự chú ý của hần, Thiên Nhi mỉm cười kể tính của nàng xem ra đã trở nên hoàn hảo, nếu làm vậy những ngày tháng sau này sẽ không còn phải lo lắng về đứa trẻ này nữa, nàng sẽ chấm dứt mọi chuyện tại đây

"Vậy thì để ta xem, những ngày tháng sau này Từ Ngôn đối với người sẽ như thế nào, Nhượng Hy đã tới lúc người phải rời khỏi hoàng cung này ta sẽ khiến người vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa"

Thiên Nhi dứt lời cầm chặt lấy cánh tay của Nhượng Hy nàng ta xoay người về phía bậc thang tự đẩy mình xuống dưới, Nhượng Hy mở to mắt cánh tay nàng... nàng ta định giờ trở gì

Thiên Nhi ngã xuống trước sự chứng kiến của hần và vô số cung nữ, nàng ta nhắm mắt lại buông bỏ tay Nhượng Hy xuống miệng nở nụ cười đáng sợ, cho dù có phải liều mạng nàng nhất định sẽ không bao giờ để mất Từ Ngôn.. không bao giờ

"HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Buộc tội

Thiên Nhi ngã xuống trước mặt nàng bên dưới có rất nhiều bậc thang do nàng ngồi phía trên cao nhất nên phía dưới chỉ tầm năm tới sáu bậc thang nàng ta ngã xuống trước sự chứng kiến của các cung nữ và cả Mạc Từ Ngôn sau đó liền ngất đi nàng ta ngã người ra trên trán thấm đẫm đầy máu, đám cung nữ hét lên điên loạn vội vã chạy xuống nơi nàng ta ngã luôn miệng gọi lớn

""Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương""

Nhượng Hy hoảng sợ nắm chặt lấy cánh tay mình, cả thân thể run lên nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt

Mạc Từ Ngôn lao như điên đại tới chỗ Nhượng Hy đang đứng đó vừa rồi cảnh tượng mà hần nhìn thấy liệu có phải sự thật không, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy

Nhượng Hy nhìn thấy hần nàng vội chạy tới ngay cạnh hần, vẻ mặt sợ hãi nhìn lên hần như cầu xin từ hần một điều gì đó ""Từ Ngôn, ta không đẩy nàng ta xuống là nàng ta tự ngã ta không hề đẩy nàng ta xuống""

Lạc Kinh một tay đỡ Thiên Nhi một miệng nói với Từ Ngôn giọng điệu bất chợt trở nên đáng sợ

""Bệ hạ chính mắt tiểu nữ thấy Nhượng Hy nương nương đầy hoàng hậu nương nương xuống không thể nhầm lẫn được""

Sắc mặt Mạc Từ Ngôn trầm xuống, đôi mắt xám sắc bén tới lại, lạnh giọng kêu lên

""Nhượng Hy là nàng đã đẩy Thiên Nhi xuống""

Nhượng Hy lắc đầu gương mặt biến sắc hiện lên vẻ hoảng sợ tột cùng

""Từ Ngôn chàng phải tin ta ta không đẩy Thiên Nhi xuống là nàng ta giờ trò nàng ta tự mình ngã xuống""

Đáy mắt hần như đóng băng ngay cả cách hần nhìn nàng bây giờ chỉ ngập tràn sự oán hận xen lẫn sự tức giận đến tột độ, ánh mắt càng lúc càng trở nên khó đoán hần lạnh giọng quát

""Thiên Nhi tự ngã xuống, Nhượng Hy nàng nghĩ ta sẽ tin những lời nói đó của nàng sao, Thiên Nhi nàng vốn đang mang thai sao có thể tự nhiên mà ngã xuống một cách vô lí như vậy""

Nàng uất ức đến bật khóc nắm lấy tay áo hần hết lần này tới lần khác giải thích phân bua với hần tựa như một tiểu nhân đang phạm phải tội ác tày trời khó mà tha thứ

""Từ Ngôn, chàng không tin ta sao ta vốn không hề đẩy nàng ta""

Hần vung tay nàng ra giận dữ nhìn nàng, gằn giọng lên nói từng chữ "" Dù rồi ta chỉ tin những gì ta tận mắt nhìn thấy nếu Thiên Nhi xảy ra mệnh hệ gì nàng đừng trách tại sao ta lại tuyệt tình với nàng""

Lực đẩy của hần khiến Nhượng Hy loạng choạng ngã xuống đất chỉ một chút nữa thôi có thể xảy cái thai trong bụng nàng, Diệp Từ nhanh chóng chạy tới chỗ Nhượng Hy đỡ nàng cả hai người cùng lúc ngã xuống

Hần tuyệt tình bỏ mặc nàng ngồi đó hần chạy tới chỗ Thiên Nhi lời giải thích của nàng hần một chút cũng không muốn nghe sự việc đã quá rõ ràng ngay trước mắt hần nàng còn dám nói là Thiên nhi tự ngã nàng đang xem thường hần sao, hần nhủu mảy ôm lấy Thiên Nhi vào trong người vội vàng rời khỏi Thiên Môn theo sau là đám cung nữ cũng vội vàng chạy theo

Hần vừa bế nàng vừa quát lớn, máu trên trán nàng chảy thấm đẫm trước ngực hần trong lòng hần càng lúc càng trở nên đau xót như bị ai cửa dao vào tim "" Mau cho gọi quốc thần y tới đây, ngay lập tức""

Kinh Yên vội vàng tuân chỉ chạy đi tìm Quốc Thần Y, Nhượng Hy thất thần không màng tới cái thai trong bụng liền chạy tới Lĩnh Hoa Cung mặc cho hần có hận nàng hay không muốn nghe nàng giải thích thì nàng vẫn phải nói rõ với hần rằng nàng không đẩy nàng ta tất cả chỉ là sự hiểu nhầm mà thôi

Tiết trời càng lúc càng thay đổi làm cho người ta khó lòng mà chịu được, chính vì nàng đang mang bầu nên đứng chưa tới một canh giờ đã có cảm giác không thể chịu nổi, đám nô tì ra vào trên dưới hai lần cầm bát thuốc, lúc vào lại bụng thêm một chậu nước ấm bên trên là chiếc khăn trắng

Quốc thần y và Mạc Từ Ngôn cũng đã vào đó khá lâu nhưng lại chưa thấy trở ra khiến nàng bắt đầu lo lắng, Diệp Từ vì lo cho sức khỏe của nàng nên nắm chặt tay nàng, giọng điệu vô cùng ân cần

""Nương nương nếu người đứng thêm chỉ sợ không thể chịu nổi, xin người hãy theo thần về Ngự Linh Cung nghỉ ngơi""

Nhượng Hy cổ họng đắng ngắt nàng lắc đầu, thân thể vẫn đang run lên không ngừng "" Ta không thể về được khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng ta nhất định không thể về được""

Bên trong đã xảy ra chuyện gì, trong lòng nàng rối bời cho dù nàng vốn không hòa hợp với nàng ta nhưng đứa bé trong bụng là cả một sinh mạng cú ngã vừa rồi không hề mạnh như nàng tượng nên không thể có chuyện khiến nàng ta xảy thai được, đến đây nàng thật sự không dám nghĩ ngợi nữa trong lòng nóng ran như lửa đốt

Quốc thần y dùng tấm vải trắng lau đi vết máu trên đầu của Thiên Nhi, ông ta thở dài một tiếng thật may cú ngã nàng rất nhẹ không mạnh tới mức khiến thân thể người bị thương chỉ có vết thương trên trán do 3 năm trước nương nương đã từng xảy ra tai nạn nên chỉ vừa mới ngã nhẹ xuống đã lập tức chảy máu, Thiên Nhi nhủu mảy tỉnh lại nàng nhìn xung quanh có rất nhiều người đang đứng cạnh nàng nhìn thấy Mạc Từ Ngôn trong lòng lập tức vui vẻ, miệng chợt nở nụ cười ""Từ Ngôn""

Hần thấy nàng tỉnh lại trong lòng đã bớt lo lắng hơn, hần cầm lấy tay nàng quay sang hỏi Quốc Thần Y

""Vậy thai nhi trong bụng nàng ấy sao rồi, không có gì bất an chứ""

Quốc thần y nghe tới hai từ thai nhi bất chợt ngạc nhiên sau đó liền hỏi lại

""Hoàng hậu nương nương mang long thai sao thừa bệ hạ""

Mạc Từ Ngôn gật đầu hần thán nhiên trước vẻ mặt kinh ngạc của quốc thần y chính hần cũng từng không tin chuyện này có thể xảy ra "" Nàng ấy đã mang thai được nhiều ngày, người xem có ảnh hưởng chút nào tới long thai không""

Quốc thần y lập tức cầm lấy cánh tay của Thiên Nhi bắt mạch cho nàng nhưng lại không thể cảm nhận được nhịp tim của long thai dù chỉ một chút, cú ngã vừa rồi không mạnh đến mức có thể khiến người bị xảy thai chẳng lẽ có gì đó sai sót đã xảy ra sao, Quốc Thần Y lắc đầu bảm báo lại với hần

""Bệ hạ, thần không cảm nhận được nhịp tim của long thai bên trong nương nương""

Cả người Mạc Từ Ngôn như chết lặng điều Quốc Thần Y nói vừa rồi hần không dám tin, liệu có phải hần đang nghe nhầm không, đứa trẻ của nàng với hần tại sao lại xảy ra cơ sự này

Thiên Nhi rù mắt xuống, lệ ngàn hàng lập tức chảy xuống giả bộ đau xót thâm can nàng chạm tay lên bụng mình "" Từ Ngôn, đứa nhỏ của thiếp và chàng. đã mất thật rồi sao""

Lạc Kinh đứng bên cạnh ôm lấy chủ tử mà khóc lóc, vẻ mặt băng lãnh cũng đã dần dần biến mất

""Bệ hạ chỉ tại thần, đáng ra thần không nên để nương nương tới gần Nhưộc Hy nương nương nếu không đã không xảy ra cơ sự này""

Hần lập tức đẩy cửa ra, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ dường như mất đi lí trí, cánh cửa mở ra ngay trước mặt hần là Nhưộc Hy nàng đang định cạnh đó ánh mắt ngạc nhiên nhìn hần không khỏi kinh hãi

Tại sao hần lại nhìn nàng như vậy, ánh mắt nàng của hần là có ý gì? Là hần hoài nghi nàng đẩy thiên nhi ngã xuống bậc thang

Thật nực cười

Hần không đợi nàng nói thêm lời nói, giọng nói độc ác lạnh lẽo vang lên

""Rốt cuộc người đã làm gì nàng ấy Nhưộc Hy, khi đó chỉ có người ở cạnh nàng ấy chính người mới là người hiểu rõ nhất, tại sao người lại đẩy nàng ấy xuống""

Hần nắm lấy tay Nhưộc Hy một cách mạnh bạo, nàng đau đớn nhíu mày lại van xin hần buông ra

""Mạc Từ Ngôn, chàng buông ta ra ta không đẩy Thiên Nhi hoàn toàn không đẩy nàng ấy là do nàng ấy tự mình ngã xuống""

Hần nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng ánh mắt nhìn nàng đã không còn giống như lúc trước vừa yêu vừa hận đan xen trong tâm trí hần, hần thật sự không biết nên làm gì với nàng

""Thật ngông cuồng, Nhưộc Hy người dám to gan nói dối ta sao"" Hần dứt lời cầm tay Nhưộc Hy lôi nàng vào bên trong, bắt chợt Diệp Từ kéo tay Nhưộc Hy lại, lớn giọng với hần

""Bệ hạ, xin người hãy dừng tay""

Hần quay đầu lại tức giận không nói lời nào, Diệp Từ tiếp tục nói "" Nếu người còn tàn nhẫn như vậy với nương nương thì sau này có hối hận cũng chẳng kịp đâu""

Hần không hiểu những lời Diệp Từ vừa nói nhưng dứt khoát kéo tay nàng đi, nàng cố gắng vùng tay hần ra nhưng không thể hần quá tàn nhẫn với nàng

Hần đưa nàng vào trong cánh cửa đóng sầm lại, quốc thần y cũng theo đó mà đi ra bên trong không khí ngột ngạt căng thẳng vô cùng, thấy nàng đứng đó Thiên Nhi tràn ngập oán hận chỉ tay về phía Nhưộc Hy gầm lên quát

""Người, Nam Cung Nhưộc Hy đồ nữ nhân ác độc, trả lại con cho ta, trả lại con cho ta""

Nàng ta làm bộ giống như chính bản thân mình đã bị mất đi đứa con trong bụng, giọng nói ti tê đầy đau xót oán hận, khóc vô cùng thê lương dọa những người đứng bên cạnh

""Hoàng hậu nương nương, ta không hiểu ý người muốn nói là gì"" Nàng lãnh đạm nhìn Thiên Nhi chậm rãi nói trên mặt một mảnh trong veo mà lạnh lùng trấn tĩnh, trong lòng dâng lên cảm giác xấu

Cú ngã khi đó hoàn toàn không có chút lực mạnh ngay cả như vậy không thể khiến nàng ta xảy thai được trừ khi ngay từ đầu nàng ta đã không hề mang thai, những lời nói đó hoàn toàn chỉ là giả dối

Lạc Kinh thấy Thiên Nhi kích động như thế vội vàng đỡ nàng "" Nương nương thần sẽ giúp người, thần sẽ làm chủ cho người đòi lại công bằng cho người, xin người hãy bình tĩnh để không liên lụy tới long thần""

Thiên Nhi từ từ ngồi xuống giường, đáy mắt đỏ hoa ngập tràn oán khí nhìn Nhưộc Hy tựa như muốn nuốt chửng nàng, Nhưộc Hy ngẩng cao đầu lên, hai mắt trong veo vô cùng cứng cỏi

Ngữ khí kiên định mà như gió lạnh bay qua "" Ta không hề đẩy nương nương xuống bậc thang, tại sao ta lại phải làm vậy với nương nương người nghĩ

Nhược Hy ta hèn hạ tới vậy sao, nếu muốn hãm hại nương nương thì tại sao ta lại phải đẩy người xuống trước mặt bệ hạ?"

Ánh mắt nàng sáng trong chính đại không chút sợ hãi, nàng không đẩy nàng ta nên nàng không hề cảm thấy sợ hãi dù chỉ một chút

Thiên Nhi vẫn mang oán hận quá lớn "" Ngươi đừng ăn nói hàm hồ, chẳng lẽ một người đang mang thai như ta lại tự đẩy mình xuống sao, khi đó chỉ có người với ta đứng ở đó nếu người không đẩy ta thì chẳng lẽ là ta đã tự ngã xuống?"

Nhược Hy không thể nào tin được, kinh hãi mở to mắt nàng thế nào cũng không thể nghĩ ra được, nàng ta thay đổi trắng đen, nói sai toàn bộ sự thật tại sao nàng ta lại có thể nói như vậy

Nàng đẩy nàng ta xuống bậc thang từ khi nào chứ

""Ta không có đẩy nương nương"" Nàng vội vàng nói

Ánh mắt Mạc Từ Ngôn đã thay đổi hẳn dường như không còn tin tưởng nàng nữa, nàng lạnh toát đầu cả thân thể run lên

""Bệ hạ chính là Nhược Hy nương nương đã đẩy hoàng hậu nương nương xuống không còn gì nghi ngờ được nữa trong lòng Nhược Hy nương nương luôn căm hận với hoàng hậu vì không thể mang thai nên mới hãm hại nương nương đẩy người xuống để người mất đi long thai""

Vốn dĩ nàng đã bị cho là nhiều động cơ nay ti nữ của nàng ta lại một mực khẳng định là do nàng làm

Nàng có trăm miệng cũng không thể thoát nổi, tại sao lại làm vậy với nàng nàng với nàng ta có oán hận gì mà lại hại nàng xảy ra cơ sự này, nàng đã chấp thuận rời khỏi Từ Ngôn không còn liên quan tới hần nữa, tại sao lại còn đối xử với nàng như vậy

""Ngươi thay đổi trắng đen, đảo ngược mọi chuyện ta có đẩy ngươi hay không chính ngươi là người rõ nhất thiên nhi, ngươi nghĩ ngươi đổ tội cho ta rồi mọi chuyện sẽ kết thúc sao""

Thật là nàng làm sao? Hần một mực nhìn nàng thấy ánh mắt nàng trong veo sáng ngời không có một tia chột dạ thấy thế nào cũng không giống kẻ phạm tội? bởi vì ánh mắt trong trẻo kia của nàng hay là vì do hần quá yêu nàng nên đã mù quáng tin tưởng, hần nhìn Thiên Nhi khóc trong lòng lại càng thêm tức giận dù cho hần có tin nàng không làm nhưng lại không có chứng cứ vậy thì hần phải tin nàng như thế nào như vậy sẽ không công bằng cho Thiên Nhi

Hần quay về hướng nàng ra lệnh cho quân binh bên ngoài "" Đưa Nhược Hy nương nương trở về Ngự Linh Cung nhốt nàng trong đó nếu không có lệnh của ta, nàng vĩnh viễn không bao giờ được bước chân ra ngoài dù chỉ nửa bước

Nàng bất lực, để cho bọn họ đưa đi toàn thân chưa xót đáng cay

Mạc Từ Ngôn, chàng chưa từng tin ta đúng không

Ngay cả khi ta nói với chàng ta không làm, chàng vẫn một mực tin tưởng Thiên Nhi kết tội ta

Trong mắt chàng từ trước tới nay chàng có từng tin tưởng ta không

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Đời này kiếp này ta và chàng không ai còn nợ ai

Mạc Từ Ngôn đã ở trong Lãnh Hoa Cung rất lâu khi binh lính vừa đi Nhược Hy rời khỏi, hần ngồi xuống ngay cạnh nàng ánh mắt trầm ngâm đau đớn, ngay cả khi hần kết tội nàng làm hại tới Thiên Nhi nhưng lại không muốn tin rằng chính nàng đã làm điều đó hần không thể làm gì khác khi đó chỉ có nàng và Thiên Nhi ở đó nếu nàng không đẩy Thiên Nhi thì còn ai dám đẩy một người như nàng ấy không thể có chuyện một người đang mang thai lại có thể tự hủy hoại bản thân mà giết sinh mạng nhỏ bé trong bụng như vậy

Thiên Nhi rút cuộc cũng đã bình tâm hơn khi Nhược Hy rời khỏi, nàng ta khẽ mỉm cười nụ cười thật ác độc hiện lên trên gương mặt tuyệt diệu đó kể tính của nàng ta vô cùng hoàn hảo cuối cùng cũng có người chịu làm vậy thế thân cho nàng vốn dĩ ngay lúc đó nàng không hề biết là Từ Ngôn sắp tới nên trong lòng luôn lo sợ một điều rằng bản thân sẽ bị phát hiện nhưng trời không phụ lòng nàng, mọi chuyện đã ổn thỏa nàng đã không còn phải lo sợ về việc nàng nữa rồi

Nàng liếc nhìn Từ Ngôn, ánh mắt vừa rời của hần thật bất thường

Ánh mắt này vừa đen xen một loại cảm xúc, vừa yêu lại vừa hận nàng biết trong ánh mắt đó vẫn luôn tin tưởng Nhược Hy rằng nàng ta không hề đẩy nàng nhưng dù là vậy chứng cứ rõ ràng nàng ta không thể thoát tội, hần có tin nàng ta cũng chỉ là vô ích

""Thiên Nhi, ta biết hiện giờ nàng rất đau lòng nhưng ta lại không thể làm gì khác cho nàng mọi chuyện ta sẽ làm rõ cho nàng nên đừng lo nàng hãy ngủ đi"" Hấn chạm tay lên đầu nàng ôn nhu nói

""Ta không thể chộp mắt nổi, trong lòng ta thật sự rất đau chàng biết không, bao năm qua ta cố gắng thế nào cũng không thể cho nàng một đứa con khi ta nghe tin mình mang thai ta cứ tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian bởi lẽ ta không chỉ có đứa nhỏ mà ta còn có chàng bên cạnh nhưng cuối cùng ta lại để mất nó thật sự ta... "" Thiên Nhi nói đến đây nước mắt lại chảy xuống, lệ hàng ngàn không ngớt đôi mắt đã đỏ thẫm một màu

""Trong lòng ta kì thực còn đau đớn hơn nàng gấp bội thậm chí ta còn chưa được nhìn thấy nó ta vẫn còn chưa chăm sóc cho nàng với đứa nhỏ của ta nàng yên tâm mọi chuyện ta sẽ không dễ dàng bỏ qua vậy nên đừng khóc, khóc nhiều sẽ không tốt cho mắt nàng xem mắt nàng đã đỏ lên rồi"" Hấn nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt sau đó liền ôm nàng vào lòng cố gắng an ủi nàng hấn nhắm mắt lại chân mày khẽ nhíu lại

Thật ra trong lòng hấn đang rất rối ren, hấn giúp nàng bằng cách nào khi chính miệng Nhưộc Hy nàng luôn miệng nói nàng không làm, nàng không đẩy Thiên Nhi trong đôi mắt đó không hề có chút giả dối sự việc hôm nay hoàn toàn không hề đơn giản

Nếu Nhưộc Hy muốn hãm hại Thiên Nhi tại sao lại làm việc đó trước mặt hấn hơn nữa ánh mắt đó khi nhìn hấn tựa như muốn nói

Từ Ngôn, ta không hề đẩy nàng ta

Tì nữ bên cạnh Thiên Nhi cũng một mực khẳng định Nhưộc Hy đẩy Thiên Nhi xuống nhưng trong lòng hấn lại mơ hồ rằng không phải nàng không phải là người làm ra chuyện như vậy mặc cho có như vậy nhưng có gì để hấn tin nàng đây, không có gì cả

""Từ Ngôn, chàng sao vậy"" Thiên Nhi thấy hấn đột nhiên im lặng cảm thấy thập phần kì quái mơ hồ sợ hãi, nhẹ nhàng lôi kéo hấn

""Không sao, nàng nghỉ ngơi đi ta sẽ lại tới thăm nàng, việc nàng ta sẽ đi điều tra giúp nàng nhất định sẽ không để nàng phải chịu oan ức, tin ta"" Hấn đặt nàng nằm xuống giường, đắp chăn lên cho nàng miệng cười ôn nhu chưa đợi Thiên Nhi trả lời hấn đã lập tức rời đi

Hấn đóng cửa lại dặn dò Lạc Kinh chăm sóc cho nàng rồi ngay tức khắc hồi cung, Chiêu Phàm đã đứng ở Lãnh Hoa Cung từ rất lâu hấn không cần vào cũng biết chuyện gì đã xảy ra bên trong cảnh tượng Nhưộc Hy bị đám binh lính đưa đi về mặt nàng đau đớn đến tột cùng nàng không nói cũng chẳng kêu gào một câu rằng nàng không làm, tìm hấn như bị ai bóp nghẹt

Tiếng Mạc Từ Ngôn giận dữ quát lớn nàng, hấn biết

Từ Ngôn lôi nàng vào trong bên trong xảy ra những gì hấn điều biết

Mọi chuyện ở trước Thiên Môn hấn biết quan trọng là hấn thấy rất rõ từ đầu tới cuối không rõ một chi tiết nào hấn âm thầm tới Lãnh Hoa Cung đứng ở một nơi mà không ai biết tới chỉ bởi hấn đang muốn xem xem mọi người của hấn định giờ trò gì

Hấn đã từng cảnh cáo nàng nếu nàng làm hại tới Nhưộc Hy hấn nhất định sẽ không tha thứ cho dù bản thân nàng có là muội muội của hấn, trong đầu hấn luôn hiện lên suy nghĩ tại sao muội lại làm vậy với nàng ấy, hấn không thể hiểu từ lúc nào muội muội của hấn đã trở nên độc ác đến thế đó không phải là Thiên Nhi mà hấn từng biết hấn đã nhận ra ánh mắt của Thiên Nhi khi nàng quay về đó thực sự không còn giống như Thiên Nhi của 3 năm trước đó hoàn toàn là một con người khác

Hấn đi tới tẩm cung của nàng ra lệnh cho Lạc Kinh rời đi một lúc, nàng ta tuân chỉ vội vã rời đi ngay các cung nữ khác cũng theo đó mà rời khỏi lúc này trong cung chỉ còn một mình hấn và Thiên Nhi, hấn bước vào gương mặt lãnh đạm không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào Thiên Nhi từ từ ngồi dậy nàng quay người lại cứ ngỡ Mạc Từ Ngôn quay lại nụ cười bất giác hiện lên mặt nhưng trước mặt nàng là Chiêu Phàm nhìn thấy vẻ mặt của hấn nụ cười dần tắt hấn trên miệng nàng

""Cuối cùng huynh cũng tới rồi, muội thật sự đang rất đau lòng"" Thiên Nhi tựa lưng vào đầu giường đôi mắt đầm lệ lại xuất hiện, vẻ mặt mắt nhắm không người trong lòng

""Muội đang rất đau lòng sao? Là gì chuyện gì liệu đó có phải là chuyện Nhưộc Hy đã đẩy muội xuống bậc thang ở Thiên Môn"" Hấn tựa lưng vào tường, ánh mắt như đang chế giễu nàng hấn muốn xem rốt cuộc thì muội muội của hấn định diễn kịch trước mặt hấn như thế nào""

Thiên Nhi định nói tiếp nhưng nàng cảm nhận được điều gì đó khác lạ trong mắt Chiêu Phàm, hấn không đau buồn cũng không an ủi nàng về mặt đó rất bình thản tựa như không có chuyện gì xảy ra, nàng mở to mắt có cảm giác không ổn đang bắt chợt ập tới

""Thiên Nhi, là Nhưộc Hy đẩy muội hay chính muội là người tự đẩy mình xuống rồi vu oan cho nàng ấy""

Chiêu Phàm cao giọng quát lớn cùng lúc đó trời bắt đầu thay đổi sấm chớp vang lên một tiếng rất kinh hãi nhưng lại không thể mưa nổi cơn cuồng phong mạnh mẽ thổi ào ạt qua tiết trời càng lúc càng trở nên đáng sợ, không gian xung quanh dần dần chìm vào bóng tối

Nhưộc Hy thất thần ngồi trong cung một mình nàng đối diện với bao đau thương, thật ra chưa từng có một ai tin tưởng nàng cả cho dù nàng có nói nàng không làm nhưng họ chỉ biết nghe về một phía, cách hấn đối xử với nàng cánh tay đã bị hấn tàn nhẫn lôi đi giờ hiện lên những vết bầm tím nhưng nàng không hề cảm thấy đau bằng vết thương đang dày vò nàng, ngày ngày cứ hành hạ nàng không ngừng

Mọi chuyện đã tới mức này, nàng có ngồi yên trong cung cũng vô ích nàng nhất định phải tới đại điện mặt đối mặt nói rõ với hấn, minh oan cho chính bản thân nàng rằng nàng không hề làm hại nàng ta nàng cầm lấy thanh kiếm đã cùng nàng trải qua biết bao nhiêu chuyện nay chính nó cũng sẽ giúp nàng kết thúc việc làm nàng đau khổ như thế này

Cánh cửa mở ra, đám binh lính nhanh tay chặn đường nàng hai thanh kiếm để trước mặt nàng trong giây lát đã bị chém văng ra xa, nàng lạnh lùng cảnh cáo bọn chúng cùng lúc đó tiếng sấm rền rã cũng bắt đầu vang lên hiện trước bọn chúng một nữ nhân không khác gì quỷ dữ

"Ta cảnh cáo các ngươi nếu không muốn chết thì tránh sang một bên còn nếu muốn chết thì cứ tới đây ta sẽ tiễn các người xuống hoàng tuyền một đoạn" Nàng chìa đầu mũi kiếm ra trước mặt bọn chúng, đầu kiếm sắc nhọn có cảm giác chỉ cần đâm một nhát có thể chết liền ngay lập tức

Bọn chúng sợ hãi bắt đầu lui về phía đằng sau, Nhược Hy cầm thanh gươm đi chân trần tới đại điện ngay lúc này nếu có tên khốn nào dám cản đường nàng thì đừng trách nàng không có tình người, nàng tới đại điện đám binh lính bị nàng dọa cho một trận mặt trắng bệch một tên thì đã bị nàng chém trọng thương, mưa bên ngoài đã bắt đầu rơi xuống thấm ướt người nàng

Cánh cửa đại điện bật mở ra một cách rất tàn nhẫn, nàng một tay cầm kiếm bước vào trong hôm nay nàng phải làm rõ mọi chuyện với hắn, hắn thấy nàng xuất hiện về mặt ngạc nhiên vô cùng sau đó lãnh đạm hỏi

"Nàng đang làm gì ở đây, Nhược Hy mau hồi cung"

"Mạc Từ Ngôn, hôm nay ta phải làm rõ mọi chuyện với chàng sau đó giữa chúng ta sẽ không còn bất cứ chuyện gì nữa" Nàng sầm mặt hét lớn

Hắn vẫn im lặng không đáp lại, nàng cười nhạt ngay cả khi giữa bọn họ mối lương duyên đã dần dần chấm dứt vậy mà hắn lại có thể bình thản tới như vậy cũng phải bởi vì giữa nàng và hắn đâu có thứ gì được gọi là tình yêu ngay cả một chút cũng không có thì tại sao hắn lại phải bận tâm vì nàng

"Mạc Từ Ngôn, ta không hề đẩy thiên nhi xuống bậc thang là nàng ta tự mình ngã xuống, nàng ta giờ trò hăm hại ta trước mặt chàng"

"Ngay cả khi nàng nói vậy thì nàng có chứng minh được bản thân nàng trong sạch không"

"Không phải ta không trong sạch mà là chàng chưa từng tin ta" Nàng lao tới chìa mũi kiếm về phía hắn nhưng thái độ của hắn không hề thay đổi về mặt vẫn lạnh tanh

"Ngay cả khi sự thật chưa rõ trắng đen chàng đã kết tội cho ta có phải trong mắt chàng Thiên Nhi luôn là người trong sạch nhất" Cổ của hắn chảy xuống một dòng máu đỏ lười kiếm đã chạm lên da thịt của hắn

Tại sao hắn lại cố chấp đến thế ngay cả một lời nói với nàng hắn cũng không nói một lời, chẳng lẽ hắn khinh thường nàng đến thế sao

Nàng nhìn hắn, hắn lại nhìn ra xa dường như không muốn trả lời câu hỏi của nàng, nàng buông lưỡi kiếm xuống lùi dần về một bước đôi lúc nàng tự hỏi vì sao bản thân lại yêu một người tuyệt tình như hắn, tuyệt tình tới nỗi đến một câu nói

Ta tin nàng hắn cũng không hề muốn nói ra, là hắn đã không trân trọng tình cảm của nàng là hắn đã buông bỏ nàng trước

Nàng cười lớn, nước mắt sắp chảy ra nàng đưa lưỡi kiếm lên trước cổ mình

"Nếu chàng đã không tin ta thì cho dù ta có trăm miệng có giải thích thế nào đi nữa chàng cũng hờn ta ta đúng không? Vậy thì chi bằng ta chết đi có lẽ chàng sẽ có một chút suy nghĩ về chuyện này đúng không"

Tim hắn như bị dao cắt, hắn lớn giọng hắn ngăn nàng lại

"Nhược Hy, nàng dừng lại dừng lại cho ta.. ta sẽ nói ta sẽ nói là ta tin nàng"

Hắn chưa từng nghĩ mọi chuyện lại lớn đến mức này, cho dù hắn có giận nàng hay hận nàng đến đâu hắn đều không mong muốn nàng chết đi, trong giây phút nàng hắn nhận ra bản thân hắn sắp mất nàng ý nghĩ này khiến hắn không có cách nào khống chế được sự hoảng hốt trong lòng

Trên lòng mi Nhược Hy đã đọng một lớp sương mỏng, con ngươi màu xanh ngày càng trở nên nhạt nhòa

Nàng tưởng rằng từ lâu nàng đã không còn biết đau nữa, thì ra bản thân vẫn còn biết. Bị chính người mình yêu tàn nhẫn kết tội giết đi một sinh linh bé nhỏ là sự giải thoát hay chính là bị bi thương đến tột cùng

Trước đây nàng đã từng có ước muốn sau nàng sinh tiểu bảo bảo ra sẽ cùng nó và hắn cả ba người chúng ta sẽ cùng đi ngắm trăng trên một cánh đồng đầy sao tuyệt đẹp sẽ kể cho nó nghe về chuyện nàng và hắn đã gặp nhau thế nào, cùng trải qua những chuyện như thế nào muốn kể cho nó nghe về chuyện mẫu thân nó đã từng trở thành nữ nhân mạnh nhất Thiên Sơn Trùng Quốc này nhưng đến hôm nay e rằng là không thể nữa rồi

Nàng vung lưỡi kiếm chém thật mạnh vào cánh tay của hắn, hắn nhúu mày ngã gục xuống một tay ôm vết thương một tay ngược nhìn nàng, hắn sợ rằng nếu hắn nhắm mắt lại nàng sẽ biến mất, nàng sẽ rời khỏi nơi này và sẽ tới một nơi thật xa mà hắn không thể tìm thấy

Nàng cười thảm thương, nước mắt không ngừng rơi xuống ""Đau đúng không, đau lắm đúng không cũng chính vì vết thương này mà ta đã gặp chàng bây giờ vết thương này ta trả lại cho chàng"

Nhìn hắn đau đớn như vậy nàng không biết bản thân nên vui hay buồn

"Những việc ta làm ở kiếp này ta chưa từng hối hận nhưng nếu được làm lại từ đầu ta nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận thành thân với chàng một

lần nữa""

Tất cả đã chấm dứt chẳng còn gì giữa hắn và nàng nữa, tổn thương này đối với nàng mãi mãi không thể xóa nhòa, nàng rất hối hận, thật sự rất hối hận

Hắn đau đớn đưa tay về phía nàng ""Nhược Hy....""

""Từ nay trở về sau đời này kiếp này ta và chàng hai người chúng ta không ai còn nợ ai, vĩnh biệt""

Vết thương quá lớn hắn ngất đi trước mắt nàng, nàng đau đớn lê bước rời khỏi đại điện, mưa càng lúc càng rơi nhiều cuối cùng nàng cũng rời khỏi Thiên Từ Thành trên tay nàng vẫn cầm thanh kiếm nhuộm máu của hắn, bản thân bị dây vô đau khổ tổn thương bao nhiêu ngày tháng qua cuối cùng cũng đã được chút bỏ hết, khung cảnh trước mắt nàng đã mờ đi nàng ngã xuống dưới trời mưa nặng hạt quanh đó không có người qua lại, ánh nàng mờ dần đi trong vô thức nàng chỉ thấy bóng của một nam nhân đang ôm nàng vào lòng, hơi ấm của người đó lan tỏa khắp người nàng, âm thanh vang lên thật ôn nhu và dịu nhẹ

""Nhược Hy, ta tới rồi để ta đưa nàng đi, đưa nàng rời khỏi nơi khốn kiếp đã gây đau khổ cho nàng""

""Ngủ một giấc đi, tình duyên mọi thứ đau thương sẽ kết thúc, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng một lần nữa""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Thế gian này nguyện chỉ cần mình nàng

""Là Nhược Hy đã đẩy muội hay chính muội tự ngã rồi vu oan cho nàng ấy"" Ánh mắt Chiêu Phàm rất đáng sợ giờ đây trong mắt hắn chỉ tràn đầy sự u tối và lạnh lẽo hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện Thiên Nhi đã trở thành một con người tàn độc như thế này, hắn luôn yêu thương nàng luôn dành cho nàng những điều tốt đẹp nhất bất cứ chuyện gì nàng làm sai một tay hắn bảo vệ nàng không ai có thể làm hại đến nàng bất kể nàng sai hay đúng hắn cũng chưa từng quan tâm mà vẫn một mực bảo vệ cho muội muội bé nhỏ của hắn

Nhưng giờ đây hắn không thể bảo vệ nàng được nữa, hôm nay mọi thứ diễn ra trước mắt hắn hắn đều nhìn rõ không sót một chi tiết, ánh mắt của nàng khi nhìn Nhược Hy tựa như không phải nàng nữa ánh mắt chỉ muốn giết chết người đang ở ngay trước mặt cuối cùng mọi tội lỗi nàng đổ lên đầu Nhược Hy để tất cả mọi người xem nàng ấy như một kẻ giết người chỉ vì ghen tuông với nàng

Hắn tự hỏi tại sao nàng lại làm như vậy có phải chăng là gì sự ghen tuông mù quáng đối với Nhược Hy chỉ vì nàng sợ mất Mạc Tử Ngôn, hắn hiểu cái cảm giác lo sợ khi mất đi nam nhân mà nàng yêu thương nhất nhưng chẳng lẽ nàng không hiểu Mạc Tử Ngôn đối với nàng bao nhiêu năm qua vẫn không hề thay đổi cho dù Nhược Hy có ở bên Mạc Tử Ngôn từng ấy thời gian đi nữa vẫn không thể bằng nàng khi nàng quay về hắn lập tức chạy tới bên nàng bỏ mặc Nhược Hy phía sau

Hắn càng lúc càng không thể hiểu nổi nàng được nữa, cảm giác như cả hai dường như đã trở thành người xa lạ không quen cũng không biết

""Huynh đang nói gì vậy, muội không hiểu huynh đang nói gì cả"" Thiên Nhi lập tức quay đi, trong lòng nàng bắt đầu lo sợ, nàng cần môi cô che giấu đi sự thật

Huynh ấy đã nhìn thấy nàng ngã xuống sao? Huynh ấy đã ở Thiên Môn từ khi nào tại sao nàng lại không nhìn thấy

Ánh mắt của huynh ấy hoàn toàn rất đáng sợ, chẳng lẽ huynh ấy biết ta đang nói dối sao

Chiêu Phàm đi tới nắm lấy cổ tay của Thiên Nhi lãnh đạm nói

""Muội còn định nói dối ta đến bao giờ, Thiên Nhi""

Thiên Nhi hất tay hắn ra ánh mắt nhìn hắn ngập tràn đau đớn, lớn tiếng lại với hắn

""Phải chính là muội làm chính muội đã vu khống nàng ta, thế thì đã sao huynh sẽ đi nói với Tử Ngôn sao huynh muốn định tội cho muội sao, Chiêu Phàm""

Phải rồi, hắn sẽ định làm gì hắn sẽ đi bẩm báo lại với Tử Ngôn về việc làm của nàng sao?

Hắn chưa từng nghĩ cũng như hắn chưa từng dám làm dù sao đó cũng là muội muội của hắn là người thân duy nhất hắn còn sót lại trên thế gian này

Nếu hắn làm vậy thì nàng sẽ ra sao?

Nàng biết hắn luôn luôn muốn bảo vệ nàng

Nàng biết dù có chuyện gì xảy ra hấn cũng chưa từng nghĩ sẽ làm hại tới nàng

Nàng biết hấn luôn cưng chiều nàng, chưa từng để cho nàng phải chịu thiệt thòi

Cũng chính vì nàng biết nên nàng mới lợi dụng hấn như vậy, hấn biết trong thâm tâm nàng sẽ nghĩ rằng hấn sẽ không làm như vậy với nàng, đúng vậy hấn không bao giờ muốn làm hại đến nàng nhưng người nàng làm hại lại chính là người hấn yêu thương nhất hấn chưa từng yêu ai nhiều tới vậy Nhược Hy đối với hấn là cả một sinh mạng hấn không cho phép ai được làm tổn thương nàng, càng không muốn nhìn thấy nàng khóc

Nếu hấn không nói Nhược Hy vẫn sẽ mãi mãi bị mọi người hiểu nhầm là hại chết hài tử của Thiên Nhi

Nếu hấn nói mọi thứ sẽ kết thúc, muội muội hấn sẽ bị đuổi ra khỏi cung mãi mãi bị nam nhân nàng yêu nhất quay lưng lại

Hấn nhất thời nghẹn lời lúc ấy hấn thật sự không biết phải làm gì, Thiên Nhi thấy hấn không nói lời nào nàng tiếp tục nói những lời nói này khiến nàng uất ức đến bật khóc cổ họng như có thứ gì đó chặn lại cảm giác rất đau khổ nặng nề

""Huynh đã thay đổi rồi, ánh mắt khi nãy của huynh dường như đã không muốn bảo vệ muội nữa tại sao lại là nàng ta trên thế gian nàng bao nhiêu nữ nhân tuyệt sắc đều muốn ngã vào lòng huynh nhưng tại sao huynh lại không chọn tại sao nhất định phải là nàng ta, nàng ta có gì khiến huynh có thể rời bỏ muội mà bảo vệ nàng ta đến vậy""

""Không có gì cả, chỉ là ta rất yêu nàng ấy""

""Huynh yêu nàng ta sao, vậy ta hỏi huynh nàng ta có biết huynh yêu nàng ta không, nàng ta có biết huynh vì nàng ta mà tức giận nặng lời với ta nói rằng ta không được phép làm hại đến nàng ta không, nàng ta có biết huynh vì nàng ta mà hi sinh đến thế nào không, huynh mau trả lời cho ta xem rốt cuộc huynh đối với nàng ta có chút gì đó gọi là quan trọng không""

Hấn không trả lời, ánh mắt lại nhìn sang chỗ khác lảng tránh câu hỏi của nàng, nàng nhếch miệng về mặt lạnh tanh tự mình trả lời

""Tất cả chính là không, nàng ta hoàn toàn không biết vậy thì tại sao huynh lại si tình đến vậy thậm chí nàng ta còn không biết người huynh yêu là nàng ta, Chiêu Phàm ta nói cho huynh biết cả đời này dù có muốn huynh và nàng ta mãi mãi sẽ không bao giờ đến được với nhau đâu""

Hấn nắm chặt tay, không át được cơn giận dữ trong lòng lớn tiếng với nàng

""Vậy thì đã sao? Ta không cần nàng ấy phải đáp lại tình yêu của ta thứ ta cần là nàng ấy được bình yên, nàng ấy được hạnh phúc muội có hiểu không, muội làm sao có thể hiểu được tình yêu của ta dành cho nàng ấy ta đã nói với muội không được làm hại đến nàng ấy, tại sao muội vẫn làm muội không nghĩ nếu muội làm vậy bệ hạ biết được sẽ tha thứ cho muội dễ dàng hay sao""

Nàng lùi xuống một bước, tay buông thõng nàng lúc này rất bất lực nàng không thể nói được bất cứ lời nào khác

Tại sao ai cũng muốn bảo vệ nàng ta, ai cũng coi nàng ta là người quan trọng nhất

Hoàng huynh của ta hết lần này tới lần khác đều muốn bênh vực nàng ta huynh chưa từng lớn tiếng với ta cơ mà, Chiêu Phàm huynh từng nói sẽ mãi mãi bảo vệ cho ta để không ai có thể làm hại đến ta

Lời hứa quan trọng đó chỉ vì một nữ nhân mà huynh định phá nát nó sao? Ta còn là muội muội của huynh nữa không

Cánh cửa bên ngoài bất chợt mở ra trong chớp lát, Lạc Kinh vội vã chạy vào hơi thở ngắt mạch từng chút vội vã nói

""Tướng Quân, nương nương bệ hạ.... ""

Thiên Nhi mở to mắt chạy tới chỗ Lạc Kinh có cảm giác như có điều gì xấu đã xảy ra, Chiêu Phàm quay người lại chân mày hấn nhíu chặt lại

""Bệ hạ đã xảy ra chuyện rồi thưa nương nương, người đã bị trọng thương trên cánh tay hiện giờ đại diện đang rất náo loạn chạy đi tìm Quốc Thần Y, vết thương quá sâu nên long thể của người có thể sẽ không qua khỏi""

Lời nói của Kinh Yên như một con dao đâm sâu vào trong tim nàng trong phút chốc cả thế gian đối với nàng như sụp đổ, nàng sợ hãi chạy tới đại diện trên đường tới nước mắt vô thức chảy xuống gương mặt tuyệt diệu nàng không dám tin vào điều đáng sợ này

Bên ngoài đại diện các cung nữ ra vào không kể gương mặt ai cũng căng thẳng, lo sợ nàng vội vã mở cửa chạy vào trong bên trong ngập tràn mùi thuốc lẫn mùi hương rất khó ngửi với người đang bị trọng thương thì sẽ rất dễ chịu nhưng đối với người bình thường tựa như mùi độc được rất khó ngửi, Quốc Thần Y thấy nàng liền ra lệnh cho cung nữ đứng cạnh đem tới đồ bảo hộ cho nàng

Nàng che tấm vải trắng lên trước mặt rồi đi tới chỗ hấn đang nằm trên giường ngay cạnh Quốc Thần Y là rất nhiều tấm vải trắng thấm đẫm máu ngay cả tấm vải được quấn trên tay cũng đã thấm đẫm màu đỏ của máu hấn trong cơn mê man chân mày vẫn nhíu chặt lại rất đau đớn, mồ hôi trên trán chảy xuống không ngừng

""Nương nương, xin người đừng lo lắng bệ hạ hiện tại đã qua cơn nguy kịch không còn nguy hiểm tới long thể của người nữa""

Tay nàng run run chạm lên chạm mắt, con ngươi trong mắt đã nhạt nhòa

""Tại sao lại thành ra như vậy là kẻ nào đã làm người trọng thương""

""Thần không rõ thừa nương nương, vết thương trên cánh tay người rất nặng có lẽ là do bị chém bởi một thanh kiếm khi thần tới quân binh bên ngoài cổng đã bị trọng thương một số thì bất tỉnh số còn lại thì không thấy ở đó nữa khi vào tới bên trong nhìn thấy bệ hạ ngã đi trên nền đất trên cánh tay chảy ra rất nhiều máu cũng may là có thể cứu được hiện giờ long thể đã không còn đáng lo ngại, bệ hạ không thể tỉnh ngay được nên nương nương hãy ở cạnh bệ hạ""

Nàng khẽ gật đầu, một tay gạt đi nước mắt còn đọng lại ở khóe mi trong lòng vừa đau đớn vừa tràn ngập sự oán hận

Là kẻ nào đã khiến chàng ra nông nỗi này

Ta nhất định sẽ ném cái mạng hán cho chó nhai

Nếu như ta tìm được hán ta sẽ khiến hán sống không bằng chết

Mạc Từ Ngôn, xin chàng thiếp xin chàng hãy mau tỉnh lại, đừng dọa thiếp nữa

Nhược Hy nàng đã ngã đi bao nhiêu lâu rồi chính nàng cũng không thể biết thật ra trong lúc này bất tỉnh nàng vẫn có thể cảm nhận được có người đang bế nàng tới một nơi nào đó bên trong thật yên tĩnh, hơi ấm từ người đó tỏa ra vô cùng dịu nhẹ hương thơm cũng rất quen thuộc, nàng nghe được có người gọi tên nàng rất nhẹ nhàng nàng thậm chí không biết mình đã bị đưa đi đâu

Và ai đã đưa nàng đi, nàng cũng đều không muốn biết nàng khi đó đã kiệt sức rồi có muốn cũng không thể tỉnh lại, là ai cũng được miễn sao người đó có thể đưa nàng rời khỏi Nguyên Quốc, đưa nàng rời khỏi nơi đã khiến nàng đau khổ mọi thứ ở nơi đó từ lâu nàng đã không còn lưu luyến nữa rồi

Nàng biết hết chỉ là nàng không muốn tỉnh lại, vẫn một mực ngủ vùi nằm sâu trong giấc mộng trái tim khô kiệt, lạnh giá như băng trong giấc mộng đó luôn hiện ra viễn cảnh hán và thiên nhi cùng nhau sinh ra đứa trẻ sống một kiếp đời bình thân, hán rất hạnh phúc bên thiên nhi cùng cầm tay nàng ấy đi ngắm bầu trời đầy sao dưới một cánh đồng đầy hoa

Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình yếu ớt đến vậy, nàng mệt mỏi đến mức chỉ muốn thiếp đi không bao giờ có thể tỉnh lại những chuyện vừa xảy ra đã đập tan tất cả những điều nàng mong muốn, nàng không muốn nghĩ nữa hay đúng hơn là không còn sức để mà nghĩ thậm chí không muốn mở mắt để đối diện với hiện thực. Nàng muốn bỏ qua hết mọi thứ khiến nàng đau khổ ở lại phía sau, chỉ cần nàng không tỉnh lại nữa mọi việc đau khổ đó sẽ dừng lại, nàng sẽ được bình yên. Cho tới khi nàng nghe được hai tiếng gọi

Bệ hạ! Người đó là ai? Sao lại thân thuộc với nàng tới vậy

""Bệ hạ, sức khỏe của Nhược Hy nương nương vẫn chưa thể bình phục người vẫn còn đang rất yếu ớt chỉ bằng bệ hạ hãy hồi cung nghỉ ngơi, từ lúc người đưa nương nương về Bắc Thần Quốc đã 3 đêm người đã không ngủ rồi, việc triều chính người cũng bỏ qua chỉ ở lì trong Thiên Cung với nương nương""

""Luu Uy người bớt nhiều lời đi, ta không sao ta vẫn có thể chăm sóc cho nàng được"" Ánh mắt Từ Hiên lộ rõ vẻ mệt mỏi hán cầm chặt tay nàng nhất quyết không buông ra

Không phải hán không biết mệt mỏi mà là do hán không muốn để nàng lại một mình, hán chỉ sợ khi nàng tỉnh dậy không thấy lại nàng lại chạy đi lung tung hán không thể tìm thấy nàng

Khó khăn lắm hán mới có thể tìm thấy nàng, hán đã dầm mưa rất lâu đến nỗi thân thể mệt mỏi suy kiệt nhưng vẫn chẳng thể ngủ, khi hán thấy nàng bao nhiêu cảm xúc ập đến với hán cuối cùng hán cũng có thể đưa nàng rời khỏi Nguyên Quốc

""Bệ hạ, người rót cuộc đã yêu nương nương nhiều tới mức nào, sự hi sinh đó của người có đáng không khi người đã biết Nhược Hy nương nương đang mang trong mình long thai của Mạc Từ Ngôn bệ hạ"" Luu Uy hán vốn biết Từ Hiên là người si tình khi đã yêu một ai không dễ gì buông bỏ nhưng người đối với nhược hy nương nương lại hoàn toàn khác, khi thái ý nói rằng người đang mang long thai bệ hạ cũng không ngạc nhiên từ đầu đến cuối đều rất bình thân, người không hề lo sợ

Nương nương đối với người thật sự quan trọng đến mức đó sao?

""Vậy thì sao? Nàng mang thai con của hán thì đã sao, chỉ cần nàng ở cạnh ta đứa trẻ đó vẫn được sinh ra, ta sẽ không vì điều đó mà buông tay nàng đứa trẻ đó khi nó lớn lên một chút ta sẽ phong cho nó trở thành thái tử, lúc ấy khi nó đã đủ trưởng thành rồi ta nhất định sẽ nhường lại ngôi vị cho đứa trẻ của nàng để nó trở thành vị vua mới của Bắc Thần Quốc, chỉ cần nàng biết ta cần nàng và đứa trẻ của nàng cũng chính là hoàng nhi của ta""

Nàng biết tại sao ta lại có quyết định đó không?

Chỉ vì ta không thể buông bỏ nàng được, Nhược Hy

Ta yêu nàng, thật sự rất yêu nàng

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Ta không thể làm được

Trên thế gian này đau khổ nhất là gì?

Nhược Hy! Nàng có biết điều đó không?

Đó chính là khi bản thân ta vì nàng mà sẵn sàng làm mọi chuyện, vì nàng mà có thể đánh đổi đi tất cả

Nếu như ta được lựa chọn giữa giang sơn và nàng nhất định ta sẽ chọn được ở cạnh nàng, ngàn kiếp không rời xa

Nàng nói ta là một kẻ si tình, có thể vì tình yêu mà đánh đổi tất cả, vì người ta yêu mà làm mọi chuyện chỉ là để nàng ấy được vui vẻ, được hạnh phúc

Đúng vậy, ta thừa nhận điều đó trước kia ta yêu Thiên Nhi ta luôn mong nàng ấy được bình an, luôn mong nàng ấy được vui vẻ cố gắng trói buộc nàng ấy ở cạnh ta nhưng ta lại không biết chính những điều đó đã khiến nàng đau khổ, nàng không cười với ta dù chỉ một chút không giống khi nàng ở cạnh Từ Ngôn nàng luôn cười cho dù hần chưa từng làm bất cứ điều gì cho nàng nhưng nàng vẫn nguyện ý ở cạnh hần không rời xa

Nhưng nàng biết không đối với nàng thì lại khác, tình cảm ta đối với nàng không phải đơn giản giống như vậy khi Thiên Nhi ở cạnh Từ Ngôn thì ta tức giận nhưng khi nàng ở cạnh hần ta lại ghen ta rất muốn cướp nàng rời khỏi hần, ta muốn đưa nàng đi một nơi thật xa để hần không thể tìm thấy nàng được nữa, từng ấy thời gian nàng ở cạnh hần chưa lúc nào nàng được vui vẻ chỉ toàn là đau thương lẫn những giọt lệ đau buồn

Nàng đã biết vậy? Tại sao bản thân vẫn còn cố chấp yêu một người như hần

Hần không yêu nàng, hần không thể cho nàng hạnh phúc nhưng ta thì lại có thể...

Có thể vì nàng mà làm mọi thứ khiến nàng vui vẻ, tại sao người nàng yêu lại không phải là ta

Bên trong căn phòng nàng đang ngủ mùi hương được lan tỏa khắp phòng rất dễ chịu xen lẫn trong đó là mùi hương của hoa tiên lan thoang thoảng hơn một chút là mùi hương của phù dung hòa quyện vào trong không gian khiến một người đang mang thai như nàng cảm thấy thân thể tốt hơn bao giờ hết hơn nữa đó còn là mùi hương mà nàng rất thích, trong giấc ngủ mê man nàng không biết là vị cao nhân nào đã cứu giúp nàng, người đó chắc hẳn đã biết nàng đang mang thai do vậy mới để lộ hương được đó trong phòng

Căn phòng yên ắng, không một tiếng động phía trên chiếc giường nàng đang nằm phủ xuống một tấm rèm lụa màu vàng nhạt che đi ánh nắng bên ngoài chiếu vào trong, thật ra nàng vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh nàng, có một người nào đó đang nằm bên cạnh nàng, người đó đang ôm lấy nàng ngay cả trong giấc ngủ cũng không buông tay nàng ra

Hơi ấm của người đó rất quen thuộc dường như nàng đã từng gặp qua ở đâu đó, khắp người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt

Nàng nhú mắt từ từ mở mắt nhìn xung quanh hết của nàng khi mở ra không thể thấy rõ xung quanh có lẽ là do nàng đã ngủ rất nhiều ngày, nàng nhắm chặt mắt lại rồi mở ra mọi thứ đã rõ hơn rất nhiều, nàng thở dài một tiếng sau đó liền nhìn sang người đang nằm bên cạnh

Trước mặt nàng là một gương mặt anh tuấn vô cùng, ngũ quan thanh tú ngay cả lúc ngủ vẫn không thể lẫn át đi được vẻ anh tuấn đó, hàng lông mi của người này so với nữ nhân còn đẹp hơn rất nhiều, chân mày hần nhíu lại thành một đường cong tuyệt đẹp, vẻ mặt hần lúc ngủ rất băng lãnh, tuyệt tình phải chăng là hần đang có một giấc mộng bi thương khiến hần luyến tiếc, vẫn vương không thể nào tỉnh lại

Từ Hiên? Tại sao hần lại ở đây hơn nữa tại sao nàng lại ở đây

Nếu là Từ Hiên thì chắc hẳn nơi đây chính là Bắc Thần Quốc không thể nhầm lẫn được

Nàng còn nhớ lúc đó khi nàng rời khỏi Thiên Từ Thành trong cơn mưa buổi lạnh nàng đã ngất đi trời đất cũng chẳng hay, nàng vẫn nhớ rõ có người đi tới ôm nàng vào trong lòng che đi những hạt mưa lạnh lẽo đó mà đưa nàng tới một nơi thật yên tĩnh

Người đó chắc chắn là Từ Hiên nhưng có điều nàng vẫn không sao hiểu nổi hần đã đến Nguyên Quốc từ khi nào? Sao lại có thể tìm thấy nàng

Nàng vốn định đánh thức hần dậy để hỏi hần về mọi chuyện bất chợt cánh cửa phòng mở ra thật nhẹ nhàng từ bên ngoài bước vào là Lưu Uy cận vệ của Từ Hiên, hần thấy nàng tỉnh lại cũng không tỏ ra ngạc nhiên hần lãnh đạm đặt bát thuốc được chuẩn bị cho nàng xuống bàn sau đó liền cung kính hỏi nàng

""Nương nương, người tỉnh rồi sao trong người nương nương đã tốt hơn chưa?""

""Cảm thấy tốt hơn rồi"" Nàng khẽ gật đầu liếc nhìn Lưu Uy một cái, ánh mắt của hần khi nhìn nàng lạnh băng không chút cảm xúc nàng có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó của hần dường như không thích nàng ngay cả chút cung kính mà hần biểu lộ ra bên ngoài cũng chỉ là cho qua chuyện hoàn toàn không muốn nói chuyện với nàng, chẳng lẽ nàng đã làm gì sai sao

Lưu Uy thờ dài hần đi tới cạnh cửa sổ, tựa lưng vào bức tường gần đó bao suy nghĩ bất chợt hiện ra không phải bản thân hần không thích nàng, hay căm ghét nàng mà là do hần lo lắng cho vận mệnh của Bắc Thần Quốc bởi lẽ nàng đường đường là hoàng phi cao quý của Nguyên Quốc lại là một nước mà Bắc Thần Quốc luôn luôn nể trọng và phục tùng chưa từng dám có ý đồ mưu phản hơn nữa giao ước giữa hai nước là một việc vô cùng quan trọng nếu chẳng may bị phá hủy đối với Nguyên Quốc chỉ là một vết thương nhỏ nhưng đối với Bắc Thần Quốc lại là một vết thương rất nặng có thể khiến giang sơn diệt vong

Hơn ba năm trước khi Từ Hiên đưa Thiên Nhi đi khỏi Mạc Từ Ngôn hần đã rất oán hận Từ Hiên không chút suy nghĩ liền đem hàng vạn quân tới Bắc Thần Quốc chỉ một chút nữa thôi là giao ước sẽ bị phá bỏ trận chiến đau thương năm đó lại hiện lên bị kịch nhất định sẽ lặp lại, nhất định Bắc Thần Quốc sẽ diệt vong nhưng thật may mắn khi đó Từ Hiên đã đưa Thiên Nhi quay lại Nguyên Quốc mọi chuyện đã chấm dứt, hần quay lại Bắc Thần Quốc đánh lại vận mệnh từ tay Mạc Từ Ngôn

Lưu Uy hần cứ nghĩ mọi chuyện như vậy là sẽ kết thúc nhưng sự xuất hiện của nàng đã khiến cho Từ Hiên thay đổi hần lại một lần nữa rơi vào bi kịch của 3 năm trước nhưng đối với Nhược Hy nương nương lại hoàn toàn khác mọi việc mà Từ Hiên làm cho nàng không giống như cách hần đã làm cho Thiên Nhi hoàng hậu hần vì nàng mà trở nên điên dại, bỏ qua mọi thứ quan trọng nhất e rằng lần này hần nhất định sẽ không thể buông tay nàng được

Ánh mắt thần nhiên của hần khi đó và nụ cười băng lãnh đáng sợ, hần cảm nhận được Từ Hiên đã thay đổi rồi về mặt cương quyết đó nhất định sẽ không để nàng ấy rời đi dễ dàng được hần đã quá yêu nàng rồi

Hần đã đưa Nhược Hy rời khỏi Nguyên Quốc, Mạc Từ Ngôn sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này hần nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng cho Từ Hiên, đến lúc đó mọi chuyện sẽ ra sao, chẳng lẽ chỉ vì một nữ nhân mà phá bỏ đi giao ước giữa hai nước, chỉ vì một nữ nhân như vậy liệu có đáng không

Hần nhìn Nhược Hy nàng đang chăm chú nhìn hần chờ đợi câu trả lời từ hần, hần quay người đi không cần nàng mở miệng hần cũng biết nàng đang có rất nhiều điều muốn hỏi hần

""Có phải nương nương đang thắc mắc vì sao nương nương lại ở Bắc Thần Quốc đúng không, ta sẽ nói cho nương nương nghe mọi chuyện""

""Là bệ hạ đã tự mình tới Nguyên Quốc tìm nương nương, ta không nói thì nương nương một phần cũng biết rằng vua của một nước không thể tự tiện rời đi khỏi nước quá lâu hơn nữa việc triều chính của bệ hạ rất bận người không lúc nào được nghỉ ngơi chỉ vì muốn tới Nguyên Quốc gặp nương nương đã rất nhiều đêm bệ hạ không ngủ người ngồi trong đại điện phê duyệt tấu chương sáng ra lại vội vã đi thiết triều đến cơm người còn không muốn động đũa ta biết bệ hạ rất mệt mỏi đã rất nhiều lần khuyên can bệ hạ nhưng người nhất định không nghe hơn nữa khi nghe Bạch Liên từ Nguyên Quốc quay về bẩm báo tình hình sức khỏe của nương nương bệ hạ đã tự mình đi tìm thuốc cho nương nương lo lắng cho người nhiều đến mức không thể chợp mắt nổi, nương nương người có hiểu những điều đó không, bệ hạ một lòng rất yêu người""

Nhược Hy nghe tới đây, con người trong mắt đã nhạt nhòa đi nàng không tin vào những gì bản thân nàng vừa nghe thấy, hần đã vì nàng mà hành hạ long thể đến vậy sao, hần rốt cuộc bao nhiêu đêm đã không ngủ

Hần thấy Nhược Hy không trả lời, tiếp tục nói

""Ta chưa từng thấy bệ hạ vì ai mà hi sinh nhiều đến như vậy ngay cả hoàng hậu thiên nhi cũng chưa từng bệ hạ đã rất khó khăn mới có thể tìm thấy nương nương, người đã dầm mưa rất nhiều canh giờ khi tìm thấy nương nương, người ngất đi cạnh một bên đường lạnh lẽo bệ hạ liền lao như bay tới chỗ nương nương ôm người vào lòng rồi đau đớn đưa người quay về Bắc Thần Quốc, khi quay về 3 đêm người không ngủ một lòng ở cạnh nương nương, chăm sóc nương nương""

Nước mắt nàng vô thức tuôn xuống, nàng khóc đến run người liền cầm lấy tay hần đặt vào trong lòng lúc này nàng đang rất bất lực, rất đau khổ bị thương chưa từng ai hi sinh cho nàng nhiều như vậy, chưa từng có ai khi nàng bị bệnh ngồi cạnh nàng đến 3 đêm không ngủ chỉ vì không muốn buông tay nàng ra, cảm giác lúc này đối với nàng rất nặng nề, nàng không biết khi hần tỉnh dậy nàng phải đối mặt với hần như thế nào

Lưu Uy xoay người lại cúi người xuống trước mặt Nhược Hy

""Lần đầu tiên ta thấy bệ hạ ngủ ngon giấc như vậy, phải chăng là vì có nương nương ở cạnh xin người đừng đánh thức bệ hạ người đã rất mệt mỏi rồi nương nương vẫn còn một điều nữa thần muốn nói với người""

Nhược Hy vẫn nhìn Từ Hiên chìm sâu vào giấc mộng, nàng nắm chặt lấy tay hần chờ đợi điều tiếp theo mà Lưu Uy sẽ nói ra

""Bệ hạ biết người đang mang thai""

Nàng mở to mắt, buông tay hần ra ngước lên nhìn Lưu Uy vẻ mặt tràn ngập sự ngạc nhiên đến tột cùng

""Thần chỉ có một điều cuối cùng muốn nói với nương nương xin người đừng rời bỏ bệ hạ, khi bệ hạ tỉnh lại người nhất định sẽ biết câu trả lời của bệ hạ""

Lưu Uy dứt lời liền rời đi nhanh chóng, nàng ngồi đó trong không gian yên tĩnh một tay vẫn nắm chặt lấy tay hần, một tay chạm lên mặt hần, nàng cắn chặt môi đến mức bật máu nước mắt lại không ngừng tuôn ra mùi máu tanh hoàn lẫn với vị mặn chát của nước mắt thật khiến người ta khó chịu

Chân mày hần bắt đầu lay động, mắt hần nhú lại rồi từ từ mở ra hần đã ngủ từ bao giờ chính bản thân hần còn không biết, thân thể lại vô cùng mệt mỏi hần nhìn sang bên cạnh mình không thấy bóng dáng nàng đâu liền vội vã bật dậy nhìn xung quanh, giọng nói mềm mại trong trẻo của nàng vang lên khiến hần giật mình quay lại

""Chàng đã tỉnh rồi sao""

Hắn lúc này tâm trạng kích động nhất thời không biết trả lời nàng ra sao, đôi mắt nàng thoáng ý cười tiếp tục nói

""Bao nhiêu đêm chàng đã không ngủ rồi Từ Hiên, bản thân chàng đã vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy không sợ ta thấy khó chịu hay sao""

""Nhược Hy... "" Hắn thấy nàng dường như đã bình phục khiến hắn vui hơn bao giờ hết nhất thời nghẹn lời không nói được câu nào

""Tại sao chàng lại đưa ta tới Bắc Thần Quốc, chàng làm vậy sẽ khiến ta vui vẻ hơn sao, chàng không sợ ta sẽ bỏ trốn sao, ai cho phép chàng đưa ta về đây"" Nàng nhất thời lớn giọng với hắn, khóe mi ngập tràn nước mắt

Hắn cười khổ, tâm can đau xót vô cùng hắn biết nhất định khi nàng tỉnh dậy sẽ hỏi hắn như vậy

Đúng rồi hắn có quyền gì mà đưa nàng đi, hắn đối với nàng chẳng chút vị trí nào trong tim lấy đâu ra tư cách để đưa nàng về đây, bên cạnh hắn

""Chỉ là ta không thể chịu được khi thấy hắn hiểu nhầm nàng, ta không thể đứng im nhìn hắn hết lần này tới lần khác làm nàng đau khổ, ta không muốn nàng phải khóc nhất là vì một tên không xứng đáng như hắn mà rơi lệ, nàng xem xem mắt của nàng đã đỏ rồi nàng còn định khóc đến bao giờ, nàng còn định hành hạ bản thân nàng đến bao giờ""

""Nếu ta không đưa nàng về đây thì nàng sẽ đi đâu trong tình trạng đó, thân thể ướt đầm hơn nữa trong bụng lại còn đang mang thai, nàng bảo ta phải đứng im nhìn nàng hết lần này tới lần khác bị hắn chà đạp sao, Nhược Hy ta không thể làm được""

""Xin lỗi nàng, ta không thể làm được, ta không thể buông tay nàng được""

Bất cứ chuyện gì nàng muốn ta làm cho nàng ta đều có thể làm được nhưng nàng bảo ta phải trơ mắt nhìn nàng chịu đau đớn tổn thương, ta lại không thể làm được

Xin lỗi nàng

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Giác mộng ngàn năm

Nàng cúi đầu xuống không dám đối diện với ánh mắt của hắn đang nhìn nàng tràn ngập bi thương, nước mắt nàng cứ thế tuôn xuống, tâm can đảo lộn ngay lúc này nàng không thể suy nghĩ được bất cứ chuyện gì

Từ Hiên, hắn biết tất cả mọi chuyện bất kể là thứ gì với nàng dù là nhỏ nhất hắn cũng đều biết

Hắn biết chuyện Mạc Từ Ngôn hiểu lầm nàng, hắn biết mọi việc mà Mạc Từ Ngôn đã làm với nàng

Hắn biết chuyện cả chuyện nàng đang mang thai

Vậy mà hắn không nói với nàng một lời lập tức vì nàng mà tới Nguyên Quốc cách xa hàng nghìn dặm chỉ để gặp nàng, chỉ vì muốn biết mọi chuyện đang xảy ra với nàng

Khi đưa nàng quay lại Bắc Thần Quốc hắn liền ba đêm không ngủ, ở cạnh nàng, chăm sóc cho nàng cả đứa nhỏ trong bụng nàng, mùi hương trong phòng đối với người mang thai là rất tốt khiến cho nàng có cảm giác thoải mái hơn không còn đau đớn như trước nữa

Hắn đã rất nhiều đêm không ngủ đến cả cơm cũng không động đũa thân thể mệt mỏi sáng lại vội vã chạy đi thiết triều, mọi việc đều được hắn giải quyết nhanh chóng chỉ trong một thời gian ngắn

Nàng tự hỏi hắn bận rộn như vậy, vậy mà khi Bạch Liên quay lại Bắc Thần Quốc báo tin hắn không chút suy nghĩ liền chạy đi tự tay tìm thuốc cho nàng rất nhiều ngày được Bạch Liên đưa đến tâm cung của nàng

Mọi chuyện giải quyết xong xuôi hắn liền vội vã xuất cung tới Nguyên Quốc tìm nàng hơn nữa lại còn dầm mưa rất nhiều canh giờ đến nỗi toàn thân tưởng như không thể đứng vững nổi

Nếu như hôm nay Lưu Uy không nói cho nàng biết những việc này thì liệu hắn có nói cho nàng biết không?

Hay chỉ vì nàng mà âm thầm làm mọi chuyện chỉ để nàng được bình an hạnh phúc

""Chàng biết ta đang mang thai"" Nàng cười khổ

Hắn gật đầu không nói một lời cũng chẳng giải thích gì với nàng, về mặt băng lãnh xen lẫn đau buồn không thể nói

""Đứa trẻ trong bụng ta là của Mạc Từ Ngôn""

""Vậy thì ta hỏi nàng, hắn có biết việc nàng đang mang trong bụng đứa con của hắn không""

""Không biết"" Nàng lắc đầu

""Vậy thì tốt rồi đứa trẻ nàng sinh ra nó sẽ là hoàng nhi của ta, nàng vẫn là mẫu hậu của nó còn ta chính là phụ hoàng của nó"" Hắn từng bước tới gần cạnh nàng, hắn cười nhẹ nhàng đưa tay về phía nàng

Con của hắn thì sao? Ta đều không hề quan tâm tới, hắn đã không biết trân trọng nàng, không trân trọng đứa trẻ trong bụng nàng thì ta sẽ làm điều đó, ta sẽ thay thế vị trí của hắn ở cạnh nàng mãi mãi không buông tay nàng ra

""Không thể được, Từ Hiến ta không thể làm vậy với chàng, cho dù có ra sao nhất định ta vẫn sẽ sinh đứa trẻ này ra một mình chăm sóc nó còn chàng, chàng xứng đáng có được một tình yêu khác nàng ấy hoàn toàn là một nữ nhân trong sạch nhất định sẽ khiến chàng hạnh phúc, còn ta ta không thể cho chàng hạnh phúc""

""Cảm giác của ta đối với chàng không phải là cảm giác của nữ nhân dành cho nam nhân chàng hiểu điều đó phải không""

Nàng lớn giọng với hắn, trong lòng còn đau hơn hắn gấp hàng ngàn lần nàng không muốn hắn xem trọng nàng

Càng không muốn hắn vì nàng mà làm mọi chuyện như vậy nữa

Đều là nàng không xứng, nàng không hề xứng đáng với tình cảm đó của hắn

Có lẽ hắn cũng biết tình cảm nàng dành cho nàng không phải tình cảm nam nữ thật sự mà là tình cảm của một người đang mang ơn hắn, nợ hắn rất nhiều điều

Nếu hắn đã biết vậy sao lại còn muốn gần cạnh nàng, điều đó sẽ chỉ làm cho nàng thêm nặng nhọc đau đớn hơn rất nhiều

Hắn dừng chân lại chỉ còn một chút nữa thôi là hắn có thể tới gần cạnh nàng nhưng những lời nói của nàng vừa rồi đã khiến hắn dừng lại làm cách nào cũng không thể bước tới gần nàng được, hắn dùng ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa bi thương nhìn nàng khẽ giễu cợt lạnh

""Nàng có biết vì sao ta lại yêu nàng không, nàng có biết vì sao ta lại có thể quên thiên nhi dễ dàng được như vậy không"" Hắn không đợi nàng trả lời liền nói, chân mày cau lại thành một đường cong

""Tất cả chính là vì nàng, khi ở cạnh nàng ta cảm nhận được cảm xúc của ta đã thay đổi, nàng luôn mỉm cười với một kẻ tội nghiệp như ta đôi mắt xanh của nàng bất kể khi nào cũng sáng lên một màu rực rỡ khiến ta dần dần thay đổi, nàng còn nhớ khi ta phát hiện nàng nghe lén ta nói chuyện với Mạc Từ Ngôn nàng đã nói gì không, Nhục Hy""

Đau khổ thì có ích gì, nữ nhân ngày xưa cũng chẳng thể quay về, bệ hạ có nên phí hoài công sức không, ta nghĩ nàng ấy không muốn bệ hạ trở nên như thế

""Khi nhớ lại những lời nói đó ta chỉ muốn nói với nàng ta đã quên được nàng ấy rồi nhưng nàng biết không ta đã yêu nàng rồi, thật sự rất yêu nàng rồi cũng chưa ai đối với ta như nàng, nàng còn nhớ đêm hội hoa đăng nơi chúng ta đã thả đèn lồng không nàng đã không buộc tên mình lên giá treo đó khi đó lòng ta rất đau đớn nhưng khi nàng rời khỏi Bắc Thần Quốc ta đã quay lại nơi đó treo tên của nàng và ta lên đó chỉ với một ước nguyện muốn cầu xin thần linh""

""Xin hãy để ta được ở cạnh nàng, vạn kiếp không rời xa ta chưa từng cầu xin ai bất cứ thứ gì ngay cả thần linh ta cũng chưa từng tin tưởng nhưng chỉ nàng mà nguyện làm mọi việc ta chưa từng tin tưởng vẫn yêu nàng cho dù bản thân biết nàng và ta sẽ không thể đến được với nhau""

Nhục Hy, nàng nói đi vậy đó có phải là yêu không

Hắn thấy nàng khóc không kìm được cảm xúc chôn giấu trong lòng liền lao tới ôm lấy nàng, hắn cắn chặt môi luôn miệng nói

""Nhục Hy, nàng đừng khóc...""

Nàng vừa khóc vừa dùng tay đâm liên tục vào ngực hắn rất mạnh khiến tim hắn nhói đau, gào lên trong đau thương, tự trách bản thân nàng không hiểu nàng vốn không hiểu bất cứ chuyện gì cả

Hắn có còn vì nàng mà làm chuyện gì nữa không? Đã quá nhiều rồi nếu thêm nữa nàng sợ bản thân sẽ không chịu thêm được nữa, nàng đối với hắn thực sự quan trọng đến vậy sao

Hắn gục xuống vai nàng, đầu hắn nặng trĩu lúc này hắn đang rất đau đớn đến mức không thể kìm chế được nữa, nàng ngạc nhiên, đôi mắt tuyệt điểm mở to hơn trước có một thứ gì đó rất ấm áp chảy xuống vai nàng càng lúc càng nhiều hơn trước

Từ Hiên, là hán đang khóc sao? Nàng có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày có người sẽ khiến Từ Hiên phải rơi nước mắt lại không ngờ người đó lại chính là nàng

Nàng đẩy hán rời khỏi vai nàng giữ chặt lấy thân thể khỏe mạnh của hán, nước mắt cứ lăn dài trên gương mặt lạnh lẽo hán không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào khi hán rơi lệ, về mặt vẫn lãnh đạm nhìn nàng đau thương không sao tả được, nàng cắn chặt môi ôm lấy hán cả thân thể cũng run lên

Nàng không biết phải làm gì cả chỉ muốn ôm lấy hán, cả hai người đều im lặng không nói một lời

"Từ Hiên, chàng nói cho ta biết ta phải làm sao, ta phải làm sao mới được"

"Nàng hãy ở cạnh ta, ở cạnh ta như vậy ta mới có thể chăm sóc được cho nàng nếu như để nàng rời khỏi đây ta biết phải đi đâu để tìm thấy nàng ta đã rất khó khăn mới có thể tìm ra nàng... nàng đang mang thai tốt hơn hết đừng chạy đi lung tung, dạo gần đây ta rất mệt ta sợ sẽ không thể vì nàng mà đi lung tung được nữa"

Cánh tay nhỏ bé siết chặt thân thể hán, nàng cúi xuống mặt sầm đi thân thể không ngừng run lên

"Khi nàng sinh đứa trẻ ra ta sẽ cùng nàng chăm sóc nó, đợi khi nó lớn hơn một chút ta sẽ phong cho nó làm thái tử, lớn hơn một chút nữa ta sẽ nhường ngôi vị lại cho nó trở thành chủ nhân mới của Bắc Thần Quốc, vậy thì sẽ không ai biết được chuyện đứa trẻ không phải là của ta"

Nàng buông hán ra, miệng khẽ mỉm cười nước mắt không ngừng tuôn xuống

"Cả đời này Nhược Hy ta chưa từng nợ bất kì ai chỉ có chàng, ta đã nợ chàng quá nhiều rồi"

Hán chạm tay lên đầu nàng bất giác cười "" Nàng có muốn trả nợ cho ta không, Nhược Hy"

Nàng gật đầu gật đi nước mắt trên khóe mi

"Chỉ cần nàng hứa nàng sẽ ở cạnh ta, nhất định không rời khỏi ta nữa chỉ như vậy thôi nàng đã trả hết nợ cho ta rồi, Nhược Hy"

Nàng gật đầu, kiên định một lời "" Được, ta sẽ ở cạnh chàng.. sẽ không rời đi đâu nữa"

Hán cười lớn, cảm xúc đảo lộn không sao có thể diễn tả được hạnh phúc này, nàng nguyện ý ở cạnh hán rồi, hán nhất định sẽ không buông tay nàng ra nữa

Hán bế nàng lên cao, mỉm cười ngắm nhìn gương mặt tuyệt diệu của nàng liền nói "" Nhược Hy, cảm ơn nàng"

Hán đặt nàng xuống giường, xoa nhẹ đầu nàng "" Bây giờ ta có việc cần phải rời đi, Nhược Hy nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, hãy nhớ lời hứa của nàng, không được rời khỏi ra nàng đã rõ chưa, đây là mệnh lệnh"

"Chàng định đi đâu, Từ Hiên đã nhiều đêm chàng không ngủ..." Nàng chưa nói hết câu hán liền quay lại mỉm cười khuyh thành lắc đầu nói tựa như muốn nói

"Không sao đâu, nàng hãy nghỉ ngơi đi"

Nàng thờ dài, thật không thể hiểu nổi nam nhân này a một lúc sau hán rời đi Bạch Liên từ bên ngoài bước vào trên tay bưng thuốc và cơm tối cho nàng, nàng thấy Bạch Liên liền vui mừng nói

"Bạch Liên, người về Bắc Thần Quốc từ bao giờ vậy"

"Nương nương, người đã tỉnh lại rồi sao"

Ây da hiện tại viết xong chap này là tôi thật sự kiệt sức, mệt mỏi vô cùng luôn a dạo này tôi bị thiếu ngủ trầm trọng nên rất mệt bởi lên ra chap mới là việc khó khăn với tôi nhưng tôi vẫn cố gắng viết và sau đó liền đi ngủ luôn, vậy nên đừng ai thắc mắc là tsao tôi hay ra chap lâu bởi vì lí do đó nhé, có ia muốn nói gì cùng tôi cứ cmt xuống bình luận truyện tôi sẽ cố gắng đọc hết cmt của các thót và sau đó có thể sẽ trả lời còn không thì rất xin lỗi các thót nhé ^^, hiện tại có vẻ như Mặc Từ Ngôn muốn đưa NH về hay đến tìm NH hay không thì không biết nhưng nếu có tìm thì sẽ rất khó khăn rồi đây, bởi nam phụ của tôi hi sinh nhiều quá mà, thương vô cùng luôn, hẹn gặp lại các thót ở các chap sau, yêu các thót nhiều hii

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Tử ngôn hồi tỉnh

"Bạch Liên, người trở về Bắc Thần Quốc từ bao giờ vậy?" Nhượng Hy trông thấy bóng dáng của Bạch Liên từ ngoài cửa bước vào gương mặt lộ rõ ra vẻ vui mừng

Bạch Liên ngạc nhiên khi thấy nàng đã tỉnh lại hơn nửa thần thái lại rất tỉnh táo, rõ ràng mấy ngày trước đó khi nàng quay về Bắc Thần Quốc Lưu Uy có nói lại với nàng rằng sức khỏe của nương nương không tốt, thân thể yếu đi rất nhiều có thể sẽ có tỉnh lại ngay được vậy mà khi nàng trông thấy nương nương nàng có cảm giác như Nhượng Hy đã vui vẻ hơn rất nhiều, thần sắc dường như đã tốt hơn trước

Nàng đặt bát thuốc xuống mặt bàn sau đó liền ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường mà Nhượng Hy đang nằm, nàng khẽ mỉm cười cung kính nói

"Thần đã về Bắc Thần Quốc từ rất nhiều ngày trước, nghe nói nương nương đã ngủ rất nhiều ngày sở dĩ thần không có cơ hội được chăm sóc nương nương là do bề hạ đã tự mình chăm sóc cho người mà không cần đến thần nên hôm nay khi nghe Lưu Uy nói nương nương đã tỉnh vì muốn bề hạ nghỉ ngơi nên cho gọi thần vào chăm sóc cho nương nương"

"Vậy sao?" Lời nói của Nhượng Hy càng lúc càng nhỏ đi khiến Bạch Liên có chút ngạc nhiên, vừa rồi người còn rất vui vẻ nhưng khi nghe thấy nàng nhắc đến bề hạ sắc mặt người trở nên trầm hơn, miệng khẽ cười nhạt

Thật ra Bạch Liên nàng biết rất nhiều chuyện, tất cả mọi thứ nàng đều chứng kiến từ đầu đến cuối nàng biết bề hạ rất yêu Nhượng Hy nương nương, sẵn sàng vì nương nương mà làm tất cả mọi chuyện khi nàng quay về Bắc Thần Quốc bẩm báo tình hình của nương nương bề hạ cho dù rất bận rộn nhưng vẫn bỏ mặc tất cả để tự mình đi tìm thuốc cho nương nương rồi đưa cho nàng, ánh mắt của bề hạ khi đó tràn ngập sự lo lắng cho nương nương xen lẫn những nỗi đau đang quẩn quanh trong đầu của bề hạ

Bạch Liên, người đem thứ thuốc này quay về Nguyên Quốc mỗi ngày hãy đem đến tẩm cung cho nàng, hãy đứng chờ ở một nơi nào đó khi nào nàng uống xong thì lúc đó nhiệm vụ của người sẽ hoàn thành

"Nương nương, vừa nãy khi trên đường tới tẩm cung của người tiểu nữ có gặp bề hạ, không hiểu sao tâm trạng của người rất tốt, vẻ mặt tựa như đang rất vui mừng điều gì đó?"

Nhượng Hy không trả lời Bạch Liên miệng chỉ khẽ nở nụ cười, nàng cúi đầu xuống hai tay đan vào nhau, chỉ vì lời nói lúc đó của nàng đã khiến hân hạnh phúc đến vậy sao?

Nàng ở cạnh hân chỉ đem lại cho hân phiền phức khiến cho hân vương bận trong lòng? Có gì khiến hân vui đến thế

Nàng hoàn toàn không hiểu Từ Hiến đang nghĩ gì? Tính kế sau này của hân sẽ ra sao, hân chỉ nói với nàng rằng nàng nhất định không được lo lắng, hân nhất định sẽ bảo vệ cho nàng, bảo vệ cho đứa trẻ trong bụng nàng

Trong lòng nàng đang rất rối ren, lúc này nàng chỉ lo lắng cho hân nếu hân đã để nàng ở lại Bắc Thần Quốc sau đó sinh ra đứa trẻ thì không phải là một điều rất đáng lo hay sao, hân sẽ phải làm gì với các vị quan đại thần trong triều, họ sẽ nghĩ thế nào hơn nữa Từ Hiến còn chưa lập phi nàng cũng không có ý định trở thành phi tử của hân, điều này là hoàn toàn không thể

"Nương nương, người đang lo lắng chuyện gì sao?" Bạch Liên chăm chú nhìn nàng, nàng giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ vẩn vơ, lắc đầu nói

"Không có gì ta chỉ là... có chút lo lắng"

"Nương nương, tiểu nữ biết người đang lo lắng về việc gì, có phải người lo lắng cho bề hạ đúng không, người lo sợ rằng nếu người ở lại đây người sẽ đem lại phiền phức cho bề hạ tiểu nữ nói có đúng không nương nương?"

Nhượng Hy sùng sốt "" Sao người lại biết chuyện đó?"

Bạch Liên chỉ mỉm cười, nàng đưa tay ra cầm lấy chén thuốc được đặt trên bàn đưa tới cho Nhượng Hy, lúc này Nhượng Hy chỉ đang chờ đợi câu trả lời của Bạch Liên liền vội vã đỡ lấy bát thuốc trong lòng vẫn đầy những ngạc nhiên

"Tình cảm mà bề hạ dành cho nương nương nhiều tới mức không thể dùng một lời có thể nói hết, nếu viết lên sách thì lại quá nhiều cho dù có hàng vạn tàng thư các cũng không thể chứa nổi những cuốn sách đó, nhân đây thần sẽ kể lại cho người nghe về tất cả những gì mà bề hạ đã từng trải qua từ khi còn nhỏ, người nguyện ý lắng nghe tiểu nữ chứ?"

Nhượng Hy gật đầu, nàng tựa lưng vào đầu giường, ánh mắt tuyệt diệu bắt chợt mơ màng tựa như lạc vào chốn rừng đào nghìn dặm đẹp đẽ, Bạch Liên cung kính nói

"Bề hạ từ nhỏ đã là một người không thể dễ dàng xem thường, 10 tuổi bắt đầu luyện võ công, cưỡi ngựa tất cả mọi chuyện tưởng như một đứa trẻ chỉ mới 10 tuổi không thể làm được nhưng bề hạ đã làm được điều đó, kiếm thuật và võ thuật là hai thứ mà bề hạ thích nhất không ai có thể tránh nổi đường kiếm tuyệt hảo đó trừ một người đó chính là đế vương Mạc Từ Ngôn, người từ nhỏ được thiên hoàng phong chức vị thái tử có tất cả trong tay nhưng lại chính là đứa trẻ tội nghiệp nhất, nương nương người biết không bề hạ từ nhỏ không có được tình yêu thương của thái thượng hoàng dành cho người, mỗi khi bề hạ muốn gần lại với thái thượng hoàng thì người luôn đẩy bề hạ ra xa, người duy nhất yêu thương bề hạ chính là mẫu thân của người"

"Năm đó khi thái thượng hoàng âm mưu phản loạn phá đi giao ước giữa Bắc Thần Quốc và Nguyên Quốc chỉ vì người muốn có được lãnh thổ của Nguyên Quốc, thái thượng hoàng trước giờ luôn đố kỵ với Nguyên Quốc về tất cả mọi chuyện, người đã lợi dụng ngôi vị mà kéo các vua của nước khác vào cuộc chiến, tất cả mọi thứ hiện hữu lên trong biển máu cuối cùng không những không đạt được mục đích của mình thái thượng hoàng còn bị thái tử của Nguyên Quốc chém đầu gắn với tội danh làm phản lúc đó bề hạ đã rất tuyệt vọng người cố gắng bảo vệ cho mẫu thân của người khi đó vị thái tử ấy

chỉ vì tình nghĩa huynh đệ mà nguyện ý tha mạng cho Bắc Thần Quốc nhưng sau cuộc chiến đó Bắc Thần Quốc đã tổn hại rất nhiều, dân chúng lầm than mọi thứ đã không còn gì nữa lại còn phải cống nộp cho Nguyên Quốc rất nhiều lượng bạc đó cũng chính là lúc mẫu thân mà bệ hạ yêu thương nhất thế gian nàng đã qua đời"

"Vết thương đó đã khiến bệ hạ rất đau khổ một thời gian sau bệ hạ một tay đã gây dựng lại Bắc Thần Quốc sau những mất mát nặng nề đó người đã cùng các đại thần trong triều thiết triều ngày đêm không màng tới long thể để đưa Bắc Thần Quốc trở về như ngày trước cho tới bây giờ Bắc Thần Quốc đã rất phồn vinh, mọi công sức của bệ hạ đã được đền đáp"

"Tại sao người lại biết những chuyện đó"

Bạch Liên nhìn ra phía cửa sổ, nhắm mắt lại một lúc liền nói "" Tiểu nữ cùng với Lưu Uy đã ở bên cạnh bệ hạ từ lúc người còn rất nhỏ, bệ hạ rất trung dụng hai người chúng ta mọi việc về bệ hạ một chi tiết dù là nhỏ nhất chúng ta đều có thể biết được"

Thì ra hần đã trải qua từng ấy chuyện đau khổ nên mới trở nên tàn nhẫn, lãnh đạm như ngày hôm nay

Không có tình yêu thương của phụ hoàng, Bắc Thần Quốc bị gán vào tội danh làm phản, mẫu hậu hần sau đó cũng qua đời, chỉ còn lại một mình hần trên thế gian này, một tay xây dựng lên Bắc Thần Quốc phồn vinh như bây giờ, nàng quả thực rất nỗ lực hần nàng không biết có phải hần là nam nhân nên mới có thể chịu được những tổn thương đó hay không?

Nàng chỉ biết đối với một đứa trẻ như vậy chính là sự đã kích rất lớn, nếu là nàng nàng cũng sẽ gục ngã mà bỏ cuộc

Hần đã từng bảo vệ cả một giang sơn rộng lớn như vậy thì nhất định sẽ bảo vệ được nàng phải không?

Nàng thật ra rất tin tưởng hần, những lời hần nói, ánh mắt của hần đều luôn nghĩ cho nàng nàng không tin cái thứ tình cảm đó là giả dối

"Hơn nữa tiểu nữ muốn nói cho nương nương biết một việc bệ hạ chưa từng rơi một giọt nước mắt nào ngay cả khi mẫu hậu người qua đời trước mặt các đại thần người cũng không rơi một giọt nước mắt tất cả đều là do người phải chịu tổn thương quá nặng nề nên không thể khóc được nhưng vừa nãy trước mặt nương nương bệ hạ đã khóc điều đó cũng chính là người đã đi quá giới hạn cường ép bản thân đến mức không thể chịu nổi"

Nhược Hy nắm chặt tay, chân mày nhíu lại nàng biết, nàng biết hần đã phải chịu đau đớn thế nào, hành hạ bản thân đến mức nào chỉ vì nàng, vậy nên nàng mới quyết định ở cạnh hần chỉ vì nàng không thể chịu đựng được khi thấy hần như vậy

Hần nói hần rất mệt, khi hần mệt hần sẽ không thể tìm thấy nàng được vậy nên nàng đừng đi đâu lung tung, hãy ở cạnh hần

Khi đó nàng đã khóc, một tay siết chặt lấy hần không buông

Cảm giác của hai người chúng ta đều giống nhau, nên rất thấu hiểu cho nhau

Yêu một người chỉ muốn người đó được hạnh phúc, yêu một người chỉ là muốn thấy người đó được bình bình an an sống một kiếp đời hạnh phúc như vậy cũng đủ mãn nguyện

"Nương nương, xin đừng lo lắng bệ hạ sẽ không buông tay người ra nhất định sẽ bảo vệ người, cho nên đừng suy nghĩ lung tung, người đã mệt rồi xin hãy nghỉ ngơi" Bạch Liên đỡ lấy chén thuốc từ tay Nhược Hy đặt bên mặt bàn, đắp chăn lụa lên người Nhược Hy bắt gặp ánh mắt mỉm cười

"Xin người hãy nghỉ ngơi, nếu thân còn ở lại bệ hạ sẽ trách phạt tiểu nữ mất"

Nhược Hy nằm xuống từ từ nhắm mắt lại, chỉ đêm nay thôi nàng không muốn suy nghĩ gì nữa bao nhiêu chuyện cùng lúc ập đến với nàng

Cả tình cảm của Từ Hiên, nàng có nên chấp nhận hay không

Nàng đều không biết chỉ biết rằng, nàng nợ hần, nợ hần rất nhiều cả đời này không thể trả hết được

Bên trong đại điện, mùi hương vẫn thoang thoảng trong phòng tắm rèm lụa phủ xuống Mạc Từ Ngôn đang nằm bên trong, hần đã ngủ rất nhiều ngày liền, thân thể do mất nhiều máu nên suy kiệt không còn sức sống vết thương trên cánh tay hần vẫn chưa bình phục lại được tấm vải màu trắng được quấn trên tay hần thỉnh thoảng rỉ ra một chút máu đỏ thẫm

Thiên Nhi ngồi cạnh hần, nàng lo lắng cho hần đến mức không ngủ được ánh mắt ngập tràn đau thương trong lòng luôn cầu nguyện cho hần tỉnh lại, quốc thân y đứng cạnh hần cũng là lúc hần tỉnh lại, tay hần bất chợt cử động khiến Thiên Nhi giật mình luôn miệng gọi tên hần

"Từ Ngôn, Từ Ngôn chàng có nghe thấy tiếng nói gì không, Mạc Từ Ngôn"

Hần nghe thấy giọng nói của nàng, đôi mắt tuyệt đẹp từ từ mở ra liếc nhìn mọi thứ xung quanh, hần cười trong đau đớn "" Thiên Nhi..""

Thiên Nhi nắm chặt lấy tay hần, gạt đầu liên tục nước mắt liên tục rơi xuống "" Là tiếng là tiếng đây""

Khi hần tỉnh lại hình ảnh đêm đó của Nhược Hy luôn luôn xuất hiện trong đầu hần, thân thể nàng ướt đẫm trên người mặc y phục màu trắng trên tay nàng cầm thanh kiếm gào lên trong đau thương, nàng chìa mũi kiếm vào cổ hần từng lời nói ra là từng ấy oán hận nàng dành cho hần, cánh tay hần bắt đầu đau nhức hần nhắm mắt lại lưỡi kiếm đó rất sắc chỉ chém nhẹ qua thôi cũng đủ để làm thương một người nhưng nhất kiếm này là tất cả sự căm hận, tàn nhẫn

của nàng khi hắn tỉnh lại cũng không thấy nàng ở cạnh

Chẳng lẽ nàng hận hắn đến mức đó sao

Nhược Hy...

Cánh cửa bật mở ra, Diệp Tử lao như bay vào trong, thờ hất ra từng hơi vội vàng nói

""Bệ hạ, Nhược Hy nương nương đã không còn trong cung nữa, thần đã tìm khắp thiên tử thành nhưng đều không thấy tìm thấy người ở đâu""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Vết thương trong lòng hắn

""Bệ hạ, Nhược Hy nương nương đã không còn trong Ngự Linh Cung nữa, thần đã đi tìm khắp mọi nơi trong Thiên Tử Thành nhưng đều không tìm thấy người"" Diệp Tử lao như bay chạy vào trong thấy hắn nằm trên giường liền vội vã quỳ xuống, vội vàng nói

Lời nói của Diệp Tử như một chấn động lớn xảy đến với với hắn, hắn không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe mặc cho vết thương chưa lành, cánh tay của hắn đang rỉ máu nhưng hắn vẫn gượng dậy, đẩy mất đường như đã đóng băng lại, càng lúc càng mở ra to hơn

Nhược Hy rời khỏi cung sao? Nàng rời đi từ lúc nào, có phải là từ đêm hôm đó sau khi nàng làm hắn trọng thương nên đã rời đi

""Diệp... từ.. chuyện nàng là sao.. nhược hy.. nàng ấy làm sao.."" Vết thương trên tay lại nhói đau mặt hắn trắng bệch không còn một giọt máu, lời nói ngắt đoạn đối với người bình thường nếu bị chém bởi đường kiếm đó chắc chắn sẽ không thể cử động nếu như cử động mạnh chắc chắn vết thương trên tay sẽ rách thì cánh tay đó coi như đã bị hủy hoại cho dù hắn rất đau nhưng vết thương trong lòng hắn còn đau đớn hơn gấp bội

Ngay cả việc thờ đối với hắn còn khó khăn huống gì là ngồi dậy một cách mạnh bạo như vậy

Diệp Tử định nói tiếp thì Thiên Nhi ngăn cản lại, nàng ta lớn giọng với Diệp Tử ánh mắt càng lúc càng trở nên đáng sợ

""Nha đầu khốn kiếp ngươi có biết đây là đâu không một người thấp kém như ngươi lại có thể tự do vào trong đại điện hơn nữa bệ hạ còn đang bị trọng thương, ngươi muốn làm gì hả""

Từ Ngôn ôm vết thương, chân mày dính chặt lại nhẹ giọng nói

""Thiên Nhi, đủ rồi ta đang nói chuyện với nàng ta.... nàng đừng nói gì cả..""

""Nhưng..""

Hắn quay sang phía Diệp Tử đang quỳ dưới nền đất, tiếp tục nói mọi thứ đối với hắn bây giờ đều rất khó khăn ngay cả việc nói của không dễ dàng gì nhưng hắn thật sự không chịu nổi, hắn không dám tin vào điều đó lúc này đây tính mạng này của hắn hắn đang không cần nữa rồi

""Bệ hạ, thật ra thần chỉ vừa mới từ Bách Hoa Môn trở về khi tới Ngự Linh Cung các cung nữ ở đó liền chạy ra bẩm báo với thần rằng đã rất nhiều ngày không tìm thấy nương nương, sau đêm thần rời khỏi cung các cung nữ ở đó có nói rằng nương nương chỉ nói với họ đi một chút thôi người sẽ quay lại vậy mà không thấy bóng dáng người trở về, thần đã chạy vào bên trong thanh kiếm cùng với nương nương đã không còn thần thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì vào đêm hôm đó""

Hắn ngồi đó không phản ứng lại dù chỉ một chút, vẻ mặt đau đớn xuất hiện mọi thứ trước mắt hắn dần dần nhạt nhòa đi, hắn cười nhạt

Thì ra sau đêm hôm đó nàng đã rời khỏi Thiên Tử Thành

Tại sao nàng hết lần này tới lần khác đều muốn rời khỏi hắn, phải chăng là nàng ghê tởm hắn

Phải chăng là nàng đã oán hận hắn, nhất kiếm nàng chém hắn thật sự không đau bằng ánh mắt nàng khi đó nhìn hắn không còn như trước nữa hắn có cảm giác đến cả tình cảm cũng không còn, hắn trước mặt nàng tựa như kẻ thù mà nàng phải giết chết để rửa hận, ánh mắt ngập tràn oán khí đó thậm chí cười trở nên điên dại

Thật ra hắn không hề muốn ngắt đi, hắn đã cố gượng lại hắn đã cố không để nàng rời khỏi đôi mắt của hắn nhưng cuối cùng hắn vẫn nhắm mắt lại còn nàng thì đã rời đi, không quay đầu lại

""Bệ hạ...."" Diệp Tử có chút lo sợ ngược nhìn hắn, hắn lúc này đã trở thành một con người khác, đôi mắt hắn đã nhuộm màu đỏ thẫm hắn hất tung tấm chăn lụa ra, bước xuống giường vết thương trên tay hắn đã rách ra, tẩm vài nhuộm màu đỏ thẫm máu của hắn bắt đầu rơi xuống nền đất lạnh hắn vừa đi

được hai bước cả người ngã nhào xuống đất, Thiên Nhi sợ hãi vội vã tới đỡ hần lên, nước mắt nàng lại rơi xuống

Tại sao lại như vậy, sao chàng lại có thể hành hạ bản thân mình như vậy?

Nàng ta đâu xứng đáng để chàng coi trọng đến thế, chàng không nhìn thấy thiếp sao, chàng không thấy thiếp đang ở cạnh chàng ngay lúc này sao? Thiếp đã vì chàng nhiều đến vậy khi Diệp Tử nhắc đến hai từ Nhược Hy chàng đã bắt đầu dao động

Mặc Từ Ngôn, trong mắt chàng còn có thiếp nữa không

""Từ Ngôn, chàng muốn mình trở thành một phế nhân sao, tay chàng đang bị thương nặng chàng còn muốn đi đâu""

Hần cắn chặt môi, đẩy tay Thiên Nhi ra dùng hết sức lực còn lại đứng dậy mặc hần khoác lên người bộ y phục mỏng màu trắng lê bước rời khỏi đại điện, từng bước đi của hần là từng ấy giọt máu rơi xuống, hần bám vào từng cánh cửa, mặt tái nhợt rời đi

Thiên Nhi đứng lại đó, nàng gạt đi nước mắt kìm nén nỗi đau vào trong, nàng không đuổi theo cũng không ngăn cản hần tới Ngự Linh Cung bởi vì nàng biết cho dù hần có tìm kiếm nàng ta cũng chỉ trong vô vọng, nàng ta đã rời khỏi cung nhiều ngày không biết đã đi đâu

Từ Ngôn cho dù chàng có tìm thì nàng ta cũng sẽ không bao giờ quay trở lại bên cạnh chàng đâu

Nàng ta đã rời bỏ chàng rồi, nàng ta đã oán hận chàng nhiều như thế chàng tìm nàng ta thì có ích gì

Nếu có tìm được thì chàng nghĩ nàng ta sẽ mỉm cười với chàng như trước hay sao???

Không, tất cả đều không thể nữa rồi, Từ Ngôn bên cạnh chàng bây giờ chỉ có một mình thiếp không còn ai nữa cả

Từ Ngôn, chàng hãy chấp nhận sự thật đi, nàng ta đã rời khỏi chàng rồi mãi mãi cũng sẽ không bao giờ trở lại được nữa đâu

Nụ cười lãnh đạm thoáng qua trên mặt Thiên Nhi, Diệp Tử nhíu mày hai mắt nhìn chăm chăm lên nàng ta vừa rồi là nàng ta....

Nụ cười đó thật chế giễu thật khinh bỉ, chắc chắn chuyện nương nương rời khỏi cung là liên quan tới nàng ta, nàng ta trước đó có nói rằng sẽ khiến nương nương biến mất khỏi hoàng cung chắc chắn chính nàng ta là người đã gây nên chuyện này

Diệp Tử sau đó liền rời khỏi đại điện, trước mắt nàng phải đi tìm hiểu mọi chuyện sau đó sẽ tìm ra lời giải đáp

Khi hần tới Ngự Linh Cung chút sức lực còn lại đã mất, Ngự Linh cung từ lúc nào đã trống vắng không còn một bóng người, mọi thứ trở nên đơn độc hần đẩy cửa chạy vào trong dù là hi vọng nhỏ nhất hần cũng muốn được thấy nàng ngồi trên giường, hần muốn thấy nàng đã trở lại ngồi tại đó mỉm cười với hần nhưng tất cả trống vắng, đồ đạc bên trong được sắp xếp gọn gàng, y phục của nàng vẫn ở lại đó, trên bàn chiếc trầm ngọc được đặt gọn lại một góc tất cả mọi thứ đều hiện hữu, duy chỉ có thanh kiếm và nàng đã hoàn toàn biến mất

Hần ngã gục xuống nền đất lạnh lẽo, cánh tay chảy đầy máu đặt trên nền đất hần bất lực nằm xuống vì lúc này dù có muốn hần cũng chẳng thể làm gì được nữa, mọi thứ với hần đều trở nên khó khăn và tàn nhẫn, hần vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ nước mắt dần dần tuôn xuống không phải vì vết thương quá đau mà là nàng đã thật sự rời xa hần rồi, nàng đã rời khỏi Thiên Từ Thành rồi, hần cắn chặt môi đến bật máu mùi máu tanh nồng hòa lẫn với giọt lệ tuyệt vọng của hần, hần thật không thể hiểu nổi

Việc nàng đẩy Thiên Nhi xuống bậc thang hần chưa hề dám chắc là do nàng làm, trong tình thế đó hần chỉ còn cách nhốt nàng lại trong Ngự Linh Cung một mình đi tìm sự thật, không ngờ nàng lại xuất hiện trước mặt hần nhìn thấy nàng hần vô cùng đau đớn nhưng lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc để nàng oán hận mà không giải thích một lời

Với sức lực khi đó hần hoàn toàn có thể tránh được đường kiếm của nàng hơn nữa còn không chế được nàng nhưng hần đã mặc kệ, hần đứng im tại đó để thanh kiếm cùng sự oán hận của nàng chém vào thân thể hần xứng đáng bị như vậy, hần đã không nói rõ được với nàng mọi tình cảm trong lòng hần lại còn việc nàng đẩy Thiên Nhi hần không thể biết là ai làm vì vậy mới khiến nàng đau khổ rời đi

Mọi chuyện với hần tựa như một giấc mộng vậy, nếu là giấc mộng thôi hần muốn tỉnh lại, hần muốn tỉnh lại để nhìn thấy nàng giấc mộng này thật đau đớn

Nhược Hy nàng hãy nói với ta đây chỉ là giấc mộng thôi rằng nàng chỉ đang ở trong Thiên Từ Thành chẳng qua nàng vẫn còn giận ta nên chưa muốn quay lại cung thôi phải không?

Nhược Hy... nàng đang ở đâu, nàng có được bình an không, nàng đang ở phương trời nào

Mất hần càng lúc càng nhạt nhòa cuối cùng tới sầm lại, hần ngã đi trên nền đất lạnh về mặt anh tuấn vẫn lãnh đạm, vẫn hút hồn vạn vật ngay cả khi hần ngã đi mọi thứ vẫn sẽ không thể thay đổi

Diệp Tử tới Thiên các nơi ở của các cung nữ trong cung tin Nhược Hy rời khỏi cung chỉ vừa lúc này còn ở trong đại điện bây giờ đã lan rộng ra khắp Thiên Từ Thành, bên trong các cung nữ nói không ngớt về chuyện nàng

""Thật sự là Nhược Hy nương nương đã rời khỏi cung sao""

""Đúng vậy chính tại ta đã nghe thấy Diệp Tử cô nương đã bẩm báo với bệ hạ như vậy""

"Chẳng trách mấy hôm nay ta không thấy nương nương đến hồ phù dung để luyện kiếm thuật hóa ra là người đã rời khỏi Thiên Từ Thành"

Diệp Từ xuất hiện từ sau lưng bọn họ, ánh mắt màu tím sắc lạnh nhìn họ một cách đáng sợ giống như chỉ cần họ nói thêm một câu nào nữa nàng có thể giết họ ngay lập tức

"Các ngươi thật to gan, dám nghe lén chuyện của ta với bề hạ các ngươi không muốn sống nữa phải không"

"Diệp Từ cô nương, xin hãy bớt giận chỉ là chúng tiểu nhân tò mò nên mới nghe lén cô nương và bề hạ nói chuyện" Đám cung nữ mặt cắt không còn giọt máu quỳ xuống đất van xin Diệp Từ

Diệp Từ rút kiếm ra thẳng tay chém xuống, đám cung nữ sợ hãi nhắm chặt mắt chẳng lẽ họ sẽ phải chết ở đây sao, thật không can tâm

keng tiếng thanh kiếm chém mạnh xuống đất, đám cung nữ mở mắt ra phía nền đất trước mặt bị nứt toát họ sợ hãi cúi đầu xuống không dám ngược lên, không ngừng van xin Diệp Từ tha mạng

"Diệp Từ cô nương, chúng tiểu nhân đáng chết xin đừng giết chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân ở quê còn cha mẹ già không thể chết được, cô nương xin tha mạng"

"Ta sẽ tha mạng cho các ngươi trừ khi các ngươi nói cho ta toàn bộ chuyện đã xảy ra đêm ta rời khỏi cung chuyện gì đã xảy đến với nương nương"

Bắc Thần Quốc

Nhược Hy ra khỏi Thiên Cung hưởng khí trời êm dịu ở Bắc Thần Quốc, nơi này thật khác với Nguyên Quốc không khí lúc nào cũng êm dịu càng về đêm thì lại càng dễ chịu hơn ban ngày một chút bụng của nàng đến giờ vẫn chưa to ra, lớn lắm cũng chỉ nhỏ ra một chút nàng khẽ cười phải chăng là nàng quá nhỏ bé nên bụng mới không thể to ra được

Nàng chỉ vừa ngồi xuống Từ Hiên đã xuất hiện trước mặt nàng từ bao giờ, hần đứng đó ngắm nhìn nàng miệng nở nụ cười ôn nhu, phong thái điềm đạm, băng lãnh người này quả thực sinh ra là để làm vua khí chất bá đạo bao quanh hần chưa lúc nào mất đi, kể cả khi hần khóc trên vai nàng cũng vậy

"Từ Hiên, chàng ở đó từ bao giờ vậy" Nàng ngạc nhiên nhìn hần

Hần khẽ cười đi tới đưa tay về phía nàng, bộ dạng hần lúc này rất bí ẩn giống như hần đang định làm điều gì đó

"Nhược Hy, mau đi thôi"

"Đi đâu.. cơ" Nàng chưa kịp phản ứng hần đã kéo tay nàng đi

"Đến một nơi ta nghĩ rằng nàng nhất định sẽ rất thích"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Đêm ở cánh đồng hoa giữa bầu trời đầy sao

"Từ Hiên, chàng định đưa ta đi đâu" Nhược Hy ngạc nhiên hỏi, trời đã chuyển khuya hơn nữa còn rất lạnh hần muốn đưa nàng đi đâu, hần đã nhiều đêm không ngủ hơn nữa thân thể còn mệt mỏi nàng sợ nếu cứ tiếp tục như vậy hần sẽ lâm bệnh mất

"Đến một nơi mà nàng nhất định sẽ rất thích, nàng đã nhiều ngày ở trong cung không ra ngoài đêm nay là đêm đặc biệt ta muốn đưa nàng đến một nơi" Hần kéo tay nàng đi sau đó liền quay lại nở nụ cười sau đó không nói gì thêm

Hần đưa nàng rời khỏi Hắc Thần Thành phía trước mặt có một con tuần mã đứng tại đó, trước khi đến tẩm cung của nàng hần đã ra lệnh cho Lưu Uy chuẩn bị cho hần Lưu Uy hần có vẻ ngạc nhiên cương quyết muốn hần ở lại trong cung nghỉ ngơi hần rất hiểu lòng trung thành của Lưu Uy nhưng đây là điều đặc biệt nhất hần muốn làm cho nàng, hần muốn làm cho nàng vui vẻ, hần muốn thấy nụ cười đó một lần nữa quay lại với nàng

Nàng nói từ trước đến nay chưa ai vì nàng mà làm những chuyện như vậy thì hần nhất định sẽ là người đầu tiên làm chuyện đó vì nàng

Nàng vì Mạc Từ Ngôn mà chịu đau thương quá nhiều, nàng vì Mạc Từ Ngôn mà chưa lúc nào được vui vẻ, nàng vì hần mà chấp nhận hi sinh chấp nhận chịu đựng tất cả nhưng bây giờ nàng đã ở cạnh ta, ta có thể đem lại cho nàng một cuộc sống hoàn toàn khác, ta sẽ không để nàng phải chịu đau khổ như lúc ở cạnh hần nữa

Ta nhất định sẽ vì nàng mà làm tất cả, vậy nên nàng nhất định phải vui, nhất định phải cười

Hắn bế nàng ngồi lên ngựa, vẻ mặt nàng vẫn còn chưa hết ngạc nhiên hắn lập tức leo lên ngựa dùng một tay ôm nàng vào lòng, một tay cầm dây cương tiếng ngựa chạy dần dần rời xa Hắc Thần Thành chạy vào bóng đêm vô tận ở đằng trước mặt

Nàng có chút ngại ngùng, đôi mắt xanh tuyệt điểm ngược lên nhìn hắn nàng hoàn toàn không hiểu hắn đang định làm gì, cánh tay to lớn của hắn ôm lấy nàng hoàn toàn khiến nàng có cảm giác bản thân đang được bảo vệ, cách hắn ôm nàng rất dịu dàng rất ôn nhu tựa như nếu hắn buông tay nàng ra nàng nhất định sẽ rời khỏi hắn vậy, hắn cúi xuống ghé sát vào tai nàng, nói nhỏ một điều

"Đừng lo, Nhược Hy chúng ta sắp tới nơi rồi"

"Ừm" Nàng gật đầu nhẹ giọng nói

Đi một hồi lâu cuối cùng hắn và nàng cũng tới nơi, hắn nhảy xuống ngựa trước sau đó liền bế nàng xuống trước mặt nàng là một cánh đồng hoa rất rộng dường như không thể đếm hết bầu trời đầy sao giống như dải ngân hà mà nàng đã từng được thấy qua kính thiên văn ở thế giới của nàng, cả đời này nàng chưa từng được thấy một thứ gì đẹp như thế, vàng trắng treo trên cao tỏa ánh sáng dịu dịu như nước

Được ngắm bầu trời đầy sao tuyệt đẹp này, có chết cũng không hối tiếc

"Nhược Hy đi theo ta, ta dẫn nàng vào trong"

Nàng nắm lấy tay hắn, ánh mắt liếc nhìn xung quanh mọi thứ quả thực rất tuyệt đẹp hắn đẩy cánh cửa phía trước mặt ra cả hai người cùng bước vào bên trong, ở giữa cánh đồng có một lối đi nhỏ hai người cứ thế đi ngang qua thì ra đây là cánh đồng hoa lê cánh hoa lê rải xuống mặt đất trắng muốt một màu

Hắn dừng chân lại ở giữa cánh đồng cạnh đó có hai chiếc ghế mà một cái bàn gỗ, nàng từ từ ngồi xuống ánh mắt mờ ảo ngắm nhìn mọi thứ xung quanh ngay sau cạnh nàng là một đóa hoa lê trắng muốt mùi hương của nó tỏa ra thơm ngát một vùng, hắn ngồi xuống cạnh nàng ánh mắt lạnh băng ngược lên nhìn bầu trời đầy sao quả thực ban đêm ở đây rất yên bình, không khí thoáng đãng khiến long thể hắn dễ chịu hơn trước

"Tại sao lại đưa ta tới đây" Nàng bất giác hỏi, cả người tựa lưng vào ghế đưa mắt nhìn xa thật xa ngắm nhìn bầu trời đầy sao đẹp đẽ

Gió ở giữa cánh đồng rất mạnh thổi qua vạt áo của nàng, chân trời đầy sao sáng rực không gian, ánh trăng trong suốt khiến không gian càng thêm mênh mông, kì thực nàng cảm thấy rất thanh thản những ngày ở Bắc Thần Quốc đã xóa tan đi những ngày đau khổ, mệt mỏi vừa rồi ở Nguyên Quốc

Quang cảnh sơn thủy u nhã, cánh đồng đầy hoa trái dài vô tận trên bầu trời lấp lánh sao thì thoảng cũng có một vài ngôi sao băng vượt qua. Nàng cuối cùng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm tự nói với bản thân nơi này không phải là Nguyên Quốc cũng không phải Thiên Từ Thành không có đau thương, không có sự đố kỵ tranh chấp nàng đã tạm thời được bình an có thể buông lỏng tâm trí ra được rồi

"Ta đã nói với nàng rồi đúng không, đêm nay là một đêm đặc biệt là đêm duy nhất ở Bắc Thần Quốc xuất hiện bầu trời đầy sao một năm chỉ có một ngày duy nhất chính là ngày hôm nay, hôm nay ta đưa nàng đến đây muốn được cùng nàng ngắm sao, muốn được cùng nàng trải qua ngày hôm nay một cách nhẹ nhàng bình thản, ta biết nàng đã phải chịu đựng những gì hãy bỏ qua hết những đau thương đó trước mặt nàng còn có ta, ta sẽ ở bên cạnh nàng"

Nhược Hy đột nhiên cười khẽ "" Không phải là một mình ta mà cả chàng cũng vậy, cánh đồng này đối với chàng chắc hẳn rất đặc biệt phải không"

Từ Hiên sững sốt, không ngờ nàng lại có thể biết chuyện này ngạc nhiên nói

"Nàng biết sao"

Nàng lắc đầu, chống tay xuống mặt bàn nghiêng đầu cười với hắn

"Mọi tâm tư của chàng đã hiện hết lên mặt chàng rồi, Từ Hiên trước giờ ta không nghĩ một người lãnh đạm khó đoán được tâm tư như chàng lại có lúc trầm ngâm mọi suy nghĩ lần lượt hiện hết lên trên mặt"

"Mỗi lần tới đây ta đều cảm thấy được yên bình, mọi tâm trạng đau lòng cũng theo đó mà tan biến hết ta từ nhỏ đã có rất nhiều chuyện không vui, phụ thân không thích ta còn mẫu hậu ngọc thể vốn yếu ớt nên không thể chơi đùa cùng với ta, ta đã rời khỏi hoàng cung và vô tình tìm thấy cánh đồng hoa này ta đã ở đây cả đêm vì nơi này rất xa hoàng cung nên không ai có thể tìm ra ta cả, kết quả sau khi trở về hoàng cung ta đã bị phụ vương nhốt trong cung nhiều ngày không được ra ngoài nhưng sau đó mỗi ngày, mỗi ngày ta đều đến đây để tìm lối thoát cho bản thân, ta đã quá mệt mỏi rồi nên không muốn tiếp tục nữa"

"Ta cũng vậy, khi gặp những chuyện không vui chỉ muốn tới một nơi nào đó thật yên bình, không có bất kì ai ở đó chỉ có ta" Nàng ngắt một cành hoa lê, đôi mắt mang theo vẻ u sầu

"Trước khi gặp được nàng ta đã tự hỏi bản thân rằng ngoài cánh đồng hoa mà ta luôn muốn được bảo vệ này ra thì liệu ta có thể tìm được một chốn yên bình nào khác nữa không, liệu ta có thể tìm được thứ khiến cho ta chỉ muốn muốn được bảo vệ, khiến cho ta luôn cảm thấy được bình yên và quen trọng nhất nhưng bây giờ ta tìm thấy rồi"

Nàng đưa cành hoa ra trước mặt ngắm nhìn nó rồi quay đầu lại thấy mắt hắn sáng ngời, môi nở nụ cười dịu dàng không khỏi chăm chú nhìn hắn, trầm giọng hỏi

Thật sự là có một thứ trên thế gian này ngoài cánh đồng hoa này ra cho hắn cảm giác được bình yên sao

Thật khó tin, nàng thật sự muốn biết

""Là thứ gì""

Hắn kéo sát người nàng lại, cánh hoa nàng cầm trên tay được hắn đưa ra làm vật ngăn cách giữa hai người, mặt hắn sát lại gần nàng hơi thở của hắn phả nóng hổi nàng đỏ mặt tới tận mang tai liền quay đi, hắn giữ chặt đầu nàng lại chạm môi lên cánh hoa đặt trước môi của nàng một nụ hôn sau đó thả nàng ra cười một cách thoáng đạt

""Chính là nàng""

Hắn tựa đầu vào vai nàng, hít thở một hơi thật mạnh mắt hắn nhắm nghiền lại nàng nhìn xuống nam nhân đang nằm trên vai hắn quả thực rất đẹp, rất anh tuấn vẻ mặt hút hồn mọi vật trên thế gian này có khi cả nam nhân lẫn nữ nhân nhìn vào hắn đều phải say mê điên cuồng

""Nhược Hy, đợi sau này khi nàng sinh đứa trẻ ra ta sẽ đưa nàng cùng nó đi tới cánh đồng hoa này nơi mà ngày trước chúng ta đã từng ở đó, ta muốn kể cho nó nghe rất nhiều điều về mẫu hậu của nó, muốn kể cho nó nghe mọi chuyện về chúng ta đã trải qua những chuyện gì để ở cạnh nhau, khi đó nhất định nó sẽ rất vui""

Nàng để hắn tựa vào vai nàng không nói một lời, mặt tối sầm lại nước mắt lại rơi xuống gương mặt tuyệt diễm nhưng hắn không hề hay biết

Nàng đã từng có ước muốn này, nàng đã từng muốn được làm điều này với Mạc Tử Ngôn nàng chưa từng nghĩ ngoài hắn ra nàng sẽ làm điều này với một ai khác nhưng khi nghe hắn nói vậy nước mắt cứ bất chợt tuôn xuống không ngớt

Sự chân thành của hắn, mọi tình cảm của hắn đều khiến nàng lay động nhưng cũng rất đau khổ

""Nàng đừng khóc vì hắn, ta nhất định sẽ không để hắn gặp lại nàng dù chỉ một chút ta muốn hắn biết nàng là cả ta ta sẽ không bao giờ buông tay nàng một lần nữa đâu""

""Diệp Tử cô nương, chúng ta sẽ kể cho cô nghe hết về chuyện đêm hôm đó""

Nghe đám cung nữ khẩn cầu Diệp Tử rút kiếm lại, vẻ mặt lạnh lẽo liếc nhìn bọn họ một lượt rồi ngồi xuống ghế, đám cung nữ thở dài như vừa thoát được một kiếp nạn, từng người một bắt đầu nói

""Thật ra tiểu nữ chỉ có nghe kể lại đêm hôm đó có người nhìn thấy nương nương vào trong đại điện một lúc lâu khi trở ra gương mặt tối sầm lại nước mắt trên gương mặt người không ngừng tuôn xuống trên tay nương nương cầm thanh kiếm có dính máu, cô nương biết không vết thương trên tay của bệ hạ là do nương nương chém trọng thương ta nghe Quốc Thân Y nói như vậy""

""Sau đó còn gì nữa không"" Diệp Tử nhíu mày

""Tiểu nữ không biết chỉ nghe cung nữ ở nơi khác kể lại như vậy""

Nhất định chuyện này là do việc bệ hạ đã hiểu nhầm nương nương đẩy hoàng hậu xuống Thiên Môn Cung

Việc hoàng hậu mang thai là việc khiến nàng vô cùng uẩn khúc hơn nữa việc nàng ta ngã xuống là do nàng ta tự hại mình còn cú ngã đó hoàn toàn không thể khiến nàng ta xảy thai, cho dù nàng có ở cạnh nương nương nhưng tất cả mọi thứ đều bị nha hoàn kia bịa đặt nói sai toàn bộ mọi chuyện cho dù nàng có nói gì cũng chẳng có ai tin một tiểu nhân như nàng

""Diệp Tử cô nương có thấy lạ không hoàng hậu nương nương ở cạnh bệ hạ rất nhiều năm nhưng lại không có tin tốt lần này trở về chỉ một đêm mà đã mang thai, phải chăng là vị thái y đó đã có sai sót gì chăng""

Thì ra là vậy, Diệp Tử nghe vậy vội vàng nói

""Vị thái y đó là ai, hắn ta là người đã chuẩn đoán việc hoàng hậu mang thai sao""

""Vâng, vị thái y đó là Cửu Châu ông ấy ở thái y viện rất nhiều năm nay hơn nữa còn là người phụ trách việc khám chữa bệnh cho hoàng hậu cũng chính miệng ông ta nói với bệ hạ hoàng hậu nương nương không hề có thai vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện này, thật khó tin""

Diệp Tử đứng bật dậy, ánh mắt lạnh đậm ngập tràn tức giận, nàng cầm chặt thanh kiếm trong tay vội vã rời đi

Quả nhiên điều này nghi ngờ hoàn toàn là sự thật, chắc chắn là ông ta đã giả mạo chuyện hoàng hậu có thai, nàng nhất định phải gặp ông ta để biết mọi chuyện

Nếu điều đó là sự thật nhất định ông ta đã bị hoàng hậu nương nương đe dọa

Nàng phải tìm ra sự thật trả lại sự trong sạch cho Nhược Hy không để nàng tiếp tục chịu ủy khuất như vậy

Hơn nữa Lạc Kinh ả ta chắc chắn sẽ biết được chuyện này, ả ta là người không dễ dàng đối phó trừ khi lấy người thân của ả ta ra uy hiếp có như vậy mới có chứng cứ để bầm báo lên bệ hạ trả lại trong sạch cho nương nương

Chương 101: Sự thật phơi bày (1)

Diệp Từ cầm chặt trong tay bảo kiếm của nàng, đôi mắt màu tím sâu thẳm tràn ngập sự nghi ngờ những điều nàng luôn nghĩ trong thời gian qua quả nhiên là không sai, việc hoàng hậu nương nương mang thai là uẩn khúc lớn nhất trong lòng nàng một người đã ở bên cạnh bệ hạ rất nhiều năm qua mà không thể mang thai các cung nữ đó đã nói rằng chính miệng thái y đó đã bẩm báo với điện hạ rằng nương nương không thể mang thai vậy mà sau bao nhiêu năm Thiên Nhi quay về chỉ sau một đêm ân ái ngay lập tức có thai hơn nữa người nói ra chuyện này không ai khác lại chính là vị thái y đó - Cửu Châu

Thật ra nàng không hiểu lí do tại sao ông ta lại làm như vậy, cũng không dám khẳng định rằng việc nàng suy đoán hoàn toàn là đúng, trừ phi nàng gặp rõ ông ta để hỏi chuyện

Chắc chắn là do nguyên nhân nào đó, hơn nữa cho dù Thiên Nhi có mang thai thì cú ngã đó không thể khiến nàng ta xảy thai, điều khiến nàng cảm thấy bất lực nhất chính là khi mà đường đường chính chính bản thân nàng nhìn thấy Thiên Nhi hãm hại Nhược Hy nhưng nàng lại không thể làm gì giúp nương nương

Bản thân nàng chỉ là một tiểu nhân nhỏ bé, ngay cả lời của nương nương nói bệ hạ cũng còn không tin tưởng thì một tiểu nhân như nàng làm được chuyện gì

Ngay cả khi nương nương rời đi nàng cũng không ở cạnh, bây giờ nương nương đang ở đâu nàng cũng không biết trong lòng bệ hạ một phần vẫn đang rất căm hận nương nương nên mới không cho quân binh đi tìm nương nương, Thiên Sơn Trùng Quốc rộng lớn như thế một mình nàng sao có thể tìm ra được nương nương trừ phi nàng tìm ra được toàn bộ sự thật khiến bệ hạ tin tưởng lúc đó mới có thể chứng minh được nương nương trong sạch khi đó mới có thể tìm ra được tung tích của nương nương

Trước mặt nàng là thái y viện, nơi này rất yên ắng không gian ở nơi này nàng cảm nhận được nó như tách biệt với Thiên Từ Thành những nơi khác rộn rã bao nhiêu thì thái y viện lại yên ắng đến lạ kì, nàng chuẩn bị vào trong bất chợt có một bàn tay chạm lên vai nàng khiến nàng giật mình, quay lại

"Quốc thần y"

"Cô nương là người vừa nãy ở trong đại điện sao" Quốc Thần Y có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Từ

"Đúng chính là ta" Diệp Từ quay người lại khẽ cúi đầu

Quốc Thần Y xua tay, miệng nở nụ cười hiền dịu liền nói

"Cô nương tới thái y viện có chuyện gì sao?"

"Xin hỏi Quốc Thần Y đây, trong thái y viện có vị thái y nào mang tên Cửu Châu không" Diệp Từ thờ dãi một tiếng gấp Quốc Thần Y tại đây thật tốt, dù sao nàng cũng không muốn vào trong một mình nếu không để tìm ra ông ta thì rất khó

"Cửu Châu sao, ông ta có lẽ đang ở bên trong sáng nay trên đường tới đại điện ta có chạm mặt ông ta"

"Thật tốt quá, bây giờ có chuyện cần gấp ông ta ngay lập tức liệu ngài có thể vào trong nói với ông ta giúp ta không" Diệp Từ cố nở nụ cười nhẹ nhàng tựa như không có chuyện gì lúc này nàng phải đánh lạc hướng Quốc Thần Y, không thể để ông ấy biết việc này

Quốc Thần Y khẽ gật đầu "Được, ta sẽ vào trong kêu ông ta ra ngoài, xin cô nương hãy chờ một lát"

Dứt lời Quốc Thần Y xoay người vào bên trong thái y viện, Diệp Từ đứng tựa vào gốc cây gần đó đôi mắt liền thay đổi trở nên tối tăm tàn nhẫn, nụ cười chột biến mất trên gương mặt tuyệt diệu

"Cửu Châu, bên ngoài có một cô nương cần tìm gấp người có vẻ như là rất gấp" Quốc Thần Y ngồi xuống ghế, điềm tĩnh thưởng thức ly trà được đặt sẵn trên mặt bàn

Cửu Châu khẽ nhíu mày, ông ta đặt lọ thuốc được xuống về mặt có chút nghi ngờ "Một vị cô nương sao"

"Đúng vậy"

"Vị cô nương đó có phải đến từ tẩm cung của hoàng hậu nương nương không"

"Ta đoán là phải, vị cô nương đó có nói rằng cần tìm người để nói một chuyện hệ trọng người nên ra gặp trước khi vị cô nương đó rời đi"

"Được rồi!" Mặt Cửu Châu dần dần biến sắc, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi từng bước chân run lên nhưng phong thái vẫn điềm tĩnh rồi đi không để Quốc Thần Y biết chuyện

Quốc Thần Y đặt ly trà xuống, mỗi khi nhắc đến hai từ hoàng hậu là gương mặt ông ta lại bắt đầu biến sắc thật ra ông đã nghi ngờ việc này từ khi nghe bệ hạ nói rằng ông ta đã khám bệnh cho nương nương và nói nương nương có thai nhưng khi ông chạm lên động mạch chủ người không hề thấy có dấu vết xuất hiện của long thai, một nữ nhân bình thường khi xảy thai thân thể sẽ bị chấn động tình trạng sức khỏe sẽ trở nên yếu ớt đối với một nữ nhân yếu ớt hay bị bệnh như nương nương thì điều đó càng có thể xảy ra

Nên điều đó càng có thể khẳng định một điều hoàng hậu nương nương không hề mang thai, nhưng có một số chuyện ông chưa thể chắc chắn nên mới không dám bẩm báo với bệ hạ rất nhiều ngày hôm nay quan sát mọi hoạt động của Cửu Châu nhưng hôm nay về mặt đó càng khiến ông tin tưởng

Cửu Châu nhất định đã nói dối bệ hạ chuyện long thai giả mạo đó

Nữ nhân khi này ông đã gặp nàng ta ở cạnh Nhược Hy nương nương rất nhiều có thể đoán được nàng ta là thân cận của nương nương, nàng ta chắc hẳn đã vì chuyện của nương nương mà đi gặp Cửu Châu

Mọi suy nghĩ của chúng ta đều giống nhau, xem ra ông phải giúp nàng ta một tay rồi

Cửu Châu ra bên ngoài nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Lạc Kinh đâu, Quốc Thần Y nói đó là người của hoàng hậu nương nương xem ra là Lạc Kinh đến tìm nhưng đến khi ra ngoài lại không thấy nàng ta đã đi đâu rồi

Bất chợt từ đằng sau lưng Cửu Châu một đường kiếm sắc nhọn kề trước cổ và giọng nói lạnh như băng vang lên rất đáng sợ

"Người là Cửu Châu"

Cửu Châu mặt trắng bệch, mồ hôi đổ xuống ngay càng nhiều hơn thanh kiếm sắc nhọn trước cổ khiến hắn không thể chống cự lại, hắn run run nói " Là... ta"

"Mau đi theo ta, ngay lập tức" Diệp Từ nhấn mạnh từng chữ, lưỡi kiếm bắt đầu di chuyển khiến cả người hắn ta cũng di chuyển theo, chỉ cần sơ xuất một chút đầu có thể lìa khỏi cổ

Diệp Từ đưa hắn ra phía sau hoàng cung đến gốc cây cổ thụ lớn Diệp Từ buông lưỡi kiếm xuống dùng lực đẩy hắn ngã xuống gốc cây, ông ta sợ hãi nhìn lên Diệp Từ đôi mắt tím lạnh lơ lửng tựa như quỷ dữ đôi mắt này của nàng ta quả thực rất giống với một người khiến cho hắn cả đời không bao giờ dám ngược mặt lên nhìn

Âu Dương Thần, đứng vậy chính là hắn đôi mắt của nàng ta thật sự rất giống với giáo chủ của Thương Vân Lệnh đều tỏa ra sát khí khiến người đối diện phải run sợ

"Người là ai" Hắn sợ hãi kêu lên, Diệp Từ chìa mũi kiếm trước mặt hắn lạnh giọng kêu lên

"Ta là ai sao? Người của ngự linh cung thân cận của hoàng phi nương nương"

"Hoàng phi nương nương thì có liên quan gì đến Cửu Châu ta, người định làm gì"

"Ta có chuyện muốn hỏi người và hãy nhớ rằng Diệp Từ ta không phải là người có kiên nhẫn những câu hỏi của ta nếu người chỉ cần trả lời sai một câu thì ta sẽ tiễn người xuống hoàng tuyền một đoạn"

Cửu Châu im bật, thân thể không ngừng run lên

"Người chính là vị thái y phụ trách khám chữa bệnh cho hoàng hậu nương nương phải không"

Hắn gật đầu liên tục " Đúng, chính.. chính là ta"

Diệp Từ nhếch môi cười thanh kiếm di chuyển đến gần sát cổ hắn, giọng nói lạnh như hàn băng

"Vậy ta hỏi người chuyện hoàng hậu nương nương mang thai có phải là sự thật không"

Hắn ta trợn tròn mắt nhìn Diệp Từ, toàn thân mềm nhũn sợ đến tê dại

Tại sao nàng ta lại biết chuyện này, ta đã giấu rất kỹ chuyện đó rồi mà, người duy nhất biết chỉ có ta và người trong lãnh hoa cũng biết được ngoài ra không còn ai, vậy mà.. nàng ta lại phát hiện được bí mật này

"Mau nói, ta không có kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời của người đâu Cửu Châu"

Mặt hắn trắng bệch, cắn chặt môi, từng giọt mồ hôi chảy xuống nền đất lạnh, mắt hắn mở càng lúc càng to

Diệp Từ quỳ một chân xuống trước mặt hắn, cảm giác lạnh lẽo của thanh kiếm đang dần dần tiến sâu vào trong cổ, giọt máu đầu tiên chảy xuống từ cổ hắn, hắn luôn miệng van xin nàng

"Xin đừng giết ta, cô nương xin đừng giết ta"

"Muốn ta không giết ngươi, được vậy mau nói chuyện hoàng hậu nương nương có phải là do ngươi bịa đặt hoàn toàn là giả dối đúng không" Diệp Từ hét lớn

Cửu Châu nhắm chặt mắt lại, đến lúc này có chạy đằng nào cũng chẳng thoát nổi mạng sống của hắn, hắn còn mọi thứ ở đằng sau hắn không thể chết được

"Nếu ta nói, cô nương sẽ không giết ta chứ" Hắn nhỏ giọng nói

Diệp Từ rút thanh kiếm rời khỏi cổ hắn, khẽ gạt đầu nói

"Ta sẽ tha mạng cho ngươi, nếu ngươi khai toàn bộ sự thật"

"Là hoàng hậu nương nương đã đe dọa ta, nương nương nói nếu ta không bẩm báo lên bệ hạ chuyện này thì người nhà cả ta và cả ta cũng sẽ chết khi đó ta thật sự rất sợ hãi nên mới liều mạng làm vậy nếu không thì có cho ta hàng trăm cái mạng ta cũng không dám làm vậy"

"Những lời ngươi nói là thật" Diệp Từ nhíu mày, quả nhiên đúng là vậy là nàng ta đã đe dọa hắn

"Ta không hề nói sai dù chỉ một chút ta có thể đem tính mạng của ta đảm bảo với cô nương"

Cuối cùng cũng hắn đã khai toàn bộ sự thật, người cuối cùng chỉ còn Lạc Kinh thì nàng mới đủ chứng cứ để buộc tội Thiên Nhi, Lạc Kinh vốn là người không dễ đối phó nhưng có một điều sẽ khiến nàng ta phải khai toàn bộ sự thật

Diệp Từ suy nghĩ một lúc lâu rồi nói " Ngày Mai ngươi hãy tới đại điện chờ ta ở đó, không được rời đi dù chỉ nửa bước ta sẽ theo sau ngươi, hãy nhớ chỉ cần ngươi nói toàn bộ sự thật với bệ hạ ta sẽ bảo vệ mạng sống cho ngươi"

Dứt lời Diệp Từ liền rời đi không nói một lời

Lãnh Hoa Cung

"Nương nương, người vừa từ đại điện trở về sao sức khỏe của bệ hạ sao rồi thưa nương nương" Lạc Kinh đứng trước gương chải tóc cho Thiên Nhi

"Mấy ngày nay bệ hạ đã dần dần bình phục nhưng thứ khiến bệ hạ không chút vui vẻ chính là việc Nhượng Hy đã rời khỏi Thiên Từ Thành, cuối cùng nàng ta cũng đã rời khỏi cung xem ra là nàng ta biết thân biết phận hơn nữa việc này nằm ngoài tính kế của ta ta thật sự không nghĩ rằng nàng ta có thể rời đi sớm như vậy" Thiên Nhi cười cao ngạo, nhìn thẳng mình trong gương

Muốn đấu với ta sao, Nam Cung Nhượng Hy ngươi đã quá xem thường ta rồi

"Nương nương chúc mừng người"

"Sau này ngươi sẽ còn phải chúc mừng ta dài Lạc Kinh, hôm nay thừa tướng đã tới đại điện bẩm báo lên bệ hạ chuyện phục hồi ngôi vị cho ta, trong 3 năm ta mất tích vị trí chủ nhân hậu cung đã bị bỏ trống quá lâu nay ta đã trở về bệ hạ và các đại thần sẽ phải mở đại lễ để chúc mừng ta trở lại với chiếc ghế hoàng hậu, ta thật không ngờ mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ như vậy"

"Bệ hạ đồng ý rồi sao nương nương"

"Đúng vậy, ngày mai bệ hạ sẽ thiết triều với các đại thần thánh chỉ của người sẽ được đưa đến các dân chúng trong thành, Nguyên Quốc sẽ có đại lễ lớn" Về vui mừng lộ rõ trên gương mặt Thiên Nhi, nàng mỉm cười ông trời cuối cùng đã mỉm cười với nàng

"Thật tốt nương nương, từ nay hậu cung chỉ còn một mình người ngoài ra sẽ không còn những kẻ khác có thể chống đối lại người nữa rồi"

Một lúc sau, Lạc Kinh ra ngoài nàng nhẹ nhàng đóng cửa tấm cung lại miệng nở nụ cười thỏa mãn, nàng ta vừa bước ra ngoài lưới kiếm sắc nhọn kẻ cổ nàng ta, Lạc Kinh điềm tĩnh nhìn sang người bên cạnh ánh mắt có chút hoảng sợ

"Xem ra, ngươi và hoàng hậu có vẻ rất vui mừng vì chuyện đại lễ của Nguyên Quốc "

"Diệp Từ, ngươi dám"

Diệp Từ trừng mắt, đáy mắt dần dần đóng băng lại chữ chữ lạnh như băng

"Mau đi theo ta, bằng không ta sẽ kết liễu mạng sống của ngươi"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Sự thật phơi bày (2)

"Mau đi theo ta" Diệp Từ nhìn Lạc Kinh, ánh mắt trở nên đáng sợ đáy mắt dường như đã đóng băng lại

Về lãnh đạm trên gương mặt Lạc Kinh đã không còn nữa thay vào đó là ánh mắt có chút hoảng hốt sợ hãi với người đang chìa kiếm vào mình, chân mày nàng ta nhíu lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn đi theo đường kiếm của Diệp Từ nàng ta lúc này không giống như đang đùa tốt hơn hết nàng nên bảo vệ bản thân trước sau đó sẽ giải quyết mọi chuyện sau

Diệp Từ đưa Lạc Kinh ra gốc đào phía sau Thiên Từ Thành nàng buông lưỡi kiếm ra đẩy mạnh Lạc Kinh xuống nền đất, ánh mắt của nàng ta khi nhìn nàng thật cao ngạo thật ngông cuồng Diệp Từ nhếch môi cười nhạt một tiếng

Đường đường chỉ là một nô tì thấp kém sao nàng ta có thể có thái độ cao ngạo tới vậy, ánh mắt của nàng ta lúc nào cũng nhìn mọi chuyện rất thần nhiên rất lãnh đạm có cảm giác như chưa từng có bất cứ chuyện gì có thể khiến nàng ta sợ hãi, nếu có thì nàng đang rất muốn xem xem về mặt kinh hãi đó sẽ như thế nào

Chắc hẳn sẽ rất thú vị

"Diệp Từ, ngươi muốn làm gì" Lạc Kinh lùi lại một bước run sợ nhìn Diệp Từ

Diệp Từ đưa thanh kiếm lên trước mặt chơi đùa cùng nó, lưỡi kiếm sắc bén chỉ thoáng qua một đường kiếm có thể khiến người khác bị trọng thương Diệp Từ nửa đùa nửa thật nói

"Cuộc trò chuyện khi này của ngươi và hoàng hậu nương nương có vẻ rất vui, ngày mai chắc hẳn sẽ rất vui phải không"

"Ý của ngươi là gì"

"Các cung nữ trong cung có nói ngày mai bệ hạ thiết triều cùng với các đại thần mở đại lễ lớn truyền thánh chỉ đến với toàn dân chúng trong thành rằng ngôi vị hoàng hậu sẽ được thiết lập trở lại hậu cung lại một lần nữa được mở ra sẽ có yến tiệc lớn, rất nhiều quan đại thần ở ngũ quốc tới tham dự và tất nhiên sẽ không thể thiếu các vị đế vương liệu ngươi có nghĩ ta sẽ để chuyện đó xảy ra không"

Lạc Kinh có thể đoán ra được ý đồ của Diệp Từ nhưng lại không dám nói một lời, nàng ta nhìn Diệp Từ bằng ánh mắt căm hận Diệp Từ cười như không cười, vẻ mặt giễu cợt lộ rõ

"Một nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành, dung nhan điểm lệ, thân thể như ngọc, giọng nói êm dịu như ru khiến tất cả nam nhân khắp Thiên Sơn Trung Quốc đều muốn có được lại chính là hoàng hậu của Nguyên Quốc một nữ nhân mà bệ hạ rất yêu thương, sủng ái vô cùng nhưng lại không thể sinh được thái tử nối dõi ngôi vị bên ngoài tỏ ra bản thân luôn là người nhân hậu, vô tội nhưng bên trong lại chính là ác nhân, nàng ta biết mình không thể sinh được con liền nghĩ ra cách để hãm hại vị nương nương đang mang trong mình dòng máu của bệ hạ nàng ấy phải rời khỏi cung trong sự hiểu nhầm của tất cả mọi người ngày mai nàng ta sẽ được phong lại tước vị chính cung hoàng hậu"

"Lạc Kinh, ta hỏi ngươi một người như vậy có xứng đáng được trở thành mẫu nghi thiên hạ, được dân chúng hết lòng yêu mến và kính trọng không"

"Diệp Từ, ngươi đừng ăn nói hàm hồ"

"Ăn nói hàm hồ, chẳng lẽ là ta đã nói sai sao"

Lạc Kinh cắn chặt môi, vẻ mặt đầy oán hận nàng ra gần từng chữ nói

"Ý của ngươi là gì, đừng có ngậm máu phun người"

Sắc mặt Diệp Từ trầm xuống, đôi mắt tím sắc bén tới lạnh giọng kêu lên

"Những câu nói của ta khi này ngươi 1 phần cũng đã hiểu ta muốn nói gì phải không, Lạc Kinh ta cho ngươi một cơ hội cuối để nói toàn bộ sự thật với ta nếu không đừng trách Diệp Từ ta không có tình người"

Lạc Kinh cười chế giễu, thần nhiên đáp lại

"Ý của ngươi, hahaha ta hoàn toàn không hiểu, một chút cũng không hiểu ngươi nghĩ mình đang nói gì vậy Diệp Từ"

Diệp Từ chìa mũi kiếm ra trước mặt Lạc Kinh, sắc mặt càng lúc càng khó coi một tay nắm thật chặt dường như không thể kìm nén cơ tức giận, quả nhiên không sai nàng ta là một người không dễ dàng khuất phục

"Ngươi còn định giả ngây đến bao giờ, nếu ngươi muốn thách thức lòng kiên nhẫn của Diệp Từ ta thì e rằng ngươi đã thách thức nhầm người rồi chỉ cần ta muốn đầu ngươi có thể rơi xuống đất ngay bây giờ"

"'Ngươi. ngươi muốn làm gì'" Lạc Kinh hoảng sợ hai tay nàng ta bám chặt vào thân cây đào, thân thể không ngừng run lên

"'Nếu ngươi còn muốn sống sót thì ngày mai cùng ta tới đại điện khai toàn bộ sự thật về việc Nhượng Hy nương nương không hề đẩy Thiên Nhi hoàng hậu xuống Thiên Môn Cung'"

Lạc Kinh im bất một lúc rồi bất chợt cười lớn

"'Tại sao ta phải khai, ngươi nghĩ chỉ với một thanh kiếm đó có thể ép buộc được ta sao lòng trung thành của ta với nương nương tuyệt đối không một ai có thể cưỡng ép được ta kể cả ngươi, chỉ ngày mai thôi nương nương sẽ trở thành chính cung hoàng hậu của Nguyên Quốc còn Nhượng Hy nàng ta mãi mãi chỉ là một kẻ thua cuộc, Diệp Từ ngươi phải nhớ một điều kẻ nào mạnh thì kẻ đó thắng kẻ yếu đuối nhu nhược mãi mãi không bao giờ được xem trọng'"

"'Cho dù hôm nay ngươi có giết ta thì mọi chuyện vẫn không thay đổi hoàng hậu nương nương sẽ tìm ra ta và truy tố tội danh của ngươi đến lúc đó ngươi có bỏ chạy đằng trời cũng không thể thoát nổi đâu'"

Diệp Từ rút thanh kiếm lại, lạnh giọng đáp "' Ta đã cho ngươi một cơ hội cuối cùng nhưng xem ra bản thân ngươi vẫn không chịu khai ra thì đừng trách ta không báo trước với ngươi một lời'"

Lạc Kinh lộ rõ vẻ cao ngạo lẫn vui mừng thầm nghĩ trong lòng một kẻ thấp cổ bé họng như ngươi mà có thể đe dọa được ta thì ngươi đã lắm rồi Diệp Từ

Đối với ta ngươi một chút giá trị cũng không có, vậy thì ngươi có tư cách gì để đe dọa ta thật ngông cuồng

"'Ta nghe nói ở quê ngươi vẫn còn có gia đình phải không'"

Lạc Kinh nghe tới đây tim bất chợt đập nhanh hơn, đôi mắt dần dần trùng xuống về cao ngạo đã biến mất trong chốc lát

"'Hai đứa em nhỏ và một phụ thân và mẫu thân, xem ra bản thân ngươi đã quên mất mình là người vẫn còn có gia đình cơ hội cuối cùng vừa rồi ta cho ngươi chính là cơ hội cuối cùng để ngươi cứu lấy gia đình ngươi nhưng xem ra đã là vô vọng rồi'"

Không thể nào, sao nàng ta có thể biết được thân thể của nàng

Phụ Thân, Mẫu Thân, A Ly, Tiêu Ngọc chẳng lẽ họ đã ở trong tay nàng ta

Sao chuyện đó có thể xảy ra, không được bất cứ ai cũng không được làm hại tới gia đình nàng

Họ là tất cả đối với nàng, gia đình nàng. không thể bị đem ra đánh cược như vậy được

"'Ngươi đứng lại đó, Diệp Từ ngươi đứng lại đó'" Lạc Kinh lao như bay đến trước mặt nàng ta, nàng quỳ xuống nền đất lạnh ngược lên hoảng sợ nói

"'Ngươi không được làm hại tới gia đình ta, họ đang ở đâu mau nói cho ta có phải ngươi đã làm gì họ rồi đúng không'"

Diệp Từ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, đáy mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ nàng không nói một lời dùng lực đẩy nàng ta, Lạc Kinh kinh hãi ôm chặt lấy chân Diệp Từ không để nàng rời đi nước mắt nàng ta vô thức rơi xuống

"'Ngươi đứng lại, khi nào ngươi chưa trả lời cho ta biết sự thật ta sẽ không để ngươi rời đi'"

Diệp Từ quỳ một chân xuống, đầu lưỡi kiếm chạm lên cằm nàng ta chậm rãi nói

"'Lần cuối cùng ta hỏi ngươi sáng mai tới đại điện khai toàn bộ sự thật những việc làm của Thiên Nhi hoàng hậu với bệ hạ nếu ngươi đồng ý ta sẽ không làm hại tới gia đình ngươi hơn nữa ta sẽ nói với bệ hạ chuyện ngươi làm là do hoàng hậu ép buộc khi đó ngươi không những không bị đuổi khỏi cung còn được bệ hạ trọng thưởng khi đó gia đình ngươi sẽ không phải sống cực khổ như bây giờ nữa'"

Lạc Kinh cắn môi đến bật máu, run người nói nước mắt hòa lẫn với máu chảy xuống lưỡi kiếm lạnh buốt của Diệp Từ

"'Được, ta sẽ nghe lời ngươi ngược lại ngươi không được phép làm hại đến gia đình ta'"

Lạc Kinh vừa dứt lời, trước mặt dần dần chìm vào bóng tối vô định nàng ta ngất đi trên tay Diệp Từ, nàng lập tức cõng nàng ta trên lưng rồi khỏi đó, Lạc Kinh là một nữ nhân không dễ dàng đối phó trước khi nàng ta trốn thoát chỉ bằng đem nàng ta nhốt lại tới sáng mai sẽ đưa cả hai người đó tới đại điện khai toàn bộ sự thật với bệ hạ

Nhượng Hy nương nương, những ủy khuất mà người đã chịu thân sẽ giúp người gỡ bỏ nó đường đường chính chính quay lại hoàng cung, thân nhất định sẽ không tha thứ cho nàng ta, nhất định là như vậy

Bắc Thần Quốc

Trời đã chuyển khuya, bầu trời thưa thớt vắng sao, trăng sáng êm dịu như ru cả Hắc Thần Thành chìm vào bóng đêm tĩnh mịch Nhượng Hy sau khi uống chén thuốc mà Bạch Liên đưa cho đã chìm vào giấc mộng Bạch Liên đắp chăn lên người Nhượng Hy chuẩn bị rời đi thì Từ Hiên từ bên ngoài bước vào

""Bệ hạ"" Bạch Liên trông thấy Từ Hiên liền quỳ xuống hành lễ về mặt đầy ngạc nhiên

""Nàng ấy đã ngủ rồi sao"" Từ Hiên trầm giọng nói hần đi tới ngồi cạnh chỗ nàng đang ngủ, bàn tay ấm áp chạm lên mắt nàng ôn nhu vô cùng

Bạch Liên khẽ cười "" Vâng, điện hạ nửa đêm không ngủ sao người còn đến đây""

""Ta rất muốn được nhìn thấy Nhưộc Hy mấy ngày nay ta không thể gặp nàng ấy chuyện triều chính còn rất bận rộn chỉ có đêm khuya mới được an nhàn vậy mà lại không muốn làm phiền nàng ấy, Bạch Liên đạo này nàng ấy sao rồi, thân thể đã tốt hơn chút nào chưa""

""Thân thể nương nương đã hồi phục không còn đáng lo nữa, xin bệ hạ đừng lo lắng""

""Ta rất muốn ở cạnh nàng, đều muốn được ôm lấy nàng nhưng nàng ở cạnh ta lại không có một chức vị nào xứng đáng hơn nữa nàng còn đang mang thai đứa trẻ sớm muộn cũng sẽ ra đời vậy nên chuyện này không thể chậm trễ lâu hơn nữa ta sẽ sắc phong nàng trở thành hoàng hậu của Bắc Thần Quốc, đường đường chính chính ở cạnh ta""

""Nhưng bệ hạ.. người không sợ các vị đại thần biết đứa trẻ trong bụng nương nương không phải dòng máu của người hay sao""

"" Ngươi đừng lo, mọi chuyện đã được sắp xếp xong xuôi ta đã nghĩ tới chuyện đó nên mới quyết định phong nàng trở thành hoàng hậu để khi đứa trẻ sinh ra sẽ không ai biết được nó không phải con của ta""

""Bệ hạ, người cho gọi thần tới đây là có việc gì sao"" Âu Dương Thần sau khi nhận thánh chỉ từ Mạc Từ Ngôn đã vội vàng nhập cung, hần không biết Mạc Từ Ngôn đang muốn nói tới chuyện gì chỉ biết khi cho gọi hần vào đây đã rất vội vàng, cấp bách

Mạc Từ Ngôn trên người khoác long bào cao quý, hần dường như sắp tới đại điện thiết triều nên mới nhanh chóng cho gọi Âu Dương Thần tới, hần tựa lưng vào ghế trầm giọng đáp

""Ta muốn khanh làm cho ta một việc, trước khi rời đi""

Âu Dương Thần cung kính nói "" Vâng thưa bệ hạ""

""Truyền lệnh cho khanh và Thương Vân lệnh trong hai người lục tung, rà soát khắp Thiên Sơn Trùng Quốc tìm hoàng phi về đây cho ta không được chậm trễ nếu như trong hai ngày không thể tìm ra thì khanh đã biết hậu quả rồi đây""

""Vâng, thần sẽ đi làm ngay"" Âu Dương Thần nhận thánh chỉ xong ngay lập tức rời đi không nói một lời

Hần mệt mỏi dựa vào ghế, đáy mắt tối sẫm lại lạnh lẽo nhìn mọi thứ xung quanh

Mọi chuyện chỉ như một giấc mộng vừa mới xảy ra

Nhưộc Hy nàng đang ở đâu

""Bệ hạ đã đến giờ thiết triều, xin người hãy nhanh chóng tới đại điện ngay""

Đại Điện

Tất cả đều đang rất vui mừng rộn rã, thánh chỉ vừa chỉ mới truyền ra, Trung Thư Tỉnh đi tới giữa chính điện chuẩn bị đọc thánh chỉ thì tất cả bất chợt dừng lại bởi một nữ nhân đang tiến vào bên trong theo sau nàng ta là hai người một nam một nữ, hai người này dường như có gì đó rất kì lạ

""Bệ hạ, thần có chuyện muốn bẩm báo với người về chuyện của Nhưộc Hy nương nương""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Sự thật phơi bày (3)

Cánh cửa đại điện khẽ mở ra bước vào trong là thừa tướng Tề Minh mùi hương được trong căn phòng khiến ông có chút khó chịu cho dù mùi hương của nó thật sự rất thơm nhưng đó là đối với người đang bị trọng thương còn đối với người bình thường thì nó tựa như một loại đan dược độc, Mạc Từ Ngôn tựa lưng vào đầu giường ánh mắt tuyệt diệu rủ xuống đầy vẻ mệt mỏi Quốc Thần Y đang cẩn trọng thay băng cho hần vết thương dường như đã lành lại nhưng vẫn còn rất đau, mấy ngày nay hần không ăn bất cứ thứ gì, thứ duy nhất hần động đến chính là thuốc mà Thiên Nhi đem tới, sau ngày hôm đó ở Ngự Linh Cung hần đã ngủ rất lâu đến mức hần dường như không muốn tỉnh lại

Trong giấc mộng hần tự hỏi hần có nên mở mắt không? Nếu mở mắt ra rồi mọi chuyện có trở lại như trước không

Nhược Hy đã không còn ở đây, nàng đã rời bỏ một kẻ như hấn vậy thì sao hấn phải tỉnh lại đến lúc tỉnh lại rồi chỉ toàn đau thương trước mặt không gian lạnh lẽo tựa như chính con người hấn vậy

Nhưng lại không thể, hấn là vua của một nước giang sơn của hấn đang nằm trong tay hấn nếu hấn không tỉnh lại thì Nguyên Quốc sẽ phải làm sao hấn không thể ích kỉ không thể vì bản thân mà bỏ mặc giang sơn mà phụ hoàng đã để lại cho hấn

Cảm giác bị thương, mệt mỏi bao quanh hấn, hấn biết sức lực của bản thân bây giờ là hoàn toàn bất lực, cho dù có làm gì cũng chỉ là vô dụng hấn không biết nàng đã đi đâu, nàng đang ở đâu một chút tung tích về nàng hấn cũng không biết

Ngay cả việc nàng có đẩy Thiên Nhi xuống Thiên Môn không hấn cũng không biết nhưng khi đó một mắt hấn đã chứng kiến nàng đẩy Thiên Nhi xuống hấn đã lớn giọng với nàng, lúc đó trong mắt hấn đều bị sự việc đang diễn ra ngay trước mặt che lấp đi hấn không biết đâu là sự thật chỉ biết khi đó Thiên Nhi xảy thai hấn đã rất tức giận, hấn đã oán hận nàng rất nhiều, nàng khi đó đã nói trong nước mắt nàng không làm nhưng nàng nói nàng không làm sao hấn có thể tin điều đó khi sự việc xảy ra trước mắt hấn như vậy

Hấn đã không thể tin nàng, nàng oán hận hấn chém hấn trọng thương rồi rời khỏi Nguyên Quốc rồi khỏi kẻ đã khiến nàng trở nên như vậy trong giây phút đó sự thật, niềm tin cũng không có hấn có thể giữ nàng lại bằng cách nào

Nếu hấn làm vậy thì công bằng ở đâu với Thiên Nhi, nàng vừa mất đứa nhỏ trong lòng lại đau đớn không nguôi

Hiều nhầm càng lúc càng nhiều hơn, ngay cả khi hấn rất yêu nàng nhưng hấn vẫn không thể tha thứ cho nàng được

Thừa tướng Tề Minh di chuyển đến nơi hấn đang ngồi, ánh mắt lạnh lẽo mở ra hấn liếc nhìn thừa tướng một lượt trầm giọng nói

""Khanh có chuyện gì sao""

Thừa tướng cung kính hành lễ trước mặt hấn, sau đó ngược lên liền nói

""Bệ hạ, hôm nay thần đến đây là có việc muốn nói với bệ hạ""

Mạc Từ Ngôn khẽ gật đầu không chút do dự hấn trước giờ đối với mọi chuyện đều không dễ dàng tin tưởng bất cứ chuyện gì đều phải xem xét thật kĩ càng sau đó mới đưa ra quyết định thật ra thừa tướng tề minh là người thứ hai mà Mạc Từ Ngôn luôn luôn xem trọng và tin tưởng ông ta, trước đây lòng trung thành của ông ta đối với phụ hoàng là tuyệt đối chưa từng gian trá hay đoạt lợi về mình những việc ông ta đề ra đều rất đúng đắn và hợp ý của Mạc Từ Ngôn nên trong hoàng thất luôn luôn được yên bình không chút lục đục, nội quan chia rẽ các vị đại thần được Mạc Từ Ngôn hấn phong tước vị đều là những người chính trực, bản chất lương thiện không chút gian tà

Đó chính là lí do vì sao mà hấn có thể trở thành người đứng đầu Thiên Sơn Trùng Quốc nắm trong tay ngũ quốc, đều là vì vậy

""Khanh nói đi""

""Bệ hạ, ngày hôm qua thần đã cùng các đại thần khác bàn bạc ở Kinh Các Môn tất cả đều đồng tình với việc này nên hôm nay thần muốn tới bẩm báo với bệ hạ về việc phục hồi lại ngôi vị cho Thiên Nhi hoàng hậu việc này rất hệ trọng nên thần mong bệ hạ sẽ làm việc này càng sớm càng tốt""

""Thiên Nhi từ trước đến nay nàng vẫn luôn là hoàng hậu của ta, ta chưa từng phế bỏ ngôi vị của nàng vậy thì sao phải phục hồi lại phẩm vị cho nàng""
Hấn có chút ngạc nhiên nhìn thừa tướng

Ông ta tiếp tục nói ""Đó chỉ là trong mắt của người nhưng trong mắt của thần dân thì không phải vậy người cũng biết hoàng hậu nương nương đã nhiều năm mất tích nay lại đường đột trở về từ lúc người trở về bệ hạ cũng chưa từng thông báo thánh chỉ đến mọi thần dân trong thành cho dù mọi người trong cung đều biết nhưng sơ xuất lớn nhất là các đề vương ở ngũ quốc đều không biết và cả thần dân ở những nơi đó họ đều nghĩ rằng hoàng hậu nương nương không còn nữa nên chuyện này thần muốn bẩm báo lên người là xin bệ hạ hãy thông báo thánh chỉ tới các thần dân trong thành và ngũ quốc biết hoàng hậu nương nương đã trở lại người chưa hề chết""

""Việc phục hồi phẩm vị có ảnh rất lớn, tai nạn năm đó người chưa lập hậu mà chỉ lập phi nay Nguyên Quốc đã có quốc hậu đây là việc tốt xin bệ hạ hãy truyền thánh chỉ""

Ánh mắt Mạc Từ Ngôn mệt mỏi nhưng cũng có chút bất ngờ về việc này ""Ta hiểu ý của khanh, lâu nay ta cũng chưa từng nghĩ tới việc đó, nàng đã vì ta mà làm nhiều điều tai nạn năm đó nàng vì ta mà đánh đổi nay trở về lại luôn ở cạnh ta, mấy ngày qua nàng đã chăm sóc cho ta ta đã nợ nàng rất nhiều ta muốn trả hết cho nàng bằng việc này để nàng được hạnh phúc nên việc này ta sẽ thi hành ngay""

Thừa tướng Tề Minh cười, vẻ mặt thiên lương lại hiện ra ông ta cúi người xuống

""Vâng""

""Ngày mai, ta sẽ thiết triều cùng các khanh trước tiên sẽ truyền thánh chỉ thông báo tới toàn bộ thần dân của Nguyên Quốc sau đó ta sẽ cử người tới Ngũ Quốc thông báo cho họ biết thánh chỉ phục hồi phẩm vị cho nàng sẽ được ban ra vào ngày mai""

Hấn chưa từng quên bản thân đã nợ nàng nhiều đến thế nào, Thiên Nhi luôn ở cạnh hấn nàng là nữ nhân mà Mạc Từ Ngôn hấn nợ rất nhiều cả đời chẳng thể trả hết

Cũng chính là người mà hân hứa hẹn nhiều nhất hân đã từng hứa hân sẽ ở cạnh nàng, hân sẽ chăm sóc cho nàng mãi mãi không rời xa nàng

Khi nàng vì hân mà gặp nạn, nàng vì hân mà hi sinh mạng sống của bản thân trong giây phút đó hân đã hứa nếu nàng còn sống hân sẽ chăm sóc cho nàng, hân sẽ ở cạnh nàng sẽ không làm nàng tổn thương nữa nhất định nhất định sẽ không khiến nàng phải rơi lệ nhưng chỉ có một việc mà hân mãi mãi chẳng thể làm được đó chính là yêu nàng, trước đây hân tưởng rằng ngoài nàng ra sẽ không có một nữ nhân nào có thể bước vào được trong tim hân nhưng khi Nhượng Hy, nàng từ từ bước vào tim hân xây dựng một tòa thành vững chắc khiến hân không thể phá bỏ giây phút đó hân đã không còn yêu nàng được nữa

Đứng giữa người hân yêu mà người hân mang nợ lớn nhất hân hân không thể làm tổn thương Thiên Nhi

Một kẻ tồi tệ như hân đã hứa gì với nàng chẳng lẽ hân đã quên sao, hân đã không còn yêu nàng lại muốn làm nàng tổn thương, lại muốn ruồng rẫy nàng sao

Không, hân không thể hân không thể làm tổn thương nàng được

Bản thân bất lực, chìm vào bóng đêm vô tận đường đường là vua mà lại trở nên bất lực như vậy là điều hân mãi mãi chưa từng nghĩ tới, chưa bao giờ dám nghĩ tới

Đại Điện

Hân cầm tay Thiên Nhi khẽ cười đưa nàng tới chỗ ngồi mà năm xưa nàng đã từng ngồi cạnh hân, Thiên Nhi cao ngạo ngồi xuống giây phút này nàng thật sự rất hạnh phúc mọi thứ năm xưa đã lần lượt quay trở về nàng lại một lần nữa trở thành hoàng hậu của hân, được hân yêu nhất thế gian này không còn có ai có thể ngăn cản tình yêu của hân dành cho nàng cũng không ai có thể có được hân ngoài nàng, mọi chuyện vừa qua chỉ là giấc mộng khi cả hai chúng ta tỉnh lại chúng ta vẫn sẽ ở cạnh nhau

Ta và chàng cả hai sẽ cùng đi nốt đoạn kiếp cuối cùng mãi mãi không rời xa

"Thiên Nhi, trước đây ta đã từng hứa với nàng những gì ngày hôm nay ta sẽ trả lại cho nàng, ta sẽ ở cạnh nàng ta sẽ không để ai khiến nàng rơi lệ, đường đường chính chính trở thành hoàng hậu của Nguyên Quốc"

"Đứa trẻ nàng đã mất, sau này ta sẽ cho nàng một đứa trẻ khác những tổn thương vừa qua nàng hãy quên đi, ta ở cạnh nàng"

"Thánh chỉ hồi phục phẩm vị cho Thiên Nhi hoàng hậu sẽ được ban bố ngay bây giờ"

Trung Thư Tể tướng chỉ chỉ vừa bước xuống chính điện, cánh cửa đại điện mở ra bước vào trong là Diệp Tử thân thái của nàng ta rất cao ngạo không sợ bất cứ điều gì Mạc Tử Ngôn nhún mày hân trầm giọng nói

"To gan, ngươi có biết mình đang làm gì không"

Đại điện một lần nữa xôn xao không ngớt, Diệp Tử lạnh lẽo quỳ xuống trước chính điện từng chữ nói

"Bệ hạ hôm nay thân tới đây muốn trả lại sự trong sạch cho hoàng phi nương nương"

"Sự trong sạch? Ý của ngươi là gì"

"Ý của thân là gì chắc hân hoàng hậu Thiên Nhi biết rõ phải không" Diệp Tử cười lạnh

Mạc Tử Ngôn quay sang Thiên Nhi, trầm giọng xuống ánh mắt khê lay động

"Thiên Nhi"

Thiên Nhi cười nhạt chân mày nàng ta nhướng lên giống như một người không liên quan đến chuyện này

"Con tiện tì ăn nói hàm hồ, ngươi có biết người người đang nói tới là ai không sự thật sao bốn cung hoàn toàn không hiểu ngươi đang muốn nói gì"

"Về mặt vô tội này của nương nương thật giống lúc mà nương nương đã buộc tội cho Nhượng Hy nương nương đẩy người xuống khỏi Thiên Môn vậy"

Thiên Nhi cắn chặt môi, vẻ mặt càng lúc càng biến sắc nàng quát lớn

"Ngươi đang buộc tội ta sao con tiện tì kia, ngươi đang nói là ta tự làm hại chính mình sao"

"Không phải sao nương nương, bệ hạ khi đó Nhượng Hy nương nương đã bị hoàng hậu Thiên Nhi đổ oan chính hoàng hậu đã lấy tay nương nương tự đẩy mình xuống khỏi Thiên Môn Cung"

Mạc Tử Ngôn tức giận gầm lên "To gan, ngươi không biết khi đó nàng ấy đang mang thai sao? Tự đẩy bản thân mình xuống? Ngươi thật lớn gan nếu ngươi còn nói thêm một lời nguy hiểm nữa đừng trách ta không nể mặt tới sự phụ của ngươi"

Thiên Nhi tựa lưng vào ghế cười khinh bỉ, có cảm giác như nàng đang được xem kịch hay

Muốn mình oan cho à ta? Thật buồn cười, một mình nguoi thì có thể làm được gì

""Nếu như thần có chứng cứ thì bệ hạ sẽ tin chứ"" Diệp Tử không hề tỏ ra run sợ, nàng quỳ xuống thản nhiên nói

""Chúng cứ ở đâu""

Từ bên ngoài đi vào là Lạc Kinh và Cửu Châu hai người họ đang bị trói chặt lại, cả hai đều sợ hãi run lên không ngừng đến trước chính điện binh lính bắt họ quỳ xuống trước hoàng bệ Diệp Tử quay sang nói nhỏ một lời

""Đừng lo, chỉ cần hai nguoi nói ra sự thật ta nhất định sẽ bảo vệ các nguoi

Toàn thân Thiên Nhi bắt đầu run lên, trong lòng ngập tràn sự sợ hãi và lo lắng nữ nhân ở cạnh Diệp Tử phía dưới chính điện kia là Lạc Kinh, phải rồi sáng nay nàng hoàn toàn không thấy bóng dáng của nàng ta ở đâu cứ nghĩ rằng nàng ta chỉ đi đâu đó rồi sẽ trở lại

Tại sao nàng ta lại ở cạnh con nha đầu Diệp Tử đó

Lạc Kinh cắn chặt môi, đầu cúi xuống đất không dám ngẩng ngan run sợ nói

""Bệ hạ, Nhưộc Hy nương nương không hề đẩy hoàng hậu nương nương xuống dưới Thiên Môn Cung khi đó nương nương đang lớn tiếng với hoàng phi khi đó bệ hạ vô tình tới gặp nương nương nên người đã nghĩ cách khiến cho bệ hạ hiểu nhầm hoàng phi nương nương nên đã tự đẩy mình ngã xuống Thiên Môn Cung trước mặt bệ hạ, thần chứng kiến mọi chuyện từ đầu""

""Nguoi nói cái gì"" Mạc Tử Ngôn lớn tiếng, tay đập mạnh xuống bàn ngọc tấu chuông trên bàn lần lượt rơi xuống phía chính điện, hắn bây giờ đang rất tức giận, đang rất căm phẫn hắn không dám tin những điều vừa rồi à tiện tì đó nó là sự thật

""Bệ hạ, xin hãy tha tội cho tiểu nữ tất cả mọi chuyện đều là vì tiểu nữ nghe mệnh lệnh của hoàng hậu nói dối toàn bộ sự thật để người hiểu nhầm Nhưộc Hy nương nương, thật ra nương nương không hề làm chuyện đó bệ hạ xin hãy tha tội cho nô tì, xin hãy tha thứ cho nô tì"" Lạc Kinh sợ hãi luôn miệng van xin, nước mắt không ngừng rơi xuống

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Niềm tin đã không còn nữa

Những lời vừa rồi của Lạc Kinh hắn thật sự không dám tin vào những điều đó

Thiên Nhi hại Nhưộc Hy sao, chuyện nàng ấy xảy thai là do nàng ấy vu oan cho Nhưộc Hy sao

Hắn nhìn sang nàng đầy mắt đầy sự thống khổ bị thương, tại sao nàng lại làm như vậy

Tại sao? Thiên Nhi mà hắn biết là một nữ nhân quá dịu dàng, thiện thương trong ánh mắt nàng luôn sáng lên vẻ thuần khiết, xinh đẹp đôi mắt đó chưa từng muốn hãm hại người khác ngay cả một chút gian tà cũng chưa từng xuất hiện bên trong ánh mắt nàng chính vì chuyện đó hắn mới tin tưởng nàng nghi oan cho Nhưộc Hy bởi hắn biết cho dù có nằm mơ đi chăng nữa nàng cũng sẽ không làm ra chuyện đó

""Bệ hạ.. chuyện đó không phải.. thiếp thật sự không đổ oan cho nàng ta, chàng phải tin thiếp là do con nha đầu đó nói dối dựng ngược mọi chuyện tại sao thiếp lại phải hại mình rồi đổ oan cho nàng ta, khi đó chàng cũng biết là thiếp đang mang thai phải không làm sao thiếp có thể làm ra chuyện đó để hại đứa trẻ trong bụng mình"" Thiên Nhi nắm lấy tay áo Mạc Tử Ngôn cố gắng phân bua, khóe mắt đỏ ửng lên

Trong lòng nàng vỡ vụn ra từng mảnh, trời đất lúc này như sụp đổ nếu Tử Ngôn biết được mọi chuyện sẽ kết thúc, nàng và hắn sẽ không còn như bây giờ nữa hắn sẽ khinh ghét nàng hắn sẽ rời bỏ nàng để đi tìm nàng ta

Đến lúc đó nàng phải làm sao, chẳng lẽ mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc sao

""Hoàng hậu nương nương, Lạc Kinh là cung nữ thân cận hầu hạ bên cạnh người từng chuyện của nương nương dù là nhỏ nhất nàng ta đều biết bệ hạ chuyện này chính là sự thật hoàng hậu nương nương đang nói dối bệ hạ tất cả mọi chuyện đều là nương nương tự dựng lên ngay cả chuyện người mang long thai cũng đều là nói dối""

Ánh mắt Mạc Tử Ngôn xuất hiện đầy mây đen, khuôn mặt âm lãnh, tức giận quát

""Nguoi nói cái gì, long thai là giả""

""Vâng thưa bệ hạ đây hoàn toàn là sự thật nếu người không tin thì có thể chất vấn Cửu Châu ngay cạnh thần ông ta là thái y chuyên trách khám bệnh

cho hoàng hậu và chính ông ta đã bấm báo lên người chuyện Thiên Nhi hoàng hậu có thai"

Thân thể hắn run lên, bàn tay hắn run run nắm chặt lại con người trong mắt càng lúc càng biến chuyển hẳn lúc này thật sự rất tức giận mọi chuyện ập đến với hắn đều là những chuyện không hay cả thân hắn rơi vào hố sâu của tuyệt vọng, tất cả mọi chuyện hắn đều không hiểu dù chỉ một chút

Nhược Hy đã rời đi

Thiên Nhi đổ oan cho Nhược Hy hại nàng ấy xảy thai

Long thai trong bụng Thiên Nhi là giả mạo

Có phải ông trời đang chêu đùa hắn không?

"Chuyện này là thế nào, Cửu Châu người mau nói cho ta biết" Hắn gằn giọng quát lớn, cả đại điện đều im bất động không ai dám nói một lời hắn đã thật sự tức giận rồi, trong mắt hắn giờ đây chỉ còn lại sự đau khổ và oán hận bọn họ dám coi thường hắn sao? Dám cả gan nói dối hắn sao?

Cửu Châu kinh hãi cúi đầu xuống, mặt ông ta trắng bệch miệng run run nói từng chữ

"Bệ hạ..... thật ra hoàng hậu nương nương không hề có thai ngày hôm đó nương nương cho gọi thần vào trong Lân Hoa Cung người đã cưỡng ép thần phải bấm báo lên bệ hạ chuyện nương nương có thai nếu không thì nương nương sẽ không tha cho nô thần và cả gia đình lúc đó thần đã rất sợ hãi nếu thần không bấm báo với bệ hạ thì tính mạng của thần sẽ bị ném cho chó ăn"

"Cửu Châu, người càng lúc càng không coi ta ra gì đúng không người không biết nói dối ta thì hậu quả của người sẽ như thế nào sao"

"Bệ hạ.. xin hãy tha tội cho thần... khi đó thần vốn nói cho bệ hạ chuyện này bởi vì nương nương đã hứa sẽ lo toan mọi việc còn lại, nương nương sẽ bảo vệ cho thần nên..."

Mạc Từ Ngôn cắn chặt môi đến bật máu, mặt hắn sầm lại giọng nói run lên trong tuyệt vọng

"Vậy là Thiên Nhi chưa từng mang thai dù chỉ một lần hay sao"

"Vâng.. bệ hạ đúng là như vậy nương nương không thể có thai hơn nữa việc xảy thai lại càng không thể"

Mạc Từ Ngôn thất thần cả người ngã xuống ghé rỗng một cách đau đớn, sự thật niềm tin của hắn lần lượt bị vỡ ra thành hàng trăm mảnh bởi nữ nhân mà hắn đã từng tin tưởng một cách mù quáng cho rằng nàng bị người khác hãm hại, cho rằng nàng không hề nói dối hắn

Tại sao hắn lại không hề biết mưu kế đáng sợ trong mắt nàng

Tại sao hắn lại không biết nàng từ lúc nào đã trở thành một nữ nhân xấu xa như vậy

"Thiên Nhi, tại sao nàng lại làm như vậy tại sao nàng dám lừa gạt ta lừa gạt lòng tin của ta dành cho nàng" Hắn chạm tay lên vai Thiên Nhi giận dữ quát lớn, chân mày hắn nhíu lại thương ai oán vô cùng

"Từ Ngôn, chàng phải tin thiếp bọn họ đều là những kẻ nói dối Nhược Hy nàng ta đã hại chết con của chúng ta, hại chết cả thiếp chẳng lẽ chàng tin lời những kẻ đó sao thiếp đã ở cạnh chàng bao nhiêu năm chẳng lẽ không bằng bọn chúng"

"Tất cả đều là mưu kế của Nhược Hy nàng ta muốn hãm hại thiếp, đổ oan cho thiếp để chàng rời bỏ thiếp mà đi tìm nàng ta Từ Ngôn chàng nhất định phải tin thiếp" Thiên Nhi ôm chặt lấy hắn, nước mắt tuôn xuống không ngừng thân thể nàng đang run lên

Đáng ra ngay lúc đó nàng phải giết chết nàng ta, giết luôn đứa nhỏ trong bụng nàng ta

Sai lầm lớn nhất của nàng là đã để nàng ta rời đi như vậy, nàng đã quên rằng tình yêu mà Từ Ngôn dành cho nàng ta tới giây phút này còn lớn hơn tình yêu của hắn dành cho nàng

Nàng cứ nghĩ chỉ cần nàng ta rời đi, hắn sẽ chấp nhận ở cạnh nàng sẽ không nghĩ về nàng ta nữa mọi chuyện sẽ yên ổn thời gian trôi đi sẽ không còn ai nhớ đến nàng ta nữa

Nhưng nàng đã lầm ngay cả khi nàng ta không có ở đây vẫn luôn có người muốn bảo vệ nàng ta, trả lại sự trong sạch cho nàng ta

Mưu kế của nàng đã thuận lợi như vậy chỉ vì một chút sai lầm của nàng đã khiến nó đổ sông đổ biển bây giờ bọn chúng quay lưng phản bội lại nàng nói ra toàn bộ sự thật

Chẳng lẽ mọi chuyện đã thật sự kết thúc rồi sao

"Bệ hạ còn một chuyện nữa, tiểu nữ nghĩ người nên biết người đang mang long thai của người chính là Nhược Hy nương nương chứ không phải hoàng hậu nương nương chính vì hoàng hậu đã biết chuyện đó nên mới lập mưu kế hãm hại nương nương để bệ hạ hiểu nhầm nghi ngờ nương nương đối xử tàn nhẫn với người hồng đầu nương nương ra khỏi cung, một tay che lấp cả bầu trời"

Cả người Mạc Từ Ngôn ngẩn ra, ánh mắt gắt gao nhìn Diệp Từ, lời nói lạnh lùng

""Người nói cái gì""

Đôi mắt Diệp Từ như có băng sương, cẩn trọng nói

""Bệ hạ khi thái y nói rằng nương nương đã mang long thai chuẩn bị rời đi bẩm báo với bệ hạ nhưng vị thái y đó đã bị nương nương ngăn cản lại người nói không muốn để cho bệ hạ biết bởi vì khi đó bệ hạ đang toàn tâm toàn ý lo lắng cho hoàng hậu nên nương nương không muốn chia cắt tình cảm của hai người người khi đó đã khóc rất nhiều ánh mắt dường như đã đóng băng, người nói muốn vĩnh viễn không để cho bệ hạ biết chuyện này""

Cánh tay Thiên Nhi đang giữ lấy bất chợt bị hất ra, hân run run áp lên mặt mình, gào lên trong giận dữ

Nàng đã mang long thai? Nàng đã mang đứa trẻ của hân

Vậy mà hân lại không biết, tại sao hân không nhận ra sự thay đổi trong mắt nàng

Ánh mắt đau đớn vừa chém hân một nhát kiếm liền nhìn xuống bụng mình một cách tuyệt vọng

Nàng không để hân biết rồi tàn nhẫn rời khỏi Nguyên Quốc tới một nơi mà hân không thể biết đó chính là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất mà nàng muốn hân phải chịu đựng không

Vì hân đã không tin nàng, vì hân đã bị những gì diễn ra trước mắt che đi sự thật

Hân cười nhạt, cười một cách điên cuồng tay hân che đi nửa gương mặt anh tuấn tựa hoa đào

Bất lực, bi thương, đau đớn, dằn vò, khổ sở, tuyệt vọng mọi cảm xúc đều lần lượt hiện lên trong lòng hân dằn vò hân không nguôi

Ngay cả nữ nhân mà hân yêu thương nhất hân còn không tin tưởng nàng, hân bỏ mặc nàng mặc cho nàng đang mang đứa trẻ của hân để chạy đến bên nữ nhân mà hân cho rằng nàng vô tội nàng không hề làm chuyện gì sai, bị mưu kế của Thiên Nhi làm mờ mắt thì làm vua còn có ích gì

""Từ Ngôn..""

Hân không để cho Thiên Nhi nói thêm một lời nào nữa, hân gần lên quát lớn con người trong mắt nổi lên từng tia đỏ rất đáng sợ

""Tất cả các người rời khỏi đại điện ngay lập tức cho ta, nếu ai còn ở lại thì đừng trách bốn vương ta không có tình người""

Tất cả mọi người lần lượt rời đi trong hoảng sợ, một số đại thần sợ hãi lắc đầu nói lên một tiếng tuy không lớn nhưng đủ để hân nghe thấy rõ mồn một

""Thật đáng sợ, một nữ nhân như vậy thật không xứng đáng để trở thành hoàng hậu của Nguyên Quốc""

""Chúng ta đã thật sự sai lầm""

Một lúc sau hân không nói một lời lạnh lùng đứng dậy kéo tay nàng rời đi, Thiên Nhi sợ hãi không biết hân định làm gì mọi chuyện đã kết thúc thật rồi, sau này nàng và hân sẽ ra sao đây

Đến nơi hân buông tay nàng ra, khung cảnh quen thuộc của 4 năm về trước hiện lên trong mắt nàng nơi này chính là Đông Cung - nơi mà năm đó nàng với hân đã gặp nhau ở tại nơi này dưới gốc cây cổ thụ to lớn kia, mảng kí ức đẹp đẽ cả nàng và hân đều chưa từng quên đi dù chỉ một chút

Tại nơi này đã kết duyên cho hai người

Cũng chính tại nơi này hân đã cùng nàng thành hôn nên duyên vợ chồng ngàn năm không xa cách

Cũng chính tại đây bảo vật định ước quan trọng đó hân đã trao cho nàng, hân nói

Chỉ cần ngày nào miếng ngọc bội đó còn tồn tại, còn khắc tên ta và nàng thì khi đó chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa

""Những gì tại nơi này ta chưa từng quên dù chỉ một chút, nàng biết chứ Thiên Nhi"" Hân cười khổ đúng vậy tại nơi này đã bắt đầu mọi chuyện thì cũng tại nơi này hân sẽ kết thúc tất cả mọi thứ giữ hân và nàng

""Từ Ngôn, thiếp không hiểu ý chàng""

""Mọi chuyện đã từng hứa sẽ làm cho nàng, sẽ làm nó vì nàng nhưng đến hôm nay mọi thứ sự tin tưởng và tình yêu của ta dành cho nàng đã thật sự không còn nữa chính tay nàng đã phá nát nó""

Hân đau đớn lôi từ trong long bào ra một tấm ngọc bội màu trắng rất đẹp, hân đưa tay về phía nàng liền nói

""Tấm ngọc bội này nàng còn giữ chứ""

Nàng càng lúc càng hoảng sợ không hiểu hấn đang định làm gì, khỏe mắt nàng đỏ thắm một màu nhưng lối từ trong y phục ra một tấm ngọc bội giống hệt của hấn

Chúng đều mang màu trắng, trên mặt có khắc chữ Thiên - Tử, lời hứa quan trọng nhất đã được hấn khắc ghi ở đằng sau tấm ngọc bội một dòng chữ

""Ngàn kiếp, không phân ly""

Hấn cầm hai tấm ngọc bội trên tay, cười chua chát sự thống khổ hiện lên trên mặt, trước đây ta đã từng nghĩ cả đời phải nguyện ý trả nợ hết cho nàng, đem lại cho nàng một kiếp đời thật hạnh phúc, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không rời xa nàng cũng sẽ không làm tổn thương nàng sẽ trả nợ cho nàng bằng cả mạng sống như ngày trước nàng đã từng làm gì ta nhưng giờ đây tất cả đã chấm dứt, nàng lừa gạt ta, phản bội lại niềm tin của ta

Từng mảnh kí ức hạnh phúc năm đó chợt hiện lên rồi cũng tan biến vào trong gió, tất cả là tại hấn hấn đã để mọi chuyện đi quá xa rồi

""Thiên Nhi ta và nàng chúng ta chia ly từ đây""

Hai tấm ngọc bội bị hấn ném xuống nền đất lạnh vỡ vụn ra thành từng mảnh, nằm tro tro trên mặt đất tiếng vỡ tan của nó thật đau đớn, thật bi ai

Từng dòng chữ vỡ tan thành từng mảnh "" Ngàn kiếp, không phân ly""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Ngọc bội - trâm ngọc - lời hứa với nàng (đầu)

Nữ nhân, nàng là ai?

Tiểu nữ là Thiên Nhi, chỉ là trong lúc chờ đợi tiểu thư đã vô tình đi lạc vào đây mà không biết nơi đây là Đông Cung Thái Tử, xin thái tử lượng thứ

Nàng là a hoàn nhà ai?

Tiểu nữ là a hoàn là đại tướng Tề Minh, hôm nay phụng sự đại tiểu thư Mộ Dung vào cung làm nghi lễ

Nàng còn người thân không? Mẫu thân, phụ thân nàng có còn không?

Tiểu nữ không cha cũng không mẹ, chỉ có người thân duy nhất còn sót lại trên đời chính là đại ca của tiểu nữ

Ta có thể gặp đại ca của nàng không, ta có rất nhiều điều muốn nói với huynh ấy

Ngày hôm đó ở tại đông cung này ta và nàng đã gặp nhau, từ trên cây ngã xuống người ta là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, dung nhan của nàng đôi mắt của nàng đều khiến ta say mê, giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng rất êm dịu ta chỉ vừa nghe qua đã muốn nghe lại lần thứ hai

Ta đã từng hỏi nàng, đã có ai nói với nàng rằng đôi mắt của nàng rất đẹp không, nàng khi đó vô cùng ngạc nhiên sau đó liền nói

Tiểu nữ là a hoàn những lời khen như vậy tiểu nữ chưa bao giờ nhận được hay đúng hơn là không dám nghe

Đôi mắt của nàng rất đẹp, chúng mang màu ngọc thủy êm dịu như nước bất cứ ai khi nhìn vào đều không thể rời khỏi ánh mắt đó của nàng chưa từng có ai khen nàng phải không, vậy thì hôm nay bốn thái tử dành lời khen đó cho nàng nàng rất xinh đẹp, rất xinh đẹp

Làn gió nhẹ thổi lướt qua mảnh kí ức năm đó ngày đầu tiên ta và nàng gặp nhau

Thiên Nhi, ta đã yêu nàng từ lần đó sau ngày hôm đó mỗi ngày ta đều ra ngoài tìm kiếm bóng dáng nàng nhưng đều không thấy ta rất muốn gặp nàng ta muốn nhìn thấy nàng ngay bây giờ khi đó ta đã điên cuồng đi tìm nàng trong lúc đó mới chợt nhớ ra lời nói của nàng hôm đó

Nàng nói nàng là a hoàn là đại thừa tướng, ta liền vội vã đến phủ thừa tướng với mong muốn được gặp nàng

Cuối cùng ta đã gặp nàng, khi nhìn thấy nàng bao nhiêu thứ cảm xúc lần lượt tràn ngập trong lòng ta ta có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng cuối cùng chỉ nói được một chữ

Thiên Nhi, đi thôi ta đưa nàng về cung từ nay trở về sau nàng sẽ là thái tử phi là phi tử của ta

Một đời một kiếp không rời xa nàng

Trong mắt các đại thần và phụ hoàng ta khi đó nàng chỉ là một a hoàn mang dòng máu thấp kém còn ta là đông cung thái tử mang dòng máu thiên

phượng cao quý chính là chủ nhân kế tiếp của Nguyên Quốc thái tử phi của ta phải là người xuất thân trong gia tộc cao quý, mang dòng máu ngọc phượng từ nhỏ sống trong nhung lụa chứ không phải một a hoàn thấp kém giống nàng

Ta từ trước đến nay chưa từng cãi lời của phụ hoàng, mỗi lời phụ hoàng nói ra ta đều một lòng nghe theo mà chưa từng phản đối người bất cứ chuyện gì nhưng lần đầu tiên ta dám chống đối lại phụ hoàng vì nàng

Nếu thái tử phi của nhi thần không phải Thiên Nhi thì nhi thần sẽ không bao giờ thành hôn với bất kì nữ nhân nào khác, cho dù phụ hoàng có phản đối chuyện này nhưng nhi thần nhất định vẫn sẽ thành hôn với nàng ấy

Phụ hoàng khi đó đã rất tức giận kịch liệt phản đối chuyện nàng trở thành thái tử phi

Nghịch Tử, con dám cãi lời trăm sao trăm nói cho con biết con tiện ti đó sẽ không thể nào trở thành thái tử phi được trăm sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này con nên nhớ địa vị của con là một thái tử cao quý và chủ nhân của Nguyên Quốc sau này nếu con còn tiếp tục cãi lời trăm thì đừng trách trăm không có tình người

Phụ hoàng, nhi thần yêu nàng ấy xin phụ hoàng hãy hiểu cho tình cảm của nhi thần xin hãy chấp thuận việc này dù sao nhi thần cũng là hoàng nhi duy nhất của phụ hoàng người không thể phản đối chuyện này được

Khốn kiếp, con dám cãi lời trăm sao được nếu con còn cố chấp chuyện này đến như vậy trăm sẽ cho người giết chết nàng ta để nàng ta không thể cản trở con được nữa

Ánh mắt sắc lạnh của Mạc Từ Ngôn nhìn Thái Thượng Hoàng một cách tàn nhẫn, lạnh giọng nói từng chữ

""Phụ hoàng nếu người không chấp thuận chuyện này thì nhi thần sẽ rời bỏ ngôi vị thái tử trở thành một con người hoàn toàn bình thường để thành hôn với nàng ấy""

""Rời bỏ ngôi vị thái tử, Từ Ngôn con dám..."" Thái Thượng Hoàng đập mạnh tay xuống mặt bàn, tấu chương trên bàn đều lần lượt rơi xuống hoàng bệ

Mạc Từ Ngôn lãnh đạm quỳ dưới hoàng bệ, gương mặt anh tuấn không chút lay động đôi mắt hấn vẫn chăm chú nhìn lên Thiên Hoàng không hề sợ hãi, nếu ngày hôm nay hấn không nhận được câu trả lời của phụ hoàng hấn nhất định sẽ không rời đi

Nàng là sinh mạng của hấn, đối với hấn nàng còn quan trọng hơn cả ngôi vị hoàng đế, ngôi vị thái tử

Phụ hoàng bắt hấn rời bỏ nàng thì cũng đồng nghĩa với việc bắt hấn rời bỏ tất cả, nếu hấn không thể ở cạnh nàng thì ngôi vị này chẳng là gì cả hấn nguyện trở thành một nam nhân bình thường để thành hôn với nàng để được sống với nàng trọn một đời, chỉ có như vậy hai chúng ta mới không thể rời xa nhau được

""Phụ hoàng lời hứa năm xưa, người còn nhớ chứ người nói nếu con có thể bảo vệ cho giang sơn này mang đầu của tên phản loạn đó về thì người sẽ thực hiện mọi điều là con muốn""

Thái Thượng hoàng không nói một lời lặng lẽ nhìn hấn đứng vậy người đã hứa sẽ thực hiện những điều mà hấn muốn

""Nếu phụ hoàng còn nhớ xin hãy chấp nhận cho nhi thần thành hôn với Thiên Nhi, cả đời này nhi thần chỉ cần duy nhất một mình nàng ấy""

Thái Thượng Hoàng tức giận quát lớn ""Người đầu đem thái tử ra ngoài đánh 50 trượng sau đó nhốt lại trong Đông Cung không có lệnh của ta vĩnh viễn không bước chân ra ngoài nữa bước""

""Vâng thưa bệ hạ""

Trời đã chuyển khuya, Chiêu Phàm chạy hết sức có thể quay về phủ thừa tướng từng hơi thở nặng nhọc phả ra bên ngoài trời rất lạnh, tuyết đã bắt đầu rơi xuống về đến phủ hấn lập tức tới nơi ở của hai huynh muội, cánh cửa nhỏ bật tung ra Thiên Nhi có chút giật mình quay lại liền nói

""Chiêu Phàm, huynh sao vậy trời đã chuyển khuya huynh còn không mau đi ngủ còn chạy đi đâu vậy""

Chiêu Phàm thở mạnh từng hơi, hấn ngồi xuống chiếc ghế gỗ nhỏ gần đó chậm rãi nói

""Thiên Nhi, không xong rồi.. vừa nãy huynh ra ngoài mua thuốc cho Tề phu nhân thì có nghe người ở đó nói rằng hôm nay thái tử điện hạ và bệ hạ đã tranh cãi rất lớn trong đại điện""

Thiên Nhi cảm thấy bất an, lo lắng hỏi ""Tại sao lại như vậy chẳng lẽ có chuyện gì sao""

""Huynh.. huynh cũng không biết được chỉ nghe họ nói là thái tử điện hạ nói muốn thành hôn với muội nên tới đại điện xin bệ hạ chấp thuận nhưng bệ hạ không những không chấp thuận còn sai binh lính lôi thái tử ra ngoài đánh rất nhiều trượng sau đó nhốt lại ở Đông Cung..""

""Không biết bây giờ điện hạ sao rồi, thái thượng hoàng đã rất tức giận với điện hạ...""

Chiêu Phàm chưa dứt lời Thiên Nhi đã vội vàng chạy đi, hấn đuổi theo Thiên Nhi nhưng nàng đã chạy đi một đoạn khá xa nên hấn chỉ biết hét lớn lên hỏi nàng

""Thiên Nhi, muội định làm gì""

Thiên Nhi vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói vang ra xa

""Huynh đừng lo cho muội, muội sẽ vào cung có thể đêm nay sẽ không trở về vậy nên huynh hãy ngủ trưwosc đi đừng đợi muội, muội sẽ không sao đâu có thái tử điện hạ bảo vệ cho muội rồi""

Thiên Nhi dứt lời liền chạy thật nhanh vào trong cung, bóng dáng nàng chạy vào trong đêm tối mà biến mất Chiêu Phàm đứng tại đó thở dài một tiếng, về mặt hiện lên vô vàn những lo lắng

Thiên Nhi vốn là người hấp tấp lại còn ngốc nghếch không biết muội ấy có gặp được thái tử không?

Mà gặp rồi thì sẽ như thế nào? Thiên Nhi muội thật là

Cuối cùng nàng cũng vào được trong cung, bên ngoài binh lính canh gác rất chặt chẽ chỉ sơ hở một chút thôi thì sẽ bị giết ngay nàng lại không biết võ công chỉ bằng tìm cách thật nhanh để vào được bên trong

Nàng nhảy xuống khỏi bức tường cao lớn đó cuối cùng cũng vào được bên trong Thiên Tử Thành, phía xa kia có một đám binh lính đang đi tuần nàng nhanh chóng chôn vào bụi cây gần đó chờ họ đi qua rồi sẽ rời đi

Mãi một lúc lâu sau mới có thể tới được Đông Cung, trước cổng vào đông cung có nhiều binh lính đang canh gác bên trong cũng không ít tên thái thượng hoàng đã tức giận như vậy nên Từ Ngôn sẽ không thể dễ dàng rời khỏi Đông Cung được chỉ còn một cách cuối cùng

Nàng bám vào thân cây cổ thụ to lớn treo lên trên thân canh vừa tầm với cửa sổ nàng lấy ra từ trong y phục ba hòn sỏi nhỏ ném vào cánh cửa sổ vẫn còn đang thấp nên xem ra là hần chưa ngủ

Cả ba lần nàng ném đều không thấy hần ra mở cửa sổ, nàng thở dài một tiếng về mặt mang chút tiếc nuối mãi mới có thể vào trong cung gặp hần mà hần lại ngủ có lẽ nàng nên quay về càng sớm càng tốt trước khi bị binh lính trong cung phát hiện

Nàng chuẩn bị nhảy xuống thì cánh cửa sổ trong tầm cung bật mở ra nàng trong lúc sợ hãi liền mất đà và ngã vào người hần, trước mặt nàng và về mặt anh tuấn ma mị mê hoặc yêu ma bất cứ ai nhìn vào đều không muốn dứt ra ánh mắt của hần khi nhìn thấy nàng đã vài phần dịu đi cánh tay hần ôm lấy nàng vào lòng

Nàng ngạc nhiên, nhẹ giọng nói "" Từ Ngôn""

Hần khẽ cười hơi thở ấm áp phả lên phía trên đầu nàng, thân thể nàng nằm gọn trong vòng tay hần giọng nói lạnh lùng trước đó hóa ôn nhu lạ kì

""Nữ nhân ngốc nghếch ban đêm nàng dám lên vào cung sao, không sợ bị binh lính bắt được nàng sẽ chết không toàn thân sao""

""Ta không quan tâm chuyện đó, Từ Ngôn chàng sao rồi ta nghe đại ca nói chàng bị bệ hạ đánh 50 trượng rồi còn bị nhốt lại trong đông cung không được ra ngoài tất cả đều là vì ta đúng không""

""Chàng muốn xin bệ hạ thành hôn với ta mà bị đánh phải không, sao chàng lại làm như vậy chứ... ""

"" Mạc Từ Ngôn, chàng thật là.. đáng hận.. rất đáng hận""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ngọc bội - trâm ngọc - lời hứa với nàng (cuối - rời xa)

Ngay từ giây phút ta gặp nàng, mối lương duyên của chúng ta đã được định sẵn ta và nàng nhất định sẽ ở cạnh nhau

Ông trời đã cho ta được gặp nàng, ông trời đã cho ta có được nàng, một nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành

Nàng từng nói rằng ông trời cho nàng một dung mạo thiên tiên nhưng lại cướp đi của nàng cái gọi là người thân, gia đình, bạn bè tất cả mọi thứ nàng đều không có nàng và đại ca sinh ra đã bị bỏ rơi đến cả mẫu thân cũng chẳng biết mặt hướng chi là nói đến phụ thân

Nàng tự hỏi có phải kiếp này ông trời đã định sẵn rằng nàng sẽ phải sống một kiếp a hoàn cả đời bị người ta khinh ghét không

Mạc Tử Ngôn, ta đã gặp chàng người mà cả đời ta không dám nghĩ tới, không dám nghĩ rằng sẽ được chàng yêu sẽ được trở thành thái tử phi cao quý mà dân chúng kính nể

Thiên Nhi, mọi thứ ta làm cho nàng đều muốn bù đắp lại tất cả những thứ ngày trước mà nàng không có nàng muốn cảm nhận được hơi ấm của người thân có ta ở cạnh nàng, bất cứ thứ gì nàng muốn ta đều đáp ứng cho nàng, gặp được nàng Tử Ngôn ta chính là đã tìm được hạnh phúc

"Thiên Nhi đừng khóc, nàng đừng lo nhất định phụ hoàng sẽ cho ta và nàng được thành thân ta là đồng cung thái tử người duy nhất mà phụ hoàng thương yêu người sẽ không thể đứng nhìn ta không hạnh phúc"

"Tử Ngôn, hay là thôi đi ta thấy bề hạ đã rất tức giận mọi dân chúng trong thành đều biết bề hạ rất thương yêu chàng, chưa từng lớn tiếng với chàng bề hạ luôn bảo vệ chàng ngay cả một vết tích nhỏ trên người bề hạ cũng chưa từng để nói xảy ra nay bề hạ đã sai người đánh chàng 50 trượng không nương tay, nếu chàng còn cố chấp như vậy thì ta sợ... chàng sẽ không thoát khỏi trọng tội"

Hắn mỉm cười xoa đầu Thiên Nhi, đáng về ôn nhu chưa từng mất đi hẳn biết nàng đang lo lắng cho hắn nhưng chuyện này là đại sự của cả đời hắn nếu không có đại sự này thì cả hai vẫn chưa thể ở cạnh nhau

"Ta đã hứa với nàng hai chúng ta nhất định sẽ thành thân, nàng sẽ trở thành thái tử phi và còn là hoàng hậu của Nguyên Quốc sau này ta đã nói với phụ hoàng ngoài nàng ra kiếp này ta nhất định sẽ không thành hôn với bất kì một ai khác khi nào nàng còn ở cạnh ta thì khi đó ta vẫn chỉ có một mình phi tử là nàng"

Hắn ôm lấy nàng, cố che giấu đi vết thương trên người hắn nhủ mảy mìn sự đau đớn từng hơi thở nặng nhọc nói

"Thiên Nhi, ta rất yêu nàng, ta trước đây chưa từng có cảm giác đối với bất kì nữ nhân nào bất cứ ai động vào ta ta đều thấy khó chịu, rất tức giận nhưng khi nhìn thấy nàng mọi thứ dường như đã thay đổi tim trong lồng ngực đập liên hồi chỉ muốn mãi mãi luôn được thấy nàng ở cạnh"

Nàng đừng lo, ta sẽ bảo vệ nàng, nhất định sẽ bảo vệ nàng

"Nghịch tử khốn kiếp, tại sao nó lại dám cãi lời trẫm từ trước đến nay mọi chuyện nó đều nghe trẫm bắt kẻ là sai hay đúng ta cảm thấy dường như càng lớn nó càng thay đổi, hoàng hậu có phải nàng đã nuông chiều nó quá rồi phải không"

Nữ nhân ngồi trên ghế ngọc đằng kia là Kinh Dương Hoàng Hậu nữ nhân có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành đáng về cao quý của một thiên hậu toát ra từ người Kinh Dương quả thực rất lớn, khí chất bao quanh nữ nhân rất thật thanh cao, kinh diễm đôi mắt của Kinh Dương Hoàng Hậu quả thực rất giống Mạc Tử Ngôn vô cùng lãnh đạm luôn toát ra vẻ lạnh lẽo tựa hàn băng khiến người đối diện khiếp sợ

Kinh Dương Hoàng Hậu vốn là một nữ nhân thông minh, cảm kì thi họa tài sắc trời ban không một ai có thể sánh bằng lại còn là nữ nhân duy nhất là đại tướng quân trong triều tất cả nam nhân khắp Thiên Sơn Trung Quốc đều mong muốn có được bởi sự thông minh, sắc sảo phụ hoàng của hắn nghe danh mẫu hậu hắn từ lâu vậy mà ngay khi trông thấy người cạnh hồ sen chơi đàn lập tức đã phải lòng

Được dân chúng kính trọng, hoàng đế sủng ái lại còn hạ sinh được thái tử nối dõi ngôi vị quả thực Kinh Dương Hoàng Hậu là một nữ nhân không thể xem thường

Kinh Dương hoàng hậu im lặng một lúc rồi lãnh đạm nói

"Xin bề hạ bớt giận, thiếp nghĩ bề hạ không nên ngăn cản Tử Ngôn nó từ nhỏ đã là một người quyết đoán không dễ gì thay đổi quyết định của mình"

"Kinh Dương, nàng đang muốn bênh vực cho nó sao"

"Bề hạ đã là lương duyên thì không ai có thể cấm cản được Tử Ngôn nó chưa từng lại gần nữ nhân vậy mà ngay khi gặp nữ nhân này nó đã muốn ở cạnh vừa rồi trong buổi thiết triều nó đã cãi lại chàng, chống đối lại phụ hoàng nó để bảo vệ nữ nhân ấy xem ra chính là nó muốn ở cạnh người đó cả đời thiếp là mẫu hậu nó thiếp rất hiểu điều đó vậy nên xin bề hạ đừng ngăn cản chuyện đó sau này nó sẽ trở thành hoàng đế nó lấy bất cứ một nữ nhân nào cũng đều là quyền của nó, chỉ là thiếp thấy nó quá yêu nữ nhân đó nên mới quyết định không ngăn cản"

"Hoàng hậu, nàng muốn trẫm để cho nó thành hôn với nữ nhân đó sao đó thật sự là một điều sỉ nhục của hoàng thất này"

Kinh Dương đứng dậy lãnh đạm tới chỗ bề hạ, cầm tay người lên áp vào ngực mình đôi mắt tựa hàn băng tuyệt diễm nhìn người đối diện

"Xin chàng đừng phản đối, thật ra trước đây thiếp thật sự không nghĩ rằng mình sẽ trở thành hoàng hậu thiếp đã nghĩ sau này chỉ cần gặp một người mà chạm mặt đã có cảm giác yêu, chỉ chạm mặt thôi là muốn cùng người đó sống vạn năm hạnh phúc không cần biết đó là ai chỉ cần thiếp yêu thiếp sẽ đi theo người đó và người đó chính là chàng ngay cả khi chàng không phải là hoàng đế mà chỉ là một thường dân thấp kém thiếp nhất định vẫn sẽ thành hôn cùng chàng"

"Vậy nên xin chàng hãy chấp nhận cho nó được thành hôn, chẳng phải nó là hoàng nhi duy nhất của chàng sao"

"Kinh Dương, thật là không cãi nổi lại nàng"

Rất nhiều ngày sau đó ta và nàng đã được phụ hoàng chấp nhận ban hôn khi đó ta tưởng như đó chỉ là một giấc mộng nhưng khi mở mắt ra đó lại là hiện thực ngày ta và nàng thành hôn mọi thứ đều trở nên đẹp đẽ

Từ bây giờ trở về sau nàng là thể tử của ta là thái tử phi của ta đời đời kiếp kiếp không rời xa nhau

Dưới gốc cây đại thụ năm đó ta gặp nàng, khi nàng trở thành thái tử phi ta đưa cho nàng miếng ngọc bội màu trắng rất đẹp, chính tay ta đã nhiều đêm không ngủ để làm nó

Thiên Nhi, nàng nhìn xem mặt trước của ngọc bội khắc tên của ta và nàng: Thiên - Tử

Hai tên đó ghép lại rất hợp, nó khiến ta có cảm giác giống như ta và nàng sinh ra đã được ông trời sắp đặt sẽ được ở cạnh nhau

Đằng sau tấm ngọc bội này có khắc một dòng chữ nàng xem xem đó là gì?

Ngàn kiếp, không phân ly

Đúng, là ngàn kiếp không phân ly ta sẽ không rời xa nàng và nàng cũng vậy khi nào miếng ngọc bội này còn tồn tại chúng chưa biến mất đi thì khi đó ta và nàng vẫn sẽ ở cạnh nhau một kiếp không rời xa

Mẫu hậu ta có nói nếu như miếng ngọc bội này bị vỡ, từng miếng rời xa nhau thì lúc đó có thể ta với nàng sẽ không ở cạnh nhau nữa nhưng ta sẽ không để chuyện này xảy ra chúng sẽ không bị vỡ nhất định là vậy

Ngày nàng trở thành hoàng hậu bảo vật định ước thứ 2 ta đưa cho nàng chính là chiếc trâm ngọc, chiếc trâm ngọc này nó là của mẫu ta bởi vì trước khi người trở thành hoàng hậu phụ hoàng ta đã dành tặng nó cho người đã bao nhiêu năm rồi nó vẫn không hề cũ dù chỉ một chút nàng có biết tại sao không

Tại sao, ta không biết

Là bởi nó được làm ra từ những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này và đó cũng là điều ta muốn dành tặng cho nàng, chiếc trâm này người đưa lại cho ta để khi nàng lên ngôi hoàng hậu ta sẽ đưa nó lại cho nàng mẫu thân ta trước kia trở thành hoàng hậu đều được lòng dân chúng, mọi người kính trọng vô cùng nay chủ nhân của nó chính là nàng chỉ có hoàng hậu mới có thể đeo chiếc trâm này cũng đồng nghĩa với việc nàng sẽ là người duy nhất có được nó

Thật sao, chàng đã hứa thì không được nuốt lời

Được, hứa với nàng nhất định sẽ không nuốt lời

Mảnh kí ức hạnh phúc năm đó dần dần biến mất trước mắt hai người, một lời thề lương duyên 3 kiếp sẽ ở cạnh nhau, ngọc bội, trâm ngọc và cả lời hứa đó cũng vì nàng mà biến mất mãi mãi

Hắn đau đớn nhìn từng miếng ngọc bội vỡ vụn, Thiên Nhi nàng không dám tin vào những gì mình vừa trông thấy tấm ngọc bội của hai người chúng ta, bảo vật định ước của chúng ta, hai chữ Thiên Tử đã nứt thành hai mảnh, một chữ Thiên, một chữ Tử

Tại sao lại xảy ra chuyện này

""Tử Ngôn, tại sao.. tại sao chàng lại làm vậy""

""Khi tấm ngọc bội này vỡ cũng chính là lúc hai người chúng ta từ đây phân ly, không ai còn nợ ai""

Nước mắt Thiên Nhi bất chợt tuôn xuống, mọi kí ức đẹp đẽ của 3 năm trước bất chợt biến mất ngay trước mắt nàng đúng vậy hắn đã từng nói những gì nàng chưa từng quên đi

""Mạc Tử Ngôn, những lời chàng hứa ta chưa từng quên đi, chàng đã hứa với ta những gì chàng đã quên rồi sao""

Hắn cắn chặt môi, trong lòng còn đau hơn nàng gấp bội hắn chưa từng quên đi một chút cũng chưa từng quên đi, hắn nói hắn sẽ bảo vệ nàng, hắn sẽ ở cạnh nàng, hắn sẽ không làm tổn thương nàng đúng vậy hắn đã làm điều đó hắn chỉ vì nàng mà nghi ngờ Nhưộc Hy, hắn chỉ vì không muốn tổn thương nàng mà chính bản thân làm Nhưộc Hy tổn thương quá lớn đến mức nàng ấy phải rời đi đem theo bao sự oán hận với hắn

Hắn bảo vệ nàng, khi nàng trở về không chút suy nghĩ chạy tới bên nàng hắn nợ nàng quá nhiều, nhiều đến mức hắn tưởng như cả đời nàng sẽ không thể phụ nàng

Hắn không phụ nàng nhưng đã phụ người hắn yêu

Hắn vẫn sẽ ở cạnh nàng hắn vẫn sẽ yêu thương nàng nếu như nàng không làm những điều đó nàng đã lừa dối hắn, phụ lòng tin tưởng của hắn, phụ tất cả mọi thứ hắn dành cho nàng

""Tất cả là do nàng, Thiên Nhi những điều đó ta chưa từng quên đi ta vẫn luôn ở cạnh nàng chăm sóc bảo hộ cho nàng, chưa từng khiến nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào cũng chưa từng nghĩ sẽ rời xa nàng sẽ bỏ mặc nàng một mình vậy mà nàng lại phản bội lại ta, niềm tin và ngay cả sự tin tưởng tuyệt đối của ta dành cho nàng nàng cũng phản bội, nàng nói dối ta nàng mang thai rồi đổ oan cho Nhưộc Hy để ta nghi ngờ chân tình của nàng ấy""

""Thiên Nhi tại sao, tại sao nàng lại trở thành nữ nhân độc ác đến vậy""

""Mạc Tử Ngôn, tất cả là chỉ vì chàng tất cả chỉ vì ta lo sợ rằng ta sẽ mất chàng, sẽ mất hết tất cả lẫn cả ngôi vị hoàng hậu này khi quay trở về trong ánh

mắt chàng chỉ tồn tại một bóng hình duy nhất đó là Nhược Hy, nếu như chàng biết Nhược Hy có thai thì mọi chuyện sẽ ra sao chàng nhất định sẽ bỏ mặc ta mà chạy đến với nàng ta khi đó cho dù ta có là hoàng hậu thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa""

""Ta ghét nàng ta, ta chỉ muốn nàng ta chết đi, nàng ta không xứng đáng được ở cạnh chàng người duy nhất được ở cạnh chàng chỉ có ta mà thôi nếu như ta biết sẽ có ngày hôm nay thì ta nhất định sẽ không để nàng ta xen vào giữa ta và chàng ta thật sự rất hối hận hối hận vì năm đó đã nhảy xuống núi phong lam, hối hận vì đã để lại chàng một mình""

""Ta biết chàng thành hôn với nàng ta chỉ vì các đại thần trong triều cường ép chàng nếu không có chuyện đó thì nhất định chàng vẫn sẽ yêu ta chàng vẫn sẽ chờ ta, ta cảm hận nàng ta ta muốn giết chết nàng ta, ta sẽ không để chàng ở cạnh nàng ta đâu Mạc Tử Ngôn bởi vì chàng là của ta""

Ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy sự oán hận của Thiên Nhi hiện lên, lãnh đạm nói

""Nếu ta đã không có được chàng thì nàng ta cũng đừng mong có được chàng""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Món nợ cuối cùng dành cho nàng

"Từ Ngôn, có phải chàng đã hết yêu ta rồi không những gì chàng hứa lúc trước chàng đã hoàn toàn quên đi từ lâu trong ánh mắt chàng đã không còn có hình bóng của ta nữa đúng không" Nàng hét lớn lên lúc này trong lòng nàng hoàn toàn sụp đổ nàng rất đau đớn nhưng cũng rất hận hận tìm kẻ nhói đau tất cả những lời hứa hẹn năm đó sẽ cùng nàng vụn vỡ năm bên cạnh nàng, hắn nói hắn nhất định sẽ không rời xa nàng

Ngọc bội kia hắn cũng từng nói nhất định sẽ không để nó bị vỡ, hắn sẽ cùng nàng giữ gìn nó cẩn trọng bởi lẽ nếu nó vỡ rồi thì hai chúng ta chắc chắn sẽ rời xa nhau

Nhưng hôm nay một tay hắn đã đập vỡ đi bảo vật định ước của hai người, thứ mà cả hắn và nàng bao năm qua đã luôn trân trọng nó bây giờ ngọc bội đã vỡ mọi thứ không thể trở lại như ngày trước

Mạc Tử Ngôn đang ở trước mặt nàng không còn là vị thái tử năm đó nữa, ánh mắt nhìn nàng bất cứ lúc nào cũng đều ôn nhu đến kì lạ nhưng nam nhân trước mặt nàng ngay cả một nụ cười cũng không thấy ánh mắt tựa hắn băng găm sâu vào trong tim nàng, tại sao mọi thứ lại trở nên như vậy

"Thiên Nhi, trong ánh mắt ta lúc nào cũng luôn có nàng tồn tại ở trong đó mọi thứ của nàng ta chưa từng quên đi chẳng lẽ nàng không hiểu được điều đó sao? Nàng nói ta hết yêu nàng vậy thì bao nhiêu năm qua thứ tình cảm ta dành cho nàng là gì" Hắn cười khổ, đáy mắt dường như đã đóng băng

Bao nhiêu năm qua là gì? Hắn bao nhiêu năm qua đã vì ai mà đau khổ tới vậy, tất cả chính là vì nàng những chấp niệm về nàng luôn dày vò hắn trong khổ sở, hắn thậm chí còn không dám ngủ bởi khi hắn nhắm mắt lại nàng lại hiện lên trong tâm trí hắn, nước mắt nàng tuôn rơi không ngừng nàng đưa tay về phía hắn van xin hắn cứu nàng

Từ Ngôn, chàng mau cứu thiếp

Rất, rất nhiều lần không thể đếm hết, mỗi lần tỉnh giấc không thấy nàng ở cạnh là những lúc ấy nước mắt hắn tuôn rơi phải làm sao thì nàng mới hiểu

Thiên Nhi cúi đầu xuống nàng không trả lời hắn, thân thể nhỏ bé đang run lên nàng kì thực rất muốn nói với hắn

Ta đối với chàng là gì, tình cảm bao nhiêu năm qua dành cho ta là gì ta muốn biết, ta rất muốn biết

Nhưng lại không thể nói dù chỉ một lời duy nhất

"Khi nàng rơi xuống chân núi Phong Lam mọi thứ đối với ta như sụp đổ, tất cả mọi chuyện không có ý nghĩa gì ta rất muốn hỏi nàng rằng ngày hôm đó Thiên Nhi nàng đã hứa những gì với ta vậy mà nàng đã tàn nhẫn quên đi, nàng hứa nàng sẽ quay trở về bên cạnh ta, nàng chỉ đi một chút thôi rồi nàng sẽ quay lại Nguyên Quốc nhưng cuối cùng câu trả lời của nàng dành cho ta không phải là nàng sẽ quay về mà nàng đã đi mãi mãi không quay lại dù chỉ một chút"

"Ta trở nên điên dại đi tìm nàng tất cả binh lính trong thành và ngay cả thương vân lệnh cũng tóa đi tìm nàng, ta đã đi tìm nàng nhiều ngày đêm ta luôn cầu nguyện cho ta được tìm thấy nàng nhưng kết quả là không niềm hi vọng cuối cùng của ta đặt vào thương vân lệnh lại bị đập tắt, bao năm qua ta luôn tìm kiếm nàng ta vẫn không bỏ cuộc ta tin nàng vẫn còn sống, nàng không thể chết được bao năm qua bất vô âm tín tin tức về nàng càng lúc càng lu mờ, Thiên Nhi nàng biết không ngày hôm đó Nguyên Quốc đổ mưa rất lớn"

"Ta tự hỏi có phải ông trời đang khóc thay cho nỗi lòng của một kẻ như ta không, là một quân vương mà không thể bảo vệ nữ nhân mình yêu nhất thì làm quân vương còn có ích gì, ngày ta chấp nhận thành hôn với Nhược Hy ta đã đến lãnh hoa cung quỳ trước tẩm cung nàng cầu xin nàng tha thứ ta đã phản bội lại lời hứa với nàng đã chấp nhận thành thân với một người khác mà không phải nàng"

"Ta muốn hỏi nàng, nàng đang ở nơi đó có phải rất buồn không, rất tức giận với ta hay không nhưng xin lỗi nàng vì vận mệnh của Nguyên Quốc ta không thể làm khác được"

Nói đến đây giọt lệ mặt chất rơi xuống mặt hắn, gương mặt anh tuấn vẫn lãnh đạm không chút lay động hắn cười nhạt một tiếng, Thiên Nhi bất chợt đưa tay về phía hắn nàng khóc trong đau khổ, bi ai thì ra hắn chưa từng quên đi, bao năm qua hắn chưa từng quên đi nàng, nàng đã sai rồi, nàng đã trách nhầm hắn rồi

"Tình cảm bao năm qua dành cho nàng chưa từng thay đổi ngày hôm đó quý trước lãnh hoa cung một lời nói với nàng nếu như nàng còn sống sót quay trở về ta nhất định vẫn sẽ ở cạnh nàng, làm mọi thứ để bù đắp cho nàng ta nợ nàng cả một mạng sống, ta nợ nàng một kiếp đời bình an dù có ra sao ta vẫn là ta tựa như chưa từng rời đi vậy tại sao nàng lại lừa dối ta, tại sao nàng lại lừa dối ta"

Thiên Nhi ôm lấy hắn, không để hắn rời đi nàng không thể mất hắn được, nàng không thể để hắn đến cạnh Nhữc Hy, hắn là của nàng hắn nhất định phải là của nàng

"Từ Ngôn, ta không lừa dối chàng ta thề với trời đất ta không hề lừa chàng chỉ vì ta sợ mất chàng nên mới vậy chỉ vì ta không thể sinh được con cho chàng, khi ta biết Nhữc Hy có thai ta đã rất sợ hãi ta sợ nếu chàng biết chàng sẽ bỏ mặc ta, sợ rằng chàng sẽ không còn quan tâm ta như trước nữa nên ta đã bắt buộc phải nói với chàng ta đã có thai chỉ vì ta muốn chàng được vui vẻ"

Hắn sầm mặt, lạnh lùng buông tay nàng ra, ánh mắt nhìn nàng vừa tức giận vừa bi thương

"Nàng ở cạnh ta từng ấy năm nàng không thể có thai ta biết, ta không hề cưỡng ép nàng cũng không lập thêm phi tử để sinh thái tử nối dõi ngôi vị chỉ vì ta vì nàng và ta yêu nàng, nàng không muốn ta lập phi được ta không lập phi, nàng không thể sinh thái tử không sao ta vẫn sẽ ở cạnh nàng tình cảm bao năm qua dành cho nàng chỉ trong một câu nói: Ta không cần thái tử, nàng biết không đối với một vị vua việc này là điều không thể xảy ra, một nước bắt buộc phải có thái tử để nối dõi ngôi vị nhưng lại vì nàng mà phá bỏ đi nguyên tắc ấy cũng đồng nghĩa với việc Nguyên Quốc sẽ diệt vong"

"Từ Ngôn, chàng không thể rời bỏ ta chàng nói ta là người chàng yêu nhất nếu chàng yêu ta chàng không được phép rời bỏ ta" Nàng không buông tay hắn ra, đau đớn hét lên với hắn đôi mắt ngọc thủy đã đỏ thẫm một màu

"Từ khi nàng trở về ta luôn tự nói với bản thân rằng ta phải trả nợ cho nàng, ta phải ở cạnh nàng ta phải cho nàng một kiếp đời bình an vĩnh viễn không để nàng phải chịu tổn thương cho dù sau này có ra sao thì ta vẫn sẽ không để ai làm hại đến nàng chỉ vì ta nghĩ đó chính là vì ta yêu nàng nhưng ngày hôm nay nàng lừa dối ta, nàng phản bội lại niềm tin của ta đổ oan cho Nhữc Hy để nàng ấy phải rời khỏi cung mang theo hoàng nhi của ta mà rời đi thì ta không thể ở cạnh nàng được nữa"

Ta sợ nhất chính là sự lừa dối, điều ta sợ nhất chính là người thân thiết bên cạnh ta lừa dối ta, coi ta như một trò đùa chỉ cần một kẻ dám cả gan lừa dối ta, thì kẻ đó chỉ có một kết cục là chết dưới tay ta

Nhưng ngày hôm nay ta nguyện ý tha tội cho nàng, tha tội cho nữ nhân mà bao nhiêu năm qua ta đã yêu bằng cả sinh mạng của chính ta

Món nợ này coi như hai chúng ta đã trả xong

Hắn buông tay nàng ra, bàn tay ấm áp của hắn dần dần rời xa nàng khoảng cách giữa hai người bây giờ đã rất xa, dù có làm cách nào cũng không thể lại gần hắn được nữa

"Ngọc bội đã vỡ, niềm tin của ta cũng không còn những gì nàng đã từng làm ta sẽ không trách cũng không xử tội nàng từ nay trở về sau nàng không còn là hoàng hậu của Nguyên Quốc, ta sẽ để nàng trở về phủ của đại tướng quân, ta không để nàng trở thành phế hậu để chịu sự tàn nhẫn của người đời và bị dân chúng khinh ghét và phải lưu đầy tới một nơi xa xôi ngàn dặm đó là món nợ cuối ta trả lại cho nàng, hai người chúng ta không ai còn nợ ai"

"Từ Ngôn đến cuối cùng chàng vẫn tàn nhẫn với ta như vậy sao" Ánh mắt Thiên Nhi dường như biến thành quỷ dữ, nàng oán hận nhìn hắn

Hắn không trả lời nàng, vẻ mặt băng lãnh không biểu lộ bất cứ thứ cảm xúc nào ra bên ngoài, nàng cười nhạt nụ cười vô hồn đến mức đáng sợ

"Người chàng yêu là Nhữc Hy là nàng ta phải không"

"Phải, là nàng ấy" Hắn không chút suy nghĩ trả lời nàng, nàng tựa lưng vào gốc cây một tay gạt đi nước mắt hắn nghĩ nàng sẽ để hắn làm điều đó sao, nếu hắn không là của nàng thì đừng hòng nàng để hắn tới cạnh người khác

"Mặc Từ Ngôn, cho dù bây giờ chàng có đi tìm nàng ta thì chàng nghĩ nàng ta sẽ dễ dàng tha thứ cho chàng sao nàng ta khi rời đi mang theo đầy nỗi oán hận và căm hận với chàng không lẽ chàng đã quên những gì nàng ta đã nói với chàng hay sao, Mặc Từ Ngôn chàng hãy tỉnh lại đi bên cạnh chàng ngoài ta ra không còn một ai cả"

"Chàng định đi đâu? Chạy đi tìm nàng ta sao? Thật nực cười chàng đối xử với nàng ta thế nào nàng ta mãi mãi không bao giờ có thể quên đi nàng ta bây giờ đối với chàng chỉ còn lại oán hận không hơn không kém mà thôi"

Hắn quay lưng đi, hai tay nắm chặt lại tất cả những gì nàng nói đêm hôm đó lần lượt quay về trong tâm trí hắn

Chàng nói chàng tin ta sao? Không chàng chưa từng tin ta chàng chỉ tin vào những gì chàng nhìn thấy mà thôi

Những gì ta làm trước kia ta chưa từng hối hận nhưng nếu được làm lại ta nhất định không bao giờ muốn thành hôn với chàng một lần nữa

Mạc Từ Ngôn, đời này kiếp này ta và chàng không ai còn nợ ai, vĩnh biệt

"Cho dù nàng ấy có tàn nhẫn với ta thế nào cũng được, ta vẫn sẽ đi tìm nàng ấy ta nhất định sẽ mang nàng ấy quay lại Nguyên Quốc, hoàng nhi của ta và cả nàng ấy ta đều không thể mất kể cả nàng ấy có căm hận ta không thể quay lại nhưng ta vẫn phải đến chuộc tội với nàng ấy, xin lỗi nàng ấy sau đó mọi thứ sẽ kết thúc ta vẫn sẽ chấp nhận"

Hắn quỳ xuống đất lạnh cúi đầu trước nàng rồi lãnh đạm rời đi không quay đầu lại

Mọi chuyện chưa dừng lại đâu Từ Ngôn, chàng nghĩ mình có thể rời khỏi ta dễ dàng như vậy sao

Vậy chúng ta đánh cược nhé, Mạc Từ Ngôn nếu chàng có thể đem nàng ta về đây mọi chuyện giữa ta với chàng sẽ kết thúc, ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về nàng ta còn nếu như chàng không thể cùng nàng ta trở lại thì hai chúng ta sẽ cùng nhau sống một kiếp đời khác và ở một nơi khác không phải là nơi này

Ta sẽ đợi chàng quay trở về, để cùng ta đến một nơi khác đến lúc đó chỉ có ta mới là người chàng yêu nhất thế gian này, vĩnh viễn không thay đổi

Kết cục của tất cả các nhân vật Zan đã định sẵn đã định là sẽ không thay đổi cho dù các bạn có cmt là cho Nhược Hy và cho Thiên Nhi, Từ Ngôn Từ Hiền ở cạnh ai đi nữa thì Zan cũng chỉ muốn nói là mọi thứ như thế nào xin mời theo dõi đến hết truyện có bình luận nói là không thích từ ngôn hay không thích thiên nhi, kết cục của Thiên Nhi mình đang xem xét lại và sẽ có kết cục sớm còn Từ Ngôn, Nhược Hy, Từ Hiền mình đã định kết cục cho nên bất kể là ai thích 4 nhân vật nàng hay ghét 1 trong 4 nvat này thì mình mong là các bạn sẽ không cmt kiểu khó chịu hay tức giận về các nhân vật này dù có nói gì thì Zan cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu, mọi chuyện chưa dừng lại ở đây nhé Zan sẽ có bất ngờ đáng sau dành cho các độc giả

Zan rất khuyến khích các bạn cmt nhưng không khuyến khích các cmt chửi nhân vật hay cmt giống như kết thúc nó sẽ như vậy thì thật sự là Zan không thích lắm nhé, vậy nên mình rất mong các bạn hiểu điều đó cũng như là tôn trọng Zan vậy. Thân ái

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sắc phong thiên hậu - giao hòa phá vỡ

Mạc Từ Ngôn, ta chưa từng yêu chàng một chút cũng chưa từng

Trước đây nàng đã từng nói nàng nhất định sẽ khiến ta yêu nàng, nàng nhất định sẽ khiến ta phải hối hận vì đã đối xử lạnh lùng với nàng khi ta rời khỏi đêm hôm đó ta thật sự không quan tâm nàng muốn gì và nàng sẽ làm gì những điều về nàng ta hoàn toàn không vướng bận. Ta thành hôn với nàng cũng chỉ vì vận mệnh của Nguyên Quốc ta chỉ cần nàng sinh thái tử để nối dõi ngôi vị đến lúc đó dù ta với nàng có ra sao cả hai cũng sẽ không còn vướng bận điều gì với nhau ngay khi nàng nói câu đó đáp lại nàng chỉ là một nụ cười lạnh nhạt hoàn toàn không có chút cảm xúc ở trong đó

Bởi lẽ trái tim ta đã đóng băng lại từ sau cái chết của Thiên Nhi, ta còn rất nhiều lời hứa với nàng còn chưa thực hiện được thì sao có thể đem một nữ nhân khác ngoài nàng đặt vào trong lòng

Lời hứa với nàng ta nhất định sẽ không thành hôn với bất kì ai khác nhưng đến hôm nay đã phản bội lại lời hứa đó mà thành hôn với nàng, khi ta quỳ trước tấm cung của Thiên Nhi đã nói với nàng rằng

Chỉ một lời hứa là quá đủ, ta không thể tiếp tục được nữa, Thiên Nhi xin lỗi nàng, ta có lỗi với nàng

Trước khi nàng trở thành hoàng phi của ta, Thiên Tử Thành luôn chìm trong u tối, lạnh lẽo và tối tăm dường như không thể thoát khỏi cảnh tượng đó mọi thứ đều tĩnh lặng vô cùng, sau khi Thiên Nhi chết gốc đào lớn đã không còn nộ ngay cả khi các cung nữ đã chăm sóc chúng rất cẩn thận còn bản thân ta không thể tìm được lối thoát về sự ân hận của ta khi đó, ta đã sống một kiếp đời nhợt nhạt luôn chìm trong bóng tối, ngay cả khi cười ta cũng không thể làm được mỗi đêm ta không thể ngủ ngon bởi vì giấc mộng đó không buông tha cho ta, cứ nhắm mắt lại là lệ là tuôn rơi

Những lúc đau khổ, dẫn dắt ta luôn đến hồ phù dung, ta rất muốn nói rằng ta không muốn sống như vậy nữa mọi thứ đều chìm trong u tối không có cách nào để ra khỏi nỗi ám ảnh đó nhưng khi nàng bước chân tới Thiên Tử Thành, nàng có biết điều gì đã xảy ra không Nhược Hy?

Gốc đào năm đó ta cứ nghĩ nó đã hoàn toàn chết đi nhưng lại nở rộ một vùng ngay tại Ngự Linh Cung, nàng là một nữ nhân dung mạo rất tuyệt diệu, nụ cười khuynh thành, mọi thứ đều sáng rực rỡ như ánh mặt trời thứ đẹp nhất chính là đôi mắt của nàng ngay khi nhìn thấy nàng thứ đầu tiên ta nhìn thấy chính là đôi mắt của nàng chiếu sáng cả một vùng trời ta cứ nghĩ ngoài Thiên Nhi ra sẽ không thể có nữ nhân nào khác dung nhan mỹ diệu như nàng ấy và lúc đó ta đã nhìn thấy nàng

Mọi dân chúng trong kinh thành kính trọng nàng họ gọi nàng là "bông phù dung đẹp nhất Nguyên Quốc", đúng vậy bông phù dung đó khi bước chân vào trong hoàng cung này đã tỏa hương thơm ngát đem lại những gì đã mất cho hoàng cung này trở lại, khi ở cạnh nàng nhìn nàng làm mọi việc từ lúc nào đó

ta đã cảm thấy có niềm vui, dần dần ta muốn ở cạnh nàng nhiều hơn, mỗi sáng tỉnh lại đều muốn người nhìn thấy đầu tiên chính là nàng, giấc mộng đó không còn quay lại, nàng ở cạnh ta như ánh mặt trời chỉ cần nàng cười, ta cũng bắt giấc cười theo, các quy luật trong cung ta chưa từng phá vỡ mà lại vì nàng mà thẳng tay đập vỡ thứ mà ta trước giờ chưa dám nghĩ tới

Tất cả lời hứa với Thiên Nhi đã vì nàng mà phản bội lại tất cả, ta yêu nàng ta muốn làm mọi thứ chỉ vì được thấy nàng vui, yêu một người với ta chưa từng khó khăn đến thế

Ta đã đối xử lạnh lùng với nàng, không vương bận tới nàng chỉ vì ta không muốn bản thân phải yêu thêm một nữ nhân nào khác, ta không hiểu sao nàng lại cố chấp đến thế

Nàng nói ta muốn ở cạnh chàng, ta không thể rời khỏi chàng được

Chính vì sự cố chấp của nàng, khoảng cách lúc đầu đã không còn nữa

Nàng đã khiến ta yêu nàng, vậy mà nàng lại tàn nhẫn nói rằng nàng không hề yêu ta dù chỉ một chút

Ta đã nghi ngờ nàng làm mọi chuyện, ta đã khiến nàng phải chịu tổn thương ánh mắt nàng khi đó van xin ta hãy tin nàng nhưng ta lại chỉ tin vào những gì mình chứng kiến

Bởi vì Thiên Nhi đang mang thai hơn nửa tại sao nàng ấy lại phải bị hại mình mà vu oan cho nàng, mọi chuyện diễn ra trước mắt ta khiến ta nghi ngờ nàng

Ta không đẩy nàng ta, chàng hãy tin ta ta không thể làm điều độc ác như vậy

Tại sao chàng không tin ta, tại sao Mạc Tử Ngôn

Chứng nào ta còn sống trên thế gian này thì vẫn có một người hận chàng đến thấu xương vạn kiếp không dung tha

Từ nay ta và chàng không ai còn nợ ai, vĩnh biệt

Những việc ta làm ở kiếp này ta chưa từng hối hận nếu ta được phép làm lại mọi chuyện một lần nữa thì ta không bao giờ muốn thành hôn với chàng một lần nữa.. nhất định sẽ không thành hôn với chàng

Ta thực sự rất hối hận, hối hận vì đã yêu chàng... Mạc tử ngôn

Nhược Hy, ta không hối hận vì đã yêu nàng nhưng điều khiến ta hối hận chính là đã để nàng rời đi trong oán hận ta đã rất đau khổ, ta đã dần vật bản thân nhiều thứ cho dù nàng có hận ta đến thế nào hay thậm chí mang theo hoàng nhi của ta rời đi thì ta vẫn muốn ở cạnh nàng ta vẫn muốn nói lời xin lỗi với nàng về tất cả mọi chuyện

""Bệ hạ"" Ấu Dương Thần từ đằng xa thấy hần liền nhanh chóng chạy tới Mạc Tử Ngôn thấy Ấu Dương Thần liền vội vàng hỏi

""Người đã tìm thấy nàng chưa""

Ấu Dương Thần quỳ xuống, cung kính nói về mặt vô cùng lãnh đạm

""Thần đã tìm thấy hoàng phi nương nương""

""Là ở đâu""

""Bệ hạ, bây giờ nương nương đang ở Bắc Thần Quốc hơn nửa còn đang ở cạnh Từ Hiến bệ hạ khi thần tìm thấy tin tức về nương nương đã vội vã vào trong cung để tìm nương nương và thần đã thấy Từ Hiến bệ hạ dường như bệ hạ đã biết sẵn thần nhất định sẽ tới""

Quả nhiên suy nghĩ của hần chưa bao giờ là sai, hần từng nghĩ qua việc nàng đang ở Bắc Thần Quốc bởi vì hần biết sâu trong lòng Từ Hiến vẫn rất yêu nàng, hần một lòng với nàng như ngày trước đã từng làm với Thiên Nhi, Từ Ngôn cắn chặt môi hần nắm chặt tay kìm nén tức giận trong lòng

Ấu Dương Thần thấy hần không nói gì, tiếp tục nói

""Bệ hạ, Từ Hiến bệ hạ có chuyển lời tới bệ hạ rằng bệ hạ sẽ không bao giờ trả lại nương nương cho người, xin bệ hạ hãy nhớ những gì ngày trước mà Từ Hiến bệ hạ đã nói ngày mai người sẽ thiết triều về việc sắc phong Nhược Hy nương nương trở thành hoàng hậu của Bắc Thần Quốc...""

Ánh mắt Từ Hiến hiện lên đau đớn, hần gần giọng quát lớn

""Khốn kiếp, hần dám làm như vậy sao""

""Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao nếu để chuyện như vậy xảy ra thì nhất định sẽ rất rắc rối""

Sắc mặt Mạc Tử Ngôn trầm xuống, đôi mắt tựa hần băng vạn năm lạnh giọng kêu lên

""Đêm nay, chúng ta sẽ lên đường tới Bắc Thần Quốc, ta vốn hiểu tính khí của hần hần đã nói thì nhất định hần sẽ làm, nếu hần muốn đấu với ta thì ta sẽ

chơi lại với hắn đến cùng nếu hắn nhất định lập Nhược Hy làm hoàng hậu cũng đồng nghĩa với việc giao hòa giữa Nguyên Quốc và Bắc Thần Quốc coi như kết thúc, huynh đệ tuyệt giao đến lúc đó hắn đừng trách ta không có tình người"

"Chuẩn bị 80 vạn quân trong đêm nay tới Bắc Thần Quốc người và cả nàng ta sẽ cùng ta tới Bắc Thần Quốc"

Dứt lời Mạc Từ Ngôn lạnh lẽo rời đi

Từ Hiên, mục đích của người ta nhất định sẽ không dễ người đạt được

"Người nghe rõ rồi chứ, trong đêm nay cùng ta và bệ hạ tới Bắc Thần Quốc"

Diệp Từ ngăn người, ngây ngốc hỏi lại Âu Dương Thần trong lòng vừa bị cơn tức giận của Mạc Từ Ngôn dọa cho một trận

"Bệ hạ thật sự tức giận rồi sao"

Âu Dương Thần đứng dậy cốc mạnh vào đầu Diệp Từ "" Bệ hạ là người rất có tình nghĩa nhất là với huynh đệ năm đó đáng ra Bắc Thần Quốc phải bị diệt vong nhưng vì nghĩ tới Từ Hiên bệ hạ từng là huynh đệ thân giao từ nhỏ nên người đã tha cho Bắc Thần Quốc khỏi phản loại giao lại cho Từ Hiên bệ hạ ngay cả ngày trước cũng vậy khi bệ hạ đưa Thiên Nhi hoàng hậu đi, bắc thần quốc lúc đó nên diệt vong nhưng bệ hạ vẫn tha thứ ta không biết, liệu có khi nào bệ hạ cảm thấy hối hận khi đã tha mạng cho bắc thần quốc năm đó không"

Bắc Thần Quốc

Nhược Hy lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, rất nhiều ngày qua nàng không thể quên được giấc mộng đêm hôm đó nàng đã chém hắn một nhát đau đớn, vết thương đó nhìn qua đã biết rất nặng hắn đã mất nhiều máu khi đó trong sự oán hận nàng rời đi, cho dù có oán hận hắn đến đâu nhưng nàng vẫn rất yêu hắn chính vì càng yêu hắn nên mới oán hận hắn

Nàng rất muốn hỏi hắn vì sao hắn không tin nàng

Nhìn hắn bé Thiên Nhi rời đi mọi thứ trong lòng nàng theo đó mà sụp đổ, niềm tin, tình yêu, tất cả mọi thứ dành cho hắn đều tan biến hết

Nàng rất đau khổ nên mới quyết định rời đi, nàng không biết ở cạnh Từ Hiên như thế này liệu có phải nàng đã sai hoàn toàn không chỉ biết rời khỏi nơi đó nàng cảm thấy được bình an, không phải chứng kiến những việc khiến nàng đau khổ và quan trọng

Chính là ta không cần phải chạm mặt chàng nữa, Từ Ngôn

Cánh cửa phòng mở ra bước vào trong là một vị cao nhân xa lạ và Bạch Liên, Bạch Liên mỉm cười đưa ông ta vào trong nhìn thấy nàng ông ta liền cung kính hành lễ

"Nương nương"

"Bạch Liên, người này là.."

Người đó mang theo một chiếc hộp rất lớn bên người nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh ông ta liền ngạc nhiên hỏi

"Xin hỏi, vị cao nhân đây là.."

Ông ta mỉm cười tay đưa ra trước mặt nói

"Nô tài là người buôn bán trang sức, trân ngọc, vòng tay và nhiều thứ đất giá khác nổi danh khắp Thiên Sơn Trùng Quốc nay được bệ hạ cho gọi tới quả thực đây là một vinh dự lớn cho nô tài"

"Trang sức sao, nhưng ta không cần ta không thích chúng..."

"Nương nương xin người hãy mở chiếc hộp này ra, bệ hạ đã ra lệnh cho nô tài tìm tất cả loại trang sức đất giá nhất và đẹp nhất từ trước đến nay tới cho nương nương hi vọng nương nương sẽ thích chúng"

Nàng e ngại mở ra trước mặt là vô vàn thứ đồ trang sức, trân vàng, vòng tay ngọc và cả nhiều thứ đất giá khác, vàng bạc đều có bất cứ nữ nhân nào nhìn vào cũng phải mê đắm những thứ đồ lấp lánh cao quý này, nàng cầm lên chiếc trân vàng được đặt phía trên bên cạnh có hình thiên phượng rất đẹp nhất thiên phượng được đính một viên ngọc màu đỏ như chu sa vô cùng đẹp đẽ, chiếc trân này nàng hay thấy khi xem phim cổ trang những ai đeo chiếc trân ngọc này người đó chính là hoàng hậu

"Tại sao bệ hạ lại đem trang sức tới cho ta còn chiếc trân này là..."

"Nương nương không biết chuyện gì sao, chiếc trân đó là chiếc trân được làm dành riêng cho hoàng hậu và những trang sức này cũng vậy bệ hạ hiện giờ đang thiết triều có nói sẽ sắc phong nương nương trở thành hoàng hậu của Bắc Thần Quốc nên mới gọi nô tài đem tới trang sức cũng như trân ngọc cho nương nương chẳng lẽ người không biết sao"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Nộ khí rung trời

"Nương nương chẳng lẽ người không biết bản thân sắp trở thành thiên hậu của Bắc Thần Quốc sao?"

Ông ta vừa dứt lời, Nhưộc Hy không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy

Ông ta vừa nói gì? Thiên Hậu của Bắc Thần Quốc? Là nàng sao

Chuyện này.. chuyện này sao có thể xảy ra được

Tại sao nàng lại không biết, chẳng lẽ hẳn đã giấu nàng lặng lẽ sắc phong Thiên Hậu sao?

Nàng ngạc nhiên quay sang Bạch Liên bên cạnh, ánh mắt của nàng ấy nhìn nàng có chút e ngại rồi lặng lẽ quay đi, nàng cầm chặt chiếc trâm ngọc lạnh giọng kêu lên

"Bạch Liên chuyện này là sao, mau nói cho ta biết"

Bạch Liên bị ánh mắt của Nhưộc Hy dọa cho sợ hãi, nàng thở dài một tiếng chậm rãi nói

"Nương nương xin người hãy tha tội cho tiểu nữ tiểu nữ làm vậy cũng chỉ vì nghĩ cho nương nương và bệ hạ sở dĩ bệ hạ muốn đến nói cho người về chuyện sắc phong người thành Thiên Hậu nhưng tiểu nữ đã ngăn lại bởi vì tiểu nữ muốn sau khi bệ hạ thiết triều xong với các đại thần sẽ tới nói cho nương nương biết"

Nàng đập tay mạnh xuống mặt bàn mạnh tới mức chén trà trên mặt bàn đổ xuống dưới nền đất, ánh mắt nàng càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, u tới đáy mắt trong chốc lát đã đóng băng lại

Bạch Liên kinh hãi rời khỏi chiếc ghế đang ngồi quỳ xuống nền đất, luôn miệng van xin Nhưộc Hy tha thứ nàng thực ra không hề biết việc này sẽ khiến nương nương tức giận đến vậy mà mà trong suy nghĩ nàng lại mơ tưởng rằng khi biết điều này nương nương nhất định sẽ rất vui

"Nương xin hãy tha tội cho tiểu nữ, tiểu nữ nghĩ người đã thật sự muốn ở cạnh bệ hạ hơn nữa khi bệ hạ ở cạnh nương nương người luôn được vui vẻ"

"Người nghĩ ta yêu bệ hạ sao?"

"Tiểu nữ không dám chắc điều đó nhưng nương nương chấp nhận ở cạnh bệ hạ hơn nữa tiểu nữ thấy khi bệ hạ và nương nương ở cạnh nhau rất hạnh phúc, hơn nữa nương nương còn đang mang trong mình long thai lại sắp hạ sinh nên bệ hạ mới vội vàng lập người trở thành Thiên Hậu chỉ có như vậy mới khiến các đại thần trong hoàng thất không nghi ngờ thái tử không phải là hoàng nhi của bệ hạ"

Nàng nắm chặt tay, sắc mặt tối sầm lại nàng cắn chặt môi

Mọi chuyện thật sự đã đi quá giới hạn rồi, từ nay Mạc Từ Ngôn chưa hạ thánh chỉ phế truất nàng thì lúc đó nàng vẫn là hoàng phi của Nguyên Quốc sao có thể nghiêm nhiên trở thành Thiên Hậu của Bắc Thần Quốc được

Hắn từng nói sẽ bảo vệ cho nàng và cả đứa trẻ nhưng nàng lại không hề biết chuyện hắn sẽ sắc phong thiên hậu cho nàng, nếu việc này tới tai Mạc Từ Ngôn hẳn nhất định sẽ không bỏ qua

Nàng không muốn vậy nàng không muốn chỉ vì ân tình giữa hắn và nàng mà khiến hắn hiểu lầm thành tình cảm nam nữ, nàng ở cạnh hắn chỉ vì nàng muốn trả nợ ân tình cho hắn chứ không phải là vì nàng thật sự yêu hắn

Nàng biết hắn muốn tốt cho nàng nhưng việc sắc phong Thiên Hậu là việc liên quan tới vận mệnh của Bắc Thần Quốc, nàng không muốn sau này hắn sẽ hối hận

"Nương nương, người biết tình cảm của bệ hạ phải không bệ hạ rất yêu người thậm chí có thể vì người mà chấp nhận đứa trẻ trong bụng người mà nhường lại ngôi vị cho đứa trẻ của người chỉ vì muốn một kiếp được ở cạnh người, nương nương xin nương nương hãy chấp nhận trở thành hoàng hậu của Bắc Thần Quốc chỉ có như vậy người mới được bình an, người có được sự sủng ái của bệ hạ thái tử được hạ sinh sẽ trở thành quân vương sau này của Bắc Thần Quốc"

"Bạch Liên đủ rồi" Nhưộc Hy cầm chiếc trâm ngọc đặt lại trong hộp ngay lập tức đóng lại nàng mỉm cười chua chát ở đâu cũng vậy thôi, chiếc ghế chủ nhân hậu cung không bao giờ dành cho nàng và nàng cũng chẳng muốn ngồi lên vị trí đó

"Ta không muốn việc này đi quá xa ta phải ngăn Từ Hiên lại"

"Nương nương" Bạch Liên ngược mặt lên lo lắng nhìn nàng

"Xin lỗi, có lẽ người phải đem số trang sức này về rồi"

"Nương nương người không thích chúng sao, nếu người không thích nô tài có thể đem mẫu khác tới cho nương nương xem" Ông ta thấy nàng đóng hộp trang sức lại trong lòng ngập tràn lo lắng, thất vọng số trang sức nàng bệ hạ đã trả hẳn rất nhiều lượng vàng thậm chí số vàng đó hẳn có thể tiêu cả đời cũng không hết chỉ cần nương nương thích chúng hẳn có thể tới đại điện mà lĩnh vàng

"Rất xin lỗi nhưng số trang sức này không dành cho ta"

Nhược Hy chạy một mạch tới đại điện, bây giờ hẳn đang thiết triều nàng nhất định phải ngăn hẳn lại cho dù nàng có nợ hẳn nhiều tới đâu nhưng tình cảm không phải là trò đùa cũng không phải là thứ trong chớp mắt có thể lay động nàng hận Mạc Từ Ngôn, nàng oán hận hẳn vạn kiếp không tha thứ cho hẳn nhưng hẳn lại là người nàng yêu nhất thế gian này

Nàng không ngờ tới mức không thể phân biệt được đâu là trả ơn và đâu là tình cảm

Nhìn hẳn khóc, nhìn hẳn vì nàng mà làm mọi điều chính những điều đó đã khiến nàng đau lòng mà chấp nhận ở cạnh hẳn để trả ơn nhưng nàng không thể ở mãi đó là sai lầm, nàng ở cạnh hẳn không chút danh phận nàng chỉ cần sau khi sinh đứa trẻ này ra nàng sẽ rời đi sau đó sẽ từ biệt hẳn

Từng ấy thời gian đã quá đủ để nàng trả nợ ân tình cho hẳn, nàng không phải kẻ phụ ơn mà có thể lập tức quay lưng lại với người mình đang mang ơn nhưng điều đó lại khiến hẳn hiểu nhầm

Cánh cửa đại điện mở ra, nàng nhanh chóng chạy vào bên trong từng hơi thở gấp gấp phả xuống gương mặt tuyệt diệu, các quan đại thần trông thấy nàng lập tức ngậy người vì dung mạo của nàng, vẻ đẹp bách niên nan ngộ, đôi mắt khuyên thành tuyệt diệu vô cùng

Từ Hiên trông thấy nàng liền bỏ bản tấu chương xuống, hẳn ngạc nhiên nhìn nàng nhẹ giọng hỏi

"Nhược Hy, trang sức đã được đưa tới tẩm cung của nàng sao còn chưa chọn lựa mà chạy tới đây vội vàng như vậy, nàng muốn gặp ta sao"

Nàng ngược nhìn Từ Hiên, vẻ mặt bất chợt lãnh đạm, đôi mắt xanh tựa hàn băng lạnh lẽo ngay khi nàng chuẩn bị nói với hẳn bất chợt Lưu Uy từ ngoài chạy vào trong, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, hoảng sợ hẳn quỳ xuống hoàng bệ, vội vã bẩm báo

"Bệ... bệ hạ không xong rồi, có chuyện lớn xảy ra rồi thưa bệ hạ"

Từ Hiên di chuyển ánh mắt về phía Lưu Uy nhều mày, hẳn tựa lưng vào ghế rồng thản nhiên nói

"Lưu Uy có chuyện gì sao"

Lưu Uy dường như không dám nói tiếp, Nhược Hy ngạc nhiên nhìn sắc mặt của hẳn càng lúc càng xấu đi nàng chưa từng thấy hẳn sợ hãi đến như vậy hẳn ở trước mặt nàng luôn là một nam tử lạnh lùng, khó tiếp cận lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt thật sự của hẳn, hẳn cúi đầu xuống nền đất mờ hôi chảy xuống mặt, run rẩy đáp lại

"Bệ hạ, Từ Ngôn bệ hạ hiện đang ở trước cổng vào Hắc Thần Thành theo sau bệ hạ là 80 vạn quân, người nói với thần chuyển lời tới bệ hạ nếu như bệ hạ không mang Nhược Hy nương nương trả lại thì nhất định sẽ khiến cho Hắc Thần Thành sụp đổ dường như người đang rất tức giận, ánh mắt đó như muốn giết chết tất cả bệ hạ bây giờ tình hình đang rất nguy cấp nếu người không ra thì thần sợ Bắc Thần Quốc trong ngày hôm nay nhất định sẽ diệt vong số binh lính và người mang theo chỉ là một nửa số quân ở Nguyên Quốc nhưng đối với chúng ta đó là quá nhiều thần sợ.... chuyện đó sẽ lại lặp lại một lần nữa"

"Lưu Uy đủ rồi, người lui đi" Từ Hiên lạnh giọng nói, bộ dạng không chút hoảng sợ

Hắn cười nhạt, hẳn biết Mạc Từ Ngôn nhất định sẽ tới đây nên hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả mọi thứ

Muốn hẳn đem Nhược Hy ra sao, không bao giờ

Trước đây hẳn luôn phải lo sợ mọi chuyện vì bản thân hẳn chưa từng dám nghĩ tới việc chống đối lại Mạc Từ Ngôn phá bỏ đi giao hòa giữa hai nước nhưng giờ đây hẳn không còn như ngày trước muốn đầu với hẳn được hẳn sẽ chơi lại tới cùng

Mạc Từ Ngôn, nếu người sống thì ta chết còn nếu người chết thì ta sẽ sống và ở cạnh Nhược Hy

"Chuyện này là sao... vị nương nương đó là hoàng phi của Nguyên Quốc sao"

"Đúng rồi, đôi mắt xanh đó cả nhan sắc tuyệt diệu khuyên thành đó.. chỉ có thể là vị nương nương đó thôi.."

Nhược Hy sợ hãi, thân thể nàng run lên đôi mắt mờ to hơn trước nàng biết, nàng biết hẳn nhất định sẽ tới Mạc Từ Ngôn từ xưa đến nay chưa từng chịu thua bất cứ một ai, nay việc nàng trở thành thiên hậu đã tới tai hẳn nàng một thân là hoàng phi của hẳn, hẳn nhất định sẽ không chịu bỏ qua cho Từ Hiên và Bắc Thần Quốc

Nàng cúi đầu xuống, nước mắt bất chợt tuôn rơi đáng ra nàng không nên ở đây, nàng đã thực sự chọc hẳn nổi giận rồi, đáng ra nàng không nên làm liên

lạy tới Bắc Thần Quốc, nàng hiểu tính khí của Từ Ngôn hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này

Từ Hiên thân nhiên bước xuống hoàng bệ, hấn thấy nàng hoảng sợ liền đi tới ôm nàng vào trong lồng ngực, thì thào vào tai nàng

Nhược Hy, ta biết chuyện này nhất định sẽ xảy ra nên ta đã chuẩn bị trước nàng đừng lo ta sẽ bảo vệ nàng, bảo vệ bắc thần quốc ta không sợ hấn, ta chỉ sợ vì chuyện này sẽ làm nàng tổn thương Nhược Hy nàng nghe ta ở lại trong hắc thần thành đừng ra ngoài, chỉ cần nàng ở trong này bên ngoài ta vẫn sẽ bảo vệ nàng ta sẽ không để hấn tìm thấy nàng đâu, ta sẽ quay lại đừng lo, nghe ta ở lại đây đừng đi đâu cả"

Từ Hiên buông nàng ra, vẻ mặt bất chợt thay đổi hấn ra ngoài ra lệnh cho toàn bộ binh lính ra bên ngoài đối đầu với Mạc Từ Ngôn, ánh mắt sắc lạnh tựa như quỷ dữ, hấn cười như không cười hoàn toàn không chút cảm xúc

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, hấn ra bên ngoài cùng với 80 vạn quân binh, Mạc Từ Ngôn ngồi trên lưng ngựa trên tay hấn cầm thanh kiếm đầy máu hấn ngập tràn thù hận, hấn đã từng liều mạng giết chết bao nhiêu thù địch đến nỗi thanh kiếm nhuộm đặc màu máu rửa đến mức nào cũng không thể sạch nổi

Từ Hiên hấn dám chống đối lại hấn coi như là hấn đã chọn con đường chết

Hấn hết lần này tới lần khác đều vì tình nghĩa huynh đệ mà tha cho Bắc Thần Quốc nhiều lần ngay cả khi hấn đưa Thiên Nhi đi hấn cũng đã chấp nhận tha thứ nhưng lần này hấn đã quyết định không trả lại Nhược Hy thì tình nghĩa huynh đệ không còn gì nữa, tuyệt giao từ đây

"Mạc Từ Ngôn" Từ trong thành bước ra và vô vàn quân binh và tướng sĩ, bóng người ngồi trên ngựa đằng trước chính là Từ Hiên

Từ Hiên lạnh lùng nhìn Mạc Từ Ngôn, hấn cười nhạt bộ dạng vô cùng đùa cợt

"Cảnh tượng này quả thực rất quen thuộc, đó cũng là cảnh tượng mà trước đây ngươi đưa quân binh tới đây tàn nhẫn ép ta trả lại Thiên Nhi cho ngươi và hôm nay cũng vậy"

Mạc Từ Ngôn ra sức đè nén muốn giết chết Từ Hiên, hấn hai lần đều để cho nữ nhân hấn yêu rơi vào tay Từ Hiên lúc nào cũng vậy, Từ Hiên lúc nào cũng muốn đối đầu với hấn, tranh giành mọi thứ với hấn

"Nhược Hy đâu, mang nàng ấy ra đây"

"Mạc Từ Ngôn ngươi đã buông bỏ nàng, gây ra bao đau đớn tổn thương cho nàng khiến nàng phải oán hận rồi đi thì ngươi có tư cách gì để gặp nàng"

"Ngươi chấp nhận sự thật đi Từ Ngôn rằng ngươi và nàng đã kết thúc rồi tất cả mọi chuyện đều tại ngươi mà ra ngươi đã chọn Thiên Nhi mà buông tay nàng, ta đã từng nói với ngươi nếu ngươi dám để nàng đau khổ một lần nữa ta sẽ không nể mặt ngươi mà cướp nàng khỏi tay của ngươi, cho dù hôm nay giao hòa giữa hai nước có bị phá vỡ ta cũng không bao giờ đưa nàng lại cho ngươi"

"Một kẻ như ngươi không có tư cách có được tình yêu của nàng, vĩnh viễn không bao giờ có tư cách đó"

Ông trời cho ngươi tất cả mọi thứ và lấy đi của ta tất cả mọi thứ

Phụ thân, mẫu thân và cả nữ nhân mà ta yêu đều lần lượt bị cướp đi tất cả

Còn ngươi thì có tất cả mọi thứ, Thiên Sơn Trùng Quốc kính trọng, nể sợ và ngươi có được trái tim của hai nữ nhân mà ta thương yêu nhất thế gian này

Tất cả mọi thứ ta sẽ lấy lại, những gì ngươi đã lấy của ta tất cả mọi thứ ta sẽ lấy lại hết

"Từ Hiên"

Tiếng gào giận dữ rung trời, ngập tràn sát khí về mặt hấn dữ tợn nhìn Từ Hiên, không chỉ Thiên Nhi mà còn cả Nhược Hy đều bị ngươi cướp đi, khôn kiếp

Ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi, không bao giờ

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đối đầu

Mạc Từ Ngôn ta đã từng rất đố kỵ với ngươi đố kỵ với ngươi về tất cả mọi thứ ngươi có được, thứ ngươi có ta cũng có nhưng số phận của ta với ngươi lại trái ngược nhau về tất cả

Ngươi là đông cung thái tử là đứa con trai duy nhất mà thái thượng hoàng yêu thương, bảo vệ chưa từng để ngươi xảy ra bất cứ chuyện gì bất chắc

Còn ta cũng vậy ta cũng là đông cung thái tử đứa con trai duy nhất của phụ hoàng nhưng người chưa từng yêu thương ta, một chút cũng chưa từng ta không hiểu tại sao phụ hoàng lại không thích ta người đối xử với ta chẳng khác nào kẻ thù, một năm rất khó khăn mới có thể gặp người một lần còn không thì chẳng bao giờ ta có cơ hội được gặp phụ hoàng

Hoàng hậu Kinh Dương - mẫu hậu của người cũng là nữ nhân duy nhất mà thái thượng hoàng yêu thương, sủng ái người đối với mẫu hậu người là tình yêu đẹp đẽ nhất thế gian này mọi chuyện đều nghe vị nữ nhân ấy, mẫu hậu người xinh đẹp tài sắc vẹn tài luôn bảo vệ người, luôn khiến tất cả phải quỳ gối dưới chân người bất cứ kẻ nào chống đối lại người đều phải chết

Mẫu hậu ta người không phải hoàng hậu cũng không phải hoàng phi người chỉ là một quý phi không có chút quyền lực mọi quyền lực đều trong tay vị hoàng hậu độc ác đó, mẫu thân ta sức khỏe vốn yếu ớt lại không thể chống lại những ác ý mà hoàng hậu bày ra chỉ vì không sai sinh được thái tử nối dõi

Nhược Hy, Thiên Nhi hai nữ nhân mà yêu thương nhất thế gian này đều là nữ nhân của người, đều yêu người hơn chính bản thân nàng

Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử bất công với ta như vậy

Người có tất cả, còn ta thì không mọi thứ tốt đẹp nhất ông trời đều dành cho người

Thiên Nhi đối với ta đã là quá đủ, lần này lại là Nhược Hy

Người nghĩ rằng ta sẽ để nàng trở về bên cạnh người sao?

Hắn biết Mạc Từ Ngôn bây giờ dường như đã mất đi lí trí, cách Từ Ngôn nhìn hắn đầy thù hận chỉ muốn giết chết hắn vậy thì đã sao hắn đã buông tay nàng, để nàng phải đau khổ rồi đi trong oán hận thì hắn có tư cách gì để đòi lại nàng từ tay hắn, thật nực cười

"Mạc Từ Ngôn, người có tư cách gì để đòi ta đem lại nàng ra trả lại cho người người hãy nhớ chính người đã buông bỏ nàng, chính người đã khiến nàng đau khổ, uất ức mà rời khỏi Nguyên Quốc người nghĩ bây giờ nếu đưa nàng ra trước mặt người nàng sẽ tha thứ cho người sao?"

Đúng vậy chính hắn đã buông tay nàng ra, hắn nghi ngờ nàng, hắn đã tàn nhẫn với nàng, hắn đã từng nói với nàng rằng dù có chuyện gì xảy ra hắn nhất định sẽ không buông tay nàng thêm một lần nữa. Nhưng cuối cùng... cuối cùng hắn vẫn buông tay nàng ra

Hắn lúc đó đã khước từ tình cảm chân thật của bản thân, đem cái nợ dành cho Thiên Nhi lên đầu một mực tin tưởng Thiên Nhi, một mực tin rằng nàng nhất định sẽ không lừa dối hắn

Hắn nắm chặt tay, giận dữ quát lớn "" Người đừng nhiều lời, một kẻ năm lần bảy lượt cướp nữ nhân của ta đi như người thì có tư cách sao, người cho rằng người làm như vậy sẽ khiến nàng yêu người sao Từ Hiên, đừng làm ta buồn cười!"

Từ Hiên tức giận nhìn Mạc Từ Ngôn, hắn nhếch miệng cười nhạt sắc mặt hắn sầm lại

"Người đã chọn Thiên Nhi, người đã buông bỏ nàng bây giờ người còn định dùng cách này để đạt được Nhược Hy từ tay ta sao ngày đó ta chọn cách buông tay Thiên Nhi bởi vì nàng nói nàng chỉ cần mình người cầu xin ta hãy để nàng được hạnh phúc bây giờ Thiên Nhi đã trở về ta tuy đã không còn yêu nàng nhưng người thì không thể không yêu nàng"

"Mạc Từ Ngôn người nghe rõ đây trong lòng ta bây giờ nữ nhân duy nhất chỉ có một mình Nhược Hy ngày trước ta từng nói với người nếu người để cho Nhược Hy phải chịu tổn thương ta sẽ cướp nàng lại từ tay người, người đừng quên tất cả mọi chuyện đều là do người lựa chọn"

"Nàng hết lần này đến lần khác bị người làm tổn thương mang đau đớn tới cho nàng nhưng nàng vẫn không hề trách móc người, nàng nguyện ý ở cạnh người, nàng nói dù có ra sao nàng nhất định sẽ không hối hận nhưng chính người đã khiến nàng buộc phải hối hận, người đối xử tàn nhẫn với nàng không suy nghĩ liên nghi oan cho nàng là kẻ làm hại Thiên Nhi, chính vì nàng quá đau khổ nên mới quyết định rời đi tất cả mọi chuyện đều là lỗi của người"

"Mọi chuyện nàng luôn bỏ qua cho người cho vì với nàng người là tất cả mọi thứ, người nàng yêu nhất thế gian nhưng đến phút cuối cùng Thiên Nhi và nàng người tin tưởng thiên nhi nghi oan cho nàng người nói người yêu nàng nhưng lại không dám đối mặt với nàng, đối xử tàn nhẫn với nàng người vừa muốn có được nàng lại vừa muốn trả ơn cho Thiên Nhi nhưng nàng không để người làm điều đó nàng đã oán hận người mang theo đứa trẻ trong bụng mà rời đi chỉ vì nàng muốn người phải sống trong đau khổ, dày vò đến suốt đời"

"Thật ra nàng biết người yêu Thiên Nhi và nợ Thiên Nhi nhiều thế nào nên mới ở cạnh người, chịu tổn thương thêm lần nữa. Nàng rất mệt mỏi, nàng rất đau khổ người cùng Thiên Nhi hạnh phúc trước mắt nàng, chỉ vì người nên mới không thể rời đi, khi nàng rời đi liệu người có thấy day dứt đau khổ chút nào không? Người mà người muốn bảo vệ đã khiến nàng phải rời đi, oán hận người không thể tha thứ cho người!"

"Mạc Từ Ngôn, người nên chấp nhận đi mọi chuyện giữa người và nàng đã kết thúc rồi!"

Mạc Từ Ngôn dường như đã không thể ngồi thẳng trên lưng ngựa, hắn buông thông thanh kiếm xuống, trái tim hắn đau tới nỗi mất đi cảm giác, là hắn đã mê muội không thể phân biệt đúng sai, không phân biệt được đâu là tình yêu dành cho nàng và đâu là trả nợ dành cho Thiên Nhi

Hắn mọi chuyện hắn đã làm qua hắn chưa bao giờ muốn làm lại lần thứ hai duy chỉ có chuyện này nếu được quay trở lại hắn sẽ làm lại tất cả mọi chuyện, hắn sẽ không để nàng đi

Từ Hiên nhìn ánh mắt ngây đại, vẻ mặt thất thần, tâm can đảo điên của Mạc Từ Ngôn đã biết hắn điên rồi, thật sự điên rồi Nhược Hy nàng có nhìn thấy

không hấn đang điên lên vì nàng, điên vì ta đã cướp nàng khỏi hấn bây giờ trong mắt hấn chẳng còn gì ngoài nàng nhìn ánh mắt đó ta cũng đủ hiểu Thiên Nhi bây giờ đã không còn quan trọng với hấn nữa rồi thử hấn muốn bây giờ chỉ là một mình nàng

"Ngày hôm đó nàng đâm ngươi một nhát, đó là những gì cuối cùng nàng trả lại cho ngươi ngươi đã không biết trân trọng, thì mất đi nàng chính là sự trừng phạt dành cho ngươi"

Mạc Từ Ngôn điên cuồng chìa mũi kiếm từ xa về phía hấn, hấn gầm lên trong giận dữ đôi mắt chuyển sang màu đục ngầu của máu

"Nhược Hy đâu, mang nàng ra đây cho ta"

"Thật nực cười ta sẽ không cho ngươi gặp lại nàng đâu, Mạc Từ Ngôn muốn gặp nàng thì giết chết ta đi để ta xem ngươi thật sự mạnh đến mức nào"

"Từ Hiên, ngươi đang thách thức ta sao" Mạc Từ Ngôn cười như không cười

Quân binh của Mạc Từ Ngôn bây giờ rất đông, vũ khí của họ đều là những thứ vũ khí có thể giết người trong chốc lát, hấn ra lệnh cho quân tới gần Hắc Thần Thành, sắc mặt lạnh lẽo không chút tình người đã tha thứ cho Từ Hiên rất nhiều lần hấn không thể đếm hết, lúc này dù Từ Hiên có cầu xin hấn thì hấn nhất định vẫn sẽ không tha thứ cho hấn.

"Bỏ cuộc và quay về Nguyên Quốc đi, ngươi có tàn nhẫn đến mấy cũng không thắng nổi ta đâu, ta đã không muốn nói thì ngươi có làm gì cũng không ép nổi, nếu như ngươi thật sự muốn cùng ta rơi vào hỗn chiến năm đó thì ta sẵn sàng chơi đùa cùng ngươi"

"Ta cùng ngươi đem vận mệnh của Nguyên Quốc và Bắc Thần Quốc lên bàn cờ này, ta thua thì bắc thần quốc diệt vong còn nếu ngươi thua thì nguyên quốc sẽ diệt vong và kẻ đứng đầu sẽ phải chết, vạn kiếp ngàn năm không được đầu thai"

Khốn kiếp, hấn dám nói một cách thần nhiên như vậy sao?

"Ngươi muốn chết sao, được ta sẽ cho ngươi chết ta đã từng chém rơi đầu kẻ đứng đầu Bắc Thần Quốc một lần thì không có lý do gì ta không lấy được đầu ngươi lần thứ 2"

Ám khí quanh người Mạc Từ Ngôn càng lúc càng đáng sợ, đôi mắt hấn tựa quỷ dữ hấn cảm tên thuật mũi tay trên tay hấn cảm là Hắc Tên Thuật của Thương Vân Lệnh, cung thuật của hấn không ai có thể sánh bằng chỉ cần mũi tên của hấn lao tới kẻ đó cho dù có tránh đằng trời cũng không thể thoát nổi

"Bệ hạ cẩn thận"

Mũi tên lao như bay đến chỗ Từ Hiên, Từ Hiên thần nhiên nhìn mũi tên hấn không chút lo sợ

keng Mũi tên lao đến chỗ Từ Hiên bất chợt bị một mũi tên khác bắn về phía xa cắm thẳng xuống mặt đất nứt toát một vùng, Từ Hiên ngạc nhiên nhìn bóng người đang bước ra từ cổng hắc thần thành tới rõ hơn mắt mới có thể thấy được là Nhược Hy nàng đang ngồi trên ngựa, bộ y phục trên người nàng đã được thay bằng y phục của nam nhân trên tay nàng là tên thuật, bên hông là bảo kiếm

Ánh mắt Nhược Hy đầy vẻ oán hận khắc cốt ghi tâm người đang ở trước mặt nàng, nàng lạnh lùng phi ngựa tới chính giữa hai bên, nàng rút thanh kiếm chĩa về phía hấn

"Muốn giết Từ Hiên, muốn Bắc Thần Quốc diệt vong thì bước qua xác ta"

Trái tim Mạc Từ Ngôn như bị nhát kiếm trên tay nàng đâm thủng, hấn run người, đau đớn tới mức không nói lên lời hấn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng cầm hận hấn đứng về phía Từ Hiên vì muốn bảo vệ cho bắc thần quốc mà đối đầu với hấn, muốn giết chết hấn

"Nhược Hy.... nàng.. nàng biết mình đang làm gì không, nàng điên rồi"

Nhược Hy lạnh lùng cười, nàng không nhìn hấn chỉ ngược mặt lên trời nở nụ cười đến vô hồn nàng nghiêng đầu nhìn hấn đầy vẻ chế nhạo, chữ chữ tựa hàn băng

"Đúng vậy, ta điên rồi ta điên rồi, Mạc Từ Ngôn ta nói cho chàng biết nếu hôm nay chàng dám làm hại tới Từ Hiên đẩy Bắc Thần Quốc vào hỗn cảnh diệt vong thì Nhược Hy ta đòi đòi kiếp kiếp không bao giờ tha thứ cho chàng"

"Không bao giờ"

Bây giờ mọi chuyện đối với Từ Ngôn mới thật sự là khó khăn, Nhược Hy đã đem thân ra bảo vệ Bắc Thần Quốc liệu hấn có ra tay để diệt vong Bắc Thần Quốc không thì theo dõi tiếp chương sau nhé, cuối cùng thì chỉ còn vài chap nữa thì chính văn của tôi sẽ kết thúc kết cục của các nvat thể nào thì hãy theo dõi tiếp nhé, các bạn nghĩ mọi chuyện tiếp theo sẽ xảy ra thế nào. Hôm nay noel nhưng Zan không đi chơi ở nhà viết truyện chi vì Zan không thích chỗ đông người:<<< chúc các độc giả của Zan noel vui vẻ nhé, hi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Nếu có kiếp sau vẫn mong được trùng phùng nàng một lần nữa

"Nhược Hy, hôm nay ta tới Bắc Thần Quốc không phải để giết hắc cũng không phải là để Bắc Thần Quốc rơi vào hỗn cảnh diệt vong mà ta tới chính là để gặp nàng"

Hắn đến chỉ vì hắn nghe tin nàng sắp trở thành hoàng hậu của một nam nhân khác, hắn đến chỉ vì hắn không muốn buông tay nàng ra, hắn đến là bởi hắn muốn nói xin lỗi nàng, hắn muốn nàng tha thứ cho những việc hắn đã gây ra cho nàng, hắn đến cũng chỉ vì nhi tử trong bụng hắn sắp trở thành nhi tử của nam nhân sắp thành thân với nàng.

Với công lực đáng sợ của hắn chỉ cần hắn muốn trong chớp mắt mọi thứ ở Bắc Thần Quốc sẽ diệt vong và điều quan trọng nhất Từ Hiến cũng sẽ chết nhưng hắn lại không tay tay. Mọi thứ hắn làm là vì ai? Chẳng lẽ nàng không hiểu thế gian này thứ hắn khinh ghét và oán hận nhất chính là sự phản bội niềm tin của hắn Từ Hiến đã năm lần bảy lượt phản bội hắn thế nhưng hắn cũng không ra tay, Từ Hiến thách thức hắn không phải hắn tức giận vì chuyện đó mà hắn tức giận chỉ vì Từ Hiến nói hắn sẽ không để nàng rời đi.

Nhược Hy cười lạnh, chế giễu hắn " Đến gặp ta? Đừng làm ta buồn cười, Mạc Từ Ngôn đêm hôm đó mọi chuyện giữa ta và chàng đã kết thúc, một lời cũng chẳng còn nữa"

Đến gặp nàng, thật nực cười mọi chuyện đêm hôm đó nhất kiếm nàng dành cho hắn cũng đã kết thúc mọi chuyện giữa hắn và nàng, nàng cứ tưởng hắn nhất định sẽ tin nàng hắn nhất định sẽ tìm ra sự thật rằng nàng không sai, nàng không bao giờ làm chuyện đáng khinh đó nhưng hắn nghi oan cho nàng một mực tin tưởng Thiên Nhi đến giây phút cuối cùng hắn vẫn nói

Nàng làm như vậy thì có ích gì, chuyện này có khiến bản thân nàng chứng minh được nàng trong sạch không

Thật ra hắn chưa bao giờ tin tưởng nàng, hắn chỉ tin vào những gì mắt hắn thấy nếu như đã không khiến hắn tin tưởng nàng thì nàng ở lại nơi đó còn có ích gì, sẽ chỉ khiến hắn thêm oán hận nàng ngày ngày nhìn nàng bằng một ánh mắt khinh bỉ, lạnh lẽo

Nàng không minh oan cho bản thân, cũng chẳng muốn khiến hắn nhất định phải tin tưởng nàng tự hỏi nếu nàng minh oan thì liệu hắn có tin nàng, hắn có tin rằng những điều Thiên Nhi làm là sai sự thật trong khi hắn rất yêu nàng ta, hắn nguyện dùng một đời để che chở cho nàng ta chỉ cần nàng ta nói một câu hắn cũng không suy nghĩ mà thực hiện ngay. Sự thật đảo lộn, trăm miệng cũng chẳng thể cãi được nên nàng quyết định tìm sự giải thoát cho bản thân và đưa trẻ trong bụng nàng

"Nhược Hy, nếu như nàng không muốn Bắc Thần Quốc diệt vong thì đừng thách thức sự kiên nhẫn của ta"

Hắn lạnh giọng nói, ánh mắt nhìn nàng đầy đau thương hiện lên hắn cắn chặt môi kìm nén sự tức giận, bi phẫn trong lòng, hắn biết mọi chuyện nhất định sẽ như thế này

Nàng nhất định sẽ không muốn gặp hắn, nàng oán hận hắn đến mức đôi mắt nàng đã đóng băng chữ chữ nói ra đều tựa hàn băng chỉ vì nàng căm phẫn, oán hận hắn. Hắn không biết liệu hắn có thể đưa nàng quay về Nguyên Quốc hay không nhưng việc cuối cùng hắn có thể làm chính là giải thoát cho nàng, xin lỗi nàng cho dù hắn đã từng nghi oan nàng không tin tưởng nàng. Nàng nhất định phải biết nàng vẫn là nữ nhân mà hắn yêu nhất thế gian này mặc cho nàng có hận hắn tới đâu, có không cam lòng tới đâu thì từ tận đáy lòng hắn vẫn muốn nàng được hạnh phúc muốn bảo vệ nàng tới tận cùng thế gian

"Chàng đang đe dọa ta sao"

"Nhược Hy" Hắn gần giọng quát lớn, đôi mắt đã đỏ thẫm một màu

Nàng kinh hãi nhìn hắn nàng chưa từng thấy hắn tức giận như vậy, nàng không nên thách thức một người như hắn nếu như hắn thật sự điên lên thì nhất định Bắc Thần Quốc sẽ lâm lụy

Giọng hắn trầm xuống, lòng hắn quặn thắt đến nghẹt thở từng chữ nói ra thật đau đớn, thật bi thương

"Ta xin nàng, chỉ một lần thôi sau khi nói xong ta sẽ rời đi... ta sẽ không làm tổn thương bất kì một ai"

Hắn vừa dứt lời, nước mắt nàng như sắp chảy ra tại sao tìm nàng lại đau như vậy rõ ràng nàng không muốn gặp hắn rõ ràng nàng không muốn nhìn thấy hắn, vậy mà tại sao khi nghe hắn nói như vậy lòng nàng bất chợt có một cơn chấn động lớn, toàn thân đau đớn nàng cúi mặt xuống cười lạnh

"Được, nhớ kĩ lời hứa của chàng không làm tổn thương tới Bắc Thần Quốc, xong việc hai chúng ta không ai còn nợ ai nữa" Nàng phi ngựa vào trong Hắc Thần Thành

Âu Dương Thần lo lắng cho Mạc Từ Ngôn, hắn nhủ mấy lời tâm can bất giác cảm nhận được sẽ có chuyện không hay, liền nói

"Bệ hạ, người không nên theo hoàng phi nương nương vào trong thành nhất định Từ Hiên bệ hạ có sắp đặt mưu kế bên trong thần sợ bệ hạ sẽ gặp nguy hiểm"

"Nàng nhất định sẽ không làm vậy với ta, nếu như có chết thì chết dưới tay nàng ta cũng chấp nhận" Hắn cười khở ra lệnh cho 80 vạn quân binh lùi lại đằng sau một mình hắn phi ngựa vào trong thành

Nếu như nàng muốn ta chết, thì được chết dưới tay nàng sẽ chẳng sao cả

Ta đã không còn gì nữa rồi

Nàng và hắn dừng lại ở một nơi phía sau Hắc Thần Thành rất rộng lớn, nơi đây vô cùng yên ắng không một tiếng động có thể nghe rõ được tiếng gió phurong bắc thổi lướt qua, nàng đứng tại đó nhưng quay lưng lại với hắn nàng không muốn thấy hắn chỉ sợ khi đối diện với hắn nàng sẽ không kìm được mà một lần nữa rơi lệ trước mặt hắn

"Muốn gặp ta là vì chuyện gì?"

Hắn chưa kịp trả lời, nàng lạnh lùng chặn miệng hắn "Chàng nên nhớ những gì lúc này chàng nói"

"Thật sự xin lỗi vì đã nghi oan cho nàng, mọi việc đã được sáng tỏ Thiên Nhi nàng ấy không hề mang thai, nàng ấy đã đẩy mình xuống Thiên Môn vu oan cho nàng"

Nhược Hy ngược mặt lên cười, cười lớn nước mắt gần như sắp chảy ra "Sớm muộn mọi chuyện cũng sẽ sáng tỏ ngày hôm đó ta đã quỳ trước mặt chàng ta đã nói ta không làm xin chàng hãy tin ta nhưng đáp lại ta chính là ánh mắt lạnh lẽo đến tàn nhẫn của chàng hôm nay chàng tới đây xin lỗi ta thì có ích gì Mạc Tử Ngôn"

Nhược Hy quay người lại hét lớn, đôi mắt nàng đã đỏ thẫm nàng cắn chặt môi tới mức bật máu

"Ta không cần lời xin lỗi của chàng, cũng không muốn thấy chàng chẳng phải chàng đã chọn Thiên Nhi rồi sao, chàng đã có nàng ấy ở cạnh rồi sao vậy còn đến đây tìm ta làm gì chàng thương hại ta sao"

Hắn không trả lời nàng tuyệt vọng nhìn nàng, hắn đã sai thì có tư cách gì để nói với nàng, nàng hận hắn nhiều đến vậy hắn chính là để cho nàng chút giận, để cho nàng mắng chửi đến mức nàng không thể nói được nữa khi đó hắn sẽ nói

"Chàng đối với Thiên Nhi chính là một người dịu dàng nhất thiên hạ còn đối với ta và chúng sinh thì lại là kẻ vô tình nhất thế gian, từng ấy thời gian ta với chàng ở cạnh nhau cũng chẳng thể bằng lúc nàng ấy quay trở về, chàng lập tức bỏ mặc ta chạy tới bên nàng ấy mặc cho cả hai chúng ta đều đau khổ như nhau nhưng chàng chỉ thấu hiểu duy nhất nỗi đau của nàng ấy còn ta thì không"

"Ta đã cố gắng từng ấy năm mà không thể hiểu nổi chàng và ta cũng không muốn hiểu nữa ta không cần chàng cũng chẳng cần thứ tình yêu ấy của chàng nữa, tình cảm là thứ không thể phân chia chàng yêu Thiên Nhi sâu đậm đến vậy ta chấp nhận để chàng ở cạnh nàng ấy mà rời đi bởi vì ta hiểu thế gian này người chàng cần duy nhất chỉ có nàng ấy"

Nàng có hận hắn tới đâu, có căm ghét hắn tới đâu mặc cho hắn có làm tổn thương nàng, có tàn nhẫn với nàng, có lạnh lùng với nàng thì hắn vẫn là người nàng yêu nhất thiên hạ điều đó không thể thay đổi.

Hắn cười nhạt một tiếng, hai tay đưa ra đằng sau tình yêu hắn dành cho nàng không đơn giản đến vậy hắn vì tình yêu dành cho nàng mà đã từng đau đớn đã từng lo sợ đã từng hạnh phúc, rất muốn bảo vệ nàng. Hắn hiểu thứ tình yêu nàng dành cho hắn chính là thứ tình yêu đẹp nhất thế gian không gì có thể sánh được nhưng đến cuối cùng hắn vẫn phải tàn nhẫn với nàng, ép nàng tới đường cùng

Vậy mà chính nàng lại là người thoát khỏi cái tình yêu đó trước còn hắn mãi mãi chìm đắm trong tình yêu hư ảo đó, làm cách nào cũng không thoát ra được

"Ngay cả khi tình cảm của ta hướng về nàng, nàng cũng không muốn đón nhận nữa"

"Đúng, ta đã không còn muốn đón nhận nữa cả chàng và cả thứ gọi là tình yêu của chàng" Nhược Hy thở mạnh, chắc nịch một lời đôi mắt tuyệt diễm mở to ra

"Nhược Hy, nàng yêu Từ Hiên phải không, từ lâu nàng đã yêu hắn đúng không"

Thân thể nàng run rẩy lên nàng cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy xuống, nàng gật đầu, giọng nói lạnh tựa hàn băng

"Đúng vậy, người ta yêu chính là Từ Hiên"

Cho dù có vạn tiền xuyên tim cũng chẳng thể đau đớn bằng câu trả lời của nàng, hắn vô thức lùi lại cả người như sắp ngã xuống, hắn ngửa mặt lên trời cười như điên hắn không thể tin hay đúng hơn là hắn không dám tin vào sự thật. Thì ra lâu nay hắn đã cản trở tình yêu của hai người họ vậy mà hắn lại vọng tưởng rằng người nàng yêu là hắn, hai mắt hắn đỏ thẫm, nhuộm đầy nước mắt

Nàng rất tàn nhẫn, nàng rất tàn nhẫn

Hắn đã không biết điều đó, hắn đã không biết

Mọi tình cảm, lo lắng của hắn đối với nàng đều là dư thừa không chút quan trọng

Nàng bình yên ở cạnh Từ Hiên vậy mà hắn lại lo lắng không đâu, nàng vẫn rất hạnh phúc không có hắn nàng nhất định sẽ hạnh phúc

Hắn quỳ xuống trước mặt nàng, tuyệt vọng nhìn lên nàng mọi chuyện với hắn đã kết thúc rồi

"Nàng nhất định phải hạnh phúc, nàng nhất định phải sống tốt mọi chuyện đã qua đi tựa như một giấc mộng ngàn năm ta mong nàng sẽ quên đi tất cả, quên đi ta một kẻ không xứng đáng, quên đi một kẻ đã khiến nàng đau khổ, ta sẽ buông bỏ ta sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa mọi sự oán hận xin nàng hãy xóa đi, nàng hận ta sẽ chỉ khiến nàng đau khổ"

Nàng lúc này không thể hiểu nổi bản thân đang nghĩ gì, nàng chôn chân lại không thể nói một lời, cổ họng cứng ngắt như có thứ gì đang chặn lại

Hắn đứng dậy, xoay người lại với nàng trời bắt đầu đổ mưa lớn, trên nền trời xám xịt sét bất chợt đánh ngang qua "Nhi tử trong bụng nàng nàng hãy chăm sóc tốt cho nó, hãy để nó sinh ra cùng với nàng và Từ Hiên, ta giao vị trí này cho hắn bởi vì ta không thể ở cạnh nàng nữa rồi"

"Nhược Hy, vạn kiếp ta mong nàng luôn được hạnh phúc từ nay về sau ta và nàng không ai còn nợ ai ta sẽ không làm hại tới những người quan trọng với nàng, tấu uy hoàng sẽ được chuyển tới Bắc Thần Quốc đến lúc đó sẽ không ai có thể trách nàng được nữa"

"Nhược Hy, vĩnh biệt nếu có kiếp sau ta vẫn mong. được gặp lại nàng dù chỉ một lần.. vĩnh biệt"

Từng giọt nước mắt tuôn rơi, mưa nhiều đến đâu cũng không thể bằng nước mắt của hắn đang rơi xuống vì nàng, nước mưa lạnh tới buốt da thịt, nỗi đau dày vò hắn khiến hắn suýt ngất đi.

Hắn đã buông tay rồi... hắn chấp nhận buông bỏ nàng... đến cuối cùng vẫn chẳng thể nói một lời với nàng

Nhược Hy, ta yêu nàng một lòng rất yêu nàng

Mạc Từ Ngôn, ta muốn ở cạnh chàng, ta muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy chàng

Mạc Từ Ngôn, kiếp này kết duyên cùng chàng không mong kiếp sau gặp lại chỉ mong kiếp này có thể bình bình an an ở cạnh chàng là được rồi

Từ Ngôn..

Từ Ngôn....

Nhược Hy, vĩnh biệt

Trong tuần này tôi sẽ hoàn thành chính văn, mọi chuyện vẫn còn tiếp diễn hay đã dừng lại giữa Nhược Hy và Từ Ngôn thì mong các bạn theo dõi tiếp nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Ân hận - võ lễ - dừng lại

Ta từ trước đến nay chưa bao giờ muốn rời xa chàng dù chỉ một chút. Thứ tình cảm ta dành cho chàng là thứ tình cảm đẹp đẽ nhất thế gian, trước đây khi ở thế giới hiện đại ta chưa từng yêu bất kì một ai bởi lẽ vì ta vốn không hiểu tình yêu là gì quan trọng hơn hết ta lại chẳng tìm được người ta mong muốn được ở bên cho tới khi ta xuyên không tới đây gặp chàng.

Ánh mắt đầu tiên thấy chàng là khi đó tìm trong lồng ngực bất chợt đập mạnh từ lúc đó lúc nào trong ánh mắt ta cũng chỉ có một mình chàng, chàng rất lạnh lùng, chàng tàn nhẫn với ta chỉ bởi vì chàng muốn ta từ bỏ việc thích chàng. Chàng nói đời này kiếp này chàng không thể yêu bất kì một nữ nhân nào khác là lúc đó ta biết trái tim chàng đã khô kiệt, đóng băng trong mắt chàng chẳng còn có bất cứ thứ gì quan trọng nhất

Người chàng yêu nhất thế gian rời bỏ chàng vậy còn gì để khiến chàng phải bận tâm nữa?

Càng cạnh chàng mọi thứ xung quanh ta đều trở nên hạnh phúc, ta muốn ở cạnh chàng lúc nào cũng mong muốn được ở cạnh chàng không mong chàng đáp lại tình cảm đó chỉ mong chàng có thể chấp nhận việc ta ở cạnh chàng

Thiên Nhi rời bỏ chàng nhưng thế thì đã sao chàng vẫn còn ta, ta vẫn ở cạnh chàng

Từng ấy thời gian ta ở cạnh chàng, ta cứ tưởng trái tim chàng đã dành trọn cho ta nhưng khi Thiên Nhi nàng ấy quay trở lại mọi thứ bỗng nhiên trở về ngay từ lúc ta và chàng bắt đầu. Chàng bỏ mặc ta chạy đến cạnh nàng ấy ta rất đau khổ, ta rất tức giận

Nhưng ta có tư cách gì, ta có tư cách gì để ghen tị với nàng ấy

Chàng nói chàng yêu ta nhưng sâu thẳm trong lòng chàng vẫn còn có hình bóng của nàng ấy

Chàng nghi ngờ ta hại nàng ấy

Chàng tức giận, tàn nhẫn với ta cũng chỉ vì nàng ấy

Trái tim ta lạnh lẽo trở nên khô kiệt tất cả chỉ vì chàng, nỗi đau và tổn thương này không gì có thể bù đắp lại được

Chàng quỳ trước mặt ta cũng giống như ngày hôm đó ta đã quỳ trước mặt chàng van xin chàng, nói với chàng rằng ta không hại nàng ta, ánh mắt lạnh lẽo đầy oán hận của ta cũng giống như cách chàng nhìn ta khi đó

Hoàn toàn không chút dung tha, nhân lượng

Mọi thứ tình cảm của chàng ta đều không muốn nhận lấy nữa, tất cả đều do chàng gây ra chén nước chàng đã thắng tay hất đổ thì sao có thể trở lại như lúc ban đầu được, không bao giờ trở lại được

Mạc Từ Ngôn ngồi lên lưng ngựa rời khỏi Hắc Thần Thành gương mặt hắc không chút cảm xúc, ánh mắt đóng băng lại nhìn hắc lúc này rất đáng sợ, kinh hãi ánh mắt đỏ ngầu một màu hắc lạnh lùng ra lệnh cho Âu Dương Thần

""Rút quân về Nguyên Quốc""

Ánh mắt Âu Dương Thần có chút lay động nhưng vẻ mặt hắc không mấy ngạc nhiên hắc biết bệ hạ đến đây không phải để người gây chiến với Bắc Thần Quốc chỉ có một hi vọng duy nhất là mong được gặp lại Nhược Hy nương nương nay người đã gặp lại nương nương vậy nên nhất định người sẽ giữ lời hứa của mình mà quay về Nguyên Quốc

Âu Dương Thần nhìn sang Diệp Từ, nàng ta có chút gì đó rất khác vẻ mặt tuyệt diệu bất giác lạnh như băng hắc liền nói

""Diệp Từ, mau quay về Nguyên Quốc""

Diệp Từ nắm chặt dây cương ngựa, nàng cắn chặt môi khòe mắt đỏ lừ chậm rãi nói

""Người và bệ hạ quay về Nguyên Quốc trước, ta xong việc ở đây sẽ quay về Nguyên Quốc ngay""

""Người định làm gì"" Hắc ngạc nhiên hỏi nữ nhân này rất khi thấy nàng ta như vậy nhưng một khi đã quyết định làm chuyện gì thì sẽ không dễ dàng bị khuất phục

Thật ra hắc đã chứng kiến từ đầu tới cuối việc Diệp Từ nổi giận mang đầy oán hận tới chỗ Cửu Châu và cung nữ của hoàng hậu ép họ phải khai ra toàn bộ mọi việc nữ nhân này chỉ cần người khác nhìn vào đều thấy nàng ta yếu đuối, muốn bảo vệ nàng ta nhưng lại không ngờ rằng bên trong nữ nhân ấy chứa một nội lực phi phàm chấn động thiên địa, khí chất bao quanh nàng ta vô cùng mạnh mẽ quả nhiên là một nữ nhân có thể nói rằng trăm năm khó gặp được một người giống vậy

Hắc tự hỏi có phải gặp được nàng ở kiếp này chính là thiên duyên trời định hay không?

""Không phải việc của người, Âu Dương Thần quay về đi""

Mạc Từ Ngôn đã rời đi, Diệp Từ lập tức phi ngựa vào trong thành mặc cho có chuyện gì đang diễn ra phía sau nàng đều không quan tâm, nàng phải cho nương nương biết một chuyện quan trọng

Nương nương, người không thể rời bỏ bệ hạ như vậy

Mọi thứ oán hận của người đều không giống như những gì người nghĩ mọi chuyện có ra sao thần tin rằng nương nương vẫn còn yêu bệ hạ và bệ hạ cũng chưa từng rời bỏ người như người đã nghĩ

Diệp Từ đảo mắt nhìn một lượt xung quanh trong cung đều không thấy bóng dáng của Nhược Hy đột nhiên từ xa bóng dáng nàng đang bước vào một căn phòng lớn, Diệp Từ nhảy xuống lưng ngựa chạy vào bên trong trước khi cánh cửa đóng lại

""Nương nương, Nhược Hy nương nương"" Diệp Từ vội vàng chạy vào trong lớn giọng gọi Nhược Hy

Nhược Hy bất chợt quay đầu lại, ánh mắt nàng nhìn Diệp Từ đầy vẻ ngạc nhiên ""Diệp Từ""

Đôi mắt Nhược Hy đã ướt đẫm nước mắt, sắc mặt chẳng tốt hơn là bao Diệp Từ chạy tới chỗ Nhược Hy, nàng dừng lại ngược lên nhìn Nhược Hy

"Nương nương, xin người đừng hiểu nhầm bệ hạ tất cả mọi chuyện đều không phải giống như nương nương nghĩ"

Nhược Hy quay mặt đi, nằng thở dài một tiếng chậm rãi nói "" Diệp Tử ta không hiểu người đang nói gì cả""

"Vừa nãy khi bệ hạ rời khỏi Hắc Thần Thành sắc mặt người không tốt, bộ dạng tiều tụy đến đáng sợ bệ hạ đã ra lệnh cho binh lính của Nguyên Quốc lập tức rút khỏi Bắc Thần Quốc thần không hiểu chuyện gì đã diễn ra giữa bệ hạ và nương nương nhưng thần không thể quay về Nguyên Quốc cũng chỉ vì thần muốn nương nương biết chuyện này"" Diệp Tử quý xuống cung kính nói

"Diệp Tử"" Nhược Hy quát lớn, nằng lúc này đang rất tức giận mọi chuyện về hắc nằng đều không muốn nghe nằng chỉ sợ nếu như nằng nghe xong sẽ không thể cầm lòng mà rơi lệ

"Mọi chuyện về Tử Ngôn ta đều không muốn nghe dù chỉ một chút giữa ta và bệ hạ đã kết thúc nếu người đến đây là vì muốn bao biện cho bệ hạ thì người nên quay về Nguyên Quốc đi"

"Nương nương thần biết người đang rất tức giận nhưng người phải nghe bệ hạ ngày hôm đó thật sự không đổ oan cho nương nương người đã ra lệnh cho binh lính nhốt người ở tại Ngự Linh Cung để tìm ra sự thật"

"Tìm ra sự thật sao? Thật nực cười hắc đến tin ta còn không nổi sao có thể tìm ra sự thật chứng minh sự trong sạch cho ta, người không thấy sao Diệp Tử hắc ngày hôm đó đã đối xử tàn nhẫn hắc tức giận với ta hắc bị mọi thứ diễn ra trước mắt che mờ đi sự thật hắc không hề tin tưởng ta dù chỉ một chút"

"Lúc đó bệ hạ đã tức giận với người chỉ vì người nghĩ Thiên Nhi hoàng hậu đang mang long thai sau cú ngã đó thái y đã nói nương nương đã xảy thai trong lúc đó bệ hạ chỉ vì tiểu thái tử mới trở nên như vậy thật ra hoàng hậu nương nương không hề mang thai thừa nương nương"

Nhược Hy cười lạnh, vẻ mặt nằng không chút thay đổi

"Ngay từ đầu ta đã biết nằng ta không hề mang thai tất cả chỉ là bịa đặt cú ngã đó không hề mạnh không thể khiến nằng ta xảy thai được nhưng vậy thì đã sao điều đó chẳng thể nói lên được điều gì trong mắt Tử Ngôn nằng ta luôn thuần khiết trong sạch cũng là người mà Tử Ngôn yêu nhất thì sao có thể làm hại tới nằng ta"

"Nương nương ngay khi biết được sự thật bệ hạ đã đưa Thiên Nhi hoàng hậu tới đông cung thái tử nơi ngày trước bệ hạ và hoàng hậu đã từng gặp gỡ bệ hạ đã đập vỡ hai miếng ngọc bội quan trọng nhất với người và cả hoàng hậu Thiên Nhi"

"Ta không hiểu ý của người"" Nhược Hy nhíu mày, hai tay bám chặt lấy y phục

"Miếng ngọc bội đó ngày trước bệ hạ đã trao cho hoàng hậu Thiên Nhi làm bảo vật ước định bệ hạ rất trân trọng nó cũng như là trân trọng hoàng hậu người luôn mang miếng ngọc bội đó bên người và hơn hết miếng ngọc bội đó rất quan trọng với bệ hạ vậy mà người đã đập vỡ nó trước mặt hoàng hậu trước nơi bệ hạ đã từng nói sẽ mãi mãi ở cạnh hoàng hậu, người có biết vì sao bệ hạ lại làm điều đó chứ"

Nhược Hy bị lời nói của Diệp Tử làm cho sững người, nằng cắn chặt môi khẽ lắc đầu, miếng ngọc bội mà Diệp Tử nói đến có phải là miếng ngọc bội trong y phục của hắc không? Ngày trước ở cạnh hắc, nằng luôn luôn nhìn thấy nó bất kể là khi nào cũng đều thấy hắc mang theo bên mình. Nhưng lại không hề biết bảo vật đó với hắc quan trọng tới vậy

"Bệ hạ ngày hôm đó đã kết thúc mối lương duyên giữa người và Thiên Nhi hoàng hậu thần đã chứng kiến mọi việc bệ hạ đập vỡ miếng ngọc bội đó còn nói với nương nương rằng người không thể ở cạnh nương nương được nữa, ngọc bội đã vỡ, trăm ngọc người trả lại nương nương lời hứa, mối lương duyên thế định đã chấm dứt kể từ ngày hôm đó"

"Nương nương bệ hạ làm vậy đều là vì nương nương chứ không ai khác"

Bệ hạ phá tan lời hứa đó tất đều là vì nương nương

Ngọc bội ước định quan trọng với bệ hạ người cũng xuống tay tàn nhẫn

Và quan trọng hơn hết chiếc ghế chủ nhân hậu cung cũng tước đi khỏi Thiên Nhi hoàng hậu

"Người đã rất tức giận, người đã từng hứa sẽ ở cạnh chăm sóc cho hoàng hậu Thiên Nhi một kiếp nhưng đến ngày hôm nay người không thể làm được nữa, nương nương phải bội niềm tin của bệ hạ, vu oan cho người để người rời khỏi cung trong sự bất mãn, sỉ nhục hơn"

"Nương nương việc mà khắp thiên hạ chưa từng tin nó sẽ có ngày xảy ra thì ngày hôm đó đã vì nương nương mà xảy ra đó là việc bệ hạ đã buông bỏ nữ nhân mà bệ hạ yêu nhất thế gian trước kia, Thiên Nhi hoàng hậu đã từng là cả sinh mạng của bệ hạ, là nữ nhân quan trọng hơn cả ngôi vị uy quyền ủa bệ hạ. Nương nương bệ hạ thực lòng rất yêu người ngay trong đêm bệ hạ đã cùng binh lính tới Bắc Thần Quốc chỉ vì nghe tin người đang ở trong tay Tử Hiên bệ hạ chuẩn bị sắc phong thành thiên hậu, thân thể suy kiệt bệ hạ đã rất mệt mỏi theo dự đoán của người nhất định sẽ tới vào lúc sáng và người đã gặp nương nương"

Nhược Hy ngã khụy xuống nền đất nước mắt vô thức chảy ta, nằng đưa tay ôm mặt gào lên không ngừng

Nằng không hiểu, nằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Nàng không tin cả đời cũng không tin hẳn dám làm việc đó ngay cả trong giấc mộng cũng chưa từng dám nghĩ tới

Hắn vì nàng mà làm những chuyện đó sao, tại sao lúc đó hắn không nói cho nàng biết tại sao hắn không nói rằng hắn đã vì nàng mà làm mọi việc như vậy

Hắn thực sự yêu nàng đến vậy, hẳn đã vì nàng mà làm nhiều thứ đến vậy, còn nàng thì lại buộc tội cho hắn... Đúng rồi khi đó nàng không để hắn nói ra, từng chữ nàng nói ra với hắn là oán hận xen lẫn oán hận hoàn toàn không có cảm xúc nào khác cả

""Bệ hạ tới không phải vì để giao tranh với Bắc Thần Quốc tất cả chỉ là cái cớ để bệ hạ có thể gặp được nương nương""

""Nương nương thân xin người, người không thể làm vậy với bệ hạ được nếu không vì bệ hạ yêu nương nương không bận tâm đến người thì lúc này hoàng hậu Thiên Nhi đã trở lại vị trí ban đầu của nương nương rồi""

""Bản tấu chương đã bị một tay bệ hạ phá nát, ngôi vị hoàng hậu cũng chẳng còn là của nương nương nữa""

Ta không thể hiểu nổi cảm xúc của chính ta bây giờ, tại sao lúc này ta lại ân hận đến vậy những lời nói ra với chàng đều là những lời cay độc, đau đớn

Ta nói ta không cần chàng cũng không cần thứ tình yêu đó của chàng chỉ vì lúc đó bản thân ngu ngốc nghĩ rằng trong lòng chàng vẫn còn có Thiên Nhi

Chàng nói chàng mong ta hạnh phúc còn chàng đang phải trải qua những gì ta lại không hề biết, ta lại còn hận chàng còn oán hận chàng

""Diệp Tử, người lui đi bây giờ ta muốn được bình tâm lại ta không muốn nghe bất cứ chuyện gì nữa""

Diệp Tử im lặng một lúc sau đó liền đứng dậy cung kính hành lễ rồi quay người rời đi

Diệp Tử biết Từ Hiên đang ở đằng sau cánh cửa đó, hẳn cũng đã nghe hết mọi chuyện khi này nàng bước ra ngoài nhẹ nhàng đi lướt qua Từ Hiên, lạnh nhạt nói

""Bệ hạ, người nghe thấy rồi chứ rằng Từ Ngôn bệ hạ yêu người đó đến mức nào, tiểu nữ nghĩ đã tới lúc người nên để những gì vốn không thuộc về người trở về nơi ban đầu có như vậy thì người đó mới có thể hạnh phúc được, chẳng phải bệ hạ luôn muốn người đó được hạnh phúc hay sao""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Người ta yêu nhất thế gian này

Đến phần giữa chap hoặc đầu chap hãy mở bài Yêu của Ngô Nhược Hy ra nhé các bạn nghe đi sẽ thấy rất thấm và đau chap sau sẽ là chap cuối của chính văn

Hiên Nhi..

Mẫu Thân...

Ánh mắt đứa trẻ trong chấp niệm ấy chợt hiện về trước mắt hắn, ánh mắt đứa nhỏ rất tội nghiệp cũng rất đáng thương lặng lẽ nhìn người mà đứa trẻ đó vừa gọi là mẫu thân

Về mặt của người đó dường như rất buồn, đôi mắt tuyệt điểm ướt đẫm một màu nữ nhân mà đứa trẻ đó gọi là mẹ là một người rất tuyệt điểm dung mạo như hoa, nụ cười nhạt nhẽo nhưng lại toát lên đầy vẻ khuynh thành người đó chạm tay lên mặt đứa trẻ, giọng nói nhẹ nhàng cứ một lúc rồi lại nhỏ dần, nhỏ dần

Những thứ ngay từ đầu vốn dĩ không thuộc về con thì con nhất định phải nhớ lời ta không được giữ lấy nó, con phải để thứ đó đi theo định mệnh sắp đặt nếu như con nhất định muốn giữ những thứ không thuộc về mình thì chắc chắn con sẽ trở thành kẻ đáng thương nhất, một kẻ tội nghiệp nhất

Đừng giống như ta một kẻ cầu xin tình yêu, sự sủng ái của phụ hoàng con rồi nhận lại đầy rẫy những đau đớn, bi ai, tổn thương suốt một kiếp người

Mẫu thân, tình yêu là gì? Tại sao người lại phải cầu xin phụ hoàng...

Chẳng phải phụ hoàng luôn cho người tất cả mọi thứ sao mẫu thân con nghe không hiểu

Hiên Nhi, con còn nhỏ nên con không thể hiểu được sau này khi lớn lên con sẽ hiểu đó là khi con yêu một người mà người đó cũng yêu lại con đó chính là hạnh phúc

Còn khi con thật sự yêu người đó, con muốn được chiếm hữu người đó không muốn để cho người đó ở cạnh một nam nhân nào khác ngoài con nhưng

nữ nhân đó lại không yêu con người đó không muốn ở cạnh con giống như ta và phụ hoàng con thì con không được giống như ta, không được giống như ta cố chấp ở cạnh một người không yêu mình, nữ nhân đó sẽ ghét con thậm chí sẽ hận con không còn muốn gặp mặt con

Mẫu hậu, nếu như vậy thì con phải làm sao?

Thì khi đó con phải buông tay nữ nhân đó ra, Hiền Nhi đừng tự mình ôm lấy đau khổ thế gian này còn rất nhiều nữ nhân không phải chỉ có duy nhất nữ nhân đó con là vua, con có thể có được bất cứ nữ nhân nào trong tay nếu con muốn

Hiền Nhi con nhất định.. nhất định phải nghe lời ta...

Lúc đó ta còn rất nhỏ để hiểu hết được những gì mà mẫu hậu muốn nói khi lớn lên một chút ta lại nghĩ rằng sẽ không bao giờ có chuyện ta vì một nữ nhân không thể có được mà si tình, ta là vua ta có quyền lực cũng đồng nghĩa với việc là ta có tất cả mọi thứ. Nữ nhân thêm muốn ta chất đầy thiên hạ tại sao phải đi yêu nữ nhân mà cả đời cũng không thể có được.

Nhưng cuối cùng, hai nữ nhân mà ta yêu, hai nữ nhân mà suốt kiếp này ta khao khát muốn có được khao khát muốn được ở cạnh người đó thì mãi mãi lại không thể ở cạnh

Ông trời nghiệt ngã chiều đùa ta, mối lương duyên đầu đón nhất tưởng chừng như không thể dứt ra nay dứt ra rồi lại vướng vào một định mệnh khác đến giờ phút này ta tự hỏi nếu rời bỏ nàng thì ta sẽ ra sao, ta sẽ phải làm thế nào mặc cho ta không muốn buông bỏ nàng dù chỉ một chút

Từ Hiền, ta nói cho huynh biết người ta yêu nhất thế gian này chỉ có một mình Từ Ngôn chỉ có một mình chàng ấy, ngoài ra ta không cần bất kì một nam nhân nào khác. Huynh có ép buộc ta cũng không thể, Từ Hiền huynh muốn ta hận huynh sao, huynh thật sự muốn đẩy ta vào đường cùng hay sao?

Lúc đó ta chỉ muốn trả lời nàng ấy rằng ta không muốn nàng ấy hận ta cũng không phải muốn làm tổn thương hay ép buộc tình cảm của Thiên Nhi tất cả chỉ vì ta đã quá si tình, ta ngàn vạn kiếp không thể buông tay nàng ấy ra

Nhược Hy ta không ép nàng ở cạnh ta cũng không muốn nàng hận ta tất cả chỉ là bởi một chữ yêu, ta không muốn thấy nàng đau khổ, ta không muốn thấy hấn ngày ngày đối xử tàn nhẫn với nàng, nghi oan cho nàng trở thành một ác nhân lí do ta đưa nàng đi cũng chỉ bởi ta không muốn ai ngoài ta có được nàng lúc đó sâu trong tâm can ta đã nghĩ rằng

Hắn thật sự không hề xứng đáng với tình yêu của nàng dành cho hắn

Cả hai lần đều muốn hỏi nàng rằng:

Tại sao nam nhân nàng gặp đầu tiên lại là hắn?

Có phải nếu như nàng gặp ta trước thì có lẽ nam nhân nàng yêu bây giờ chính là ta phải không?

"Nhược Hy" Từ Hiền thờ dài một tiếng, lạnh lùng bước vào bên trong

Nhược Hy nghe thấy tiếng gọi của hắn, nàng gạt đi khóe mắt đang ướt đẫm lệ thân thể nàng run lên ngay lúc này nàng không biết bản thân phải làm gì, nàng thật sự không dám đối diện với hắn

"Nhược Hy, nàng đang khóc sao"

Nàng lắc đầu, chậm rãi nói " Ta không có"

"Thật ra mọi chuyện khi này ta đều nghe rõ cả và ngay cả khi nàng ở cạnh Mạc Từ Ngôn mọi chuyện giữa hai người ta cũng đều nghe không bỏ sót một từ" Hắn cười nhạt, đầu óc hắn bây giờ đang rất trống rỗng tìm trong lồng ngực đang nhói đau, hắn đã từng trải qua một nỗi đau khi nó đã dần dần người ngoài thì nỗi đau khác lại xuất hiện, nỗi đau với hắn bây giờ tựa như một cực hình tàn khốc mà hắn đang phải chịu đựng

Nỗi đau của mẫu hậu, hắn đã cảm nhận được rồi thậm chí còn rất rõ

"Vậy thì đã sao, dù cho hắn có nói gì đi nữa thì mọi chuyện giữa ta và hắn vẫn không thay đổi được ta không cần hắn cũng không cần tình yêu của hắn nữa rồi, tất cả đã quá muộn rồi" Nhược Hy quay lại, nàng cười như không cười nước mắt cứ chảy không ngừng

"Ta muốn ở cạnh chàng, ta không muốn quay lại đó nữa, ta thật sự... không muốn quay lại đó nữa"

"Nhược Hy nàng còn muốn lừa dối cảm xúc của bản thân đến bao giờ"

Ta đã nghĩ hắn không yêu yêu nàng, nghĩ rằng hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi Thiên Nhi được.

Nàng ấy đối với hắn quan trọng đến mức nào chẳng lẽ một người như ta lại không biết

Nhưng lần này hắn lại vì nàng mà đập vỡ miếng ngọc bội mà hắn trân trọng nhất

Hắn vì yêu nàng mà buông bỏ Thiên Nhi bởi lẽ ta biết Thiên Nhi quay trở về lúc đó với hắn chỉ còn lại thứ gọi là nợ nần, hắn không còn là Mạc Từ Ngôn của ba năm trước là một tên vô hồn, tiêu tụy khi ngồi cạnh linh cữu của nàng ấy nữa

Khi hắn đã chấp nhận yêu nàng ở cạnh nàng thì Thiên Nhi lại trở về, nàng ấy ngăn cản tình cảm giữa hai người

Khi hắn quỳ trước mặt nàng, lần đầu tiên ta thấy hắn rơi lệ, lần đầu tiên ta cảm thấy hắn yếu ớt đến mức không còn sức lực như vậy

Khi nàng đem thân ra ngăn cản hắn làm hại Bắc Thần Quốc thì ta đã nhìn thấy sâu trong ánh mắt của hắn tất cả chỉ là bởi muốn gặp nàng, ánh mắt hắn nói lên tất cả

Hắn với ta tuy từ sau cái chết của Thiên Nhi đã không còn thân tình như trước nhưng hắn chưa từng muốn hại ta cũng chưa từng muốn hại bắc thần quốc vào hỗn cảnh diệt vong tất cả chỉ vì tình nghĩa huynh đệ không thể vứt bỏ

Cả hai lần đều do ta gây ra

Hắn yêu nàng, hắn vì nàng mà làm mọi thứ

Vậy nên, mọi chuyện hôm nay ta sẽ chấm dứt

"Mạc Từ Ngôn rất yêu nàng, hắn đã vì nàng mà phá bỏ đi tất cả mọi điều hắn muốn dành cho Thiên Nhi, ba vật định ước quan trọng với hắn hắn đã thắng tay đập nát đi, Nhưộc Hy có một việc nàng phải biết nếu như những vật định ước đó không còn thì khi đó trái tim hắn đã dành trọn cho nàng tình yêu hắn dành cho Thiên Nhi đã thật sự không còn nữa rồi"

Nhưộc Hy không trả lời, nàng ngồi khụy xuống nền đất tay nàng nắm chặt y phục

Từ Hiên đi tới, hắn ôm lấy nàng vào trong lồng ngực nàng ngạc nhiên mở to mắt nhìn hắn hắn gục đầu xuống vai nàng, nhỏ giọng nói

"Nàng ngồi yên đó, ta chỉ ôm nàng một chút rồi sẽ buông ra

Hắn đau, hắn rất mệt mỏi toàn thân hắn mệt đến mức không còn sức lực

Phải rất khó khăn mới có người khiến hắn rung động, phải rất khó khăn mới có người khiến hắn yêu nàng hơn tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất thế gian này, mọi thứ từng chút, từng chút một điều muốn dành cho nàng

Nhưng mà lại phải buông tay để nàng ấy đi, lại phải buông người hắn yêu nhất thế gian này để nàng đến với người nàng yêu

Cảm giác này có ai thấu hiểu cho hắn... không một ai cả

"Từ Hiên... ta " Nhưộc ngập ngừng nói liền bị hắn ngăn lại

"Nhưộc Hy nàng có từng yêu ta không nhìn thẳng vào mắt ta trả lời cho ta biết"

Ánh mắt cuối cùng tất cả cũng chỉ vì hắn muốn cứu vãn mọi thứ nhưng đã không thể nữa rồi

"Từ Hiên, xin lỗi.. thật sự xin lỗi"

Hắn chạm tay lên mặt nàng, cố gắng mỉm cười cho nàng xem mặc cho trong lòng hắn như có một cơn địa chấn lớn vừa xảy ra

"Bất kể là ai chỉ cần làm tổn thương nàng ta đều không cho phép, ta sẽ lập tức giết chết hắn nàng là người duy nhất ta muốn bảo vệ cũng là người khiến ta yêu nhất thế gian này nàng đừng khóc, nàng sắp làm mẹ rồi nàng còn định như vậy đến bao giờ"

Nhưộc Hy không chịu nổi nữa, nàng càng lúc càng khóc nhiều hơn, run run nói

"Chàng không ghét ta sao, ta đã không yêu chàng lại còn muốn ở cạnh chàng chẳng phải là ta đang lừa dối chàng hay sao"

Từ Hiên đau lòng, hắn ôm cổ nàng truyền cho nàng hơi ấm của hắn

"Yêu là yêu, nợ là nợ vốn dĩ trên đời này không ai có thể ép được bản thân mình mãi được kể cả hôm nay nếu như Mạc Từ Ngôn không đến đây đi nữa thì sau này nàng cũng sẽ rời xa ta, ta hiểu ta rất hiểu"

"Ta thua hắn rồi, ta thật sự thua hắn rồi nhưng Nhưộc Hy nàng nhất định phải nhớ rõ một chuyện đó là ta rất yêu nàng, rất yêu nàng, rất rất yêu nàng ta để nàng quay về với không phải vì tình yêu của hắn dành cho nàng nhiều đến mức nào mà là vì ta muốn nàng được hạnh phúc ngày hôm nay ta buông nàng ra không cần biết sau này bản thân có hối hận hay không chỉ cần nàng được bình yên vậy là đủ rồi"

Từ Hiên nói xong lời cuối giọng bắt đầu nghẹn lại sau đó hắn kéo gương mặt nàng lại gần gương mặt anh tuấn tựa hoa đào đẹp nhất thế gian của hắn, mỉm cười thật khuyên thành hắn chạm lên môi nàng một nụ hôn

Nụ hôn của hắn chỉ là lướt qua, rất nhẹ nhàng nàng không thể cảm nhận được

"Từ Hiên, chàng nhất định phải hạnh phúc... chàng rõ chưa"

Còn ai trên thế gian này khiến ta có thể yêu thêm một lần nữa

Sẽ không còn ai có thể ta khiến ta si tình giống như yêu nàng được nữa

Nếu như, chỉ là nếu như có một người có thể khiến ta yêu thêm một lần nữa thì ta nhất định sẽ không buông nàng ấy ra nữa

Sẽ không buông nàng ấy ra giống như nàng nữa

Nhược Hy.....!!

Hắn hôn lên trán nàng, nàng cảm nhận được một thứ ướt át nóng rát chảy xuống trên mặt nàng đó là thứ gì có phải là nước mắt của hắn không

Đã hứa với bản thân rằng ta sẽ không buông tay nàng ra dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa.. vậy mà lại nuốt lời, đem tặng cho bản thân cái gọi là đau đớn, tổn thương suốt kiếp cũng không thể bù đắp lại được

"Bệ hạ, nương nương không xong rồi có tin tức của Nguyên Quốc truyền đến Từ Ngôn bệ hạ đã bị Thiên Nhi hoàng hậu nhốt lại trong đại điện với ý đồ muốn giết chết người" Lưu Uy sợ hãi chạy vào trong bầm báo

"Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương"

"Nương nương, xin người hãy mở cửa ra cho chúng thần"

"Nương nương, xin đừng làm vậy với bệ hạ"

"Quân binh đâu, mau triệu tập tất cả đến đại điện làm mọi cách cứu bệ hạ thoát ra bên ngoài"

Mặc cho bên ngoài đầy những tiếng la hét van xin nhưng bên trong Thiên Nhi vốn không hề bận tâm tới sự thù hận và chiếm đoạt đã khiến nàng trở thành một con quỷ dữ, nàng cầm con dao sắc nhọn đi tới phía Mặc Từ Ngôn, hắn trên tay cầm chai rượu lãnh đạm nhìn Thiên Nhi bước tới, đáy mắt hắn đã đóng băng hắn thậm chí còn không muốn nói ra bất cứ một lời nói nào, bản thân hắn từ sau khi rời khỏi Bắc Thần Quốc đã trở nên vô hồn mọi thứ trong mắt hắn đã không còn quan trọng nữa rồi

Không có nàng cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ đối với hắn đã chấm dứt, chết sao hắn không còn bận tâm nữa rồi

"Mặc Từ Ngôn, chàng đã thấy chưa nàng ta đã không còn yêu chàng nữa rồi nàng ta đã không còn muốn quay lại với chàng nữa rồi, người duy nhất ở cạnh chàng chỉ còn có ta mà thôi" Đôi mắt ngọc thủy vốn trong sáng tinh khiết nay lại biến thành màu đỏ đục ngầu thật đáng sợ

Hắn không trả lời nàng càng khiến nàng tức giận nàng quỳ một chân xuống trước mặt hắn cười nhạt một tiếng

"Nàng ta đã khiến chàng trở nên thế này sao, thành một kẻ đáng khinh như bây giờ sao"

Hắn vô thức nhìn nàng, chậm rãi nói

"Nàng muốn giết ta"

"Đúng vậy, chàng là của ta ngoài ta ra thì không ai có thể có được chàng nếu ở kiếp này ta không có được trái tim của chàng thì chúng ta sẽ cùng chết đến khi đó không ai có thể có được trái tim chàng ngoài ta nữa rồi" Nàng điên dại chạm tay lên mặt hắn

"Chàng đã hứa với ta rồi, tại sao lại phản bội lời hứa đó, tại sao lại đối xử với ta như vậy"

Hắn nắm tay đang cầm dao của hắn chĩa thẳng vào tim hắn

"Thiên Nhi, xin lỗi nàng.. được ta sẽ chết cùng nàng.. mau giết ta đi... nếu chết rồi sẽ không còn gì khiến ta và nàng đau khổ nữa cả"

Thiên Nhi giật tay nàng ra khỏi tay hắn, nàng gào lên đầy đau đớn

"Chàng vốn dĩ không phải muốn chết cùng ta mà là chàng muốn chết bởi vì nàng ta đã không còn muốn ở cạnh chàng nữa, chàng không yêu ta thật sự không hề yêu ta"

"Từ Ngôn, trả lại chàng ngày trước cho ta" Mũi dao sắc nhọn nhanh chóng lao về phía hắn

Hắn nhắm mắt lại, giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống trên gương mặt anh tuấn đó hắn buông lỏng tay xuống

Xin lỗi nàng...

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Ngàn năm không thay đổi - hoàng hậu của nguyên quốc (đại kết cục)

"Người nói cái gì" Cả Từ Hiến và Nhục Hy đều giật mình trong lòng Nhục Hy như đang có một con địa chấn lớn

Lưu Uy kinh hãi quỳ xuống trước mặt nàng, vội vàng giải thích mọi chuyện

"Khi này thần có nhận được tin từ Thương Vân Lệnh gửi tới giáo chủ Âu Dương Thần có nói lại rằng lúc này ở Nguyên Quốc hoàng hậu Thiên Nhi đang uy hiếp bệ hạ người còn cầm theo một con dao sở dĩ giáo chủ không thể vào được bên trong là bởi vì bên trong đại điện Thiên Nhi hoàng hậu đã dùng mọi cách đóng mọi lối ra vào bên ngoài có thể ra được nhưng bên trong lại không thể vào được"

"Bệ hạ sao rồi, bệ hạ ra sao rồi" Nhục Hy cắn chặt môi nàng từ lâu đã nghi ngờ việc này Thiên Nhi rất yêu Từ Ngôn nàng ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho Từ Ngôn, lúc hần tới Bắc Thần Quốc nàng đã rất bất ngờ Thiên Nhi lại dễ dàng để hần tới tìm nàng như vậy ắt hẳn nàng ta đã có mưu đồ

Thật không dám nghĩ rằng nàng ta lại có thể làm một việc như vậy?

Dùng dao uy hiếp vua của một nước, nàng ta điên rồi sao?

Chẳng lẽ nàng ta không biết làm như vậy chính là đẩy bản thân vào con đường chết không đường lui sao

"Nhục Hy nương nương Âu Dương giáo chủ có nói bệ hạ bên trong không hề phản ứng lại người chọn cách im lặng thần không rõ mọi việc ra sao nhưng bệ hạ sau khi từ Bắc Thần Quốc trở về đã nhốt mình trong đại điện uống rất nhiều rượu đến mức tâm trí đảo điên, thái giám chỉ đi ra ngoài mang thuốc tới cho bệ hạ vậy mà ngay khi quay trở lại mọi việc đã thành ra như vậy"

Nhục Hy ôm đầu, tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, vành mắt nàng đã đỏ lên

Tất cả mọi chuyện là do nàng, nếu nàng quay trở về cùng hần mọi chuyện có lẽ đã khác, hần bây giờ đến cả việc chống cự lại hần cũng không làm được như là đã không còn muốn sống nữa Thiên Nhi đã không muốn để yên cho hần thì chỉ có cách giết chết hần mới khiến nàng ta hả dạ

Nếu như ngày hôm nay hần chết đi thì nàng nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân

Là nàng, chính là nàng đã đẩy hần ra nông nổi đó

Sai lầm nối tiếp sai lầm, ông trời bảo nàng phải làm sao

Thân thể nàng run lên, nàng rất sợ hãi nàng chưa từng sợ chuyện gì như vậy

Nàng tự hỏi Thiên Nhi nàng ta yêu hần đến như vậy sao có thể làm vậy với người nàng ta yêu

Đúng rồi, ngày hôm đó nàng ta có nói với nàng một câu trước khi nàng ra rồi đi

Nếu như cả đời này ta không thể có được Từ Ngôn thì không một ai có thể có được chàng ấy.

Thật sự.. không hề dám nghĩ tới chuyện này lại xảy ra nhanh đến vậy

Từ Hiến im lặng một lúc, Lưu Uy không thể biết hần đang suy nghĩ điều gì hần thở dài một tiếng Bắc Thần Quốc cách xa Nguyên Quốc hàng nghìn dặm nếu chỉ đi trong một ngày thì không thể tới nơi được chưa nói tới lúc này tính mạng của Mạc Từ Ngôn đang bị đe dọa nếu bây giờ đi thì sẽ không thể kịp

Mạc Từ Ngôn hần qua một đêm mà có thể đi tới được Bắc Thần Quốc nhất định là hần đã đi qua khu rừng đó trước đây Từ Hiến hần đã từng đi săn bắt chợt hần phát hiện ra được một khu rừng ở phía Bắc chỉ cần đi qua thì có thể thấy Nguyên Quốc ngay trước mắt hần từ lâu đã không đi lại khu rừng đó

"Bây giờ chỉ còn một cách tới Nguyên Quốc nhanh nhất đó chính là đi qua khu rừng ở phía Bắc tuy khu rừng đó rất tối tăm và nhiều thú dữ nguy hiểm nhưng chỉ có cách đó mới có thể tới Nguyên Quốc được" Từ Hiến lãnh đạm nói

"Bệ hạ khu rừng đó từ lâu đã không có ai qua lại hơn nữa trong đó còn rất nhiều thứ đáng sợ chưa nói tới có rất nhiều thú dữ thần e...."

"Không sao, chỉ cần có thể tới được Nguyên Quốc thì ta không sợ bất cứ điều gì cả" Nhục Hy đưa đôi mắt trong trẻo nhìn Lưu Uy trầm giọng nói

"Lưu Uy chuẩn bị quân binh và ngựa chúng ta sẽ xuất phát đến Nguyên Quốc ngay bây giờ, không còn thời gian nữa rồi"

"Tuân lệnh!" Lư Uy lập tức chạy ra bên ngoài thi hành mệnh lên

Từ Hiên ôn nhu nhìn Nhượng Hy hần chạm lên vai nàng "" Nhượng Hy đừng lo, ta đi cùng nàng""

Nhượng Hy ngạc nhiên ngược mặt nhìn Từ Hiên ""Tại sao lại muốn đi cùng ta chẳng sợ ta gặp nguy hiểm sao""

Hần lắc đầu, cười nhẹ một tiếng

"Tính khí của nàng ta rất hiểu một phần là lo lắng cho an nguy của nàng một phần là vì ta muốn ngăn cản Thiên Nhi việc làm của nàng ấy đi quá xa rồi nếu bây giờ tới nơi nàng chạy tới trước mặt Thiên Nhi nàng ấy sẽ chống cự lại thậm chí có thể làm thương Từ Ngôn chỉ có ta mới có thể thuyết phục được nàng ấy, có ta đi cùng có lẽ sẽ tốt hơn"

Nhượng Hy gật đầu "" Từ Hiên cảm ơn chàng""

Hần xoa đầu nàng đây là việc cuối cùng mà hắn có thể làm cho nàng về sau có lẽ sẽ rất lâu mới có thể gặp lại nàng hắn mong chỉ một lần cuối có thể khiến nàng được hạnh phúc sau đó sẽ rời đi vĩnh viễn không quay đầu lại

Hắn đã chấp nhận buông bỏ cũng đồng nghĩa với việc mối lương duyên của nàng và hắn đã chấm dứt

Nguyên một kiếp hắn luôn mong nàng được hạnh phúc bên cạnh nam nhân mà nàng yêu, vậy là đủ rồi.

"" Từ Ngôn tại sao chàng lại làm như thế với ta"" Thiên Nhi gào lên trong sự oán hận hắn đến tận cùng hai dòng lệ chảy ra mặn chát, lòng nàng như muốn nổi tung con dao trên tay nàng run lên

Vết máu trên cổ hắn lại một lần nữa chảy xuống, hắn thẫn thờ nhìn nàng hắn không nói với nàng dù chỉ một lời duy chỉ có ánh mắt nhìn nàng không rời nhưng lại vô tình đến không ngờ

Trong lúc này ngay cả khi hắn đã sắp chết hắn cũng không cầu xin nàng tha mạng cho hắn, hắn cũng không nói rằng hắn yêu nàng dù chỉ một lời chẳng lẽ câu nói xin nàng tha mạng và yêu nàng lại khó khăn đến thế sao. Chỉ cần hắn nói hắn yêu nàng, hắn không muốn chết nàng nhất định sẽ thả hắn ra nàng sẽ không làm hại đến long thể của hắn nữa

Từ Ngôn đánh rơi bình rượu trên tay xuống, tình cảm hắn dành cho nàng đã không còn, mạng sống này hắn đã không còn cần nữa thì sao hắn phải van xin nàng tha mạng, đối với hắn chết đi sẽ là tốt nhất chừng nào hắn còn sống là từng ấy đau khổ đeo bám hắn không buông tha cho hắn. Những lúc mờ mắt ra là đau thương là thấy nàng đang hạnh phúc ở cạnh nam nhân khác, thấy nhĩ tử của hắn và nàng gọi nam nhân khác là phụ hoàng thì vạn tiền xuyên tim cũng không thể đau đớn bằng nay đã có người hoàn thành ý nguyện của hắn cho hắn được chết đi thì sao hắn phải van xin nàng?

"Giết ta đi Thiên Nhi, nàng hận ta ta để cho nàng hận, nàng muốn ta chết ta nguyện ý chết dưới tay nàng cầm mũi dao đó xuyên thẳng trái tim ta lúc đó mọi chuyện sẽ kết thúc ta cũng không trách nàng"

"Chàng là Mạc Từ Ngôn, chàng là người đã hứa cả kiếp này sẽ ở bên cạnh ta chàng đã nói dù có chuyện gì xảy ra ta với chàng cũng sẽ không xa cách, chàng yêu ta chàng rất yêu ta cơ mà""

Đời này nàng chưa từng nghĩ nàng sẽ xuống tay với hắn, cũng chưa từng dám nghĩ bản thân sẽ làm hắn bị thương dù là một vết thương nhỏ, hắn là người này yêu nhất thế gian nhưng cũng là kẻ nàng hận nhất thiên địa ngay cả khi nàng biết hắn yêu Nhượng Hy nhưng nàng cũng chưa từng hận hắn hay oán trách hắn thậm chí còn nghĩ rằng chỉ cần nhượng hy rời đi hắn sẽ toàn tâm toàn ý ở bên nàng nhưng không....

Nàng đã sai rồi, hắn đã không yêu nàng thì chính là không yêu nàng hắn, hắn đã ném trái tim nàng xuống đất rồi chà đạp lên như thế chưa đủ sao lại còn muốn nàng phải thêm oán hận với hắn bằng cách giết chết hắn

Thiên Nhi đã không còn chút lí trí, sự oán hận căm phẫn đã hóa thành ngọn lửa lớn trong lòng nàng, nàng chấn rãnh nhìn Mạc Từ Ngôn

""Trả lại chàng ngày trước cho ta, trả lại Mạc Từ Ngôn của năm đó cho ta"" Nàng gào lên, cầm con dao nhỏ tiến thẳng tới chỗ Mạc Từ Ngôn

Chàng sẽ hối hận, chàng nhất định sẽ hối hận

Hắn nhắm mắt lại chờ đón cái chết kề cạnh, hắn buông lỏng tay xuống: Thiên Nhi, xin lỗi nàng..

Cánh cửa tửm cung bị phá vỡ ra một tiếng rung trời chuyển đất vang lên, Nhượng Hy lao nhanh như bay tới chỗ Thiên Nhi ôm lấy thân thể Thiên Nhi lại ghì chặt xuống đất Thiên Nhi mở to mắt nhìn Nhượng Hy trước mặt con dao rơi xuống đất vang lên một tiếng bi ai vô cùng

"Đủ rồi, dừng lại đi đừng khiến bản thân người trở nên như vậy nữa!" Nhượng Hy trầm giọng nói

Ông trời quả thực đã giúp nàng đến kịp nếu không tính mạng của Mạc Từ Ngôn lúc này e rằng đã không thể sống sót được

""Nhượng Hy đưa nàng ấy lại cho ta"" Thiên Nhi vẫn chưa thể bình tâm lại, nàng vô thức nhìn Từ Hiên bước vào sau cánh cửa đại điện, Nhượng Hy gật đầu để Từ Hiên đưa Thiên Nhi ra phía bên ngoài

Máu chảy xuống trên cổ hắn nhiều như vậy hắn vẫn bình thản nhìn nàng ở trước mặt, hắn vẫn chưa thể tin được những gì đang diễn ra trước mặt nữ nhân

hắn yêu nàng đang ở ngay trước mặt hắn vậy mà khi trông thấy nàng hắn lại chẳng thể nói được một lời nào, nàng quay lại nhìn hắn ánh mắt tuyệt đẹp ấy vẫn lãnh đạm nhìn nàng, vẻ mặt không chút lay động, ánh mắt đó luôn nhìn nàng hết lần này tới lần khác quay lưng với hắn, chĩa kiếm về phía hắn một cách tàn nhẫn, vậy mà hắn chưa một lời oán trách nàng

Là vết thương trong lòng hắn, là vết thương mà cả đời hắn không thể xóa bỏ càng xóa bỏ bao nhiêu thì trong lòng hắn càng đau gấp bội

Nàng chạy tới ôm lấy hắn, nước mắt giàn dụa chảy xuống không ngừng nàng ôm cổ hắn "" Từ Ngôn xin lỗi chàng, thật sự xin lỗi chàng xin lỗi đã làm vậy với chàng thật sự xin lỗi""

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng chút tàn dư của rượu còn sót lại khiến hắn mệt mỏi đến nỗi không thể nói được hắn đã vì nàng mà hành hạ bản thân nhiều ngày đêm không ngừng nghỉ đến lúc này thật sự hắn chỉ dám nhìn nàng. Nàng buông hắn ra hắn vẫn chăm chú nhìn nàng, lần đầu tiên trong đời có một người nhìn nàng dịu dàng đến như vậy, ánh mắt hắn không hề trách móc nàng cũng không nói tại sao nàng lại làm vậy

Hắn mỉm cười chạm tay lên mặt nàng, nếu đây chỉ là một giấc mộng thì hắn mong mình đừng bao giờ tỉnh lại, cuối cùng nàng đã quay về cuối cùng hai người chúng ta cũng không phải chia ly

Nhược Hy nắm chặt tay áo hắn nhất quyết không buông nàng cứ tưởng hắn đã chết nàng cứ nghĩ sẽ không thể gặp lại hắn được nữa, hắn ôm lấy nàng nước mắt nàng rơi xuống trên ngực ướt đẫm cả trái tim của hắn

Hắn vỗ vai nàng, nhẹ giọng nói "" Đừng khóc""

""Tại sao chàng không nói cho ta mọi chuyện, tại sao chàng lại im lặng mà quay trở về Nguyên Quốc, ta hận chàng, ta rất hận chàng Mạc Từ Ngôn""

Không mong nàng quay về chỉ mong nàng được bình yên dù có ra sao hắn cũng chấp thuận, chính hắn đã hết lần này tới lần khác buông tay nàng ra thì không thể có tư cách níu kéo nàng lại, hắn chạm lên môi nàng hơi thở nóng ran của hắn phả xuống mặt nàng, trong lúc này hắn chỉ dịu dàng nói với nàng một lời duy nhất

""Nhược Hy cảm ơn nàng, cảm ơn nàng vì đã quay lại"" Hắn gục xuống vai nàng về một mối tiền tụy lộ ra nhưng trong lòng lại rất hạnh phúc, hắn không chết đi, nàng quay trở về bên hắn

Phải chăng đó chính là mối lương duyên mà ông trời đã sắp đặt

""Từ Hiên, huynh mau bỏ ta ra"" Thiên Nhi cắn mạnh vào cánh tay của Từ Hiên, hắn khẽ nhủ mảy rồi thả tay nàng ra, lãnh đạm nói

""Thiên Nhi lâu rồi mới gặp lại nàng vậy mà nàng lại cắn tay thành ra thế này hay sao"" Cánh tay bị nàng cắn đến bật máu đưa ra trước mặt, nàng ngược mặt lên nhìn hắn hơn 3 năm qua Từ Hiên vẫn không chút thay đổi hắn vẫn là hắn của năm đó vẫn luôn nhìn nàng bằng ánh mắt quá dịu dàng đến vậy

""Từ Hiên, huynh làm gì ở đây món nợ giữa ta và Mạc Từ Ngôn còn chưa xong""

""Thiên Nhi nàng còn định cố chấp như vậy đến bao giờ""

Thiên Nhi bị lời nói lãnh đạm của hắn làm cho ngạc nhiên, nàng mở to mắt nhìn hắn thân thể đột nhiên run lên không ngừng

""Nàng dừng lại đi, mọi chuyện đã kết thúc rồi dù nàng có làm gì đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ mãi mãi không bao giờ có thể trở lại được như ngày trước đâu""

Thiên Nhi ôm mặt, nàng ngồi xuống nền đất lạnh "" Không, ta không tin đó không phải là sự thật, Từ Ngôn không thể làm vậy với ta.. không thể...""

""Nàng trước đây đã nói với ta những gì chẳng lẽ nàng đã quên rồi sao""

Nàng không trả lời hắn nước mắt cứ vô thức rơi xuống nàng không thể nhớ được bất cứ điều gì cả trong đầu nàng lúc này hoàn toàn trống rỗng, rất trống rỗng

""Nàng nói chỉ cần Mạc Từ Ngôn hạnh phúc nàng nhất định sẽ làm tất cả chỉ cần hắn được bình yên, nàng có nhớ không""

Thiên Nhi lặng lẽ gạt đầu một tay lau đi dòng nước mắt đang chảy xuống, Từ Hiên đi tới ôm lấy nàng hắn muốn truyền lại cho nàng tất cả những hơi ấm còn sót lại trong hắn dành cho nàng

""Trước đây khi ta chấp nhận từ bỏ nàng ta đã rất đau đớn thậm chí mãi về sau này cũng chẳng thể quên đi, rất đau khổ vẫn rất cố chấp yêu nàng rồi sau đó mới nhận ra chỉ cần nàng được hạnh phúc thì buông bỏ nàng cũng chẳng sao cả nàng đã chọn Từ Ngôn nghĩa là nàng yêu hắn, chỉ có bên hắn mới khiến nàng hạnh phúc vậy thì tại sao ta phải cố chấp yêu nàng để rồi tự mình đa tình đau khổ""

""Đến hôm nay cũng vậy nàng muốn hắn được hạnh phúc thì việc tốt nhất nàng có thể làm cho hắn chính là buông bỏ mọi chấp niệm với hắn, chỉ có Nhược Hy mới có thể đem lại cho hắn hạnh phúc thời gian sẽ khiến nàng quên đi mọi điều giống như ta vậy đã rất khó khăn đã rất đau đớn nhưng cuối cùng cũng đã làm được rồi""

""Thiên Nhi đừng cố chấp, hãy quên đi ta cầu xin nàng""

Hắn lúc nào cũng ôn nhu như vậy, chưa từng lớn tiếng với nàng dù chỉ một chút nỗi đau hắn ôm trong lòng bao nhiêu năm cuối cùng nàng cũng đã thấu hiểu, thì ra yêu một người lại đau đớn như vậy thì ra khi biết rằng người đó không còn yêu mình nữa bản thân lại tuyệt vọng đến vậy

""Từ Hiên, ta hiểu rồi""

Hắn xoa đầu nàng để nàng bình tâm lại, chưa từng nghĩ sẽ gặp lại nàng ở trong hoàn cảnh này cũng chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy nàng trong hoàn cảnh giống hần của ngày trước

""Cả hai chúng ta đều đau khổ, đều phải buông bỏ đi người chúng ta không muốn buông nhưng nếu cố chấp cả ta và nàng sẽ đau khổ, còn nếu buông bỏ thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu đời này Mạc Từ Ngôn không phải định mệnh của nàng thì nhất định sẽ có người xứng đáng với nàng hơn hẳn rất nhiều""

Thiên Nhi gật đầu, Từ Hiên bật cười ""Nữ nhân bé nhỏ của ta sau này sẽ không còn gặp lại nàng nữa nàng nhất định phải sống tốt, nàng nhất định phải cười thật nhiều nàng đã hiểu chưa""

""Cảm ơn chàng, thật sự rất cảm ơn chàng""

""VẬY TA ĐI ĐÂY""

Cả đời này ta luôn mong nàng được hạnh phúc, chưa một phút giây nào dám mong nàng sẽ đau khổ cho dù nàng từng tàn nhẫn với hắn, cho dù cả một đời hai người không thể ở cạnh nhau nhưng yêu là yêu mãi mãi không thể thay đổi được

""TỪ HIÊN, TẠM BIỆT MONG RẰNG MỘT NGÀY SẼ TRÙNG PHÙNG ĐẾN LÚC ĐÓ CHÀNG KHÔNG ĐƯỢC QUÊN TA, ĐƯỢC KHÔNG""

""NHẤT ĐỊNH LÀ VẬY"" Hắn khẽ cười rồi rời đi, sau ánh mặt trời sáng rực chiếu thẳng vào gương mặt anh tuấn của một vị đế vương đẹp tựa hoa đào, cả một đời u mê, cả một đời không thể có được người chàng yêu

2 lần buông bỏ, 2 lần chìm đắm trong đau khổ đến cuối cùng cũng có thể thoát ra, nếu có lương duyên được gặp lại định mệnh nhất định ta sẽ nói rằng

Khó khăn lắm mới có thể gặp được nàng, đời này nàng phải gả cho ta....

3 năm sau

""BỆ HẠ GIÁ LÂM, NGƯỜI ĐÃ THIẾT TRIỀU VỀ RỒI SAO"" Đại tổng quản cung kính nói

Đại tổng quản thấy Mạc Từ Ngôn tìm kiếm xung quanh liền bật cười, khẽ nói

""Điện hạ đang tìm hoàng hậu nương nương với thái tử phải không""

Hắn khẽ gật đầu

""NGƯỜI ĐANG Ở VƯỜN UỶN NHƯỢNG TRÔNG COI THÁI TỬ HỌC, HAI NGƯỜI ĐÃ Ở ĐÓ TỪ RẤT LÂU RỒI""

Hắn đi tới vườn uyển nhượng, mùi hương của phù dung thơm ngát lan tỏa khắp trong cung thì thoảng có gió của phương bắc thổi đến rất dễ chịu

""HOÀNG NHỊ THAM KIẾN PHỤ HOÀNG""

""TỪ KHIẾT, CON ĐANG HỌC BÀI SAO CÒN MẪU HẬU ĐANG Ở ĐÂU""

Từ Khiết chỉ tay về phía bàn ngọc ở phía sau gốc đào lớn, nàng đang ngủ ngon giấc ở phía sau gốc đào đến mức không biết chuyện gì đang xảy ra, Từ Ngôn mỉm cười liền ra hiệu cho Từ Khiết yên lặng để hắn đi tới cạnh nàng, tiếng bước chân đi chuyển rất nhẹ nhàng đến cạnh nàng hắn chỉ vừa chạm tay vào người này, ánh mắt tuyệt điểm sắc lạnh mở ra nhìn hắn một cách chế giễu

""CHÀNG ĐỊNH LÀM GÌ TA, TƯỜNG TA KHÔNG BIẾT SAO""

""HOÀNG HẬU CỦA TA NÀNG CÒN ĐỊNH NGỦ ĐẾN BAO GIỜ""

""PHỤ HOÀNG, MẪU HẬU HAI NGƯỜI ĐÊM QUA Ở ĐẠI ĐIỆN VẪN CHƯA ĐỦ HAY SAO"" Từ Khiết khẽ nhún mày nhìn hai người đáng ghét của nó chẳng khác gì Mạc Từ Ngôn ngày trước, thần thái lãnh đạm vô cùng vô cùng giống hệt như hắn đến mức hắn phải bật cười

""THẬT LÀ KHÔNG NÓI NỔI VỚI HAI NGƯỜI""

END.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Ngoại truyện 1: âu dương thần - diệp tử (thiên mệnh của ta và chàng)

Trên thế gian này đã định sẵn hai vạch ranh giới rõ ràng đó là kẻ có địa vị quyền lực cao quý và người thấp cổ bé họng hoàn toàn không có chút địa vị trong thiên hạ

Đó là nàng và hắn: Âu Dương Thần và Diệp Tử

Hắn là kẻ mạnh nhất thiên hạ, hắn là giáo chủ cao quý của Thương Vân Lệnh một tổ chức sát thủ đứng đầu Thiên Sơn Trùng Quốc mọi quyền lực đều ở trong tay hắn Thương Long Lệnh, Phong Vân Lệnh và vô số các tổ chức sát thủ trong ngũ quốc mạnh đến đâu cũng không bằng một phần Thương Vân Lệnh bất kể kẻ đứng đầu là ai khi nghe tên Âu Dương giáo chủ đều phải kính sợ, nể phục nếu như ai chống lại hắn coi như kẻ đi tìm chỗ chết. Trong thiên hạ luôn luôn có một câu không cần biết là ai kẻ nào dám làm hắn tức giận, dám cả gan trêu đùa hắn thì đều phải chết

Hắn băng lãnh, hắn tuyệt tình, hắn tàn nhẫn hắn chưa từng sợ bất kể một ai trong thiên hạ hắn đối với Mạc Tử Ngôn là sự kính trọng và nể phục hoàn toàn không có một từ "sợ" các đế vương của ngũ quốc đều nể trọng hắn bởi lẽ họ biết hắn là một kẻ không dễ động vào, họ biết hắn đối với Mạc Tử Ngôn chỉ là sự kính trọng của một vị vua và một kẻ dưới quyền. Bạch Tử năm đó đã suýt chết dưới tay Âu Dương Thần kể từ lúc đó bất cứ ai ở đâu chỉ cần chạm mặt Âu Dương Thần, Bạch Tử đều không dám chêu đùa thậm chí còn né tránh ánh nhìn của hắn.

Hắn nội công thâm hậu, bất kể loại võ thuật, kiếm thuật nào khó đến mấy cũng không làm khó được hắn

Hắn tinh thông địa lý, một nhát kiếm của hắn cũng đủ giết hàng trăm mạng người mà không ghê tay

Không chỉ vậy về anh tuấn của hắn đủ để mê hoặc tất cả nữ nhân ở Thiên Sơn Trùng Quốc, hắn đẹp tựa hoa đào ngũ quan thanh tú mọi thứ đều vô cùng hoàn hảo mê hoặc yêu ma trong thiên hạ thứ tuyệt đẹp nhất chính là đôi mắt của hắn, thứ khiến bất kể là ai nhìn vào đều muốn nhìn lại một lần nữa cho dù có chết đi cũng tuyệt đối không hối hận. Đôi mắt của hắn mang màu tím lạnh lẽo, đôi mắt đó mang vẻ u tối, băng lãnh tuyệt tình khi nhìn vào mọi thứ thật đáng sợ hiện hiện trong mắt hắn cho dù vậy cũng tuyệt đối không thể không nhìn được.

Không một ai trên thế gian này biết, trong lòng hắn có ai? Một con người tuyệt tình cực độ và anh tuấn đến mức mê hoặc ma quỷ thì hắn có thể yêu ai, nữ nhân nào được hắn để vào trong mắt. Nếu như một kẻ nào đó may mắn được hắn đặt vào trong mắt thì kẻ đó chính là nữ nhân may mắn nhất thế gian này

Mọi chuyện về hắn đều không ai biết chỉ biết rằng Âu Dương Thần từ trước đến nay hắn chưa hề vào thanh lâu, các điểm cũng chưa từng để nữ nhân nào ngã vào lòng, cũng chưa từng tự nguyện ôm nữ nhân nào vào trong lòng. Khi hắn đi làm nhiệm vụ các huynh đệ trong Thương Vân ở bên dưới uống rượu còn hắn ngồi đọc sách trong phòng, hắn thích sự yên tĩnh lại càng không thích nữ nhân nhưng nữ nhân duy nhất được ở bên cạnh hắn chính là Ninh Phong - cánh tay phải đắc lực của hắn, không biết hắn đối với nàng ra sao chỉ biết hắn đối với nàng chính là muốn bảo vệ nàng, muốn đem những thứ tốt đẹp nhất đến cho nàng, bất kể là ai động đến nàng thì mạng sống của kẻ đó hắn ném cho chó nhai.

Diệp Tử nàng là nữ đệ tử ưu tú của môn phái Bách Hoa Môn, thông thạo võ thuật, kiếm thuật tuyệt đỉnh, nội lực thâm hậu hơn nữa lại còn là nữ nhân đầu tiên của Nguyên Quốc nhiều năm liền đứng đầu bảng vàng Thiên Cơ nàng chưa từng biết sợ hãi cũng chưa từng nể phục trước bất kỳ một ai, tính khí băng lãnh cao ngạo thứ liên kết giữa nàng và hắn chính là đôi mắt của hắn và nàng, chúng đều mang màu tím lạnh lẽo, u tối, tàn nhẫn, tuyệt tình không biết kiếp trước đã lịch kiếp gặp nhau thế nào vậy mà kiếp này lại mang đôi mắt giống nhau nhìn qua như một

Nhưng đối với nàng lại khác đôi mắt của hắn từ khi sinh ra đã vậy bất kể có ra sao cũng không thể thay đổi được còn nàng chính vì quá khứ đau thương, chính vì nỗi đau đớn bị ai của năm đó đã biến nàng trở thành một kẻ như ngày hôm nay

Nàng không có người thân, cũng không có bạn bè một mình đơn độc đến khi bản thân tương trùng như nàng đã có tất cả mọi thứ thì những thứ đó đều lần lượt rời xa nàng, người nàng yêu nhất phản bội lại niềm tin của nàng, sự phụ vì bảo vệ nàng mà vĩnh viễn trở thành một phế nhân, Tiểu Dương, Mặc Dung, Tích Y Đồng Dao những huynh muội thân cận của nàng vì chuyện đó mà quay lưng lại với nàng chỉ trong một đêm đã không còn một ai, ánh mắt của huynh đệ đồng môn luôn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ, chế giễu, khinh miệt đều muốn đuổi nàng rời khỏi Bách Hoa Môn

Từ khi đó nàng không thể cười, cũng không thể khóc trái tim đã khô kiệt, tên phản bội nàng hắn đã rời đi vĩnh viễn không quay đầu lại, đôi mắt trong veo thuần khiết của nàng đã bị hắn biến thành u tối, lạnh lẽo nàng oán hận hắn, cả đời không thể tha thứ cho hắn.

Tình yêu là gì? Tại sao đối với nàng lại tàn nhẫn như vậy chỉ trong một đêm mà lấy đi tất cả tình thương dành cho nàng, ông trời đang muốn chêu đùa nàng sao?

Nàng tự tay dùng thanh kiếm chém vào cánh tay mình với lời thề

Nếu kiếp này Diệp Tử ta còn yêu bất cứ một ai nữa thì lúc đó ta đã phản bội lại sự phụ, phản bội bản thân ta đến khi đó thanh kiếm này ta sẽ tự kết liễu đời mình

Trái tim ta đã đông băng nhiều năm trước đã ném xuống hồ băng thiên trượng vạn năm chìm dưới làn nước lạnh buốt tâm can ta tê liệt mọi thứ với ta đã không có ý nghĩa gì nữa

Yêu sao? Ta không cần...

Một kẻ với lời thề kiếp này không thể yêu bất kì một ai

Một người tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không động lòng với nữ nhân

Bên cầu nại hà, dưới vong xuyên, trên thiên cử chúng ta đã gặp nhau ở đâu.

Mỗi lương duyên nghiệt ngã đã kéo nàng lại gần hần, làm thế nào cũng không thể thoát nổi

Ta không tin vào định mệnh cũng không tin vào tình ái, vậy mà hai người chúng ta quá khác xa nhau

Địa vị, khoảng cách, ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau lại vô tình gặp nhau? Liệu đó có phải là định mệnh?

""Nương nương, người vừa nói gì thần nghe không hiểu"" Diệp Tử mở to mắt nhìn Nhượng Hy, nàng không tin vào những gì mình vừa nghe thấy

Nhượng Hy thờ dài một tiếng, chăm chú nhìn Diệp Tử nói

""Từ hôm nay người sẽ không cần ở lại Ngự Linh Cung chăm sóc cho ta nữa cũng không cần trở về Bách Hoa Môn sau ngày hôm nay người sẽ tới Thương Vân Lệnh cùng Âu Dương Thần và sẽ cùng hần đi làm nhiệm vụ ở Thiên Sơn Trùng Quốc này""

""Không cần trở về Bách Hoa Môn? Nương nương người đang nói gì vậy hơn nữa lại còn bắt thần rời khỏi người""

Nhượng Hy cầm trên tay chén trà nóng, nàng khẽ cười một tiếng

""Không cần phải ngạc nhiên đến vậy đâu, ta đã trở thành hoàng hậu lại sắp hạ sinh thái tử không thể cứ làm phiền đến người ngày ngày đi lại trong cung một cách vô ích như vậy hôm qua khi ta và bệ hạ ở đại điện có nói sẽ để người quay lại Bách Hoa Môn nhưng Âu Dương Thần hần đã ngăn cản, hần nói ta nên để người đến Thương Vân Lệnh một người ưu tú như người không thể ở mãi trong Bách Hoa Môn được, người nên đi cùng hần mọi thứ trong thiên hạ người còn chưa biết hần sẽ để người biết""

""Nhưng nương nương thần không muốn tới Thương Vân Lệnh cả đời chỉ muốn bên cạnh người và thái tử điện hạ hơn nữa thần còn là đệ tử của Bách Hoa Môn sao có thể rời đi như vậy được không được đâu thưa nương nương"" Diệp Tử cắn răng quỷ xuống trước mặt Nhượng Hy

Nàng thật sự không hề muốn bước chân đến Thương Vân Lệnh dù chỉ một chút, nơi đó không dành cho nàng càng là nơi mà nàng không nên đến

Nàng không có mượn hần nhiều lời, nàng với hần cũng đâu thân quen, cũng không có chút cảm giác.

Nàng nhất định sẽ không tha thứ cho hần, tên khốn Âu Dương Thần

Đâu ai khiến hần nói năng lung tung như vậy?

""Ngày hôm qua sau khi ta và bệ hạ đã đồng ý với Âu Dương Thần sẽ để người đi hai người chúng ta đã cho gọi sư phụ Mã Lưu vào cung để nói chuyện với ông ấy, ông ấy đã đồng ý để người gia nhập Thương Vân Lệnh ông ấy nói không muốn người quay lại Bách Hoa Môn với tình trạng như vậy huynh đệ trong môn bất đồng nay Âu Dương Thần lại nói với ông ấy hần nhất định sẽ chăm sóc và bảo vệ cho người điều đó khiến ông ấy chấp thuận để người rời khỏi Môn""

Vành mắt của Diệp Tử đã đỏ lên, nàng cúi gập đầu xuống nhất thời không biết nói gì

Nàng chưa từng nghĩ sẽ rời xa sư phụ, sư phụ bị nàng hại tới không thể đi lại, nàng còn phải chăm sóc người sao có thể vô ơn mà rời đi? Họ ghét nàng thì đã sao nàng chỉ cần mình sư phụ ngoài ra không cần ai cả.

Nàng ngược lên nhìn Nhượng Hy run run nói ""Nương nương cho dù sư phụ có nói vậy nhưng thần vẫn không thể rời khỏi sư phụ được, thần phải chăm sóc cho người""

Nhượng Hy mỉm cười đỡ Diệp Tử đứng dậy, lau đi giọt lệ ở đuôi mắt nàng

""Về chuyện đó người không phải lo, sau khi người tới đó rồi ta và bệ hạ sẽ để cho Quốc Thần Y chữa khỏi bệnh cho ông ấy Quốc Thần Y hiện tại đã có thể tìm ra loại thuốc giúp ông ấy có thể đi lại như trước, vậy nên người đừng lo""

""Nhưng thần...""

""Diệp Tử người nghe ta tới Thương Vân Lệnh, cả đời này Nhượng Hy ta mắc nợ người ta muốn người được hạnh phúc, ta có thể cho người mọi thứ người cần năm đó nếu không có người thì lúc này ta đã không ở tại nơi này cùng bệ hạ chào đón thái tử chào đời vậy nên ta mong người sẽ để ta thực hiện lời hứa này của ta""

Ngày hôm qua Nhưc Hy đã thấy ánh mắt của Âu Dương Thần khi nói về Diệp Tử hân mong muốn có được Diệp Tử ở cạnh, hân đã thuyết phục cả nàng cả Tử Ngôn và sư phụ Mã Lưu để đem nàng tới Thương Vân Lệnh, hân trước giờ chưa từng nhiều lời mọi chuyện không phải của hân hân đều không tham gia vào nay lại vì Diệp Tử mà làm nhiều điều đến vậy, phải chăng là vì trong lòng hân đã có Diệp Tử?

Nếu thật sự là như vậy thì nàng sẽ tác thành cho cả hai người họ.

"Thần tuân lệnh" Diệp Tử quỳ xuống, nàng đưa hai tay ra trước mặt cung kính nhận lệnh

Không làm khó nương nung, nàng cũng không muốn kháng lệnh, tới thương vận lệnh rồi tìm cách quay lại Bách Hoa Môn sau cũng không sao.

"Đồ đặc của ngươi đã được đại tổng quản để trước Ngự Linh Cung, Âu Dương Thần hân đang trở ngươi ở bên ngoài, ngươi mau đi đi"

Diệp Tử dường như không muốn rời đi, nàng liền nói

"Sau này thần có thể trở về cung thăm người được chứ"

"Luôn luôn hoan nghênh ngươi quay lại Thiên Từ Thành" Nhưc Hy khẽ cười

"Nương nung, người bảo trọng thần xin cáo từ"

"Thượng lộ bình an, Diệp Tử"

Diệp Tử xoay người rồi đi nàng cầm đồ đặc cùng với bảo kiếm khoác lên vai rồi rời đi khi nàng tới cổng thành luyến tiếc quay đầu lại nhìn một lúc rồi cũng rời đi

"Cuối cùng cũng chịu ra rồi sao" Âu Dương Thần cao ngạo ngồi trên lưng ngựa lạnh giọng nói

Bao nhiêu sự tức giận ngập tràn trong đầu nàng bất chợt nổ tung, nàng lớn tiếng với hân ánh mắt đầy sự tức giận

"Tên khốn kiếp, ngươi có thù oán với ta sao ta không hề muốn tới thương vân lệnh một chút nào vậy mà chỉ vì ngươi mà ta phải tới đó ngày ngày đụng mặt với ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ thích sao"

Mặc Dương tròn tròn mắt nhìn Diệp Tử đang mắng chửi Âu Dương Thần trong lòng hân đầy kinh sợ

Nữ nhân này nàng ta không sợ mất mạng hay sao? Dám lớn tiếng với giáo chủ, đúng là không còn muốn sống nữa hơn nữa lại còn si nhục Thương Vân Lệnh chúng ta.

Âu Dương Thần hân khẽ cười, lấy lại ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng "Mau lên ngựa đừng nhiều lời"

"Ngươi, mau xuống ngựa ta tự cưỡi ngựa được" Nàng chỉ tay về phía Mặc Dương ra lệnh

"Nhưng ta..."

Âu Dương Thần tức giận, ánh mắt hân tối lại lập tức rời đi trước, nàng dùng lực ngồi lên lưng ngựa ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo

"Cô nương, cô cưỡi ngựa được sao"

"Ta là ai chứ, đừng xem thường ta ta không phải một nữ nhân bình thường đâu, chúng ta đi"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ngoại Truyện 1: Âu Dương Thần - Diệp Tử : Gia Nhập Thương Vân Lệnh

Nàng và Mặc Dương dừng trước cổng vào Thương Vân Lệnh, nàng nhảy xuống ngựa ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, Mặc Dương nhìn ánh mắt của Diệp Tử đến mức phải bật cười thật ra từ khi mà hân trông thấy nàng đã nhìn ngay vào đôi mắt màu tím tuyệt đẹp ấy nó quả nhiên rất giống với giáo chủ nếu người ngoài nhìn qua không biết chừng sẽ tưởng họ là huynh muội của nhau.

"Ngươi cười cái gì" Diệp Tử nhú mày nhìn Mặc Dương

"Không có gì, chỉ là ta thấy đôi mắt của cô nương rất giống với giáo chủ" Mặc Dương che miệng cười xua tay trước mặt

"Mau vào thôi!" Diệp Tử nói xong lạnh lùng đi vào trước cánh cổng lớn mở ra trước mắt nàng khi bước vào bên trong Thương Vân Lệnh mang không gian khác xa với bên ngoài một rừng cây lớn thật đáng sợ còn khi đã bước vào trong phong cảnh đẹp đẽ, mê hoặc lòng người trước đây nàng đã từng vào một lần cứ ngỡ đó chính là lần cuối cùng nhưng lại không ngờ sẽ có ngày được quay trở lại nơi này

Nàng dừng chân lại tại rừng đào ngắm nhìn chúng một lúc, nếu đã tới đây rồi thì nhất định sẽ ở trong rừng đào này ở nơi này nàng không quen ai cũng không có bạn bè hơn nữa lại không có sự phụ ở cạnh ngày ngày trò chuyện cùng người chỉ có rừng đào này....

Mặc cho nỗi đau năm đó và rừng đào này có mối liên kết với nhau, có người đã từng hứa nhất định sẽ đi tìm cho nàng rừng đào này, có người đã từng hứa nàng và hắn sẽ cùng nhau kết duyên dưới rừng đào này bao năm qua nàng chưa từng quên đi lời hứa đó của hắn nhưng vẫn không thể ghét bỏ rừng đào này được, tuyệt đối không thể.

"Vị cô nương đây là Diệp Tử" Một nam nhân bận y phục màu đen đi về phía nàng, Diệp Tử quay người lại nhìn nghe qua giọng nói của hắn cũng đủ biết hắn là một người lãnh đạm hoàn toàn không chút cảm xúc khi nhìn người đối diện

"Là ta" Diệp Tử khẽ gật đầu

"Xin cô nương đi theo ta, giáo chủ đang chờ cô mọi người trong Thương Vân Lệnh đang ở trong chính sảnh chờ cô tới" Người đó cúi người trước mặt Diệp Tử cung kính nói

"Được, người đi trước ta sẽ theo sau"

"Vâng"

Diệp Tử đi theo hắn đi vào sâu bên trong Thương Vân Lệnh tới nơi hắn dừng chân lại chăm chú nhìn Diệp Tử nói

"Chỉ cần mở cánh cửa này ra trước mặt cô nương sẽ là giáo chủ ta nghe nói giáo chủ đã chấp nhận cho cô tham gia vào Thương Vân Lệnh điều này khiến ta rất ngạc nhiên bởi vì từ trước đến nay việc gia nhập vào thương vân lệnh là rất khó mọi người trong thương vân đều có những khả năng khác người thường ta không biết cô nương là ai cũng không biết nội công của cô nương lớn mạnh thế nào chỉ bằng sau này mong được cô nương chỉ giáo, ta xin lui"

Người đó dứt lời xong liền rời đi chỉ còn lại nàng đứng một mình tại đó, cảm giác lo sợ bao bọc xung quanh nàng điều này đến với nàng thật sự rất bất ngờ nàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày sẽ là một sát thủ bậc cao trong Thương Vân Lệnh cũng chưa từng nghĩ tới việc nàng sẽ có thêm bất kì một huynh đệ đồng môn nào khác ngoài những kẻ đã quay lưng lại với nàng.

Không ai cần nàng cả, cũng không ai thích nàng

Vậy thì sao nàng phải bận tâm đến những điều đó, mọi chuyện đã xảy ra trước mặt ngoài cách phải đối diện trực tiếp với nó thì không còn cách nào khác cả

Nàng mở cánh cửa phía trước mặt ra trước mặt nàng là chính sảnh rất lớn trong thương vân đằng xa kia ở trước mặt nàng là Âu Dương Thần hắn đưa mắt nhìn nàng vô cùng lãnh đạm, đáng vẻ của hắn khi ngồi trên chiếc ghế lãnh chủ tựa như là một kẻ sinh ra để dành cho vị trí đó, hắn quả thực rất bá đạo, khí chất bao quanh hắn mạnh mẽ đến cực độ nàng nhủ thầm nhìn hắn, hắn trong giây phút đó khẽ mỉm cười với nàng trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ mà nàng không thể thấu hiểu được

Cuối cùng cũng có được nàng, Diệp Tử

Diệp Tử hít thở một hơi thật mạnh lấy hết sức lực để đi vào bên trong khi nàng bước đến trước mặt hắn có thể cảm nhận được tất cả mọi người đang chăm chú nhìn nàng không nguôi, không ai nói một lời lặng lẽ nhìn nhau không gian xung quanh khiến nàng thở không thông. Ninh Phong nàng ta vừa trông thấy nàng đã lập tức lên tiếng, về mặt vô cùng ngạc nhiên

"Đương Thần, ta nhớ rằng chàng đã nói với ta ngày hôm nay chàng sẽ cho một người mới gia nhập Thương Vân tại sao nàng ta lại xuất hiện ở đây... không lẽ..."

Hắn chống tay lên mặt bàn nhìn mọi thứ xung quanh, lãnh đạm nói

"Từ ngày hôm nay Diệp Tử sẽ gia nhập Thương Vân Lệnh với tư cách là người bên cạnh ta tức là mỗi nhiệm vụ của ta đều sẽ có nàng ấy đi cùng, nàng ấy chỉ là người mới nên nội công và sát lực không thể bằng các người nhưng thời gian sau này khi nàng ấy ở đây tự tay ta sẽ dạy nàng ấy tất cả đến lúc đó sẽ không còn gì phải lo lắng nữa rồi"

"Đương Thần, chàng đang nói gì vậy?" Ninh Phong dường như không thể tin vào những gì nàng vừa nghe

Nàng ta cùng hắn đi làm nhiệm vụ, cùng nhau phiêu bạt thiên hạ sao?

Tại sao lại là nàng ta, người luôn đi cùng hắn là nàng cơ mà

Người cùng hắn trải qua biết bao gian khổ, cùng hắn vượt qua cái chết để hoàn thành nhiệm vụ chính là nàng cơ mà?

Mọi chuyện đã làm cùng nhau như vậy sao hẳn lại có thể dễ dàng cho một người lạ vào thay vị trí của nàng

Diệp Từ tròn tròn mắt nhìn Âu Dương Thần, nàng nắm chặt tay lại

Cái gì? Cùng hẳn, hẳn nói nàng sẽ đi theo hẳn làm nhiệm vụ sao, chuyện phi lý này sao lại có thể xảy ra được

Mọi người trong thương vân bất chợt xôn xao họ nhìn nhau tựa như không hiểu chuyện gì bất kể là ai trong đây cũng đều biết giáo chủ và Ninh Phong là không thể tách rời mỗi nhiệm vụ mà giáo chủ làm đều là những việc chỉ cần sơ xảy một chút là có thể cướp đi sinh mạng ngay cả Mặc Dương và Dao Dung hai người đó chỉ đứng sau Ninh Phong một chút về kiếm thuật, võ công và cả sát lực vậy mà cũng không dám đi cùng giáo chủ bởi vì họ biết ngoài Ninh Phong ra sẽ không ai có thể cướp lại sinh mạng của giáo chủ từ cõi chết trở về

Năm năm trước và ngay cả bây giờ cũng vậy, Ninh Phong một nữ nhân xuất quỷ nhập thần nàng ấy không sợ cái chết ngay cả loại độc được như thiên liên tam cũng không làm khó được nàng ấy thì còn có gì có thể làm khó được nàng ấy, một người một lòng vì giáo chủ như vậy, một người năm lần bảy lượt cứu mạng giáo chủ như vậy ai có thể qua được nàng ấy.

Không một ai cả

""Đương Thần, nàng ta chỉ là kẻ vừa gia nhập thương vân lệnh hơn nữa chúng ta còn chưa biết võ công và kiếm thuật của nàng ta ra sao thì sao có thể để nàng ta đi làm nhiệm vụ cùng chàng chuyện đó là không thể"" Ninh Phong đi đến trước mặt hẳn, vẻ mặt đầy lo sợ xen lẫn tức giận

Hắn có phải là Âu Dương Thần mà nàng biết không, hẳn đã ra quyết định mà không chút suy nghĩ Âu Dương Thần nàng biết trước đây là một người luôn cân trọng trong từng suy nghĩ bất kể điều gì hẳn nói ra đều là hoàn thành được, thậm chí còn vượt cả những gì mọi người tưởng tượng ra. Chẳng lẽ hẳn đã hoàn toàn bị nữ nhân đó mê hoặc đến đảo điên tâm can rồi.

""Giáo chủ xin người hãy xem xét lại, việc người đưa Diệp Từ gia nhập chúng thần rất hoan nghênh nàng ấy trở thành một thành viên trong số chúng ta nhưng về công lực về mọi mặt chúng thần chưa biết nên điều này quả nhiên là không thể, thủ lĩnh luôn một lòng đi theo người và lại chỉ có thủ lĩnh mới có thể cùng người hoàn thành tốt nhiệm vụ ngoài ra không còn ai nữa cả, giáo chủ xin hãy xem xét lại"" Dao Dung quỳ xuống nền đất, nàng đưa hai tay ra trước mặt cung kính nói

""Đúng vậy xin giáo chủ hãy xem xét lại"" Tất cả mọi người cùng nhau quỳ xuống trước mặt hẳn

Diệp Từ đứng chôn chân lại nàng chẳng biết phải nói gì cho phải, trong lòng nàng cũng rất đồng lòng với suy nghĩ của Dao Dung nàng không hề muốn đi theo hẳn nghĩ tới việc chỉ cần ngày nào cũng phải chạm mặt hẳn đã khiến nàng chán nản, mệt mỏi. Nàng điều không muốn a

""Ta biết ngoài Ninh Phong ra sẽ không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ cùng ta được nhưng đạo gần đây nhiệm vụ của Ninh Phong tăng lên rất nhiều, nàng ấy phải đi rất nhiều nơi rất khó quay về để đi làm nhiệm vụ cùng ta hơn nữa ta muốn nàng ấy được nghỉ ngơi, ta tự lo được cho bản thân ta để ngồi lên được vị trí này ta đã trải qua những chuyện mà chỉ là trong giấc mộng các ngươi cũng không dám mơ tới nên việc ta để Diệp Từ đi cùng ta là quyết định của ta, nhất định sẽ không thay đổi""

Diệp Từ khoanh tay, nàng cười nhạt ánh mắt sắc lạnh nhìn hẳn

Thì ra đó mới chính là tính kế của hẳn, hẳn quả nhiên là lo lắng cho Ninh Phong không muốn nàng ấy mệt mỏi nên mới dễ dàng để nàng đi, một kẻ như hẳn thật không thể coi thường mọi chuyện hẳn suy nghĩ đều có tính toán cả. Âu Dương Thần, người trong thiên hạ đồn thổi chuyện ngoại và Ninh Phong có tình ý quả thực là không sai chẳng qua ngoại không chịu ra mặt với nàng ấy mà thôi.

""Đương Thần, ta chỉ đi vài ngày sau đó sẽ trở về ta không mệt mỏi cũng không có quá nhiều nhiệm vụ nên..."

""Ninh Phong, nàng phải nghe ta việc ta đưa nàng ấy cùng đi sẽ giúp nàng ấy trở thành một sát thủ giỏi chẳng lẽ nàng muốn để thiên hạ đồn thổi rằng Thương Vân Lệnh cho một kẻ yếu ớt gia nhập môn trở thành một sát thủ giỏi sao"" Ánh mắt hẳn nhìn Ninh Phong đầy ôn nhu, dịu dàng ngay cả khi nàng ấy nhất quyết không nghe lời hẳn cũng không một lời tức giận đối với nàng

""Được... được rồi ta sẽ nghe chàng"" Giọng Ninh Phong yếu dần sau đó liền nhìn Diệp Từ bằng ánh mắt tức giận đầy khinh ghét, Diệp Từ có thấy cũng như không nàng thờ dãi một tiếng nàng ta đã không mấy ưa nàng nay lại đối đầu cùng nàng ta, thật mệt mỏi

""Âu Dương Thần, ta muốn ở trong rừng đào của giáo chủ"" Diệp Từ bất chợt lên tiếng, vẻ mặt lãnh đạm không chút cảm xúc

""Diệp Từ nàng có thể ở cùng Dung Dao không cần đến vườn đào"" Hẳn lên tiếng phản kháng, chữ chữ tựa hàn băng

""Ta không thích, ta muốn tới vườn đào xin hãy cho phép ta đó là nơi duy nhất trong Thương Vân Lệnh mà ta muốn tới""

""Nàng..."

""Giáo chủ trong vườn đào của người cạnh đó chẳng phải cũng có nơi ở hay sao, nàng ấy đã không thích ở cùng Dao Dung chi bằng để nàng ấy tới căn nhà tranh đó ở có lẽ sẽ tốt hơn""

""Mặc Dương, ngoại dẫn nàng ta tới vườn đào tùy ý cho nàng ta sử dụng""

""Vâng""

""Mọi người có thể rời đi được rồi""

Diệp Từ lạnh lùng đi theo Mặc Dương ra ngoài không nói một lời, nàng không biết rằng đằng sau lưng nàng luôn hiện hữu ánh nhìn của hắn, hắn vốn đi để nàng ở phòng Dung Dao vì nơi đó sát nơi ở của hắn chỉ cần mở một cánh cửa cũng có thể đi qua. Hắn không biết nàng đang suy nghĩ điều gì nhưng nàng rất cố chấp cũng rất lãnh đạm muốn đến gần nàng quả nhiên là không dễ dàng gì

""Mặc Dương, ta có thể tự mình đi được không làm phiền tới người""

Mặc Dương khẽ cười quay lại nói

""Lần đầu nhìn ánh mắt của Diệp Từ cô nương ta cảm thấy cô là một người rất khó có thể đến gần, ta cũng chỉ muốn làm quen với cô dù sao chúng ta cũng ở chung một chỗ còn là huynh đệ""

Mặc Dương chưa nói xong đã bị Diệp Từ ngắt lời

""Huynh đệ? Ta không cần huynh đệ cũng không cần ai bên cạnh ta cả ta đơn thuần chỉ muốn ở một mình như vậy là đủ rồi""

Hai từ "huynh đệ" tại sao đối với nàng lại khó như vậy, nàng sợ một lần nữa nàng sẽ bị phản bội cũng rất sợ sẽ có một ngày những người mang danh nghĩa "huynh đệ" sẽ phản bội lại nàng.

Ta chỉ cần một mình, vậy mà đủ rồi

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ngoại truyện 1: âu dương thần - Diệp tử : Ngàn kiếp không thể yêu

Diệp Từ bước vào bên trong rừng đào nàng thờ dài một tiếng ngược mắt ngắm nhìn những cánh đào đang bay trong không trung hòa theo những trận gió lớn ở phía Bắc thổi tới thập lý đào lâm của hắn không biết đi tới bao giờ mới có thể tới gốc đào cuối cùng càng đi vào sâu bên trong lại thêm rất nhiều đào hoa không thể đếm hết nền đất được phủ kín những cánh đào nàng có cảm giác như nàng đang mơ một giấc mộng đẹp để một giấc mộng mà nàng nghĩ rằng cả đời sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy rừng đào này

Trong giấc mộng đó nàng nhìn thấy rừng đào này, nàng nhìn thấy mọi thứ đẹp đẽ trong rừng đào này, cánh đào bay là lướt trên không trung dưới nền đất là vô vàn những cánh hoa và cùng với một người bái thiên địa cùng nhau kết duyên dưới gốc đào lớn nhất.

Thứ ở trước mặt Diệp Từ khiến nàng khẽ mỉm cười ánh mắt có chút lay động nàng tìm thấy rồi cây đào lớn nhất trong rừng đào này đang ở trước mặt nàng, khung cảnh trước có cảm giác như rất đời quen thuộc cánh đào rơi xuống trên tay nàng thật đẹp đẽ, nàng đặt Thiên Liên Kiếm và đồ đạc xuống cạnh gốc đào dùng lực nhảy lên phía trên cành cao nhất cũng là nơi nàng có thể nhìn thấy toàn bộ thiên cảnh ở Nguyên Quốc đằng xa kia là hoàng cung ngay cả Bách Hoa Môn ở phía Nam kia cũng có thể nhìn thấy cho dù là rất nhỏ bé.

Nàng đặt người trên cành đào lớn từ từ nhắm mắt lại tận hưởng những làn gió ở phía Bắc thổi đến cùng với phong cảnh mơ mộng mê hoặc lòng người. Việc nàng đồng ý gia nhập thương vân lệnh một phần là vì sự phụ một phần cũng là vì rừng đào này, thật ra khi nàng trở về Bách Hoa Môn nàng cảm thấy rất mệt mỏi và cũng rất đau lòng nàng ở lại là vì sự phụ, nàng không rời đi bất cứ đâu cũng đều là vì sự phụ họ ghét nàng không sao, nàng biết tội lỗi năm đó của nàng ngàn kiếp không đáng được tha thứ mọi chuyện đều là do nàng mà ra, trái tim khô kiệt cảm xúc hóa thành hàn băng nhưng nỗi đau mãi mãi vẫn không thể lành lặn lại được dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể quên đi mọi chuyện

Chỉ vì một chữ yêu mà mù quáng tin tưởng hắn

Chỉ vì nghĩ hắn sẽ một lòng một dạ với nàng nên mới gọi sự phụ tới.

Chỉ vì nghĩ hắn muốn xin sự phụ cho hắn thành thân với nàng mặc cho ánh mắt của hắn khi đó không thật tâm nhưng sâu trong lòng nàng vẫn không một chút nghi ngờ dành cho hắn.

Thật ra hắn chưa từng yêu nàng, hắn lợi dụng nàng, lợi dụng tình yêu của nàng chỉ vì hắn luôn muốn bản thân hắn trở thành người đứng đầu Bách Hoa Môn hắn từ lâu đã muốn giết chết sự phụ nhưng lại không có thời cơ rồi cuối cùng hắn đã gặp nàng tất cả những lời hắn nói, mọi thứ mà hắn hứa với nàng cuối cùng chỉ là hai từ phản bội

Đáng ra nàng phải giết hắn, đáng ra ngay trong đêm đó nàng không nên để hắn trốn thoát. Nước mắt Diệp Từ bắt chợt rơi xuống gương mặt tuyệt điểm

Nếu như kiếp này Diệp Từ ta gặp lại Mặc Thiên người thì đến lúc đó Thiên Liên Kiếm năm xưa người tặng cho ta sẽ khiến đầu người rơi xuống đất.

Muội là Diệp Tử, thật ngại quá ta là Mạch Thiên huynh trưởng trong môn tử nay về sau những việc muội không biết hay muội muốn làm những gì cứ đến tìm ta ta sẽ làm giúp cho muội, được chứ

Kiếp này nữ nhân mà ta yêu chỉ có một, đó chính là muội

A Tử ta sẽ đưa muội đi tìm rừng đào đẹp nhất thiên sơn trùng quốc này sau đó sẽ cùng muội cao bái thiên địa dưới gốc đào lớn nhất, cùng muội kết duyên thành vợ chồng trăm năm không xa cách

Diệp Tử, mọi thứ đều là do ngươi chọn mà thôi ông ta vĩnh viễn không thể đi lại được nữa nếu như ngay từ đầu ông ta chịu giao chiếc ghế đó cho ta thì bây giờ ngươi đã có được thứ gọi là tình yêu của ta và ta thì có chiếc ghế chủ thượng đó nếu ngươi trách thì hãy trách ông ta đã đạp đổ đi mọi thứ giữa ta và ngươi. Diệp Tử, vĩnh biệt

Đau đớn, bi ai, tuyệt vọng, khổ sở dày vò bản thân nàng suốt nhiều năm qua, chỉ vì một chữ yêu mà khiến người khác phải trả giá bằng sinh mạng.

Đến nỗi bản thân phải tự nguyện rửa chính mình rằng ngàn kiếp nàng sẽ không thể yêu ai được nữa, nàng không xứng đáng có được tình yêu cũng sẽ không bao giờ vì tình yêu mà mù quáng thêm một lần nữa lần trước người phải trả giá là sư phụ còn lần này người trả giá chính là bản thân nàng

Ta không thể yêu bất cứ một ai nữa, vĩnh viễn không thể

Bất chợt một bàn tay to lớn ấm áp vô cùng chạm lên mặt nàng lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống, nàng giật mình tỉnh giấc trước mặt nàng là Âu Dương Thân ánh mắt hần nhìn nàng tựa hần bằng nhưng sâu trong lòng hần lại không phải vậy nàng ngược nhìn hần, chân mày nhíu lại thành một đường

"Ngươi làm gì ở đây"

"Ngươi nên nhớ rừng đào này là của ta ta muốn vào hay ra đó là việc của ta" Hần nhìn sang chỗ khác thân nhiên trả lời

"Ngươi nên quay về trước khi nữ nhân của ngươi lại đến làm phiền ta"

"Nữ nhân của ta? Ngươi đang nói về Ninh Phong sao"

"Ngoài nàng ta ra còn có ai nữa sao"

"Nàng ấy chỉ là người bên cạnh ta giữa ta và nàng ấy hoàn toàn không phải mối quan hệ như ngươi nghĩ"

Hần chưa từng nhiều lời với bất cứ ai bất kể là ai nghĩ vì về hần hần cũng đều mặc kệ nhưng với nữ nhân này thì lại không thể, ngay cả bản thân cũng chẳng thể hiểu nổi những gì hần vừa nói

"Không phải như ta nghĩ mọi chuyện rõ ràng ở trước mặt trong thiên hạ này đồn thổi chuyện nam nữ giữa ngươi và Ninh Phong không ai là không biết hơn nữa ta thật sự không hề quan tâm đến chuyện của hai người ngươi ở cạnh ta như thế này chẳng phải càng khiến nàng ta thêm hiểu nhầm hay sao" Diệp Tử tựa đầu vào cành đào lớn vô thức nói, ánh mắt nhìn về phía xa xăm vô định

" Thiên hạ nhiều chuyện vô kể, ngươi nghĩ ta bận tâm tới những chuyện đó sao thật buồn cười"

Diệp Tử không trả lời cũng không nhìn hần hần nói như vậy xem ra là Ninh Phong nàng ta tự mình đa tình một người như hần thì có thể đặt được ai vào trong mắt chứ

Không ai cả, mặc cho là vậy nhưng trong thiên hạ ai là nữ nhân cũng đều muốn ngã vào trong lòng hần năm đó ba muội muội của nàng Tích Y, Đồng Dao và ngay cả một người lạnh lùng như Duẩn Băng cũng muốn được hần để mắt tới dù chỉ một lần nhưng việc gặp hần là rất khó khăn thì sao có thể được hần để vào trong mắt, được hần chú ý tới

Bọn họ chưa từng yêu thì mãi mãi không thể hiểu được một chuyện tình yêu là một thứ chưa từng nếm trải sẽ không biết nó ra sao nhưng đã nếm trải rồi thì ngàn vạn lần không thể thoát ra được trong mắt lúc nào cũng chỉ có bóng hình của người đó tin tưởng đến mù quáng đến nỗi sẵn sàng vì người mình yêu mà làm mọi chuyện giống như ta....

"Diệp Tử, tại sao khi này ngươi lại khóc không lẽ bản thân còn muốn quay lại Bách Hoa Môn sao" Hần chăm chú nhìn nàng không rời mắt, ánh mắt luôn nhìn nàng từng đặng sau mãi mãi không để cho nàng biết khi này hần thấy nàng không lại có cảm giác khê nhói đau trong lồng ngực hần không hiểu cảm giác đó là gì vô thức lau nước mắt cho nàng. Nữ nhân này nàng không mạnh mẽ như hần nghĩ, ngoài cái miệng đáng sợ ra thì nàng chẳng có gì cả

Ánh mắt đầu tiên nàng nhìn hần khi chúng ta gặp nhau hoàn toàn không có cảm xúc ở trong đó đôi mắt tím tuy đẹp đề khuynh thành nhưng bên trong lại vô cùng lãnh đạm hoàn toàn không chút cảm xúc ngay cả khi nàng biết hần là lệnh chủ của Thương Vân Lệnh ánh mắt đó vẫn không thay đổi, hần biết nàng không sợ hần cũng không nể phục hần hần trước đây vốn không quan tâm ai nghĩ gì về hần hay ai nể phục nhưng sau khi gặp nữ nhân này lại khác hần muốn biết nàng đang nghĩ gì nhưng lại hoàn toàn không thể hiểu nổi

Hần chưa từng để tâm tới ai như nàng lần đầu tiên hần đối với một nữ nhân lại có mong muốn chiếm hữu đến vậy, ánh mắt kiên định băng lãnh một lòng muốn lấy lại sự trong sạch cho hoàng hậu nương nương nàng không hề biết bất kể những chuyện nàng làm hần đều đứng từ xa nhìn nàng, bảo vệ nàng. Nàng nói nàng không sợ chết nàng chỉ sợ vì nàng mà những người bên cạnh nàng phải chịu tổn thương có lẽ trong đoạn niệm đó nàng đã phải chịu tổn thương to lớn nhưng lại không ai biết

Hắn muốn đưa nàng tới Thương Vân Lệnh nhưng lại không có cách nào nàng không thích hắn chuyện đến thương vân lại càng không thể may rằng ngày hôm đó hoàng hậu có ý định đưa nàng trở về Bách Hoa Môn hắn đã cướp đi cơ hội đó bằng mọi giá đưa nàng về đây

"Bản thân ta và sự phụ mới có chấp ở lại Bách Hoa Môn, người đã vì ta mà làm mọi thứ ta không thể dễ dàng phụ ơn người mà lập tức tới thương vân lệnh sở dĩ ta nguyện ý tới thương vân lệnh là vì sự phụ đã chấp nhận để ta rời đi có lẽ người thật sự không muốn ta lúc nào cũng phải đối mặt với huynh đệ trong môn như vậy" Nàng cười nhạt, đáy mắt đã đóng băng lại

Hắn không trả lời ánh mắt di chuyển sang hướng khác không gian giữa hai người họ bỗng nhiên trở nên yên lặng, cơn gió từ phía Bắc thổi qua rừng đào khiến những cánh đào rơi xuống một lúc một nhiều cảm giác như vừa xảy ra một cơn địa chấn

"Người đã từng yêu chưa"

Diệp Tử giật mình mở to mắt ngạc nhiên nhìn lên hắn đáp lại nàng là ánh mắt lạnh lẽo của hắn, vẻ mặt hắn không chút thay đổi ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt anh tuấn tựa hoa đào của hắn, nàng có chút ngại ngùng quay đi

"Tại sao lại hỏi chuyện đó, người muốn biết điều gì từ ta sao"

Nàng không kịp để hắn trả lời bất giác nói, nụ cười đầy chế giễu bản thân

"Ta không thể yêu bất cứ ai được nữa"

"Tại sao"

"Một người như ta không xứng đáng được yêu, bất kể là ai đi chăng nữa cũng sẽ đều bị ta làm tổn thương ta đã từng phải trải qua một chuyện đau khổ đến mức ngay cả trong giấc mộng cũng phải rơi lệ, ta không muốn yêu cũng không muốn ai yêu ta suy cho cùng kiếp này mối duyên mệnh của ta đã chấm dứt, ta đã từng thề rằng nếu như ta yêu thêm một lần nữa tự tay ta sẽ kết liễu đời mình"

"Nếu như có một người vì người mà vướng bận nhiều chuyện, vì người mà chấp nhận mọi đau khổ để ở bên người cũng không thể sao"

Nàng không hiểu hắn đang nói gì, khẽ cười nhạt nàng chưa từng bộc bạch với ai chuyện của chính mình nhất là đối với một kẻ xa lạ như hắn phải chăng là vì nàng muốn được nhẹ lòng hơn.

"Đúng vậy, ta không thể"

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Ngoại Truyện 1: Âu Dương Thần - Diệp Tử : Nhiệm Vụ Ở Thiên Quốc

Đôi mắt đẹp như trăng, mang màu tím u tối đầy vẻ lạnh lẽo của nàng, nụ cười lạnh nhạt thản nhiên đến vô cùng đáp lại hắn

Đúng vậy ta không thể

Hắn mệt mỏi tựa lưng vào ghế, đôi mắt tuyệt đẹp nhắm lại mọi việc ở Thương Vân Lệnh quả thực rất nhiều hắn đã thức trắng nhiều đêm, một phần là vì nhiệm vụ phân giao cho các thành viên trong thương vân cũng một phần là vì câu trả lời của Diệp Tử ngày hôm đó. Hắn chính là lần đầu tiên quan tâm tới cảm giác một người hơn nữa đó lại là nữ nhân, hắn lần đầu tiên vì một nữ nhân mà bỏ công sức ra thuyết phục sự phụ của nàng, thuyết phục hoàng hậu đồng ý để nàng tới nhưng rồi thứ hắn nhận lại là sự lạnh nhạt trong đôi mắt của nàng, hắn lần đầu tiên toàn tâm toàn ý vì một nữ nhân

Không phải hắn không biết về nàng hắn nhiều năm ở Nguyên Quốc là người đưa ra kết quả cho người đứng đầu bảng vàng Thiên Cơ thông qua tấu chương mà các vị đại quan gửi tới nhiều năm nghe danh nữ nhân đứng đầu Thiên Cơ - Diệp Tử nhưng lại không biết đó là nàng, như vậy thật ra đối với thương vân lệnh là chưa đủ nàng dù cho nội công có mạnh tới đâu, kiếm thuật hay công thuật có thể nào chi đứng đầu Thiên Cơ mà có thể vào được thương vân là điều không thể, mọi sát thủ trong thương vân được hắn lựa chọn khắp thiên sơn trùng quốc đều là những kẻ giết người không ghê tay, trong phút chốc một mạng người có thể chết dưới thanh kiếm đó

Độc, khí, thiên, nội lực hơn người thường là những thứ sát thủ trong thương vân đều có không gì có thể làm khó được họ.

Ngay cả độc thiên tam loại độc được từ ngàn xưa đã bị cấm đó là loại độc được nguy hiểm nhất chưa nói tới phải uống chỉ cần ngửi cũng có thể chết ngay hắn chỉ nghe tới chứ chưa từng tiếp xúc năm đó hắn phạm trọng tội Mạc Tử Ngôn đã ép hắn uống thiên tam độc bởi lẽ Mạc Tử Ngôn biết ngoại trừ thiên tam thì không gì có thể giết được hắn vậy mà Ninh Phong đã vì hắn mà chịu tội thay.

Ninh Phong khi đó không những không chết đi mà còn cứu được mạng sống của hắn nhưng hắn đối với nàng lại không có cảm giác giống như khi hắn gặp Diệp Tử, ngay từ lần gặp đầu tiên nàng đã ở trong mắt hắn tính khí của nàng không giống Ninh Phong chính điều đó đã khiến hắn phải bận tâm đến nàng

Những lần hắn được bệ hạ cho gọi nhập cung thì những lần đó đều vô tình trông thấy nàng, không xuất hiện trước mặt nàng cũng không ngăn cản mọi chuyện nàng làm điều hắn làm chỉ là đứng ở sau nàng, quan sát mọi việc dần dần nữ nhân này đều khiến hắn muốn có được.

Nàng chán ghét hắn, hắn chấp nhận để ràng buộc nàng bên cạnh.

Nàng khóc, hắn có cảm giác như thiên địa đối với hắn như sụp đổ ngay trước mặt

Hắn không biết cảm giác đó là gì nhưng khi thấy nàng tim trong lồng ngực đập rộn lên, rất muốn ở cạnh nàng, rất muốn bảo vệ nàng nhưng....

"Giáo chủ" Bên ngoài có tiếng của Dung Dao phát ra lời hắn ra khỏi những tâm tư vương vấn

"Vào đi" Hắn vẫn tựa lưng vào ghế, bộ dạng lúc này vô cùng mệt mỏi hắn thật sự chỉ muốn đi nghỉ ngơi ngủ một giấc quên hết mọi chuyện

"Giáo chủ có nhiệm vụ đặc biệt được chuyển đến cho ngài, người đó có nói rằng việc này hắn rất muốn được ngài ra mặt cho hắn, có vẻ như rất quan trọng" Dung Dao nhẹ nhàng đặt bức thư xuống trước mặt hắn nhìn nhìn qua bức thư một lượt giấy thoang thoang mùi hương của gỗ tùng, bên ngoài được bao bọc rất cẩn trọng, hắn mở bức thư ra xem chân mày khẽ nhướn lên

"Thẩm Tư Thanh mà cũng có ngày phải tìm tới ta sao" Hắn cười nhạt, nụ cười thật vô vị

"Ý của ngài là tên thương gia giàu có ở Thiên Quốc - Thẩm Tư Thanh?"

Âu Dương Thần lãnh đạm đặt bức thư xuống "Nghe đồn rằng không có việc gì có thể làm khó được đến hắn từ trước đến nay đều làm mọi việc một cách rất cẩn trọng hơn nữa mọi việc hắn đều mượn tay Kinh Thương, thật không ngờ cũng có ngày phải nhờ tới ta"

Dung Dao cầm bức thư lên đọc qua một lượt những gì Thẩm Tư Thanh nói trong này đều rất bí ẩn hắn hầu như không nói rõ mọi việc mà hắn muốn giáo chủ làm "Trong này hắn không nói rõ chuyện hắn muốn ngài làm quả nhiên là tên thương gia trong thiên hạ đồn thổi không ai có thể xem thường hắn được, hắn là người duy nhất thừa kế gia sản của gia tộc Thẩm từ lâu vốn giàu có quyền lực cao quý vô cùng, hắn làm tiền nhiều của lại là người giàu có nhất Thiên Sơn Trung Quốc vậy mà lại nhờ tới tay của ngài, giáo chủ tiểu nữ nghĩ người nên xem xét lại chuyện này trước khi quyết định"

"Không cần, ngày mai ta sẽ tới chỗ hắn một chuyến nếu như hắn dám giở trò với ta thì tự ta biết phải làm gì, đừng lo Dung Dao một kẻ như hắn không đáng để ta bận tâm"

"Ta cần nói chuyện này với Diệp Tử"

Dung Dao nắm chặt tay, bất giác nói "Giáo chủ việc này tiểu nữ nghĩ ngài nên cho gọi Ninh Phong đi cùng ngài"

"Ninh Phong nàng ấy hiện giờ đang ở Bắc Thần Quốc, nhiệm vụ của nàng ấy vẫn chưa hoàn thành ta không thể để nàng ấy đi cùng"

"Có phải ngày hôm qua ngài đã bắt Ninh Phong tới Bắc Thần Quốc, phải không"

Hắn im lặng một lúc, không trả lời Dung Dao

Thần Thần ta muốn đi cùng chàng làm nhiệm vụ, việc này không khó ta có thể tới đó sau

Nhiệm vụ là nhiệm vụ, dù có khó hay dễ nàng vẫn phải rời đi nàng nên nhớ chậm trễ dù chỉ một chút cũng có thể gây hậu quả xấu nhiệm vụ của ta đã có Diệp Tử đi cùng, nàng đừng lo lắng

Ta thật sự không hiểu, tại sao chàng lại cho nàng ta đi cùng hơn nữa mọi việc chàng làm đều là những việc có thể đe dọa tới mạng sống của chàng, nếu chàng làm vậy nàng ta sẽ chết như vậy mà quá liều mạng

Ninh Phong, việc của ta ta sẽ giải quyết ổn thỏa đừng lo cho ta, ai đi cùng ta không quan trọng cầm lấy bức thư này, nàng đi đi

"Ninh Phong đã có Khiết Dương đi cùng, chủ nhân của bức thư đó thật sự rất cần nàng ấy, nàng ấy không thể không đi"

Dung Dao nhìn bộ dạng mệt mỏi của hắn, bất giác ngắt lời của giáo chủ đã nói ra sẽ không rút lại nàng vẫn nên không ngăn cản hắn

"Giáo chủ xin hãy nghỉ ngơi, tiểu nữ sẽ tới vườn đào gặp Diệp Tử"

"Vậy nhờ người" Hắn nói xong liền chìm vào giấc mộng, cánh tay buông thõng xuống nền đất

Dung Dao đóng cửa lại lặng lẽ rời đi, giáo chủ nhiều đêm đã không ngủ ngài đã rất mệt mỏi những việc nhỏ như vậy không nên làm phiền đến ngài ấy. Nàng tới vườn đào đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Diệp Tử, thập lý đào lâm nhiều vô kể, cánh đào bay trong không trung phủ đầy góc và nền đất, Diệp Tử trông thấy Dung Dao từ trên cây nhảy xuống trước mặt Dung Dao

""Dung Dao, tới ngắm vườn đào sao""

""Nhiệm vụ của ta nhiều vô kể sao có thể thành thôi mà vào đây ngắm đào, nhạt nhẽo""

"" Vậy cô đến đây tìm ta sao""

""Tất nhiên là tìm người rồi"" Dung Dao tựa lưng vào thân cây đào, lãnh đạm nói tiếp

""Ngày mai người sẽ tới Thiên Quốc với giáo chủ để làm nhiệm vụ""

""Nhanh vậy sao"" Diệp Tử thở dài một tiếng

""Người chỉ cần đi cùng ngài ấy làm nhiệm vụ còn những thứ khác người không cần tham gia đã có Ninh Phong giúp đỡ giáo chủ, nhiệm vụ này ta không mong người giúp đỡ giáo chủ chỉ cần người đừng làm vướng chân ngài ấy là được rồi""

""Đừng cản trở nhiệm vụ của ngài ấy, người nghe đây tên yêu cầu giáo chủ ra mặt hẳn là Thẩm Tư Thanh là một kẻ nhiều tiền, có tiếng ở Thiên Sơn Trùng Quốc hẳn ham mê nữ sắc, háo dục vô độ tốt hơn hết người nên cân trọng với hẳn"" Nói xong Dung Dao liền rời đi, Diệp Tử ngồi xuống gốc đào cầm Thiên Liên Kiếm trên tay ngắm nhìn chúng Dung Dao có vẻ như không thích nàng nhưng nàng ta không thể xem thường nàng, nàng dù sao cũng đứng đầu Thiên Cơ nhiều năm vậy mà nàng ta lại coi nàng như một kẻ không biết chút gì về võ thuật, kiếm thuật, nàng có thể tự bảo vệ bản thân mà không làm phiền tới hẳn.

Nếu tên háo sắc đó mà động tới nàng thì dù có là ai nàng cũng sẽ tiễn hẳn xuống hoàng tuyền một đoạn

Câu nói hôm qua của Âu Dương Thần bất chợt hiện lên trong tâm tư nàng

Nếu như có một người chấp nhận ở cạnh người, bảo vệ người vì người mà làm mọi chuyện, coi người là sinh mạng của hẳn thì người sẽ ở cạnh hẳn chứ.

Sẽ không có một người nào sẽ vì nàng mà làm nhiều chuyện như thế, cũng không có ai có thể yêu nàng, ở cạnh nàng

""Diệp Tử, chấp nhận số phận nhạt nhẽo của người đi, sẽ chẳng có ai ở cạnh người mãi mãi cả, không một ai cả""

Nàng quần hành lí lên người, một tay cầm Thiên Liên Kiếm bước vào trong xe ngựa chờ hẳn ở trước cổng Thương Vân, nàng bước vào trong xe trước mặt nàng là Âu Dương Thần hẳn đang thiếp đi không để ý tới những gì xung quanh

Hạ Mộc mở cửa xe ngựa ra, mỉm cười nói nhỏ "" Cô nương đừng làm phiền giáo chủ, ngài ấy hiện giờ đang rất mệt cô nương chịu khó ngồi yên một chỗ nhé, chúng ta sẽ xuất phát ngay bây giờ"" nói xong hẳn liền đóng cửa lại chỉ còn một mình nàng với hẳn ngồi bên trong, không gian im lặng đến nghẹt thở, nàng tiện tay mở cửa sổ bên cạnh, gió lạnh ủa vào khiến nàng có cảm giác dễ chịu vô cùng.

Thiên Quốc sao, nhắc mới nhớ ta chưa từng đến đó dù chỉ một lần nghe nói nơi đó rất đẹp lại có hồ thủy sơn nổi danh khắp thiên hạ nam nữ yêu nhau đều tới đó, chỉ cần ném hòn đá nhỏ xuống hồ hai người sẽ được cạnh nhau một kiếp không rời xa. Ta không hứng thú với câu chuyện cổ xưa vô nghĩa đó, chỉ cần đến đó ngắm chúng một lần là đủ cho một kiếp người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ngoại Truyện 1: Âu Dương Thần - Diệp Tử : Thẩm Tư Thanh Rung Động

""Hạ Mộc, chúng ta sắp tới Thiên Quốc chưa"" Diệp Tử bất chợt nói đã đi gần hết nửa ngày trời, trời cũng bắt đầu chuyển màu nàng đã ngồi trên xe ngựa rất nhiều canh giờ thân thể đau nhức, mệt mỏi lúc này nàng thật sự chỉ muốn ngủ nhưng lại không thể, tiếng vỗ ngựa thì thoảng kêu lên một tiếng lộc cộc bên ngoài khung cảnh yên bình đến lạ, Diệp Tử nhìn qua cửa sổ có vẻ như chúng ta đã sắp đến nguyên quốc từ đằng xa đã trông thấy bóng dáng của một số người dân ở Thiên Quốc

""Chúng ta sắp tới rồi, cô nương chịu khó một chút nhé"" Hạ Mộc ngồi phía trước cũng rất nhiều canh giờ nhưng lại chẳng hề mệt mỏi, hẳn vẫn thản nhiên đáp lại nàng

Nàng liếc nhìn Âu Dương Thần chân mày nhíu lại thành một đường tuyệt đẹp, nàng không biết hẳn đã không ngủ bao nhiêu đêm chỉ biết đến tận lúc này hẳn vẫn chưa muốn tỉnh lại mặc cho xe ngựa đã đi gần hết ngày, hai người họ cũng đã sắp tới Thiên Quốc, nàng tựa lưng vào ghế nghiêng người nhìn hẳn quả thực rất đẹp so với bề hạ cũng một chín một mười không ai thua ai. Hẳn là người may mắn nhất thế gian này, tại sao lại như vậy?

Ông trời cho hẳn tất cả mọi thứ

Cho hấn có một dung mạo anh tuấn mê hoặc tất cả mọi thứ trên thế gian này, hấn đẹp tựa hoa đào, không phải thậm chí còn đẹp hơn cả hoa đào, hấn ít khi cười nhưng khi cười rồi lại trở nên rất khuyênh thành, ngũ quan thanh tú còn đẹp hơn so với nữ nhâh, hấn trấn an thiên hạ nhiều năm, hấn không sợ trời không sợ đất ngay cả những vị hoàng đế ở ngũ quốc còn phải dè chừng với hấn, nàng nghe sư phụ kể rất nhiều về hấn, năm đó hoàng đế của Thiên Quốc chỉ một chút nữa là chết dưới tay hấn đến khi đó nàng mới hiểu nam nhâh này hấn không sợ bất cứ thứ gì, nàng tự hỏi một nam nhâh như hấn có biết sợ điều gì không?

18 tuổi hấn từng bước ngồi lên chức vị giáo chủ của thương vân lệnh, cả thiên sơn trùng quốc phải khiếp sợ hấn

Hấn được bề hạ tin tưởng, cánh tay phải uy quyền của người, thế gian này không có chuyện gì làm khó được hấn

Còn đối với nàng lại lấy đi tất cả mọi thứ

Người thân, huynh đệ, và cả người nàng yêu nhất thế gian này từng chút một phản bội nàng, chấm dứt tình nghĩa huynh đệ bao năm qua

Nàng không có ai bên cạnh, không một ai thích nàng, huynh đệ trong môn nhìn thấy nàng đều tản đi chỗ khác, họ không muốn thấy nàng, họ không muốn thấy kẻ phản bội sư phụ ở trong môn.

Nghe sau lưng nhiều lời đàm tiếu khinh thường, thậm chí là rời khỏi Bách Hoa Môn nàng cũng nhắm mắt cho qua mọi chuyện

Mọi thứ đối với nàng thật tàn nhẫn

Diệp Từ, điều con thật sự mong muốn lúc này là gì, nói cho ta nghe không được sao?

Ánh mắt lạnh lẽo bất chợt rơi xuống một giọt nước mắt, mỉm cười thật nhẹ nhàng với người đối diện trước mặt nàng

Con thật ra chỉ muốn ngủ một giấc, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa nhưng bản thân lại nợ sư phụ rất nhiều, lại không biết làm gì để báo đáp cho người sư phụ người nói đi con phải làm sao?

Con muốn được hạnh phúc đúng không Diệp Từ, hạnh phúc, may mắn của con ở ngay trước mặt con, chỉ là con không hề nhận ra

Con đã có được hạnh phúc đó rồi!

Nàng bất giác mở mắt trước mặt nàng là Âu Dương Thần, hấn lạnh lẽo nhìn nàng ánh mắt không chút dao động cánh tay hấn chỉ vừa định chạm vào nàng đã khiến nàng tỉnh giấc

"Âu Dương Thần, người tỉnh rồi sao?" Nàng thất thần ngồi dậy lời nói đó của sư phụ vẫn vang vọng trong đầu nàng

"Chúng ta đã tới Thiên Quốc rồi!"

Nàng lúc này mới nhận ra xe ngựa đã dừng lại, trời đã chuyển về đêm xe ngựa đã tiến vào trong thành dừng trước một cánh cổng to lớn

Hấn nhìn nàng một lúc rồi xuống khỏi xe ngựa trước "" Diệp Từ mau xuống ngựa""

Nàng nhìn bóng lưng cao lớn của hấn cảm giác muốn được bảo vệ lại len lỏi trong lòng nàng từ lâu rất muốn có được một nam nhâh như hấn, không biết sợ trời đất

Chờ chút nàng đang nghĩ gì vậy? Muốn có được một nam nhâh như hấn sao, thật nực cười

Suy nghĩ này từ lâu đã không nên có, nàng không thể yêu hơn nữa hấn lại càng không phải là người nàng có thể nói yêu là yêu được.

Không thể là hấn, nhất định không thể là hấn

Nhất định không thể được.

Lúc này khi Diệp Từ nhận ra sự tồn tại của hấn, hấn đã biến mất từ bao giờ nàng nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa vội vã bước theo sau Hạ Môn vẫn đang đợi nàng ngoài cổng

"Diệp Từ cô nương, xin hãy nhanh chân lên giáo chủ đã đi trước chúng ta một đoạn rất xa rồi!" Hạ Môn ngoài đầu lại nói với Diệp Từ

"Thật sự xin lỗi!" Diệp Từ cười nhạt, bộ dạng vô cùng khẩn trương chạy theo hạ môn để đuổi kịp được Âu Dương Thần

Hấn rút cuộc đang ở đâu vậy, nơi này rộng lớn đến vậy so với hoàng cung cũng không kém là bao, nàng tự hỏi Thẩm Tư Thanh này hấn thật sự giàu có đến mức nào vậy a

Nàng cùng Hạ Môn dừng lại ở trước cổng vào một nơi rất lớn, Âu Dương Thần hấn đang đứng đợi ở đó khi vừa trông thấy nàng và Hạ Môn ánh mắt hiện lên chút không vui, hấn lạnh nhạt nói

"Mau vào trong cùng ta, Hạ Môn người ở bên ngoài quan sát mọi chuyện có gì bất ổn thì báo lại với ta!"

""Vâng, thưa giáo chủ"" Hạ Môn cúi người, cung kính nói

Nhìn bộ dạng hần lúc này, nàng không nên nhiều lời trước mặt hần, hần bình thường nhìn đã rất lạnh khốc đáng sợ, khi tức giận lên có thể giết vài mạng người

""Xin mời giáo chủ vào trong, hạ chủ của chúng tôi đang chờ ngài"" Nam nhân đứng cạnh hần từ khi nãy bất chợt lên tiếng, giọng nói của người đó thật nhẹ nhàng

""Được"" Dứt lời Âu Dương Thần bước vào bên trong, Diệp Tử thở dài một tiếng bước vào bên trong cùng hần

Không gian bên ngoài quả thực vô cùng tĩnh lặng nhưng càng bước vào bên trong lại khác hoàn toàn, nàng và hần đi qua một dãy hàng lang rất dài được làm bằng gỗ tùng rất thơm hai bên là những tấm rèm màu trắng bay phấp phới trong không gian, cả hai dừng chân lại trước một cánh cửa gỗ lớn, tuy đứng ở bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng của một nam nhân và rất nhiều nữ nhân đang reu reo nhau, tiếng của những ả nữ nhân rất gọi tình, là lút, và tiếng cười sảng khoái đến cực độ của nam nhân đó

Nàng ngược nhìn lên Âu Dương Thần, vẻ mặt của hần rất thần nhiên dường như chẳng có chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt chim ưng lạnh lẽo nhìn tấm cửa gỗ lớn, bất giác nói

""Con người Thẩm Tư Thanh này vốn là vậy, nàng không cần quá ngạc nhiên, hần đam mê nữ sắc vô độ lại ăn chơi trác táng đêm ngày đùa vui với nữ nhân không biết mệt, nàng chỉ cần đứng đằng sau lưng ta ngoài ra đừng làm gì khác""

Diệp Tử có chút bất ngờ, nàng lặng lẽ gật đầu. Nàng ngược nhìn lên hần bất giác hần nở nụ cười thỏa mãn

Nàng ngậy người nhìn hần, thật sự rất đẹp, thật sự rất đẹp, đẹp tựa như hoa đào vậy

Không biết đã có ai từng nói điều này với người chưa Âu Dương Thần

Người rất ít khi cười, người lúc nào cũng vô tình, lãnh đạm đến mức khiến người khác phải khiếp sợ nhưng khi người cười lên rồi thì lại rất khuynh thành tuyệt đối anh tuấn mê hoặc mọi thứ trên thế gian này

Cảm giác rằng chỉ cần ở bên cạnh hần tất cả, tất cả mọi thứ đều được bảo vệ...

Hần đẩy cửa bước vào bên trong theo sau hần là nàng, sự xuất hiện của hần phá tan bầu không khí cười đùa là lút của nữ nhân và tiếng cười ngạo nghễ của nam nhân

Thẩm Tư Thanh không nói một lời ra lệnh cho thuộc hạ kéo tấm rèm trắng trước mặt ra trước mặt Thẩm Tư Thanh là Âu Dương Thần, ném cho hần một cái nhìn lạnh băng trông thấy bộ dạng đó của Thẩm Tư Thanh, Âu Dương Thần cao ngạo reu reo đùa

""Thẩm Tư Thanh người vẫn không thay đổi chút nào, chỉ có điều nữ nhân lại càng ngày càng nhiều hơn""

""Thật ngại quá, ta không nghĩ giáo chủ lại tới Thiên Quốc nhanh tới vậy nên không kịp tiếp đón, có lỗi với giáo chủ rồi"" Thẩm Tư Thanh đứng dậy khỏi ghế lớn đi tới cạnh Âu Dương Thần

Lúc này hần mới nhận ra sự tồn tại của Diệp Tử, nữ nhân nhỏ bé đứng cạnh Âu Dương Thần ngay từ lần gặp đầu tiên khiến một kẻ đa tình như Thẩm Tư Thanh biết thế nào là yêu một người, hần trông thấy Diệp Tử cả người ngẩn ra, đôi mắt tím sáng tựa như trăng của nàng, gương mặt vô cùng tuyệt sắc lại rất lạnh lùng cao ngạo như nhìn hần, đôi môi nàng mỏng tựa cánh hoa đào, đáng người nhỏ bé nhưng lại đầy khí chất, một nữ nhân như vậy Âu Dương Thần lại có được nàng, thật không phục

""Âu Dương Thần, nữ nhân đang đứng cạnh ngài nàng ấy là ai""

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Kết ngoại truyện và lời chân thành cảm ơn đến các độc giả

Xin chào, mình là Zan tác giả của bộ truyện này lí do mình viết ra chương thông báo này là vì mình muốn nói một vài điều cho những bạn độc giả đã và đang theo dõi bộ truyện *Xuyên Không Trở Thành Hoàng Phi Hồ* của mình.

Việc thứ nhất là mình cảm ơn các bạn thời gian qua đã theo dõi bộ truyện này của mình, mình rất cảm ơn những bạn đã đồng hành cùng mình xuyên suốt thời gian mình viết truyện và đến lúc hoàn thành truyện và những bạn đang đọc thì mình cũng xin được cảm ơn rất rất nhiều

Bộ truyện này của mình đã full chính văn và chỉ còn ngoại truyện của Âu Dương Thần, Diệp Tử và Từ Hiên thì mình cũng xin lỗi những bạn yêu thích hai người này là mình sẽ dừng ngoại truyện lại và mình không viết thêm nữa bởi vì mình hiện tại đang rất bận và gần như là không có thời gian

Hơn hết là mình đang tập chung vào bộ truyện thần tượng mới của mình là BTS: Định Mệnh Của Chúng Ta nhân vật chính là Kim Tae Hyung thật ra mình không dám chắc là bộ truyện này có hay hay không thì mình không biết chỉ mong các bạn sẽ ủng hộ mình và nhất là những bạn army thích nhóm nhạc này.

Đây là bộ cổ trang đầu tiên mà mình liều mạng để viết cho dù trước đó chưa từng biết văn phong cổ trang nó là như thế nào mình đã học hỏi và tham khảo cách xưng hô rất rất nhiều gần như là từng thứ 1 nên mong rằng những bạn fan ruột cổ trang sẽ bỏ qua cho mình ^^ vì mình chưa có kinh nghiệm lắm nhưng mình đã thật sự rất cố gắng rồi

Có thể là bộ đầu cũng là bộ cuối nhưng nếu các bạn muốn mình viết tiếp hoặc nếu mình có ý tưởng cho bộ cổ trang mới thì mình sẽ viết tiếp, các bạn cứ cmt nếu các bạn muốn mình viết tiếp nhé bình luận mình sẽ cố gắng đọc dần dần

Mình đã đắn đo và nuôi tiếc khi đã không hoàn thành đến tận cuối cùng được nhưng mình sẽ cho các bạn cái kết của mọi nvat dưới đây để các bạn thỏa thích tưởng tượng

- ÁDT và Diệp Tử sẽ có cái kết viên mãn bên thành viên bé nhỏ của họ, trải qua nhiều sóng gió vô vàn một người không thể yêu nhưng lại yêu một kẻ máu lạnh đã yêu nàng từ lâu, Diệp Tử đã từng kết liễu cuộc đời lần t2 nhưng được âu dương thần cứu và chuyện tình có chút tiến triển rồi còn rất nhiều việc xảy ra như gặp sự phụ đề xin được thành hôn với Diệp Tử, gặp lại kẻ phản bội năm xưa rồi bị kịch chính thức xảy ra, âu dương thần bị lừa nhưng rồi được Ninh phong và những người trong thương vân tới cứu

- Từ Hiên sẽ có kết hạnh phúc với một nữ nhân tên Ảnh Nguyệt, người đã thích chàng từ lúc còn nhỏ, đôi mắt không thể nhìn thấy nhiều năm ở sâu trong thất kinh lạnh lẽ nhìn hấn chịu tổn thương vì không thể thấy hấn không thể đến gần được hấn, nhiều năm sau mắt của nàng được cứu chữa nàng nhất định đi tìm hấn và đòi một danh phận đường đường chính chính ở cạnh hấn

Từ Hiên là một nv trong truyện phải chịu quá nhiều tổn thương, nên mình muốn cái kết thật đẹp cho nv này cùng với Thiên Nhi sẽ tự do khắp thiên hạ không ai có thể làm tổn thương nàng được nữa

Mình là một người luôn thiên về HE nên không một truyện nào của mình là kết buồn hay kết mở cả và lần này thì tất cả đều được hạnh phúc

Vậy nên mình xin dừng bộ truyện này ở đây để chuẩn bị cho một bộ truyện mới của mình về BTS

Lần cuối cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình và xin hẹn gặp lại tất cả mọi người ở bộ truyện sau, mình rất sẵn lòng đồng hành với các army ^^

Cảm ơn độc giả

Zan Royal!

Bạn đang đọc truyện *Trở Thành Hoàng Phi Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.